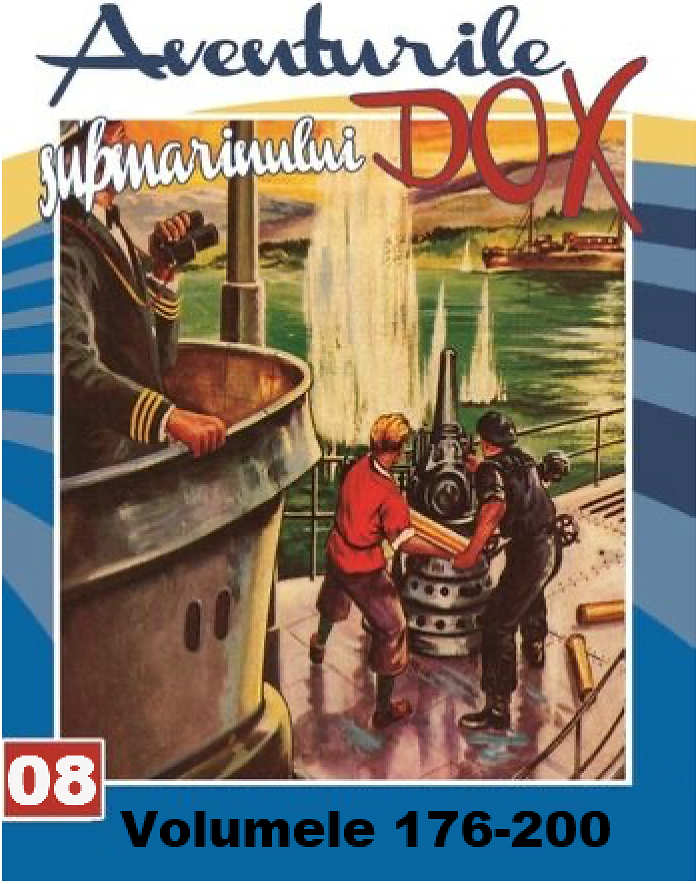

Aventurile
submarinului DOX
08
Volumele 176-200

Aventurile submarinului Dox 176

Hans Warren

I.
NAUFRAGIATUL.

O FURTUNĂ PUTERNICĂ VENITĂ dinspre vest bântuia „Capul Bunei Speranţe". Valuri înalte cât casa măturau ţărmul şi se ciocneau cu putere de stâncile abrupte ce scrijeleau uscatul deluros, spărgându-se într-o adevărată maree de spumă albă.

De câteva zile dura furtuna şi părea că nici gând nu era să se potolească. Pe tot cuprinsul mării nu se vedea ţipenie de ambarcaţiune. Căpitanii vaselor de linie se gândeau de două ori înainte de a întreprinde orice ocol în jurul „Capului" pe o asemenea vreme. Ei preferau să aştepte în siguranţă, adăpostiţi în port, schimbarea vremii. Doar acele vase, pornite deja în cursă şi care nu-şi puteau permite vreo zăbavă, sfidau provocarea naturii, dar mulţi marinari destoinici, mulţumeau în tăcere Domnului, îndată ce lăsau în urmă Capul Bunei Speranţe şi furtuna mai slăbea din intensitate.

Împotriva vântului şi a furtunii lupta din răsputeri un submarin, submarinul „Dox", al căpitanului Farrow. Vremea ce nu-i putea dăuna prea mult, întrucât în caz de pericol putea oricând să se scufunde. La o adâncime de 20 de metrii nu se mai simţea nimic din furiile furtunii de la suprafaţă.

Căpitanul stătea de un timp în turn lângă fiul său George, supraveghind atât de apropiatul acum Cap al Bunei Speranţe. Amândoi erau conştienţi că furtuna aceasta puternică nu se putea să nu fi produs victime şi de aceea supravegheau cu ajutorul ocheanelor de bord malurile stâncoase, pentru a descoperi o eventuală navă eşuată şi a-i putea acorda ajutorul necesar.

Destul de des, corpul submarinului dispărea sub creasta înspumată a valurilor dezlănţuite şi doar turnul se mai vedea deasupra acestora.

Stropi de apă săreau de pe punte până în turn, stropindu-l, dar Farrow nu dădea nici o atenţie acestui fapt deoarece se găsea doar în elementul său, sfidând furtuna care putea deveni periculoasă submarinului, dacă dintr-o cauza necunoscută s-ar fi defectat elicea sau unul dintre motoare. Erau atât de aproape de coasta stâncoasă încât ar fi devenit o jucărie în voia valurilor care i-ar fi zdrobit nava de stânci, fără putinţă de a se salva pe sine sau echipajul.

Dar căpitanul se bizuia pe deplin pe oamenii săi. Ştia că motoarele nu se vor defecta atâta timp cât îndemânatecul şi priceputul inginer Hagen era la post. Mai ştia că toţi marinarii sunt la posturile lor, gata să-i răspundă cu cea mai mare promptitudine la orice comandă ar fi dat îşi înţepeni, mâna mai strâns pe cârmă sfidând cu înverşunare şi hotărât vremea neprielnică. Un val mai mare decât toate, ridica „Dox"-ul dintr-odată sus, cât casa, pentru a-l prăvăli în secunda

următoare în prăpastia adâncă dintre valuri. George care-i ţinea tatălui său tovărăşie, trebui să se agaţe cu toată forţa de scăriţa turnului pentru a nu fi zdrobit de parapetul de apărare al acestuia, în caz că mişcarea iniţială l-ar fi catapultat într-acolo.

Când submarinul se mai înălţă deodată ca o coajă de nucă deasupra valurilor, George aruncă repede o privire înspre coastă. Strânse cu putere braţul tatălui său, în timp ce arătă spre ţărm. Îşi forţă plămânii pentru a putea striga căpitanului.

— Tată, uite o corabie eşuată, pare a fi aruncată la mal!

Căpitanul aruncă o scurtă privire într-acolo, unde-i arătase George şi i-a fost suficient pentru a recunoaşte conturul unei nave aparent avariată şi care probabil prin ruperea elicei ajunsese să fie aruncată la mal.

Din fericire nimerise într-un loc mai puţin accidentat, altfel n-ar mai fi rămas întreagă şi acum s-ar fi prezentat ca o adunătură de scânduri şi catarge cel mult.

— N-ar trebui să mergem să vedem ce s-a întâmplat, tată? îi strigă George din toată puterea plămânilor săi lui Farrow, pentru a birui urletele furtunii.

Farrow clătină numai din cap, de vorbit nu avu răgazul, căci furtuna parcă se înteţise. Dacă ar fi urmat îndemnul tânărului său fiu, ar fi adus în primejdie de moarte submarinul şi echipajul său, pentru că acesta s-ar fi sfărmat de stânci. Trebuia să aştepte o potolire a furiei vremii.

După un timp în care se părea că s-au deschis baterile cerului iar mugetul furtunii crescu în intensitate. Treptat, treptat acesta se domoli, nu de tot, ci până la suportabil. Căpitanul cercetă cerul roti cârma într-o parte, astfel încât puntea submarinului să iasă mai mult la suprafaţa apei şi, prin portavoce dădu comanda, în sala maşinilor.

— Cu toată viteza, înainte!

George privise întreaga manevră a căpitanului cu destulă neîncredere. Fireşte că-şi dădea seama că aceasta ar fi legată de mari primejdii, dar nu putea înţelege de ce tatăl său tocmai acum voia să părăsească coasta îl privi întrebător pe căpitan, care râse, zicându-i:

— Da dragă George, o fac numai pentru că m-ai rugat, trebuie mai întâi să ne îndepărtăm de ţărm, ca să aşteptăm potolirea vremii. Cred că nu va mai dura mult. În cel mult două ore sper să mă pot apropia din nou de mai. Până atunci o să sondez marea căci nu vreau să eşuăm la rândul nostru pe vreun banc oarecare.

Chipul lui George se lumină, când îşi dădu seama că tatăl său nu renunţase la salvarea corăbiei naufragiate. Nu se vedea de unde erau, cei drept, nici ţipenie de om pe corabie, dar ar fi fost foarte posibil ca cineva să fi rămas sechestrat pe vas.

La început Farrow ţinu cursul vasului său perpendicular pe direcţia

nordului, în timp ce executa operaţia de întoarcere a submarinului, iar pe măsură ce puterea furtunii scădea, îşi îndreptă vasul astfel încât să reia drumul pe care venise, dar evident, acum în sens invers.

George examina mereu cu ajutorul ocheanului suprafaţa agitată a mării şi în cele din urmă puntea corăbiei în pericol. La un moment dat i se păru că zăreşte o umbră pe punte, dar întrucât în momentul următor nu mai văzuse nimic, ajunse la concluzia că se înşelase.

O oră întreagă naviga Farrow înapoi, apoi îşi reluă vechiul curs. Deoarece în acest interval de timp furtuna se potolise foarte mult, putea să-şi croiască drum mult mai aproape de mal, deşi marea era încă foarte agitată.

După încă o oră, reuşi să ajungă la locul unde naufragiase cuterul. Acum devenea dar că naufragiul se produsese probabil prin înţepenirea corăbiei între stânci şi era de mirare că asaltul continuu al valurilor nu reuşise s-o dezmembrez încă, probabil că o parte stâncile care încleştau vasul să fi frânt forţa valurilor, dar nu se ştia dacă scheletul vasului naufragiat va mai rezista mult timp.

— Să vedem dacă reuşim să ne apropiem mai mult de cuterul avariat, i se adresă Farrow lui Rindow, primul său ofiţer, care examina acum la rândul său vasul.

Uriaşul Petre urcă şi el acum în turn şi-i propuse căpitanului, să facă o recunoaştere cu o mică barcă de aluminiu, până la epavă, pentru o examinare. Căpitanul nu a fost de acord, considerând că operaţia era deocamdată prea riscantă. Valurile erau prea mari, marea prea agitată şi lesne s-ar fi putut ca mica barcă să ia apă şi să se scufunde. Nici submarinul nu se putea apropia prea mult deoarece ia mai, sub apă se puteau găsi stânci care îi puteau îl foarte periculoase.

După o scurtă dezbatere, Farrow hotărî totuşi să încuviinţeze cercetarea corăbiei cu ajutorul unei bărci de aluminiu la care în afară de ei să ia parte George şi Petre. Voia să se convingă cu ochii lui de starea în care era vasul, cui îi aparţinea şi ce eventuali supravieţuitori mai erau. În nici un caz nu trebuiau să întreprindă nimic hazardat deoarece ireparabilul se putea produce în orice moment. După câteva minute barca a fost montată şi lăsată la apă. În ea au luat loc căpitanul, George şi Petre şi în secunda următoare barca zbura sub loviturile puternice de vâslă ale lui Petre, ţintind direct spre cuter. Curând ajunseră în ape mai liniştite şi Farrow îşi dădu seama în sfârşit de ce corabia nu se scufundase încă. Aici în conul stâncilor marine, valurile nu aveau forţă prea mare şi nu au putut produce prea mari stricăciuni în sfârşit ajunseră la navă. După înconjurul navei ajunseră la babord unde au descoperit o scară de sârmă împletită de care se folosea probabil echipajul pentru a se pune în siguranţă. De bărci de salvare nici pomeneală, nu se vedea nici una. Ori fuseseră smulse de valuri ori membrii echipajului se refugiaseră cu ele la mal şi erau

undeva la adăpost Acum Petre vâslea încet mica barcă de aluminiu oprindu-se lângă scară. Legă barca de scăriţă şi se urcă primul pe punte urmat de George şi căpitan. Îşi lăsă să cadă privirea scrutătoare, în lung şi-n lat, dar nu zări nimic care să-i dea speranţe. Totul părea pustiu şi părăsit. De pe punte o scară ducea în interiorul vasului. Aici trebuia să se afle şi cabina căpitanului şi de aceea Farrow hotărî mai întâi să cerceteze partea aceasta a vasului.

Coborî primul, încet şi cu băgare de seamă scara, care se termina într-un coridor, unde, imediat în dreapta, se făcea o uşă. Prin chepeng se filtra lumină destulă astfel încât se distingea destul de bine orice obiect. Apăsă pe clanţa uşii care dădea într-o cabină. Îngrozit se dădu înapoi, căci şi-a dat seama că privea chipul încremenit al unui om ai cărui ochi reci fixau uşa. Drept în mijlocul frunţii se vedea o gaură, care nu putea fi pricinuită decât de un glonte tras de o armă de foc. Omul fusese împuşcat, probabil chiar În momentul când voia să se ridice. Zăcea de fapt, pe o canapea mică, cu privirea îndreptată spre uşă, de parcă ar fi aşteptat pe cineva care ar fi putut să vină în orice moment.

George şi Petre care-l urmau imediat pe căpitan, rămaseră de asemenea consternaţi de priveliştea ce fi se oferi în cabină.

Farrow îşi reveni primul, a făcut câţiva paşi în interiorul cabinei cercetând-o cu privire. Mai întâi examină mortul apoi cabina acestuia. Printr-un semn cu mâinile făcu lui George şi lui Petre semn să se oprească în prag.

Apoi examina micul dulăpior, în care erau păstrate diferite cărţi. Jurnalul vasului dispăruse, numai jurnalul de cart se găsea, dar şi din acesta ultimile pagini erau smulse, astfel încât Farrow nu a putut stabili nici măcar cursul de navigaţie al vasului.

Câteva romane poliţiste vechi, zăceau claie peste grămadă în dulăpior, dar acestea nu-i stârniră nici un interes. Tocmai voia să-şi îndrepte interesele către alte obiecte, când descoperi pe fundul dulăpiorului o cărticică ce părea a fi un jurnal. De-abia îşi aruncă ochii asupra acestuia şi-s făcu lui George un semn bucuros. Descoperise jurnalul căpitanului asasinat întrucât dorea mai întâi să cerceteze vasul, strecură jurnalul în buzunarul hainei, urmând să-l cerceteze mai târziu, Mai aruncă o privire asupra mortului, care nu părea să aibe asupra sa documente, apoi părăsi cabina, trântind uşa după sine.

— Aici pare să se fi petrecut o crimă, George, îi zise Farrow pe când se aflau În coridorul strâmt pe care-l străbătuseră prima dată, trebuie acum să cercetăm întreg vasul, am impresia că vom mai descoperi destule lucruri ciudate.

— Ce crezi tată, să se fi răsculat echipajul navei, îi ceru George părerea? Căpitanul nu se putea împuşca singur, doar nu se vede nici o

armă în apropiere.

— A fost împuşcat din pragul uşii, dragă George. Trebuie să fi fost luat prin surprindere. Chipul său a păstrat şi după moarte ca o placă fotografică, surprinderea în faţa morţii. Dacă ar fi fost totuşi sinucidere, pe faţa mortului s-ar fi întipărit cu totul altă expresie.

Fiul şi tatăl se întreţinură în şoaptă. Nu se ştia dacă nu se mai ascundea vreo fiinţă omenească pe vas. Poate asasinul se aţinea pe undeva, pe vas, aşteptând doar prilejul de a face o nouă victima.

Străbătură întreg coridorul, vorbind încet. Deodată se opriră înlemniţi auzind clar geamătul al unui om înăbuşit ca şi când ar fi fost legat şi cu căluş la gură. Se auzeau zgomote de parcă acesta ar fi depus sforţări extraordinare de a se face auzit.

Petre era cam cu doi paşi în faţă şi tocmai asculta atent la uşa celei de a doua cabine. El îi făcu semn căpitanului că gemetele suspecte veneau din cabina din faţa lui. George îşi aprinsese lampa de buzunar de îndată ce au pătruns în condor, întrucât aici domnea o obscuritate destul de adâncă. Farrow îi luă lui George lampa din mână şi păşi uşor şi prevăzător înspre uşă. Înainte de a deschide, se opri pentru câteva secunde ascultând cu atenţie şi iscodind în jur.

Gemetele continuau să se audă. Fără îndoială că un om făcea eforturi disperate pentru a se elibera dintr-o situaţie deznădăjduită şi, pentru a nu-i prelungi suferinţa Farrow încercă să deschidă uşa. Aceasta era însă închisă şi întrucât lipsea cheia, George îşi scoase cuţitul special încercând cu acesta să spargă broasca de la uşă. Aceasta însă era destul de solid construită şi nu cedă. De aceea George îşi roti privirea prin coridor, dar nu găsi un alt obiect corespunzător scopului său. Zări în fundul coridorului câteva bare de fier. Alergă într-acolo şi-şi alese o rangă potrivit de lungă şi solidă pe care o putea folosi să spargă broasca. Petre i-o luă din mână şi-o propti între uşă şi tocul acesteia şi-o împinse cu toată puterea. S-a auzit o trosnitură şi uşa zbură în lături. Petre distrusese broasca!

Farrow îndreptă imediat lumina lampei sale în interiorul cabinei. Mai întâi nu remarcă nimic dar George, de îndată ce păşi cu prudenţă în cabină, îi şi strigă îngrozit tatălui său.

— Aici, tată, pe pat zace un om legat fedeleş şi cu căluş la gură. În clipa următoare căpitanul se şi găsea alături de fiul său în timp ce Petre, rămase de santinelă la uşă.

Pe pat zace un om încă tânăr care privea înspăimântat în lumina lămpii de buzunar. Nu-şi putea recunoaşte salvatorii, întrucât lumina prea tare a lanternei îl orbea.

Fără a spune un cuvânt George îi tăie repede legăturile în timp ce Farrow îi îndepărta căluşul. Tânărul respiră de câteva ori cu putere şi încercă să se ridice, ceea ce nu i reuşi imediat. George trebui să-l sprijine.

— Cine sunteţi dumneavoastră? Am descoperit nava naufragiată şi am căutat să salvăm supravieţuitorii. Cine v-a adus în situaţia asta? îl chestionă Farrow.

— Îndepărtaţi vă rog puţin lumina, să-mi pot vedea salvatorii, deoarece mă credeam pierdut îi rugă tânărul exprimându-se în limba engleză. În orice moment, continuă el, vasul se poate rupe şi atunci m-ar fi înghiţit valurile. Asta voia să-mi facă diavolul ăla de Hsiung.

— Cine-i Hsiung, ăsta? Nu vreţi să ne relataţi totul mai în amănunt? Mă numesc Farrow, căpitanul Farrow, poate aţi mai auzit de mine:

— Căpitanul Farrow? Bineînţeles că am auzit de dumneavoastră, domnule căpitan. Ah, atunci pot vorbi nemţeşte. De fapt, eu sunt german de origine, deşi m-am născut în Camerun. Scuzaţi-mă numai că nu m-am prezentat, sunt încă mult prea ameţit şi nu contam deloc pe salvatori. Mă numesc Fritz Lohmann şi sunt fiul căpitanului acestui vas. Cuterul aparţine tatălui meu.

George se uită întristat către tatăl său. Descoperiseră doar mai înainte pe căpitanul vasului, asasinat în cabina sa şi se părea că fiul său încă nu aflase trista veste.

Tânărul salvat observă îngrijorarea lui George. Înspăimântat apucă braţul căpitanului şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu tatăl meu, domnule căpitan? L-aţi găsit? Nu cumva e… mort?

Farrow dădu numai din cap. Tânărul Lohmann îşi îngropa faţa în palme şi izbucni într-un plâns cu sughiţuri.

Farrow şi George rămaseră însă liniştiţi la căpătâiul tânărului şi aşteptară ca primul val de durere să se potolească. Apoi îl consolară:

— Fiţi tare, fiţi bărbat, domnule Lohmann. Din păcate nu se mai poate schimba nimic. Povestiţi-ne mai bine ce s-a întâmplat aici pe vas, poate că vom reuşi să-l răzbunăm pe tatăl dumneavoastră.

— Da, voi purta de grijă ca tatăl meu să fie răzbunat. Ştiu cine este răspunzător de moartea lui. În câteva minute o să-mi revin şi o să vă pot povesti totul. Vă rog numai să nu mă părăsiţi, nu mai am pe nimeni în care să mă pot încrede. Mama mea a murit încă în primul an ai Războiului mondial.

Farrow îi făcu semn lui George şi părăsi cu ei cabina. Petre rămase însă la uşă de pază, pentru a veghea asupra tânărului şi a iscodi mai departe pe coridor. Nu era deloc exclus ca asasinul să se afle încă pe vas.

Între timp George şi căpitanul Farrow pătrunseră în partea din spate a vasului, ajunseră până la magazie, dar aici totul era pustiu şi nu găsiră pe nimeni.

Din mulţimea lăzilor şi încărcăturii de tot felul din magazia de mărfuri, era uşor de dedus că vasul era pregătit pentru o lungă

călătorie, dar care a fost întreruptă atât de tragic, tocmai la Capul Bunei Speranţe. După o jumătate de oră se întoarseră în cabina tânărului. Acesta îşi revenise între timp atât de mult, încât se ridicase din pat şi acum îi primea stând într-un fotoliu.

El îi mulţumi încăodată căpitanului pentru ajutor şi se interesă numaidecât dacă vasul mai putea fi salvat. Căpitanul îl trimise imediat pe punte pe Petre pentru a vedea ce se mai putea face. Nava nu suferise prea mult de pe urma izbiturile valurilor, aşa adăpostită cum era şi chiar zdruncinăturile atât de puternice de mai înainte păreau să fi slăbit. Petre îi primi între timp pe primul ofiţer Rindow însoţit de trei marinari care urmau să cerceteze partea din faţă a vasului.

— Aşa, domnule Lohmann, povestiţi-ne acum în detaliu ce s-a întâmplat de fapt în timpul călătoriei dumneavoastră. De unde veniţi în primul rând?

— Din Benguela, domnule căpitan, din Africa portugheză, tatălui meu nu i sa mai încredinţat încărcături în ultimul timp. Aparent din cauza vechimii vasului. În realitate, nu a mai primit nici o misiune fiindcă era de obârşie germană, iar englezii care au luat în posesie coloniile noastre, în decursul ultimului război, preferau desigur oamenii lor. Astfel încât tatăl meu trebuia să se orienteze corespunzător şi să încerce să-şi câştige traiul altfel. Deoarece activam de mult în regiunea Africii, n-am mai vrut să revenim în Europa. Am sperat însă din tot sufletul ca să se schimbe între timp condiţiile impuse prin tratatul de pace şi să reprimim cel puţin o colonie. De aceea am căutat mai întâi să facem afaceri în Africa Portugheze. După tratative anevoioase, am primit de la guvernatorul regiunii misiunea de a transporta deţinuţi din Africa portugheză, exilaţi spre Australia. Am executat timp de doi ani, cu regularitate şi punctual angajamentul nostru. Dacă nu aveam o încărcătură prea mare de ocnaşi, atunci puteam completa tonajul vasului cu mărfuri. Pe scurt, am lucrat astfel încât, guvernatorul a fost cât se poate de mulţumit. Vasul nostru îşi câştigase între timp renumele de „Corabia ocnaşilor”. Acum trei luni s-a îmbolnăvit subit bucătarul nostru şi a trebui să-l internăm în spital. În locul său tatăl meu angaja un chinez, care spre mulţumirea tuturor, se dovedi un bun bucătar şi mai ales că a cerut un preţ foarte mic pentru serviciile sale. Eu nu prea aveam încredere în acest om. Aveam tot timpul impresia că lucra pe ascuns, în spatele tatălui meu, pentru a aţâţa echipajul împotriva lui. În plină mare se produseră certuri şi ciocniri între echipaj şi noi, care alunecară de multe ori spre răzvrătire deschisă. Tatăl meu însă, se pricepea întotdeauna să domolească oamenii, pe cei mai răi îi debarca în portul imediat următor, dar fără să-i acuze, bineînţeles, oficial. Am discutat adesea cu tatăl meu, încercând să-l lămuresc că în dosul tuturor acestor revolte, stătea numai Hsiung bucătarul nostru. El era acela care aţâţa încontinuu

oamenii şi după părerea mea, urmărea nişte scopuri bine determinate. Tata râdea întotdeauna respingând observaţiile mele, susţinând că Hsiung era un om absolut nevătămător, care n-ar întreprinde niciodată nimic contra noastră. Acum opt zile am primit, din nou, un transport de patru deţinuţi. Concomitent am luat şi mărfuri pentru a nu face călătoria asta lungă spre Australia cu cala goală. Printre deţinuţi erau doi oameni condamnaţi pentru omor şi doi deţinuţi politici. Pe ultimii doi nu-i consideram periculoşi şi de aceea aveau o mare libertate de mişcare la bordul vasului nostru. Dimpotrivă, pe ceilalţi doi, îi ţineam în lanţuri şi urmau să scape de ele de abia în Australia. Eram deja de vreo două zile în larg, când am observat din nou, că domnea o stare de nemulţumire printre membrii echipajului. Câţiva marinari se îmbolnăviră şi ne *acuzau* că boala lor e urmarea tratamentului la care au fost supuşi, vreau să zic a meniului servit şa bord. Eu şi cu tata am examinat bineînţeles mâncarea preparată de Hsiung, care se dovedi ireproşabilă, aşa că nu am avut ce-i obiecta. Pe când părăseam cabina bucătăriei m-am întors pe neaşteptate, surprinzând chipul schimonosit de ură al chinezului, care tocmai ridicase braţul. E de la sine înţeles că l-am atenţionat numaidecât pe tata, care la început nu voia să creadă. Calm şi blând ca un mieluşel, stătea acum bucătarul nostru în bucătăria lui manevrându-şi oalele. L-am asigurat pe tata că nu m-am înşelat şi el mi-a promis că va da mai multă atenţie problemei. Voia să-l supravegheze pe ascuns pentru a constata dacă bănuielile mele au sau n-au temei. Când sosi ora prânzului tatăl meu apăru ei însuşi în sala de mese a echipajului şi luă masa împreună cu acesta. Nu era însă aceeaşi mâncare pe care o gustaserăm dimineaţa, mirosea îngrozitor şi de-abia se putea înghiţi. Tata convocă imediat pe bucătar în sala de mese, dar exact în acel moment izbucni furtuna. Năvălirăm cu toţii pe punte, pentru că aveam cu toţii o mulţime de lucruri de făcut, pentru a putea stăpâni cât de cât furtuna. Cu bucătarul ne puteam socoti pe urmă. Dar vremea nu se îmbunătăţi, ba chiar dimpotrivă. Eram purtaţi acum cu pânzele întinse cu viteză tot mai mare pe întinderea învolburată de ape. O zi şi o noapte se scurseră, fără ca furtuna să se potolească. În dimineaţa următoare trebuia să depăşim Capul Bunei Speranţe. Ştiam că abia aici bântuia adevăratul uragan şi că ocolul Capului va constitui o grea piatră de încercare pentru noi. Conform contractului nu puteam ancora în nici un port decât în cel prevăzut şi de aceea eram siliţi să ne continuăm călătoria în ciuda furtunii. Primul nostru timonier, Peter Kiepers, era un om extraordinar. Ne puteam bizui pe el întrucât stăpânea meseria mai bine decât mulţi căpitani încercaţi. Cu mâinile încleştate pe cârmă, cu privirea aţintită înainte, părea întruchiparea zeului Neptun, stăpânitorul apelor. Numai cu forţa putea el fi despărţit de timona lui, pentru a se odihni câteva ore. Până acum nu se alăturase nici unei răzmeriţe şi-mi era ca un frate.

Aici, chiar în regiunea asta, se petrecu nenorocirea. Urcam tocmai scăriţa care ducea spre punte când vasul se întoarse brusc într-o parte şi se năpusti cu viteză spre coastă. Mă uitau degrabă înspre timonă unde îl ştiam ca stă de veghe Kiepers. Mă năpădi o spaimă grozavă când îl văzui întins, fără suflare, pe scândurile punţii. În acelaşi moment sosi la post al doilea timonier al nostru şi puse stăpânire pe cârmă. Dar în loc să se redreseze, vasul îşi continua goana fatală spre ţărmul stâncos. Tatăl meu, nu era de găsit şi acum, vrând ne vrând, eram la comandă. Strigai timonierului să lase cârma, dar în loc de răspuns primii o remarcă grosolană, de undeva din spatele meu: „O să te lăsăm pe tine, tinere!” În momentul următor, primii o lovitură din spate, în ceafă, care mă aruncă la pământ înainte de a-mi pierde cunoştinţa mi s-a părut că văd faţa schimonosită de ură a chinezului. M-am deşteptat din leşin de abia în această cabină. Eram legat fedeleş şi cu căluş şi de abia puteam să mă mişc. Ore întregi am zăcut aşa şi credeam că în orice moment vasul se va rupe. Suferii chinuri groaznice, în aşteptarea fără speranţă şi nu credeam că mă va mai putea salva cineva. La un moment dat distinsei zgomote. Eraţi dumneavoastră domnule căpitan care tocmai cercetaţi vasul. Mai departe ştiţi şi dumneavoastră ce a urmat.

— Da, acum pot să-mi fac o imagine despre ce s-a întâmplat pe vas, răspunse căpitanul. Ticăloşii au avut ghinion, crezând că vor putea să ancoreze la ţărm, în acest mic golf, în speranţa de a-şi continua mai departe călătoria. Aveaţi mărfuri pe care intenţionau să le valorifice. Întreaga poveste arată ca o lovitură piraterească pe care furtuna a reuşit s-o zădărnicească, în parte. Vasul a nimerit între stânci şi echipajul a trebuit să-l părăsească. Probabil că aşteaptă acum, până se va fi potolit furtuna şi dacă vasul nu se rupe sau scufundă, să mai salveze ce se mai poate. În orice caz, ticăloşii îşi vor face apariţia. Din câţi oameni se compune echipajul, domnule Lohmann?

— Unsprezece oameni, în afară de cei 4 ocnaşi, eu şi tatăl meu.

— Aşadar, în total cincisprezece oameni, dacă-i punem la socoteală şi pe Kiepers? Nu-i aşa?

— Exact domnule căpitan, dar vă înşelaţi presupunând că timonierul nostru li s-a alăturat, el este de partea noastră.

— În acest caz, teamă mi-e că a şi fost omorât. Poate ca l-au şi găsit oamenii mei, care cercetează în acest moment partea din faţă a vasului. Iată primul meu ofiţer tocmai se îndreaptă spre noi!

II.
UN ADVERSAR FĂRĂ SCRUPULE.

ÎNTR-ADEVĂR SE AUZEAU PAŞI, de parcă cineva ar coborî scăriţa care ducea în interiorul vasului. George ieşi pe coridor şi-l introduse

pe primul ofiţer Rindow în cabină; acesta tocmai terminase de cercetat partea din faţă a vasului, dar nu descoperise nimic în plus, nu mai găsise nici o fiinţă omenească. Marfa din cală nu era atinsă, sau deteriorată în vreun fel, atât că pe alocuri era deplasată de la locul ei din cauza zdruncinăturilor vasului.

De fapt răsculaţii desfăcuseră câteva pachete pentru a se aproviziona cu alimente.

— Arată de parcă răzvrătiţii s-ar fi grăbit peste măsură şi n-au mai avut timp de nimic, domnule căpitan, a fost de părere Rindow. Poate că au de gând să revină în ipoteza că vasul nu se scufundă.

— Sunt de aceeaşi părere Rindow! Între timp am aflat ceva. Ce nu va trebui lăsat nepedepsit. Este vorba de asasinarea unui german, compatriot de-al nostru. În ce stare se găseşte vasul, este grav deteriorat?

— Hagen, inginerul nostru, este deja la bord şi tocmai îl cercetează, dar după părerea mea, cred că vom putea să-l punem pe linia de plutire. Bine înţeles că va trebui să instruim câţiva oameni de-ai noştri să-l conducă în cel mai apropiat port.

— Asta-i cel mai puţin lucru pe care-l vom face. O să-ţi relatez mai târziu tot ce-am aflat în legătură cu vasul, acum ar trebui să ne îngrijim ca domnului Lohmann să i se servească un dejun mai consistent. Este foarte slăbit de suferinţele Îndurate, atât de multă vreme. De asemenea trebuie să ne îngrijim de înmormântarea, tatălui domniei sale, germanul de care-ţi vorbeam.

Lui Fritz Lohmann i se redeşteptă durerea adâncă, auzind remarca căpitanului. Voia să-l vadă pe părintele său imediat şi dădu să se ridice. Farrow căută să-l reţină, dar tânărul scutură cu tristeţe din cap.

— Nu vă faceţi griji din pricina mea. Domnule căpitan Vederea tatălui meu nu mă va tulbura mai mult, voi căpăta însă curajul şi hotărârea pentru a merge până la capăt în a-i răzbuna nemeritatu-i sfârşit. Vă rog, permiteţi-mi să rămân câteva minute singur cu tatăl meu!

Merse într-adevăr în cabina alăturată unde zăbovi cam vreun sfert de oră. După care se întoarse, strânse mâna căpitanului, cu multă seriozitate şi recunoştinţă zicându-i:

— Puteţi să contaţi de aici înainte pe veşnica mea recunoştinţă!

Înainte de a se întoarce căpitanul Farrow pe submarinul său, întocmi un proces-verbal foarte amănunţit despre starea vasului şi a celor întâmplate.

Acest lucru odată făcut, îi înlesnea lui Fritz Lohmann orice acţiune judecătorească ar fi întreprins în viitor asupra marinarilor săi răzvrătiţi.

Dacă aceasta era şi intenţia tânărului, căpitanul n-avea de unde să ştie, el se mărgini să constate înfrigurarea şi ardoarea din ochii

tânărului naufragiat, de curând salvat. Vai de diavolul galben Hsiung, dacă ar fi căzut vreodată în mâinile lui răzbunătoare!

Se întoarseră împreună pe submarin, unde căpitanul se îngriji mai departe de condiţia protejatului său. Mai întâi ordonă să i se servească o masă copioasă, apoi îl sfătui să se întindă câteva ore, pentru a fi în formă şi a putea lua parte, mai târziu, la expediţia pe uscat pe care o intenţiona căpitanul.

— Dacă netrebnicii de marinari răsculaţi, nu revin la bord până diseară, va trebui să le luăm urma pe uscat, îi lămuri el situaţia lui Fritz Lohmann. Poate că la noapte nu vom fi în măsură să dormim, de aceea propun să o facem cu toţii acum.

— Dacă răsculaţii se întorc pe vas, vă rog să mă treziţi imediat domnule căpitan, se rugă tânărul. Trebuie neapărat să-l prind pe diavolul ăsta galben, el mi-a omorât tatăl şi intenţiona să termine şi cu mine.

Farrow încuviinţă. După ce se despărţi de tânărul Lohmann epuizat, se hotărî să se reîntoarcă la bordul vasului pentru a-l chestiona pe Hagen care între timp trebuia să fi terminat inspecţia vasului. Câteva scânduri de pe puntea vasului se rupseseră rău dar oamenii lui Farrow erau în măsură să le înlocuiască. În afară de acestea vasul nu suferise nici o stricăciune mai serioasă.

— Problema care se pune, este cum să-l facem iarăşi să plutească, dragă Hagen? După câte îmi dau eu seama, zace acuma bine înţepenit între stânci.

— Cred că voi reuşi s-o fac cu ajutorul submarinului nostru, domnule căpitan! Mai întâi îmi voi trimite echipa de lucru în cala vasului pentru a putea lucra în linişte. Noi ar cam trebui s-o ştergem de pe aici pentru a nu stârni bănuieli şi a da posibilitate răzvrătiţilor să revină. Dacă ar zări picior de străin ar da bir cu fugiţii.

— Tocmai voiam să dau ordinul de scufundare, dragă Hagen. Dar vom rămâne pe aproape şi vom supraveghea cu periscopul atent coasta. Dacă o fi să apară „oamenii noştri”, ne ridicăm repede la suprafaţă să-i înhăţăm.

— La rândul meu o să-mi însoţesc oamenii în cala vasului şi voi veghea dacă răzvrătiţii îşi fac apariţia. De asemenea va trebui să port de grijă ca tehnicienii noştrii să nu lovească prea vârtos cu ciocanele chiar în momentul în care marinarii navei se apropie.

— Atunci mă întorc pe submarin pentru a da ordinul de scufundare. George, ce preferi, vii cu mine sau rămâi pe vas?

— Voi rămâne pe vas şi voi avea grijă de înmormântarea căpitanului. Vreau să aibe parte de un sicriu solid tată. Vom putea să-l îngropăm la noapte, undeva pe mal.

— Bine, atunci să rămână şi Petre aici, hotărî căpitanul Farrow, care se urcă în bărcuţa de aluminiu vâslind grăbit către submarin. Nu

mult după aceea, „Dox”-ul se scufundă încetişor în imediata vecinătate a cuterului, doar periscopul se ridica din apă, dar de pe coastă nu putea fi văzut.

George, Petre şi inginerul Hagen, dispărură sub puntea vasului avariat. Curând liniştea şi dezolarea se aşternu pe puntea cuterului şi nimeni n-ar fi bănuit existenţa vreunei fiinţe omeneşti în măruntaiele sale, care mai şi lucra asiduu la repararea lui.

Mai întâi se alcătui un sicriu încăpător pentru căpitanul decedat. George şi Petre supravegheau printr-o lucarnă împrejurimile şi desigur coasta stâncoasă, de unde puteau apare vizitatorii. Trebuia făcut aceasta pentru a se putea avertiza la timp lucrătorii care munceau să oprească orice zgomot.

Spre seară şi-a făcut apariţia un marinar din echipaj. Apărut ca din senin pe creasta stâncoasă, spionă îndelung în jur şi apoi îşi dădu deodată drumul în apă.

Cu mişcări sacadate de înotător încercat se apropia tot mai mult de vas, pe care-l aborda după aproximativ 10 minute.

Cu apa şiroind pe el, zăbovi câteva secunde pe punte, examina încă o dată ţărmul lăsat în urmă şi dispăru pe scăriţa care ducea la cabina căpitanului Lohmann.

George îi făcu semn, celui mai apropiat camarad care încetă imediat lucru, urmat de ceilalţi. Nici un zgomot oricât de mic nu se mai auzea în interiorul vasului.

Cu atât mai mare a fost spaima intrusului care se văzu înconjurat din toate părţile de îndată ce pătrunse în cabina căpitanului Lohmann.

Îi scăpă numaidecât un blestem pe buze şi se pregăti de apărare. Păru apoi că recunoaşte uniforma lui Hagen şi a marinarilor săi. Se linişti dintr-o dată şi întrebă spre marea mirare a camarazilor:

— Aparţineţi unui vas de război domnii mei! Văd că purtaţi uniforma germană. Slavă domnului, am crezut pentru o clipă că am nimerit în mâinile bandiţilor răsculaţi!

— Cine sunteţi dumneavoastră, îl întrebă Hagen?

— Mă numesc Peter Kiepers şi sunt timonierul acestui vas, îi răspunse aceasta mult mai calm.

Între timp observă cadavrul căpitanului său şi exclamă îngrozit:

— Văd că am ajuns prea târziu şi-am tot sperat să-l pot salva! Este mort şi fiul?

— Fritz Lohman a fost salvat de noi, Kiepers, îi răspunse imediat George, care a făcut un semn camarazilor să-l elibereze pe timonier. Miraţi aceştia se supuseră şi chiar Hagen îl privi întrebător.

— Dl. Kiepers este singurul care a rămas credincios – căpitanului său, domnule Hagen. Fritz Lohmann ne-a spus totul. Acum îl vom ruga să ne povestească de ce s-a reîntors pe vas.

— Ştiam că atât căpitanul cât şi fiul său, zac aici în cabine legaţi

fără putinţă de a se elibera, continuă timonierul. Şi pe mine m-au făcut prizonier şi poate că m-ar fi lăsat aici să mă înec pe punte unde zăceam fără cunoştinţă dacă n-ar fi avut nevoie de mine.

Cunoşteam regiunea foarte bine, ba am mai naufragiat odată cu un vas cu trei catarge. Ştiam unde este localizat primul adăpost şi i-am condus pe derbedei într-acolo. E un adăpost micuţ, în mijlocul munţilor, ce se întinde ca o terasă înspre interiorul ţării. Nu mă întrebaţi însă cum arată acum această mică aşezare domnilor! Localnicii au fost fie alungaţi fie ucişi. Femeile au fugit în munţi şi rabdă acolo de foame, întrucât nu doresc să *fie* văzute de nemernicii mei camarazi. Casele au fost luate cu asalt de către aceştia, au fost omorâte animalele, care oricum mureau de foame. A fost ceva îngrozitor. Mi s-a promis, de către diavolul galben Hsiung, care ne servea drept bucătar, drept răsplata, spânzurătoarea în faţa camarazilor mei; aceasta trebuia să fie un spectacol pentru dânşii de încheiere. Disperarea îmi dădu puteri nebănuite şi în cele din urmă reuşii săi rup legăturile. Uitaţi-vă la încheieturile mâinilor mele cum arată, acum după ce mi-am rupt bucăţile de sfoară cu care mă legaseră. N-am fugit însă imediat, ci am aşteptat un moment mai favorabil. În cele din urmă n-am mai răbdat şi am fugit în munţi Bineînţeles că se luară toţi după mine, dar întrucât cunoşteam ţinutul mai bine decât ei, am reuşit să scap. Credeam că, încă, căpitanul Lohmann şi fiul său se mai găsesc la bord, legaţi şi doream să-i salvez înainte ca vasul să se scufunde. După cum văd, am ajuns prea târziu.

— Răsculaţii o să apară în curând Kiepers, nu ştii cumva unde au rămas bărcile cu care au ajuns la mal? se interesa Hagen.

— Sunt ascunse între stânci, iar eu nu mi-am permis să mă folosesc de o barcă pentru că mi-ar fi luat prea mult timp. Dar dacă diavolii aceştia sosesc aici, fără îndoială că se vor folosi de bărci. Să sperăm că aşa vor face a fost de părere la rândul lui George. Mă bate gândul c-ar fi mai bine să fiţi văzut aici la bord. Atunci vor crede cu siguranţă că sunteţi singurul supravieţuitor la bordul navei. Poate vor crede că şi tânărul Lohmann a murit, probabil sufocat.

— Domnule George, iată-i că au şi sosit, strigă Petre care spiona prin lucarnă. Stau la mal şi se uită încoace în timp ce alţii aleargă spre stânci, probabil să aducă bărcile. Marinarii din cala vasului se îmbulziră acum care mai de care să privească şi ei. Degeaba îi avertizară George şi Hagen. Bineînţeles că fură descoperiţi până la urmă şi mateloţii răzvrătiţi dispărură cu iuţeală după stânci.

— Am încurcat-o acuma, să vedem cum o mai dregem, izbucni Hagen înfuriat. Natural că trebuia să-i pice fisa oricui, când au răsărit atâta capete deodată lângă o fereastră! Nici căpitanului n-o să-i cadă prea bine când va auzi de isprava făcută.

— Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, dragă Hagen şi n-avem ce-i mai

face acum. O să vorbesc cu tata să facem la repezeală o mică trupă, care să facă o descindere în adăpostul bandiţilor, îl linişti George. Acolo au pustiit după bunul lor plac, aşa că acestor oameni trebuie să le venim de hac.

— Sunt de aceeaşi părere, dragă George. Îmi pare numai rău că eu nu mă pot alătura expediţiei de pedepsire, dat fiind rolul pe care-l am în repararea vasului. Cred că submarinul tocmai iese la suprafaţă şi mai am impresia că tatăl dumneavoastră ştie deja tot ce s-a petrecut aici. De altfel nici nu era greu de dedus, dar poate că a văzut totul prin periscop.

George alergă pe punte şi-şi lăsă privirea în jos să lunece pe întinderea mării. Exact în acel moment apăru turnul „Dox"-ului deasupra apei şi chepengul se deschise. Căpitanul se interesă de-ndată ce se întâmplase cu adevărat, de ce bandiţii o luaseră la sănătoasa?

George îi raportă de întâlnirea avută cu Kiepers şi de greşeala pe care o comiseseră cu toţii. Farrow scutură numai capul supărat nu mai zise nimic. Sări ei însuşi la bordul vasului şi mai ascultă înc-o dată relatarea timonierului Kiepers.

— Este necesar să plecăm cât mai curând spre adăpostul bandiţilor, nu trebuie să le lăsăm timp să-şi caute noi ascunzători în munţi şi să câştige timp să-şi organizeze apărarea, a fost de părere Farrow. Dacă se ascund undeva în inima munţilor există riscul de a nu-i mai găsi niciodată. Voi vorbi imediat cu Rindow şi doctorul Bertram, într-o jumătate de oră plecăm?

George era pentru plecare cu trup şi suflet. În mare grabă, împreună cu Petre, părăsiră vasul, pentru a organiza expediţia de noapte de la bordul „Dox"-ului. Tânărul Lohmann a fost deşteptat şi înzestrat cu armament. După o cină consistentă, camarazii porniră la drum.

Se îmbarcară în două bărci de aluminiu şi imediat ce au ajuns la ţărm au debarcat. Alături de căpitan, George, Rindow, Petre şi doctor mai luau parte la expediţie încă cinci marinari. Bineînţeles Lohmann nu voi să rămână pe submarin. Deşi vânătoarea care începea era dusă contra a 14 bandiţi, luând în considerare pe tânărul Lohmann şi pe timonierul Kiepers, erau inferior numericeşte acestora numai cu doi oameni. Întrucât erau foarte bine înarmaţi puteau face faţă bandiţilor.

— Mai întâi trebuie să trecem printr-un defileu, domnule căpitan, îi avertiză Kiepers care luase conducerea. Dacă bandiţii s-au baricadat acolo, n-o să ne meargă prea bine. Din fericire noaptea nu este departe şi dacă lucrurile stau aşa îi putem ocoli sau evita pe apărătorii defileului.

— Să ne împărţim astfel încât să nu putem fi atacaţi toţi deodată în acelaşi timp. Să mergem unul în spatele celuilalt, iar marinarii noştrii să rămână ceva mai în urmă, căci de-acum putem să-i întâlnim pe

bandiţi în orice moment, a fost de părere căpitanul Farrow.

— Tocmai aveam de gând să propun acelaşi lucru, întări Rindow. Cel mai bine ar fi să trimitem un cercetaş sau doi înainte pentru a observa regiunea şi a ne avertiza din timp. Pierdem cam mult timp aşa nici vorbă, dar tot este mai bine, decât să cădem într-o capcană şi să ne trezim împuşcaţi din toate părţile.

— Tată, îmi iau eu cu Petre misiunea asta. Dacă nu vă dăm nici un semn deduceţi că totu-i în regulă înaintea voastră, propuse George. Aş fi de părere să-l luăm şi pe Kiepers, el cunoaşte drumul foarte bine, chiar pe întuneric.

Farrow avu de gând să obiecteze, dar renunţă ştiind prea bine că odată ce George îşi vâra ceva în cap nu era o treabă uşoară să-l faci să renunţe. Şi apoi n-ar fi lăsat nici unuia misiunea nu tocmai uşoară de a fi avangarda expediţiei şi a para primul atacul ce îi era hărăzit acesteia.

Îşi dădu încuviinţarea muştruluindu-l însă pe Petre, să fie extrem de precauţi şi să dea atenţie oricărui lucru ivit pe parcurs, oricât de neînsemnat ar fi părut.

De abia se-ndepărtaseră puţin George, Peter şi Kiepers, că întunericul cuprinse regiunea. Aici în defileu era aşa de întuneric că abia de puteau vedea la trei paşi în jur.

Lui George îi convenea de minune situaţia, acum nu mai putea fi văzut aşa uşor, deşi ce-i drept, nici el nu-şi mai putea distinge adversarii. Spera însă că aceştia să se trădeze prin ceva.

Încet şi cu prudenţa înaintau pas cu pas. Pătrundeau din ce în ce mai adânc în defileu şi Kiepers tocmai îi avertiza că urmează o zănoagă, un fel de căldare în mijlocul defileului, când marşul lor a fost întrerupt brusc. La circa 15 metri înaintea lor răsună o împuşcătură. George auzi vâjâitul proiectilului care-i trecu destul de aproape pe deasupra capului.

— Trebuie să ne întoarcem domnule George şopti Petre, înaintea noastră sunt bandiţii, care trebuie să ne fi observat. Ei, iată, a doua salvă.

Din nou vâjâi un glonţ, pe lângă ei şi George îşi dădu seama că nu mai era vorba, să-şi continue marşul. Nici nu avea chef să se întoarcă cu coada între picioare, aşa încât îl întrebă pe Kiepers, în şoaptă, dacă nu există o cărăruie pe unde ar fi posibilă o manevră de învăluirea bandiţilor.

— Prea exact nu cunosc nici eu regiunea, domnule Farrow, dar am observat azi dimineaţa atâtea crăpături în stânci şi adâncituri cu posibilităţi de acces, încât problema se pune de a le găsi pe cele potrivite. Poate ne reuşeşte să ne căţărăm în vârful stâncilor cele mai înalte, de unde îi putem ţine pe atacatori în şah.

— Atunci, e neapărat necesar ca tata să fie înştiinţat. Vreţi să luaţi

dumneavoastră misiunea aceasta, domnule Kiepers? întrebă George. Eu voi încerca să urc stâncile cu camaradul meu. Spune-le să nu vină imediat încoace, deoarece s-ar putea ca în acest caz, banditii să aprindă un foc, pentru a-i vedea şi astfel ne-ar zări întâi pe noi.

— Mă voi întoarce, bineînţeles, domnule Farrow, dar vă spun drept, consider acţiunea dumneavoastră prea riscată. În primul rând nu ştiţi dacă veţi răzbate până sus şi apoi chiar dacă o veţi face cine ştie ce primire veţi avea de la adversarii noştri, care pot fi sus.

Poc! Poc! Din nou ţiuiră două gloanţe în direcţia cercetaşilor. Se pare că banditii şi-au dat repede seama de amplasamentul acestora, întrucât gloanţele trecură şi mai aproape. În mare grabă se adăpostiră în dosul stâncilor pentru a nu fi nimeriţi întâmplător de un glonţ rătăcit. Căpitanul Farrow şi oamenii săi, auziseră şi ei împuşcăturile şi se apropiau de ei cu destulă prudenţă. După ce Kiepers se întoarse şi a făcut câţiva paşi înapoi, se şi ciocni cu căpitanul. Îi împărtăşi imediat planul lui George.

— Nu ştiu dacă a procedat bine, se adresă acesta îngrijorat lui Rindow care-i stătea alături. Kiepers are dreptate. Dacă banditii aprind focul, pot fi lesne descoperiţi. Noi între timp trebuie să stăm inactivi şi să aşteptăm să vedem dacă va reuşi George să treacă de puşcaşii banditilor.

— N-ar fi mai bine să facem un ocol la rândul nostru, domnule căpitan? întrebă doctorul Bertram. Ce-ar fi dacă am lua-o prin partea dreaptă a defileului, oricum George pare sa şi-o fi ales pe cea din stânga. Sus, deasupra stâncilor, nu cred totuşi să fie unul din oamenii lor, cu condiţia să acţionăm numaidecât. Pe de altă parte îmi pare că urcuşul pe partea stângă este destul de uşor de realizat!

— De acord. Am putea s-o facem dar… Căpitanul Farrow a fost întrerupt brusc. Deasupra lor se dezlănţui larmă şi imediat după aceea se auzi o bubuitură puternică. Repede săriră cu toţii în lături, nici o secundă prea devreme. Bucăţi grele de stânci trecură năvalnic pe lângă ei şi se sparseră la sol.

— Indivizii pândesc colo sus şi norocul nostru este că s-a întâmplat noaptea, altfel nu ne-ar fi mers prea bine remarcă căpitanul. Să sperăm că George va ajunge şi el sus şi nu se va întâlni cu santinele pe drum. Haideţi să ne retragem acum, banditii ne urmăresc, văd mai încolo o cărăruie.

— Trebuie să ne împărţim din nou, domnule căpitan, propuse Rindow. Mă gândesc să pornesc cu grupa mea mai departe în defileu şi să încerc să ajung pe înălţimi. Dumneavoastră, cu oamenii rămaşi, să-i atrageţi şi să-i momiţi cumva pe banditi. Dacă vă reuşeşte manevra şi aceştia se vor precipita spre dumneavoastră, atunci poate voi reuşi să ajung şi eu neobservat sus.

— Dar cum veţi şti în ce parte, dreapta sau stânga se ascund

duşmanii, dragă Rindow? De aici chiar că nu putem să ne dăm seama. Oricum luaţi partea din dreapta în timp ce eu voi încerca să-i atrag încoace.

Din nou căzură bucăţi mari de stâncă de sus. Rindow se folosi de acest divertisment să pătrundă adânc în defileu. Din fericire acolo sus domnea un întuneric atât de adânc, încât de-abia se putea vedea la câţiva paşi.

După ce parcurse cam 15 metri în interior, Rindow dădu ordin să înceapă ascensiunea peretelui de stâncă. El însuşi dădu exemplu şi păşi primul, urcând din ce în ce mai sus.

Ieşindurile de stâncă îi oferiră o scară naturală şi, după zece minute, găsi o cărare care continua de-o parte şi de alta, spre dreapta şi spre stânga de-a lungul peretelui stâncos. Aici trebuia să se întâlnească cu bandiţii care se găseau de această parte a defileului.

Între timp, găsiră şi George şi Petre o cărăruie care ducea de-a lungul peretelui de stâncă, la o înălţime de circa 20 de metri.

Chiar în clipa în care Petre intenţiona să păşească ultimul, pe potecă se năpusti o arătare dintr-o parte a acesteia, atacându-i cu strigăte de furie pe cei doi camarazi. George însă veghea; pumnul său repezit cu precizie îl nimeri pe individ chiar în bărbie, făcându-l să se clatine.

Înainte de a putea interveni şi Petre în luptă, agresorul se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă cât îl ţineau picioarele. Acum, după luptă, din profil distinseră clar că era vorba de un chinez.

— Este Hsiung, dacă-l prindem, putem pune mâna şi pe restul bandei. Fără a mai aştepta răspunsul lui Petre, se luă după chinez. În fugă trebuia de asemenea să fie foarte atent, întrucât poteca se îngusta pe alocuri atât de mult, încât era de câteva ori să se prăbuşească, dacă nu s-ar fi apucat în ultima clipă cu mâinile de colţurile zimţate ale peretelui de stâncă. Fugarul, însuşi trebuia să fi parcurs anterior acelaşi drum şi asta dovedea o bună cunoaştere a locurilor. Tot mai des dispărea din câmpul vizual al lui George, apărea apoi din nou pentru un scurt timp, sfârşind prin a dispare cu totul.

Petre îl ajunse în curând pe tânărul său prieten şi stăpân şi acum lua parte la vânătoare. Chinezul însă nu mai era de văzut pe nicăieri, probabil că între timp să se fi pus la adăpost. Câteva împuşcături răsunară de jos şi gloanţele şuierară destul de aproape de cei doi, nimerind stâncile. Aici sus, ofereau fără doar şi poate o ţintă mult mai bună decât jos şi era necesar să se pună la adăpost dacă nu doreau să fie nimeriţi.

— Chiar că nu mai ştiu ce-i de făcut Petre, scrâşni George furios într-un moment de pauză a împuşcăturilor. Aici nu mai putem să rămânem dacă nu dorim să devenim o ţintă prea uşoară pentru inamicii. Camarazii nu pot nici ei înainta, fără să aibă de luat în

considerare eventuale pierderi. Nu ai auzit cum s-au prăvălit câteva bucăţi mari de stâncă, de aici, de sus? Probabil că Hsiung a fost autorul şi-mi pare cu atât mai rău că nu l-am putut prinde.

— Domnule George, dacă ne lăsăm jos şi ne târâm pe potecă, nu cred că ne pot distinge siluetele de jos, dacă vom ajunge la capătul zănoagei, vom găsi noi o modalitate de a coborî.

— Bine Petre, aşa să facem. Eu o iau înainte, dar tu urmează-mă îndeaproape, pentru a rămâne împreună.

George se lungi pe burtă şi începu târâşul. De jos nu putea fi zărit deşi între timp răsărise luna. Din fericire aceasta lumina cealaltă parte a defileului lăsând-o pe aceasta în penumbră.

De cealaltă parte a defileului, era însă echipa lui Rindow, formată din el şi doi oameni. Acum au fost văzuţi de jos, la lumina lunii şi imediat urmă o salvă ucigătoare, care precis ar fi făcut victime dacă Rindow şi însoţitorii nu s-ar fi lăsat la rândul lor pe vine, căutând adăpost. De jos se putea crede că au fost atinşi de gloanţe şi agresorii scoaseră chiote de bucurie.

Pe când atenţia generală era îndreptată pe partea lui Rindow, George profită şi exploată în folosul său situaţia. În mare grabă se târî mai departe şi se găsea acum chiar deasupra bandiţilor. Putea cu uşurinţă să-i nimerească pe aceştia, dar întrucât defileul se găsea încă în întuneric, decise să se târască până la capătul zănoagei pentru a coborî iarăşi în defileu.

După un sfert de oră îşi atinse scopul. Găsi locul potrivit pentru a putea coborî.

Din spirit de prevedere Petre rămase sus să vegheze, ca nu cumva coborând amândoi să se trezească între focurile bandiţilor care i-ar fi surprins întâmplător.

Coborârea dură ceva mai mult decât urcuşul. George trebui mai întâi să-şi găsească un punct de sprijin, înainte de a-şi propti mai bine piciorul. În orice moment se aştepta să fie văzut de jos. Dar din fericire totul rămase liniştit şi tăcut.

„Se găsesc la intrarea în defileu, îi trecu prin minte lui George când nu mai era decât la câţiva metri de sol. O să-l aştept aici pe Petre, apoi împreună o să încercuim intrarea unde păzesc bandiţii şi o să-i luăm în foc încrucişat. Să vedem ce-or mai face.”

Doar trei metri mai erau până jos, când piciorul îi lunecă deodată. Punctul de sprijin pe care-l căuta instinctiv cu piciorul se rupse sub greutatea lui şi se prăbuşi şi el de la acea înălţime. O grămadă de pietre îl urmară făcând un zgomot îngrozitor.

După ce se ridică, George se grăbi să ajungă cât mai repede la capătul văii. În clipa în care parcurgea ultimii metri, răsăriră în dreapta şi în stânga lui figuri ameninţătoare, ce doreau să se arunce asupra-i. Dar el, se întoarse pe călcâie. Îşi smulse concomitent

pistoalele din cingătoare şi deschise focul asupra atacatorilor.

Câţiva dintre aceştia se prăbuşiră la pământ, alţii scoaseră strigăte de durere ţinându-se cu mâinile de burtă sau picioare. În acelaşi moment deschise focul de sus şi Petre care-şi credea stăpânul în primejdie. Nu avea o ţintă clară, dar bănuia de unde veniseră atacatorii. Pe George nu-l putea nimeri întâmplător, deoarece se afla chiar sub el şi era la început protejat de stânci. Salvele conjugate ale lui George şi Petre îi puseră pe bandiţi în mare încurcătură. Unii zăceau deja la pământ împuşcaţi, alţii erau răniţi, iar alţii o luară ia fugă de-a curmezişul zănoagei ca să se pună la adăpost de cealaltă parte. O voce mai puternică strigă ceva fugarilor, apoi se auzi o înjurătură, posibil drept răspuns la aceea că goanei bandiţilor nu i se putu pune capăt.

George îşi reîncărcă la iuţeală ambele pistoale. Aşteptă până i se alătură şi Petre. Singur nu dorea să plece în urmărirea bandiţilor. Apoi intenţiona să-l anunţe şi pe tatăl său de desfăşurarea evenimentelor, altfel acesta va aştepta zadarnic în defileu, deşi nu se mai zărea picior de bandit.

Tocmai când şi-a făcut apariţia Petre, apăru din parte opusă şi Rindow cu marinarii săi, care făcuse şi el primejdioasa coborâre în „căldare”, dar ajunsese prea târziu pentru a mai lua parte la luptă.

Se hotărâră pentru trimiterea unui marinar, care să-i dea veste căpitanului. Între timp, George şi Petre cercetară pe cei rămaşi pe câmp. Trei bandiţi fuseseră ucişi şi un al patrulea atât de grav rănit că de-abia îşi mai recapătă pentru câteva momente conştiinţa. Răniţii nu fuseseră nici ei în stare să fugă.

— Ei, da ştiu că aţi făcut niţică curăţenie printre nemernici, domnule Farrow, spuse Rindow. Dar aţi trecut prin momente deosebit de grele. V-au atacat cu toţii deodată?

— Aşa se pare, domnule Rindow, de fapt nici n-a trebuit să ţintesc, a fost de ajuns să apăs numai pe trăgaci şi fiecare glonţ se pare că şi-a atins ţinta.

— Bine că s-a întâmplat aşa şi nu viceversa. Dacă bandiţii ar fi tras primii, nu v-ar mai fi rămas timp pentru a apăsa pe trăgaci. Dar iată că vine şi tatăl dumneavoastră. Şi acum să vedem cum facem să ne îngrijim şi de restul bandei.

Căpitanul Farrow a fost repede pus în cunoştinţă de cauză de către George, care-i povesti cele întâmplate. Când îi povesti de Hsiung pe care-l întâlnise pe potecă, tânărul Lohmann păşi înainte şi-l rugă pe căpitan să-i permită să păşească în fruntea expediţiei. Răzbunarea spuse el, îi aparţinea şi i-ar fi părut rău dacă altcineva i-ar fi luat locul arunci când va veni clipa înfruntării decisive cu chinezul.

Căpitanul Farrow încuviinţă, dar îl sfătui să nu fie necugetat în acţiunile sale viitoare pentru a nu cădea el însuşi ca victimă banditului

galben.

III.
FERMIERII ÎNDÂRJIŢI.

ZĂNOAGA, SAU AŞA ZISA „CĂLDARE” a defileului să tot fi avut o sută de metri. Pereţi de stâncă înalţi o străjuiau din toate părţile. Era prevăzută cu două ieşiri, una prin care camarazii noştrii tocmai intraseră şi cealaltă, prin care marinarii răsculaţi o folosiseră pentru a fugi.

Kiepers îi lămuri că pereţii de stâncă ai defileului erau atât de înalţi şi de abrupţi încât nici un om nu se putea ascunde acolo şi cu atât mai puţin să opună o rezistenţă.

Principalul pericol la care membrii expediţiei se puteau aştepta erau nesfârşitele sinuozităţi şi curbe pe care acest vast defileu le prezenta.

Dacă bandiţilor le dădea în gând să se ascundă undeva în dosul acestora le putea provoca o mare surpriza şi nu puţine daune.

Farrow însă nu voi să se mai gândească la asta. În mare grabă străbătură întreaga „căldare”, implantată aici de mama natură şi nu mult după asta se găsiră în faţa celei de a doua ieşiri Spre mirarea camarazilor nici aici nu dădură peste bandiţi, probabil că spaima şi groaza de atacul neaşteptat cu consecinţe nefaste pentru ei a fost mai mare decât autoritatea lui Hsiung care voia să-i reorganizeze în eventualitatea unui nou asalt.

Cu prudenţă pătrunseră tot mai adânc în defileu, cu opriri la fiecare curbură ce putea deveni periculoasă. George şi Petre se strecurau de fiecare dată înainte, ca un fel de avangardă responsabilă de securitatea expediţiei. Cercetau cu atenţie fiecare colţişor şi abia după reîntoarcerea lor marşul reîncepea. Până acum nici picior de duşmani.

Căpitanul Farrow ajunse până la urmă la convingerea că nici nu-i vor întâlni până la mica aşezare de fermieri menţionată de Kiepers, unde aceştia intenţionau poate să se întremeze şi să organizeze o rezistenţă mai serioasă. Nu era exclus să fi părăsit această ultimă redută şi să-şi fi căutat scăparea în munţi. După aproximativ o oră de mers anevoios, cu dese opriri ajunseră în sfârşit în micuţa localitate. Aceasta era plasată într-o vale destul de mare care oferea teren foarte rodnic la prima vedere, cu suficientă verdeaţă pentru animale.

În jurul unui lac micuţ, erau amplasate câteva clădiri de locuit şi grajdurile aferente pentru animale. Totul făcea la prima vedere o impresie atât de paşnică, încât nimeni n-ar fi crezut că, nu demult, fermierii fie că au fost ucişi, fie au fost alungaţi, aşa cum rezulta foarte clar din istorisirea timonierului Kiepers.

Farrow înaintase în vale vreo 50 de metri, apoi se opri preţ de

câteva minute împreună cu tovarăşii săi, pentru a examina mai în voie. Razele luminoase ale lunii făceau vizibile aproape fiecare colţişor şi nimic nu părea ascuns sau misterios aici.

— Cu siguranţă că banditţii nu mai sunt aici, domnule căpitan.

— Se pare chiar că nu-i ţipenie de om pe aici în întreaga vale, propun deci să ne continuăm drumul, opinie doctorul Bertram.

— Nu ştiu dar am senzaţia că sunt atras într-o capcană, răspunse acesta. Chiar această linişte binecuvântată nu-mi miroase bine, dumneavoastră, nu vă spune nimic aceasta, dragă doctore?

Din toate casele, de îndată ce căpitanul îşi termină vorba, ca la comandă, porni acum o salvă. Farrow fu atins superficial la braţ şi se aruncă imediat la pământ, gest urmat de toţi camarazii.

— E rănit cineva? se interesă imediat Farrow. Răsuflă uşurat când toţi până la unul îi raportară că n-au fost atinşi.

— Bandiţii s-au baricadat în case, aşa că nu se mai poate să stăm aici spre a le oferi o ţintă sigură. Par să fie aprovizionaţi din belşug cu arme şi muniţii şi ştiu cum să le folosească, îşi exprimă părerea Rindow.

— Asta mă miră, replică căpitanul. La început au fost nişte ţintaşi foarte proşti şi acum după un ceas au devenit trăgători de elită. Sigur că trebuie să ne retragem, altfel vom suferi pierderi inutile. Căpitanului Farrow îi căzuse de pe cap chipiul, fără a băga de seamă. În şoaptă, dădu semnalul de retragere, înapoi în defileu. Întocmai ca indienii se târâră îndărăt în timp ce erau ţinuţi sub foc continuu.

În sfârşit, se putură ridica din nou în picioare şi Rindow izbucni furios:

— Aceşti indivizi par să se fi luminat între timp. Fiecare împuşcătură îşi caută ţinta sa. Ştiu probabil că-i vorba de viaţa lor. Dacă ne cad în mână!

— Cred mai degrabă, dragă Rindow că nici nu avem de a face cu bandiţii, a fost de părere căpitanul. Mi se pare că avem de a face cu fermierii alungaţi care s-au întors la casele lor şi acum ne-au luat drept bandiţi!

— Pe toţi dracii, domnule căpitan, să ştiţi că aveţi dreptate îi scăpă doctorului Bertram. În timp ce bandiţii se apropiau de coastă, fermierii şi-au ocupat din nou casele. Dar mă mir cum de bandiţii care au trecut pe aici n-au fost întâmpinaţi cu salve înaintea noastră, căci nu cred să fi auzit vreo împuşcătură.

— E posibil ca aceştia să fi observat schimbarea şi să fi ocolit valea printr-o parte sau alta, explică căpitanul. În orice caz se impune să luam neapărat legătura cu locuitorii regiunii.

— Tată, propun să mă târăsc până la ei şi să lămuresc situaţia. Nu cred să fie cine ştie ce pericol şi apoi mă va însoţi şi Petre, se oferi George.

— Bine George. Fă-o! Dar fi prudent totuşi. Să rămâi tot timpul acoperit, nu ştim cu certitudine dacă nu sunt cu adevărat banditii baricadaţi acolo.

George se pregăti să pătrundă din nou în vale. Se lăsă la pământ şi-şi reîncepu mersul, târându-se în umbra înalţilor pereţi de stâncă, urmat îndeaproape de Petre, care nu voia să-şi lese tânărul stăpân nici un minut singur.

De îndată ce tânărul ajunse în valea de-abia părăsită, a făcut un ocol spre dreapta şi continuă târâşul la poala stâncilor. Aici terenul îi oferea protecţie maximă şi nu putea fi văzut deloc din interiorul caselor. Fermierii supravegheau cu siguranţă numai intrarea în defileu, pe unde era de aşteptat să se întoarcă banditii.

George voia să facă un ocol mai mare în jurul caselor şi să aştepte o ocazie favorabilă, pentru a intra în una din case dintr-o altă direcţie. După ce parcurse târâş o parte din drum a considera că se poate ridica puţin, dar păstrând poziţie de aşteptare, pe jumătate aplecat.

Petre făcu acelaşi lucru. În case nu ardea nici o lumină, numai din când în când scăpăra ceva pe la ferestre. Era doar lumina lunii care se reflecta pe luciul metalic al armelor pe care fermierii sau banditii le ţineau în mâini.

După o jumătate de oră George înconjurase deja aproape jumătate de vale. Se afla acum pe partea opusă de unde apăruseră camarazii la început şi-acum trebuia să încerce să se apropie de case. Pentru a reuşi aceasta trebuia din păcate să străbată o suprafaţă plană intens luminată de lună.

— Mă voi apropia deschis şi la vedere de case, Petre şi în semn de pace o să-mi flutur batista mea albă propuse George în sfârşit, când îşi dădu seama că nu există altă ieşire. Fermierii nu vor trage într-un om care se apropie neînarmat şi cu intenţii paşnice.

— Poate că totuşi se găsesc banditi adăpostiţi acolo, domnule George, pe ăştia nu-i va deranja deloc batista albă ca semn al păcii, întrucât ştiu ce-i aşteaptă. Poate ne reuşeşte totuşi să ne apropiem neobservaţi.

— Pe această noapte clară, cu o astfel de lună plină, este cu desăvârşire exclus. Oricum, poate că mulţi din ei au adormit, dacă au văzut că ne-am retras.

— Dacă încep să tragă putem noi să tot agităm batistele, domnule George. Aş fi totuşi de părere să încercăm să ne târâm pân-acolo.

— Bine Petre, dacă tot crezi că se aţin banditi pe acolo, atunci evident că-i mai bine. Să încercăm, dar s-o facem cât mai încet pentru a nu provoca cel mai mic zgomot, care ne-ar putea da de gol.

Amândoi se lungiră iarăşi la pământ şi continuară şi mai încet târâşul, apropiindu-se tot mai mult de zidurile caselor, întrucât iarba părea să fi crescut destul de înaltă în valea asta, le reuşiră să nu bată

la ochi, cel puţin la început, dar nu-i vorbă că se mişcau şi foarte încet, pentru a nu provoca o mişcare prea bruscă a firelor de iarbă. Se apropiau din ce în ce şi mai aveau poate 50 de metri de parcurs, când răsună deodată o împuşcătură din direcţia caselor.

În acelaşi timp George şi Petre auziră o voce sonoră care împărţea ordine din una din case.

— Acum trebuie să ne arătăm, a fost de părere George exact când o adevărată ploaie de gloanţe a început să cadă în jurul lor. Repede îşi luă batista şi începu s-o agite ca pe un steag în aer. Salva încetă tot atât de brusc cum începuse şi „vocea" ce dăduse comanda se făcu auzită.

— Ce vreţi, nu negociem cu bandiţii. Dacă vreţi să atârnaţi de primul copac, spânzuraţi pentru faptele voastre, poftiţi încoace!

— Nu venim cu intenţii ostile. Suntem în căutarea bandiţilor, care presupunem c-au ocupat această aşezare, răspunse George.

Câteva momente dură tăcerea, apoi fură poftiţi de aceeaşi voce poruncitoare să se apropie. George îi urmă sfatul, ţinând tot timpul batista, solul păcii în mână, fluturând-o spre case. În grabă se apropie şi Petre şi în scurt timp se aflau în faţa primei case din şir. O uşă se deschise exact în acelaşi timp şi două siluete zdravene îi întâmpinară. Amândoi oamenii erau înarmaţi cu carabine şi-i examinau acum pe cei veniţi cu toată atenţia.

— Dar ăştia-s tocmai indivizii care voiau să ne atace, adineauri fu de părere unul din ei, îi recunosc după uniformă! Nemernicilor mai aveţi îndrăzneala să apăreţi aici? Şi ameninţător îşi ridică arma îndreptând-o asupra lui Petre.

— Opriţi-vă domnilor! Faceţi o mare greşeală, v-am spus că noi înşine suntem în urmărirea bandiţilor, continuă să le explice George aparent netulburat.

— Asta-i o înşelăciune, voiţi numai să ne atrageţi într-o nouă capcană îşi continuă vorbitorul ideea. De ce v-aţi târât atunci, puteaţi să veniţi direct înspre noi, la vedere, dacă nu aveaţi nimic de ascuns.

— Pentru că dumneavoastră aţi tras primii, atunci când noi am pătruns în vale. Tatăl meu aşteaptă acolo la intrarea în defileu ca să-i dau de veste. Credeţi că aş fi îndrăznit să apar dacă îmi era frică de dumneavoastră?

George vorbise atât de calm încât ambii fermieri amuţiră, începură să se sfătuiască în şoaptă, apoi îl invitară pe George şi pe Petre înăuntru, prin vocea celui care luase primul cuvântul. Îi avertizară însă să nu atingă armele, întrucât vor fi împuşcaţi pe loc. În ciuda avertismentelor George îşi duse fulgerător ambele mâini la cingătoare, înainte ca fermierii să poată manevra carabinele într-un fel, scoase ambele pistoale le îndreptă spre aceştia şi… le lăsă să cadă la picioarele lor.

— Mă credeţi acuma că am venit cu intenţii paşnice? întrebă ei cu glas ridicat.

Unul dintre fermieri se aplecă şi ridică pistoalele. Între timp şi Petre îşi aruncase înaintea acestora armele.

— Haideţi în casă să vedem ce vreţi de la noi, repetă unul din fermieri invitaţia. Încet George păşi înăuntru trecând pe lângă cei doi fermieri care stăteau în prag. Adunaţi într-o cameră mare, stăteau opt bărbaţi şi câteva femei, care îi priviră cu vădită duşmănie. George salută adunarea aceea şi se adresă primului bărbat cu care vorbise la început şi care rămăsese la urmă şi acum tocmai zăvora uşa:

— Mă numesc George Farrow şi sunt fiul căpitanului Farrow. Poate că numele acesta vă este cunoscut domnii mei?

— Farrow? Căpitanul Farrow?

Numele acesta păru să facă oarecare impresie în această încăpere. Se pare că până şi în coloniile acestea nu erau complet necunoscuţi. Dar bineînţeles n-aveau de unde să ştie dacă este adevărat. De aceea George îi arătă un act doveditor, pe care obişnuia să-l poarte totdeauna asupra lui. Acesta-l examină cu atenţie după care îi întinse prietenos mâna lui George.

— Într-adevăr prieteni, numele său este George Farrow şi pare a fi fiul căpitanului Farrow, se pronunţă el acum. N-aveam de unde să ştim şi cu atât mai mare este bucuria noastră să vă putem saluta în mijlocul nostru. Am suferit pierderi grele după ce am sărit în ajutorul unor aşa zişi naufragiaţi. Trei din tovarăşii noştri au fost împuşcaţi, întrucât s-au opus bandiţilor.

— Ştiu, domnilor. Asta e şi scopul vizitei noastre aici, să-i pedepsim pe ticăloşi. Sunt marinari răzvrătiţi de pe un vas şi căpitanul acestuia a fost asasinat tocmai de dânşii. Sunt conduşi de un chinez şi au fost aţâţaţi tocmai de acesta.

— Aşa este, tocmai chinezul ne-a împuşcat camarazii, izbucniră din toate părţile vocile fermierilor. Unde se află nemernicul?

— Am crezut că-i vom găsi aici, i-am urmărit de la ţărm încoace, după ce au încercat să jefuiască vasul. La început am crezut că s-au baricadat în case.

— Şi noi, la rândul nostru, am crezut că sunteţi tocmai bandiţii, râse unul din fermieri. Spuneţi că tatăl dumneavoastră se află la ieşirea din defileu. Nu vreţi să-l strigaţi domnule Farrow? Iată pistoalele dumneavoastră, nu trebuie să umblaţi neînarmaţi atâta timp cât bandiţii nu sunt făcuţi nevătămători.

— Petre, cheamă-l pe tata, eu voi rămâne aici. Dar celelalte case nu sunt locuite?

— Nu domnule Farrow, am preferat să fortificăm numai această casă, întrucât este mai înaltă decât celelalte. Pe de altă parte de aici avem o perspectivă mai largă asupra întregii văi.

Între timp Petre părăsise casa. Oamenii nu slăbiră de loc veghea în timpul acestei convorbiri şi erau foarte atenţi la ce s-a întâmpla afară. După ce Petre se-ndepărtă, priviră în urma lui. Văzură cum după câteva sute de metri acesta ridică braţele şi făcu semn spre intrarea în defileu. Îndată apărură camarazii şi-i ieşiră în întâmpinare.

Pe când îl întâmpinau, acesta le povesti pe scurt tot ce se întâmplase şi, împreună, se îndreptară spre case, unde după câteva minute fură întâmpinaţi cu prietenie.

— Era să înfăptuim o mare nenorocire domnule Farrow, luă acum cuvântul bătrânul fermier care părea să fie purtătorul de cuvânt al locuitorilor de aici. Ne pricepem să tragem cu puşca şi numai din fericire, nimeni dintre oamenii dumneavoastră n-a fost nimerit.

— Ne-am dat seama imediat că n-au fost salvele banditilor, le explică acum Farrow. Am înţeles că avem de-a face cu oameni care ştiu să mânuiască arma. De aceea n-am răspuns cu foc şi am preferat să trimit pe fiul meu, pentru a lua legătura cu dumneavoastră. Şi se pare că a reuşit.

— Şi a făcut-o foarte bine chiar. Pe altul l-am fi împuşcat cu siguranţă, căci n-aveam de unde şti că se mai aţin şi astfel de oameni în ţinuturile astea, părăsite de Dumnezeu.

— Dar unde pot fi banditii domnilor? I-am urmărit prin defileu, am avut un schimb de focuri cu ei chiar în zănoagă şi de-abia aici în cel de al doilea defileu le-am pierdut urma. Trebuia doar să treacă prin valea asta!

— Este exclus, întrucât am vegheat tot timpul, răspunseră fermierii. De sus din munţi am reuşit să ţinem întreaga aşezare sub observaţie. I-am urmărit cum se îndreaptă spre coastă şi am sperat să nu se mai întoarcă. De aceea am reocupat şi fortificat această casă. Până acum n-am văzut picior de bandit şi este imposibil să fi trecut pe aici fără să fi observat, mai ales c-am stat tot timpul la pândă şi avem ochii foarte ageri.

— Dar atunci unde se pot ascunde? Este exclus doar să se fi putut căţăra până în vârful stâncilor.

— Ştiţi, există într-adevăr un loc în defileu unde s-ar fi putut ascunde domnule Farrow, dar ar fi trebuit să aibe cu adevărat un noroc porcesc să-l găsească. O potecă îngustă duce de fapt. Până sus în vârf şi apoi de cealaltă parte a muntelui, până jos. Odată ajuns jos te afli în cea de a doua vale, foarte roditoare şi ea, dar neînsemnată. Noi am ridicat acolo numai nişte grajduri, unde intenţionam să păstrăm nutreţ pentru vitele noastre.

— Dumnezeule, dacă banditii ajung acolo, atunci locul nostru secret de depozit este deconspirat strigă deznădăjduit un fermier tânăr. Toţi îi făcură semn să tacă. Căpitanul îi văzu însă, râse bine dispus şi urmă apoi:

— Domnii mei, veţi fi auzit poate multe despre mine şi ştiţi desigur că sunt în stare să păstrez un secret, atât eu cât şi oamenii mei. Trăim singuri şi nu intenţionăm să forţăm secretele altor oameni. Dacă nu aveţi încredere în noi, puteţi să nu ne împărtăşiţi, despre ce este vorba, dar dacă, dimpotrivă, credeţi că bandiţii ar putea dăuna secretului dumneavoastră mai mult, atunci nu vă sfiiţi şi puneţi-ne în cunoştinţă de cauză cu marele dumneavoastră secret, chiar dacă… ei bine, ar fi vorba de aur.

— De unde ştiţi asta domnule Farrow? Strigă acum bătrânul fermier, uimit, v-a spus cineva, ceva?

— Nu dragul meu, dar mi-am dat pur şi simplu singur seama despre ce ar putea fi vorba. Aceşti munţi ascund multe comori în ei şi poate c-aţi fost suficient de norocoşi să descoperiţi un filon aurifer, pe care, cum e şi natural, să-l exploataţi fără multă vâlvă, nu-i aşa?

— Domnule Farrow, de ce am mai nega acum? De la început când ne-am stabilit în această regiune nici prin gând nu ne trecea să devenim căutători de aur dar printr-o întâmplare fericită am descoperit acest filon şi acum lucrăm tot timpul să-l exploatăm cum se cuvine. Ne facem timp adică, pentru aşa ceva. Întrucât jumătate din efectivul nostru lucrează acolo, cealaltă jumătate are grijă de gospodărie. Aşa ne organizăm cu schimbul. Şi de aceea toţi suntem după părerea mea cinstiţi, nimeni nu trebuie să aibe neîncredere în celălalt.

— Şi acum sunteţi de părere, că zăcământul dumneavoastră, ar putea fi descoperit de către bandiţi? întrebă Farrow.

— Ar fi de mirare să n-o facă. Sunt mai multe filoane, acolo în vale, unde sunt amplasate mici adăposturi pentru noapte şi cu siguranţă bandiţii vor folosi unele din acestea pentru uzul lor propriu.

Din păcate tot acolo vor găsi uneltele şi gura minei, de unde vor deduce, cât ai zice peşte, despre ce este vorba.

— Ei bine domnilor, acum suntem suficient de puternici să-i alungăm pe bandiţi. În caz de necesitate pot chema şi alţi oameni de pe submarin.

— Domnule Farrow, ne va fi foarte greu să ajungem în cealaltă vale, dacă indivizii îşi organizează serios apărarea. Doar această cărare îngustă duce într-acolo, alt drum nu mai există. Cine ajunge în această vale, este la rândul său prins în capcană, întrucât, numai pe această potecă de care tocmai am pomenit poate scăpa. Ne-am mânat animalele întotdeauna cu multă grijă şi multe precauţii peste această cărare şi evident c-am căutat tot timpul şi o altă cale, dar n-am găsit nici una.

— În consecinţă, indivizii sunt la rândul lor prizonieri, dacă noi păzim straşnic cărarea, întrebă tânărul Lohmann care până acuma păstrase tăcerea.

— E adevărat că sunt prizonieri, dar nu văd la ce ne-ar folosi noua asta, de vreme ce nu-i putem scoate de acolo; de băut şi de mâncat au pentru un timp îndelungat, căci avem provizii destule, de foame nu vor răbda în nici un caz, răspunse fermierul.

— O să-i scot de acolo şi de-o fi s-o fac de unul singur, scrâşni Fritz Lohman înverşunat.

Fermierii îl priviră miraţi. Căpitanul Farrow, se văzu obligat să le povestească acestora despre moartea tragică a domnului Lohmann senior şi cum era cât pe-aici să moară şi tânărul din cauza uneltirilor acestui chinez.

Impresionaţi, fermierii oameni de treabă, îl consolară îi strânseră mâinile şi-i promiseră să-l ajute, fiecare după puterile sale..

IV.
HSIUNG, DIAVOLUL GALBEN.

— DOMNULE FARROW, n-are nici un rost să pornim, încă astăzi, în valea aceea. Ne vom descurca cu greutate pe întunericul acesta şi apoi mai trebuie să ţinem seama de prezenţa bandiţilor, propuse acum, bătrânul fermier, purtătorul de cuvânt ai localnicilor. Voi trimite trei din oamenii mei să-i ţină în şah pe bandiţi, dacă se vor întoarce. Dacă este cazul, vom fi alarmaţi de împuşcăturile lor şi ne va rămâne suficient timp să le sărim în ajutor.

— Aş fi de acord, dacă sunteţi absolut siguri că nu ne pot scăpa. Oricum vom instala santinele de noapte şi noi, pentru a nu ne trezi cu un atac neaşteptat. Nu suntem absolut siguri că bandiţii s-au ascuns tocmai acolo, sugeră Farrow.

— Nu pot fi altundeva, domnule Farrow, fiindcă pur şi simplu nu există altă ascunzătoare. Iar oamenii nu pot dispărea fără urmă.

Fermierul dădu imediat dispoziţiile corespunzătoare. În scurt timp. Patru tineri fermieri părăsiră casa şi se îndreptară spre defileu.

După o jumătate de oră unul de întoarse şi raportă că într-adevăr la începutul potecii s-au descoperit urme care nu puteau fi lăsate decât de către bandiţi. Acum erau prinşi în capcană, fără putinţă de evadare.

Se stabiliră echipele de pază pe timpul nopţii. Căpitanul Farrow împreună cu oamenii săi primi o fermă unde să-şi petreacă noaptea. Întrucât toţi erau obosiţi şi în ziua următoare poate îi mai aşteptau încercări nu mai puţin grele, marinarii noştri îşi căutară fiecare un culcuş şi în curând sforăiau în lege. Nimic altceva nu mai tulbură liniştea nopţii.

Dimineaţa se treziră cu toţii devreme. De abia îmbrăţişară razele soarelui câmpia, când a început peste tot agitaţia în case.

Evenimentele care urmau să se petreacă îi făceau pe toţi vioi, nimeni nu voia să rămână acasă, sau să ajungă prea târziu, acum când

era vorba de a veni de hac bandiţilor. Atât de mare era înverşunarea tuturor împotriva marinarilor răsculaţi şi mai mare încă asupra lui Hsiung, chinezul ce le era conducător.

Tânărul Lohmann nu închise ochii toată noaptea. Aproape melancolic aşteptă ivirea zorilor. Număra orele şi minutele cuprins de nerăbdarea de a da în sfârşit faţă cu chinezul. Tatăl său trebuia răzbunat şi el Fritz Lohmann avea un drept mai mare şi primordial asupra acestei răzbunări decât restul fermierilor. N-o să rabde ca aceştia să i-o ia înainte.

În sfârşit sosise momentul ca să pornească spre defileu. Femeile rămaseră în paza câtorva marinari întrucât fermierii nu se putuseră nici cum hotărî care să rămână de pază acasă.

Voiau să fie toţi părtaşi la răzbunarea împotriva bandei chinezului. Dar deocamdată nu-l aveau. După o jumătate de oră erau deja la locul de unde pornea poteca. Santinelele raportară că nimic nu s-a întâmplat în timpul nopţii şi nu se arătase deocamdată nici un om din tabăra adversă. Probabil că se simţeau în siguranţă acolo unde erau.

— Haideţi domnule Farrow, s-o pornim înainte. Cunosc împrejurimile foarte bine şi vă pot conduce.

George, doctorul Bertram, Rindow, Petre uriaşul îi urmau îndeaproape. Acum li se păru absolut evident că pe timp de noapte nu puteau găsi poteca aşa de îngustă şi de bine ascunsă, numai dacă aveau într-adevăr un noroc ieşit din comun, aşa după cum părea să fie cazul bandiţilor. Poteca urca abrupt în sus şi numai după circa 50 de metri o lua drept înainte. Mergeau pe lângă adâncimi prăpăstioase şi câteodată, cărarea se îngusta atât de mult, încât trebuiau să se ţină cu mâinile de pereţii de stâncă şi cu atât mai mult se mirau Farrow şi cu ai săi cum reuşiseră fermierii să treacă şi animalele pe aici.

— A fost destul de simplu, domnule Farrow, câte doi oameni transportau o oaie. Vitele bineînţeles că au rămas de cealaltă parte, nu le puteam aduce încoace. Fireşte că am şi pierdut animale pe parcurs, care s-au prăbuşit în prăpastie, dar au fost numai trei sau patru capete.

— Cât timp durează, până ajungem de cealaltă parte a văii? Pentru că trebuie să luăm în considerare că bandiţii şi-au postat santinele, se interesă acum căpitanul.

Într-o jumătate de oră o să putem vedea câmpia, apoi urmează coborâşul Acesta va fi natural partea cea mai grea a drumului, deoarece s-ar putea să fim văzuţi de către bandiţi Poate că ne va reuşi totuşi să-i ţinem în şah cu carabinele noastre, astfel încât să ne reuşească coborârea.

Încetul cu încetul, marşul acesta atât de anevoios continua. Deasupra lor tronau cupolele de stâncă iar dedesubt se căscau prăpăstii ameţitoare. Iar la sfârşit aveau să fie întâmpinaţi de un diavol cu înfăţişare omenească, gata de orice, pentru a nu i se

zădărnici planul.

Acoperire în cazul unui atac venit de jos din păcate nu exista aici. În cazul unei salve de puşcă singura posibilitate de apărare era să se arunce la pământ pentru a nu oferi o ţintă sigură.

Drumul era continuat în tăcere. Căpitanul se miră că până aici încă nu se ajunsese la o ciocnire cu bandiţii, apoi îşi zise că aceştia probabil vor fi găsit mina auriferă şi acum nu mai puteau de bucurie. Nici unul nu voia să părăsească locul deoarece nu aveau încredere unii în alţii. Ajunseră astfel la mina numărul doi. Când atinseră punctul de unde aceasta era vizibilă în întregime, se opriră şi căpitanul şi camarazii săi începură s-o examineze în amănunţime cu ajutorul ocheanelor. Chiar în capătul opus se găsea exploatarea minieră auriferă. Până acum nu zăriseră nici o fiinţă omenească; bătrânul fermier a fost de părere însă că toţi bandiţii erau deja în mină prin subteran, destul de adânc în inima muntelui. Probabil erau în plină activitate şi nu voiau să fie tulburaţi de nimic.

— Poate că ne va reuşi totuşi să coborâm fără să fim observaţi. Se înţelege că mi-ar conveni mai bine dacă am putea evita orice vărsare de sânge, spuse Farrow.

— Aveţi de gând cumva să-i cruţaţi pe aceşti ticăloşi, domnule Farrow? întrebă bătrânul cu ochii scânteind. O să-i spânzurăm numaidecât pe nemernici de-ndată ce ne pică în mână. Nare nici un rost să-i deferim justiţiei, aici în această regiune uitată de Dumnezeu, suntem singurii judecători.

Căpitanul preferă să nu răspundă. Se uită numai în treacăt la Fritz Lohmann care venea imediat după el. Acesta privea cu ochii aprinşi câmpia ce se desfăşura înaintea ochilor lor, de parcă ar fi putut să-l silească pe ucigaşul tatălui său să-şi părăsească ascunzătoarea.

— Iată doi oameni, strigă fermierul şi arătă jos în vale. Cred că aceşti doi cretini s-au certat, se aude de aici cum zbiară unul la altul. Îndată vor trece şi la fapte, ce v-am spus eu, domnule Farrow.

Cei doi de jos îşi arătau unul altuia ceva, probabil minereu aurifer găsit în mină. Dintr-o dată se apucară de beregată, încercând să se sugrume reciproc. Alţi patru indivizi ieşiră din mină în frunte cu chinezul. Când îşi văzu oamenii tăvălindu-se la pământ, îşi scoase rânjind pistolul şi trase asupra lor.

Aceştia se mai încordară odată, de parcă ar fi vrut să se ridice şi apoi înţepeniră fără să-şi mai ia mâinile de pe beregate.

— Oribil, de necrezut! izbucni doctorul Bertram. Acestui ticălos galben nu m-aş sfii nici eu să-i sfărâm ţeasta cu un glonte. Ah! Cred că ne-a văzut acum, uite că-şi face atenţi tovarăşii asupra prezenţei noastre.

Căpitanul observase de asemenea tentativa chinezului. Bandiţii încremeniră timp de câteva secunde, alergară apoi în mină şi se

întoarseră cu toate armele la suprafaţă. Fără să se mai sfătuiască le îndreptară în sus şi începu o adevărată ploaie de gloanţe.

Dar nici fermieri nu rămaseră cu mâinile în sân. Îşi luară cât ai zice peşte carabinele la ochi şi începură un adevărat duel de artilerie între cele două tabere. Unul după altul, cădeau bandiţii atinşi, rostogolindu-se pe jos, ţipând. Deja zăceau patru la pământ care nu se mai puteau ridica pe când ceilalţi îşi căutară scăparea în puţul minei, unde erau deocamdată feriţi de gloanţele fermierilor.

Căpitanul Farrow şi oamenii săi nu luau încă parte la luptă, deşi ţineau în mâini pistoalele gata pregătite. Întrebător privi Farrow înspre bătrânul fermier care-i condusese până aici.

— Acum trebuie să coborâm în câmpie domnule Farrow, acuma când situaţia ne e favorabilă nouă.

Câţiva dintre ai noştri vor putea ţine în şah intrarea minei, în timp ce ceilalţi vor încerca coborârea. Părerea mea e că tipii ochesc atât de prost, încât putem să ignorăm gloanţele lor. Vedeţi acolo în intrândul acela de stâncă, începe poteca care conduce direct în vale.

Poteca care ducea în vale era şi ea deosebit de abruptă. Căpitanul care se bizuia pe experienţa localnicilor nu mai şovăi şi dădu ordinul de coborâre.

Bătrânul fermier începu primul coborârea. Parcurseră jumătate din drum când de jos izbucniră din nou câteva împuşcături. Fermierul care era în frunte ridică deodată braţele în sus, căută un punct de sprijin şi… se prăbuşi ultimii 25 de metri care-i mai avea de parcurs, până la sol. Se auzi o bufnitură înăbuşită şi rămase întins acolo, nemişcat.

Fermierii răspunseră şi ei cu împuşcături, dar se părea că trăgătorul bandiţilor avea o bună acoperire, deoarece, netulburat trase acum asupra căpitanului Farrow şi a oamenilor săi, care de-abia puteau să înainteze pas cu pas. Nu aveau voie să se grăbească, deoarece un pas neatent ar fi însemnat moarte sigură Era o situaţie foarte neplăcută pentru marinari, întrucât puteau fi nimeriţi în orice moment! Norocul lor era că bandiţii nu erau trăgători prea buni, altfel nu le-ar fi mers deloc bine. Fermierii răspundeau de fiecare dată cu salve la împuşcăturile venite de jos, dar nu reuşeau să-i aducă la tăcere pe trăgătorii bandiţilor. După cum au aflat mai apoi, chinezul şi încă trei răsculaţi căutară adăpost îndărătul unor stânci şi de acolo, protejaţi cum se cuvine, trăgeau fără contenire asupra camarazilor. Mai aveau doar zece metri de parcurs. Acum, după prăbuşirea fermierului, căpitanul Farrow conducea grupul şi era primul care avea să atingă pământul. Nervii erau încordaţi la maximum şi căpitanului i-ar fi plăcut mai degrabă să zboare ultima porţiune de drum, doar să se poată repezi cu toată înverşunarea asupra bandiţilor.

Încă cinci metri, apoi numai trei. În sfârşit, putea să îndrăznească

săritura. Câteva gloanţe îi şuierară pe la ureche. În sfârşit ajunse jos şi-acum se întoarse deodată-n jur. Cu pistolul pregătit pentru luptă, dar nu-i putu zări nicăieri pe bandiţi.

— Acolo tată, s-au pitit înapoia blocurilor alea de stâncă, îi strigă George care ajunsese jos cam în acelaşi timp. Ca o furtună alergă înspre, deşi era întâmpinat imediat de o salvă a acestora. Se aplecă la pământ, apoi se ridică repede şi continuă alergarea. Camarazii fură imediat îndărătul lui. Doi marinari suferiră răni superficiale iar doctorului Bertram i-a fost străpunsă casca colonială. Acum după ce toţi alergară spre stâncile de unde veneau împuşcăturile, acestea încetară.

— Fii cu ochii în patru George! îi strigă căpitanul. Ticăloşii stau la pândă şi te împuşcă imediat ce dai ocol stâncilor.

Dar pe George nu-l mai puteau opri astfel de sfaturi. Acum şi ajunse la stânci şi le dădea ocol. Nu băgă de seamă cum i se puse piedică cu ajutorul unei prăjine lungi venite dintre stânci şi, bineînţeles căzu grămadă. Mâini înfrigurate îl înhăţară, o lovitura cu patul unui pistol, puternică, drept în moalele capului, îi răpi cunoştinţa.

Atunci chinezul apăru de odată, îl smunci pe George leşinat cu o forţă de nebănuit în sus şi-l ţinu în faţa-i ca un scut, în mâna-i dreaptă flutura un pumnal şi acum îi strigă căpitanului care venea în goană:

— Un pas dacă mai faci şi-l străpung cu pumnalul!

Deja proptise lama acestuia la gâtul lui George şi începu să-l zgârie binişor. Căpitanul care vedea scena în toată grozăvia ei, rămase nemişcat. Camarazii vrură să treacă pe lângă el, dar şi ei se opriră în cele din urmă la vederea acestui tablou înfiorător.

— Înapoi, sau îl înjunghii chiar acum, strigă înfuriat chinezul.

Căpitanul fierbea de mânie, dar nu putea întreprinde pe moment nimic căci nu voia să primejduiască viaţa fiului său. Aşa că dădu ordin de retragere oamenilor săi, în timp ce el însuşi intenţiona să se apropie de chinez. Acesta însă îi făcu semn foarte energic cu mâna să bată în retragere. Încet, încet, de-a-ndărătelea chinezul se retrase până la intrarea în puţul minei, apoi dispăru în cele din urmă în interiorul acesteia urmat de oamenii lui şi bineînţeles de George, care-i servea drept prizonier şi nu se trezise din leşin.

Farrow şi camarazii săi căutară acoperire în dosul bucăţilor mari de stâncă răspândite peste tot. Nu îndrăzneau însă să-i atace pe bandiţi în bârlogul lor. Bineînţeles că aceştia erau sortiţi pieirii dacă-i făceau rău lui George, dar Farrow nu voia să pună în joc viaţa fiului său.

— Fermierul cel bătrân este mort, domnule Farrow, l-am privit întâmplător şi-am văzut c-a fost nimerit direct în cap.

— Ceilalţi fermieri vor să vină încoace, numai de n-ar vrea să întreprindă deocamdată nimic împotriva bandiţilor. Durerea lor

pentru moartea camaradului şi liderului lor, va fi cu siguranţă mai mare decât raţiunea şi asta i-ar putea dăuna lui George. Să sperăm că acum când bandiţii au început din nou să tragă, vor rămâne sus.

Din puţul de mină veneau în mod regulat împuşcături, dar nu în salve, ci izolate, foc cu foc, direcţionate asupra fermierilor care nu apucaseră să coboare, dar care tocmai se pregăteau s-o facă. Din fericire raţiunea învinse căci îşi dădură seama cât de periculoasă ar fi fost coborârea şi rămaseră sus. De fapt mai rămăseseră puţini trăgători de-ai bandiţilor.

Căpitanul aşteptă în tăcere în dosul stâncilor să vadă ce-o mai întreprinde chinezul. Nu va îndrăzni, spera el să-i facă ceva lui George deoarece asta ar fi sinonim cu propriu-i sfârşit. De aceea, Farrow presupuse că Hsiung va lua legătura cu el, pentru a-i propune evadarea din valea asta în schimbul vieţii ostatecului. După un sfert de oră auzi din nou vocea chinezului. Îl strigă cu voce tare pe căpitan şi acum, trebuia să se prezinte, probabil la negocieri.

— Domnule căpitan, am de vorbit cu dumneavoastră. Fiul vi s-a trezit din leşin şi mi-a spus cine sunteţi. Vă somez să părăsiţi valea imediat, să nu blocaţi ieşirea şi să ne permiteţi liberă trecere. De abia atunci vă voi elibera fiul, când mă voi socoti în deplină siguranţă.

Căpitanul se sfătui cu oamenii săi. Vedeau că n-au altă ieşire dar erau conştienţi că galbenul nu-l va elibera niciodată pe George. Chiar că nu ştiau ce să facă.

Tânărul Lohmann stătuse până acum tăcut, privind cu ochi cuprinşi de febră, doar intrarea în mină. Stătea astfel adăpostit după stânci încât nu putea fi văzut de către Hsiung. Şopti ceva lui Kiepers, timonierul său, apoi se întoarse către căpitanul Farrow.

— Puteţi să promiteţi liniştit că dumneavoastră împreună cu oamenii dumneavoastră vă veţi retrage, domnule căpitan. Eu nu aparţin oamenilor dumneavoastră, aşa că voi rămâne împreună cu Kiepers. Cred că Hsiung nici n-a băgat de seamă de prezenţa mea aici, voi rămâne adăpostit şi-l voi ataca într-un moment favorabil. Cred că va fi mai bine pentru toţi.

Farrow chibzui câteva minute. Dar chinezul se anunţă din nou şi-i ceru să-şi dea imediat consimţământul. Întrucât nu era obişnuit să aştepte.

— Bine, Hsiung pentru mine şi oamenii mei, îmi dau cuvântul, dar nu pot să ştiu fireşte dacă fermierii mă vor asculta sau nu.

— Dacă nu garantaţi de asemenea şi pentru fermieri, fiul vostru nu mai are mult de trăit. Eu unul nu mă tem de moarte, când va fi cazul o să-mi iau viaţa singur. Lămuriţi-i pe fermierii de sus neapărat dacă vreţi să-i cruţ viaţa fiului dumneavoastră.

— Bine sunt forţat să-mi dau cuvântul atât pentru mine şi oamenii mei cât şi pentru fermieri, repet doar pentru aceştia. O să mă retrag pe

submarin şi o să vă asigur cale liberă. Cum veţi aranja lucrurile mai târziu cu fermierii asta nu e treaba mea.

— Nu vă faceţi griji din cauza asta principalul este să vă respectaţi promisiunea. După ce ies de aici fiul dumneavoastră vi se va alătura curând. Părăsiţi valea, o să ordon să nu se tragă. Puteţi urca fără teamă, poteca îndărăt.

Căpitanul a făcut semn oamenilor săi, încet parcurse drumul înapoi către locul de unde începea din nou urcuşul şi păşi primul pe potecă. Hsiung păru sa nu-şi dea seama că au mai rămas încă doi oameni ascunşi, tânărul Lohmann şi Kiepers. Chinezul urmărea acum din adăpostul oferit de puţul minei cum camarazii continuau urcuşul. Urcau din ce în ce mai mult şi în curând ajunseră la poteca îngustă pe care stăteau fermierii. Căpitanul le relată acum ce-i ceruse chinezul. La început fermierii nici nu voiau să audă, doreau să răzbune imediat moartea camarazilor lor. După ce căpitanul îi lămuri de viclenia cu cei doi rămaşi la adăpostul stâncilor şi pândind o ocazie favorabilă, fură în sfârşit de acord şi păşiră pe potecă îndărăt. În curând dispărură din raza vizuală a chinezului.

George zăcea legat fedeleş în puţ. Acum Hsiung îi apăru în faţă râzând ironic.

— Tatăl tău, crede într-adevăr, că te voi cruţa, târâtură. Nu te-am ucis până acum întrucât erai biletul meu de liberă trecere. Dar după ce voi ajunge în siguranţă, îl vei cunoaşte în sfârşit pe diavolul galben. Te voi spânzura, exact aşa cum fermierii doreau să mă spânzure pe mine în caz că m-ar fi prins.

George nu dădu nici un răspuns. Îşi dădea şi singur seama, că n-ar fi putut face decât să-l aţâţe şi să-l înfurie pe chinez dacă ar fi replicat. Şi la ce bun! De aceea păstra mai degrabă tăcerea.

Hsiung nu mai avea decât trei însoţitori. Ceilalţi au fost împuşcaţi. Cu ajutorul celor trei, voia să ia atâta aur, cât puteau duce şi apoi să dispară. Se gândea bineînţeles, cum va scăpa mai târziu şi de aliaţii lui temporari, pentru a putea rămâne unicul proprietar al aurului. Cuterul era pierdut pentru el, aşa că nu-i mai rămânea decât să se îmbogăţească pe această cale. Nu-şi alcătuise planul lui degeaba, încât să plece acum tot sărac.

Ceilalţi trei bandiţi se puseră pe treabă. Erau acum în capătul extrem al minei şi lucrau cu atâta asiduitate de parcă ar fi fost plătiţi.

Voiau să-şi ia răsplata singuri, dar dacă ar fi cunoscut gândurile conducătorului lor, atunci acesta n-ar mai fi supravieţuit nici câteva secunde.

V.
SFÂRŞITUL CHINEZULUI.

HSIUNG, DIAVOLUL GALBEN, nici nu bănuia că răzbunătorul cel mai aprig, rămăsese undeva în apropierea lui şi aştepta numai un moment favorabil, să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

Ei stătea încă-n adăpostul minei, urmărind cum dispar la orizont fermierii şi marinarii căpitanului Farrow. Socotea tocmai că înainte de venirea nopţii ar fi nimerit să părăsească valea. După ce s-ar fi pus în siguranţă, putea să i de un brânci şi acestui fiu al căpitanului Farrow şi fie-i aterizarea uşoară, în cea mai înspăimântătoare prăpastie pe care-o va întâlni în drum!

Apoi va fi singurul posesor al aurului, dacă va avea grijă să-i dea acestuia drept companioni de drum şi pe cei trei marinari rămaşi la dispoziţia sa. George încercase să se elibereze de legăturile sale, dar nu reuşi. Râzând Hsiung se întoarse şi-i striga:

— Da, da, micuţule, noi chinezii ne pricepem la legături. Nu te mai strădui măcar în zadar.

În timp c*e* chinezul vorbea astfel destul de tare, cu George, tânărul Lohmann consideră ca sosit momentul prielnic pentru sine. Uşor şi fără a face cel mai mic zgomot se târî el împreună cu Kiepers înainte şi acum se găseau la vreo doi metri de chinezul pe care-l ura atâta, tocmai în clipa când acesta se întoarse.

Înspăimântat îi privi pe amândoi, apoi îşi duse fulgerător mâna la cingătoare, pentru a scoate pistolul. Uită în groaza momentului să scoată un ţipăt măcar pentru a-şi alerta ajutoarele ce roboteau la celălalt capăt al minei.

Dar împuşcătura tânărului Lohmann şi detunase. Nu ţintise însă bine emoţia de a-şi avea în sfârşit în bătaia revolverului pe ucigaşul tatălui său, îl privă de calmul necesar.

Chinezul fu atins în braţul drept, dar cu o săritură îndrăzneaţă acesta reuşi să se pună la adăpost în dosul unui bloc de stâncă în afara minei se ghemui pândind şi înhăţând pistolu-i cu mâna stângă chipu-i era schimonosit de furie. Îi era sortit acum când se vedea foarte aproape de ţelul visat să piardă totul din cauza acestui ţânc?

Lohmann voi să se ia imediat după el dar acum veneau în goană ajutoarele chinezului alarmaţi de împuşcătură. Îi atacară cu furie, pe Kiepers şi pe Lohmann, care trebuiră să se pună la adăpost. Acesta din urmă fu atins de un glonte în cursul atacului, la braţul stâng, dar nu se sinchisea de rană. Trăgea încontinuu împotriva bandiţilor, voind să-i facă nevătămători cât mai repede posibil, pentru a se putea ocupa în sfârşit de Hsiung. Lupta dură numai câteva minute. Curând cei trei bandiţi zăceau la pământ împuşcaţi iar Lohmann se uită în jur pentru a descoperi ascunzătoarea chinezului.

Acesta se folosise însă de situaţie şi nu mai era de găsit nicăieri, parcă intrase în pământ.

Între timp Kiepers desfăcu legăturile lui George care sări imediat în

picioare şi se încinse cu pistoalele. Apoi arătă spre stânga spre partea opusă a văii şi-i strigă lui Lohmann.

— Hsiung a fugit într-acolo. Nu l-am slăbit nici un moment din ochi. Nu poate de acolo să urce poteca, care este situată chiar în partea opusă, aşa că încă e aici în vale. Dar să-l prindem viu pentru a-l deferi justiţiei.

— Hsiung îmi aparţine, tatăl meu trebuie răzbunat, altfel nu voi avea linişte niciodată, replică sec Lohmann.

— Va fi răzbunat domnule Lohman, dar vrei dumneata să-ţi mânjeşti mâinile cu sânge? Şi fermierii au o socoteală cu diavolul galben, aşa că nu va putea să se sustragă judecăţii sale, îi răspunse la rândul său George în timp ce alergau împreună în zona unde îl localizase pe chinez.

Lohman nu-i răspunse, dar se trudi să-l depăşească pe George, dar nu-i reuşi. De fapt chinezul dispăruse din vedere, aşa că, întrucât nu putuse părăsi valea, trebuia să fie tot undeva pitit, prin apropiere.

Kiepers îşi luase între timp misiunea de a păzi zona prin care acesta avea acces la poteca salvatoare. Ciudat că Hsiung fugise în partea opusă, deşi ştia prea bine, că nu acolo se afla acces la libertate şi nici loc de adăpost nu avea.

Când Lohmann şi George atinseră-n sfârşit capătul văii înspre care alergase chinezul şi se uitară în toate părţile zadarnic după el, nu ştiau ce să mai creadă, întrucât acesta dispăruse pur şi simplu, de parcă i-ar fi înghiţit literalmente, pământul.

— Trebuie să fie pe-aici, l-am văzut doar foarte clar, cum a apucat-o în partea asta, strigă înfuriat George. Lupta dumneavoastră cu ceilalţi bandiţi n-a durat decât câteva minute.

— Poate c-a făcut între timp un ocol şi apoi s-a îndreptat spre partea favorabilă a văii, domnule Farrow, dar să vedem ce-i cu Kiepers, el nu ne-a dat nici un semn de viaţă spuse trăgându-şi răsuflarea acum şi Lohmann.

Se găseau în faţa unei enigme. Încordat George îşi lăsă privirea să mături în stânga şi-n dreapta, înainte şi înapoi, dar de astă dată, de chinez nici pomeneală. Scuturându-şi numai capul se adresă tânărului Lohmann:

— Trebuie să cercetăm fiecare parte a văii mult mai temeinic, domnule Lohmann să ne uităm în dosul fiecărei stânci, unde Hsiung ar fi putut găsi cea mai mică acoperire, undeva trebuie să fie el pitit. Are ce-i drept încă pistolul asupra sa dar se va păzi să tragă asupra noastră ştiind că astfel se poate trăda. Dacă o să ne apropiem suficient de mult de ascunzătoarea lui, se va apăra cu toată îndârjirea, de aceea propun să ne despărţim ca să nu oferim o ţintă unică, să-l luăm din părţi diferite.

Lohmann recunoscu justeţea planului. George se îndreptă câţiva

paşi de el şi începu cercetarea minuţioasă a văii.

— Nu mai înţeleg nimic, îşi recunoscu George la rândul nedumerirea. L-am văzut absolut clar cum se îndrepta încoace în acest răstimp n-a avut răgazul să se pună la adăpost în mină.

— Trebuie să se mai găsească o ascunzătoare, de care noi nu ştim, domnule Farrow, să începem numai să cercetăm temeinic. Nu plec de aici până nu-l găsesc pe împieliţatul ăsta galben. Înc-o dată reluară cercetările.

De data aceasta cercetară foarte atenţi fiecare stâncă, fiecare crăpătură în stâncă, fiecare colţ sau nişă ascunsă, dar în final n-avură ce face şi trebuiră să se dea bătuţi. Chinezul nu era de găsit nicăieri. La un moment dat îi bătu la ochi o crăpătură în stânca pe are o cercetase la început în febra căutării, doar în treacăt. Crăpătura se lărgea însă şi ducea oblic sub stâncă şi acum după ce-o lumină cu lampa sa de buzunar, descoperi un tunel care era atât de îngust, de-abia dacă se putea târî prin el. La o examinare mai amănunţită descoperi, nişte fâşii de stofă provenite de la îmbrăcămintea sfâşiată a celui ce forţase intrarea. Aşadar.

Pe aici dispăruse Hsiung, acum nu mai rămânea nici o îndoială!

George fugi înapoi şi-i puse în cunoştinţă de cauză pe Kiepers şi pe Lohmann. Acum nu mai era necesar ca timonierul să stea pază la potecă, după această descoperire. Îl bătu însă gândul că n-ar fi exclus ca aceasta să constituie de fapt o a doua ieşire din această vale, aşa de baricadată de pereţi stâncoşi, de care nici fermierii nu ştiau. Dacă lucrurile ar fi stat aşa, era puţin probabil să mai dea de urma lui Hsiung, dacă s-ar fi putut refugia în munţi, putea găsi doar acolo, refugii şi ascunzători după plac. În sfârşit Kiepers ajunse lângă George, care intră primul în văgăună luminând cu lampa sa de buzunar şi tovarăşilor săi, după ce aceştia ajunseră şi ei în gangul extrem de îngust, George trebui să facă la dreapta. Câteodată tunelul devenea atât de îngust încât de abia se putea strecura cu infinită greutate. Bineînţeles că îmbrăcămintea se zdrelise în nenumărate locuri, de marginile crestate şi tăioase ale gangului dar nu mai dădea atenţie acestor nimicuri, înainta din răsputeri, pentru a nu-i lăsa chinezului un avans prea mare.

Lohmann şi Kiepers îl urmau îndeaproape cât de repede puteau. Kiepers, care era puţin mai corpolent decât Lohmann şi George, înjura cu năduf mai ales când avea de trecut printr-o porţiune mai îngustă. Dar îi reuşi până la urmă până şi lui să răzbată înainte.

După o jumătate de oră, George zări în sfârşit lumină în faţa sa. Era lumina zilei, de aceea stinse lumina lămpii sale de buzunar. Curând ajunse la capăt şi tocmai voia să păşească afară, când o detunătură puternică îi făcu să se dea înapoi. Hsiung pândea afară, ghemuit undeva, la ieşirea din tunel şi-i făcuse primirea-n felul lui.

Tunelul dădea într-un mic platou înconjurat din trei părţi de stânci foarte înalte. A patra parte dădea într-o prăpastie adâncă. Lateral lângă platou, se găsea o cărare ce mergea paralel cu marginea prăpastiei şi acea cărare şi-o alesese Hsiung pentru a pândi ieşirea din tunel.

George încercă să arunce o privire într-acolo, dar numai ce-şi împinse chipiul, că şi răsună o nouă detunătură din pistolul chinezului. Nu îndrăzni să-l atace direct, întrucât de la o depărtare atât de mică chinezul l-ar fi nimerit cu siguranţă. Ei acum putem sta înţepeniţi aici, domnule Lohmann Hsiung nu-şi va părăsi poziţia şi aici va sta până diseară. Păcat că nu cunosc regiunea altfel aşi urca pe poteca pe care am venit şi aş căuta să cad undeva în spatele chinezului după ce aş părăsi valea bineînţeles.

— Puteţi totuşi încerca, domnule Farrow între timp o sa mă postez eu aici şi-o să-i ţin atenţia trează, pentru a nu mai avea răgazul de a cerceta împrejurimile. Poate vrea numai să ne facă să credem că va păzi intrarea, dar se va folosi de un moment prielnic pentru a dispare, lăsându-ne să credem că el este aici la post.

— Ai dreptate, domnule Lohmann. Voi face încercarea. Păziţi numai aici cu domnul Kiepers şi străduiţi-vă să-i distrageţi continuu atenţia. Cred că într-o ora voi reuşi să-i cad în spate.

George se grăbi cât putu de repede înapoi. Ajunse din nou în vale şi vru să treacă pe lângă mină pentru a urca poteca, când percepu un geamăt înăbuşit, care-l făcu să se oprească. Unul dintre bandiţi mai era încă în viaţă.

George se aplecă asupra lui şi se gândi ce-ar putea face cu rănitul. Se grăbea bineînţeles dar nu-i venea să lase fără ajutor un grav rănit. Omul gemu încă o dată şi deschise ochii. George îl examină. Era rănit la piept şi avea probabil hemoragie internă. De salvat nu-l mai putea salva. Observă însă că-şi mişca buzele, ca şi cum ar îi vrut să-i spună ceva lui George. Se aplecă şi ţinu urechea aproape de buzele muribundului.

— Am fost credincios întotdeauna, dar Hsiung ne-a promis ca ne va îmbogăţi, şopti ei. Bine că s-a terminat cu mine. Răzbunaţi-mă pe Hsiung care este vinovat de toate.

— Unde îl găsesc pe Hsiung, a dispărut de aici, întrebă George tare.

— Acolo în stâncă se găseşte un gang… Hsiung crede… Numai el ştie… L-am văzut… Conduce afară… Cărarea duce mai departe… Altă cărare se ramifică sus pe stâncă… Două sute de metrii de aici… Eu…

Dintr-o dată amuţi, moartea îl îmbrăţişase în ghearele ei.

Acum ştia cel puţin unde duce poteca, unde păzea acum chinezul. Trebuia acum s-o ia pe poteca îngustă înapoi şi circa două sute de metri mai departe dădea de o stâncă îndărătul căreia începea o altă potecă.

Fără să se oprească, alergă mai departe. Curând ajunse pe poteca îngustă cere ducea-n sus. I se păru că drumul dura prea mult şi se temea că între timp Hsiung va părăsi poteca şi atunci putea să-l caute mult şi bine. În sfârşit George ajunse sus. În mare grabă alergă mai departe şi-şi numără paşii pentru a găsi repede stânca cu pricina.

Da, acolo, era înaintea lui, iar după stâncă trebuia să înceapă cealaltă potecă. Curând o să-l aibe pe Hsiung în puterea sa.

Fără a mai zăbovi, George tocmai voia să dea ocol blocului de stâncă, dar se dădu înspăimântat înapoi, când se ciocni brusc cu cineva.

Înaintea sa, stătea Hsiung, care era tot aşa de înspăimântat ca şi George. De data aceasta chinezul trase pistolul mai repede din brâu şi-l îndreptă ameninţător spre George.

— Nici o mişcare tinere. Ştii că n-am nici o reţinere să te împuşc pe loc. Aşadar, repede, sus mâinile!

Scrâşnind din dinţi, George trebui să se supună. Îşi blestema graba, pentru că era conştient că nimeni nu-i putea sări în ajutor. Lohmann probabil că mai zăcea în gang, păzindu-l pe Hsiung, pe care-l bănuia înaintea sa. Camarazii săi îi promiseseră chinezului să nu întreprindă nimic împotriva sa, de asemenea nici fermierii. Aşa că George nu se putea bizui decât pe sine. Trebuia să încerce să-l păcălească cumva pe chinez. Hsiung îi citi în ochi lui George, că acesta intenţiona să întreprindă ceva. Ameninţător îl avertiză:

— Trag la cea mai mică mişcare, eşti în puterea mea şi nu-mi poţi scăpa tinere! Vei plăti, dacă l-ai târât cu dumneata pe tânărul Lohmann. Trebuie să mă întorc înapoi în mină pentru a lua aurul, iar tu trebuie să mă ajuţi. După aceea poţi din partea mea zbura în prăpastie:

George îl lăsă pe Hsiung să vorbească netulburat. Brusc privirea-i rătăci undeva în spatele chinezului şi ochii săi se luminară; îndărătul acestuia „vedea” pe cineva! Chinezul pică în cursa întinsă de George şi se întoarse fulgerător înapoi, moment pe care George îl folosi din plin. Mâinile sale ridicate le lăsă cât ai clipi în jos şi-i zbură chinezului arma din mână. În momentul următor George îşi ţinea în şah cu pistolul său şi-i strigă chinezului încremenit, râzând.

— Aşa, tinere, acum te afli tu singur în puterea mea, o să strig camarazii; să nu mai faci prostii. Dacă laşi mâinile în jos, te trezeşti cu un glonţ în cap, pe asta poţi să te bazezi.

George terminându-şi „speech-ul” trase două gloanţe şuierându-i lui Hsiung pe la urechi, că acesta tresări îngrozit, ca să-i arate că nu glumeşte. După câteva minute mai trase un foc menit a-l atrage încoace pe Lohmann. Într-adevăr nu dură mult şi acesta apăru, urmat de Kiepers. Amândoi tăbărâră asupra chinezului şi-l legară în aşa fel, încât nu mai putea mişca.

— Ei ce facem acum cu el domnule Farrow, tot nu vreţi să-mi lăsaţi mie prizonierul?

— Renunţaţi la răzbunare domnule Lohmann, nu vă mânjiţi mâinile cu sânge. V-am mai spus. Eu l-am luat pe Hsiung prizonier şi pot dispune de el. Să-l transportăm în localitatea fermierilor şi să-l predăm acestora, ei o să-l judece. Vorbiţi cu fermierii, poate c-o să vi-l lase în cele din urmă.

Lohmann nu mai zise nimic. Tăcuţi îl transportară pe chinez în vale, unde fură primiţi cu mare bucurie. Un om fu trimis la Farrow să-l anunţe şi nu mult după acea căpitanul apăru cu oamenii săi.

Se constitui un tribunal ad-hoc pentru a hotărî soarta chinezului. Farrow şi marinarii săi nu vrură să ia parte la proces, decât ca martori şi declarară ce-au descoperit. Tânărul Lohmann se ruga să i se încredinţeze lui pedepsirea lui Hsiung dar fermierii nu fură de acord.

Acesta fu condamnat la moarte şi nu după mult timp de la pronunţarea sentinţei a fost spânzurat. El şi-a meritat soarta cu prisosinţă şi de aceea căpitanul nu protestă împotriva „judecăţii curţii”. Mai ştia desigur, că şi dacă ar fi protestat tot degeaba ar fi fost. Fermierii care locuiau atât de departe de primul oraş civilizat, îşi aveau propriile lor legi.

Marinarii „Dox”-ului repararā între timp cuterul şi-l readuseseră pe linia de plutire. Lohman realiză o înţelegere cu fermierii să rămână la ei şi să fie adoptat de comunitatea acestora. Cuterul l-ar fi putut folosi mai târziu pentru scopurile lor, după ce ar fi exploatat zăcământul aurifer aşa cum se cuvine.

Farrow mai rămase înc-o zi în comunitatea fermierilor şi păşi pe puntea „Dox”-ului său, de-abia în dimineaţa următoare, când îşi reluară de îndată călătoria.

Aventurile submarinului Dox 177

Hans Warren

I.
ÎN STRÂMTOAREA MAGELLAN.

— **AICI, NE GĂSIM,** la „Capătul Pământului”, temut cu drept cuvânt de toţi marinarii, de când corăbiile făcute de mână omenească străbat oceanele lumii, spuse foarte serios doctorul Bertram, care lua parte ca medic şi savant totodată la călătoriile submarinului „Dox” – al căpitanului Farrow. La sud de aici se întinde, rău famatul, Cap Horn, cimitirul nenumăratelor vase de linie, dar nu-i vorbă că şi Strâmtoarea Magellan spre care tocmai ne îndreptăm, n-are un renume mai fericit. Şi nu prea cred să avem parte de o traversare mai norocoasă cu acest „simpatic” vânt dinspre vest care ne suflă tot timpul împotrivă.

„Simpaticul” vânt de care-i vorbea doctorul Bertram, lui George, fiul căpitanului Farrow, mâna cu o asemenea forţă valurile în faţa submarinului, încât ar fi băgat spaima şi-ar fi intimidat orice „şobolan de uscat”, care s-ar fi încumetat să se ascundă în cală.

Pentru marinarii adevăraţi însă, plecaţi peste mări şi ţări, de ani de zile şi care cunoscuseră zile încă şi mai grele, nu însemna prea mult. Chiar dacă valurile înalte de peste doi metri izbeau cu putere, nu puteau să-i dăuneze cu nimic submarinului. Valurile într-un asalt continuu se spărgeau înspumate de curbura ascuţită a provei, sau măturau, puntea ca un metronom, înainte de a fi resorbite în adâncimile mării, fără a-i provoca vasului, cel mai mic neajuns. Dimpotrivă, malurile crestate, pline de stânci ascuţite ale Strâmtorii propriu zise erau mult mai periculoase. Vai de vasele cărora li se defecta elicea sau motoarele. Valurile furioase au zdrobit multe vase de stâncile acestea.

Dacă echipajului îi reuşea până la urmă, să se salveze pe uscat, aceasta nu însemna neapărat supravieţuirea, căci în această fâşie de pământ, bântuită de vânturi şi de furtuni care era Ţara de Foc, oamenii nu puteau rezista prea mult timp. În ce priveşte fauna, aici rezista cel mult o specie asemănătoare cu struţul australian – nandu întrucât vegetaţia era din cale afară de săracă. Natura se răzvrătise în Ţara de Foc, împotriva omului care ar fi îndrăznit să i se împotrivească.

Căpitanul Farrow veni din interiorul submarinului, urcă scăriţa de fier care ducea în turn şi se alătură doctorului şi tânărului său fiu. În felul lui calm, dar totuşi nu lipsit de temperament zise:

— M-aş bucura să văd că am depăşit în sfârşit Strâmtoarea Magellan. Barometrul arată în continuare vreme rea şi ultimele previziuni meteorologice, pe care le-am recepţionat azi dimineaţă nu sunt tocmai îmbucurătoare.

În mare deschisă nu ne-ar putea primejdui un uragan, dar aici e cu totul altceva. Mă bate chiar gândul dacă n-ar trebui să căutăm un golfuleţ potrivit unde să aşteptăm în linişte potolirea furtunii.

— Credeţi că va fi cazul? întrebă doctorul Bertram.

Căpitanul dădu numai din cap.

— În acest caz să căutăm un astfel de golf, până nu e prea târziu. Problema se pune numai dacă pe o astfel de vreme e posibilă lansarea la apă a unei bărci de metal, pentru a sonda adâncimea golfului.

— Asta-i cu desăvârşire exclus, îl lămuri căpitanul. Nici măcar cei mai voinici oameni ai noştri. Petre şi Kard n-ar putea s-o ducă la capăt cu vâslitul, iar apoi tot timpul ar trebui să poarte grijă să nu se răstoarne. Trebuie să căutăm „pe ghicite” un astfel de golf, dar cu destule posibilităţi de manevră. Mai întâi vom face un mic ocol şi dacă golful nostru va fi suficient de adăpostit de furia vântului, putem îndrăzni chiar să lansăm şi o barcă la apă.

— Ne găsim actualmente în apropierea zonei de sud a Strâmtorii Magellan, aşa că propun mai întâi, să căutăm în zona aceasta „golfuleţul” nostru, interveni doctorul. Farrow nu putu decât să salute ideea lui Bertram, „Dox”-ul micşorându-şi vizibil viteza la comanda lui Farrow. Valurile înalte şi puternice exercitau o presiune atât de mare asupra submarinului, încât acesta trebui să uzeze de toată forţa Diesel-urilor sale pentru a putea păstra direcţia. Masele grele de apă căpătau din secundă în secundă o amplitudine mai mare şi furtuna creştea în intensitate.

George care stătea în turn între tatăl său şi doctorul Bertram arătă acum înspre o deschizătură destul de largă, vizibilă în ţărmul accidentat şi stâncos.

„Dox”-ul cârmi direct într-acolo şi curând fură în măsură să aprecieze că golful se prelungea destul de adânc în uscat şi era numai potrivit scopurilor momentului.

Plundow, care era de gardă la timonă, îndreptă acum vasul la un semn al căpitanului său, astfel încât să permită un acces liniştit în această oază a mării mai puţin bântuită de urgiile vremii. Şi aici însă valurile loveau lateral corpul submarinului şi-l făceau să se legene serios. Marinarii erau însă prea antrenaţi în „focul” furtunilor trăite anterior ca să le mai pese.

Plundow trebui să-şi dea toată silinţa acum, întrucât atenţia lui era solicitată la maximum şi nu era un lucru uşor să păstrezi direcţia într-un asemenea regim de legănare. Căpitanul ordonă ca motoarele să funcţioneze din plin, fără ca prin asta să sporească câtuşi de puţin viteza submarinului. Valurile loveau cu furie din partea laterală a prorei acţionând ca o frână.

Pe puntea „Dox”-ului nu putea urca nimeni, deocamdată, pentru a observa posibilităţile de ancorare, atât de tare se legăna acesta, în

timp ce valuri înspumate măturau periodic de la proră la pupă. Deabia după ce parcurse cea mai mare parte a golfului, George se încumetă să coboare din turn pe punte spre a alerga în partea din faţă a submarinului.

Acesta dansa precum o minge pe valuri, încolo şi încoace, întrucât valurile erau destul de înalte la intrarea în golf. Pe măsură ce submarinul pătrundea tot mai adânc în interior, legănările slăbeau şi suprafaţa apei devenea tot mai liniştită. George care a ajuns ta capătul extrem, la proră, putea recunoaşte acum dacă adâncimea apei era potrivită sau nu pentru submarin. La circa o sută de metri depărtare de strâmta intrare golful făcea o cotitură spre vest. Aici suprafaţa apei era mult mai calmă, căci furtuna care se lovea de piepturile stâncilor îşi pierdea din forţă destul de mult.

Căpitanul aprecie lungimea golfului cam la trei sute de metri de la cotitură încolo. Mai lăsă „Dox"-ul să alunece vreo două sute cincizeci de metri, înainte de a da prin portavoce comanda de oprire. Sigur că putea să înainteze şi mai adânc în apele golfului, dar luă în considerare şi posibilitatea ca furtună să-şi schimbe cursul şi vântul să bată de la est, dintr-o direcţie din care protecţia era mai mică, din cauza stâncilor nu prea înalte în acea parte. În acest caz „Dox"-ul s-ar izbit de ţărmul stâncos, înainte de a fi avut posibilitatea să arunce ancora.

Căpitanul se hotărî să arunce ancora aici până când furtuna se mai potolea.

Strâmtoarea Magellan se dovedea ca întotdeauna o piedică tare greu de depăşit. Farrow prefera mai degrabă să stea liniştit la adăpost, decât să-şi expună vasul şi echipajul fără rost unui pericol. Ancora străbătu aerul şuierând şi se fixă în adâncime. Acum trebuia acţionat prompt pentru a se asigura vasul. La această lucrare acţionară toţi, întrucât era încă devreme, înainte de prânz, furtuna putându-se potoli abia după amiază. În acest din urmă caz, socotea Farrow, ar putea permite echipajului o scurtă ieşire pe uscat deşi, dată fiind pustietatea, nimeni nu se aştepta la cine ştie ce. Dar şi marinarilor le e dor uneori să pună piciorul pe ceva solid. Poate că, cu acest prilej vor găsi ceva ouă de struţ care erau excelente la gust. George îndeosebi era foarte bucuros la gândul apropiatei debarcări: dorea să vadă cu proprii lui ochi pământurile astea sterpe, deşi doctorul îl făcuse atent că nu era de aşteptat să cunoască vreun indigen cu această ocazie. Farrow şi doctorul renunţară de la început să facă parte din expediţie. Căpitanul voia să folosească pauza asta silită, pentru a-şi completa jurnalul de bord, iar pe doctor îl aştepta un peşte ciudat pescuit de unul din marinarii „Dox"-ului şi pe care voia să-l prepare pentru conservare. George stătea de vorbă acum cu Petre, uriaşul timonier al vasului, întrebându-l dacă are chef să-i însoţească pe uscat.

Bineînţeles că Petre îşi dădu consimţământul, imediat, doar George era îndeosebi protejatul său. Aşa că luară amândoi loc într-o barcă de aluminiu, rapid montată pe punte. Petre vâslea acum din toate puterile spre partea vestică a golfului în care ancoraseră. Parcursese deja 40 de metri când George strigă uimit:

— Ia te uită Petre, acolo se vede un mic intrând în stâncă şi pe acolo se pare că golful se extinde încă şi mai mult în interiorul uscatului. Haide să vedem până unde!

Petre şovăi un moment după care zise:

— N-ar fi mai bine să înştiinţăm camarazii, domnule George? Nu ştiu ce ne mai poate aştepta şi acolo, aşa că ar trebui să ştie unde am dispărut.

George privi o clipă înapoi, apoi strigă vesel:

— Uite, mulţi ne privesc de pe punte chiar în clipa asta, aşa că-şi vor da seama unde am dispărut. Să-i dăm drumul Petre, ce ni se poate întâmpla? Animale de pradă nu trăiesc pe aici.

— Ei, a fost doar un gând de-al meu! Acum îmi dau seama că am exagerat cu prudenta, aşa că hai!

Petre mână mica ambarcaţiune spre deschizătura îngustă din fata lui. Mai slăbi tempo-ul după ce ajunseră în faţa intrării zgâindu-se literalmente la pereţii de stâncă înalţi ce străjuiau în faţa lui George râse:

— Petre, ai o privire de parcă te-ai aştepta să se prăvale toate stâncile astea peste barca noastră, ce-ar fi să trecem?

Petre nu răspunse. Cu calm, vâsli înainte prin micul intrând, străjuit de pereţi abrupţi de stâncă, intrând care nu măsura nici patru metri lăţime. Era foarte întortocheat astfel încât de-abia puteau vedea în faţă la cel mult douăzeci de metri, după care era necesar s-o cotească după caz. La stânga sau la dreapta.

Mai vâsliră în tăcere înăuntru acestui intrând întortocheat, cam cinci minute. Întreaga scenă oferea ceva deosebit, de ambele părţi străjuiau coloşi de stâncă şi în afară de clipocitul valurilor şi de bătăile regulate de vâslă nu se mai auzea nici un alt sunet, pe fundalul mugetului înfundat de-acuma al furtunii, care tot mai răzbătea din larg.

George era deja pe punctul de a comanda întoarcerea. O încercare de căţărare pe stâncile abrupte nu era lipsită de greutăţi, întrucât aici fluxul şi refluxul nu netezise proeminenţele pietrei şi nu existau prea multe găuri care ar fi putut oferi un punct de sprijin.

Din nou se făcu o cotitură spre dreapta şi-acum ajunseră amândoi într-un cazan suficient de mare, poate de douăzeci de metri diametru, de formă rotundă. Perpendicular pe direcţia din care sosiseră se deschidea un platou stâncos în formă de consolă, uşor proeminentă, pe care stătea un om. Era un indigen, care-i privi cu uimire, apoi începu,

zelos, să le facă semne.

— Pe toţi dracii, iată c-am dat totuşi de un locuitor al acestei regiuni atât de neospitaliere. Ce vrea de la noi? Pare destul de agitat, zise Petre.

— Vâsleşte într-acolo, poate că vom putea să ne înţelegem totuşi cu ei. Cred că indianul de colo aparţine, marelui trib ai araucanilor a cărui limbă nu o cunosc. Ar fi fost minunat dacă l-am fi luat şi pe doctor, dar avea de lucru la peştele său. Dacă nu ajută la nimic orice tentativa de înţelegere, poate-l luăm la bordul submarinului şi atunci tot vom mai putea să vorbim cumva cu el.

Spre bucuria lui George indianul stăpânea totuşi o spaniolă rudimentară.

— Senores, veniţi repede! strigă, acesta, pe când barca era doar la câţiva metri depărtare de înălţimea de unde trona. Pelota, găsit pasere de lemn, căzut din zburat, la sud Pelota gândeşte, Senores vrut ştie ce pasăre estem.

George privi înmărmurit pe Petre şi-i traduse:

— Aha, pasăre de lemn înseamnă avion, care s-a prăbuşit aici. Ciudat că tocmai aici s-a rătăcit pilotul într-o regiune în care nu are ce căuta. Nici o cursă poştală nu trece pe aici aşa că nu poate fi decât un avion aparţinând unei expediţii. Dar să vedem cum stau lucrurile.

— Domnule George, poate fi doar o păcăleală, îl avertiză Petre. Poate că tocmai indianul, cu tot tribul său împreuna, a determinat aterizarea forţată a acestuia. Poate că-l bate gândul că şi noi facem parte din expediţie ca şi pilotul şi vrea să ne scoată din funcţie pentru a nu-l trăda.

— Atunci să facem aşa. Eu o să mă urc pe platou unde sta Pelota, în timp ce tu îl supraveghezi continuu, hotărî George. Numai după ce-mi dau seama că nici un alt indian nu va mai fi prin apropiere, urci şi tu.

— Fie şi aşa. Dar bagă bine de seamă, domnule George.

Când ajungi la marginea platoului, dacă nu pândesc cumva acolo alţi indieni. Indianul îi privise întrebător tot timpul cât cei doi se întreţineau astfel. Acum interveni din nou grăbindu-i pe un ton imperios:

— Senores, veniţi repede, pasăre străină fost om care acum la mine, el foarte bolnav simte!

— Drace, atunci trebuie să-l ajutăm repede, poate că-i mai bine Petre să mergi îndărăt şi să-l aduci pe doctor, strigă George. Spune-i şi lui tata să vina!

Dar Petre rămânea neîncrezător.

— Poate totuşi este o capcană, bombăni el nemţeşte, se întoarse spre Pelota şi-l întrebă în spaniolă:

— Ce faci tu aici, de ce stai pe platoul ăsta? Ne-ai văzut venind?

— Eu voiam prinde peşti. Pelota nu avut multă mâncare. Bolnav cere multă îngrijire, spuse indianul calm arătând spre o undiţă primitivă.

— Ei vezi, neîncrederea ta n-a fost îndreptăţită, îi reproşa George. Mă voi căţăra până la el, tu poţi să rămâi aici până-ţi fac semn că totu-i în ordine. După aceea poţi vâsli la submarin şi aduci doctorul!

Fără a mai aştepta răspunsul lui Petre, George se căţăra repede pe stânci, ajunse pe platoul pe care stătea indigenul Pelota, îl examina scurt dar amănunţit şi-i întinse apoi mâna.

— Văd că eşti un om de treabă şi cinstit Pelota, spuse el prietenos. Condu-mă repede la bolnav, camaradul meu va aduce alt Senor care-i va vindeca pe pacientul tău. De cât timp s-a prăbuşit avionul?

— De patru zile, Senor. Nu mai ştiu ce să fac. Aici puţină hrană. Vreau vânez struţi, dar plecat spre sud. Nu poate lăsat bolnav singur, pot numai peşti prinde.

— Petre, mai adă te rog şi câteva conserve, câteva şi pentru Pelota, trebuie să-i fie foarte foame, îi mai strigă George lui Petre. Pare să te fi înşelat în ce-l priveşte, îmi pare cinstit şi complet nevătămător.

— Îl aduc pe doctor şi pe tatăl vostru cât se poate de repede.

— Aşteaptă puţin, până ne căţărăm sus. George îl lăsă pe Pelota să urce ei mai întâi. Deşi avea încredere în indigen, căci descoperise că avea ochi cinstiţi, acţiona totuşi precaut, din obişnuită. Când atinse marginea peretelui stâncos, văzu că nimeni nu se aţinea în preajmă. O pădure rară, bântuită de rafalele furtunii se zărea la o jumătate de kilometru depărtare. Pelota arătă într-acolo şi strigă cât de tare putu pentru a acoperi zgomotele furtunii care aici era în elementul său pentru a se face înţeles:

— Acolo, bolnav este, eu construit la el adăpost ferit de furtună. Acolo zace pasărea, cu care ei prăbuşit. Lemn şi pânză eu luat pentru a construi adăpost.

Într-adevăr George văzu în apropierea pădurii resturile unui avion. Era absolut convins că Pelota spunea adevărul şi de aceea-i făcu din nou un semn liniştitor lui Petre. Uriaşul îşi întoarse imediat barca, mai uşoară acum şi vâsli cu puteri sporite pentru a ieşi din cazanul stâncos afară. George păşi alături de Pelota înspre pădure, atât de repede cât îi permitea furtuna.

Vremea rea, pe care o anunţase previziunile meteorologice se adeverise, ba chiar depăşise aşteptările. Căpitanul procedase foarte bine că decisese să-şi adăpostească vasul într-un golfuleţ liniştit, aşteptând ca vremea să se îndrepte, decât să rişte traversarea Strâmtorii fără nici o justificare. Pe de altă parte ironia sorţii făcu ca vremea rea să-l mâne tocmai încoace, pentru a-l folosi ca instrument al salvării unui om. Cine ştie, poate că acest avion prăbuşit ar fi fost pierdut altfel, căci e greu de crezut că Pelota l-ar fi putut salva şi

întreţine, având în vedere privaţiunile la care el însuşi era supus. În sfârşit, ajunseră în pădurice şi aici erau oarecum protejaţi de furia uraganului. Copăceii mici care creşteau aveau trunchiurile îndreptate spre est, dovadă că aici erau frecvente furtunile care bântuiau dinspre vest.

Într-un loc mai adăpostit, George descoperi coliba construită de Pelota. Folosind ca material de construcţie câţiva copaci uriaşi şi prelata ceruită a avionului se înjghebase un adăpost impermeabil în care se putea locui destul de bine.

George dădu la o parte bucata de prelată care servise de perdea şi văzu un om încă tânăr care părea cufundat într-un somn adânc. După înfăţişare părea să fie un american. Chipul său era galben, barba lungă şi neagră pe care o purta, accentua paloarea caracteristică a unui om bolnav. Fruntea-i era bandajată cu o legătură de acum murdară şi mânjită de sânge închegat. Se părea că făcea parte din înzestrarea tehnică a avionului şi-şi confecţionase singur bandajul şi nu mai avusese timp să-l schimbe.

George nu dori să-l scoale, lăsă perdeaua din nou să cadă şi-i zise lui Pelota:

— Să aşteptăm, până sosesc tovarăşii mei, ei vor aduce hrană, vine şi un Senor care-l va vindeca pe bolnav. Este grav rănit?

— Are o rană la cap, îl lămuri Pelota şi arătă de-a curmezişul frunţii sale.

Pilotul se lovise, aparent la prăbuşirea avionului, cu capul de bordura carlingii şi se pare suferise o comoţie cerebrală destul de puternică. George merse spre avionul prăbuşit descoperind că motorul acestuia zăcea îndreptat către nord de aceea îl întrebă pe indigen care-l însoţise:

— Ai văzut de unde a venit pasărea prăbuşită?

— Da. Senor, pasărea venit dinspre sud.

George clătină numai capul, nu mai înţelegea nimic. De unde putea fi plecat avionul? Aparent din capătul extrem, sudic, al Ţării de Foc, aşadar situat la vreo cinci sute de kilometri distanţă.

Cercetă mai temeinic, resturile avionului descoperind două bidoane de combustibil aparent intacte. Asta presupune că avionul avusese o foarte largă rază de acţiune. Misterul se va dezlega abia după ce aviatorul îşi va recăpăta cunoştinţa.

II.
OAMENI LA ANANGHIE.

DE-ABIA TRECU DOUĂZECI DE MINUTE şi George i-a şi văzut pe camarazi venind. În afară ce căpitan, de doctor şi de Petre mai venise şi Kard pe care-l luase căpitanul sperând să poată salva cu ajutorul lui

ceva din avionul avariat. Dar chiar motorul, care datorită căzăturii s-a desprins de fuzelajul vehiculului zburător, suferise atâtea daune, că era puţin probabil să mai poată fi vreodată reparat.

În timp ce doctorul se grăbea spre coliba primitiv înjghebată, pentru a da ajutorul necesar bolnavului, căpitanul îi lăsă pe cei doi uriaşi să se ocupe de verificarea resturilor aparatului.

Spera să găsească astfel un indiciu în ce priveşte aviatorul şi misiunea sa. Nu găsiră însă nimic, documentele de zbor se găseau probabil încă asupra pilotului.

Cele două bidoane mari de benzină suferiseră şi ele serioase stricăciuni dar în ansamblu, deşi îndoite, păreau intacte, atâta doar că întreg combustibilul se scursese. Astfel stând lucrurile, Farrow nu-şi putea face nici măcar o idee dacă avionul parcursese întregul traseu sau apucase să parcurgă cea mai mare parte din traseul ce-i era destinat.. Se putea vorbi de noroc, numai în ceea ce priveşte faptul că la prăbuşirea-aterizare sau ce-o fi fost, motoarele nu luaseră foc. De aici se mai putea deduce că pilotul nu mai dispunea de combustibil şi de aceea fusese silit la o aterizare forţată, care a condus la o dezmembrarea aparatului, date fiind condiţiile ţinutului stâncos.

Toţi se îndreptară spre adăpostul construit de Pelota Doctorul şi îngenunchease lângă pacientul său, care tocmai acum deschise ochii:

— Unde… unde mă aflu? Cine… cine sunteţi dumneavoastră? murmură rănitul cu voce stinsă.

— Vă găsiţi în Ţara de Foc, în apropierea Strâmtorii Magellan îi răspunse îndatoritor doctorul. V-aţi prăbuşit cu avionul şi noi care ne-am nimerit prin preajmă, am fost chemaţi în ajutor de bravul indian prezent aici.

— Trebuie să zbor mai departe! gemu acesta şi făcu gestul de a se ridica. Camarazii mei or să moară de foame dacă nu aduc provizii şi medicamente.

— Unde se găsesc camarazii dumneavoastră? întrebă la rândul lui prompt căpitanul. Poate că vă putem ajuta noi. Mă cheamă Farrow şi sunt căpitanul submarinului „Dox”, care se află de asemenea aici în Strâmtoarea Magellan. Poate că aţi auzit de mine.

— Sunteţi deci binecunoscutul căpitan Farrow! Iar aceştia sunt camarazii dumneavoastră. Atunci se poate spune că am avut noroc eu şi colegii mei, că mi s-a terminat aici combustibilul Domnule căpitan, numai dumneavoastră îi mai puteţi salva.

— Dar unde se găsesc oamenii dumneavoastră? întrebă din nou căpitanul. Bineînţeles că vom face tot ce e posibil pentru a le veni în ajutor.

— În ţara lui Graham, gemu aviatorul. Vasul nostru a eşuat în urma unei furtuni cumplite. Proviziile şi medicamentele se pierdură cu această ocazie. O echipă formată din 10 oameni plecase deja înspre

Antarctica. Aveam intenţia de a ajunge la Polul Sud. Profesorul Clark este conducătorul expediţiei noastre şi face parte din efectivul celor zece care au pornit spre Pol. Intenţionam să plecăm în urma lor, pentru a „planta” depozite cu provizii când se întâmplă catastrofa. Eu aveam misiunea de a zbura deasupra uscatului, sau mai corect spus a gheţii, pentru o misiune de recunoaştere şi fotografiere a terenului. Am zburat deci înspre nord pentru a atinge Punta Arenas, dar aici mi s-a epuizat combustibilul. Credeţi că aţi putea salva cu vasul dumneavoastră pe concetăţenii mei! Duceţi-ne la Punta Arenas, acolo vom echipa o nouă navă.

Se vedea de la o poştă că omul era savant, explorator. Deşi era rănit grav, gândea mai mult în perspectivă, după salvarea alor săi, la continuarea şi finalizarea misiunii lor de explorare.

Zâmbind căpitanul încuviinţă:

— Se înţelege domnule…

— Reilly. James Reilly mă numesc.

— Aşadar domnule Reilly, vom porni imediat către sud. Cred că vom ajunge în Ţara lui Graham în circa douăzeci şi patru de ore. Acum permiteţi-i doctorului nostru să vă cerceteze rana. Cred mai de grabă că aţi suferit de foame în ultima vreme şi de aceea sunteţi slăbit.

— Viteazul locuitor al acestor ţinuturi s-a îngrijit de mine cât de bine a putut, declară Reilly. Din păcate nu m-am putut înţelege cu el, întrucât nu cunosc spaniola. Dar mâncând doar peşte, nu dobândeşti cine ştie ce energie

Petre aprinsese deja un foc. Lemne erau din belşug, furtuna rupsese toate ramurile uscate ale copacilor. Tot el deschise o cutie de conserve din carne şi la sugestia doctorului una cu spanac, întrucât bolnavul nu putea suporta pentru început o mâncare hipercalorică, organismul său trebuia obişnuit treptat cu mâncare. Pentru Pelota însă, conserva de carne era binevenită. După ce rănitului îi administră mai întâi o fiertură cu zeamă de carne şi câteva linguri de spanac, doctorul îi desfăcu bandajul şi-i curăţă rana. Se dovedi a fi o tăietură destul de lungă, dar nu prea adâncă, care a avut ca efect o foarte puternică hemoragie. Dar cauza principală a stării de slăbiciune a pilotului rănit consta în hrana insuficientă şi inadecvată momentului.

Pelota şi dăduse gata în doi timpi şi trei mişcări conserva de un kilogram de carne de vacă. Acuma se apropie de căpitan şi-i spuse rugător.

— Senor, plecaţi din nou şi luat pe el? Pelota însoţeşte bucuros.

— Călătorim mult spre sud, acolo unde domneşte gheaţă veşnică, spuse Farrow serios. Acolo viaţa este şi mai grea ca aici. Gândeşte-te bine! Altfel eu n-am nimic împotrivă să vii cu noi.

— Am mai fost în ţinuturile gheţurilor veşnice, zise acesta plin cu mândrie. Doresc bucuros vine şi eu!

— Atunci hai, hotărî căpitanul. Şi dumneavoastră domnule Reilly va trebui să ne însoţiţi la bordul submarinului, după care vom da imediat comanda de pornire. Aviatorul care între timp îşi mai revenise zise:

— Este o binecuvântare a sortii, că furtuna v-a mânat încoace şi v-a făcut să căutaţi adăpost tocmai în golful ăsta în apropierea Strâmtorii Magellan, domnule căpitan.

Căpitanul încuviinţă numai, după care se dedică ocupaţiilor sale mai legate de practică, nu înainte de a da instrucţiunile sale celor doi marinari zdraveni care-i însoţiseră. Petre şi Kard să se ocupe de transportarea bolnavului. Cei doi uriaşi îl coborâră mai întâi cu ajutorul frânghiilor de-a lungul pereţilor de stâncă. George, doctorul şi Pelota râmaseră mai întâi pe mica platformă, pe care acesta din urmă îl întâmpinase pe fiul căpitanului, întrucât mica barcă de aluminiu nu-i putea transporta pe toţi deodată.

În aşteptarea forţată care urmă, până la întoarcerea bărcii doctorul se folosi de răgaz şi-l chestiona pe indian asupra posibilităţilor de supravieţuire pe aceste meleaguri. Astfel află şi George că acesta-şi câştiga mai ales traiul zilnic culegând ouă de struţ – nandu sau pescuind. Ocazional lucra ca tăietor de lemne la o companie chiliana, dar totuşi ceva îl mâna spre solitudinea acestor ţinuturi şi înspre viaţa primejdioasă dar liberă pe care o ducea aici mai degrabă decât să se bucure de cuceririle civilizaţiei.

Atunci când doctorul îi mărturisi că se puteau scufunda sub apă şi rămâne acolo, împreună cu acest vas el se mărgini să dea numai din cap şi după o clipă de meditaţie să spună:

— Aşadar ca un peşte. Acesta bun vas!

De-abia dispărură camarazii sub puntea submarinului că ancora a fost ridicată. Căpitanul a dat ordin de închidere a chepengului turnului. De fapt nu dorea încă să intre în imersiune dar păstra pentru orice eventualitate deschisă şi această posibilitate întrucât furtuna nu se potolise şi valuri mari de apă se alergau vuind prin tot spaţiul Strâmtorii cu numele exploratorului portughez. Atunci când „Dox”-ul va părăsi golful adăpostit, furtuna şi valurile îl vor ataca lateral, până ce va ajunge adânc în apele strâmtorii şi va putea coti spre est.

Valurile vor mătura mai întâi trupul de oţel al vasului şi apoi se vor sparge de turn. Dacă Farrow ar fi cunoscut foarte exact adâncimea apelor acestor locuri s-ar fi pregătit de scufundare şi deşi n-ar fi putut dezvolta o viteză mare totuşi ar fi fost superioară acesteia, cu vasul la suprafaţă, dar înfruntând toate vitregiile vremii.

Înainte de a părăsi complet golful, după ce examină cu ajutorul periscopului suprafaţa mării, văzându-şi confirmate bănuielile, dădu comanda în sala maşinilor, ca motoarele să lucreze la turaţia maximă. Concomitent, luă pentru puţin timp direcţia vest, pentru ca să nu

înfrunte direct puhoiul de ape, ci să-l evite cât se putea.

Cu toate acestea, la părăsirea golfului, „Dox"-ul a fost prins de furia apelor şi mânat încoace şi-ncolo întocmai ca un dop de plută. Dacă motoarele n-ar fi lucrat din plin şi cu atâta forţă, furia valurilor l-ar fi săltat lateral şi l-ar fi izbit de stânci, aşa însă târâş-grăpiş, îşi continua cursul, luptând din toate puterile împotriva uraganului.

După un timp Farrow coti spre vest şi în întrecerea cu furtuna, submarinul se înscrise în ruta-i hotărâtă prin renumita Strâmtoare, gata s-o străbată.

George merse la infirmerie, unde doctorul mai avea de lucru până să-l pună cu totul pe picioare pe pilotul rănit. Acesta urmase sfaturile medicului şi fără ajutorul somniferelor se lăsase în braţele zeului Morfeu, căzând într-un somn benefic de însănătoşire. În şoaptă doctorul şi George se întreţinură acum asupra perspectivelor şi sarcinilor ce le reveneau în salvarea oamenilor primejduiţi de soartă.

— Mă bucur de pe-acum să cunosc şi ţinutul gheţurilor veşnice, după ce atâta timp am hălăduit doar prin ţări şi mări tropicale.

— O să trăim lucruri noi şi interesante, asta-i sigur, domnule George. Poate va trebui să întreprindem un marş forţat peste gheaţă pentru a-i salva pe camarazii pilotului. Dacă n-au reuşit să implanteze depozite de alimente şi combustibil în ţinutul antarctic, aceştia sunt pierduţi.

— Asta ar fi minunat, mă refer la o astfel de expediţie pe gheaţă, jubilă de pe acum, George.

— Un marş în ţinuturile antarctice nu poate fi în nici un caz o călătorie de plăcere, îl avertiză doctorul. Să sperăm că membrii expediţiei, a căror vas a fost sfărmat de gheţuri, au putut salva măcar săniile cu câinii însoţitori. Fără aceştia este imposibilă aventurarea noastră în spaţiul antarctic.

— Şi dacă totuşi n-au putut salva nimic? se informă tânărul.

— În acest caz vom fi nevoiţi să ne întoarcem la Punta Arenas pentru a înjgheba expediţia, găsi repede doctorul soluţia. Bineînţeles că în acest caz se va pierde o groază de timp pe care teamă mi-e, că nu-i vom putea recupera.

— Dar dacă am merge de pe-acum la Punta Arenas, pentru a face rest de câini şi sănii?

— Nu cred că-i o soluţie, dacă într-adevăr membrii expediţiei au reuşit să salveze patrupedele, n-o să ştim ce să facem cu atâţia câini care vor trebui hrăniţi. Avem destule provizii la bord să-i ajutăm pentru început pe nenorociţi cu alimente. De îndată ce vom ajunge la coasta chiliana vom putea să ne reînnoim proviziile.

— Deci s-a hotărât că ne îndreptăm mai întâi înspre Ţara lui Graham, domnule doctor?

— Cu siguranţă. Trebuie mai întâi să scoatem de la naftalină cele

mai călduroase piese de îmbrăcăminte. Ce bine că suntem dotaţi cu tot ce e necesar în cele mai diverse zone ale globului. Chiar şi blănuri avem suficiente la bord..

După trei ore de luptă cu furtuna, submarinul atinse punctul cel mai estic al Strâmtorii Magellan şi acum coti la o depărtare de cinci kilometri de coasta Ţării de Foc către sud. Întrucât furia furtunii se îndreptase acum către uscat chepengul turnului putea fi în fine deschis. Căpitanul urcă primul scăriţa ce urca în turn, de unde avea o perspectivă mult mai generoasă asupra traseului decât din obişnuitul punct de comandă.

Valurile erau şi acum înalte, marea încă agitată, dar nu-i putea dăuna vasului în nici un fel. La scurt timp urcă şi George în turn, după ce părăsise infirmeria. Călătoria era netulburată acum, căpitanul lăsase motoarele la turaţia maximă, dar evită, cu prudenţă, să pună în funcţiune compresoarele pentru a nu le suprasolicita. Câştigul câtorva ore n-ar fi compensat pierderea de timp cauzată în urma defectării unuia sau ambelor motoare.

Întrucât acum era vorba de salvarea unui mare număr de oameni îşi lua toate măsurile de precauţie necesare, pentru a nu zădărnici printr-o acţiune necugetată întreaga operaţie de salvare.

George părăsi turnul de-abia spre seară. Doar pentru masa dispăru în interiorul submarinului. După cină se refugie în cabina lui. Acolo îi aduse Petre cele mai călduroase haine pe care le putuse găsi, printre altele şi o blană groasă, pe care o probă mai întâi. Încă din timpul veghei lui în turn remarcase că vremea se răcise binişor. Pentru a se proteja cât mai bine de vremea umedă şi friguroasă, deja după masă îmbrăcase o manta de piele, pe care în timpul atâtor luni de călătorii în ţinuturile tropicale n-o mai folosise.

În interiorul submarinului domnea o temperatură plăcută, prin sistemul de încălzire, imaginat de inginerul Hagen care dădea o întrebuinţare folositoare gazelor arse de motoare.

— Îmbracă rogu-te lenjerie groasă, domnule George. Suntem deja în apropierea Ţării lui Graham. Am depistat chiar blocuri de gheaţă, aşa că trebuie să ne continuăm călătoria cu multă prudenţă. Mai întâi şi-ntâi ajută o mâncare zdravănă şi gustoasă; acesta este cel mai eficient mijloc împotriva frigului.

George nu lăsă să i se spună de două ori. Luă un mic dejun foarte consistent, la care adăugă două pahare mari cu suc de lămâie şi apoi hotărî să intre până la infirmerie pentru a se interesa de starea sănătăţii aviatorului american.

Reilly se sculase deja şi acum, proaspăt ras, bine îmbrăcat, într-un costum nou şi călduros, pe care-i primise din magazia submarinului făcea o impresie foarte bună.

Îl salută cu însufleţire pe George, mulţumindu-i pentru salvare,

între timp aflase că aceasta devenise posibilă tocmai datorită iniţiativei fiului căpitanului şi lui Petre.

George se apără de efuziunile americanului, jumătate din modestie, jumătate din stinghereală.

— Ţara lui Graham ne va face onorurile, curând, zise el acum, dorind să abată discuţia. Vă simţiţi suficient de puternic, să urcaţi cu noi în turn?

— Bineînţeles, domnule Farrow, mă simt perfect sănătos. Am luat micul dejun deja, aşa că urcăm oricând doriţi.

— De aceea am venit, să vă luam cu noi. Până ce vom reuşi să urcăm, poate că se va zări uscatul, domnule Reilly.

Pe când ajunseră în turn, acolo-i aştepta căpitanul, care-i salută pe pilot cu multă prietenie şi-i arătă drept în faţă:

— Acolo, îndărătul dârei aceleia ceţoasă, trebuie să fie Ţara lui Graham. Mergem foarte încet întrucât sloiurile de gheaţă ne pun mari piedici şi pot dăuna până şi trupului de oţel ai submarinului. Dar şi aşa socot că în câteva ore o să venim în ajutorul camarazilor dumitale.

— Surpriza însoţitorilor mei va fi mare, se bucură Reilly. Ştiau prea bine că încercarea mea era temerară, neştiind cât îmi va ajunge combustibilul. Dacă n-aş fi alimentat chiar înainte de plecare, n-aş fi putut ajunge nici măcar până în Ţara de Foc.

— Totuşi avionul dumitale dispunea de o rază foarte mare de acţiune, observă căpitanul. N-a fost uşor să zburaţi cu o asemenea încărcătură.

— Decolarea a fost partea cea mai grea, mărturisii aviatorul. Din fericire, gheaţă a oferit o pistă de decolare excelentă. Nu vă pot descrie sentimentele care mă domină, domnule căpitan. În orice caz mă bucur nespus că voi putea să-mi revăd camarazii în viaţă şi sănătoşi.

— N-am avut ieri ocazia de a vă pune întrebările esenţiale, zise căpitanul. Cum staţi că săniile şi cu câinii! Aţi reuşit să salvaţi ceva?

— Din fericire, da!

— Excelent! Dacă-i aşa economisim drumul până la Punta Arenas, stabili Farrow mulţumit. De fapt asta ar fi trebuit să vă întreb de la început, dar m-am gândit că oricum camarazii dumneavoastră se găsesc într-o stare avansată de descurajare şi precaritate atât morală cât şi materială şi de aceea ar fi de preferat să luăm contactul cu dânşii. După ce am fi luat legătura cu dânşii şi le-am fi redat speranţa, puteam să ne permitem un răgaz de 48 de ore în cel mai rău caz, pentru a ne reechipa la Punta Arenas. Acum că atât săniile cât şi câinii sunt în bună stare cu atât mai bine.

— Sunteţi un om deosebit, se entuziasma Reilly recunoscător. Doar pentru a le realimenta alor mei speranţa aţi fi fost în stare să parcurgeţi atâta drum înapoi! În numele camarazilor vă mulţumesc

încă o dată şi vă asigur că acest gest nu-l vom uita niciodată domnule căpitan.

— La rândul dumneavoastră aţi fi făcut acelaşi lucru, se apără căpitanul. Şi de fapt, dumneavoastră înşivă v-aţi riscat viaţa pentru a veni în sprijinul oamenilor dumneavoastră. Cu furtunile din această regiune a globului nu e de glumit! Ia uitaţi-vă ce sloiuri mari de gheaţă plutesc acolo. Nu-i de mirare că asemenea uragane care se petrec pe aici sunt fatale oricărui vas. Care are neşansa de a se ciocni cu ele sau cu ţărmul accidentat şi stâncos.

— Nenorocul acesta ar fi putut fi evitat dacă furtuna n-ar fi izbucnit atât de neaşteptat, replică pilotul. S-a stârnit pe neaşteptate, a durat foarte puţin, dar pe când mă întorceam din zborul de explorare a reizbucnit cu şi mai mare forţă. Bine este numai că profesorul şi cei nouă însoţitori ai săi, care au întreprins marşul pedestru către Pol, nu ştiu încă nimic de catastrofă. Trebuie neapărat să-i ajungem şi de aceea am o mare rugăminte, duceţi-ne înapoi la Punta Arenas.

— Bineînţeles, că da. Acolo vă veţi putea pregăti şi reechipa corespunzător. O să vă ajut şi eu, promise căpitanul amabil.

„Dox”-ul se apropia încetul cu încetul de uscatul încă îndepărtat. Inedita manevră a vasului, care trebuia să facă nenumărate ocoluri pentru a evita sloiurile dezlănţuite, era asigurată de măiestria timonierului Plundow.

Aşa cum pronosticase căpitanul după două ore, chiar cu mersul acesta în zigzag, reuşiră să se apropie atât de mult de uscat încât se puteau zări clar oameni care se agitau pe ţărm şi făceau cu însufleţire semne submarinului care continua să se apropie.

— Cincisprezece oameni. Se pare că sunt toţi în viaţa şi aparent sănătoşi.

— Se pare că v-au aşteptat cu încredere, remarcă şi George şi nu şi-au pierdut speranţa; în caz că nu vi s-ar fi întâmplat accidentul, aţi fi trebuit să fiţi de mult în mijlocul lor.

Submarinul nu putea naviga până la ţărm, ci trebui să se oprească la o depărtare de circa o sută de metri. Farrow dădu ordin să se aducă pe punte părţile componente a mai multor bărci de aluminiu care au fost repede montate.

În timp ce el însuşi, doctorul Bertram, George, Petre, Reilly, la care se adăugă Pelota luară loc în prima barcă montată, restul de bărci, care îi urmară, au fost încărcate cu alimente, carne afumată, pături şi altele.

Primirea de care avură parte din partea naufragiaţilor nu se poate descrie! Oamenii le căzură literalmente emoţionaţi în braţe. Sufereau cumplit de foame, pentru că în afară de ouă de pinguini şi pescăruşi nu avuseseră practic nici un alt aliment. Nici măcar peşte nu putuseră prinde, deşi prin apa rece a golfului mişuna peşte destul, aşa lipsiţi

cum erau, nu posedau nici cele mai simple unelte de pescuit.

Doctorul Bertram se însărcina personal cu împărţirea primelor porţii de mâncare, care trebuiau să fie feluri uşor digerabile, dar totuşi săţioase.

Între timp căpitanul se întreţinea cu unul din naufragiaţi. Abbey, un om simpatic care în absenţa profesorului, răspundea de restul echipajului.

— Domule căpitan, trebuie neapărat să încercăm să-l ajungem cât mai repede posibil pe profesorul Clark şi oamenii săi, propuse Abbey. Cu cât pătrund mai adânc înspre zonele antarctice cu atât va fi mei greu pentru noi. Nu vrem să dispunem de timpul dumneavoastră, dar nu se pune problema să ne întoarcem pur şi simplu cu dumneata, pentru a echipa alt vas, căci ştiţi şi dumneavoastră cât ar dura pregătirile pentru achiziţionarea celor trebuincioase inclusiv aparatura. Între timp, oamenii profesorului Clark s-ar putea reîntoarce şi dacă n-ar găsi depozitele de alimente promise ar suferi mizerii de neînchipuit.

Căpitanul trebui să recunoască justeţea acestui punct de vedere şi de aceea zise:

— De şi ne-am aprovizionat cât se poate de bine în Montevideo proviziile noastre n-ar fi totuşi suficiente, mai ales că o mare parte din ceea ce reclamă regiunile polare în mod specific nu se găsesc la noi, cum e uşor de înţeles.

— Câte sănii aveţi la dispoziţie şi cam de câţi câini dispuneţi pentru o sanie, interveni şi doctorul Bertram care se apropiase pe nesimţite.

— Hrana câinilor, din fericire am apucat s-o debarcăm înainte de a se produce catastrofa răspunse Abby. Altfel am fi fost într-o situaţie fără ieşire. Dispunem de douăzeci de sănii şi de patru câini pentru fiecare. Profesorul a plecat cu cinci sănii şi cu treizeci de câini.

— Păi este o expediţie bine concepută făcu Farrow, vocea sa trăda mirarea. În aceste împrejurări, pot evalua mai just pierderile pe care le-aţi suferit. Vă rog să-mi faceţi propuneri cu primele măsuri care trebuiesc luate. Cel mai bine ar fi să aşteptăm până dimineaţa. Până atunci vă veţi fi odihnit şi întremat ca să puteţi lua parte la expediţia de urmărire a profesorului. V-aş ruga să-l luaţi şi pe doctorul Bertram şi pe fiul meu şi dacă nu e prea mult şi pe mine însumi. Petre însoţitorul credincios ai fiului meu va trebui şi el să mi se alăture.

— Chiar voiam sa vă rog să ne însoţiţi, răspunse Abby. Ştiţi că aventurile unei astfel de călătorii prin pustiul de gheaţă sunt mari. Dar deoarece nu mai trebuie să implantăm depozite de alimente în drum, cred că vom călători mult mai repede.

III.

SPRE POLUL SUD.

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, membrii expediţiei se întremaseră atât de bine încât erau gata să pornească din nou la drum, de data aceasta să înfrunte silnicia pustiului de gheaţă. De fapt, luau parte la expediţie numai oamenii cei mai rezistenţi, ori aceia care mai făcuseră parte cel puţin dintr-o altă expediţie în regiunile arctice sau antarctice. Pentru camarazii ce făceau parte din echipajul submarinului se rezervase o sanie. Pelota insistase atâta să meargă şi el, încât Reilly nu putu pur şi simplu, să-şi refuze salvatorul.

George se împrieteni repede cu cei patru câini ce le erau ataşaţi săniei lor. Inteligentele animale simţiră instinctiv că aveau de a face cu oameni cumsecade.

Pe sănii fură îngrămădite toate lucrurile trebuincioase în atari situaţii, saci de dormit, proviziile de alimente, aparatul ambulant de gătit, lămpile de spirt.

Asprimea vremii fu pentru George o experienţă cu totul nouă. Chiar dacă era îmbrăcat adecvat, câte odată simţea că nu mai poate respira, aşa de rece şi de şfichiuitor era aerul. Faţa şi-o frecase din belşug cu grăsime, urmând îndemnul lui Reilly. Cu toate acestea simţea de parcă mii de ace minuscule i s-ar fi înfipt în piele. Membrele-i erau ciudat de înţepenite şi grele, dar după ce marşul cel lung începu şi el începu să alerge pe lângă sanie, se simţi îndată mai bine. Şi treptat, treptat să guste plăcerea noii aventuri.

Începu să înţeleagă la câte încercări este supus trupeşte şi sufleteşte acela care se încumetă să străbată ţinuturile polare, doar pentru a-şi îndeplini misiunea de savant şi a putea astfel să servească mai bine omenirea. Viaţa acestora e ameninţată în fiecare minut şi aceasta, nu doar din dragoste de aventură, ci din dorinţa de a descoperi noul, de a cuceri o nouă redută din traseul sinuos al civilizaţiei, chiar dacă această cucerire e apreciată numai de foarte puţini oameni.

După trei ore de marş se hotărî oprirea. George se minună cum de convivii îşi duceau la gură bucatele fierbinţi gata scoase de pe foc, dar după primele îmbucături, realiză că în scurtul drum de la oală la gură, acestea soseau reci la destinaţie.

Când trupa se puse din nou în mişcare, George încerca prima criză a noii sale experienţe. Nu se putea urni din loc membrele-i dureau foarte tare şi de-abia şi-a mobilizat toate resursele de energie pentru a nu cădea moale ca o plăcintă. Nu-şi putea permite doar, nici să rămână pe loc şi nici să se întoarcă ambele ar fi însemnat pieirea!

Petre care suferea şi el de toate neajunsurile specifice temperaturilor scăzute, se aţinea mereu în apropierea lui George Timonierul îşi dădea prea bine seama din mişcările şovăitoare şi poticnite ale lui George, cât de greu îi venea să reziste, dar treptat

mişcările acestuia se normalizară şi mergea din ce în ce mai bine.

George se bucură acum de sosirea nopţii, prima sa noapte care o va petrece într-o colibă de zăpadă şi gheaţă numită iglu. Deocamdată cuvântul de ordine era „înainte” mereu înainte în inima pustiului dezolant.

Până acum, conducătorul expediţiei îşi alese drumul cu grijă, la poalele masivului de gheaţă. Procedând aşa se găsi o cale mai ferită de vânturile tăioase care bântuiau ţinuturile antarctice. Din păcate blocul enorm de gheaţă se sfârşi destul de curând şi acum bătea un vânt poate nu atât de tare, dar extrem de rece dinspre vest. George n-ar fi crezut, că greutăţile campaniei vor spori încă dar spre dezamăgirea lui trebui să recunoască, că existau toate şansele să se întâmple aşa.

Luând în piept vântul care părea să stângă orice urmă de viaţă din pieptul fiecăruia, se mai merse trei ore mai departe, până când o nouă barieră de gheaţă le apăru în faţă, care fu folosită imediat drept pretext pentru oprire şi la adăpostul căreia se făcu o haltă.

Câteodată George avu momente în care îi încercară regretele că a insistat atâta să facă parte din expediţie. Aventurile cu fiare şi cu oameni erau altceva. Aici era vorba de lupta împotriva naturii dezlănţuite şi primare, aici îl pândea la fiecare pas „moartea albă” pe acela care îndrăznea să se apropie prea mult de Pol.

Din nou se hotărî o haltă, pentru ca oamenii să poată îmbuca ceva, să-şi regenereze forţele epuizate, pentru a relua cu puteri noi, mai departe marşul. Era vorba de a da acum totul, în încercarea de a-l ajunge pe profesor şi însoţitorii săi şi sforţările menite a atinge acest scop depăşeau cu mult media încercării la care omul, aflat în aceste regiuni extreme, era oricum expus.

George păşea alături de ceilalţi, uneori într-o stare ciudată de apatie şi dezolare. Cu corpul aplecat, pentru a mai tăia din asprimea rafalelor îngheţate, mergea pe lângă sanie şi rar dovedea iniţiativa-i specifică şi tinerească de odinioară, de a ajuta şi pune mâna când sania se opintea de una din neregularităţile terenului.

Nici nu-i venea să se gândească la cabina lui confortabilă de pe submarin, plăcut încălzită, în care-şi avea încropită colecţia lui de trofee de vânătoare şi alte rarităţi pe care cu atât de multă uşurinţă o părăsise.

În sfârşit, iată în sfârşit, conducătorul expediţiei dădu semnalul pentru un popas mai lung.

Precaut îşi alese mai întâi un loc mai adăpostit de vânt şi câinii fură eliberaţi de hamuri aici pentru prima oară de la plecare. Oamenii şi începură să-şi alcătuiască colibe de zăpadă. E adevărat că luaseră cu ei şi corturi, dar primele sunt mai călduroase şi apoi le puteau folosi şi la întoarcere. George îşi încorda toate forţele pentru a lua parte la munca comună. Când păşi în „coliba” lui, la a cărei construcţie

contribuiseră decisiv Petre şi Pelota, aproape se prăbuşi de epuizare.

Se sforţa ca să îmbuce ceva şi mai ales să bea ceva cald, fapt ce-i mai ridică moralul.

Apoi se târî repede în sacul de dormit ce-i era destinat şi căzu într-un somn adânc de sfârşeală.

În dimineaţa următoare se trezi ca tras pe roată. Membrele îi păreau grele ca pietrele de moară şi senzaţia asta o păstră o bună bucată de vreme, după ce se puseră în mişcare.

Începu treptat să privească această expediţie cu alţi ochi. Era vorba în cele din urmă de salvarea a zece vieţi omeneşti şi aceasta trăgea în balanţă mult mai mult, decât tot frigul şi încercările la care ar fi supus.

După două ore neîntrerupte de marş, conducătorii micii trupe se opri şi privi în jurul său cu îngrijorare.

Mai întâi examina înaltul cerului, care între timp căpătase o ciudată culoare cenuşie. Când şirul de sănii se puseră în mişcare şi făcu un ocol brusc spre un masiv bloc de gheaţă pe George îl încercară primele nelinişti, pentru care nu găsea cuvinte cu atât mai puţin o explicaţie. Îi era de ajuns să observe câinii care „adulmecaseră” ca să zicem aşa primejdia din aer. Inteligentele animale întinseră hamurile la maximum în sforţarea lor de a se deplasa mai repede fără nici un îndemn al conducătorilor de sănii.

De-abia atinseră poalele gheţarului înalt că se şi orânduiră toate săniile astfel încât să alcătuiască un cerc, în mijlocul cărora se aflau oamenii. George era tocmai pe punctul de a întreba ce însemna aceasta, de ce se temeau oamenii şi animalele deopotrivă, când urechile-i perceputǎ un zgomot ciudat, ca un vâjâit sec şi înfundat, ce venea dintr-o direcţie nedefinită, dar care se amplifica cu fiecare secundă. Cerul se întunecă brusc şi rafale puternice de vânt îşi făcură apariţia aducând cu ele ţepi mici de gheaţă, bombardându-i literalmente.

O furtună de zăpadă! Deşi citise despre asta, George de-abia acum realiză gravitatea implicaţiilor acestei noţiuni altfel abstractă. George într-o clipă a fost aruncat la pământ în timp ce tovarăşii săi mai cu experienţă se aciuiseră undeva la adăpostul săniilor înconjuraţi din toate părţile de câinii eliberaţi din hamuri, care căutau instinctiv apropierea omului.

Lui George i se opri respiraţia şi dură un timp până îşi dădu seama că cel mai bine era să şi ţină capul aplecat la nivelul solului, în felul acesta putu să respire cel puţin, aerul îngheţat, cum era. În tot acest timp se ţinea cu toate puterile încordate de atelajele săniilor, aşa cum făceau de altfel, atât camarazii săi de pe „Dox” cât şi membrii expediţiei americane şi Pelota însuşi. La un moment dat, percepu clar că sania i se pusese în mişcare. Se agăţă cu disperare şi fără să vrea

închise ochii. Căpitanul, Petre şi Pelota sesizară imediat pericolul, dădură drumul săniei periculoase agăţându-se strâns de alta. George nu-şi dădea seama dacă camarazii săi mai erau încă în apropiere. Viteza săniei lui George căpătă amploare ceea ce-i dădu fără voie fiori, căci îşi dădu instinctiv seama că astfel se îndepărta tot mai mult de restul camarazilor. George avu impresia că această călătorie prin furtună dură o eternitate. Simţi apoi o zdruncinătură grozavă şi o cădere într-o prăpastie adâncă. Oare sania cădea odată cu el în crevasa gheţarului? Nu-şi putu da seama decât că aterizarea fusese amortizată. Furtuna n-o mai simţea în nici un fel, dar cu siguranţă că era în elementul său afară. Se ridică de bine de râu în capul oaselor, se frecă la ochi şi se uită în jurul său. Acum îşi dădu seama că era cu desăvârşire singur. Tovarăşii săi reuşiseră să se desprindă de sania „zburătoare" exact la timp. Parcă-i pieri graiul! Uitându-se mai bine în jur îşi dădu seama că nu căzuse într-o crăpătură existentă în corpul gheţarului aşa cum crezuse la început ci se găsea chiar la poalele acestuia. Zăpada era destul de înaltă aici de aceea aterizase bine. Un dezavantaj prezenta şi asta. Când George dădu să păşească picioarele i se înfundară cu totul în masa moale şi albă. Se opri pentru câteva minute analizându-şi situaţia. Atâta timp cât furtuna izbea în pereţii blocului de gheaţă, nici nu se putea gândi la o posibilitate de întoarcere în lagărul camarazilor. Nici nu putea conta că-i vor veni repede în ajutor. Poate că în vâltoarea evenimentelor absenţa lui nici nu fusese remarcată. Trebuia să găsească deocamdată o cale de a rezista aici cât se putea mai bine. Furtuna putea să ţină câteva ore sau zile întregi. Nu putea şti şi mai ales el. Care nu avea nici o experienţă trăită în regiunile polare, arctice sau antarctice. Nici nemişcat, imobilizat aici nu putea rămâne. Nu va dura prea mult până frigul îngrozitor îl va face să îngheţe. Pentru început „mărşălui" târşâindu-şi picioarele înspre sania care zăcea puţin mai de o parte şi întoarse vehiculul care se răsturnase. Proviziile erau aşa de bine legate şi împachetate încât nu se desprinseră de loc şi nu se pierduse absolut nimic. George despacheta, luă pânza de cort şi după ce o netezi cu picioarele oarecum „terenul" de sub el. Întinse cortul, treabă aproape peste puterile lui dat fiind că trebuia s-o facă singur, în cele din urmă reuşi. Pe marginile exterioare ale acestuia, adună zăpadă, pe care o îngrămădi cât putu mai bine, pentru a o asigura şi a-şi proteja de intemperii singura locuinţă pe care o avea.

Sania şi-o propti în faţa cortului de fapt la intrarea în acesta.

După ce scoase o maşină de gătit pe bază de spirt, precum şi spirt de calitatea cea mai bună, cu care erau aprovizionaţi din belşug, pentru a-şi pregăti ceva de mâncare. Flacăra largă a maşinii răspândi curând în interiorul cortului o atmosferă plăcută. După ce îşi făcu un ceai fierbinte din zăpadă topită, se simţi vizibil mai bine.

Când sfârşi de băut ceaiul, deschise o cutie de conserve cu carne, al cărui conţinut îl devoră aproape în întregime, după care îşi mai pregăti ceai.

Lucrurile începea să le privească din nou dintr-o perspectivă mai prietenoasă, dar curând îngrijorarea îl cuprinse din nou. Furtuna-i purtase sania cu o viteză foarte mare peste solul îngheţat. Cât de departe şi în ce direcţie trebuie să se afle acum ceilalţi membrii ai expediţiei? Şi-a păstrat oare sania direcţia iniţială de deplasare? Sau poate că furtuna să-i fi mânat sania din cauza neregularităţilor terenului în cu totul altă direcţie decât o bănuia acum? Cum putea să se întoarcă, sau, ceea ce era aproape acelaşi lucru, cum vor putea ceilalţi să-l găsească?

Cei mai bine de opt metri ai peretelui lucios al gheţarului va putea el la urma urmei, să-i urce, dat fiind că fiecare sanie era înzestrată cu topoare corespunzător ascuţite pentru a-şi croi trepte în gheaţă. Problema era însă cu totul alta. Cum va reuşi să-şi tragă sania după el? S-o lase în urma lui, aici unde era, nu putea în nici un caz s-o facă, doar de bagajul cu provizii al săniei depindea însăşi viaţa lui.

Sigur, ar fi putut să despacheteze şi să-şi împartă lucrurile în porţii mai mici pe care ar fi reuşit să le ia cu el în timpul căţărării. Dar câte astfel de drumuri anevoioase şi cât timp i-ar fi trebuit să-şi transporte strictul necesar de parte cealaltă a peretelui de gheaţă? Îi mai rămânea apoi munca finală să încerce să tragă sania despuiată de provizii cu ajutorul sforilor cu care erau împachetate acestea, dacă va fi în stare bineînţeles.

Atâta timp cât furtuna se dezlănţuia în voia ei, pe sus, nici nu se putea gândi să întreprindă ceva. De aceea se hotărî, mai ales că o oboseală i se urca încetul cu încetul în oase, să profite de răgazul oferit şi să-şi refacă forţele, dormind. Bâjbâiala în coliba-i improvizată în semiobscuritate nu-l putea ajuta în nici un fel. Intră repede în sacul de dormit, trase sus fermoarul şi curând se cufundă într-un somn adânc.

Când se trezi stabili că deja era ora două după amiază.

Deşi din sacul de dormit, ascultă cu atenţie zgomotele furtunii de afară, care se reduse până la un scâncet slab, de vânt. Deci putea purcede la înfăptuirea planului care şi-l făurise.

Desfăcu mai întâi frânghiile cu care erau legate proviziile şi le înnoda una câte una. Cugetă dacă să transporte proviziile în pachete mai mici, ci să le lege cu sfoară, să ia doar sfoara cu el şi-apoi odată ajuns de cealaltă parte să le tragă după el. Ultima variantă i se păru cea mai nimerită.

În sfârşit începu urcuşul. Îşi croi trepte în peretele tare de gheaţă, la început cu destulă greutate, dar pe măsură ce stăpânea tehnica, lucrul devenea mai uşor. Nu dură mult şi fu în vârful peretelui de

gheaţă. Se uită mai întâi cu atenţie în jur dar oricât şi-ar fi forţat privirea nu putu să vadă ceva ce-ar fi părut a fi silueta unui om. Până la estompare nemărginirea alb albăstruie se întindea înaintea lui.

Constatarea aceasta nu-l linişti în nici un fel. Să se fi depărtat chiar atât de mult de semenii săi sau furtuna care tocmai se potolise nu le-a permis celorlalţi să întreprindă încă nimic în căutarea lui? Acum însă nu şi mai putea permite să piardă timpul cu astfel de întrebări, de altfel fără răspuns. Acum trebuia să acţioneze!

Întrucât ţinea deja în mână de la acest prim urcuş, capătul de frânghie de care legase un prim colet de provizii, trase cu putere greutatea până sus. Coborî apoi din nou pentru a-l lega pe al doilea. Şi iarăşi sus, ca să-l tragă şi pe acesta după el.

Aşa procedă, sus şi jos, jos şi sus, până toate coletele ce le putuse încropi se înşirară la marginea peretelui de gheaţă. De fiecare dată, ajuns în vârf privea plin de speranţă în jur, doar o descoperi ceva şi iarăşi, de fiecare dată retrăi aceeaşi dezamăgire.

După două ore de muncă asiduă. George reuşi să tragă şi sania de cealaltă parte a peretelui de gheaţă şi începu să-şi orânduiască lucrurile din nou în sanie, să le asigure şi să le lege solid. După ce reuşi şi treaba asta puse sania în mişcare deşi de data asta trebuia să facă el însuşi pe „câinele”.

Din cauza apropierii de pol nu se putea încrede în busola pe care o purta cu sine, câmpul magnetic al acestuia, perturbându-i buna funcţionare, dar stabili direcţia în care voia s-o ia cu ajutorul ceasului său. Îndreptă micul arătător al acestuia – aşa cum e cazul – spre soare. În acest caz înainte de amiază, direcţia sud se va găsi chiar în mijloc, între acul indicator şi cifra doisprezece, aşadar între doisprezece şi cifra orei pe care micul indicator al ceasului o indică, în sensul obişnuit de rotire al acelor de ceasornic.

După amiaza direcţia sud se poate stabili în mod asemănător dar trebuia să ia sensul invers de rotire al acelor de ceasornic. Dacă de exemplu, este ora şase dimineaţa se îndreaptă arătătorul orei către soare şi se găseşte sudul în dreptul cifrei nouă la ora optsprezece sudul se găseşte în dreptul cifrei trei.

George o porni spre vest. Chiar dacă nu ştia în ce direcţie l-a mânat fără voia lui, furtuna, trebuia oricum să ţină vestul înspre masivul de gheaţă, sub a cărui acoperire se efectuase marşul expediţiei către pol.

George mărşăluia de mai multă vreme, când remarcă, că-şi propusese mai mult decât putea să realizeze. Sania pe care patru câini o trăgeau aproape în joacă, pentru el se dovedea o povară mult prea mare şi-i venea din ce în ce mai greu să continue astfel, întinderea albă care de departe părea să fie foarte netedă şi uşor de parcurs se dovedi în realitate presărată cu nenumărate crăpături cu moviliţe şi suişuri de gheaţă, risipite care-i îngreunau foarte mult mersul.

La început reuşise să-şi imprime un tempo de marş destul de ridicat, dar acum fiecare pas îl făcea cu greutate, fiind nevoit să facă pauze tot mai lungi şi mai dese.

Plin de nelinişte privi în jur, dar şi de data asta recunoscu dezamăgit, că nimic nou nu se ivise. Şi doar ceilalţi îl caută şi ei negreşit. Să fi fost mânat chiar atât de departe? Dar încotro? Spre nord, spre sud? Cum ar putea fi în stare să localizeze sălaşul expediţiei polare în această imensitate de pustiu alb? În curând se va întuneca şi-o să trebuiască să ridice din nou cortul sau să-şi construiască un iglu din zăpadă.

Fără a şti încotro se îndreaptă hotărî că e mai bine să-şi înalţe mai degrabă cortul, ai cărui pereţi laterali îi căptuşi din nou bine cu zăpadă. Se mai uită pentru a nu ştiu a câta oară în juru-i doar, doar va descoperi ceva dătător de speranţă. În cele din urmă se întunecă de-a binelea, acum chiar că nu mai putea distinge nimic.

Aşa că se retrase în interiorul cortului, a cărui intrare o făcu cât putu mai mică.

Trecuse deci o zi fără ca să reuşească să se apropie de ţel. Propria-i aventură pe gheaţă provoca, nu avea nici o îndoială – o întârziere considerabilă – şi celorlalţi membrii ai expediţiei care se grăbeau să-i ajungă pe profesor. Ce se va întâmpla dacă ceilalţi nu-l vor găsi în ziua următoare şi nici în cealaltă?

Deocamdată în privinţa alimentelor, n-avea a-şi face vreo grijă. Timp de două săptămâni alimentele îi vor ajunge. Problema e ce va face mai departe? Dacă nu va reuşi în acest răstimp să ajungă măcar la lagărul expediţiei americane de la ţărm, de unde porniseră de la început incursiunea, ce lui i se dovedise de prost augur? Dacă hoinărea fără să ştie în cerc pe această întindere albă atât de înşelătoare?

Observase deja din prima zi de marş că era aproape imposibil pe această suprafaţă fără puncte negre să ţii o linie dreaptă. De fiecare dată când se întorsese pentru a-şi examina propriile urme constatase că marşul său avea întotdeauna tendinţa de a lua o alură ocolită.

Nu mai fusese niciodată în ţinuturile polare şi aceasta era o experienţă inedită pentru el. Toate aventurile trăite până acum, toată experienţa acumulată, o dobândise în alte regiuni ale globului, mări tropicale, junglă, faună şi flotă exotică etc. Peisajul polar i se părea absolut identic, de-abia putea descoperi, din loc în loc şi din când în când, puncte de reper, care se deosebeau însă prea puţin între ele.

Trebuia mai întâi să se menţină într-o foarte bună formă fizică, de aceea nu făcu deloc economie la mâncare. Mâncă bine le cină, nici cu ceaiul nu fu prea econom, după care se târî în sacul de dormit şi curând adormi. Chiar în mijlocul somnului cel mai dulce – visa tocmai că se află într-o multicoloră grădină tropicală – fu trezit. Împietri pur

şi simplu de groază, când trezindu-se, auzi aproape de faţa lui un râcâit împletit cu o gâfâială cum numai fiarele, doar după o goană îndelungată, articulează.

Să fie oare lupi pe aici? Dar ar fi imposibil! N-ar găsi nici un fel de hrană în această pustietate stearpă.

Lupii din insulele Falkland sunt doar cei mai sudici reprezentanţi ai speciei. Şovăind încă, George scoase o mână din sacul de dormit şi apucă o blană lăţoasă. Dar ăsta nu putea fi decât un câine! Întinse mâna după lampa de buzunar şi o aprinse. Da, era unul din cei patru câini cu rare se împrietenise foarte repede. Bucuria lui George fu fără margini. Mângâie animalul care se apropie prietenos şi-l linse. Se ridică numaidecât şi-şi îmbrăcă repede blana. Dorea să pornească imediat, călăuzit de câine, în întâmpinarea tovarăşilor săi. Inteligentul animal, înţelese numaidecât intenţia lui George, atunci când acesta părăsi cortul şi o luă repede înainte.

Câinele o luă însă în altă direcţie, decât acea pe care o ţinuse până acum în speranţa regăsirii popasului expediţiei. Aşadar furtuna îl aruncase mult mai spre nord decât crezuse.

Urmă câinele cât de repede-l ţineau puterile, prin noaptea polară.

Nu după mult auzi în apropiere, lătrături de câine. Câinele lui George răspunse bucuros la lătrături, numeroase luminiţe se aprinseră, mai târziu auzi zgomote şi strigăte puternice, la care răspunse el însuşi prin strigăte.

Un sfert de oră mai târziu, se găsea, de-abia respirând de emoţie, în braţele tatălui său. Doctorul îl bătu prieteneşte pe spate în timp ce Petre îi strânse cu efuziune mâinile întinse, înmănuşate.

În sfârşit îl salutară cu bucurie şi ceilalţi membri ai expediţiei, printre care şi Reilly, care era mai cu seamă bucuros că salvatorul lui fusese la rândul său salvat.

În coliba de gheaţă relativ încăpătoare, numit în ţinuturile polare „iglu”, construit de către Pelota şi Petre, George povesti acum, delectându-se cu o ceaşcă de ceai fierbinte, întâmplările trăite după ce furtuna-i mânase sama. Conducătorul expediţiei şi Reilly se bucurară nespus că tânărul putuse fi salvat ca prin minune. Chiar la mijlocul relatării, George se întrerupse şi întrebă:

— Unde e Pelota?

— Te caută George, a pornit în căutarea ta de-ndată ce a încetat furtuna.

— A luat doi câini, completă doctorul răspunsul. Câinele cu care ai venit, domnule George, este unul din cei doi pe care i-a luat. Câinele trebuie să fi scăpat din hăţuri aşa că-i de aşteptat ca Pelota să apară şi el în curând.

IV.

UNDE E PELOTA?

— **DE FAPT, AR FI TREBUIT** de-acum să fie aici, constată George gânditor. Dacă i s-a întâmplat ceva?

— Mă îngrijorează şi pe mine, îi sprijini căpitanul, dar n-am vrut să-ţi stric bucuria revederii. Ne-am împărţit într-un unghi larg şi am plecat către est. La lăsarea întunericului ne-am stabilit tabăra aici. Toţi sunt prezenţi dar Pelota lipseşte.

— Trebuie să-l căutăm, zise imediat George, ridicându-se din poziţia culcat, pe care o adoptase, după atâta oboseală. O să iau cu mine câinele care m-a găsit.

Căpitanul vru să spună ceva, dar George i-o luă înainte:

— Lasă-mă tată, mă simt acum destul de proaspăt şi înviorat ca să întreprind orice. Nu mi-aş ierta niciodată dacă Pelota ar păţi cava încercând să mă salveze pe mine.

— Ia-l pe Petre, neapărat cu tine, ordonă căpitanul. Şi apoi întoarceţi-vă înapoi imediat. După ce-l găsiţi pe Pelota ne vom întoarce din nou la submarin întrucât nu avem experienţa necesară expediţiei polare. În junglele tropicale ne orientăm incomparabil mai bine, decât în aceste ţinuturi dezolante.

Primejduim numai înaintarea şi progresul expediţiei. De sigur că le va conveni şi domnilor care alcătuiesc expediţia propriu-zisă. Aşteptăm în lagărul dumnealor, încropit la ţărm până expediţia de salvare se întoarce cu profesorul şi tovarăşii săi, încheie Farrow, întorcându-se spre conducătorul expediţiei care fu întru totul de acord. Petre părăsise coliba cu două minute mai înainte ca George să o fi făcut la rândul lui şi-i arătă acestuia cel de al doilea câine pe care-i luase Pelota cu sine şi care se întorsese şi el de curând în tabără. Mai purta încă zgarda din piele la gât pe care i-o pusese Pelota când plecase în căutarea lui George.

— Lui Pelota trebuie să i se fi întâmplat ceva fu de părere George. Bine că s-a întors câinele, cu ajutorul lui poate-l găsim şi pe stăpân.

Credincioasele animale păreau să ştie ce li se cere, că şi porniră într-o direcţie anume de îndată ce George şi Petre le luară în lesă. Câinii ţineau mereu estul!

— Caută, caută îi îndemna mereu George.

Câinii fuseseră cumpăraţi la Punta Arenas, de aceea ascultau doar comenzile vorbite în spaniolă. Deşi vântul încetase, frigul muşca îngrozitor şi de aceea camarazii erau de-a dreptul recunoscători câinilor că imprimau o trenă atât de iute în vâltoarea căutării.

La viteza pe care o atinseră, în grija de a nu pierde din ochi câinii, le era chiar cald aşa cum erau încotoşmănaţi în blănurile lor.

O oră întreagă o ţinură câinii tot aşa, neschimbând direcţia şi cu nasul în pământ, apoi deveniră neliniştiţi începând să alerge de colo

până colo. Să fi pierdut orientarea? Unul din cei doi câini se aşeză pur şi simplu pe gheaţă; nu după mult timp îl urma în aceeaşi poziţie şi celălalt.

— Câinii nu mai ştiu ce să facă, observă Petre.

— Aşa se pare. Întrebarea-i ce facem acum? replică George.

Să mergem în semicerc cu raza din ce în ce mai mare.

Despărţiţi, dar să ne întâlnim chiar aici în mijloc mai târziu, propuse Petre.

— Să-i dăm drumul! Cine-l găseşte pe Pelota să-i dea de ştire celuilalt cu focuri de pistol în aer.

Câinii fură îndemnaţi din nou să reînceapă căutarea. George se îndreptă înspre sud-est, iar Petre spre nord-est; în felul acesta se încrucişară pe linia de demarcaţie de câteva ori. Cercul pe care-i făceau se lărgea din ce în ce. Frigul îi chinuia acum tot mai mult şi în plus oboseala se făcea şi ea simţită, solicitându-le din plin toate resursele fizice.

Trecură deja două ore, fără ca încercările lor să fi avut succes. Deodată, câinele lui George dădu vădite semne de agitaţie şi bucurie trăgându-l aţă către sud. Acesta-şi ţinu câinele în frâu şi slobozi două focuri de pistol în aer.

Cât ai clipi Petre fu la faţa locului, iar câinele acestuia luă şi ei urma, care deşi sesizabilă animalelor, rămânea invizibilă pentru oameni.

Uitară de-ndată de frig şi de oboseală. Cu forţe reîmprospătate de speranţe, o luară repejor la picior, la gândul revederii cu Pelota.

În sfârşit, câinii se opriră şi oamenii odată cu ei, din fericire, pentru că se aflau în faţa unei prăpăstii la marginea căreia câinii se opriră scâncind şi adulmecând neliniştiţi încoace şi în colo.

— Aici trebuie să fi căzut, spuse Petre. Poate că n-a văzut prăpastia. Din fericire am adus sfoară destulă cu mine.

— O să cobor numaidecât în adânc, se oferi George cuprins de zelul de a-şi desăvârşi opera de salvare. Păcat că n-am adus şi pioleţi, ne-ar fi prins foarte bine acum.

— O să ţin de funie cât o să pot de bine, domnule George, îl asigură uriaşul. Petre înfăşură funia cu îndemânare în jurul corpului lui George şi făcu nodurile astfel încât să nu se desfacă. În timp ce acesta se pregătea să-şi dea drumul în adânc, văzu cum unul din ce; doi câini se pregătea să-l urmeze.

— O să iau şi câinele. Petre. O să reuşeşti să ne ţii pe amândoi S-ar putea să am nevoie de el acolo jos dacă Pelota zace ascuns sub vreunul din nămeţii de zăpadă şi eu n-o să-l pot descoperi cu ajutorul lămpii de buzunar.

— Daţi-i drumul, fără grijă, pot să ţin şi câinele, îi asigură Petre.

Câinele se lăsă legat în jurul corpului lui George, care nu mai

trebuia astfel să-l mai ţină în braţe, în felul acesta avea ambele mâini şi picioarele libere, cu care putea să se împingă sau să frâneze după voie şi după cum se prezenta conformaţia peretelui de gheaţă.

Peretele acesta de gheaţă era şi mai înalt decât acela care-i prilejuise anterior propria-i prăbuşire, după călătoria forţată cu sania. Petre se temea de un singur lucru, nu cumva să nu-i ajungă funia, până să poată ateriza George.

Din fericire nu fu cazul, o zguduitură înfundată şi-o slăbire a frânghiei îi dădu de ştire că acesta ajunsese deja cu bine jos. La lumina lămpii lui George văzu că şi însoţitorul patruped al acestuia aterizase cu bine sărind de pe umerii camaradului său.

George nu dădu drumul lesei câinelui, ci se lăsă călăuzit de acesta prin zăpada care se transformase pe alocuri în pulbere de gheaţă. După câţiva metri dădu de corpul neînsufleţit, la prima vedere, a lui Pelota.

Acesta zăcea pe burtă şi acum după ce George îngenunche lângă el şi-l întoarse pe spate, auzi cu bucurie bătăile slabe de inimă ale acestuia, după ce-şi lipi urechea de pieptul celui leşinat.

Bine înţeles. George-l tari până la locul de unde atârna funia, de care tocmai se dezlegase şi-l legă bine pe acesta.

Petre trebuia să depună acum sforţări foarte serioase pentru a-l putea trage în sus. George avu intenţia să-şi ajute camaradul, încercând să se caţere venind în urma lui şi încercând să-l sprijine, dar nu-i reuşi. După un metru şi jumătate alunecă la pământ.

Timonierul încercat, care era Petre, reuşi să ducă la bun sfârşit şi „treaba asta de uscat". Avu însă mare grijă ca trupul nemişcat a lui Pelota să nu se lovească prea mult de pereţii gheţarului, provocându-i alte leziuni, pe lângă cele suferite deja.

În cele din urmă acesta ajunse sus. Petre aruncă imediat funia în jos. George îşi petrecu cât putu mai solid frânghia în jurul trupului, îşi luă câinele pe umeri ca la coborâre şi începu urcuşul. Petre trăgea din răsputeri şi nu după mult timp om şi câine erau sus. Uriaşul frecă acum faţa celui leşinat cu zăpadă, în timp ce George îi cerceta încheieturile, picioarele şi şira spinării, pentru a constata dacă nu-şi frânsese ceva în timpul căzăturii.

— Nu pare să-şi fi rupt nimic, stabili el. Poate că a avut şi el norocul de un aterizaj pe zăpada moale, alunecată la marginea gheţarului. Să-l transportăm la bază cât mai repede. Acolo în tabără o să vedem ce-o să-i mai facem.

— L-am putea trage cu funia, propuse Petre. Ar merge mai repede. Îmbrobodit aşa cum este în atâtea blănuri nu cred să-i dăuneze inegalităţile solului prea mult şi apoi ne va fi şi nouă mult mai uşor.

George consimţi. Leşinatul fu legat zdravăn de după subsuori. Sub cap Petre îi puse o blană cât mai moale, pentru a-i zdruncina cât mai

puţin, apoi prinseră amândoi de câte un capăt al funiilor şi se îndreptară spre tabără călăuziţi de câini.

Dură însă destul de mult până ajunseră acolo, dar odată ajunşi, bucuria tuturor a fost mare. Căpitanul îi bătu pe umeri cu îndreptăţită mândrie pe fiul său şi pe credinciosul Petre. Nu a fost nevoie de cuvinte în plus. Doctorul Bertram îl examină foarte serios pe încă leşinatul Pelota. La îndrumarea doctorului, Petre-i frecă coşul pieptului cu zăpadă şi abia după o oră începu să ia culoarea faţa galbenă şi palidă a indigenului din Ţara de Foc.

— E salvat, exclamă doctorul bucuros, inima-i bate din ce în ce mai tare. Pelota e rezistent. Un european poate nu ar fi rezistat. Să-l facem să înghită un pic de rom, asta o să-l pună curând pe picioare.

Petre descleştă cu prudenţă gura lui Pelota, în timp ce doctorul îi introduse câteva linguriţe de rom între buze, care după ce intrară-n gâtlej îl făcură să înghită mecanic şi în sfârşit, deschise ochii. Rănitul clipi de câteva ori şi rămase cu privirea pironită asupra celor ce se aplecară deasupra lui.

Îndată ce Pelota îl recunoscu pe George un zâmbet îi înflori pe faţă. Doctorul îi puse din nou sticla la gură. Acesta luă o înghiţitură zdravănă, tuşi puţin, după aceea zise:

— Senores – totu-i bine acum! Am nimerit în furtună, câinii mi-au scăpat. Am mers mai departe şi apoi am căzut într-o prăpastie, care se căscă brusc înaintea mea, apoi în jurul meu se făcu noapte.

Doctorul îi recomandă lui Pelota o masă caldă, pe care acesta o împărţi frăţeşte cu George şi Petre cărora le era de asemenea foame.

După masă le pieri pe dată cheful de a mai sta la taclale, aşa că se târâră în sacii de dormit, pentru a mai prinde un pui de somn în puţinele ceasuri care mai rămăseseră până în zori.

În dimineaţa zilei următoare marinarii de pe submarin se despărţiră de restul membrilor expediţiei, pentru a efectua marşul îndărăt înspre coastă. Luară cei patru câini care fură înhămaţi la sania lor şi se îndreptară mai întâi spre locul unde i se întâmplase lui George accidentul, pentru a recupera cortul pe care acesta îl lăsase acolo. Dacă n-ar fi avut cu ei câinele care-i salvase pe George, poate c-ar fi durat ore întregi până sa descopere cortul ocupat acum de zăpadă. Câinele, cu instinctul lui sigur îi duse fără ocol la ţintă, în grabă, cortul fu demontat şi împachetat în sanie. Apoi luară direcţia nord pentru a ajunge la coastă cât mai repede cu putinţă. Căpitanul socotea că în după amiaza zilei următoare şi-ar putea atinge ţelul. Avură însă nevoie de o zi în plus întrucât se stârni un vânt puternic din direcţie contrară. Chiar dacă nu sufla grozav, marşul expediţiei fu simţitor frânat. Apariţia echipajului de pe „Dox”, din nou în lagărul american, stârni un pic de agitaţie, dublată de alarmă, deoarece conducea la bănuiala că celorlalţi li s-o fi întâmplat ceva. Căpitanul îi linişti însă

repede. După amiaza trecu în lungi discuţii purtate între membrii expediţiei. George îşi exprimă încă o dată admiraţia fată de performanţele, personalitatea şi caracterul oamenilor, care fără să aştepte răsplată materială, îşi sacrifică cele mai bune momente ale vieţii în ţinuturile bântuite de geruri şi furtuni, doar pentru a servi cât mai bine ştiinţa şi umanitatea.

— Odată ce ţinuturile polare au cucerit pe cineva, apoi să ştiţi că nu mai poţi scăpa de „farmecul” lor. Dar să sperăm că, tovarăşii mei, vor ajunge mica echipă a profesorului nostru, se exprimă acum, unul din cei mai vârstnici membri ai expediţiei.

Cinci zile mai târziu, expediţia de salvare se reîntoarse cu profesorul şi cei nouă însoţitori ai acestuia la lagărul de bază.

Profesorul Clark îi mulţumi călduros lui Farrow pentru ajutorul acordat. Se încărcară apoi repede toţi la bordul submarinului, care acum era bine înţesat şi aglomerat, dar aceasta nu avea să-i dăuneze. Se restrânseră cu toţi marinarii „Dox”-ului pentru scurta călătorie până la Punta Arenas.

Bineînţeles că cei care s-au aclimatizat cel mai rău cu această călătorie, au fost câinii, care lătrau încontinuu şi tulburau mereu liniştea.

Câteva ore înainte de a ajunge în portul Punta Arenas Pelota îl luă puţin pe George deoparte şi-i spuse în şoaptă:

— Aş vrea să vorbesc ceva de mare importanţă cu dumneavoastră. Mă apasă un secret. Cred că în timpul călătoriilor mele am observat ceva ciudat, dar nu-mi dau seama bine despre ce este vorba.

— Mulţumesc foarte mult pentru încredere, îi răspunse prietenos George, deşi nu prea credea că pe aceste ţinuturi neprimitoare, în care trăia băştinaşul ar putea fi ceva ciudat, ori interesant. Despre ce este vorba?

— Acesta privi mai întâi cu atenţie în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu-i spionează nimeni, apoi zise:

— Într-un golf ascuns, Senor se găseşte o corabie veche. Pe vas am văzut oameni, sau în orice caz fiinţe cu înfăţişare omenească. Ce fac acolo nu ştiu pentru că nu am îndrăznit să mă apropii. Ultima dată am zărit o fiinţă ce părea a fi femeie, judecând după vestmântul lung şi larg pe care-l purta. Fiinţa avea un păr lung, strălucitor ca aurul. Poate este doar o stafie.

Când Pelota începu a vorbi despre stafii, George abia-şi putu reţine un zâmbet, dar se strădui să rămână grav şi întrebă foarte calm:

— Unde se află plasat vasul ăsta? Este deteriorat, de nu-şi mai poate continua călătoria?

— Într-un golf de pe coasta de sud, destul de întortocheat şi ferit din exterior. De pe mare nu se poate vedea. Face impresia că a trecut prin multe furtuni la viaţa lui. Zace înţepenit într-un colţ de stâncă şi

de aceea nu se poate deplasa.

— De ce crezi că ar fi vorba aici de stafii Pelota? N-ar fi mai degrabă de presupus c-ar putea fi vorba de marinari a căror vas nu poate continua călătoria din cauza naufragiului pe stânca aceea?

— Am văzut corabia acum opt săptămâni, pentru prima dată. O furtună îngrozitoare bântuia peste uscat şi mare. Căutam ouă de pescăruşi, de aceea ieşisem. Era înspre seară când am ajuns la locul unde era plasat vasul acela înainte cu două zile nu era acolo. Pe când mă pregăteam să cobor pe stânci, am zărit două fiinţe pe punte. Nu am întreprins nimic, mi-era frică. Cele două fiinţe se luptau una cu alta, dar altfel de cum o fac oamenii. Una din aceasta alunecă peste bord şi nu a mai apărut. De aceea am ajuns la concluzia că trebuie să fie stafii, sau spiritele mării. Stafia care a învins a izbucnit în râs după aceea, dar nu era un râs omenesc. Am fugit de acolo şi am mai vizitat golful doar de două ori. Corabia se mai afla încă acolo. La ultima mea vizită am văzut cum unul din spirite îmbracă înfăţişarea unei femei. Poate că în felul acesta spiritele doreau să-i ademenească pe bărbaţi.

Da, asta era într-adevăr o chestiune ciudată, care-i interesa pe George. De aceea îi promise că va relata totul tatălui său şi-l va îndupleca să cerceteze, mai îndeaproape toată problema, de îndată, după finalizarea călătoriei la Punta Arenas.

— O să ne ocupăm şi noi puţin de stafiile astea, dar deocamdată nu mai vorbi cu nimeni despre asta, încheie George. După ce naufragiaţii gheţurilor vor debarca e îndreptăm spre golful cu pricina. S-a înţeles?

Băştinaşul încuviinţa bucuros, iar George îl căută de îndată pe tatăl său, care tocmai scria ceva, în cabina sa.

V.
O DRAMĂ.

DOCTORUL BERTRAM ŞI PETRE URIAŞUL erau şi ei în cabina căpitanului când George tocmai îşi făcu apariţia.

Asta-i convenea de minune lui George pentru că tocmai acestora trei, dorea el să le împărtăşească povestirea ciudată pe care Pelota i-a încredinţat-o – După ce George-şi termină expunerea căpitanul nu răspunse imediat! Chibzui puţin, după care îşi spuse părerea:

— O să căutăm golful acela! S-ar putea să fie vorba de nişte naufragiaţi printre care s-ar afla şi o femeie. În legătură cu lupta, ar putea fi o luptă tocmai pentru femeia aceea. Poate că un marinar s-a răzvrătit împotriva comandantului său şi după ce acesta i-a învins în luptă, a izbucnit într-un acces de râs, care nepotrivit aici putea părea neomenesc. În trei ore ajungem la Punta Arenas unde mai durează cam o oră până ce toţi americanii naufragiaţi vor debarca. Dacă avem noroc şi putem străbate repede Strâmtoarea Magellan, la lăsarea serii

vom putea să facem ocolul dorit spre coasta de sud.

George de-abia putea să se abţină de atâta nerăbdare până, în sfârşit, Punta Arenas se zări în depărtare.

Debarcarea membrilor expediţiei americane şi mai ales a câinilor, dură mai mult decât apreciase căpitanul. În cele din urmă avu loc şi despărţirea călduroasă, ca şi asigurările de revedere. „Dox”-ul porni din nou în larg după ce căpitanul îl întrebă încă o dată pe Pelota asupra situării exacte a golfului menţionat. Află că se afla pe parte de vest a coastei, aşa că era corect să încerce să străbată Strâmtoarea Magellan, în loc de a înconjura întreaga Ţară de Foc. Încă înainte de amiaza zilei următoare. Farrow socotea că submarinul va fi la faţa locului. George propuse ca înainte să apară cu „Dox”-ul în golf, să încerce să spioneze cu câţiva camarazi de pe stânci, ce şi cum? Ar avea o bună perspectivă a golfului şi a corăbiei avariate de deasupra stâncilor, ceea ce căpitanul încuviinţă fără o vorbă.

Fiul căpitanului de-abia putu aţipi în noaptea premergătoare evenimentului. Mereu îşi amintea vorbele lui Pelota. O femeie se găsea pe corabia naufragiată! Cine a fost aruncat de pe bord în mare? Ce s-a petrecut înainte de avaria corăbiei?

Când o corabie eşuează într-o regiune pustie, se poate întâmpla lesne ca întregul echipaj, care altfel s-ar comporta în condiţii obişnuite foarte paşnic, să se răscoale, pentru că văd moartea aproape soartă pe care n-o mai pot schimba cu ajutorul oamenilor din lumea exterioară.

După ce George se trezi din amorţeala neliniştită în care se cufundase şi care numai somn nu se putea numi, aşteptă primele licăriri ale zilei care începea.

Sări repede în picioare, alergă spre sala de duşuri, făcu la început un duş fierbinte, urmat de unul rece ca gheaţa, care-i biciui trupul amorţit. Petre se miră că George apăru atât de devreme în bucătărie, pentru a-şi lua singur micul dejun, pe care în mod normal timonierul i-l aducea în cabină.

Vorbiră bineînţeles despre corabia naufragiată şi despre oamenii care o populau îşi dădură cu părerea în fel şi chip dar tot nu-şi putură face o imagine despre ce putea fi vorba. Trebuiau pur şi simplu să aştepte, pană vor fi la faţa locului pentru a afla adevărul.

— Înainte de a urca în turn trebuie să-l trezim pe Pelota, fu de părere Petre. O să-l rugăm să meargă cu noi de îndată ce vom ajunge în apropierea golfului. Şi domnul căpitan va trebui trezit.

Pelota dormea în camera din faţă a echipajului, pe partea stângă a culoarului principal ce străbătea submarinul. Petre îl trezi şi după ce acesta îşi luă cafeaua, suplimentată cu o porţie uriaşă de biscuiţi, se alătură în turn celor strânşi acolo.

De-abia privi acesta în jur mai cu atenţie înspre coastă de care-i mai despărţea cel mult un kilometru că şi strigă:

— Suntem în apropierea golfului Senores. Nu e la o distanţă mai mare decât distanţa pe care un om o poate străbate într-o jumătate de ceas, pe jos.

George dădu imediat comanda, prin portavoce, în sala maşinilor pentru a opri motoarele. Petre coborî imediat pentru a deştepta pe căpitan, care nu întârzie să apară, urmat de doctor în turn.

— Când ne vom găsi la o depărtare de trei kilometri de golful menţionat de Pelota, tu împreună cu câţiva oameni trebuie să mergi în recunoaştere, îi zise căpitanul fiului său, în loc de bună dimineaţa, de îndată ce urcă în turn. Ia opt oameni cu tine George şi vezi bine să fie înarmaţi pentru orice eventualitate. Bărcile care le veţi folosi la transport ascundeţi-le cât mai bine la ţărm. O să aştept puţin după care o să vin într-acolo cu submarinul. Cum a intrat vasul misterios, voi naviga şi eu până acolo. Ce vom întreprinde apoi depinde exclusiv de ce veţi descoperi voi.

În afară de Kard mai fuseseră aleşi încă şapte oameni care urmau să ia parte le expediţie. Bineînţeles Pelota era cuprins între aceştia de vreme ce avea menirea să-i conducă pe drumul cel mai bun, posibil. Căpitanul urma să se conducă după semnalele pe care urma să le dea un marinar, care se va fi postat într-un loc potrivit, pe o stâncă cât mai înaltă, pentru a-i putea indica acestuia cât mal exact intrarea în golf.

Două bărci de aluminiu fură montate repede şi lăsate la apă. Cu viteză destul de mare se îndreptară înspre malul stâncos. George care se găsea în prima barcă, descoperi curând intrarea într-un mic golf. La capătul opus al acesteia se întindea o plajă îngustă, pe care urmau să tragă ambarcaţiunile de aluminiu. Urcarea până pe platoul destul de înalt situat faţă de nivelul apei nu fu tocmai grea date fiind numeroasele crăpături şi ieşinduri de stâncă şi în curând urcară toţi. Nevătămaţi, sus.

George reuşi să ajungă primul sus, dar se feri să se ridice în picioare, preferând să cerceteze de la adăpost panorama care i se deschidea ochilor.

De-abia cupă ce constată că nu e nimic suspect se săltă pe platou urmat imediat de tovarăşii săi. Pelota prelua acum la rându-i conducerea. Solul, destul de neted, era totuşi presărat pe alocuri cu arbuşti şi tufişuri. Când dădură de o porţiune mai pietroasă, trebuiră să păşească mult mai prudent decât o făcuseră adineaori pe pământul moale dintre copaci.

Nu se zărea ţipenie de om. În cele din urmă Pelota, arătă spre o dungă întunecată care străbătea de-a curmezişul întreaga regiune şi zise:

— Domnule, iată defileul! Dacă o luăm de-a dreptul dăm tocmai peste locul unde se găseşte corabia naufragiată.

George îl trimise pe cel mai tânăr marinar din echipa sa până la

marginea platoului, care să tot fi fost la o depărtare de aproximativ o sută de metri, pentru a-i da căpitanului semnalul cuvenit, dar îl muştrului cum putu mai bine să nu se lase cumva văzut din golf.

În curând avea de luat o decizie. Petre se aţinea lângă protejatul lui cam la doi metri depărtare de marginea defileului George se târa încet, înainte, camarazii urmându-i exemplul.

De-abia ajunse George la marginea cu ţărmul stâncos şi îndrăzni o privire direct în jos şi-şi dădu seama că aveau de-a face cu o corabie, gen cuter, cu deplasamentul destul de mare care-şi prinsese partea anterioară a calei într-o îngrămădire de stânci submarine.

Probabil că suportase furtuni puternice înainte de a căuta adăpost aici în acest golfuleţ liniştit împotriva valurilor şi intemperiilor. Nici prin cap nu-i trecuse căpitanului şi echipajului că tocmai aici, îi va fi dat să eşueze pe acest banc stâncos.

Pe puntea vasului nu se vedea nimeni. Cu toate acestea George şovăi că se coboare pur şi simplu jos, deşi coborâtul era uşor date fiind iregularităţile peretelui de stâncă. Preferă să stea ascuns aici până submarinul îşi va face intrarea la rândul său în golf.

„Dox"-ul nu întârzie să apară. George şi însoţitorii săi văzură cum corpul cenuşiu argintiu din oţel al acestuia se strecură ca o felină, sau mai bine zis ca un peşte zvelt, uriaş, la intrarea din golf. Jean Brike – tunarul neîntrecut, stătea la postul său la tunul de la proră. George bănui, pe bună dreptate, că tatăl său vroia să lanseze o grenadă cu gaze pe puntea cuterului pentru a preîntâmpina orice atac al echipajului acestuia în urma căruia s-ar fi putut produce pierderi de vieţi omeneşti.

Câteva secunde după apariţia submarinului în golf un zdrahon înalt şi puternic, lat în spate, apăru pe puntea cuterului. În urma lui veneau cinci oameni care alergau acum spre balustradă pentru a avea o perspectivă mai bună asupra submarinului.

Vorbiră ceva între ei cu multă însufleţire dar George din păcate nu le putu înţelege convorbirea. Căpitanul Farrow care stătea în turn făcu acum semn cuterului şi strigă atât de tare încât chiar George şi camarazii săi de pe marginea platoului îl auziră:

— Hello. Am venit să vă ajutăm! Cuterul dumneavoastră prezintă spărturi? Putem să-l tragem de pe stânci?

— Avem prea multa apă în cală! striga uriaşul cate apăruse întâiul pe punte. Vocea sa părea răguşită şi agitată. Remorcarea este imposibilă! Ne-am înţeles deja cu compania noastră de navigaţie şi un vas cu aburi vine deja în ajutor încărcat cu materiale şi specialişti. Îl aşteptăm chiar azi. Vă mulţumim pentru ajutorul oferit, dar nu putem face uz de el. Nu mai opriţi aici în caz că aţi venit numai din cauza noastră.

Dar aşa de uşor Farrow nu se dădu bătut, mai ales că „Dox"-ul se şi

oprise în vecinătatea cuterului.

— Sunteţi căpitanul vasului? strigă încă o data Farrow. Dacă soţia dumneavoastră sau vreo altă femeie se găseşte la bord, suntem gata s-o luăm pe vasul nostru, pentru o perioadă, pentru a nu-i prelungi suferinţele, datorate naufragiului.

Urmă o pauză în care se vedea clar cum oamenii de pe cuter şopteau cam stingheriţi între ei. În cele din urmă purtătorul de cuvânt, vorbi din nou, râzând:

— Soţia mea la bord? Nici gând! Transportăm guano căpitane. N-are ce căuta o femeie la bord!

George privind cuterul din faţa sa, îşi dădu seama, că aveau de-a face cu un vas serios, impozant, un vas mai degrabă elegant, înainte de a-l deteriora furtuna.

Căpitanul Farrow, realiză şi el adevărul, atunci când răspunse:

— Ziceţi că transportaţi la bord, guano? Vasul dumneavoastră arată prea elegant pentru aşa ceva. Voi veni până sus la dumneavoastră!

— Să veniţi la bord, căpitane? Nu v-aş sfătui. Şi asta am privi-o ca un act de ostilitate şi am răspunde în mod corespunzător. N-am cerut ajutor vasului dumneavoastră!

— De ce sunteţi, brusc, atât de supărat? Aveţi ceva de ascuns? întrebă la rându-i Farrow.

— Dacă veniţi sus soţia proprietarului vasului este pierdută! Şi cu soţ cu tot, care este îngrijit acum în cabina sa, strigă uriaşul.

În sfârşit pisica ieşise din sac. Individul trăncănise la nervi prea mult. El smulse de îndată pistolul de la brâu pentru a-l îndrepta asupra căpitanului, însă George, care sta de veghe deasupra, a fost mai rapid. El avea cam de multişor pistolul pregătit în mână pentru a putea interveni în orice moment. Acum nu mai lipsea decât să ochească. Împuşcătura porni şi pistolul uriaşului îi zbură din mână făcând un întreg arc de cerc. A fost o capodoperă de tir care îi reuşi tânărului. Vânjosul individ de pe bordul cuterului rămase ca paralizat. După ce îşi reveni începu să înjure groaznic. Capetele însoţitorilor săi de pe punte, se întoarseră ca la comandă în direcţia de unde pornise împuşcătura. Urmă câteva secunde de uimire, apoi acelaşi vorbitor, urlă pur şi simplu vorbele-i de răspuns:

— Nu ne vom lăsa intimidaţi! Camarazi, foc!

— Sus mâinile! strigă George de sus în jos. Marinarii cuterului nu mai ştiau acum, cum să reacţioneze. Atunci conducătorul lor îşi scoase pistolul de rezervă din bandulieră. Pentru a doua oară răsună o împuşcătură şi pentru a doua oară pistolul zbură din mâna găliganului pe scândurile punţii.

Dintr-odată, din interiorul cuterului izbucni un ţipăt înăbuşit, atât de înalt şi ascuţit totuşi încât numai din pieptul unei femei putea izbucni.

— Negrul Jack, a nimerit-o, strigă unul din oamenii de la bordul cuterului. Un al doilea strigăt urmă. George nu-şi mai permise să şovăie. El se şi aruncă peste marginea platoului, strigând din săritură camarazilor:

— Urmaţi-mă. Rămâneţi doi aici şi executaţi foc de acoperire. George nu se mai sinchisi dacă Petre şi Pelota îl urmară, îl mâna doar gândul să salveze femeia a cărei strigăte de spaimă le auzise. Cobora tot mai repede şi mai repede. Cuterul se găsea plasat la o depărtare de abia doi metri de malul stâncos. Când nu mai avea decât un metru până la puntea vasului, de altitudine bineînţeles, făcu un salt îndrăzneţ agăţându-se de una din scândurile acestuia, se ridică pe punte şi dispăru ca o vijelie pe treptele care duceau în interiorul vasului.

Totul se desfăşură atât de repede, încât oamenii adunaţi pe punte şi care se sprijineau încă de balustradă nu-şi reveniseră complet din surpriză.

Pe culoarul din mijloc al cuterului, între cabine, George văzu un negru uriaş, care înşfăcase o femeie cu părul blond auriu şi care se apăra din răsputeri.

Cu un strigăt de mânie George se năpusti asupra negrului, voind doar să-i despartă şi în prima clipă nici nu se gândi să tragă arma. Primi însă o lovitură atât de puternică, în regiunea pieptului, încât se împletici înapoi, câţiva metri. Negrul ridică acum un cuţit uriaş, în timp ce George era prea ameţit pentru a mai schiţa un gest de apărare. Deja negrul era deasupra lui şi se pregătea de lovitură, când dădu un ţipăt şi se întoarse. Deasupra cotului său drept i se înfipsese un cuţit. Pelota îl aruncase şi acum stătea la picioarele scării dezarmat. Spumegând de furie, amplificată de durere, negrul se repezi acum asupra acestuia, între timp însă George îşi revenise. El sări în spatele negrului, înconjurându-i gâtui cu braţele, întocmai ca o felină care atacă din spate o antilopă. Negrul îngenunche surprins. George îi dădu drumul, se aplecă înainte şi-i administra, pe jumătate din întoarcere, o directă sub bărbie, care-i făcu pe uriaşul negru să se prăbuşească fără a mai scoate un sunet, la pământ.

Femeia împietrise de spaimă. În acelaşi moment Petre, coborî ca un tunet pe treptele cuterului se aruncă asupra negrului şi-l legă cu sfoara pe care o ţinea întotdeauna cu sine pentru orice eventualitate. Petre-i arătă ceva prin semne, pe care George le pricepu în cele din urmă: uriaşul îşi luxase glezna piciorului drept, prin săritura care o efectuase şi el pe puntea cuterului.

În spatele lui Petre, apăru acum şi Farrow şi câţiva marinari de pe submarin, care între timp abordase cuterul dinspre laterală. Marinarii răzvrătiţi, conduşi de uriaşul purtător de cuvânt, fură învinşi, în lupta corp la corp care urmase.

Doctorul Bertram apăru de asemenea în culoarul principal ce străbătea interiorul vasului naufragiat şi se aplecă asupra negrului Jack.

— Îşi va reveni în curând din leşin, este numai amorţit pe moment.

Căpitanul şi George intraseră între timp în cabina unde-i poftise, femeia cu părul blond auriu. Pe un pat îngust zăcea un om tânăr cu chipul palid, slăbit. Un bandaj gros îi acoperea fruntea şi tânăra femeie povesti printre sughiţuri de plâns.

— Capul răsculaţilor – pe nume Bates – l-a rănit grav pe soţul meu. Mă numesc Viviane Rogers iar pe soţul meu îi cheamă Jerry. Făceam o călătorie de plăcere împreună, cu vasul nostru, când ne-a prins o furtună din senin, care ne-a mânat în acest golf în care am naufragiat, mai apoi. După două zile echipajul se răsculă. Cârmaciul nostru care ne ţinu partea, fu aruncat în mare, după o luptă cu conducătorul răzvrătiţilor, pe punte. Jerry se putu refugia însă în cabina sa. Cu ajutorul armei îi putu ţine pe oamenii de aici în şah, întrucât am învăţat să trag bine cu pistolul. Asta o ştiau cu toţii că m-au văzut nu odată la exerciţiile mele de tir. Aveam aici un chepeng secret, prin care am putut, în timpul nopţii să mă strecor şi să fac rost de alimente şi apă.

Pe termen lung, nu puteam însă apăra cabina noastră. A fost un noroc că cea mai mare parte a timpului echipajul răzvrătit se ţinea de beţii, urmate de partide prelungite de somn. Aşa a trecut timpul dar nervii mei, erau la pământ.

Căpitanul o linişti pe doamna Rogers, cât putu de bine în timp ce doctorul Bertram se ocupa de soţul ei. Îi dădu şi femeii un calmant, pentru că ceea ce-i lipsea cel mai mult, era somnul în care se cufundă curând.

Două zile mai târziu, căpitanul îi debarcă pe cei pe care îi salvase în Punta Arenas şi îi predă pe marinarii răzvrătiţi, legaţi cum se cuvine Poliţiei locale.

Pelota ar fi rămas cu cea mai mare plăcere la bordul submarinului. Când însă auzi că Farrow dorea să se reîntoarcă în regiunile civilizate ale globului şi să revină la vechiul lui mod de viaţă, în sălbăticie. Părăsi submarinul, aprovizionat din belşug cu conserve.

Echipajul de pe „Dox", rămase încă o săptămâna să le ţină tovărăşie membrilor expediţiei americane, salvaţi de ei care pregăteau expediţia următoare la Punta Arenas.

După acest interval de timp. Farrow dădu comanda de plecare.

Erau din nou în mijlocul apelor…

Aventurile submarinului Dox 178

Hans Warren

I.
PESTE CORDILIERI.

— DAR ACESTA-I UN TREN CÂT SE POATE DE CIUDAT! exclamă George după ce împreună cu tatăl său şi doctorul Bertram părăsiseră cu trenul vechiul oraş incaş Cuzco de circa o oră.

— Întocmai domnule George, replică doctorul Bertram care era medic şi cercetător pe submarin. Cred că vom întâmpina şi alte ciudăţenii. De fapt, sunt foarte bucuros că ne-am decis să vizităm Matchu Pitchu, vestitul oraş în ruină şi vom avea astfel ocazia să vedem străvechea şi legendară cultură incaşă.

La rugămintea lui George, care auzise multe în Cuzco despre oraşul incaş, situat de cealaltă parte a munţilor Cordilieri, s-a hotărât de comun acord să se întreprindă o călătorie până acolo. Căpitanul se pronunţase destul de clar şi înainte, că o întârziere de câteva zile nu conta cine ştie ce, aşa că se putea vizita oraşul în linişte şi fără grabă.

Călătoria începuse sub auspicii deosebite. Exclamaţia era cât se poate de îndreptăţită.

Începând din oraşul Cuzco, care era situat la o altitudine de 3400 metri faţă de nivelul mării, şerpuia o cale ferată, pe care gâfâia acum trenul, într-o linie mereu ascendentă năzuind spre înălţimile Cordilierilor veşnic acoperite cu zăpadă, ce tronau de la altitudinile lor de peste 4000 de metri.

Calea ferată urma cele mai sinuoase serpentine care puteau exista, înspre munţi, dar nu în sensul european, redus, al cuvântului, deoarece aici fiecare serpentină se sfârşea brusc şi iarăşi, tot atât de brusc, începea o alta. Astfel că trenul nu putea lua acea curbă bine cunoscută a acului de păr, pentru a ataca o noua serpentină, ci trebuia uneori să facă mişcări către înapoi, pentru a permite locomotivei să se însene mai bine şi să-şi pună în valoarea forţa de tracţiune pe acest drum şerpuitor.

O astfel de linie ferată nu avea egal nici unde în lume.

Petre, timonierul submarinului şi însoţitorul de nădejde a lui George, care participa la călătorie, scutură mirat capul, întrebându-se, cu voce tare:

— Credeam că, prin cele întâmpinate şi trăite pân-acum, nimic nu mă va mai putea uimi. Dar niciodată nu mi-am închipuit c-ar exista pe lume un tren, care trebuie s-o ia îndărăt pentru a răzbate mai apoi înainte. Sunt foarte curios cum se va comporta trenuleţul nostru, de cealaltă parte a Cordilierilor, când va fi s-o luăm la vale.

— Probabil că întocmai ca acum, numai că locomotiva va trebui să frâneze tot timpul, îi oferi George răspunsul.

În sfârşit, a fost atinsă culmea urcuşului. Aerul era aici atât de

subţiat, încât călătorii de abia mai puteau respira. Camarazilor noştri le era mai greu acum, mai ales că erau mai mult obişnuiţi cu aerul greu şi umed al oceanului.

Acum trenul se pregătea de coborâre. Dacă la urcare de abia atinsese o viteză de 12 kilometri pe oră, acum îşi spori simţitor viteza. Frânele scrâşneau, vagoanele se clătinau la fiecare curbă. Un râuleţ ce părea tot mai ademenitor pe măsură ce perspectiva-l apropia, a fost traversat de câteva ori peste meandrele ce! E făcea, pe nişte podeţe ce păreau suspendate în aerul subţire al munţilor.

— Cu greu ai putea crede că acest râuşor, este unul din izvoarele marelui fluviu Amazon, aşa mic şi primitiv cum este, îi lămuri doctorul Bertram. Când vom ajunge la altitudini mai joase, în regiunea junglelor subtropicale, veţi recunoaşte cu toţii, cât de mult se va schimba râuleţul nostru!

— Am auzit în Cuzco că, un tren asemănător care coboară de cealaltă parte a Cordilierilor a deraiat la o curbă şi s-a răsturnat în râul nostru, interveni acum Petre. Nu pot să scap de impresia că mecanicul locomotivei noastre, se joacă cu focul. Prea a prins viteză trenul nostru la vale şi frânele sunt suprasolicitate.

— Asta cam aşa-i! La curbe, în trenul nostru, te crezi pe mare, aşa de tare se leagănă vagoanele. Să sperăm că mecanicul nu va mai spori încă viteza, spuse la rândul lui căpitanul.

— Dacă va fi să aterizăm în apele râului, chiar că mi-e indiferent dacă acesta-i unul din izvoarele Amazonului, râse George. Dacă se întâmplă ceva cu noi aici, atunci va fi de „bun augur” pentru vizita pe care vrem s-o facem în vechiul oraş incaş.

— Dacă iei şi tu parte, George, atunci poţi fi sigur că vom întâmpina peripeţii, stabili căpitanul cu un umor sec.

— Aha, se pare că mecanicul nostru a revenit la sentimente mai bune, acum văd că frânele lucrează serios! Vrea oare să oprească? Să fie aici aşezăminte, pentru care ar merita să fie oprit trenul?

— Ştiu numai că, mai departe, în adâncul pădurii seculare se află aşezări omeneşti a celor ce lucrează pe plantaţiile de banane, prevăzute cu gări, pentru transportul acestora, spuse doctorul. Aici în inima munţilor ar fi mai greu să-ţi imaginezi vreo gară. Dar iată, trenul se opreşte într-adevăr!

Camarazii care ocupau primul vagon al trenului, după locomotivă priviră miraţi pe geam, George strigă:

— Nu mai putem înainta. Se pare că un pod s-a prăbuşit în râuleţul nostru. Mă întreb ce o să facem acuma?

— Probabil că trenul va porni îndărăt. Aici doar n-ar avea nici un rost să ne oprim. Din Cuzco va porni apoi un tren cu echipament şi lucrători care vor restabili situaţia, li lămuri doctorul.

— Poate că aşa stau lucrurile, dar în nici un caz nu se va reuşi turul

acesta de forţă în douăzeci şi patru de ore, a fost de părere la rândul lui Petre.

— Bineînţeles că nu. Calea ferată va deveni inoperantă cel puţin o vreme, îl sprijini căpitanul.

— Păcat! exclamă George. Am călătorit atâta şi nu cred că ne aflăm prea departe de oraşul incaş, iar acum va trebui să ne reîntoarcem la Cuzco. N-am putea oare să ne continuăm mersul pe jos?

— Peste râuleţ în orice caz, dar coborâşul, în continuare nu va fi o plăcere, fără nici o îndoială, replică căpitanul.

— Până la Matchu Pitchu să tot fie încă vreo zece kilometri. Pe un asemenea traseu accidentat, ne va trebui o zi întreagă, să-i parcurgem. Dacă reconstruirea podului durează mai mult – poate câteva săptămâni – nu va exista nici o posibilitate să ne reîntoarcem la timp, pe submarin. Iar aşa „per pedes apostolorum" nu vom putea în nici un caz să străbatem înapoi Cordilierii.

Doctorul încuviinţă numai şi zise:

— Chiar mersul cu trenul presupune oboseală. Dar am putea totuşi coborî şi să stăm de vorbă cu conductorul.

Lângă locomotivă, stăteau de vorbă acum şeful de tren cu conductorul cărora li se alăturară şi călătorii. Din pod mai rămăsese doar o mică porţiune. Farrow salută politicos grupul adunat lângă locomotivă şi spuse la rândul său:

— Este o surpriză foarte neplăcută, nu numai pentru dumneavoastră dar şi pentru toţi călătorii, Senor. Cred că întreg traficul peste Cordilieri va fi paralizat o vreme. Bine numai că nu s-a prăbuşit podul, chiar când îl traversam. Ce intenţionaţi să faceţi acum?

— Vom înştiinţa telefonic, Cuzco şi apoi ne vom reîntoarce, răspunse şeful de tren.

— Dar de partea cealaltă a podului se apropie de noi, trenul din direcţia contrară! interveni imediat George. Nu s-ar putea rezolva problema cu schimbarea pur şi simplu a trenului? Peste grinzile încă intacte ale podului, un om se poate deplasa cu uşurinţă dincolo. Naveta asta poate continua cu toţi pasagerii, până când podul va fi repus în funcţiune.

Căpitanul întări şi ei acum propunerea fiului său şi de asemenea şeful de tren a fost convins.

— Pare a fi singura soluţie logică. O să mă pun în legătură cu colegii de cealaltă parte. Vom folosi firele ce merg paralel cu calea ferată pentru a înştiinţa atât Cuzco cât şi Matchu Pitchu, despre ce s-a întâmplat aici.

— În legătură cu naveta de persoane, cred că vor fi de acord şi şefii noştri. Bineînţeles că nu va fi obligat nimeni să se caţere pe grinzile podului, mai ales dacă suferă de ameţeală. Cine nu poate sau nu vrea

să renunţe!

— Atunci să nu mai pierdem vremea şi să mergem, chiar acum, Senor! Bine că nu avem bagaje multe, limpezi de îndată George situaţia.

— Înainte deci, hotărî şi căpitanul.

Petre merse să scoată bagajele din vagonul în care călătoriseră până aici, apoi se luară cu toţii după şeful de tren, care o luă primul peste grinzile care mai rămăseseră întregi, dar care se dovediră încă solide şi le asigurară trecerea, cu puţină echilibristică, pe malul celălalt. Trebuiră să fie deosebit de atenţi, în primul rând pentru că nu mai existau balustrade de care să se ţină în caz de pericol – mai târziu se putea pune o frânghie de care următorii pasageri să se folosească în lipsă de ceva mai bun – şi, în al doilea rând, balansarea continuă făcea râul spumegând de dedesubtul lor să acţioneze ca un magnet, captându-le privirea.

Din fericire drumul decurse fără incidente. Cei doi şefi de tren mai discutară câtva timp după care au ajuns la înţelegere. Astfel, călătorii care se simţeau în stare să treacă peste grinzile podului putură să schimbe trenurile.

Femei albe nu se găseau în nici unul din trenuri şi cele câteva indiene păşiră vitejeşte alături de bărbaţii lor şi traversară grinzile podului prăbuşit.

Oprirea asta forţată să tot fi durat o jumătate de oră şi acum trenul care venise de la Matchu Pitchu îşi începuse drumul înapoi, în vreme ce celălalt, se pregătea de urcarea Cordilierilor, treabă mai anevoioasă acum că mergea cu spatele. Privind podul avariat conducătorul trenului venit din Matchu Pitchu, făcuse o mină foarte serioasă şi drumul pe care-i făcea acum trenul era parcurs cu maximă precauţie şi cu micşorarea corespunzătoare de viteză.

Bineînţeles că se realiză o întârziere de câteva ore aşa încât camarazii au ajuns la destinaţie după lăsarea întunericului. O ploaie măruntă şi fină, dar persistentă cădea de un timp. În apropierea gării nu zăriră pe nimeni. Locuitorii nu contaseră pe sosirea trenului, deşi pentru ei aceasta însemna un eveniment.

Călătorii coborâţi din tren dispărură repede în întuneric, grăbindu-se spre locurile unde erau aşteptaţi. Pe călătorii germani nu-i aştepta nimeni.

— Iată-ne sosiţi şi de capul nostru. Vrând nevrând n-avem ce face şi vom înnopta aici în gară, spuse căpitanul.

— Mai degrabă în tren, propuse doctorul Bertram.

— Atunci să discutăm acum cu şeful de tren, sau cu şeful de staţie. Poate ni se va permite să reocupăm vagonul cu care am călătorit, zise Farrow.

Căpitanul vorbise în germană şi spre marea lor surpriză, o voce îi

răspunse tot în germană:

— Ce-mi aud urechile?! Limba ţării mele natale! Ce bucurie! Vă pun cu plăcere la dispoziţie casa mea, pentru restul nopţii, domnilor! Vreţi să vizitaţi vechiul oraş al ruinelor? Acum treaba asta e la modă. Aproape în fiecare lună îşi face apariţia un cercetător sau un reporter. Mă numesc Klemens Handrich şi sunt din Bremen. De ani buni m-am stabilit aici ca tăietor de lemne. Pentru a-l distinge mai bine pe interlocutor, căpitanul îşi aprinse lampa lui de buzunar. Cercul de lumină căzu pe făptura vânjoasă a unui om de talie înaltă, uscăţiv şi cu hainele cam ponosite. Îndărătul ţepilor ascuţiţi ai bărbii sale chipul îi dispărea cu totul, dar ochii albaştri îi luceau vioi şi cât se poate de loiali, ca două beculeţe ce-i luminau chipul întunecat. Farrow a fost câştigat pe loc de sinceritatea privirii străinului.

Coborî fluxul luminos al lanternei şi-i strânse compatriotului mâna cu putere.

— Ne bucurăm să întâlnim aici un compatriot şi acceptăm invitaţia cu plăcere. Mă numesc Farrow şi acesta-i fiul meu…

— George! Ştiu deja, îi întregi fraza acesta, spre surpriza lor. Uriaşul de colo, trebuie să fie Petre şi domnul acesta distins, cu aerul de savant, nu poate fi decât doctorul Bertram. Am sau nu dreptate?

— Pe de-a întregul! încuviinţă căpitanul. De unde ne cunoaşteţi? E de mirare că nu suntem complet necunoscuţi aici, în cel mai pustiu loc de pe planetă.

— Şi totuşi mi-am dat seama, zâmbi străinul. Vă spuneam că de un timp vin aici tot felul de călători, din diferite ţări. Despre dvs. am citit în ziare şi sunt oarecum la curent cu peripeţiile dvs. întrucât m-am născut în Bremen şi sunt un bătrân şoarece de apă, m-au interesat mult călătoriile pe care le-aţi întreprins pe toate meridianele globului. Câteodată tânjesc cu adevărat ca un suflet de bun marinar ce sunt, după o corabie, după o corabie a mea adevărată. Dar acum în situaţia mea, nu se mai poate face mare lucru. Dar să nu ne pierdem vremea. Veniţi! Dacă v-o plăcea căscioara mea, mai bine zis coliba mea, atunci, va fi o cinste să v-o pun toată la dispoziţie. Mai există, ce-i drept şi un mic hotel pe aici, dar v-aş sfătui mai degrabă să uitaţi de el.

— Venim, evident, cu toată plăcerea, mai degrabă cu dumneavoastră domnule Handrich şi mai ales pentru că ne aşteptăm să ne povestiţi câte ceva cu vechiul oraş al civilizaţiei incaşe, doar l-aţi vizitat, fără îndoială, nu-i aşa?

— Se înţelege de la sine c-am fost adeseori acolo, în calitatea mea de ghid pentru turişti şi dacă nu consideraţi aceasta ca o lipsă de modestie, mă pun şi de data asta la dispoziţia dumneavoastră, în aceeaşi calitate.

— Bineînţeles că v-am dori ca ghid. Un altul mai potrivit nici nu ne-am putea imagina.

— Atunci să mergem, propuse Klemens Handrich. N-are nici un rost să zăbovim aici, mai ales că vremea-i cam urâtă!

— În ce direcţie locuiţi? se interesă căpitanul.

— În afara localităţii şi de fapt chiar în pădure. După ce vom ajunge acolo vom fi protejaţi şi de ploaie, întrucât frunzişul copacilor, solizi şi înalţi ne va proteja de minune, chiar de-ar fi să ploaie toată noaptea.

După aproximativ o jumătate de oră, ajunseră la marginea pădurii. La lumina lămpilor de buzunar, alb – gălbuie li se înfăţişă privirilor un peisaj familiar: formele dintre cele mai bizare ale frunzelor, străluceau în culori luminoase, mai mari sau mai mici legănate de mişcările uşoare ale crengilor, pricinuite de animalele mici de pădure care se grăbeau să se ascundă de cei sosiţi.

— Ce frumos e totul în codrii ăştia. Oricât de mult duc dorul mării, nu mă pot dezlipi de aici. Totul e atât de misterios şi de atractiv totodată. Nu ştiu dacă îmi înţelegeţi pe deplin sentimentele, se confesă Handrich.

— Pe deplin! îi răspunse şi căpitanul. Noi germanii suntem un popor romantic. Frumosul şi necunoscutul ne atrage deopotrivă. Har Domnului, noi vă putem înţelege prea bine de ce nu puteţi părăsi lesne locurile acestea, deşi dorul de patrie, sau poezia mării încă vă mai ademeneşte.

— Când dorul şi nostalgia după ţinuturile natale, vor deveni cu timpul precumpănitoare, în faţa vrajei străine şi necunoscute, ei bine, atunci vă veţi reîntoarce!

— Cam aşa mi-am închipuit şi eu, murmură la rându-i bătrânul Handrich. Dar iată c-am ajuns. Să sperăm numai că modesta mea locuinţă vi se va părea suficient de primitoare.

Căsuţa sau coliba, cum îi plăcea să spună bătrânul tăietor de lemne, nu era chiar aşa de mică şi de modestă, ba chiar, pentru regiunea în cere fusese construită, putea trece drept relativ spaţioasă. Locuinţa era împărţită în două încăperi, întrucât, aşa cum îi lămuri oarecum încurcat Handrich, avusese intenţia să se însoare cu o indiană de prin partea locului, intenţie la care din fericire renunţase, după ce făcuse cunoştinţă cu mama alesei sale.

Încăperea din spate a fost destinată să servească ca dormitor oaspeţilor. Gazda le oferi piei de lama din care-şi improvizară culcuşuri minunate. În timp ce-şi pregăteau paturile, gazda le aduse un grog cald, drept băutură, medicament minunat împotriva umezelii care-i pătrunsese până la oase pe parcurs. În timp ce stăteau adunaţi cu toţii în faţa flăcărilor binecuvântate ale unui foc straşnic, încins în cămin, privirile curioase ale lui George se opriră asupra unui obiect ciudat atârnat pe o panoplie de perete, pe semne confecţionată chiar de amfitrion: ceva arătând ca o mumie, de culoare închisă şi ciudată.

Handrich observă încotro se îndrepta atenţia lui George şi-i spuse:

— Priviţi obiectul acela de colo, domnule Farrow. L-am găsit întâmplător. Poate că valorează ceva. Dacă l-aş fi oferit unui turist poate că unul sau altul mi-ar fi oferit o groază de bani pe el. Dar încă n-a venit momentul să-l vând, deoarece îl mai păstrez. Pentru a nu bate la ochi chiar atât de tare l-am tăvălit cu bună ştiinţă în noroi.

— Ei cum, îi scăpă lui George. În noroi?

— De ce aţi procedat aşa? a vrut să ştie căpitanul.

Bătrânul zâmbii misterios şi urmă liniştit.

— Scuturaţi numai puţin noroiul uscat, sau zgâriaţi-l un pic cu lama briceagului dumneavoastră şi vă veţi da imediat seama de ce am făcut-o. Curios George îi urmă sfatul şi răzui o porţiune mică de noroi cu lama briceagului său. În lumina palä a lămpii cu petrol, examina locul cu atenţie şi exclamă uimit:

— Dar pare a fi făcut din aur pur!

— Chiar aşa şi este, consimţi Handrich serios. Obiectul are o vechime foarte mare şi a făcut parte din obiectele de cult ale unui trib incaş. Un englez mi-a dăruit cândva o carte, ce se ocupa de cultura veche, incaşă şi acolo erau menţionate tocmai astfel de obiecte de cult.

De asemenea doctorul Bertram examina strania mumie cu atenţie şi murmură:

— După formă, pare să fie mai degrabă un obiect în care se ardeau mirodeniile în templele vechi. Sub pelicula de noroi se ascund cu siguranţă desene în metal, cizelate.

— Aşa este, recunoscu Handrich. Potirul – că n-o pot numi numai mumie – sau ce este, are gravate cu multă migală – şi desăvârşită măiestrie – diferite desene şi figuri, pe porţiunea exterioară. Sigur c-ar fi trebuit să anunţ autorităţile, dar am căpătat-o în urma unor împrejurări atât de deosebite, încât nu mi-ar face deloc plăcere să fiu nevoit să o cedez.

— Obiectul l-aţi găsit precis în Matchu Pitchu, zise doctorul Bertram. Cred că acolo se mai găsesc şi alte obiecte asemănătoare folosite în vechea cultură incaşă la ritualuri spre cinstirea zeităţilor lor, sângeroase şi păgâne, după standardele noastre.

— N-aş prea crede, fu răspunsul. Am vizitat nu odată vechiul oraş al ruinelor. Oraşul chiar c-a fost lăsat în ruine de jefuirea sistematică a cuceritorilor spanioli. Dacă le-a scăpat totuşi spaniolilor ceva, apoi cu siguranţă că au avut grijă de asta numeroşii vizitatori care s-au perindat de atunci încoace.

— Unde aţi găsit atunci obiectul? strigă George doritor să ştie, sau poate preferaţi mai degrabă să păstraţi tăcerea, ceea ce este uşor de înţeles şi de acceptat, fiind doar privilegiul dumneavoastră.

— De fapt nu voiam să povestesc nimănui despre aceasta. Mi-am relatat în scris toată aventura. După ce voi fi mort, guvernul poate

continua cercetările. E o istorie cât se poate de ciudată…

Se părea că Handrich dorea să păstreze mai degrabă tăcerea. Privea gânditor ia lumina galbenă a lămpii, în timp ce George abia îşi mai găsea locul de curiozitate şi nerăbdare. Chiar şi doctorul îl privi încordat pe bătrânul tăietor de lemne şi mai învârti odată pe degete străvechea cupă ce părea să fi fost folosită în timpuri mul apuse, la colectarea sângelui victimelor jertfite zeităţilor incaşe.

II.
BĂTRÂNUL TĂIETOR DE LEMNE POVESTEŞTE.

CU DEOSEBITĂ PĂCERE ar fi răzuit doctorul Bertram tot noroiul de pe obiect, pentru a putea examina în totalitate desenul imprimat în filigranul antic, dar mai întâi dorea să asculte istorisirea lui Handrich. Poate că acesta a descoperit întâmplător ruinele unui templu străvechi, în care se vor fi găsind şi alte minunăţii la o cercetare mai laborioasă. Doctorului i se redeşteptară pasiunile vechi de colecţionar de antichităţi preţioase.

Handrich îşi drese glasul şi după o scurtă pauză începu istorisirea:

— Scuzaţi-mă, dar gândurile mele au luat-o razna. Să tot fi trecut trei ani de când am vizitat Matchu Pitchu, de data aceasta singur. Cu trei zile înainte, pe când conduceam un grup de englezi, dădusem peste un arbore de chinină şi voiam să văd dacă mai sunt şi alţii. Colectarea chininei este evident o afacere măi profitabilă decât tăierea copacilor. Am găsit într-adevăr mai mulţi astfel de copaci aşa încât am hotărât să-mi petrec mai multă vreme printre ruinele oraşului, pentru a recolta chinina. Chiar în prima seară am reuşit să colectez suficientă chinină pentru a face un pachet mai mărişor şi mă pregăteam, ca înainte de căderea întunericului, să-mi găsesc un loc potrivit pentru adăpost. Pentru a-mi asigura un acoperiş fie el primitiv, pentru o noapte, am tăiat câteva crengi potrivite şi-mi săpai o mică groapă la poalele unui copac uriaş, pentru a-mi face o vatră unde să aprind focul. Pe când eram gata cu îndeletnicirile astea, căzu şi noaptea.

Handrich făcu o pauză, pe care o folosi îndesându-şi din nou pipa. Nerăbdarea interlocutorilor săi păru s-o treacă cu vederea. Îşi aprinse liniştit pipa, trase câteva fumuri şi-şi continuă de-abia acum povestirea:

— Vânasem tocmai înainte o penelopa, una din galinaceele acelea foarte asemănătoare cu fazanii şi-mi terminasem aproape cina, când, din apropiere răsună un strigăt de groază, urmat de cuvinte într-o limbă necunoscută, deşi în toţi aceşti ani, pe care i-am petrecut în codrii seculari ai Americii, ajunsesem să cunosc aproape fiecare dialect al băştinaşilor. Strigătul părea să fie scos de către un om a cărui viaţă era evident în pericol. Am sărit în picioare şi am alergat cu

o creangă arzând în mână, în direcţia de unde mi se păruse că auzisem strigătul. După ce dădui crengile la o parte, mă trezii spre marea mea uimire, pe o cărăruie foarte bine întreţinută şi care părea să fie îndeajuns de frecventată. Aproape de mine rezemat de trunchiul unui arbore bătrân se găsea un indian, pe care nu-l mai văzusem până atunci. După ce, mai târziu, am citit cartea englezului despre cultura incaşă, mi-am dat seama, după forma capului, că avusesem de-a face cu un aztec, nu aşa de proeminent cum fusese el zugrăvit în carte, dar inconfundabil. La picioarele lui se zvârcolea corpul unui şarpe. Observai pe loc că era din specia afanidelor, unul dintre cei mai veninoşi ce pot exista prin codrii aceştia.

Din nou, bătrânul mai făcu o pauză, în care doctorul Bertram, murmură pentru sine:

— Afanida! Da, acesta-i Lachesis Rhomberta, extrem de veninos.

— Cu capătul arzând al crengii mele, zdrobii capul şarpelui, dar deja indianul fusese muşcat zdravăn de către acesta. Ştiţi şi dumneavoastră că muşcătura unui şarpe în junglele tropicale este mortală de cele mai multe ori, întrucât nu e de găsit un remediu. În primul rând otrava este prea puternică şi în al doilea rând, datorită căldurii circulaţia sângelui este mai rapidă şi împrăştie veninul prin corp mai repede, primejduind organele vitale. Nu zăbovii prea mult. Indianul fusese muşcat de picior, puţin mai sus de gleznă. Acesta-şi ridicase tocmai piciorul şi privea deznădăjduit, micile punctuleţe roşii pe care le lăsase muşcătura târâtoarei, în piele. Îi legai repede piciorul strâns, puţin dedesubtul rotulei genunchiului şi-i dădui să bea puţin coniac, pe care-i purtam întotdeauna într-o sticluţă cu mine. Apoi îi făcui imediat o injecţie. Noi, tăietorii de lemne, purtăm mereu asupra noastră ser antiveninos, tocmai menit a ne apăra împotriva muşcăturilor de şarpe. Incidente de acest fel se petrec nu puţine, în codrii noştrii, în ciuda tuturor precauţiunilor. Serul îl aveam, în caz că vă interesează acest lucru domnule doctor, îl aveam de la institutul pentru Cercetarea Şerpilor din Sao Paulo. Eu însumi am fost muşcat de câteva ori, de asemenea unii dintre muncitorii zilieri, indieni naturalizaţi şi serul şi-a arătat întotdeauna eficienţa. Întrucât am putut face indianului imediat injecţia, puteam fi fără grijă în privinţa vieţii acestuia. Când încercai să-l liniştesc, el scutură numai capul şi mi se adresă din nou în limba necunoscută, ale cărui cuvinte nu le pricepeam nici parţial. Mă gândeam dacă n-ar fi mai bine să-l transport ia locul meu de odihnă, când auzii mei multe strigăte scoase în aceeaşi limbă, răsunând adânc în junglă. Vocile nu erau nici pe departe atât de moi pe cât îmi părea vocea indianului pe care-i doftoricisem, ci mult mai guturale mai aspre. Nu mă putui oprii să mă gândesc, că un german care vorbeşte brusc o limbă romanică, ar oferi un exemplu asemănător, mai întâi s-ar exprima gutural şi aspru şi

nicidecum în limba melodioasă vorbită de adevăraţii vorbitori de obârşie latină. Indianul se nelinişti de îndată ce auzii strigătele, îşi schimbă echilibrul de pe un picior pe altul, după ce mai întâi îşi aşeză cu precauţiune piciorul rănit pe pământ pentru a verifica dacă se poate bizui pe el. Îmi întinse mâna, ca şi cum ar fi vrut să-mi mulţumească pentru ajutorul acordat. L-aş fi ajutat mai departe, cu plăcere, dar nu mă puteam înţelege în nici un fel cu dânsul. Din nou răsuflă strigăte şi-acum răspunse şi indianul la rândul lui. Urmă o convorbire destul de lungă şi apoi, de necrezut, am auzit o voce pronunţând în limba germană cuvintele: „Ah, un alb, serul antiveninos, foarte bine!” Din nou, urmară schimburi de cuvinte în limba neînţeleasă, pe care încă nu o puteam identifica, între numeroasele dialecte vorbite prin partea locului. Despre cele câteva exclamaţii în germană, ce să mai spun, mă umplură de o uimire totală. Înainte de a putea să mai întreprind sau să mai zic ceva, tânărul indian rănit o şi pornii şchiopătând înainte. Acum stăteam singur acolo, cu creanga pe jumătate arsă şi şarpele strivit Am rămas timp de câteva minute descumpănit după care strigai: „Compatrioate! Vino încoace!” Dar nimeni nu-mi răspunse. Aş fi putut folosi cărăruia descoperită, dar un simţământ nelămurit mă oprii de a o face. Poate să fi fost un simţământ de frică, pe care nu-l încercasem nici în război, când stăteam faţă în faţă cu soldaţi indigeni, într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte. Mă înfuriai pe mine însumi că mă lăsasem dominat de un astfel de sentiment şi-mi propusei să nu mai mă intereseze mai departe soarta indianului şi a compatriotului meu. Creanga aprinsă arsese aproape în întregime. Cu greutate şi cu multe precauţii ajunsei la focul meu de tabără, întrucât nu voiam să fiu la rândul meu muşcat de vreun şarpe, deşi mai aveam încă o doză de antivenin la mine. Am stat nemişcat în faţa focului pe care-i aprinsesem destul de mult, privind tufişurile de arbuşti deşi, care mă înconjurau. Câteodată mi se părea că disting o mişcare uşoară a crengilor, alteori mi se părea că întrevăd privind o pereche de ochi curioşi din tufiş, dar nu era decât o amăgire a simţurilor. În sfârşit, oboseala mă dovedii, mă întinsei pe pătură, mă învelii bine şi în curând am adormit. Când m-am trezit, în dimineaţa zilei următoare, alături de mine găsii acest obiect de aur. Am ştiut imediat că doar indianul a cărui viaţă o salvasem mi l-a putut dărui. Curiozitatea începu să mă roadă. Cine putea fi germanul acesta, a cărui voce o auzisem? Îmi luai bagajul, pe care-i strânsei în grabă şi-mi croii din nou drum prin tufişurile dese, prin care ajunsei la cărarea, pe care o descoperisem în seara precedentă. Trupul mort al şarpelui fusese îndepărtat. Se vedeau destul de clar urmele indianului şi propriile-mi urme, care se întipăriseră în solul moale. Pornii mai departe, urmând cărarea, care făcea acum o cotitură şi am descoperit noi amprente, lăsate de tocul unei cizme. Era dovedit astfel după

opinia mea că un alb îl însoţise pe indian şi se aflase în apropierea mea. De ce nu voise să fie văzut? Misterul acesta trebuia să-l dezleg neapărat. Bineînţeles că mă ameţise şi primirea potirului de aur, a cărui valoare o recunoscui imediat deşi n-o puteam preţui cu uşurinţă în bani. Presupuneam că acolo de unde venise albul şi indianul, trebuia neapărat să se mai găsească astfel de obiecte preţioase. Numai de aceea – presupusei eu – nu crezuse de cuviinţă să se arate. Păşii astfel grăbindu-mă, mai departe pe cărăruie, din nou aceasta făcu o cotitură şi mă întorsei!

Bătrânul tăietor de lemne şi culegător de chinină tăcu brusc. Se părea că fusese furat de propria lui istorisire. Doctorul Bertram răsucise de mai multe ori în mâini potirul, în timpul istorisirii gazdei. Acum o depuse pe masă. Cu acest prilej se desprinse o mare bucată de noroi uscat. Doctorul sări şi privi cu atenţie obiectul de aur. Privirea-i se opri mai cu seamă, cercetătoare, asupra desenelor încrustate în filigran pe metalul preţios. Apoi se adresă cu toată emoţia unui savant cercetător lui Handrich:

— Dar e grozav! Potirul acesta are o valoare nemaipomenită! Pe el este încrustată întreaga scenă simbolică a jertfei umane adusă ca ofrandă celei mai înalte zeităţi incaşe Soarele. Minunat!

Bătrânul râse doar şi continuă calm:

— Ştiu domnule doctor. O să continui cu istorisirea, acum că am început-o; cum mă încerca curiozitatea, cum am şovăit câtva timp, dacă să continui cercetările sau nu, în fine, tot amalgamul trăirilor umane în astfel de situaţii. Mă întorsei deci, deoarece acolo unde cărăruia făcea un cot important, mi se păru c-am descoperit ceva înfiorător. Şi chiar aşa era, pentru că stătea mumia unui aztec, îmbrăcat în veşminte preţioase. Mâna-i uscată se întindea spre mine, poruncitor, ameninţător aproape. Ochii, închipuiţi de pietre preţioase, păreau să mă străpungă, cu scânteierile lor, rău prevestitoare. Pentru o clipă, avui impresia că acest chip, conservat de secole, mai trăiau încă. Pentru prima dată în viaţa mea am ştiut ce înseamnă frica. Am fugit, da, am fugit pur şi simplu şi nici măcar nu mi-a trecut prin minte, scopul iniţial pentru care venisem, acela de a culege cât mai multă chinină şi mă îndreptai cât putui de repede, spre locuinţa mea, unde vă aflaţi dumneavoastră acuma, domnilor.

— Ciudat! murmură căpitanul. Permiteţi-ne o întrebare domnule Handrich. Ne-aţi spus, sau aţi lăsat să se înţeleagă, că aţi fost marinar înainte de a poposi pe meleagurile astea. Cred că ne tăinuiţi ceva, esenţial. Care a fost ocupaţia dumneavoastră, de odinioară?

— Mi-am dat seama că o să remarcaţi acest fapt, zâmbi Klemens Handrich. Dar totuşi cum v-aţi dat seama?

— Păi, în primul rând modul dumneavoastră de exprimare, se deosebeşte de cel al unui simplu marinar. Apoi afirmaţia pe care aţi

făcut-o doctorului nostru că ştiaţi că desenele de pe potir reprezintă scenariul unei jertfe incaşe. Cât despre cartea englezului, aveam îndoielile mele.

Bătrânul râse acum:

— Aşa cum arăt pe dinafară, nu prea seamăn eu cu un învăţat aşa cum este el zugrăvit în manuale. Aşadar, să mă recomand încă odată: doctorul Klemens Handrich, odinioară doctor docent al Universităţii din Bonn. Mă preocupă de mult cultura incaşă. Tocmai de aceea m-am deghizat aici, în tăietor de lemne. Prin asta câştig mai uşor simpatia indigenilor şi pot culege materiale preţioase cu mult mai mare uşurinţă decât dacă m-aş fi dat, ceea ce sunt. Într-o jumătate de an îmi voi fi încheiat studiile, după care am intenţia să public o carte, care va stârni vâlvă în cercurile de specialitate.

— De numele dumneavoastră, am auzit şi eu, sări acum doctorul Bertram, se credea c-aţi dispărut în junglă dacă nu mă înşel. Bineînţeles, acum îmi amintesc pe deplin. Aţi scris doar până acum, două cărţi despre cultura vechiului Inka?

— Mă bucur că-mi apreciază cineva munca spuse savantul, adresându-se doctorului Bertram. Ştiu că vă interesează multe domenii de cercetare şi citiţi numai ce este deosebit de important în fiecare din acestea. Dar dacă domnii sunt de acord să continuăm această discuţie, nu vorbind despre persoana mea, ci mai degrabă, despre experienţa mea aici.

— Încă un moment vă rog, îl întrerupse Bertram. Ştiu că doctorul Klemens Handrich, are de abia 40-42 de ani. Cum se împacă asta cu înfăţişarea dumneavoastră?

Cu un zâmbet liniştit, se ridică acum de pe scaun ciudatul bătrân, privit acum de patru perechi de ochi cu vădită neîncredere şi luă de pe un raft din perete o sticlă măricică umplută cu un lichid albicios.

— Dacă vă frecaţi părul cu această tinctură, în două ore devine cenuşiu. Am folosit această mascaradă, întrucât am constatat că indienii îi tratează pe cei mai vârstnici cu mai mult respect decât pe cei tineri. Dacă vreau, redevin tânăr şi-mi recapăt culoarea naturală a părului meu, corespunzător vârstei mele de 41 ani.

— Ei, da, ochii v-au rămas încă tineri. Înţeleg prea bine că în interesul cercetărilor pe care le faceţi aţi uzat de acest teatru. Iertaţi-ne momentele de suspiciune!

— Vă rog, domnule Bertram. Mă bucur chiar de ele şi mai mult încă, de faptul că lucrările mele vă sunt cunoscute şi că n-am lucrat degeaba. Altfel nu v-aţi fi dat seama de adevărata mea vârstă. De asemenea dantura mea vă poate demonstra că n-am atins încă vârsta lui Matusalem.

Şi spunând aceasta îşi adeveri spusele, dezvelind două rânduri de dinţi admirabili şi fără fisură. Doctorul Bertram îl asigură încă-o dată

că acum este pe deplin convins, că în faţa sa se află adevăratul doctor Handrich, care după această mică demonstraţie de identitate îşi reluă istorisirea:

— Mă ruşinai mai târziu, că am fugit din cauza unei mumii, dar prin surpriza plasamentului acesteia şi înfăţişarea ei, îţi inocula un adevărat sentiment de groază, pe care totuşi cu luciditatea omului raţional trebuia să mi-l reprim. Odată ajuns „acasă” de-abia acum, m-am hotărât pe loc să nu mă las până nu lămuresc secretul. Mai târziu am constatat şi singur că nu era lucru uşor ca acest mister să fie dezlegat.

— Din nou învăţatul făcu o pauză şi privi nestânjenit în lumina lămpii. Căpitanul îi privi întrebător pe doctorul Bertram, dar acesta-l linişti cu o înclinare a capului.

Doctorul Handrich ridică privirea zâmbind:

— Azi şi mie îmi vine să râd de frica mea animalică de atunci, mai ales după ce m-am mai confruntat cu situaţii oarecum asemănătoare, cu prilejul cercetărilor mele asupra străvechilor locuitori ai republicii Peru, de astăzi. Poate că întâlnirea noastră de azi să fi avut şi ea un impact deosebit asupra-mi de vreme ce am hotărât să renunţ la deghizare. Poate că în subconştientul meu am dorit ca să mă cunoaşteţi aşa cum sunt în realitate. Dar să revenim la fapte! M-am hotărât, chiar de a doua zi. Să revin în Matchu Pitchu şi să urmăresc cărarea până la capătul ei. Dacă-mi va fi dat să reîntâlnesc mumia la locul ei, mă gândeam s-o confisc pur şi simplu, întrucât reprezenta o piesă preţioasă în acest scenariu ai reconstituirii unei străvechi culturi. Aşa că mi-am recăpătat curajul. Mă sculai cu mult avânt a doua zi, încă cu noaptea în cap şi eram deja la prima cotitură a cărării, chiar la ivirea zorilor. Mumia dispăruse şi realizai că scopul ei acolo era să înspăimânte pe eventualii intruşi. Ca să facem o comparaţie cât mai acceptabilă, mumia era pe postul de ceea ce se numeşte sperietoare de ciori pe câmpurile de cereale din Europa. Cu specificarea că una din posibilele „ciori”, în codrii aceştia seculari ai Americii Latine, aş putea fi chiar eu! Întrucât mumia dispăruse, era clar că rolul ei era chiar să mă înspăimânte, de a nu urma cărarea până la capăt. Cine s-o fi făcut însă? Indianul căruia-i administrasem injecţia salvatoare? Nu cred că ar fi posibil, mai degrabă zăcea undeva, la ai săi, cu febră mare din cauza veninului care mai lucra încă, chiar dacă i se anihilase impactul letal. Mai rămânea în discuţie, compatriotul misterios, care intervenise atunci în discuţie. Mă asaltă un gând îndrăzneţ. De aproximativ opt ani, a dispărut în Peru, profesorul Armin Treskow, ale cărui cursuri le urmasem şi eu ca student, cam cu aceleaşi scopuri de cercetare, pe care mai târziu mi le asumasem şi eu. Şi dânsul voia să cerceteze cultura incaşă şi să adune cât mai multe mărturii ştiinţifice despre această perioadă. Profesorul Treskow a dispărui fără urmă. Nu s-a mai

auzit nimic despre el şi acum patru ani când eu am sosit În Peru – aici doctorul Handrich făcu o mică pauză, zâmbind pe sub mustaţă – vedeţi deci domnilor, că nu mă aflu totuşi de prea mult timp în ţinuturile astea, deci, acum patru ani încă, se vorbea despre profesorul Treskow ca despre un mort. M-am străduit să-mi amintesc dacă vocea străinului pe care o percepusem în desişul codrilor în limba mea maternă avea rezonanţa vocii profesorului, aşa cum mi-o aminteam din studenţie şi pe care de altfel îl cunoşteam destul de bine. Dar cum să compari voci la intervale de ani de zile, timp în care nu le-ai mai auzit? Prea simplu trebuie să recunoaşteţi că nu este… În ciuda acestor îndoieli, se cuibări, cu timpul, în mintea mea gândul că poate totuşi întâmplarea făcuse să dau de urma reală a celui crezut de mulţi ani dispărut. Da de ce să fi apărut tocmai acum şi-n aceste împrejurări? Ar fi trebuit, după toate aparenţele, să se bucure că a avut prilejul să întâlnească un compatriot, tocmai pe meleagurile astea îndepărtate. Mă bătu gândul mai apoi, că profesorul ar fi putut şi ar fi avut prilejul să transmită în ţară vestea că este încă viu, dacă ar fi vrut-o, dar probabil că din cine ştie care raţiuni, prefera să treacă drept mort. Poate că făcuse o mare descoperire, pe care voia s-o desăvârşească înainte de a o da publicităţii. Dacă lumea-l credea mort nu l-ar mai deranja nimeni, până ia finalizarea cercetărilor. După ce ajunsei la concluzia asta, care mi se părea cea mai simplă şi mai logică, am vrut să fac cale întoarsă pentru a nu-i abate pe profesor de la munca sa. Prea uşor de realizat gândurile mele de întoarcere, nu au fost nici de data asta, căci în jurul meu răsunară deodată mai multe „împuşcături". Împuşcături e un fel de-a spune, pentru că mi-am dat seama că nu erau împuşcături cu gloanţe adevărate, ci şuierăturile şi zgomotele de le luasem la început drept detunături amortizate, nu erau decât săgeţi trase din ţevi de suflat, care aterizaseră-n scoarţa unui copac din apropiere. Că o luai la sănătoasa, o puteţi deduce singuri, iată că deşi mă străduisem să dezleg misterul, nu-mi era dat să reuşesc nici de data asta. Mereu şi mereu fui mânat înapoi de ploaia de săgeţi, care aşa cum am stabilit ulterior erau otrăvite. Aşa că mi s-a întărit convingerea că profesorul Treskow nu dorea cu nici un preţ să fie deranjat în munca sa. Aş fi plecat de mult din regiunea aceasta dacă nu nutream undeva în sufletul meu speranţa, că îl voi putea vreodată ajuta. Într-o anume împrejurare dacă acum nu şi-ar dori-o. Aşa stau lucrurile, domnilor!

Doctorul Handrich îi privi cercetător pe invitaţii săi, care digerau acum în linişte istorisirea amabilului lor amfitrion. În cele din urmă căpitanul Farrow luă cuvântul:

— Deci au trecut trei ani de zile de la întâmplarea asta. N-aţi avut prilejul niciodată, să vă întâlniţi cu germanul în persoana căruia îl bănuiţi pe profesorul Treskow?

— Vă spuneam doar, că am încercat de repetate ori să mă reîntâlnesc cu dânsul. De multe ori am lăsat bileţele pe cărăruie, dar de câte ori mă apropiam săgeţile otrăvite începeau să cadă în jurul meu. I-am scris profesorului că n-aveam de gând să-i fac vreo concurenţă şi nu voiam ştirbirea meritelor sale şi că aş dori doar să-i fiu de ajutor, dacă aş putea într-un fel oarecare! N-am primit niciodată răspuns. Mi-am reluat propriile mele studii, am şovăit şi mai târziu am reluat tentativele mele de a mă întâlni cu europeanul. Zadarnic însă. Acum însă, nu mai ştiu bine dacă să-mi mai continui aici cercetările, sau să mă reîntorc în patrie. De câtva timp nostalgia pământurilor natale mă încearcă tot mai mult şi de asemenea trupul meu tânjeşte după binefacerile civilizaţiei. Mi-ar face plăcere să vă rog, mai degrabă, să mă luaţi pe submarinul dumneavoastră şi-n vecinătatea unei coaste, cât de cât civilizate, să mă debarcaţi de unde aş putea călători mai departe spre Germania.

— Dorinţa aceasta v-o putem îndeplini cu plăcere, zâmbi căpitanul. Dar suntem de părere să vă ajutăm mai întâi aici, să lămuriţi misterul după a cărui dezlegare umblaţi de atâţia ani de zile. Ştiţi cumva dacă omul – încă nu vreau să-l numesc profesorul Treskow mai trăieşte? În trei ani de zile se pot întâmpla multe…

— De-abia de trei săptămâni am auzit, din nou, vocea omului nostru, răspunse doctorul Handrich. Pătrunsesem mai adânc în junglă ca niciodată şi începuse deja dansul săgeţilor otrăvite în jurul meu şi am început să mă tem că voi fi pedepsit pentru îndrăzneala mea. Dintr-odată răsună glasul lui şi săgeţile începură să zboare la distanţă considerabilă de corpul meu. Trebuie – altfel nu-mi explic – să fi dat instrucţiuni severe trăgătorilor ascunşi să nu mă rănească în nici un chip.

— O să încercăm şi noi, dacă ne va reuşi, să-i facem cunoştinţă, acestui personaj, numai, evident dacă sunteţi şi dumneavoastră de acord domnule doctor, să ne amestecăm într-o chestiune care vă priveşte în exclusivitate, îi propuse căpitanul.

— Bineînţeles că sunt de acord, strigă doctorul Handrich bucuros. V-aş fi rugat oricum să mă ajutaţi, dacă n-aţi fi făcut chiar înşivă propunerea.

III.
PRIMEJDIILE PĂDURII SECULARE.

GEORGE ERA DE –A DREPTUL ENTUZIASMAT. Ceea ce povestise doctorul Handrich, era exact după placul inimii sale: săgeţi otrăvite, arcaşi indieni mascaţi de codrii seculari – un profesor german care trăia printre ruinele oraşului incaş, fără a dori să se ştie de dânsul – perspectiva de a cunoaşte şi vedea străvechea cultură incaşă, care aşa

cum dovedea acest potir, avea mărturiile sale în faţa contemporaneităţii.

Dacă ar fi fost după el ar fi dat semnalul de plecare chiar acum, deşi plecarea în toiul nopţii spre Matchu Pitchu n-ar fi avut nici un rost. Dacă ar fi luminat drumul cu ajutorul lămpilor de buzunar, ar fi fost uşor de descoperit de eventualii indieni. Mai exista şi posibilitatea ca indienii, în întuneric, să nu mai poată evita ţintele atât de bine ca la lumina zilei şi să nimerească pe cineva cu o săgeată otrăvită, chiar dacă asta nu ar fi fost intenţia lor.

Se hotărâră deci să se dea semnalul de pornire a doua zi, cu o oră înainte de răsăritul soarelui.

Doctorul Handrich îi lămuri, că vor atinge zona cărăruii, chiar la răsăritul soarelui şi de fapt locul unde îi făcuse tânărului indian injecţia cu contraotravă. Căpitanul şi doctorul Bertram mai luară în considerare şi faptul că misterioşii păzitori ai secretelor incaşe, care se păstrau cât mai departe de civilizaţie, mai practicau vechile uzanţe religioase; în acest caz adoratorii soarelui vor fi cu toţii prezenţi la ceremoniile de cult şi nu vor mai putea supraveghea atât de atent cărarea.

George dormi cu intermitenţe întreaga noapte, mormăind în somn, astfel că a doua zi Petre îi relată despre somnul lui agitat presărat cu coşmaruri. În vorbele sale apăreau deseori cuvinte ca Inka şi Soare Într-un limbaj incoerent, desigur.

După cum îşi amintea acum în unul din coşmarurile sale, luase parte la un sacrificiu religios adresat Zeului Soare în care el, întruchipa chiar ofranda vie, care trebuia jertfită.

George nu era deloc superstiţios, ca unii dintre marinarii submarinului tatălui său cum era bunăoară Jean Brike tunarul şi de aceea nu interpretă ca semn prevestitor, visul său.

Se spălă şi bău repede ceaiul fierbinte, pe care-i pregătise gazda lor şi urgentă mobilizarea tuturor, pentru a nu întârzia să sosească la timp la destinaţie, adică cărăruia care ducea spre indienii şi albul misterios.

Doctorul Handrich văzând înfrigurarea lui George, dădu râzând semnalul de pornire, dar nu uită să le spună, că aveau suficient timp la dispoziţie, pentru a nu se grăbi peste măsură.

După ce au ajuns la cărăruie le recomandă însă extremă precauţie şi minimum de gălăgie pentru a pătrunde cât mai adânc neobservaţi.

După o oră de mers prin junglă, în pantă ascendentă, se deschise în faţa lor un mic luminiş şi doctorul îi lămuri că oraşul în ruine Matchu Pitchu se găsea la stânga lor şi în aproximativ o jumătate de oră vor fi acolo.

Aici, în luminiş, înnoptase acum trei ani şi tot acolo găsise la deşteptare potirul de aur, cu misterioasele însemne gravate pe suprafaţa lui. Îi mai sfătui pe călători să fie foarte prevăzători şi-i

conduse spre un tufiş mai proeminent în dosul căruia dispăru.

Venirea dimineţii se iţea sau mai bine spus, se întrezărea. Fără a folosi lumina lămpilor de buzunar, de care călătorii uzaseră doar în puţine momente la urcarea povârnişului, puteau deja distinge în jurul lor cu suficientă claritate.

Pădurea seculară părea adormita acum; agitaţia vietăţilor de noapte de noapte amuţise la această oră în care încă se îngâna ziua cu noaptea.

Era de parcă natura şi-ar fi luat o scurtă pauză înainte de a începe obişnuita tevatură de peste zi, când lumea pestriţă a codrilor seculari se va trezi din somnolenţă odată cu zorile.

George păşea primul în fruntea micului detaşament care pătrunsese pe cărare pentru a înainta tot mai adânc în inima junglei şi pentru a preîntâmpina eventualele pericole.

Mergea deja pe cărare de vreo jumătate de oră, când, dintr-odată, răsună un sunet de gong, adânc şi melodios, drept înaintea lor.

Se făcuse deja mai multă lumină şi în orice clipă de acuma primele raze ale soarelui se puteau arăta după vârfurile celor mai înalţi copaci din vecinătate, în oraşul ascuns totul părea pregătit pentru a onora cum se cuvine primele raze de soare, suprema zeitate a poporului incaş.

George se grăbea cât se putea, vrând neapărat să vadă cum actualii locuitori ai oraşului îşi aduc omagiile lor astrului zilei. Poate că vor avea de a face cu adevăraţii urmaşi ai incaşilor.

Cărăruia făcu tocmai acum o cotitură şi George în ciuda nerăbdării şi impetuozităţii sale tinereşti a fost suficient de precaut, pentru a nu se grăbi şi a cădea fără veste într-o capcană.

Se uită întâi la un tufiş bogat care putea ascunde multe capcane şi nu a fost dezamăgit: în groaza ce-l cuprinse se dădu un pas înapoi, deoarece în faţa lui se afla un trup omenesc, care la o privire mai atentă se dovedi a fi o momâie, o momâie a unui incaş.

Mâna acestuia era îndreptată înspre el şi în lumina palǎ a zorilor, reflectată prin coroana deasă a copacilor, ochii acesteia, făcuţi din pietre preţioase în care predomina galbenul, păreau să-l străpungă cu un misterios foc ameninţător.

Cu multă prezenţă de spirit George se calmă. În el se redeşteptă interesul cercetătorului asupra culturii incaşe, care reuşise să conserve atât de faine corpurile conducătorilor şi preoţilor lor, încât să învingă secolele. În această privinţă arta incaşă se asemăna uimitor cu arta vechilor egipteni.

George se apropie cât putu de mult de mumia îmbrăcată în veştminte de mare gală. Fire de aur erau întreţesute în stofa de un albastru închis şi câteva nestemate de mare valoare erau agăţate în veşminte; doar ele singure reprezentau o avere.

George ştia prea bine, că incaşii îşi pregăteau şi îmbălsămau morţii, într-un asemenea mod încât se corela de minune cu cultura lor. Un anumit număr de cercetători au murit în clipa când au început să se apropie mai tare de mumiile incaşe. De aceea se feri să atingă mumia, care era aşezată de-a curmezişul cărării, astfel încât trebui să se lipească literalmente de marginea tufişului, pentru a răzbi mai departe.

Simţii dintr-odată lângă braţul stâng o mişcare printre crengi. Înainte de a se putea retrage, simţii o durere puternică la mâna stângă. Spre groaza sa văzu mai apoi trupul pestriţ al unui şarpe făcându-şi loc printre ramuri şi recunoscu pe dată varietatea de şerpi Jergon care trecea drept una dintre cele mai veninoase specii de şerpi ce trăiesc în codrii Americii de Sud.

— Domnule doctor, am fost muşcat de un şarpe, îi scăpă precipitat lui George, care-şi presă agitat încheietura mâinii stângi, cu cealaltă mână, presând vinele în încercarea de a încetini răspândirea veninului. Trecu pe lângă mumie fără s-o fi atins. Aşteptă sosirea camarazilor, strigându-le să nu atingă cumva mumia.

Doctorul Handrich veni primul. Ochii săi deveniră serioşi când privii urmele lăsate de dinţii şarpelui. Luă repede din geanta-i de campanie o sfoară groasă şi legă mâna lui George mai jos de cot. Luă apoi un portmoneu din piele din buzunarul jachetei sale, care conţinea o fiolă şi o seringă cu un ac înainte ca doctorul Bertram şi căpitanul să fi trecut la rândul lor de mumie, îi şi făcuse injecţia lui George. Apoi îi întinse o ploscă care o purta la cingătoare, spunându-i:

— Trageţi o duşcă bună de coniac de aici! Ajută şi asta.

George nu aşteptă să i se spună de două ori, ştiind prea bine că în acest caz alcoolul acţiona ca un medicament şi stimula activitatea inimii.

Datorită acestui incident neplăcut, continuarea mersului deveni imposibilă. George trebuia acum să stea nemişcat pentru ca primejdiosul venin al reptilei să nu se răspândească în întreg corpul prin sistemul circulator.

Din nou răsună un sunet de gong în pădurea seculară. Soarele răsărea în fine şi străpunse cu razele sale frunzişul bogat al celor mai înalţi copaci din preajmă.

Mumia scăpăra şi scânteia în toate culorile curcubeului, dar pentru cercetători aceasta avea tot atâta importanţă ca şi pentru doctorul Handrich.

Acum se punea problema întoarcerii cât mai rapide la „reşedinţa" tăietorului de lemne, pentru ca tânărul să poată avea liniştea necesară şi să stea nemişcat.

Două-trei zile, se impuneau ca repaus înainte ca veninul şarpelui să fi dispărut din organism. Mai repede decât ar fi putut locuitorii

misterioşi, ascunşi în codrul secular să se fi organizat în apărare, iată că impetuozitatea lui George care sfidase şi nenumăratele pericole ale junglei îi jucase o festă şi-l scosese din luptă pentru mai multe zile.

Cu lama cuţitului său ascuţit doctorul Handrich practică tăietură, în formă de cruce, deasupra celor două mici răni pe care dinţii şarpelui le practicaseră în mâna stângă a lui George. Apoi presă cât putu, cu amândouă mâinile, astfel că o parte din veninul verde al şarpelui să iasă din rană, spălă cu alcool locul, ceea ce îi provocă tânărului o durere vie şi apoi legă totul strâns într-un bandaj.

— Cred că am făcut acum tot ce a fost necesar, îi împărtăşi Handrich doctorului Bertram, care-i privea cu interes. Deşi nu sunt medic, în tratarea muşcăturilor de şarpe am dobândit o oarecare experienţă. Serul folosit la injecţie este proaspăt, l-am primit numai de câteva zile, cu un colet, împreună cu alte lucruri din Sao Paulo.

Domnul Farrow se va pune pe picioare până poimâine.

— Mai bine n-aş fi putut nici eu să procedez, mărturisi medicul submarinului. Acum însă, recomand, transportarea cât mai grabnică a pacientului, pentru ca să se poată odihni. Din crengile cele mai trainice care le putem găsi, trebuie să facem o targă şi Petre are destulă experienţă la aşa ceva. În nici un caz pacientul nostru nu trebuie să se mişte.

— Aşa este! Dacă domnul Farrow nu se mişcă, sau o face cât mai puţin, acţiunea serului antivenin va fi mai eficientă. Dar acum să ne ocupăm puţin şi de mumie, mai bine zis, s-o evităm cu grijă. În curând o să fie pe aici mare agitaţie aşa că mai bine ne-am grăbi cât vom putea, propuse la rândul său Handrich.

Ca şi când bănuiala gazdei ar fi vrut să capete imediat contur, începuseră să zumzăie în jurul lor, săgeţile amintite şi să se înfigă în scoarţa groasă a copacilor.

Vârful fiecărei săgeţi era prevăzut cu un tifon de lână impregnat într-un lichid de culoare roşie. În secunda următoare, mai multe asemenea săgeţi ciudate şuierară pe deasupra capetelor înspăimântate ale camarazilor.

— Repede înapoi! îi zori Handrich. Dacă unul dintre noi este atins de o astfel de săgeată, este pierdut fără scăpare. Aici nu mai ajută nici injecţia antivenin.

Se grăbiră cu toţii cum putură mai bine, încolţiţi tot mai tare de ploaia de săgeţi. George râmase cel mai în urmă. Simţea cum o slăbiciune ciudată acum îi cuprindea trupul, dar nu spuse nimic pentru a nu-l mai nelinişti pe tatăl său. Mai văzu cum doctorul Bertram, în ciuda groazei care-i apucase pe toţi, desprinse o săgeată din trunchiul unui copac şi-o luă cu sine. Îi veni să râdă, de pasiunea nepotrivită acum a tovarăşului lor pentru munca de cercetare, dar când vru să-l urmeze, îşi simţi picioarele ca de plumb şi acestea nu-l

mai ascultară. Vru să-i strige pe ceilalţi dar nu mai avu puterea să facă nici aceasta. Încet, lunecă la pământ. Cam după trei secunde, văzu umbre întunecate care treceau pe lângă el, chipuri străine, cu trăsături marcate care produceau o puternică impresie. Văzu capete de diferite forme, aşa cum erau ele închipuite în cărţile despre civilizaţia aztecă – apoi se cufunda în nesimţire.

Un cântec monoton răzbătu până la urechile lui George. Deschise ochii, dar îi închise repede la loc cutremurat de Viziunea înfiorătoare care i se înfăţişa. Gândurile sale însă erau clare şi raţionale. Îşi aminti cu luciditate toate momentele care precedaseră leşinul său. Faptul că fusese muşcat de Jergon, reptila veninoasă tocmai în momentul când dăduse să ocolească mumia plasată pe drumul lor pe cărăruie. Fuga precipitată a camarazilor, i se prezenta ca un film şi chiar scena în care doctorul Bertram se aplecase să culeagă o săgeată de suflat înfiptă în trunchiul unui arbore. Apoi slăbiciunea bruscă care-i apucase şi din care abia îşi revenise. Dacă ceea ce văzuse nu era decât o consecinţă a slăbiciunii şi un renghi a nervilor săi surescitaţi? Sau să-l fi lovit una din săgeţile otrăvite ale indienilor? Dacă se întâmplase aşa, atunci însemna că otrava aceasta nu era mortală, totuşi, aşa cum i se sugerase.

Din nou, George îşi deschise ochii, cu precauţiune. Acum tabloul ce i se înfăţişa ochilor nu-i mai păru aşa grozav. Zăcea pe un aşternut de piei într-o încăpere mare a cărei pereţi erau din blocuri mari de piatră, de formă pătrată. Pe fiecare din pereţii camerei stăteau atârnate pe socluri de piatră mumii ai căror ochi, confecţionaţi din pietre preţioase, păreau să fie aţintiţi asupra lui.

Îi veniră în minte chipurile întunecate aplecate asupra sa înaintea pierderii cunoştinţei.

Toate capetele semănau uimitor cu capetele de azteci pe care le studiase cândva. Deci oamenii aceştia misterioşi l-au luat cu dânşii şi l-au transportat aici în oraşul lor, a cărui secrete voia ei şi tovarăşii săi să le descopere.

Ar fi oare posibil ca unul din coşmarurile sale din nopţile anterioare sa se adeverească şi să fie jertfit în unul din ceremonialele de cult ale acestui ciudat popor? N-ar fi fost mai bine în acest caz să-i fi luat drept avertisment serios şi să fi fost mult mai precaut în acţiunile sale ulterioare?

Deocamdată rămăsese în viaţă. Îşi ridică mâna stângă şi-şi examina rana. Spre surprinderea sa, bandajul fusese îndepărtat şi rănile pricinuite de dinţii şarpelui se închiseseră – aşadar probabil că zăcuse fără cunoştinţă mai mult de 48 de ore.

Dar câte nelinişti şi griji pricinuise dispariţia sa, tovarăşilor săi, doctorului Handrich şi mai cu seamă, tatălui său! Unde rămăseseră aceştia toţi? Trebuia să încerce prin orice mijloace să scape din

această sală mare, bogat ornamentată, care însă acţiona asupra sa mai mult ca o temniţa.

Poate că va avea noroc şi va da peste misteriosul european, care după toate probabilităţile era profesorul Treskow reputatul savant care trăia acum a mascat printre indigeni.

Îi trecu fulgerător prin cap că poate tocmai lui i se datora faptul că nu a fost jertfit, de la început, nu ştiu cărei zeităţi, de către fanaticii indieni.

Acum însă trebuia să se dedice altor preocupări. De exemplu, zgomotul acesta ciudat, care îl deşteptase din leşin. Se părea că este o muzică produsă de un cor de cântăreţi. Melodia părea să nu vină dintr-o direcţie anume, ci din toate direcţiile, umplând întreaga încăpere cu tonalităţi armonioase.

Spaţiul în care se găsea i se păru tot atât de misterios ca şi oraşul ascuns, cu locuitorii săi; lumina zilei stăpânea încăperea, deşi nu se vedea nici o uşă şi nici o fereastră. Aerul era bun şi proaspăt şi deci era de presupus că undeva erau proiectate deschizături mascate în pereţi, prin care putea intra permanent aerul ozonat, proaspăt de afară.

George nu se înşelase cu lipsa uşilor şi ferestrelor, ştiind prea bine că vechii constructori ai unor asemenea locuinţe îşi cunoşteau foarte bine meseria. Lumina putea veni, de exemplu prin lucarne, care se puteau localiza sub tavan, prin sisteme de reflexie. Pe aceeaşi cale putea pătrunde aerul proaspăt.

De asemenea se puteau găsi şi uşi mascate, altfel nu era de imaginat cum putea cineva să pătrundă în încăpere şi nici cum să o mai părăsească.

Astfel că problema se reducea la găsirea uşii secrete. Spre marea lui bucurie, constată cu bucurie că-şi regăsise vechiul lui apetit de viaţă. Se simţea proaspăt şi odihnit. Nu mai resimţea de loc urmările, sau mai bine zis efectele veninului şarpelui în trupul său, chiar mâna care suferise muşcătura abia dacă-l mai durea.

Privi de-a lungul şirului de mumii, în speranţa că îndărătul uneia din acestea s-ar putea ascunde uşa secretă. Îndărătul acestora erau pereţii din piatră cubică ai căror ornamentaţie era astfel făcută, că o uşă mascată ar fi bătut numaidecât la ochi.

George nu se miră că nu era legat şi în consecinţă se putea mişca liber prin încăpere; astfel încât se apucă să cerceteze încăperea puţin mai sistematic. Parcurse mai întâi partea din stânga şi cercetă o mumie după alta. De aproape mumiile păreau şi mai înspăimântătoare decât de la distanţă. I se părea chiar că râd de el şi-l privesc în orice caz ironic. Sau voiau să-i sugereze în subconştient că va rămâne mai departe prizonierul lor?

Se strădui să alunge gândul acesta. Trebuia neapărat să-şi păstreze

capul pe umeri, altfel va fi cu adevărat pierdut. Din partea sa, mumiile astea puteau să-şi păstreze anonimatul încă câteva secole.

Cu multă atenţie examina şi pipăi cu buricul degetelor pereţii dindărătul fiecărei mumii dar nu descoperi nimic notabil şi doar examinase deja trei pereţi.

Acum îşi încercă norocul cu al patrulea. Cu şi mai mare atenţie se concentră şi examină ultimul perete, pentru că dacă nici aici nu găsea un mecanism ascuns, ce ar deschide o uşă secretă, era greu de spus în ce fel ar mai fi putut părăsi sala.

Podeaua, da, mai rămânea podeaua. Poate că exista o trapă care permitea intrarea în sala mumiilor. Ciudat era că deşi trecuse atâta timp nu simţea nici foame nici sete. Aceasta conducea la concluzia că fusese hrănit în timp ce era încă inconştient.

Ajunsese de-acuma la mijlocul şirului de mumii aranjate pe cel de al patrulea perete, când percepu un sunet slab.

Muzica corală care răsunase până acum fără întrerupere, amuţise – şi în tăcerea aceasta auzii din nou zgomotul de mai înainte, ce semăna cu un clinchet metalic.

George şovăi să se întoarcă. Poate ca erau paznicii săi care pătrunseseră în încăpere, pentru a-i aduce mâncarea, ori pentru a se convinge că prizonierul mai era inconştient.

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci trebuia să profite de ocazie de ocazie, pentru a-şi recâştiga libertatea. Stătea acum foarte aproape de o mumie bogat împodobită cu nestemate.

Una dintre ele îi servi ca o oglindă în care revăzu în miniatură întreg conturul sălii. Şi aceasta-i permise să întrevadă o umbră, care adăpostită în spatele unei mumii, la nici cinci metri depărtare, venea spre el şi pe parcurs dispăru în dosul mumiei următoare.

Respiraţia lui George se acceleră acum. Cercetase doar cu suficientă atenţie peretele, de unde ajunse umbra aceea şi nu descoperise nimic şi totuşi trebuia să fie ceva, altfel omul n-ar fi putut pătrunde în cameră.

Pentru a ademeni paznicul cât mai adânc în încăpere, grăbi pasul. Învăţase între timp să folosească lucirea nestematelor drept oglindă.

Silueta necunoscută se apropia din ce în ce. Doar doi metri îi mai despărţea şi George se apropiase de prima dintre ultimele trei mumii din şir, când intrusul care pătrunsese în cameră se hotărî pentru săritură.

În acelaşi moment, George făcu un pas în lături iar omul trecu ca un bolid pe lângă el şi se ciocni de soclu de granit pe care stătea mumia. Acum era rândul lui George să atace şi când indianul se întoarse, încă puţin ameţit de impactul nedorit, George îi aplică repede două lovituri consecutive, cu pumnul. Învăţase boxul de la prietenul şi protectorul său Petre şi acum ucenicul se dovedise demn

de profesorul său. Ambele lovituri nimeriseră atât de bine, încât indianul se prăbuşi, fără a scoate un sunet, la pământ.

George îşi căutase imediat după trezirea din leşin armele sale, dar nu le-a găsit. Altfel toate obiectele sale personale erau la locul lor, inclusiv lampa de buzunar. Astfel că-şi găsi în propriile sale buzunare ghemul de sfoară care la sfatul lui Petre îl lua cu sine în toate ocaziile şi cu ajutorul acesteia reuşi să-l lege fedeleş pe indianul căzut jos.

Dintr-o bucată de stofă confecţionă la repezeală un căluş pe care i-l îndesă în gură; acestea odată îndeplinite se întoarse să mai cerceteze încă o dată peretele cu pricina.

Când trecu din nou pe lângă şirul de mumii, îi bătu ta ochi că ceva nu era în regulă. Îşi amintea cu exactitate că toate mumiile păreau aşezate într-o poziţie determinată, pe când acuma, una din ele părea aşezată strâmb.

Se gândi, apoi veni iluminarea: putea să caute el mult şi bine, până la sfârşitul vieţii o ieşire prin pereţii aceştia. Intrarea secretă părea să fie ascunsă într-unul din soclurile de piatră pe care erau aşezate mumiile. Păşi spre mumia aşezată strâmb şi-o examină cu atenţie. Era foarte posibil să fi fost astfel preparată, ca să devină primejdioasă pentru oricine ar fi atins-o. Trebuia împinsă la locul ei dacă ar masca tocmai locul intrării secrete. Dar cum putea oare s-o deplaseze?

Ce-ar fi s-o deplaseze fără s-o atingă. Zis şi făcut. Scoase bucata de sfoară ce-i mai rămăsese, făcu un laţ mai mărişor pe care-i petrecu în jurul mumiei, ferindu-se însă să o atingă cu mâinile goale. O înconjură de mai multe ori cu sfoara şi… trase. Şmecheria îi reuşi. Mumia se deplasă într-o parte. În spaţiul rămas liber, în blocul de granit, se căsca o deschizătură întunecată în care zări totuşi trepte care coborau undeva în întuneric. Legă capătul liber al frânghiei de soclul mumiei următoare, ca nu cumva ieşirea să se închidă de la sine şi se pregăti de coborâre de îndată ce-şi aprinse lampa de buzunar. Îi dădu în gând, în ultima clipă, că era cu desăvârşire neînarmat, astfel că se îndreptă mai întâi spre indianul pe care-l legase şi care între timp îşi recăpătase conştiinţa.

La brâu acesta purta drept armă o măciucă, pe care i-o luă. Aceasta avea un capăt îngroşat, mai greu şi mai solid, dar căruia nu-i lipsea o anumită moliciune. Culoarea era cenuşie până la negru şi pe alocuri strălucea în galben şi, după ce George răzui la unul din capete vopseaua de culoare neagră, văzu, spre uimirea sa, că măciuca era lucrată din aur.

George clătină neîncrezător capul. Da citise şi el, câte comori inestimabile găsiseră conchistadorii spanioli ce cuceriseră ţara, dar şi arme simple cum era această măciucă aparţinând unui simplu paznic şi să fie alcătuită din aur pur, nu se aşteptase.

Acum i se deşteptă cu adevărat curiozitatea de a vedea ce

nepreţuite comori vor fi zăcând prin preajmă.

Îşi reluă acum tentativa iniţială de a coborî şi păşi decis în deschizătură. Cu lampa aprinsă lumină pe rând fiecare treaptă pe care urma să calce.

În multe temple din diferite colţuri ale lumii şi mai cu seama în India, învăţase să preţuiască prevederea, ştiind că vechii preoţi prevăzuseră multiple capcane aşezate în fel şi chip, menite să protejeze secretele cultului de curiozitatea oricărui intrus.

IV.
ÎN ORAŞUL MORT.

GEORGE EXAMINĂ ŞI PLAFONUL îngustului coridor, pe a cărui trepte vechi, din piatră tocmai cobora. Era posibil, ca la atingerea unei anumite trepte, o parte din plafonul de piatră să se desprindă şi să-l strivească pe cel neatent. Examină şi pereţii care puteau ascunde arme ce puteau ţâşni pe nevăzute dând o lovitură mortală intrusului.

Paznicul ce zăcea legat, în sala mumiilor, părea să fi dezamorsat toate capcanele – în caz că existau de vreme ce lui George îi reuşi să ajungă la capătul scării, unde o uşă metalică îi zădărnici înaintarea.

Uşa era lucrată de asemenea din aur. Totul se petrecea de parcă Incaşii ar fi dispus de cantităţi imense de aur.

Din nou se auzi muzica aceea misterioasă, de imn coral. Răsuna ca şi cum în spatele uşii, se găsea o încăpere în care urmaşii actuali ai vechilor incaşi îşi celebrau cultul.

George căută clanţa şi zăvorul uşii dar nu găsii nimic. Uşa era cu desăvârşire netedă. Asta nu-l descumpăni, doar întâlnise în viaţa lui aventuroasă astfel de uşi care să se deschideau cu ajutorul unui mecanism secret.

Se uită cu atenţie la pereţii ce încadrau uşa. Găsii curând un loc ce părea mai neted decât cele din vecinătate. Apoi precaut, apăsă uşor la început şi apoi cu tot mai mare forţă şi simţi că sub apăsarea mâinii, ceva ceda. Un uşor clinchet metalic urmă, apoi uşa de aur se lăsă împinsă. George o deschise însă foarte puţin şi dintr-odată corul răsună mai tare şi mai clar.

Apăsă mai tare pe uşă, astfel încât cuprinse cu privirea întreaga încăpere.

În partea din fund a sălii, lucea şi străfulgera ceva, ceea ce se dovedi mai apoi un chip omenesc de dimensiuni uriaşe, ce părea de asemenea făcut din aur. Multe pietre preţioase împodobeau artistic chipul.

Pereţii sălii erau de asemenea „tapetaţi” cu aur. Pe ambele părţi, în toată lungimea lor, erau înşirate mumii, înfăşurate în admirabile veştminte. În partea stângă erau aşezate mumiile feminine iar pe

partea dreaptă erau aşezate mumiile bărbăteşti.

Păreau să fie întruchipările stăpânitorilor de odinioară ai ţării, de ambele sexe. Cele mai multe dintre mumii erau aşezate pe fotolii din aur şi-şi ţineau braţele încrucişate peste piept, ţinându-şi capetele aplecate ca şi cum ar fi fost cufundate în rugăciune.

Înaintea chipului uriaş, care părea să întruchipeze Soarele, era aşezat un altar de piatră împodobit cu nenumărate flori. Între flori erau aşezate tăvi din care se ridica un fum albastru. Privirea aceasta de ansamblu avu darul să-l liniştească pe George. Urmaşii lui Inka păreau să fi renunţat la jertfe umane şi se mulţumeau cu ofrande florale. Înaintea altarului, stătea un preot în vârstă care îşi ridicase braţele implorator înspre chipul uriaş de aur.

George îşi lăsă privirea să se plimbe în voie prin sală. Pe podea stăteau îngenuncheate siluete întunecate care cântau. Deodată tresări. Încadrat strâns de două mumii de păreau o entitate, stătea aplecat puţin mai în faţă un european cu o barbă lungă, albă, îmbrăcat în portul ţării. În spatele lui, păziţi de doi războinici în tunici de culoare închisă păşeau camarazii lui, care cercetau şi ei înfriguraţi sala cu privirile, de îndată ce intrară înăuntru. George ştia prea bine că privirile lor pe el îl căutau. Le-ar fi dat cu multă bucurie un semn de unde se afla, dar se feri s-o facă, ca nu cumva să-şi trădeze poziţia înainte de vreme.

Europeanul, pe care-l bănuia pe profesorul Treskow, păşi înspre preotul vârstnic care oficia ceremonia. Când acesta se dădu puţin la o parte, avu posibilitatea să-i vadă pentru o fracţiune de secundă înfăţişarea; se îngrozi de expresia de fanatism sălbatic zugrăvită pe faţa acestuia. Avea o privire pătrunzătoare şi în acelaşi timp pierdută ca şi când ar fi fost dus de pe această lume.

Paznicii care-i aduseră pe camarazii legaţi în sala tronului, îngenuncheară şi ei. În picioare stăteau, în afara tovarăşilor lui George, europeanul şi doctorul Handrich. Întrucât privirea acestora rătăcea încontinuu prin sală, George se hotărî să-şi facă apariţia. Nici un indian nu privea în altă parte decât spre statuia zeului de aur, întruchiparea Soarelui, pe care incaşii o adorau ca supremă zeitate.

George se strecură prin deschizătura uşii. Aceasta se închise fără zgomot în urma lui. Trebuia să caute acoperire şi de aceea se plasă mai întâi după cea mai apropiată mumie de sex feminin la care ajunse după doi paşi mari. Făcu un semn prizonierilor şi văzu spre bucuria sa cum chipul tatălui său se luminează de îndată ce-l observă. Căpitanul murmură ceva în urechea tovarăşilor săi şi aceştia, unul după altul îşi întoarseră privirea înspre mumia în dosul căreia se ascunsese George.

Acesta le făcu un semn liniştitor şi se concentra acum asupra europeanului care începuse o discuţie animată cu preotul cu chipul cel grozav. Când acesta se întoarse încă o dată înspre interlocutorul său

George se făcu mic de tot în spatele soclului de piatră pentru a nu fi descoperit căci ochii acestuia păreau să aibe forţă pătrunzătoare şi puteau vedea ce se întâmplă şi în spatele blocului de piatră.

Europeanul cu barbă albă ridică o mână şi se adresă acum prizonierilor în limba germană:

— Întrucât singura limbă care merită a fi vorbită, limba celui mai mare şi mai vechi popor, care a existat vreodată pe pământ. Poporul incaş, n-o cunoaşteţi, mă simt nevoit să mă adresez în limba voastră natală, care este şi limba mea. Am avut onoarea de a fi acceptat de acest popor, mi s-a acordat chiar demnitatea de a servi ca preot, aici şi prin vocea mea vorbeşte şi se adresează zeii noştri superiori, poporului. Vreau să ofer zeităţilor noastre ceva special. De multă vreme pe altarele lor s-au adus jertfe de flori, dar cu astfel de sacrificii nu pot fi mulţumiţi. Ei tânjesc după altfel de jertfe, care le-au fost aduse odinioară, după inimile prizonierilor noştri. De aceea zeii noştri au părăsit acest popor, dar îi vom reîntoarce cu faţa spre noi, deîndată ce pietrele altarului se vor înmuia de sângele unei jertfe umane. Mi-am convins prietenul meu venerabilul preot aici de faţă, că o astfel de jertfă este necesară, pentru a recâştiga pe zeii care în ultima vreme ne-au părăsit. O jertfă din propriile noastre rânduri, din cadrul propriului nostru popor, n-ar fi binevenită. Dar prizonierii noştri pot fi şi trebuie jertfiţi. Aţi pătruns în interiorul cetăţii noastre, aţi vrut să dezvăluiţi lumii de afară, secretele oraşului nostru ascuns, sunteţi prin urmare duşmanii noştri. Din fericire n-aţi reuşit şi nouă ne-a fost dat să vă învingem. Acum trebuie să fiţi pregătiţi şi dăruiţi ca ofrandă zeului nostru. Mâine vom serba, sărbătoarea Soarelui. Sângele vostru va fi cel mai frumos dar pe care-i putem oferi zeităţii supreme.

Căpitanul Farrow a luat o mină foarte gravă, atunci când îi răspunse:

— Vă atrag atenţia, că prin această jertfă poporul vostru nu va deveni mai mare, ci va fi complet distrus. Astăzi nu mai este permis să iei prizonieri europeni şi să-i sacrifici aşa după pofta inimii, chiar dacă sacrificiul este făcut în numele celei mai venerate zeităţi. Eu unul m-aş gândi de două ori la aceasta, mai ales luând în calcul pedeapsa corespunzătoare.

— S-a hotărât, moartea voastră, răspunse plin de demnitate europeanul. De asemenea şi tânărul muşcat de şarpe, trebuie să moară. Va sosi imediat aici, am şi trimis după dânsul. Veninul şarpelui, nu i-a făcut nimic rău, tocmai pentru că este destinat unei cauze mai mari: zeului nostru.

Căpitanul nu-şi putu ascunde un zâmbet, întrucât îşi dădea acum seama, cum reuşise fiului său să pătrundă până aici, apoi îşi luă o figură serioasă când bătrânul European, continuă:

— Ar trebui de mult să se afle aici. O să trimit pe cineva sus.

— Tânărul de sus este fiul meu, continuă căpitanul pentru a mai câştiga timp. Poate că este ameţit de otrava şarpelui şi nu este în stare să vină până aici.

— S-a însănătoşit pe deplin. Ştiu ce vorbesc.

Bătrânul deveni tot mai neliniştit. Se adresă din nou bătrânului preot şi, la un semn al acestuia, se ridicară de jos trei tineri indieni şi părăsiră încăperea prin uşa de aur, prin care intrase George. Încă de la primele cuvinte ale Europeanului, George se târî, din mumie în mumie la capătul templului, adăpostit în dosul soclurilor de piaţă şi acuma se găsea foarte aproape de altar. Era ferm hotărât, să se arunce asupra bătrânului preot fanatic, în caz că situaţia s-ar fi dovedit ameninţătoare pentru camarazii săi. Pe europeanul cu barbă albă, voia să-l ia prizonier, pe de o parte că devenise un adept încă şi mai fanatic al vechilor preoţi incaşi şi pe de altă parte, era singurul prin care se putea face înţeles, dat fiind că nici el nici doctorul Bertram nu pricepeau dialectul vorbit de aceşti urmaşi ai străvechilor azteci.

Doctorul Handrich, care în vremea aceasta, îl examinase pe european, cu foarte multă atenţie, strigă acum cu o voce foarte puternică şi penetrantă:

— Domnule profesor Treskow, Armin Treskov, mă auziţi?

Bătrânul ridică capul şi-l privi surprins. Apoi faţa sa făcu o mină îndurerată, îşi frecă ridurile frunţii şi murmură:

— Mi-aduc aminte de ceva – dar nu mai ştiu ce înseamnă. O umbră mare se întinde peste tot trecutul meu. Dar Soarele, zeitatea supremă mă iluminează acum.

După ce George ascultă vorbele bătrânului, îl cuprinse o milă adâncă pentru acesta. Aşadar acesta era într-adevăr profesorul Treskow, dar îşi pierduse complet memoria printr-o împrejurare pe care George nu şi-o putea lămuri, poate accident, poate cu ajutorul unei otrăvi, pe care i-o administraseră indienii. El nu mai ştia cine este, nici de cine aparţine.

Incaşii îl aleseseră drept preot, numai fiindcă avea spiritul tulburat. Nebunii sunt priviţi la multe popoare, drept sfinţi şi în orice caz sunt priviţi cu teamă şi respect. Poate că va fi posibil ca şi acest nenorocit să fie salvat şi recuperat.

George privi cu destulă îngrijorare în marea sală de rugăciuni a templului acum, unde să fi tot fost adunaţi vreo 60 de indieni, un număr copleşitor de mare, împotriva cărora era imposibil de luptat, mai ales în situaţia când nu posedai arme.

Să nu mai punem la socoteală şi pe europeanul cu mintea lui rătăcită, care deşi îşi etalase intenţiile şi rangul, nu se deşteptase din noaptea uitării în care alunecase şi care era acum dominat de ideea fixă a jertfei umane şi se va alătura fără îndoială de partea Indienilor răzbunători.

O hotărâre trebuia să ia mai devreme sau mai târziu, pentru că cei trei tineri indieni se vor întoarce cât de curând cu vestea că tânărul prizonier, adică el, nu mai era în sala mumiilor.

Uşa, prin care tovarăşii lui au fost introduşi, stătea deschisă. Era o uşă îngustă, amplasată între două socluri de granit, pe care tronau de asemenea mumiile unor stăpânitori sau preoţi de odinioară. George se întrebă, dacă ar fi posibil, la nevoie să poată fugi prin această uşă a sălii pe care o aprecia ca fiind la 20 de metri distanţă. Această distanţă, o putea acoperi într-un timp mai scurt decât le-ar trebui Indienilor să-şi revină din surpriza apariţiei bruşte a celui pe care-i credeau încă prizonier, sus, în sala mumiilor. Nu ştia însă unde duce această uşă. Poate că ducea la celulele prizonierilor, din care aceştia tocmai au fost scoşi. Aşa că ar putea ajunge din lac în puţ.

George aprecie seriozitatea situaţiei sale foarte realist. Dacă indienii se vor întoarce şi vor raporta că prizonierul evadase, va începe o adevărată căutare şi percheziţie prin toate sălile templului. Unde ar putea să se ascundă? Să rămână pe loc era imposibil, deoarece ar fi fost descoperit foarte repede. Chiar dacă i-ar reuşi să ameţească cu măciuca vreo doi trei adversari, la ce i-ar folosi, de vreme ce ar fi covârşit de restul incaşilor? Gânditor îşi îndreptă, din nou, privirea înspre mumia îndărătul căreia se ascunsese. Mumia de sex femeiesc avea un veşmânt bogat, tivit cu aur şi cu nestemate, pesemne fusese soţia unui reprezentant de vază al aztecilor. Acest veşmânt oferea, de pe jilţul pe care sta un adăpost suficient dacă i-ar fi reuşit să se pitească sub ei.

Acolo nu-l va căuta şi nu-l va bănui nimeni. Poate că nici măcar Indienii nu cutezau să atingă mumiile sfinte.

Pericolul consta în aceea că, veşmintele puteau fi presărate cu prafuri veninoase. Nu vedea însă nici o ieşire, trebuia să şi asume acest risc. Dacă ar fi prins şi făcut din nou prizonier, aşa legat cum se va afla, nu va mai fi de nici un folos camarazilor săi!

Treskow era, în starea în care se afla, cel mai periculos adversar. Doar el era acela care-i lămurise pe preotul incaş să se întoarcă la jertfele umane.

George auzi strigăte, ce veneau aparent de pe treptele pe care le coborâse. Fiecare secundă era preţioasă. Atenţia tuturor era îndreptată acum spre uşa de aur care tocmai se deschise. Acest moment îl folosi George pentru a se strecura sub soclul mumiei. Ridică uşor largul şi bogatul veşmânt al mumiei, îngenunche sub el şi dispăru cu un sentiment de groază sub stofa rigidă.

Un miros pătrunzător de camfor şi lemn de santal îi pătrunse în nări. Era necesar să respire economicos şi grijuliu, pentru a nu-l apuca un acces de tuse.

Cu lama briceagului său, făcu o mică găurică în materialul din care

era confecţionat veşmântul, pentru a-i permite să supravegheze mersul evenimentelor şi, mai înainte de toate, de a avea în faţa ochilor altarul.

Bătrânul preot ascultă cu chipul împietrit, lipsit de expresie, raportul celor trei indieni, care trebuia să-l aducă pe prizonier. Primul indian, pe care George îl surprinsese şi-l legase, coborî şi el şi-şi freca încontinuu încheieturile mâinilor, pe care George le legase foarte strâns şi se părea că aceasta făcuse şanţuri adânci în piele, în încercarea disperată a acestuia de a se elibera.

Dimpotrivă – foarte agitat se dovedi bătrânul profesor şi simţămintele lui se oglindeau foarte fidel pe chipu-i şi în toată atitudinea sa, deoarece îşi ridica încontinuu braţele şi scoase strigăte deznădăjduite. Se întoarse din nou spre căpitan şi strigă:

— Fiul vostru a evadat. A doborât paznicul şi l-a legat. Din această cauză va trebui să fie sever pedepsit. Cum a îndrăznit să ridice mâna împotriva paznicului trimis de preoţi?

— Aşa de simplu nu va fi să-l prindeţi, zâmbi Farrow senior, înainte de a-l pedepsi, va trebui să-l capturaţi.

— O să-l capturăm, fiţi fără grijă!

— Încercaţi, domnule profesor Treskow!

Când îşi auzi pentru a doua oară strigat numele tresări. Îşi frecă din nou fruntea murmurând ca pentru sine:

— Unde am mai auzit eu numele ăsta? Totul pluteşte în întuneric, dar din fericire, Soarele va împrăştia întunericul şi în cinstea lui veţi fi în curând jertfiţi.

Între timp, preotul indian dăduse instrucţiunile sale. Indienii îngenuncheaţi se ridicară şi începură să caute minuţios prin sală. O parte dintre ei, dispărură prin uşa de aur, pentru a căuta, din nou, în sala de sus, cea a mumiilor. Ceilalţi rămaşi căutau acum, fiecare soclu de piatră din încăperea de jos. Din fericire ideea de a căuta mumiile nu le venise deocamdată.

Căpitanul observase încercarea reuşită a lui George de a se ascunde sub veşmântul mumiei. Îngrijorat îl întrebă pe doctorul Bertram:

— Dacă i se întâmplă ceva lui George? Este ascuns sub rochia celei de a treia mumii de pe partea stângă.

— Cred că s-a convins mai întâi că totul este în regulă şi veştmintele nu sunt otrăvite, replică doctorul.

Handrich care ascultase convorbirea adăugă numai:

— Otrava protectoare o întrebuinţează incaşii numai în cazurile în care mumiile se găsesc într-un templu izolat, care nu e frecventat mereu de preoţi.

Căpitanul răsuflă uşurat:

— George ne va scoate din încurcătură. Cred chiar că va reuşi să ajungă la celulele noastre, dacă vom fi duşi înapoi.

— L-aş sfătui mai degrabă să n-o facă. Celulele sub pământene sunt supravegheate cu stricteţe, cum am observat deja. Şi fiul dumneavoastră mai e şi dezarmat, pe deasupra.

— Lui George al meu i-au reuşit şi altele şi mai şi, zâmbi plin de mândrie căpitanul.

George nu se simţea prea comod sub veşmântul mumiei.

Simţea o mâncărime neplăcută pe faţă. Să fi prevăzut totuşi incaşii mumiile acestea cu o otravă, care să atace mai întâi pielea şi pe urmă să-şi arate efectele?

Să-i fi fost sortit oare, sub acest veştmânt femeiesc, bogat împodobit, să-şi împlinească destinul, hotărât lui de secole?

Cu dragă inimă ar fi fugit de acolo, dar mănunchiul de indieni, care scotoceau încăperea, erau al naibii de aproape.

Vedea prin deschizătura practicată în rochie că înfăţişarea incaşilor trăda o înverşunare fără margini.

Spre bucuria lui nu aruncară nici o privire asupra mumiilor. De-ar fi făcut-o, l-ar fi găsit cu siguranţă.

Căutară cu asiduitate până la altar, toată încăperea, în lung şi în lat şi acuma se opriră nedumeriţi neştiind ce să mai facă.

V.
O EVADARE PRIMEJDIOASĂ.

DIN NOU BĂTRÂNUL PREOT strigă un ordin oamenilor, care percheziţionau sala. Arătă spre uşa îngustă, încă deschisă, care ducea spre celulele subpământene. Imediat indienii dispărură, în şir prin uşă. Rămaseră numai bătrânul preot, profesorul şi prizonierii în sala de rugăciune şi ofrande.

George cugetă repede dacă n-ar fi acum momentul potrivit să-şi încerce norocul. Pe preot şi profesor va reuşi el să-i scoată din circulaţie repede cu doua trei lovituri bine ţintite. Dar cum vor reuşi să părăsească toţi nevătămaţi?

Bineînţeles că mai existau şi alte uşi mascate în pereţi, care se deschideau la apăsarea unui mecanism secret dar acest mecanism trebuia căutat pentru fiecare uşă în parte, pentru a le pune în cele din urmă în mişcare. Aceasta ar necesita mult timp. Şi evadarea trebuia neapărat să reuşească. Oricât de nerăbdător ar fi fost să iasă din ascunzătoare să-şi elibereze tovarăşii, trebuia să fie cu răbdare şi să aştepte o ocazie mai favorabilă, mai întâi trebuia să stabilească unde ducea a doua ieşire a sălii. Aceasta îi reuşea cel mai bine dacă-l ţinea sub observaţie pe preot şi pe profesor.

Indienii trebuiau să se întoarcă în curând din infructuoasa lor încercare de a-l găsi. Atunci va vedea ce-i de făcut. Posibil ar fi ca profesorul să insiste ca prizonierii să fie imediat sacrificaţi. În acest

caz nu-i rămânea altă alternativă, trebuia să atace fără întârziere.

Se scurseră zece minute. George se simţea din ce în ce mai rău sub povara stofei grele din care era confecţionată haina mumiei şi mai ales, din cauza mirosului persistent şi ameţitor pe care îl emanau hainele. Îşi scosese deja batista şi-o apăsa cu toată puterea peste gură şi nas, pentru a-şi înăbuşi orice acces de tuşă. Poate că o izbucnire de tuse neaşteptată ar pune pe goană pe indieni. Superstiţioşi cum sunt din fire, reprezentanţii oricăror popoare primitive, cum ar fi cazul şi acestor băştinaşi, s-ar speria de moarte dacă una din mumii ar începe pur şi simplu să strănute.

Nu însă, bătrânul preot şi profesorul convertit. Aşa că părăsi planul acesta. În sfârşit, se reîntoarseră şi indienii care percheziţionau sala de sus. Îngenunchează plin de respect în faţa altarului. Unul stătea în picioare, cu mâinile împreunate peste piept, raportându-i ceva preotului.

— Fiul dumneavoastră pare să fi reuşit să evadeze, strigă acum profesorul căpitanului Farrow. Dacă nu cumva a reuşit să se strecoare prin sala aceasta până în carcerele subpământene.

Căpitanul zâmbi numai, ceea ce profesorul nu putu în nici un caz suporta şi de aceea continuă:

— Nu vă bucuraţi prea devreme, chiar dacă fiul dumneavoastră ar fi reuşit să ajungă până în oraş. Toate posturile de trecere de acolo şi din junglă sunt păzite de oamenii noştri înarmaţi cu săgeţi otrăvite. Dacă ar ajunge până la sentinelele noastre mai îndepărtate, care sunt înarmate cu săgeţi care provoacă numai pierderea cunoştinţei – pe care le-am folosit şi împotriva dumneavoastră – fiul vostru tot va fi prins şi mai târziu jertfit aici în sala tronului.

— Domnule profesor Treskow, pe fiul meu, nu-l veţi mai putea aduce în puterea dumneavoastră. Sângele lui şi al nostru nu va mai fi vărsat pe altarul sacrificiului. Lăsaţi preoţii ca şi până acum să aducă jertfe florale zeilor incaşi. Stăpânirea de odinioară şi gloria imperiului incaş nu vor mai putea fi astfel reînviate. Roata istoriei nu se mai poate întoarce.

— Gloria imperiului nostru va reveni! Sângele vostru o va face. Nu stârniţi mânia zeilor încercând să evadaţi. Aceştia vă vor pedepsi cu străşnicie, strigă surescitat în nebunia lui, profesorul.

— Dar domnule profesor Treskow…

Din nou profesorul îşi duse mâna la tâmple vădit tulburat.

— Numele, numele ăsta! Unde l-am mai auzit eu?

— Sunteţi profesorul Treskow, Armin Treskow! strigă cât putu acum şi doctorul Handrich. Deşteptaţi-vă odată, domnule profesor! Haideţi cu noi înapoi la Bonn. Înapoi la Universitate!

Din ce în ce mai tulburat acesta îşi freca tâmplele, chipul exprimându-i clar lupta interioară pe care o ducea. Murmură din nou:

— Numele acestea, pe care le aud! De unde le ştiu oare? Eu să fiu oare acel profesor Treskow? Nu, sunt doar preotul Incaşilor!

Nici căpitanul, nici Handrich, cu atât mai puţin George, nu ştiau ce să întreprindă, pentru a-l aduce la realitate pe omul acesta. În nici un caz nu trebuia să-l părăsească aici.

Între timp veniseră indienii din celulele de jos. Şi din aceştia unul raportă că n-au găsit pe nimeni, în vreme ce ceilalţi îngenunchează. După raport, profesorul se exprimă din nou:

— Cred c-a reuşit să evadeze. Voi trimite repede înştiinţare sentinelelor noastre din junglă. Fiul dumneavoastră, domnule căpitan trebuie adus neapărat teafăr îndărăt, pentru a fi sacrificat.

Căpitanul tăcea ceea ce-l miră pe profesor, care continuă:

— Marele Soare aşteaptă dar, ca razele sale să poată lumina încă o dată peste un mare şi puternic imperiu al Incaşilor. Ştiu asta. Şi mai ştiu că eu voi fi unul dintre cei mai puternici oameni ai noului imperiu, întrucât mie mi se va datora reînvierea lui.

— Şi-a pierdut total discernământul, zise cu regret căpitanul adresându-se doctorului Handrich.

În acest moment bătrânul preot începu o lungă discuţie al cărui sens şi conţinut nimeni din europenii aflaţi în sală nu-l înţelegea, în afară de bietul profesor cu raţiunea tulburată şi a cărui faţă, la cuvintele preotului, devenea din ce în ce mai întunecată. Când preotul îşi termină discursul, profesorul se adresă la rândul lui europenilor.

— Nu vă voi jertfi înainte ca evadatul să fie şi el prins. Prietenul meu preotul, aici de faţă va reuşi să lase sa treacă această mare sărbătoare a soarelui fără să fiţi sacrificaţi imediat. Dar ne mai rămâne o jumătate de zi şi o noapte întreagă în faţă. Santinelele noastre vor reuşi să-l readucă pe prizonier. Sunt sigur de asta. A doua oară nu va mai reuşi să evadeze şi nu va mai periclita prin asta viitorul poporului nostru! Veţi fi duşi din nou în celulele noastre şi voi avea personal grijă să zădărnicesc orice tentativă de evadare.

Profesorul dădu câteva ordine, în urma cărora prizonierii împreună cu Handrich, fură conduşi în celule fără împotrivire. Erau destul de stăpâni pe ei să nu îndrăznească să arunce o privire asupra mumiei, sub al cărei veştmânt se mai afla încă George.

După ce cei şase paznici, cărora profesorul le ordonase să-i conducă pe prizonieri îndărăt la celulele lor dispărură, preotul dădu la rândul lui ordine Indienilor îngenunchiaţi care mai rămăseseră aici, să se îndepărteze. Timp îndelungat stătu înaintea altarului şi privi spre uriaşul chip lucrat în aur. În cele din urmă păşi încet cu umerii aplecaţi, înspre statuie, pătrunse alături de altar şi atinse cu arătătorul un anumit loc.

Atunci se dădu într-o parte o porţiune îngustă din zidul cu masca, chiar lângă statuie. Preotul dispăru prin această deschizătură. În urma

lui uşa reveni la loc, peretele reluându-şi aspectul iniţial. George se afla singur în sala tronului de aur.

Mai aşteptă câteva minute spre a se convinge că nici unul din paznici nu se va reîntoarce. În sfârşit, ieşi din ascunzătoarea sa. Inspiră adânc aerul proaspăt din sală îşi scoase oglinjoara din buzunar şi-şi privi faţa care-i „mânca” peste tot. Spre marea lui bucurie, constată că iritarea nu-i fusese pricinuită decât de transpiraţia care-i curgea şiroaie chiar şi acuma. Agitaţia şi căldura de sub bogatul veştmânt al mumiei îl făcuse să transpire din abundenţă. Apucă strâns cu mâna dreaptă măciulia de aur şi se strecură pe lângă altar, spre chipul zeului uriaş. Privi cu atenţie locul unde văzuse că apăsase bătrânul preot şi spre bucuria lui descoperi o nestemată de un galben intens pe care puse şi el arătătorul după care prinse măciuca cu hotărâre. Cu un scârţâit uşor porţiunea de perete ce servea de uşă mascată, se dădu încetişor deoparte. Se strecură repede înăuntru şi acum se găsea într-un coridor îngust şi lung doar de zece metri. Capătul gangului i-a fost indicat de o perdea de culoare roşie ţesută cu fire de aur.

Fără zgomot alunecă George de-a lungul gangului şi cu multă precauţie împinse perdeaua într-o parte. Privea acum într-o încăpere mare cu mobilă din aur pur. Pe masa de aur – lângă o tavă fumegândă – armele camarazilor săi. Bătrânul preot stătea într-un fotoliu privind un obiect de formă rotundă. George se strecură în spatele acestuia şi i se adresă deodată cu voce tare. Preotul a fost atât de îngrozit, încât leşină. Poate că în clipa aceea crezuse că una din mumii sau zeităţi se trezise şi-l chema la ele.

George îl legă repede şi-i puse un căluş în gură, după care luă toate armele camarazilor săi, îşi înfipse măciulia în brâu şi-şi luă propriul pistol în mâna dreaptă. Acum se simţea în siguranţă. Indienii care trăiau aici atât de feriţi de restul lumii probabil că nu cunoşteau efectul armelor de foc. O împuşcătură îi va speria atât de tare încât vor încerca să se salveze prin fugă.

Din nou George privi în sala tronului. Se uită cu atenţie înainte de a intra, dar nu văzu nimic suspect. Păşi apoi pe uşiţa îngustă care ducea la celulele subterane.

După o scurtă căutare descoperi peretele, unde apăsând uşor, uşa secretă se deschise. De-abia se deschise uşa că a şi văzut capul profesorului. Nu şovăi prea mult, ci-i aplică acestuia, cu toată forţa, o lovitură de box, încât, fără a scoate un strigăt, acesta căzu fără zgomot la pământ. Nu-şi mai pierdu vremea să-l mai lege, ci se năpusti pe trepte în jos. Deşi toate încăperile erau aici subterane, domnea o lumină destui de vie. Vechii incaşi, se gândii George, trebuie să fi avut ingineri constructori minunaţi, cărora le reuşise prin sisteme de reflexie să aducă lumină în toate încăperile subpământene.

Treptele se sfârşiră, înaintea lui George se deschidea la stânga şi la dreapta câte un nou coridor. Acolo trebuia să se găsească camerele, la care indienii puseseră santinele. Nu voia să se ajungă la luptă şi-şi propuse să scoată santinelele din funcţiune, pe cât posibil fără zgomot.

Se aplecă şi se târî până la colţ, spionând ce se afla în fata lui. În dreapta lipit aproape de perete era un indian. Se îndreptă de şale, îşi luă măciulia de la brâu şi lovi în forţă. Lovit de această armă primitivă dar eficientă, indianul se prăbuşi fără zgomot la aflau prizonierii. Cântecul se auzea din dreapta. De aceea George se strecură în această direcţie. Din nou se făcu o cotitură. La fel de prevăzător ca la primul cot al gangului privi mai întâi. A văzut doi tineri indieni care vorbeau în şoaptă. Amuţiră de îndată ce George apăru în faţa lor. Lovi cu iuţeala fulgerului pe primul indian care a căzut fără un ţipăt la pământ. Cel de al doilea izbuti să scoată un horcăit şi-i urmă exemplu. Trei potrivnici fuseseră înlăturaţi până acum. Trebuia să se gândească, deoarece nu voia să-i lege pe incaşii aceştia care în fond nu-i făcuseră nimic: erau doar obstacole ce se cereau înlăturate, pentru a-şi elibera prietenii.

Din nou ajunse la un cot al coridorului, în faţa lui se mai găseau trei indieni, care erau postaţi fiecare în faţa unei uşi ce aveau o lucire gălbuie, în lumina palǎ care răzbătea până aici.

Trei adversari deodată! Era totuşi cam mult. Dar George nu şovăi nici acum, ci făcu o săritură îndrăzneaţă înainte.

Primul dintre cei trei, se prăbuşi la pământ, înainte ca ceilalţi doi, care stăteau mai în spate, să-şi dea seama ce se petrece.

Pe al doilea îl ajunse, chiar în clipa când acesta voia să ridice instrumentul de suflat săgeţi otrăvite. Se prăbuşi sub lovitura măciucii de aur.

Reuşi în ultima clipă să se aplece fulgerător, pentru că al treilea indian şi-a şi dus la buze tubul din care săgeata şuieră deasupra capului lui George. Nu mai era timp să sară şi asupra acestuia. Între timp acesta era şi el pregătit de luptă cu măciuca în mână.

Măciucile se ciocniră în aer. A doua lovitură n-o mai reuşi indianul deoarece George se dădu fulgerător în lături şi-l lovi cu măciulia printr-o lovitură surprinzătoare de jos în sus în bărbie.

Şi acest al treilea adversar se prăbuşi finalmente la pământ, bolborosind ceva ininteligibil.

Câteva minute mai târziu, uşile celulelor, în care se găseau prizonierii au fost deschise. Le înmâna repede armele trebuincioase. Nimeni nu scoase nici o vorbă ştiind prea bine că numai jumătate de treabă era făcută.

Îi conduse repede de-a lungul coridorului, găsindu-l pe profesor încă în stare de inconştienţă. Petre îl legă repede şi-i puse căluş în gură, după care şi-l zvârli pe umăr şi-şi continuă drumul.

Trecând pe lângă chipul uriaş al zeului aztec, ajunseră în camera bătrânului preot care se redeşteptase şi acum îi urmărea cu ochii mari, cuprinşi de groază. George îi luă căluşul şi arătă spre măciucă gest pe care preotul îl înţelese fără dificultăţi.

Tovarăşii săi îi dezarmaseră pe toţi indienii santinele întâlniţi în cale, adversari doborâţi de George, luându-le tuburile, măciucile şi săgeţile, pentru ca aceştia să nu mai fie în stare să-i atace şi-n parte ca o amintire din aventura trăită aici, în străvechiul oraş aztec.

Doctorul Handrich încercă să stabilească un mijloc de comunicare cu preotul. Încercă în toate dialectele posibile, până ce, în cele din urmă, reuşi. Bătrânul îi răspunse în unul din ele.

Mult timp se întreţinură astfel şi în cele din urmă se întoarse spre camarazii de pe „Dox", cu faţa strălucind de bucurie.

— Suntem salvaţi, preotul însuşi s-a opus şi se opune, jertfelor umane făcute zeităţii lor. Are o viziune mai cuprinzătoare decât profesorul Treskow. Profesorul şi-a pierdut minţile din ziua în care s-a prăbuşit de pe unul din zidurile oraşului mort şi-a căzut de la o înălţime de câţiva metri, lovindu-se cu capul de un bloc de piatră. Tocmai această stare i-a adus neasemuită vază şi preţuire din partea indienilor. Preotul se arată dispus să ne conducă în afară din oraş, cu rugămintea de a nu ne mai întoarce. Vrea să rămână pe mai departe aici, singur, izolat, cu poporul său, care din an în an se împuţinează tot mai mult.

— Puteţi să-i promiteţi acest lucru din partea noastră. Dar ce credeţi, noi putem avea încredere în el?

— Eu cred că da!

— Atunci să-l dezlegăm.

Bătrânul preot dezlegat acum, îi privi câteva minute lung, apoi luă dintr-o nişă ascunsă în perete, acoperită de o draperie, câteva figurine mici din aur. Fiecăruia dintre europeni îi înmâna câte una. De asemenea, măciuliile de aur le fură dăruite, sau mai bine zis îi se permise să le păstreze. Fură conduşi apoi printr-un coridor mascat, de către bătrânul preot, până ce se aflară în libertate. În urma lor se ridicau zidurile oraşului ascuns, ale oraşului mort. Preotul le arătă apoi drumul pe care urmau să meargă. Apoi îşi duse la buze o pipă ciudată şi scoase câteva fluierături.

Doctorul Handrich îşi lămuri însoţitorii că în felul acesta au fost înştiinţate toate santinelele ascunse în junglă să se retragă şi să le lase trecerea liberă. Peste un sfert de oră vor putea părăsi netulburaţi jungla.

Într-adevăr ajunseră fără vreun incident notabil foarte curând la „reşedinţa" doctorului Handrich. De abia aici avu vreme doctorul Bertram să-l examineze mai cu atenţie pe profesorul încă ameţit, pe care-l purtase în cârcă întreg drumul, uriaşul Petre.

— Domnule George, se pare că l-aţi nimerit pe profesorul Treskow în acelaşi loc în care mai fusese odată rănit. Să sperăm că nu se vor ivi complicaţii!

Timp de mai multe zile viaţa profesorului atârnă de un fir de păr din cauza febrei ridicată, dar într-o dimineaţă deschise în sfârşit ochii. Doctorul Bertram, împărtăşi tuturor vestea minunată, că lovitura pe care a suferit-o profesorul avusese şi partea ei bună îi readuse memoria. Asemenea cazuri sunt cunoscute de mult în lumea medicală.

Profesorul Treskow îşi aminti cu claritate tot ce i se întâmplase în oraşul mort. Promise doctorului Handrich să scrie împreună cu acesta o carte, mărturie despre civilizaţia aztecă, cum încă nimeni nu mai publicase.

Membrii echipajului „Dox” trecură din nou Cordilierii de data aceasta în sens invers. Hotărâră să părăsească ţara pe ascuns, pentru a putea păstra numeroasele obiecte preţioase primite cadou de la bătrânul preot, întrucât autorităţile au interzis cu stricteţe, să se înstrăineze orice obiect aparţinând culturii incaşe.

Cu noroc puseră piciorul pe puntea submarinului. O zi mai târziu sosiră şi cei doi învăţaţi, specialişti amândoi în cultura incaşă. Submarinul luă direcţia sud. Într-un port chilian, profesorul Treskow şi doctorul Handrich fură debarcaţi pentru ca de acolo să plece spre Patrie.

„Dox”-ul însă, lăsă America de Sud în urmă ţinând acum mereu direcţia spre vest spre îndepărtata „Insulă a Odihnei”.

Înainte de a ajunge acasă, camarazii mai întâmpinară multe peripeţii.

Aventurile submarinului Dox 179

Hans Warren

I.
LA GOLFUL CAMBAY.

«NU NE ASTEPTAM DELOC să călătorim atât de repede de la Bombay spre regiunea de nord a Indiei. După ce părăsisem mai întâi Indore cu destinaţia Bombay, de aici nu mai aveam un ţel determinat – ci călătoream, ca să zic aşa, de plăcere.

Faptul că eram atât de cunoscuţi avea şi părţile sale bune altfel nu ni s-ar fi adresat fără nici o îndoială, încercatul vânător de tigri, în vestibulul hotelului la care trăsesem.

Ne fixarăm atenţia asupra lui, numai după comportamentul plin de cel mai adânc respect al angajaţilor hotelului, după privirile curioase şi numeroasele şuşoteli pe care le stârnea simpla lui trecere, pe culoarele hotelului. Cu statura sa înaltă, mlădioasă şi cu trăsăturile îndrăzneţe săpate în chipu-i bronzat şi cu o cicatrice albă ce-i brăzda obrazul de la tâmpla stângă, de-a curmezişul, până-n partea dreaptă a bărbiei, produsese o puternică impresie şi asupra noastră.

— James Rice, se prezentă el.

Acest nume îmi era binecunoscut. Citisem doar despre un anume locotenent Rice, care a fost unul dintre cei mai vestiţi vânători de tigri din India acum circa 25 de ani. Acest James Rice, trebuia să fie o rudă sau un urmaş al acelui îndrăzneţ vânător şi aceasta mi se confirmă prin spusele omului, care continuă:

— Sunt fiul locotenentului Rice cunoscut în întreaga Indie ca un vânător pătimaş de tigri. Din această faimă s-a răsfrânt ceva şi asupra mea, întrucât am răpus şi eu, la rândul meu un număr de tigri, dar aceasta nu înseamnă nimic când te gândeşti, că el înarmat cu arme mult mai puţin perfecţionate a scăpat teafăr din situaţii foarte primejdioase!

— În ciuda celor mai perfecţionate arme, vânătoarea de tigri rămâne un lucru extrem de primejdios, replică acum Marian. Văd pe faţa dumneavoastră că aţi avut de-a face cunoştinţă foarte de aproape cu un tigru.

— A trebuit să atac odată, un tigru foarte grav rănit numai cu cuţitul, nu puteam face uz de armă ca să nu-mi rănesc camaradul, zise, parcă scuzându-se, Rice.

O spusese cu un ton de parcă ar fi fost un lucru absolut normal sau un eveniment cotidian.

Omul îmi plăcea, trebuia s-o recunosc şi Marian îmi împărtăşea părerea, aceasta reieşea din felul cum i se adresă acestuia:

— Domnul Rice, mă bucură să fac cunoştinţă cu un om atât de vrednic. Şi noi am răpus tigri, dar a fost o întâmplare. Dumneata însă se pare să fi moştenit calităţile paterne în cel mai pur sens al

cuvântului. Aveţi însă o dorinţă expresă să ne formulaţi?

— Mărturisesc că da, domnule Farrow. Este vorba de o situaţie ciudată şi extrem de delicată pe care n-o pot împărtăşi decât unor oameni ca dumneavoastră. Aţi întâmpinat atâtea în calea dumneavoastră cum nu i-a fost dat nimănui şi de aceea cred că n-o să râdeţi de ceea ce am să vă spun.

— Aceasta n-o s-o fac în nici un caz, răspunse foarte serios Marian. Tocmai în India ne-a fost dat să trăim lucruri care trec dincolo de înţelegerea noastră, am întâmpinat aventuri mai mult decât ciudate şi vei fi auzit că ne interesează cu precădere tocmai acestea.

— Tocmai de aceea am căutat să fac cunoştinţă cu dumneavoastră. Vă preocupă şi căutaţi să clarificaţi tot felul de întâmplări misterioase, zise Rice. Dar mai întâi, permiteţi-mi o întrebare: Credeţi că ar fi posibil ca în India să se găsească gorile?

Întrebarea a fost pusă la modul foarte serios şi un om încercat ca Rice, nu ar pus-o fără un motiv temeinic.

De aceea am rămas puţin pe gânduri şi eu mă întrebam chiar, dacă nu există undeva vreo verigă ascunsă între maimuţele Africii şi Asiei.

Dar gorile! Gorila acest animal magnific atât de asemănător omului, nu a fost semnalată decât în Africa şi acolo în perimetrul regiunii numită Congo belgian şi niciodată până acum nu-i fusese dat vreunui zoolog să întâlnească un astfel de animal în alte părţi ale continentelor lumii.

Dacă într-adevăr Rice a văzut un astfel de exemplar, nu putea fi vorba decât de un import din Africa către India şi se rezuma cu siguranţă la un singur exemplar. Mă gândeam care ar fi putut fi rostul unul astfel de import, când Marian continuă:

— Nu-mi pot imagina de ce ar umbla prin India un astfel de importator cu o menajerie ambulantă din care ar fi putut evada gorila în cauză. Pe de altă parte, nu ştiu ca o gorilă să poată supravieţui în captivitate. Ai văzut-o cu proprii dumitale ochi, domnule Rice?

— Fireşte domnule Farrow. Am văzut animalul eu însumi! Şi în condiţii care au fost tot atât de ciudate, ca şi apariţia acestuia. Aţi auzit poate de Baroda, oraşul care se află situat la nord de Bombay, cam la 350 km depărtare. În acest oraş se află actualmente sora mea, măritată cu un negustor foarte bogat, pe nume Hearst. Au împreună o fiică Maud, care de cinci luni a dispărut fără urmă. Este o fată în vârstă de 17 ani. Sora mea mi-a trimis o telegramă şi m-am deplasat cât am putut de repede până acolo, deoarece biata mea soră îşi pusese mare speranţe în mine, ca vechi vânător de tigri şi bun cititor de urme. Din păcate cu toată experienţa mea, nu am putut descoperi nimic. De asemenea poliţia oraşului Baroda nu izbuti să afle nimic relevant, acolo fiind al optulea caz, de dispariţie a unor fete europene de aceeaşi vârstă. Într-o seară, pe când mă plimbam pe malul mării,

am văzut o gorilă.

Rice făcu o pauză, trecându-şi mâna peste frunte, ca şi cum nici lui nu i-ar fi venit să creadă afirmaţia. Îşi reveni repede însă şi continuă:

— Acolo, puţin mai sus se întinde golful Cambay, din care se răspândesc multe intrânduri spre uscat, sub formă de fiord. La malul celui mai mare şi mai nordic dintre aceste intrânduri, se găseşte oraşul Baroda, orientat spre est, chiar la capătul acestuia. La sud de oraş peisajul este foarte sălbatic şi ciudat. Foarte multe stânci tăiate de valuri, se ivesc din apă, iar în larg se găsesc nenumărate insuliţe, copleşite de o vegetaţie luxuriantă, care îngreunează accesul oricui în zonă. Am încercat bineînţeles şi eu să cercetez primele patru insule, dar cu preţul unor eforturi uriaşe, de-abia am putut croi o cărare, o singură cărare, în vegetaţia încâlcită a uneia din insule. N-am găsit cu această ocazie nici cea mai mică dovadă că o fiinţă omenească ar fi dus vreodată piciorul acolo, iar poliţiştii localnici care mă însoţiseră, mi-au comunicat şi ei că insulele treceau ca fiind cu desăvârşire pustii. În sensul că nu au fost cercetate niciodată. Motivul cel mai probabil, domnule Farrow, este că aceasta are legătură cu vreo superstiţie a indigenilor, deşi aceştia o neagă cu înverşunare. Dar după această divagaţie să ne reîntoarcem la mica mea aventură. Mă plimbam aşadar, adâncit în gânduri pe malul mării, preocupat şi îngrijorat de soarta nepoatei mele, de la dispariţia căreia tocmai trecuseră patru săptămâni, când văzui, cam la o sută de metri, spre sud de locul unde mei aflam în acel moment, o siluetă masivă. Am ochi foarte buni, dar acum nu-mi puteam crede pur şi simplu ochilor, căci silueta părea a unei maimuţe uriaşe, care purta în braţe o făptură mică albă şi cu care mergea spre nord! Cu ajutorul carabinei mele aş fi putut răpune fiara, dar, din păcate, nu o aveam asupra mea. Când m-am aflat la o depărtare de doar 50 de metri, mi-a fost dat să văd mai bine fiara. După felul cum păşea – o făcea în poziţia verticala ca şi omul – se grăbea din toate puterile către apă şi purta în braţe o fată îmbrăcată în veştmânt alb. Vă puteţi imagina, domnilor că am luat-o la fugă spre ea dar până când am ajuns la locul în care maimuţa uriaşă intrase în apă, acesta se găsea la o depărtare de mal de circa 50 de metri, cufundată în apă până la brâu, înconjurată de apa liniştită a mării. După cum spuneam marea era calmă şi aş fi putut înota cu uşurinţă până acolo, când deodată, fiara se întoarse. Da domnilor, era o gorilă uriaşă de peste doi metri înălţime care, după ce mă zări, îşi dezveli furioasă colţii albi şi masivi. Fata din braţele sale, părea foarte tânără şi dacă pân-acum zăcea ca moartă, în braţele păroase, dintr-o dată se deşteptă. Scoase un ţipăt deznădăjduit, încercă să scape din braţele puternice ale răpitorului ei şi mi-a făcut cu mâna un semn implorator disperat! Am sărit înainte, voind să atac maimuţa cu braţele goale, pentru a elibera fata când… pur şi simplu, gorila uriaşă dispăru,

domnilor, înghiţită de valurile mării! Rămăsei înmărmurit acolo, fără grai. Mă frecai la ochi, mă ciupii de braţe, căci mi se părea că trăisem pur şi simplu un coşmar în plină zi; privii încă o dată suprafaţa strălucitoare a mării, dar maimuţa uriaşă, din pricina căreia eram gata să intru în mare, dispăruse fără urmă, cu victimă cu tot! Eram atât de năucit, încât uitai cu desăvârşire că mă aflam încă în apă, îmi adâncii unghiile în carne, până îmi ţâşniră lacrimi de durere din ochi. Nu mai ştiam ce să mai cred! Am răpus până în prezent douăzeci şi doi de tigri, domnilor şi vă puteţi da seama că posed puţin calm şi stăpânire de sine dar ce mi se întâmplase, depăşea orice măsură. Mă îmbolnăvisem de friguri, da, dar asta se petrecuse cu două luni înainte de acest eveniment, aşa că nu puteam bănui nici cel puţin că era un acces tardiv de febră. În sfârşit m-am liniştit şi am devenit conştient de locul unde mă aflam. Stăteam pur şi simplu în apă până peste genunchi, inima-mi bătea în piept gata să se spargă, răsuflarea îmi era grea şi sacadată, deci trebuia să fi alergat până aici. Îmi reaminti, aşa cum derulezi un film cu încetinitorul, cum văzusem brusc gorila ieşind de după una din stâncile acelea, cum a intrat tot mai adânc în apă, îndepărtându-se de mal, cum s-a grăbit de îndată ce m-a zărit. S-a oprit apoi, s-a întors spre mine, îşi dezvelii dinţii albi într-un rictus înfricoşător, cum tânăra fată se trezi din leşin şi ţipă îngrozită, întinzând spre mine mâinile într-un gest rugător – şi apoi cum vedenia dispăruse.

Rice tăcu dintr-o dată şi-şi trecu iarăşi mâna peste ochi. Cât de des trebuie să fi făcut gestul acesta reflex, omul acesta îndrăzneţ, în ultimul timp, după ce trăise ceea ce ne relatase.

Ce puteam să cred? Totul era atât de neverosimil, încât, în cele din urmă, rămăsei cu impresia că acest om de o constituţie robustă, ce-i drept, fiind şi cu nervii la pământ, suferise un acces de febră pur şi simplu. De parcă mi-ar fi ghicit gândurile ridică privirea spre mine, mă privi adânc în ochi şi-mi spuse:

— Ştiu că vă gândiţi la un acces de febră, domnule Bertram. Şi mie îmi venea mai uşor să suport ideea asta, îndată, după ce mi-am revenit. Da, adevărat că şi nervii mei erau zdruncinaţi după atâtea căutări zadarnice şi atâtea griji ce-mi pricinuiseră dispariţia nepoatei mele. Se putea foarte uşor întâmpla, în aceste împrejurări ca un nou atac de febră să fi zugrăvit în mintea mea coşmarul ăla îngrozitor. Când am ajuns însă la mal am descoperit amprentele lăsate de picioarele uriaşe ale gorilei, în nisipul umed. Deci n-am visat. Sunt un căutător de urme încercat şi nu mă puteam înşela în nici un fel. Chiar dacă nu mai văzusem niciodată urmele unei gorile, ci doar ale unui urangutan, aici era clar vorba de aceleaşi urme, numai că mult mai mari şi mai adânc întipărite, cum era şi firesc, în nisipul umed al plajei. După ce am constatat toate acestea, am ajuns la concluzia că

poate gorila păşise, cu prada sa, într-una din fisurile de pe fundul mării, unde bântuia un puternic curent submarin, care le-a tras în adâncuri. Dar oricum, trebuia să apară mai degrabă sau mai târziu la suprafaţa mării. Aşa că, vreme îndelungată luai spre pază oglinda strălucitoare a apei, dar nimic nu-mi dovedi că aveam dreptate. M-am hotărât să fac apel la poliţiştii localnici din oraşul Baroda, cu care cercetasem până acum zadarnic împrejurimile, ca împreună cu aceştia să străbatem într-o barcă, în lung şi-n lat, toată suprafaţa mării, sondând adâncimea apei cu ajutorul prăjinilor. Mai întâi m-am gândit să urmez urmele gorilei cât mai mult posibil pe uscat Era numai o limbă mică de pământ udată permanent de flux şi de reflux. Urma apoi un brâu de stânci, îndărătul cărora dispărea orice urmă, oricâtă silinţă mi-am dat, nu am găsit nimic. Dar ce a fost mai ciudat, mi s-a întâmplat abia după ce m-am întors la Baroda şi am solicitat, de urgenţă, ajutorul poliţiştilor. Vajnicii poliţişti indigeni se codeau acum să mă urmeze şi nu izbutii să-i urnesc nici cu promisiuni nici cu ameninţări, deşi le-am cerut, în cele din urmă, numai să mă conducă cu barca până la golful Camby. Doar când sergentul Windstead, şeful acestora, le poruncise pe un ton foarte aspru şi oficial să mă urmeze, mărturisiră tremurând că această apariţie le era cunoscută cam de vreun an, nu numai lor dar întregii populaţii băştinaşe. O numiseră „Fantoma mării" şi nici unul nu încercase să lămurească ce stă în spatele acestei afaceri. După multe străduinţe am mai aflat că de foarte multe ori fantoma apăruse de cele mai multe ori singură, de fapt în majoritatea cazurilor, cu excepţia a trei apariţii, în care fuseseră văzută cu vreuna din fetele dispărute. Eu însumi am văzut gorila cu Ellen Horse al cărui tată, un bogat antreprenor, anunţase încă în aceeaşi seară dispariţia fiicei sale.

— Foarte ciudat, murmură acum Marian, după ce Rice îşi sfârşi povestirea. Cu atât mai interesant cu cât ziarele n-au pomenit nici un cuvânt despre afacerea asta misterioasă. Aţi mai continuat cercetările domnule Rice, vreau să zic pe cont propriu, în locul unde dispăruse gorila?

— Se înţelege, domnule Farrow replică vânătorul. Sergenţi Windstead, domnul Hearst, cumnatul meu, împreună cu mine am luat o barcă şi am cutreierat locul, în lung şi în lat în seara aceea s-a făcut prea târziu. Discuţiile cu poliţiştii intimidaţi ne-au răpit un timp preţios şi deşi a doua zi urmele lăsate de fiară dispăruseră din cauza fluxului, nimeni nu se mai îndoia că ceea ce văzusem corespundea realităţii. Am cercetat foarte temeinic fundul mării, nu numai cu ajutorul prăjinilor ci am făcut şi multe scufundări din barcă, conformaţia şi topografia golfului Cambay permiţând acestea. Stâncile însele erau presărate cu nenumărate adâncituri, ieşinduri şi intrânduri crenelate, neputând totuşi oferi adăpost unei făpturi atât de masive ca

aceea a gorilei. O explicaţie exista, cum de a putut această făptură să dispară atât de repede, în dosul stâncilor, dar mai departe nu ne-am putut lămuri în nici un chip. Ziua întreagă ne-am pierdut-o umblând şi cercetând, iar către seară, o furtună se iscă ca din senin, atât de puternică încât de-abia am întoarce la mal, fără să fim răsturnaţi din barca noastră. Am fost pur şi simplu zvârliţi la mal şi ne-am putut felicita c-am scăpat numai cu atâta, fără să fim răniţi. De-abia ajunserăm în oraş, că toată lumea ne privea pe jumătate curios, pe jumătate compătimitor, întrucât sfârşitul nefericit al cercetărilor noastre se şi răspândise, cu iuţeala fulgerului, în oraş. Bineînţeles, că localnicii se cam fereau să se apropie de noi văzând în eşecul expediţiei noaste un semn rău prevestitor, dimensiunea superstiţiei populaţiei capătă un alt contur, în sensul rău al cuvântului. Ei, domnilor, ce spuneţi acum despre problema mea? Ah, da, am uitat să menţionez că n-am permis să se scrie nimic în presă. Ar apărea ca un nonsens, e posibil că o fiinţă umană să fie părtaşă la toate astea şi orice relatare mai amănunţită a ziarelor, n-ar face decât să-l pună în gardă. Nutresc speranţa de a mai zări odată gorila asta blestemată şi atunci vă asigur că glonţul meu nu o va rata. M-am întors la Bombay numai pentru a cere o permisie de concediu comandantului meu de regiment, mâine intenţionez să mă înapoiez la Baroda. Mă bucur numai că am avut prilejul de a mă întreţine cu dumneavoastră domnilor, asupra acestei chestiuni ciudate.

— Şi bineînţeles, sperând în adâncul sufletului că vom merge cu dumneata, râse Marian. Dar chiar aşa o să facem! Da, ceea ce dumneata ai zugrăvit aici, este atât de ciudat, atât de neînţeles şi misterios totodată, încât ne-ai câştigat cu totul şi deoarece nu avem pe moment un scop şi nici un ţel precizat, vom încerca cu dragă inimă să rezolvăm enigma, mai ales că e vorba aici de opt fete răpite. Chiar şi pentru oraşul Baroda, cifra asta înseamnă ceva, mai ales că s-au petrecut într-un interval de timp de nici măcar un an. Rămâne aşa, domnule Rice. Te însoţim la Baroda, pentru a încerca să dăm de firul acestei afaceri. Am mai avut noi de-a face cu astfel de „fantome” care s-au dovedit în cele din urmă oameni în carne şi oase ca şi noi. Sunt chiar bucuros că am nimerit fără să căutăm, peste un caz atât de interesant.

— Bucuria este de partea mea, domnilor, răspunse acum cu căldură în voce vânătorul, că vă oferiţi să mă ajutaţi; eu sunt, vă daţi seama şi personal implicat în toată povestea asta, deoarece mi-a dispărut propria nepoată. Poate tocmai din cauza asta, fiindcă am fost prea serios afectat, nu am reuşit să dau de nici o urmă. Acum însă sunt plin de speranţe fiindcă ştiu prea bine că dumneavoastră v-a reuşit domnule să lămuriţi probleme mai încâlcite şi mai misterioase, decât aceasta.

— Sigur că o să ne dăm toată silinţa, de asta puteţi fi sigur, domnule Rice, totuşi, atotputernici nu suntem nici noi! Să sperăm că vom reuşi să descoperim cel puţin ascunzătoarea în care sunt ţinute tinerele fete, dacă mai pot fi salvate desigur, ceea ce e altă problemă.

— Fireşte, e foarte adevărat spuse Rice grav. În această problemă nu ne rămâne decât să sperăm!

În dimineaţa următoare, pornirăm spre Baroda. Furăm cazaţi în locuinţa încăpătoare a negustorului Hearst, cumnatul lui Rice.

Doamna Gladys Hearst era o frumuseţe; avea aceleaşi trăsături marcate ca ale fratelui său, vânătorul, de o mare distincţie şi regularitate, dar şi aceasta arăta atât de marcată de pierderea fiicei încât părea mult mai în vârstă. Probabil că în câteva săptămâni de durere şi griji îşi pierduse pentru totdeauna prospeţimea tinereţii.

Hearst însuşi, un om în vârstă de vreo patruzeci şi cinci de ani părea cu totul dărmat. Îşi făcea tot felul de gânduri, cu privire la dispariţia fiicei sale. Dispunea însă de o energie puternică, care ne-a impresionat plăcut şi ne rugă să-l luăm neapărat cu noi atunci când vom începe cercetările. Marian ceru imediat după ce tăcuserăm o baie şi am mâncat ceva să fim conduşi cât mai degrabă la locul apariţiei misterioase fantome.

Interesant este că apariţiile acesteia au avut loc întotdeauna seara, sau spre seară şi aceasta dădea ceva de gândit. Se urmărea oare prin aceasta să se îngreuneze cercetările, prin aceea că acestea începeau totdeauna la sfârşitul zilei? Aceasta conducea la un plan elaborat de o inteligenţă umană, cu desăvârşire exclusă în cazul gorilei. Era de presupus că un om stătea în spatele tuturor acestor lucruri. Poate că-i reuşise unui om cu calităţi excepţionale să aclimatizeze aici o maimuţă uriaşă, cu ajutorul căreia punea la cale răpirea tinerelor fete.

Rice ne conduse la început să facem un tur al oraşului. La aproximativ doi kilometri de la ultimele case, care mai făceau parte din perimetrul oraşului, începea o zonă pustie, presărată cu multe stânci, care se întindea în interiorul uscatului pe o adâncime de cel puţin zece kilometri, aşa cum ne lămuri acum vânătorul de tigri.

Acest ţinut stâncos înconjura de fapt Baroda pe ambele părţi. Bine făcu impresia că oraşul se afla plasat în mijlocul unui vulcan stins, ai cărui pereţi stâncoşi mai rămăseseră, ca vestigii în timp, a numeroaselor convulsii tectonice, suferite de bătrâna noastră planetă.

Găseam aceste explicaţii conforme cu realitatea şi Marian se dovedi foarte interesat, de intervenţiile lui Rice în această problemă. Examinând la rându-i curios fiecare stâncă mai ciudată pe care o întâlneam în cale. Nu de puţine ori după ce o privea îngândurat, dădea din cap mulţumit ca şi când tocmai ar fi găsit soluţia la o problemă care îl frământa de mult.

II.
FANTOMA MĂRII.

DUPĂ O PLIMBARE de aproximativ zece minute pe plaja îngustă şi umedă, ajunserăm în chiar inima golfului în care obişnuia să dispară uriaşa maimuţă.

Golful nu era foarte mare, să tot fi avut vreo sută de metri, aşezat între cele două limbi de pământ, la stânga şi la dreapta, care intrau şi ele în mare tot cam o sută de metri.

Rice ne lămurise că, locul propriu zis, în care se găsea o gaură pe fundul mării, se găsea la 50 de metri de mal şi la circa 20 de metri distanţă de limba de pământ din stânga. Acolo, în regiunea asta, ar fi dispărut întotdeauna maimuţa.

Marian examină întreg golful cu maximă atenţie privind şi peste ieşindul din stânga, unde priveliştea consta de asemenea din bucăţi uriaşe, sfărmate de stâncă, între care creşteau copaci uriaşi, ale căror vârfuri atingeau 30 de metri şi mai bine înălţime, tronând în aerul cald toropitor, în care aproape nu se simţea briza mării apropiate.

— Aveţi posibilităţi să vă permiteţi să angajaţi scafandri de la Bombay sau orice alt port, se adresă el pe nepregătite lui Hearst.

— Păi am şi făcut-o! Chiar mâine aştept sosirea a doi scafandri din Bombay, care au misiunea de a cerceta întregul golf.

— Mă bucur să aud asta şi o să iau şi eu parte la cercetare. La adâncimea de patru metri cât are golful acesta, presiunea nu este mare şi chiar un novice ca mine o poate suporta. Poate că voi descoperi ceva nou. Bineînţeles că va trebui să tratez întâi cu scafandrii. Dar să cercetăm zona din stânga unde sunt condiţii mai prielnice ascunzătorii unui animal aşa de mare, precum gorila.

Hearst şi Rice se priviră descumpăniţi şi vânătorul spuse:

— Credeţi că-i posibil, domnule Farrow? Nu văd cum! Limba de pământ să tot aibă 50 de metri, cum am putut să-mi dau seama ocolind-o cu barca, în interior n-am putut pătrunde din cauza desişului încâlcit şi în general a vegetaţiei sălbatice care înconjoară stâncile. Nici vorbă să poţi pătrunde aici. Am încercat în alte locuri mai potrivite scopului, dar cum vă spuneam, dacă am reuşit cu preţul unor mari eforturi să pătrund câţiva metri în desiş! E cu atât mai greu de imaginat cum un animal, atât de mare ca gorila, să fi reuşit să-şi croiască drum într-acolo. După mine, domnule Farrow, cred că-i cu desăvârşire exclus.

— Plăcută n-ar fi în nici un caz, o astfel de cercetare, chipul lui Marian luă acum o mină gânditoare. Să amânăm atunci încercarea pe mâine. Am putea face rost de o barcă? Aş vrea să examinez eu însumi în orice caz, fiecare porţiune a golfului. Păcat că se înnoptează deja.

— Da, într-o jumătate de oră, va fi întuneric în toată legea. Ce

ziceţi, să mai zăbovim, pe aici, cât se mai vede, sau să ne întoarcem în oraş, zise vânătorul?

— Şi dacă mai zăbovim gorila tot n-o să se arate, aşa că mai bine să ne întoarcem a fost de părere Marian.

Rămaseră cu toţii uimiţi de ultima remarcă a prietenului meu, uimire care crescu, după ce acesta i se adresă lui Pongo:

— Pongo, cred că o să avem nevoie de Maha, nu chiar de la început, dar pe urmă. În sfârşit să plecăm acuma.

Păşi cu pasul sprinten către oraş dar când ajunse în locul în unde după afirmaţia lui Rice se arătase gorila, care păşise mai apoi în mare, se uită de mai multe ori înapoi.

Bineînţeles că-i urmarăm exemplu şi tocmai când renunţarăm şi-l lăsarăm s-o facă singur, ne opri strigătul de uimire a tovarăşului meu. Se vedea clar o siluetă masivă care după ce ieşise dintre brâul de stânci, se grăbea pe plaja îngustă către mare.

— Ea este, dar acum e singură, murmură Rice cu o voce înăbuşită. N-o să-mi mai scape, o să mă apropii şi de la vreo 50 de metri pot s-o răpun cu pistolul meu.

În acel moment ne aflam cam la 80 de metri de arătare.

— Opreşte-te domnule Rice! strigă Marian aspru. O să strici totul dacă împuşti gorila. N-o să mai putem afla niciodată, unde-şi ţine fetele răpite. Mai bine s-o urmărim.

Uriaşa maimuţă păru să fi auzit vocile noastre chiar de la distanţa asta, se întoarse spre noi, grăbi pasul, intră în apă şi-o luă în larg în interiorul golfului, desigur. La o depărtare de 50 de metri de mal, se mai întoarse odată spre noi, mi se păru că-şi arătă dinţii grozavi şi… dispăru de odată-n apa mării, ca şi cum s-ar fi scufundat în apă pur şi simplu.

— Ei da, a intrat în adăpostul ei submarin acolo trebuie să cercetăm foarte temeinic cu ajutorul scafandrilor şi să vedem despre ce-o fi vorba, spuse Mariam. Sunt foarte mulţumit şi cred că a fost drăguţ din partea fiarei, c-a ţinut să apară încă astă seară. Presupun că face astfel de expediţii zilnice din tunelul ei submarin poate în căutarea altor victime. Trebuie găsit neapărat un mijloc de a o urmări.

Păşirăm tăcuţi acum spre oraş. Apariţia acestei maimuţe ne făcuse o impresie covârşitoare.

Tocmai când am ajuns la reşedinţa gazdei noastre se lăsă întunericul. Pongo se retrase în cămăruţa unde îl ţinea pe Maha, în timp ce noi, luarăm loc în camera de lucru a negustorului Hearst. Marian îl rugase pe amfitrion să-l convoace de asemenea pe sergentul Windstead, care a venit şi el după nici zece minute.

Se dovedi a fi un tânăr energic şi simpatic a cărui faţă, trăda energie şi curaj. Ne salută cu multă bucurie şi intră de îndată în miezul problemei noastre.

— Aţi venit la noi, în legătură cu gorila, domnule Farrow? Aţi văzut-o şi dumneavoastră?

— Mă gândesc să punem o capcană şi s-o prindem de vie, poate că astfel vom reuşi să ne arate mai apoi şi ascunzătoarea.

— Aş paria, râse acum Marian, că nu va cădea în nici o capcană, este prea inteligentă, ca s-o facă. Mai degrabă ar reuşi o observare foarte atentă a apariţiilor şi dispariţiilor sale. De asemenea urmele trebuie cercetate cu maximă atenţie. Acum aş dori să aflu cât mai multe amănunte asupra cazurilor de dispariţie a tinerelor fete. Domnul Rice mi-a relatat deja că au fost opt cazuri în mai puţin de un an.

— Aşa este domnule Farrow, observă sergentul. Cu domnişoara Hearst ar fi, în mai puţin de un an, opt persoane dispărute. La drept vorbind ar fi nouă cazuri de astfel de dispariţii dacă luăm în considerare primul eveniment de acest fel întâmplat acum un an şi jumătate, când a dispărut o tânără foarte frumoasă. Soţia omului de afaceri Knight. Violet Knight. Acesta a fost primul caz şi a durat aproximativ o jumătate de an până au început dispariţiile în cazul celor opt fete. Cam de vreun an au apărut şi primele zvonuri cu privire la Fantoma mării şi de fapt, în urma presiunilor pe care le-am făcut asupra populaţiei, am primit această explicaţie.

— S-ar putea atunci ca între dispariţia doamnei Knight şi celelalte cazuri să nu existe nici o legătură, nu mă pot pronunţa mai înainte de a afla mai multe amănunte asupra acestui prim caz. Poate va fi posibil mai târziu să iau legătură şi cu domnul Knight.

— Domnul Knight, a părăsit oraşul cam la trei tuni după dispariţia soliei sale şi n-a mai dat nici un semn de viaţă. Umblă zvonul că acum cutreieră întreaga lume căutând-o pe dispărută, dar fără un plan stabilit. Minunatul său bungalow este administrat pe mai departe de intendentul său un indian taciturn. Knight dăduse dispoziţii, înaintea dispariţiei sale, să i se livreze acestui indian, pe nume Gări, lunar, o anumită sumă de bani. Toate acestea par să inducă ideea că într-o zi Knight se va reîntoarce, după ce-i va fi trecut durerea şi amintirea dispărutei, ne relată acum sergentul.

— A fost o tragedie într-adevăr, se amestecă în vorbă şi Hearst. De-abia acum pot să-l înţeleg pe Knight, când pot să mă plâng de o pierdere tot atât de mere.

Doamna Violet Knight, a fost într-adevăr întruchiparea frumuseţii fizice feminine, cu părul ei blond-auriu ce-i încadra faţa ca o coroană. Erau căsătoriţi de-abia de un an când s-a întâmplat nenorocirea, iar menajul părea să fie unul foarte fericit.

Knight era ca nebun de durere şi nu-şi mai găsea locul de neastâmpăr, apoi ciudat, se calmă dintr-o dată şi, într-o bună zi, a dispărut şi el fără urmă. Păcat de cuplul acesta minunat!

— Şi nu s-a găsit nici o urmă în cazul acestei prime răpiri?

Presupun că s-a întreprins tot ce omeneşte era posibil pentru a rezolva cazul, se interesă Marian.

— Am pus în mişcare şi am răscolit cerul şi pământul, dar n-am putut găsi nici cea mai mică urmă, replică serios poliţistul. Iscoadele mele băştinaşe sunt foarte capabile, dar, ca şi în cazul celor opt fete dispărute, nu s-a putut da de nici o urmă. Nu s-a găsit nici măcar amprenta unui deget. Mă bate gândul că povestea cu fantoma a existat chiar de la început şi poate din cauza reţinerii localnicilor, din motive de superstiţie, cercetările noastre n-au avut succes.

Marian părea complet cufundat în gânduri, de aceea nu l-am tulburat şi m-am adresat în şoaptă sergentului:

— Domnul Rice ne-a relatat că insuliţele astea cu care este presărat întreg golful Cambay, sunt împodobite cu o vegetaţie atât de deasă şi de încâlcită încât nici un om nu le-a putut cerceta. Bineînţeles că domnul Rice n-a avut posibilitatea, în perioada scurtă cât s-a aflat aici, să facă cercetări mai ample, de-abia dacă a ocolit cu barca unele dintre ele. Dumneavoastră, însă domnule sergent, sunteţi de mai multă vreme în Baroda, le-aţi cercetat pe toate?

— În cea mai mare parte, da, domnule Bertram, a fost răspunsul sergentului. Poate vreţi să insinuaţi prin aceasta că pe aceste insule, în ciuda vegetaţiei abundente, s-ar putea găsi ascunzători ale unor oameni certaţi cu legea? Mărturisesc că aveam aceleaşi gânduri, acum trei ani când am sosit aici. Am cercetat apoi, în limita timpului disponibil, una după alta fiecare insulă, mai bine zis am încercat s-o fac, pentru că n-a fost chip să pătrund în nici un fel în desiş. Aş fi observat dacă alţii şi-ar fi croit poteci în aceste insule, mai ales că accesul trebuie să-l facă dinspre mare şi-ar fi trebuit să fie ascunse bărcile servind acestui scop. În acest fel poteca ar fi fost şi mai vizibilă şi mascarea acestei poteci şi mai greu de înfăptuit Nu, domnule, Bertram, părerea mea este că pe aceste insule nu poate sta nici o făptură omenească.

— N-aţi cercetat însă chiar toate insulei, domnule Windstead, interveni acum şi Marian. Se prea poate să fi trecut cu vederea tocmai pe aceea aleasă de răufăcători.

— Am cercetat de pe mare fiecare insulă, e adevărat, dar n-am încercat să străbat desişul fiecăreia. Mi se părea un lucru imposibil de făcut. Vegetaţia luxuriantă a unora dintre acestea este atât de bogată încât desişurile de mangrove ieşeau de pe mal, intrând mult în apă. Pe de altă parte, insulele sunt foarte aproape de ţărm. E greu de conceput că eventualii răufăcători să-şi caute adăpost atât de aproape de uscat. Venirea şi plecarea acestora ar putea fi lesne observată.

— Da, deci desişul de mangrove înaintează pe alocuri mult în mare, murmură iarăşi îngândurat Marian, de parcă n-ar fi auzit ultimele remarci ale sergentului. Atunci tocmai aceste insule aş vrea

să le examinez mai cu atenţie. Aş vrea, dacă e posibil, să-mi faceţi o listă exactă cu numele şi vârsta fetelor răpite şi de asemenea cu data dispariţiei lor. Prin studierea acesteia s-ar putea să dăm de lucruri pe care nici nu le bănuim.

— Vă pot aduce lista asta imediat, se oferi sergentul. O am în biroul meu.

— Ar fi extraordinar şi v-aş fi foarte recunoscător dacă aţi face-o!

Pe când poliţistul se pregătea să părăsească încăperea, Marian se adresă din nou lui Hearst:

— Domnule Hearst, sunteţi de părere că mâine vor apărea scafandrii? Presupun că misterul acestor dispariţii stă tocmai într-un tunelul submarin. Pe acolo poate ajunge gorila în ascunzătoarea sa, ascunzătoare care nu poate să se găsească decât pe cea mai apropiată limbă de pământ, chiar dacă pare inaccesibilă din cauza vegetaţiei abundente. Din locul unde a dispărut gorila sunt vreo douăzeci de metri, cel mult, până la uscat, această distanţă o poate parcurge uşor o fiinţă printr-un tunel submarin. Dacă cu ajutorul scafandrilor nu găsim intrarea în acest tunel, nu ne rămâne decât să efectuăm o cercetare extrem de laborioasă a intrândului respectiv.

— Dar domnule Farrow, nu spuneam doar că o descindere acolo este tot atât de anevoioasă, dacă nu imposibilă, ca pe oricare din insulele despre care aminteam, obiectă din nou vânătorul de tigri, James Rice. Şi în plus, cum ar putea o maimuţă uriaşă să locuiască în acel desiş? Am mai vorbit despre asta doar, pe plajă, când aţi menţionat că sălaşul fiarei ar putea fi tocmai acolo.

— Oferă-mi atunci dumneata, o explicaţie logică mai bună dispariţiei gorilei în mare, făcu Marian liniştit. Părerea mea este că trebuie să existe o legătură strânsă între văgăuna submarină şi tocmai această limbă de pământ.

— Am cercetat doar locul cu pricina şi n-am găsit nici o cale de acces prin care gorila putea să dispară nu se lăsă nici Rice.

— Dac-a fi aşa ar trebui să credem în stafii, râse Marian. Cum ar putea maimuţa să rămână atâta vreme sub apă? Nu, nu domnilor, nu putem lua în considerare decât faptele şi căuta singura explicaţie logică care există. Această maimuţă, gorilă, ce-o fi, a apărut acum un an, a fost observată dispărând nu odată în mare, singură sau cu una din cele opt victime. Prin urmare e logic ca un tunel să facă legătura cu uscatul. Întreaga regiune este de origine vulcanică, aşa cum ai afirmat-o chiar dumneata domnule Rice. În curând va sosi şi ghepardul nostru care va şti să ia urma fiarei. Vom stabili atunci dacă aceasta stă mai mult în tunelul submarin, sau mai degrabă pe uscat, cum cred eu, că e cazul. Dar iată-l pe domnul sergent că s-a reîntors cu lista cerută; a mers destul de repede.

Luă repede lista pregătită de Windstead, o parcurse în linişte, apoi

ridică hotărât capul.

— E foarte important de stabilit un lucru. Aţi remarcat şi dumneavoastră că toate fetele au fost răpite în a doua zi a lunii în curs? Aceasta trebuie să ne dea de gândit, ia ascultaţi domnule Windstead, de pe listă lipseşte prima victimă, doamna Knight, nu vă amintiţi întâmplător data dispariţiei sale?

— Dumnezeule, exclamă uimit sergentul. Dar asta s-a întâmplat într-adevăr pe doi septembrie. Extrem de ciudat, domnule Farrow. Dar nu pot găsi nici o explicaţie, care să lege toate aceste cazuri.

Sergentul spuse aceste cuvinte atât de adâncit în gânduri, că ne bătu la ochi imediat. Probabil că menţionarea datei răpirilor dădea o nouă dimensiune întregii afaceri şi mintea ageră a poliţistului sesizase asta. De aceea Marian întrebă imediat?

— Domnule Windstead, spuneţi-ne vă rog la ce vă gândiţi. Este extrem de important s-o faceţi, oricum este un caz foarte ciudat şi dificil şi merită a fi abordat din toate direcţiile. S-au mai petrecut şi alte lucruri în data de doi a fiecărei luni?

Sergentul râse oarecum încurcat şi contraatacă cu o altă întrebare:

— Domnule Farrow, credeţi că există peşti care cântă?

Eram consternaţi. De unde şi până unde peşti melomani?

Dar Marian nu se pierdu cu fire şi răspunse la întrebare:

— Bineînţeles că există. E vorba de aşa numiţii peşti toboşari specia a cincea a peştilor milacopi (Setaena cirrosa) ori familia peştilor cetaceu sau peştilor platoşă. Scot sunete foarte asemănătoare muzicii de orgă. Dar ce legătură are genul acesta de peşti cu ziua a doua a fiecărei luni, în curs?

— Poate că nu sunt decât palavre de-ale localnicilor, mărturisi puţin încurcat acum, sergentul, dar se spune că tot a doua zi după începerea lunii, aici în golf, peştii cântă.

— N-aţi verificat niciodată dacă zvonul corespunde adevărului, întrebă încordat Marian?

— Păi, am auzit chiar eu, acum două luni, veni răspunsul spre uimirea noastră, din partea sergentului. Eram pe plajă în apropierea locului unde obişnuia să apară gorila şi să dispară din nou şi dintr-o dată am auzit un concert foarte ciudat, care suna mai degrabă cu o muzică corală, dar m-am gândit că poate zgomotul acela era provocat de fluxul în creştere. Malurile sunt atât de stâncoase şi crenelate încât explicaţia îmi părea la acel moment destul de plauzibilă. Mi-am amintit că auzisem că şi vântul putea provoca astfel de sunete în ţinuturi stâncoase.

— Fireşte că explicaţia dumneavoastră pare cu miez, deşi nu s-au mai auzit ca valurile fluxului în creştere să provoace asemenea melodii. Aşadar, deşi există asemenea peşti mi se pare ciudat faptul că s-au apucat să cânte tocmai în ziua a doua a lunii. Aceste sunete le-aţi

perceput ca venind direct din mare, domnule Windstead?

— Nu pot face asemenea afirmaţii, mai mult încă, mi se pare că dimpotrivă, asemenea melodii păreau să vină dinspre insule, care cum ştiţi se găsesc foarte aproape de golf. Altfel nu le-aş fi asociat cu fluxul în creştere, care inunda stâncile cu pricina.

— Deci dinspre insule! Foarte interesant exclamă Marian. Nu credeţi domnilor că trebuie să existe o legătură? În data de doi a fiecărei luni, dispare o fată, începutul fiind făcut cu încântătoarea doamnă Knight.

Ultimele vorbe Marian le spuse pe un ton foarte meditativ, care semăna mult cu o constatare.

La rândul său Rice se interesă:

— Domnule Farrow se pare că v-aţi format o primă impresie. Să fie oare o legătură între toate aceste coincidenţe? Ce-ar putea avea în comun o gorilă cu aceşti peşti cântători?

— Da vreme ce gorila ca şi peştii obişnuiesc să dispară în apele mării, legătura se poate face. Dar bănuielile mele nu au încă destulă consistenţă ca să le pot exprima. Dar acum să mergem cu ghepardul nostru până pe plajă, să adulmece urmele cât mai sunt proaspete.

Eram convins că Marian şi-a făcut o imagine despre ce s-a putut întâmpla, aici, în zona golfului Cambay, dar avea la rândul lui dreptate să nu dea nimic la iveală, deocamdată; erau doar simple presupusuri care ar fi putut fi oricând infirmate de realitate.

Planul său de a urmări traseul gorilei cu ajutorul ghepardului nostru Maha, părea foarte bun, de aceea ne ridicarăm cu toţi şi apucarăm iarăşi pe străzile liniştite ale oraşului Baroda, către sud, spre zona golfului în care dispăruse misterioasa gorilă.

Luna lumina din plin întreaga scena şi de aceea – întrucât fluxul nu urcase – se puteau vedea foarte bine amprentele masive lăsate de puternica gorilă, când părăsise brâul de stânci şi intrase în mare.

Marian privi îndelungat urmele, cu atâta atenţie cum nu-l mai văzusem niciodată în astfel de situaţii. Era într-un fel explicabil, dacă te gândeai cum putea ajunge o gorilă în aceste regiuni ale Asiei, când este ştiut că trăieşte doar în Africa şi într-o anumită porţiune a ei Congo belgian. Marian care se aplecase să citească urma se ridică după care i-a făcut semn lui Pongo, zicându-i:

— Acum vine Maha la rând, pune-l pe urme, Pongo. Chiar dacă urmele care duc la brâul de stânci se sfârşeşte brusc, pământul fiind tare aici, Maha va şti să te adulmece. E de mirare totuşi că aici urmele au fost atât de bine ascunse. Ceea ce dovedeşte o inteligenţă mai degrabă umană.

— Poate că-i vorba de o maimuţă dresată. Cine ştie din ce menajerie este evadată gorila asta. Poate că tocmai asta a fost învăţată să facă la circul unde a fost. Să răpească fete! Şi asta face şi acum, a

fost de părere Rice.

— Ar fi o explicaţie foarte plauzibilă de n-ar fi dispariţia misterioasă în mare, replică Marian. În spatele reprezentaţiei stă ceva mai mult, decât poate ne închipuim noi.

— Ei Pongo, ce are Maha?

Inteligentul ghepard adulmecase numaidecât urmele uriaşe, de îndată ce Pongo îi poruncise s-o facă, apoi sări scâncind înapoi şi se feri să mai înainteze.

— Ah, cred că bănuieşte şi singur că gorila îi va fi un adversar extrem de primejdios, aşa fac câteodată câinii, puşi să adulmece urma unui tigru, constată iarăşi Rice.

— Foarte adevărat, domnule Rice, dar Maha al nostru nu se teme de nici un duşman, îl lămuri Marian. E ceva în neregulă cu aceste urme. Dar văd că Pongo a descoperit ceva. Uriaşul negru se aplecase cercetând de unul singur amprentele fiarei, ba le şi mirosise chiar. Întocmai ca patrupedul nostru, simţurile sale erau atât de dezvoltate, încât era în stare de a lua o urmă şi după miros. După o secundă se ridică în picioare şi strigă mirat:

— Massers, urme miroase a plantă de piper. Pongo intrat în plante de piper.

Prin asta voia desigur să spună că nu el intrase, ci gorila.

Numele acesteia în dialectul african al lui Pongo, era chiar Pongo. Am mai relatat aceasta, în descrierile mele anterioare, că tovarăşii lui Pongo, l-au poreclit chiar aşa, dată fiind asemănarea lui extraordinară în ce priveşte structura, puterea şi îndemânarea cu a unei gorile.

La fel, chipul său semăna cu al unei maimuţe, dat fiind că mama lui Pongo, soţie de căpetenie, a fost atacată de o gorilă, tocmai pe când era însărcinată cu Pongo al nostru. Se ştie că o sperietură în timpul sarcinii poate avea urmări asupra fătului.

— Aşa deci, constată Marian sec, atunci avem de-a face cu o gorilă de o factură specială, care intră intenţionat în plantele de piper, ca să nu lase nici o urmă pe care poate s-o adulmece mai târziu un copoi oarecare. Pe de altă parte avem dovada, c-a sosit pe plajă de undeva de pe uscat, pentru că de-ar fi venit din mare, acest miros ar fi diferit. Dar nu, putea să-şi aleagă astfel drumul printre brâul de stânci încât să parcurgă, o porţiune de teren unde cresc astfel de plante. Dar ne vom lămuri îndată. Din fericire este încă lună plină, să încercăm să cercetăm pustia asta de stânci din faţa noastră.

III.
PE FUNDUL MĂRII.

ÎNGÂNDURAŢI, păşirăm acum printre stâncile numeroase,

scrijelite şi risipite în fel şi chip, într-un peisaj parcă extraterestru, de dinaintea noastră.

— Ei, dacă ţineţi cu tot dinadinsul, hai s-o facem şi pe asta, exclamă Rice acuma, dar ar trebui să fim maimuţe să putem răzbate printre stâncile astea.

— Dacă maimuţa şi-a putut croi un drum, vom fi în stare s-o facem şi noi, dar mai bine ar fi să găsim chiar poteca acesteia, zise Marian. Şi într-adevăr nu dură mult, până dădurăm de o potecă printre stânci, foarte îngustă ce-i drept, cu multe cotituri, dar care mergea neabătut înainte! După ce merserăm vreo 100 de metri pe potecă, aceasta se termină brusc într-un platou lat de vreo 50 de metri şi lung de vreo 100 de metri. De jur împrejur străjuiau stânci de formă neregulată, cu tăieturi adânci şi margini crenelate, vreo douăzeci de astfel de şanţuri tăiate în stâncă, pe oricare din ele putând trece, cine ar fi dorit. Dar unde să se fi aţinut gorila pe aici?

— Păcat, exclamă Marian. Nu ne putem opri să cercetăm fiecare văgăună în parte, ne-ar trebui zile întregi, pentru treaba asta. Pe de altă parte, o astfel de cercetare ar alarma numai animalul. Se pare că posedă o inteligenţă aproape umană. A fost o încercare zadarnică şi să sperăm că mâine vom avea mai mult succes, odată cu sosirea scafandrilor şi examinarea tunelului submarin.

Cam descurajaţi, făcurăm cale întoarsă, pe plajă. Marea creştea tot mai mult şi trebuia să ne grăbim dacă voiam să scăpăm ne udaţi şi să ajungem cu picioarele uscate acasă.

De-abia ajunserăm la reşedinţa lui Hearst şi ne şi întâmpină amfitrioana noastră, cu vestea că cina e gata. A fost o cină bogată, garnisită cu de toate, cum de mult nu mai mâncasem şi deşi doamna Gladys Hearst luă masa cu noi, de-abia duse câteva îmbucături la gură, ochii ei frumoşi şi mari, rămăseseră tot timpul întrebători aţintiţi asupra chipului lui Marian, încercând să descifreze rezultatul cercetării noastre.

— Stimată doamnă, îi anticipă întrebarea prietenul meu, mă pot înşela deoarece sunt şi eu un biet muritor. Aş vrea să vă spun totuşi, că am speranţe să clarific misterul acestei maimuţe şi să aflu locul unde sunt ţinute fetele răpite. Vă rog pe de altă parte să nu vă faceţi prea mari speranţe, pentru că, dacă maimuţa ar fi gorilă, nu ştiu unde şi în ce stare se găsesc de atâta timp tinerele fete. O speranţă prea mare acum, ar duce la o deziluzie cu atât mai grea de suportat, mai târziu.

— Domnule Farrow, zâmbi amar frumoasa femeie, am avut de la început sentimentul că ne veţi ajuta şi nu pot renunţa la speranţa de-a o revedea într-o bună zi pe biata mea Maud.

Uimit privi din nou spre gazda noastră, care acum animată parcă de o speranţă interioară, care o cultiva cu toată fiinţa ei, parcă-şi

schimbase fizionomia şi dintr-o femeie îmbătrânită prematur, ne prezenta acum o tânără doamnă fermecătoare.

Hearst, de asemenea păru să fi observat schimbarea, căci o privea şi el uimit, strigându-i plin de bucurie:

— Gladys, dacă nutreşti încă speranţe, e foarte bine, pentru că domnul Farrow vede lucrurile într-o cu totul altă lumină decât a fost cazul până acum. Ce bucurie ar fi s-o vedem pe Maud alături de noi.

— Dacă o fi să fie, bucuria va fi şi mai mare, când te gândeşti că au dispărut opt fete şi o femeie, constată calm Marian.

— Credeţi că dispariţia frumoasei doamne Knight are vreo legătură cu dispariţia tinerelor fete? întrebă Rice mirat. Domnule Farrow, dacă ar fi adevărat, atunci aţi fi un vrăjitor pur şi simplu, care le poate prevedea pe toate.

— O nu, domnule Rice, vrăjitor nu sunt în nici un caz, câteodată însă, nimeresc de la început ideea corectă, chiar dacă pare foarte îndrăzneaţă. Până acum am avut, ce-i drept, adesea noroc. Să sperăm numai că va continua şi în cazul de faţă!

Doamna Hearst continuă să se uite cu faţa strălucitoare la Marian, zicând deodată:

— Domnule Farrow, credeţi deci că nu-i imposibil ca doamna Knight să mai fie în viaţă şi deci să se reîntoarcă? Violet este o prietenă a mea foarte bună, a cărei pierdere am suportat-o foarte greu, chiar înainte de răpirea fiicei mele. Nu ştiu, zău, cum v-aş putea mulţumi dacă şi Violet s-ar putea reîntoarce în sânul familiei sale, dar ar mai fi de dat de soţul ei care bântuie lumea în lung şi lat căutând-o. Dacă bineînţeles mai este şi el în viaţă!

— Hm, poate că nici nu-i aşa de departe, replică Marian cu o figură melancolică, cu o intonaţie în voce care m-a făcut să ciulesc urechile. Mă refer la faptul că un om rămâne mai mult timp pe acele meleaguri unde a pierdut cel mai mult. Dar se va lămuri şi problema asta! Poate că vorbele mele vă par atât de îndrăzneţe încât nu ştiţi ce să mai credeţi. Doamnă Hearst, nu aveţi cumva un portret al prietenei dumneavoastră, doamna Knight? Poate că-mi va folosi în vreun fel.

— Fireşte că am, domnule Farrow. Un portret chiar foarte reuşit al ei, împreună cu soţul, făcut chiar la nunta acestora.

— Minunat, vreţi să mi-l aduceţi?

După câteva minute, doamna Hearst se întoarse cu o fotografie de format mare, pe care i-a înmânat-o prietenului meu. Marian studie portretul cu atenţie, chipul lui se lumină şi mi-a înmânat-o apoi şi mie zicându-mi:

— Aici, Robert, ce-ţi bate la ochi la fotografia asta? M-aş bucura dacă spusele tale mi-ar confirma bănuielile.

Forte curios examinai acum şi eu fotografia. Chipul tinerei femei era într-adevăr de o frumuseţe răpitoare şi Hearst avusese dreptate,

când i-a portretizat părul ca o coroană de aur înconjurând un cap magnific.

— Arată ca o zeiţă, sau ca Madona însăşi, îmi scăpă fără voie.

— Da ca o zeiţă, ai exprimat corect şi gândurile mele. Ca o zeiţă, dar în fapt şi Knight însuşi pare să dispună de o statură uriaşă.

— Da, da, era un uriaş în toată puterea cuvântului. Un om cu o putere colosală. Cred că în această privinţă s-ar fi putut lua la întrecere cu Pongo al dumneavoastră. Şi Violet era înaltă, astfel încât făceau o pereche potrivită.

Marian îşi dădu pe gât paharul de vin, după care spuse cu o figură foarte mulţumită:

— Acest pahar l-am golit, pentru ideea ce-mi veni atunci când sergentul Windstead, menţionase despre ciudatul cor al peştilor. Acum îmi pare mult mai rezonabilă ideea ce am avut-o atunci şi pe care n-o credeam nici eu destul. Să mai închinăm un pahar în cinstea peştilor muzicanţi care îşi dau concertul tocmai în ziua a doua a fiecărei luni.

Ne privirăm miraţi cu toţi, la auzul unor astfel de cuvinte, dar doamna Hearst încuviinţă bucuroasă:

— Aşa să facem domnule Farrow, am încredere în dumneata şi cred că mi-o veţi reda pe Maud a mea vie şi nevătămată.

Închinarăm cu Marian, cu toţii bineînţeles, dar eu nu conteneam să mă minunez de comportamentul lui. Ce voia să spună cu aluziile alea? Să fi nimerit ei miezul probleme chiar de la început?

Mă mişca îndeosebi marea încredere pe care o nutrea doamna Hearst în reuşita prietenului meu. Cât de dezamăgită va fi dacă s-ar dovedi că Marian se înşela totuşi!

Am mai rămas puţin timp împreună, dar ca şi înţeleşi evitarăm să mai reluăm subiectul gorilei. De îndată ce ajunserăm în camerele noastre, Marian, se declară obosit, pe un ton categoric, aşa că nu am mai îndrăznit să-i pun întrebările la chestiunile ce mă nedumereau.

Cu primul tren de dimineaţă sosiră cei doi scufundători promişi, doi tineri energici, în putere, ca făcuţi pentru munca anevoioasă care-i aştepta. Spre marea noastă bucurie luaseră două costume de rezervă, cu tot dichisul aferent şi la rugămintea expresă a lui Marian, se declarară de acord ca noi să îmbrăcăm costumele şi să-i însoţim în expediţie.

Deşi ştiau prea bine că nu era vorba decât de o explorare la adâncime medie, aduseseră aparate foarte bune, care garantau o autonomie deplină, ne mai fiind deloc dependenţi de vreo ambarcaţiune de la suprafaţă. Întregul echipament consta dintr-un costum uşor de cauciuc, cu cizme plumbuite, un coif prevăzut cu vizoare excelente, uşor şi el şi un rezervor cu oxigen în spate.

De-abia ajunşi în golf că şi îmbrăcarăm costumele şi ni se dădură instrucţiunile de folosire. Ne asigurară că la o adâncime atât de mică

cum era cazul aici, n-o să avem nici o dificultate cu presiunea. Nu aveam nevoie nici de barcă, deşi Windstead, Hearst şi Rice se oferiră să patruleze pe aproape. Singura măsură de prevedere a fost că ne-am legat fiecare cu o frânghie lungă, de cei de la suprafaţă şi în caz de pericol, puteam semnala să fim repede scoşi la suprafaţă.

Trebuie să spun totuşi că încercai un sentiment de apăsare când ni se înşurubă coiful pe cap, deşi era foarte uşor. Dură câteva minute până m-am obişnuit cu ritmul de respiraţie impus de dispozitivele de alimentare cu oxigen. Din ce în ce, acest mod de croazieră subacvatică devenea mai plăcută, pe măsură ce înaintarăm în apa golfului. În acelaşi timp apa devenea tot mai rece. Însoţitorii noştri se opriră la un moment dat, brusc şi rotindu-mi ochii în coif, îl putui observa la suprafaţa apei pe Rice făcând semne disperate. Arăta ceva cu mâna în josul apei şi-mi dădui seama, că ne apropiasem de locul unde ar fi trebuit să se găsească presupusul tunel, în care gorila noastră fantomatică obişnuia să se scufunde. Cei doi scafandrii îşi întoarseră şi ei coifurile, de sub care feţele zâmbitoare ale acestora ne făceau cu mâna semne încurajatoare arătând spre fundul mării.

Descoperiseră în virtutea experienţei lor, că-n faţa noastră se căsca o văgăună submarină de o adâncime mult mai mare.

Până aici ne împărţirăm cu exactitate rolurile. Ca să nu producem o prea mare agitaţie nu participau la expediţie în afară de cei doi scafandrii decât Marian, eu, Pongo, Hearst, Rice şi sergentul Windstead. Oricum pe poliţiştii băştinaşi nu ne puteam nici aşa baza, superstiţioşi cum erau din fire.

Hearst şi Windstead ţineau frânghiile de-a căror capete se înconjurau la şolduri cei doi scafandri profesionişti şi Rice ţinea frânghia de care era legat Marian, în timp ce credinciosul nostru Pongo ţinea frânghia de care mă legasem eu însumi.

Mă simţeam astfel ca un elev care învaţă supravegheat de aproape, de instructorul său.

Cei doi tineri scafandrii mai făcură un pas şi… dispărură. Se scufundaseră pur şi simplu, în timp ce Hearst şi Windstead desfăceau cu înfrigurare ghemul de frânghii care nu înceta să le lunece printre degete.

Marian îi făcu un semn lui Rice, apoi păşi înainte şi dispăru în văgăună, întocmai ca enigmatica gorilă. Preţ de o secundă mai privii vârtejul provocat de dispariţia lui Marian şi apoi mă pregătii să-i urmez exemplu, după ce-i dădui de ştire lui Pongo, să slăbească frânghia. După ce am păşit în adânc, mi se păru la început că parcă aş fi fost într-un ascensor, coborând vertiginos în prăpastie. Dădui de pământ, balansându-mă încoace şi încolo mă simţii apucat strâns de braţ, deschisei ochii, pe care în plonjonul meu îi închisesem instinctiv şi m-am trezit în cu totul altă lume. O presiune extraordinară aproape

că îmi tăia respiraţia, urmată de o ameţeală combinată cu un vâjâit în urechi puternic, mă poticnii şi realizai că mă aflam undeva pe fundul mării, la o adâncime poate mai mare de patru metri, într-o lume în continuă mişcare, care nu permitea nici unei creaturi de pe uscat să-şi continue viaţa, afară de cazul că era prevăzut cu dispozitivele minunate ale ştiinţei ce făceau posibile aceasta. O lumină ciudată mă înconjura, în care scăpărau corpuri strălucitoare, cu văpăi argintii ce persistau câteva fracţiuni de secundă, după dispariţia lor. În sfârşit vizibilitatea crescu şi putui distinge în clarobscurul apei peşti multicolori care se îndepărtau cu o grabă ameţitoare din calea intrusului care-i deranjase în imperiul lor subacvatic.

Privind în jur, constatai aceleaşi frânturi neregulate de mase stâncoase şi-mi dădui imediat seama de inutilitatea unei cercetări superficiale de la suprafaţa apei, cu ajutorul unei bărci. La dreapta şi la stânga mea se aflau Marian şi cei doi scufundători.

Nu puteam să-mi dau seama care dintre aceştia era Marian, dar mă apropiai de silueta care-mi era mai la îndemână şi care se ocupa cu observarea stâncilor submarine. Era uimitor cât de uşor puteam să mă mişc. După ce mă apropiat suficient de mult şi-i atinsei braţul, silueta se întoarse şi-l recunoscui pe Marian în ciuda coifului pe care-i purta. De-a lungul timpului dezvoltasem împreună o întreagă metodă de comunicare secretă, atât de trebuincioasă, în numeroasele cazuri în care aventurile trăite ne aduceau în situaţia de a fi legaţi şi cu căluş la gură şi în care nu ne rămânea altă posibilitate de înţelegere, decât apelând la semnale Morse, pe care le aplicam prin apăsarea degetelor. Şi de data aceasta îmi transmise prin Morse, ciocănind pe braţul meu:

— Feeric, aici jos! Caută un bloc de stâncă care se poate deplasa, la apăsare. Ar putea fi dezlegarea şaradei!

Acestea comunicând, se îndepărtă, balansându-se uşor de-a lungul peretelui stâncos. Îmi trebuiră câteva minute spre a mă orienta unde mă găseam, după care am stabilit că ne găseam la marginea estică a unei gropi ovale. Dacă însă exista cu adevărat un tunel submarin, care făcea legătura cu cea mai apropiată limbă de pământ, aşa cum afirma Marian, atunci acesta nu putea fi decât în partea de sud a gropii, pentru că doar de acolo distanţa până la uscat era de aproximativ 20 de metri.

Porni după Marian, cercetând şi pipăind în juru-mi fiecare piatră, fiecare ieşind de stâncă, fiecare crenel sau crestătură pietroasă mai neobişnuită, dar nu putui descoperi nimic relevant. Am ocolit astfel întreaga parte sudică – de-a lungul peretelui stâncos submarin şi dădui din nou de Marian care-mi telegrafie numaidecât, bătându-mi pe braţ:

— Trebuie să fie pe aici, prin partea sudică. Încă o dată de la început!

Din nou cercetarăm peretele de stâncă foarte minuţios. Ar fi trebuit

să fie aici un bloc de stâncă care să cedeze, să lase liber accesul în tunel, prin care gorila reuşea să ajungă pe uscat. Dar oricât de zeloşi am fost, oricât de meticulos am căutat, n-am putut găsi nimic. Dădurăm şi peste cei doi scafandri, acum, care între timp efectuaseră examinarea peretelui opus. Din ridicarea mâinilor acestora şi clătinarea capului am înţeles că şi cercetările lor au rămas la fel de infructuoase. Ne ajutară acum să cercetăm cu forţe unite partea sudică a gropii, dar nu trebui mult să constatăm zădărnicia eforturilor noastre comune.

Marian ne-a făcut semn să urcăm la suprafaţă. Dădui prin urmare, semnalul convenit lui Pongo, trei smucituri zdravene de frânghie şi m-am simţit brusc tras în sus. În acelaşi timp urcară Marian şi scafandrii. Camarazii noştri ne desfăcură repede coifurile, Hearst întrebându-ne repede, cu nerăbdare:

— Aţi găsit ceva acolo jos, domnilor?

— Nu, ciudat, dar nu am găsit nimic. Nu mai ştiu ce să zic. Nu renunţ la ideea tunelului subteran prin care gorila putea ajunge la cea mai apropiată limbă de pământ. Accesul spre tunel pare a fi atât de meşteşugit ascuns, că noi nu l-am putut descoperi, dar el trebuie, neapărat, să existe.

— Ce-ar fi, să ne mai scufundăm, o dată, sau mai bine poate să dislocăm stânca cu explozibil, plasat în partea sudică a gropii, propuse unul din scafandri. Poate că astfel va ieşi la iveală intrarea secretă în tunel.

— Sau ar putea fi astupat tunelul! Riscul ar fi mult prea mare, Asta să n-o facem în nici un caz. Poate ne va reuşi să pătrundem dinspre uscat şi să găsim ieşirea din tunel.

— Domnule Farrow, dar este absolut imposibil să pătrundem pe limba aceea de pământ, obiectă din nou Rice. Nu ştiu ce-am mai putea întreprinde, băştinaşii nu ne vor ajuta în nici un caz, se tem prea tare de stafia gorilei. Iar noi singuri, fără a primi sprijinul localnicilor, vom avea nevoie cu siguranţă de mai multe zile, pentru a răzbate, cât de cât, pe această porţiune de pământ înţesată cu atâta vegetaţie.

— Nici nu intenţionez să-mi croiesc drum prin acest desiş sălbatec, întrucât cred că se găseşte o potecă acolo. M-am gândit încă o dată şi-mi dau seama, că maimuţa vine mereu de pe uscat şi intră în mare unde dispare atât de miraculos. Aţi auzit vreo dată de la un localnic domnule Windstead, ca maimuţa să fi fost văzută ieşind din mare?

— Nici o dată, din potrivă a fost văzută doar cum a intrat în mare! îl asigură sergentul.

— Ei, atunci se pare că am dreptate, hotărî din nou Marian. Să luăm o barcă şi să dăm ocol „limbii”. Domnii de aici – şi arătă spre scafandrii – trebuie neapărat să ne însoţească, pentru că e foarte probabil ca accesul către uscat să se facă de sub apă.

Scuturai capul neîncrezător la ideea lui Marian şi mă mirai şi mai mult auzindu-l că-i întreabă pe scafandri:

— Nu v-a bătut nimic ciudat la ochi, în legătură cu pereţii grapei noastre, domnilor?

— Da, spuse oarecum şovăielnic, cel ce părea mai în vârstă. Părea că aceşti pereţi ar fi făcuţi ca nişte ziduri, din cărămidă, dar nu-mi pot imagina cum ar ti fost posibil acest lucru, doar acolo, pe fundul mării, nu s-ar fi putut ridica vreo dată o construcţie. Mai mult, întreaga adâncitură ar sugera ideea unei încăperi distrusă de forţa unei explozii, dovada fiind pereţii năruiţi şi zimţaţi.

— Excelent, îl încurajă Marian, bucuros, tot aşa mi-am închipuit şi eu. Şi aş mai afirma că în timpuri străvechi în acest loc a fost ridicată o uriaşă construcţie, care printr-o catastrofă naturală, a fost distrusă. Probabil o mişcare tectonică, vulcanică. Groapa aceasta misterioasă pare a fi o pivniţă a acestei clădiri impunătoare şi tunelul să fi fost un gang secret, prevăzut cu o uşă zăvorâtă pe dinăuntru pe care nu-l putem deschide. Nu ne rămâne altceva de făcut, decât să căutăm cealaltă intrare în gangul secret care trebuie să vină acum pe uscat.

— Domnule Farrow, nu ştiu ce să mai zic de fenomenala idee pe care o dezvoltaţi, exclamă uimit Hearst. Gândeşte-te numai că Knight, soţul primei dispărute, a găsit în grădina casei sale un document străvechi, învelit într-o capsulă de metal. Capsula de metal a găsit-o sub un zid mărunt de piatră, despre care Knight nu pregeta să afirme că ar constitui zidul unei clădiri străvechi. Cu acest document Knight a fost chiar la Bombay, discutând problema cu un profesor care l-a lămurit că într-o veche limbă sanscrită era menţionat un templu aici închinat Zeiţei Soarelui. Să fie vorba de acest templu, aici? Knight afirmase mereu că în regiunea aceasta s-a găsit în vechime un întreg oraş, care datorită unui cutremur de origine vulcanică a fost în întregime distrus. Astfel de cercetări au fost totdeauna un hobby al lui.

Chipul lui Marian se lumină atunci când afirmă:

— Domnule Hearst, mi-aţi sfărmat ultima îndoială, pe care o mai aveam. Am acum certitudinea bă stăm pe locul vechiului templu. Era închinat Zeiţei Soarelui şi aceasta e ultima dovadă. Dar să cercetăm acum fâşia de uscat.

Pe când parcurgeam prin apă drumul către plajă, mă chinuiau afirmaţiile îndrăzneţe ale lui Marian. Ce avea de-a face Zeiţa Soarelui cu gorila noastră? Nu puteam stabili, oricât m-aş fi străduit o legătură!

IV.
PE URMELE GORILEI.

LA MAL NE DESCOTOROSIRĂ repede de costumele de scafandru şi păşirăm apoi voiniceşte spre oraş. Windstead ne conduse la un

pescar bătrân care ne închirie un sampan mare. Bătrânul indian voi să ne însoţească dar de îndată ce află că voiam să cercetăm golful bântuit de fantome, începu să tremure şi ne lămuri că în aceste condiţii nu mai este dispus să ne închirieze ambarcaţiunea. Chiar când Hearst se oferi să cumpere barca, cu totul, indianul se opuse cu îndârjire şi spuse o frază care ne-a făcut să ciulim urechile.

— Sahibi, murmură el înfricoşat, nu am voie s-o fac. Zeiţa Soarelui m-ar pedepsi groaznic pentru fapta mea.

— Zeiţa Soarelui! Îl privirăm mai întâi pe bătrân, apoi ne uitarăm ia Marian. Şi el spusese că Zeiţa Soarelui îi oferise ultima dovadă. Să fi dat de urmele vreunui străvechi secret ale cărui fire, duceau din timpuri de mult apuse şi până în zilele noastre?

Marian râse numai şi-l întrebă pe indian, dacă Zeiţa mai trăia şi dacă nu murise odată cu scufundarea templului.

Bătrânul se sperie de moarte, se dădu îndărăt, ca şi cum ar fi dat peste un spirit rău, se întoarse şi dispăru în coliba sa.

— Lăsaţi-l în pace, îl împiedecă Marian pe sergent care voia să se ia după indian. Vom face noi rost de sampan din altă parte. Dar să ne ferim de a mai spune că vrem să cercetăm golful.

— Domnule Farrow, întrebă Hearst gâtuit de emoţie, ce-i cu această Zeiţă a Soarelui.

— O să vă aducă fiica înapoi, fu răspunsul enigmatic al lui Marian şi acuma păşii atât de repede mai departe încât nu mai avurăm prilejul de a-i mai pune şi alte întrebări. Căpătarăm într-adevăr un sampan bun la următorul pescar la care ne adresarăm şi vâslirăm acum cu mai mari speranţe. Ţinurăm mereu direcţia sud-vest, întrucât trebuia să înconjurăm fâşia nordică de uscat. La propunerea lui Marian o luarăm o bucată bună-n largul mării întrucât pescarul stătea la mal şi ne urmărea.

Depăşirăm astfel una din numeroasele insule, care se întindeau de aici înspre partea de sud a golfului. Rice avusese dreptate când afirmase că pătrunderea vreuneia din aceste insule era imposibilă practic din cauza vegetaţiei abundente şi încâlcite, care acoperea toată suprafaţa acestora.

Doar după multe sforţări puteam să tăiem o potecă cu ajutorul cuţitului de tăiat liane, dar ar fi durat cine ştie cât.

Am făcut un ocol, cu ambarcaţiunea noastră astfel încât să ne apropiem de golful misterios fără a fi văzuţi indian.

Marian părea să nutrească un plan anume, căci el cârmi sampanul direct către „limba” noastră de pământ, coti apoi spre sud şi ne strigă să navigăm încet cât mai aproape de mal şi de-a lungul acestuia.

Văzui că-şi întoarse capul de câteva ori, examinând insulele, care se găseau la o distanţă de aproximativ 100 de metri. Era vorba despre insulele despre care ne vorbise Rice, cu desişul de mangrove care

ajungea de la mal până departe în mare. Îşi fixă apoi atenţia asupra celei mai apropiate limbi de pământ. Rice avusese şi de data aceasta dreptate. Nici un om nu putea răzbate în interior, fără o muncă pregătitoare de defrişare, care ar fi solicitat maximum de energie şi de timp. Stâncile cădeau aici abrupt în mare şi dacă pe alocuri nu era cazul, atunci erau năpădite de o vegetaţie atât de abundentă încât fără a fi înarmat cu un cuţit de tăiat liane, puternic, nu aveai nici o şansă să pui vreo dată piciorul pe uscat. Însoţitorii noştri clătinară descumpăniţi capul. Pentru ei era absolut fără rost de a mai da ocol cu barca de-a lungul acestor maluri. Marian strigă deodată:

— Opriţi, aici ar trebui să fie. De aici nu-i prea departe. Privi intens spre porţiunea de unde vegetaţia înainta cel mai mult în mare.

Cum voia să pătrundă printre rădăcinile acestor plante buretoase care sunt mangrovele, părăsite de apă acum datorită refluxului, ni se păru o enigmă şi ce voia să spună cu privire la depărtarea până la prima insulă, nici aceasta nu era prea clar. Dar Marian se aplecă peste marginea sampanului pentru a putea privi mai bine rădăcinile puternice ale mangrovelor. Apoi arătă spre un loc anume şi-i spuse lui Rice:

— Domnule Rice, ca vânător de tigri, sunteţi obişnuit cu citirea urmelor. Ce părere aveţi?

— Dumnezeule, domnule Farrow, după ce văd eu aici, s-ar părea că un sampan opreşte foarte des printre aceste rădăcini.

— Asta, am şi căutat, răspunse triumfător Marian. Acum vă pot împărtăşi parţial bănuielile mele, domnilor. Trebuie să existe o legătură între coridorul submarin şi limba de pământ, lucru care nu e greu de dedus. Însă pe această stâncă pustie ce-ar fi putut face gorila, chiar dacă în jur este înconjurată de atâta vegetaţie? Şi unde sunt adăpostite fetele răpite?

— Ei, o gorilă ar putea să trăiască aici, spuse Rice. Cu atâtea plante în jur ar avea destulă hrană, dar fetele, ei bine, cu ele este cu totul altă problemă, acum Rice se întoarse oarecum stânjenit către Hearst.

— Cred că ştiu la ce vă gândiţi, zise Marian. Credeţi că poate gorila îşi ucide victimele, dar eu sunt ferm convins că n-o face. Mai mult, afirm că le vom găsi. Dacă ar exista o anumită legătură între gorilă şi Zeiţa Soarelui atunci poate că victimele n-ar mai fi în viaţă, dar eu cred altfel. Dar să rămânem cu presupunerile aici. Cred că fetele sunt duse de pe limba asta de pământ, într-una din insulele şi asta numai în interiorul unei bărci. De aceea am căutat tocmai pe aici urmele unei astfel de bărci şi după cum vedeţi le-am şi găsit. Dacă forţăm intrarea aici, aici, cu siguranţă vom găsi şi intrarea în tunel, prin care intră maimuţa.

Împotriva explicaţiilor lui Marian nu aveam ce obiecta. Hearst aruncă o privire melancolică asupra insulei apropiate, căci după

spusele lui Marian aici putea trăi Maud a sa. Ar putea fi o anume legătură între gorilă şi Zeiţa Soarelui. Deşi prietenul meu se îndoia de acest lucru, ar fi putut deveni periculos pentru tinerele fete.

Iată, un alt mister, generator de întrebări, dar acum aveam un ţel palpabil, de vreme ce stabilisem că o barcă făcea aici drumul, dus şi întors. M-am gândit puţin cum e posibil ca o gorilă să conducă o barcă, dar parcă mi-ar fi ghicit gândurile, Marian urmă:

— Pare amuzant să crezi că o gorilă ar putea conduce o barcă, dar eu sper dă ofer curând cheia problemei destul de surprinzătoare.

Marian îşi ridică vâsla şi-o împinge în desişul de mangrove. Privi puţin la stânga, dădu rădăcinile groase la o parte iar în faţă apăru un canal îngust pe care am înaintat cu sampanul nostru. Crăpătura pe care o produsese marea în fâşia de uscat, să fi avut vreo douăzeci de metri lungime. După ce i-am parcurs, am dat chiar la capăt de o cărare care duce în interior printre stânci şi copaci.

— Aşa, de-abia acum vom da într-adevăr de urmele gorilei, zise Marian mulţumit, v-aş ruga numai dacă dăm întâmplător şi brusc de fiară să nu faceţi uz de armă. Putem s-o neutralizăm şi altfel şi sunt sigur că Pongo va fi singur în stare s-o facă. Înainte, aşadar!

Coborârăm din barcă şi o luarăm în urma lui Marian care pornise încetişor pe cărare înainte. Rice care mergea înaintea mea nu contenea să scuture neîncrezător capul, simţindu-se oarecum ruşinat că el, ca vechi şi încercat vânător, n-a fost în stare să descopere aceste urme. Dacă ar fi bănuit numai ceva atunci nu i-ar fi scăpat ochiului său încercat.

Mă mirară ultimele cuvinte ale lui Marian. Cum adică să nu tragem asupra gorilei, că Pongo îi va veni de hac şi singur! Cum ar putea Pongo să răpună o astfel de fiară? Ce se înţelegea prin asta?

Renunţai să-mi mai bat capul, deoarece din atitudinea lui Marian reieşea că în orice clipă ne-am putea întâlni cu gorila. Ciudat era că nici nu-şi trăsese pistolul, ci se strecura numai printre plantele de tot felul, mereu înainte, ca şi cum ar fi urmat să atace gorila cu mâinile goale.

Desişul, din dreapta şi stânga noastră, era atât de des şi de încâlcit încât nici măcar o gorilă nu l-ar fi putut străbate.

Când am ajuns în mijlocul fâşiei de pământ, Marian se opri. Ajunseserăm din nou într-un loc năpădit de resturi de stânci şi mărăcini de tot felul, când prietenul meu arătă spre stânga lui unde se înălţa un perete înalt de stâncă.

— În faţa dumneavoastră domnilor, se găseşte un perete al vechiului templu închinat Zeiţei Soarelui. Aici trebuie să dăm de ieşirea tunelului prin care gorila obişnuia să dispară.

Într-adevăr, în stânga noastră se înălţa un zid construit cu măiestrie din blocuri de piatră, dar pe care timpul îşi lăsase urmele sale. Marian

privi cu atenţie luminişul în care pasasem zicând:

— Aici trebuie să fi fost o antecameră mare, zidurile dărăpănate care zac de jur, împrejur provin din plafonul prăbuşit pe jumătate. Marian îşi sublinie cuvintele păşind spre un chepeng îngust care se afla la capătul vechiului zid. Blocuri înalte de piatră de vreun metru şi jumătate, zăceau răspândite împrejur, rezultat al unei catastrofe naturale petrecute cu mult timp înainte.

Prietenul meu se căţăra cu prudenţă pe acest morman de piatră şi moloz, se aplecă deodată, ridică Ceva şi zise:

— Iată dovada că am avut dreptate cu bănuielile mele. Ceea ce vedeţi aici este un smoc de păr din blana gorilei şi o bucată de stofă provenită de la un veşmânt de culoare galbenă. Soţia dumneavoastră domnule Hearst ne-ar putea spune cu siguranţă dacă domnişoara Maud poartă o rochie din astfel de material, sau cel puţin o purta, în momentul dispariţiei. Dar iată aici e şi capătul tunelului.

Marian a trecut de cealaltă parte a grămezii de moloz şi noi l-am urmat. Şi în faţa noastră am dat de un teren defrişat ce prea podeaua unei foste camere şi drept în faţa, noastră se căsca o deschizătură de formă pătrată, în care Marian s-a făcut nevăzut.

Tocmai eram pe cale să-l urmăm când ne strigă din întuneric:

— Am dat deja de apă, este tunelul ce face legătura cu groapa submarină. O să luminez cu lanterna. Există trepte care coboară. Să cercetăm cu atenţie, să vedem dacă corespunde bănuielilor mele. Ne putem scufunda apoi şi să căutăm în linişte mecanismul, care deschide, acolo jos intrarea în tunelul submarin.

Marian se strecură afară din gaura întunecoasă în care dispăruse adineaori, îi făcu un semn zâmbitor lui Hearst.

— Am făcut un mare pas înainte, iată ce am găsit lângă părul gorilei. O bucată de mătase.

— Păi asta i-am adus-o eu lui Maud din Surat, strigă negustorul profund emoţionat. Oh, domnule Farrow, acum nutresc şi eu speranţe că fiica mea trăieşte!

— Ştim numai că nu s-a înecat în mare. Dacă mai trăieşte, asta o ştie numai… Zeiţa Soarelui. Dar o vom şti şi noi foarte curând. Să sperăm numai că soarta nu va fi atât de nemiloasă, ca această Zeiţă să pretindă jertfe umane. Dar iată că îmi vine un gând care plasează totul în altă lumină. Da, se pare că am uitat pe moment muzica de cor ce părea să izvorască din adâncul valurilor. În fiecare a doua zi a lunii în curs se auzea acest cântec şi tot atunci dispărea una din fete – serie începută chiar cu doamna Knight. Frumoasa femeie – ce părea o întrupare divină, da, mi se pare că lucrurile încep să se clarifice.

Ultimele cuvinte, cu un iz atât de enigmatic şi melodramatic totodată, scăpară ca nişte murmure de pe buzele lui Marian. Îşi îmbrăcă în grabă costumul de cauciuc, adus de scafandri şi înainte de

a-l putea întreba ceva, îşi şi înşurubă coiful pe cap după ce Rice dăduse o mână de ajutor. Nu ne râmase altceva de făcut celor doi scafandri şi mie decât să-i urmăm exemplul. Din echipamentul de imersie făceau parte şi excelente lămpi de buzunar ce funcţionau şi subacvatic. La lumina acestora păşirăm în deschizătura întunecată: după câţiva paşi ne găsirăm în apă încercând mereu cu picioarele treptele ce coborau în adâncime.

Unul din scafandrii preluă conducerea, celălalt încheia, după Marian şi mine, convoiul. Apa nu avea adâncime mai mare de doi metri. Am ajuns într-un tunel care avea cam aceeaşi înălţime. Era umplut până la plafon cu apă şi înaintând simţeam cum podeaua cobora. După vreo 10 metri deveni foarte puternică înclinată în jos şi după alţi câţiva metri am ajuns la un perete de metal. Primul scafandru îşi lăsă lumina lămpii sale să măture suprafaţa peretelui şi descoperirăm de îndată o manivelă de metal, foarte atacată de apa sărată.

Scafandrul apucă manivela şi-o apăsă în jos după care o porţiune din perete de mărimea unei uşi se deschise. O dâră de lumină ne ajunse de sus, alţi câţiva paşi şi iată-ne pe fundul gropii noastre din golf!

Marian avusese dreptate, astfel se lămurea dispariţia gorilei. Cercetarăm uşa, care se îmbuca etanş în zid. Un mic punct aproape neobservat apăsat din exterior, cu putere, declanşa mecanismul de deschidere al acesteia, din exterior, spre interiorul tunelului.

Cât de inteligentă să fi fost gorila ca ţinând o fată în braţe să găsească la repezeală acest punct, să pătrundă în tunelul umplut cu apă şi să ajungă în interiorul limbii de pământ, toate acestea întreceau imaginaţia noastră.

Ne-am întors înapoi pentru a comunica şi camarazilor noştri repede, ce-am descoperit. Remarcabil era că Marian care prevăzuse toate astea nu părea să-şi dea seama că realiza – ceva extraordinar. Liniştit îşi scoase costumul zicând:

— Acum ne mai rămâne să căutăm pe care insulă stă gorila noastră. Dar atenţie, ne poate zări şi atunci ar fi în primejdie fetele. Dacă observăm de pe care insulă vine, am câştigat partida. Ne trebuie însă multă răbdare. Dacă aş fi ştiut dinainte cum se vor petrece lucrurile am fi luat provizii să ne ajungă până la lăsarea întunericului!

— Păi dacă spuneţi că gorila va veni numai după amiaza, am avea timp să ne întoarcem în oraş şi să luăm masa, propuse Hearst.

— Nu, s-ar putea s-o ratăm. Dar am altă propunere. Voi rămâne aici cu prietenul meu Robert şi cu Pongo. Domnii se pot înapoia, să prânzească şi ne pot aduce şi nouă câte ceva; în felul acesta ne asigurăm veghea şi poate că încă astăzi vom avea noroc să finalizăm afacerea noastră.

Numai după multe discuţii fură de acord şi ceilalţi să plece în oraş, dar Rice nu vru în ruptul capului să ne părăsească.

Acest vânător de fiare mari, îndrăzneţ şi suplu, ne-ar fi fost de mare folos la nevoie.

Chiar şi cei doi scafandri, a căror misiune se încheiase, se declarară dispuşi să rămână până la finalizarea problemei. Plecară totuşi în oraş pentru a ajuta la transportul alimentelor care ne erau mai necesare.

L-am însoţit până la locul unde era ascuns sampanul nostru, printre mangrove şi ne-am întors repede înapoi. Marian arătă spre cel mai apropiat copac înalt, propunându-ne.

— Să facem cu schimbul de strajă în acest copac, supraveghind golful. Doar astfel putem descoperi insula de pe care vine gorila. Să sperăm că vine şi-n după amiaza aceasta încoace, pentru plimbarea-i obişnuită pe plajă.

— N-ar fi mai bine să-i facem totuşi felul, întrebă Rice, zelos, deşteptându-se în el febra vânătorului.

Marian se opuse cu vehemenţă.

— Nu, nu, domnule Rice, e timp şi pentru aceasta. Spuneam să nu facem în nici un caz uz de arme de foc împotriva ei, am eu o bănuială care face tot mai mult loc certitudinii. Dar să stabilim repede ordinea în care stăm de pază. Propun să ne schimbăm din jumătate de oră în jumătate de oră. În două ceasuri vor fi înapoi şi ceilalţi cu proviziile.

Pongo luă prima veghe, urcându-se cu repeziciune în puternicul copac ce ni-l alesesem drept turn de observaţie. Ne convenea de minune căci crengile începeau deja de la pământ şi zidurile prăbuşite ale templului permiteau urcuşul uşor în ele.

— Până atunci, noi ceilalţi să căutăm drumul pe care-i ia gorila de aici până în interiorul limbii de pământ, propuse Marian. În felul acesta facem şi un lucru util.

Ne însuşirăm cu plăcere propunerea şi începurăm să căutăm printre dărmături. Tot Marian găsi primul o mică deschizătură în dosul căreia se făcea o cărare îngustă care ducea printre stânci şi desiş de-a lungul limbii de pământ. O urmărirăm un timp, pe urmă ne întoarserăm la post.

Ne-am aşezat pe un bloc solid de piatră, iar Rice tensionat, a luat acum cuvântul:

— Domnule Farrow, povestiţi-ne şi nouă acum, despre bănuielile dumneavoastră. De ce să nu tragem în animal? Credeţi cu adevărat că această fiară poate fi răpusă cu mâinile goale? Îndată ce am debarcat aţi făcut o mică haltă de parcă aţi fi vrut să împiedecaţi o întâlnire bruscă cu maimuţa. Dacă v-ar ataca însă nu văd cum v-am putea salva la timp.

— O, nu, am mai spus-o deja, Pongo al nostru îi va veni de hac, de unul singur. Dar despre asta ar fi bine să nu mai povestesc şi nu-mi

răpiţi bucuria de a vă face tuturor o surpriză dacă bănuielile mele se adeveresc.

— Şi dacă nu se adeveresc, atunci în câteva secunde Pongo va fi sfâşiat de către fiară, îi reproşă acum Rice.

— Corect e şi asta, adăugă Marian grav. Opriţi-vă! Mă voi convinge eu însumi.

Scoase încă o dată din buzunar smocul de păr, împreună cu bucata de mătase, le privi puţin şi le vârî din nou în buzunar.

— Da, acum sunt sigur; şi dumneata domnule Rice ai fi ajuns la aceleaşi concluzii dacă ai fi privit cu atenţie urmele lăsate de gorilă.

Vânătorul a făcut o mutră mirată, dar înainte de a putea răspunde, se auzi strigătul agitat al lui Pongo, care stătea în copacul uriaş:

— Massers, vine kanu, a doua insulă, dreapta.

— Cine stă în ea? strigă Marian încordat.

— Om foarte mare – a fost răspunsul foarte scurt a lui Pongo.

— Poţi să coborî, Pongo, trebuie să ne ascundem undeva. Dar nu, mai bine ar fi dacă ne urcăm şi noi sus. În nici un caz nu trebuie să permitem să ne vadă înainte de a-i descoperi secretul.

V.
ENIGMA ZEIŢEI SOARELUI.

ÎN MARE GRABĂ SE CAŢĂRĂ MARIAN SUS, urmat de Rice, în timp ce eu veneam ultimul. Găsirăm sus trei ramuri puternice pe care puteam sta fără a risca să venim de-a berbeleacul şi când am privit în jos sampanul se apropiase vizibil de limba de pământ, iar în el se afla un om înalt şi puternic, care vâslea într-un tempo susţinut.

Stătea cu spatele la noi, astfel că nu am putut distinge nimic, dar Rice strigă deodată:

— Dumnezeule, dar silueta aceasta îmi pare extrem de cunoscută. Cred că l-am mai văzut, dar nu ştiu unde. Domnule Farrow, ciudăţeniile astea mă uimesc cu totul. Păcat că nu se întoarce.

Vâslaşul s-a apropiat între timp atât de mult de limba de pământ încât malurile înalte îl mascau cu totul, dar în câteva minute urma să treacă printre noi. Rice continuă:

— Da, va trece pe aici şi atunci îl voi recunoaşte fără nici o îndoială. Nu credeţi domnule Farrow că el este stăpânul gorilei? Asta ar fi şi explicaţia inteligenţei neobişnuite a fiarei.

— Poate c-o fi stăpânul gorilei, dar în alt înţeles al cuvântului decât îţi închipui dumneata, domnule Rice, râse Marian. Poate că-ţi va fi dat să trăieşti mai degrabă surpriza pe care credeam că te aşteaptă puţin mai târziu.

— Este întotdeauna prietenul dumneavoastră atât de tăcut şi misterios? se întoarse acum vânătorul spre mine.

— Nici nu ştiu ce să mai cred de întreaga afacere. Niciodată în viaţa mea n-am fost atât de curios ca acum. Dar vâslaşul nostru trebuie să apară de acuma!

Tăcurăm cu toţii privind încordaţi spre mica cărăruie de dedesubt, pe care omul nostru trebuia să apară, timpul trecu însă fără să fi apărut şi… nici un semn de viaţă. Voiam tocmai să-i mărturisesc prietenului meu că poate ne-am înşelat totuşi, poate că nu-i decât un turist englez oarecare, care-şi omora plictisul plimbându-se prin locurile acestea, sau chiar un locuitor al oraşului Baroda dar când eram să deschid gura Marian îmi făcu semn.

— Linişte, nici un zgomot!

Avertismentul lui Marian a fost dat tocmai la timp pentru că numai cu greutate îmi înăbuşi un strigat de surpriză. O siluetă vânjoasă apăru pe cărare, dar nu era vorba de omul de pe sampanul pe care-i văzusem noi ci înfricoşătoarea gorilă.

Încet, se apropia de cărare păşind cu grijă în două picioare, aşa cum o văzusem în seara precedentă intrând în mare. Şi am mai făcut o descoperire: gorila mergea atât de normal în două picioare, cum nu-mi imaginasem niciodată s-o facă un animal patruped, deşi în aventurile noastre trăite în Africa, am avut nu odată prilejul de a cunoaşte tot felul de animale, printre care şi maimuţe.

Trecea acum chiar pe sub noi, se îndreptă spre chepengul de acces, care ducea la un capăt al tunelului submarin, se opri plecă capul, îşi apucă gânditor bărbia întocmai ca un om, se întoarse şi păşi spre mica cărăruie descoperită recent de Marian şi care ducea mai adânc în interiorul acestei porţiuni de uscat.

— Ce-a fost asta? şopti Rice înăbuşit, după ce fiara dispăruse. Puteţi explica, domnule Farrow?

— Cred că da şi mă bucur că prima mea bănuială a fost corectă, acum totul este clar. Ei, acum putem părăsi liniştiţi ascunzişul nostru, de-acuma a ajuns la stâncile care înconjoară întreaga coastă. Între timp noi vom cerceta insula din care a venit.

— Dar domnule Farrow, trebuie să aşteptăm pe omul din sampan. O să-i cădem direct în braţe, dacă o luăm acum spre mare, exclamă Rice.

— În nici un caz, putem cobora liniştiţi. Bineînţeles c-ar fi mai bine dacă tovarăşii noştri s-ar fi întors şi-ar fi aici, deci mai bine să-i aşteptăm. Putem de aici supraveghea marea foarte bine.

Sampanul cu care vâslaşul nostru voinic a ajuns aici, putem să-l lăsăm deocamdată. Cine ştie, poate-i trece prin cap să se întoarcă.

— Vorbiţi în dodii, zău aşa domnule Farrow, până acum nici nu ştiu unde a rămas omul nostru, spuse Rice.

— Stai unde a rămas, aşteptă şi dumneata puţin şi vei gusta mai bine surpriza, zise Marian râzând.

— Aproape o cred şi pe asta, se pare că aţi dezlegat întreaga enigmă, dar pentru noi ceilalţi e groaznic să aşteptăm şi să nu ştim la ce, replică Rice.

— Cu atât mai mare va fi surpriza, îngăduie-ne rogu-te această bucurie, râse iarăşi Marian. Acum însă trebuie să fim foarte atenţi, de îndată ce camarazii noştri se întorc, trebuie să coborâm. Nu cred că vor întârzia prea mult. Privirăm foarte curioşi oglinda strălucitoare a mării şi băgai de seamă că, întocmai ca şi Rice îmi întorsei de câteva ori instinctiv privirile către căruia din stânga, îndărătul căreia dispăruse gorila. Aveam aceleaşi, gânduri, pentru că de acolo trebuia să apară omul care venise cu sampanul, de pe insula cea mai apropiată. Marian surprinse privirile noastre, zâmbi pe sub mustaţă şi spuse arătând spre mare:

— Ah, bine că vin! Acum noi vom putea cerceta insula liniştiţi. Haideţi să-i întâmpinăm la mal, când ajung aici.

Marian coborî sprinten la vale şt noi trebuiră să-i urmărim venind pe rând, dar nu mă putui abţine să nu-mi desprind pistolul de la cingătoare şi să-l ţin gata pregătit în mână.

Dar nu am dibuit pe omul nostru, mă gândeam că o fi trecut pe lângă noi neobservat, dar era la mal era sampanul acestuia, părăsit bineînţeles! Unde oare să fi rămas?

Privii mirat spre Marian, ceea ce a făcut şi Rice, dar prietenul meu râse numai şi zise:

— Am ştiut că n-o să dăm peste el. Poate vom da totuşi mai târziu, după ce vom cerceta insula mai în amănunţime. Dar văd că vin şi camarazii noştrii, păcat numai că n-avem acum timp să mâncăm, trebuie să plecăm, de îndată, pe insulă.

Hearst, Knight şi cei doi scafandri au fost extrem de miraţi să găsească încă un sampan (în afară de al nostru) gol, acolo, dar Marian le promise pe drum că le va explica totul, acum ne având timp pentru aceasta. Urcarăm repede în barca noastră şi cu puteri sporite, vâslirăm către insula de pe care ne-o indicase Pongo că venise omul nostru.

Insula era destul de mare, înconjurată şi ea de mangrove, care făceau inutilă orice încercare de a pătrunde. Nu ne descurajarăm însă, ci căutarăm de-a lungul malului un loc care să ne trădeze posibilitatea accesului unei ambarcaţiuni oarecare.

Pongo a fost cel care a descoperit micile rupturi suferite de acum am dus şi noi sampanul nostru într-un mic intrând aflat acolo. Nu întârziarăm să descoperim o cărare care ducea în interiorul desişului. Marian deveni foarte grav când îi spuse lui Hearst:

— Suntem în pragul rezolvării enigmei. Dacă totul decurge aşa cum mi-am imaginat, vom găsi fetele tefere şi le vom elibera. S-ar putea însă să fi căzut victime Zeiţei Soarelui. Fiţi bărbat oricum ar fi! Scoateţi pistoalele şi pregătiţi-vă. S-ar putea să dăm peste fanatici

împotriva cărora va trebui să luptăm. Păşi înainte în sălbăticia pe jumătate luminată a desişului de aici. Îl urmarăm curioşi, Hearst palid ca moartea, după cum putui să observ. Cuvintele grave ale lui Marian îl năruiseră deodată speranţele ce şi le făcuse într-o grabnică revedere a adoratei sale fiice.

Încă vreo trei sute de metri continuă să ne poarte poteca îngustă făcând tot felul de cotituri în vegetaţia luxuriantă, după care atinserăm o porţiune ce părea prin comparaţie, foarte bine îngrijită, nici o plantă sălbatecă nu ne mai bara drumul. Era clar că această porţiune era frecventată. Dădurăm în fine într-un luminiş mai mare, la a cărui margini ne-am oprit uimiţi, pentru că aici, în chiar inima insulei ce părea atât de inaccesibilă – stăteau în faţa noastră diferite clădiri.

Un mic templu, străvechi cum părea la prima vedere, înconjurat de două căsuţe de locuit ce păreau, prin prisma constructorului, destinate ca locuinţe de serviciu pentru preoţii templului. Soarele dogorea cumplit aici şi în spatele acestuia, spre mirarea noastră continuă, zărirăm mici plantaţii de bananieri, caişi şi alţi pomi fructiferi.

— Aşa şi acum cu prudenţă înainte! ne şopti Marian. Sper să avem noroc. Nu aici este reşedinţa de bază. Aici locuieşte numai gorila şi tot aici vom găsi şi fetele.

Cu paşi mari şi energici. Marian alerga acum cu pistolul pregătit în mână înspre templu. Nimic nu se mişca, dar tocmai asta era primejdios, căci din interiorul acestor clădiri puteau pândi mulţi ochi duşmănoşi care ne pregăteau cine ştie ce capcană drăcească.

Marian şi ajunse în faţa uşii grele de bronz a templului, acoperită de patina vremii. Pândi încordat, scutură capul şi se îndreptă spre clădirea din dreapta templului. În fata uşii de intrare a acesteia se afla un zăvor uriaş şi acum Marian a dat din cap mulţumit, ascultă din nou, întinse pistolul şi-i spuse lui Hearst.

— Vă aşteaptă o mare bucurie domnule Hearst.

Trase cu putere de zăvor înapoi şi deschise uşa. În clipa următoare se dădu într-o parte şi strigă vesel:

— Hello, doamnelor, am sosit să vă eliberăm, vă rog să nu ne omorâţi!

Pe uşă ţâşni un cârd de fete, ce ţineau în mâini diferite obiecte, sfeşnice vechi, vătraie şi afte asemenea.

Privirăm zăpăciţi neaşteptatele apariţii, când răsună un strigăt de bucurie.

— Tată!

— Maud, dragă Maud!

Hearst îşi cuprinse fiica în braţe şi de bucurie şiroaie de lacrimi i se prelinseră din ochi.

Marian continuă liniştit:

— Da domnii mei, această primă parte a misiunii noastre a fost îndeplinită! Iată cele opt fete, răpite în decurs de un an de către gorilă. Mai rămâne de eliberat o femeie, dar nu ştiu dacă mai trăieşte!

Iarăşi vorbe pline de semnificaţie al cărui rost nu-l puteam pricepe, iar Rice exclamă nedumerit ca întotdeauna:

— Domnule Farrow, vă referiţi la doamna Knight, probabil. Credeţi c-ar mai fi cu putinţă ca sărmana femeie să fie încă în viaţă?

— Sper să fie aşa, spuse foarte serios Farrow. Zeiţa Soarelui îşi mai îndeplineşte încă atribuţiile, dovadă fiind muzica corală care se aude tot într-a doua zi a lunii, aici în golf. De aceea îndrăznesc să afirm că doamna Knight se găseşte undeva pe aici, pe aproape. Dar să cercetăm templul în care locuieşte gorila.

Nu era aşa de uşor de realizat această misiune a cercetării noastre, pentru că fetele eliberate ne înconjurară şi de bucurie ni se agăţară de gât. Cu destulă osteneală le puturăm linişti, după care Marian deschise uşa templului şi păşi înăuntru. Îl urmarăm cu pistoalele pregătite căci ne aşteptam să dăm de gorilă. Când însă întrebarăm despre gorilă, pe una din fetele care ne urmase în interiorul templului, ne zise spre mirarea noastră, că după ce fiara o răpise din casa părintească n-o mai văzuse. Paznicul său aici în clădirea veche fusese tot timpul un om înalt, puternic, cu o figură întunecată, care făcea impresia unui tip dezechilibrat. În interiorul templului nu găsirăm nimic interesant, decât un aşternut de frunze într-un colţ, în faţa unui postament, pe care stătea o figurină întruchipând o Zeiţă. După ce ne-am apropiat şi am privit statuia am rămas uimiţi de marea asemănarea dintre aceasta şi Violet Knight.

Pe postamentul de piatră, stătea un sul de metal, pe care Marian îl apucă cu vizibilă grabă şi-l deschise. Un număr de foi de pergament căzură afară acoperite cu un scris străvechi, necunoscut.

— Sanscrită, constată Marian scurt, din fericire mă pricep eu puţin. Ah, asta am sperat mereu, acum pot dezlega misterul în întregime. Arătă o foaie, împodobită cu desene şi când Rice îl întrebă mirat, ce reprezintă acel desen, ne răspunse:

— Reprezintă străvechiul Baroda, respectiv templul Zeiţei Soarelui, cum era acesta înainte de cutremur. Vedeţi aici este tunelul care conduce în groapa submarină, această clădire de aici mai bine zis ce-a mai rămas din ea se găseşte pe limba de pământ din partea sudică, cercetată de noi. Aici e micul templu în care ne găsim acum – ah, aici trebuie să fie, dacă se mai află în viaţă. Acum trebuie să găsim vechiul coridor secret, să sperăm că s-a păstrat şi nu mai trebuie să încercăm o debarcare cu ajutorul sampanului. Hm, ciudat, gangul ăsta ar trebui să fie încă în clădirea în care tinerele fete au fost ţinute prizoniere. Care dintre domnişoare se află de cel mai mult timp aici?

O tânără frumoasă păşi înainte.

— Domnişoara Feadog, strigă Hearst, care între timp se liniştise. Aţi dispărut de aproximativ un an. Mă bucur mult că vă văd.

— Domnişoară Feadog, se adresă Marian acum tinerei fete, aţi auzit vreodată de când vă aflaţi prizonieră aici în această clădire, la începutul fiecărei luni, un cântec ciudat care se auzea numai noaptea?

— Da, strigă mirată fata, răsuna extrem de ciudat dintr-un colţ al acestei vechi clădiri.

— Foarte bine, deci, atunci mai avem de întreprins ceva foarte primejdios şi după aceea sarcina noastră aici putem s-o considerăm îndeplinită, stabili mulţumit Marian. Domnişoarele pot să rămână aici până la căderea întunericului sunt în siguranţă pentru că de-abia atunci se va întoarce paznicul lor.

— Aşa este, adeveri domnişoara Sfarog, dispare totdeauna la amiază, după ce ne încuie aici şi se reîntoarce după lăsarea serii. Când am auzit înainte paşii dumneavoastră am crezut, sau mai bine zis am sperat că sunt străini pe insule care să ne elibereze.

— Rămâneţi aşadar liniştite aici în clădire, nu mergem departe, ci încercăm să mai eliberăm o prizonieră, te linişti Marian.

Străbăturăm clădirea principală, care servise fetelor de curând eliberate drept închisoare şi Marian a fost condus de tânăra Feadog spre colţul de unde se auzise neobişnuitele melodii nocturne. Privi încă o dată concentrat străvechiul document, pe care-i luase cu sine, dădu din cap mulţumit şi pipăi peretele în jur până când se deschise o uşă mascată în perete.

Marian îşi scoase ambele pistoale şi ne făcu semn să-l urmăm. Lampa de buzunar aprinsă şi-a fixat-o de jachetă. Un gang îngust şi scund ce cobora abrupt, ne purtă de-a lungul lui. Cu toţii aveam nervii încordaţi la maximum, căci prin gesturile sale Marian voia să ne spună clar că ne puteam aştepta la mari pericole.

După aproximativ 60 de metri, gangul a început să urce din nou şi acum mişcările pe care le făcea Marian dovedeau şi mai multă prudenţă. În sfârşit, am ajuns la un zid ce închidea coridorul secret.

Marian examina un timp zidul, găsi o manivelă veche, de care trase şi o parte de zid se retrase, dezvăluind spaţiul gol al unui templu care avea ca obiect central o statuie uriaşă a unei divinităţi.

Şi această statuie semăna aidoma cu femeia din portret, cu Violet Knight.

Începui, în fine, să întrevăd consecinţele şi mă apropiai şi eu de dezlegarea enigmei.

Deodată răsună un ţipăt slab, feminin, o siluetă se ridică dintr-un culcuş improvizat din mlădiţe de plante şi frunze, aşezat aproape de statuia impozantă a Zeiţei, din nou răsună un strigăt, de data aceasta de bucurie şi mai tare:

— Domnule Hearst, domnule Hearst!

Dublura vie a zeiţei se grăbi spre noi.

— Doamna Knight, strigă şi Hearst la rându-i puternic marcat.

— Repede îndărăt, strigă Marian, veniţi doamnă Knight!

Cei doi scafandri, Rice, doamna Knight şi Hearst dispărură în gangul secret. Voiam să-i urmez, când izbucni un urlet înfuriat şi din toate părţile năvăliră ce furnicile, indieni furioşi în sala templului. Pumnale scânteiară, valuri întunecate ne năpădiră. Pistoalele noastre detunară, pe când Pongo sări cu bine cunoscutu-i ţipăt de luptă înainte.

Speriaţi mai mult de strigătul neaşteptat a lui Pongo decât de împuşcături, indienii şovăiră, suficient pentru noi, ca să sărim înapoi în tunelul secret. Uşa se închise cu zgomot şi Marian trase aşa de tare şi repede de manivela zăvorului încât aceasta se rupse. Prin aceasta a făcut imposibilă orice urmărire dinspre sat a templului. O luarăm la goană de-a lungul tunelului pe care venisem şi nu dura mult până ne regăsirăm în vechea clădire de pe insula unde ne aşteptau fetele răpite şi care o înconjurară, pe moment toate pe proaspăta găsită, Violet Knight.

— Repede, afară de aici, repede pe mare, trebuie să plecăm cât mai repede, îi zori Marian.

Fără a mai pune întrebări, alergarăm din răsputeri afară străbăturăm luminişul, luând-o pe poteca îngustă prin desiş. Norocul nostru că observasem un sampan foarte încăpător ascuns, reuşind astfel să luăm pe toată lumea şi vâslind din răsputeri ne-am îndepărtat cu fiecare mişcare a vâslelor de insulă.

Să ne tot fi depărtat vreo 50 de metri de insulă, când din insula învecinată răsună o salvă de foc. Un zgomot îngrozitor umplu văzduhul, după care o coloană de fum se ridică de pe insula părăsită. Între cele două insule marea prinse să spumege.

— Preoţii Zeiţei Soarelui şi-au aruncat templul în aer constată Marian, după ce barca noastră şi-a mai revenit după legănarea-i puternică ce urmă exploziei. De-abia am putut să ne menţinem în barcă pentru ca valurile să nu ne răstoarne.

— Explozibilul probabil a fost pus în gangul secret care făcea legătura între cele două insule. Bănuiam ceva de genul acesta şi de aceea v-am zorit din răsputeri. Toate întrebările pe care i le-am pus acum au rămas fără răspuns.

— Misiunea noastră nu este terminată încă, trebuie să ne grăbim să-l găsim pe domnul Knight şi asta o s-o facem chiar în seara aceasta. Voi rezolva acest lucru cu doamna Knight.

Mai rar mi s-a întâmplat să fiu atât de bucuros ca acum, după ce reuşirăm să debarcăm cu toţi cei salvaţi, nevătămaţi. Cu multă osteneală am putut face faţă avalanşei de mulţumiri din partea părinţilor recunoscători, dar în cele din urmă reuşirăm să ne refugiem

la doamna Knight în casa amfitrionului nostru Hearst. Marian vorbi mai mult timp cu femeia salvată, care cu lacrimi de fericire şi recunoştinţa în ochi îi strânse mâinile. Marian nu pomeni nimic ce avea de gând, dar către seară, ne ceru să mergem cu el.

În compania doamnei Knight, merserăm încă o dată pe limba de pământ pe care găsisem drumul ce-l urmase gorila şi insula de pe care venise.

În curând trebuia să apară prin tunelul subteran, de aceea ne-am ascuns în dosul pietrelor şi molozului răspândit peste tot în timp ce doamna Knight aştepta în linişte.

A trecut un sfert de oră, până ce am auzit un plescăit în apa din tunel. Îmi trăsei pistolul de la brâu în caz că gorila ar fi vrut s-o atace pe tânăra femeie.

Iat-o înaintea noastră, statura mătăhăloasă şi miţoasă a gorilei se ivi în toată splendoarea ei înfricoşătoare şi când a fost aproape de femeie o tresărire zgudui matahala.

— Lionel, Lionel, ţipă la rându-i tânăra femeie întinzând braţele.

Un strigăt gâtuit ieşi din pieptul gorilei care se prinse deodată de cap şi-şi zvârli capul, care se dovedi o mască, deoparte şi un cap de om cu trăsături îndrăzneţe, cu ochii umezi deveni la rându-i vizibil.

— Violet, draga mea Violet!

— Mi-am dat seama după urmele lăsate că în masca gorilei se ascunde un om, ne spuse Marian în aceeaşi seară când ne-am reîntâlnit cu toţii, în cercul bucuros al celor salvaţi. Când am văzut în portret statura masivă a domnului Knight, am bănuit că în urma dispariţiei soţiei sale spiritul său se tulburase considerabil. Am mai aflat că odinioară, în Africa, vânase fiare mari, de unde şi-a adus capul şi pielea gorilei. Doamna Knight mi-a povestit că ea, în templu Zeiţei Soarelui, în care era ţinută prizonieră de către fanatici, l-a văzut frecvent pe administratorul lor Gari şi poate afirma că acesta l-a hipnotizat pe Knight. Voia să înlăture orice bănuială asupra sa, pentru aceasta procedă la crearea unei „fantome a mării”. De fapt ultima dovadă am avut-o pe limba aceea de pământ, că aveam de-a face cu un om mascat în gorilă. Bucata de blană găsită era tăbăcită! După ce am auzit zvonul cu Zeiţa Soarelui şi după ce am văzut că doamna Knight părea întruchiparea vie e unei zeiţe, am putut reconstitui întreaga realitate, deşi n-a fost uşor, ipoteza fiind prea îndrăzneaţă. Cu atât mai mult mă bucur că nu m-am înşelat. De-acum doamna Knight nu mai trebuie să se teamă de nimic, secta străveche a Zeiţei Soarelui s-a autodistrus!

Am mai rămas câteva zile în Baroda adoraţi şi răsfăţaţi de toţi, apoi am fost atraşi într-o nouă aventură, care era cât pe ce să se sfârşească rău pentru Pongo!»

Aventurile submarinului Dox 180

Hans Warren

I.
UN DRUM CIUDAT.

— «DE CE N-AM MERS pur şi simplu cu trenul? întrebă Marian prost dispus. Nu se vedea-n lung şi-n lat nici urmă de alt vehicul. Şi până la Ahmadabad mai sunt după aprecierea mea cel puţin douăzeci de kilometri!

— Trebuia neapărat să conduci prin pustietatea asta de gropi? se adresă încă o dată tânărului şofer indian, care avea de altfel o faţă destul de inteligentă.

Expresia de pe chipul lui se schimbă în teamă, scuzându-se:

— Iertaţi-mă sahib. Cred că l-am văzut pe el în acest desiş. O să cotesc la dreapta şi ajungem la văgăună.

— Care el?

— Cine este „el”? întrebă mirat Marian. Aşadar de aceea ai ocolit văgăuna, fiindcă acolo pândea el?

— Sahib, despre „el” nu vorbeşte nimeni, spuse acum timid indianul.

— Poate că pe aici îşi face veacul vreo fantomă sau vreun spirit tău, care la lumina zilei pare cu totul infernal, îmi dădui şi eu cu părerea. Dar să ne luăm şi bagajele?

— Nu Robert, obiectă prietenul meu. Ne-ar împiedeca numai în mişcări. Doar armele şi ghepardul. Sper totuşi că va trece o maşină pe aici, căreia îi va fi milă şi de bagajele noastre.

Şoferul stătea încă nehotărât Marian îl privi întâi pe ei. Se uită la mine şi zise în cele din urmă.

— Pentru că veni vorba de „el”, să fie vorba oare de acea chestiune ciudată, pe care ne-a relatat-o unchiul vânătorului de tigri, în scrisoarea aceea primită la Baroda?

Jack Lesley unchiul vânătorului de tigri James Rice, care ca şi nepotul său era un vânător de animale mari şi avea şi el pe răboj un impresionant număr de tigri răpuşi, răspunzând unei scrisori adresate de nepotul său în legătură cu ultima noastră aventură în care salvasem nişte fete răpite în Baroda, printre care o rubedenie a sa, ne invitase la el.

Rămăsese stabilit să ne trimită în întâmpinare automobilul său în cazul în care nu primea imediat o telegramă de refuz. Se preciza că este vorba de ceva care ne va stârni cu siguranţă interesul.

N-am expediat fireşte nici o telegramă de refuz. După lumina în care-l zugrăvise Rice pe unchiul său, acesta – colonel bătrân În armata britanică, distins pontul vitejie, era un om care condusese în viaţa lui unele dintre cele mai grele şi periculoase misiuni împotriva triburilor răsculate.

Rice ne asigură că problema despre care voia să ne vorbească Lesley şi pe care o menţionase doar în treacăt depăşea atât cunoştinţele cât şi puterile sale, altfel, după cât îl cunoştea, n-ar fi apelat niciodată la ajutorul altora. În nici un caz nu s-ar fi obosit să trimită un automobil, dacă n-ar fi fost vorba de o treabă foarte serioasă.

Am fost desigur cât se poate de nerăbdători să sosească automobilul. Ne despărţirăm greu şi foarte cordial atât de Rice, cât şi de noii noştri prieteni pe care ni i-am făcut în Baroda (vezi vol. 179 intitulat: Fantoma mării).

În dimineaţa următoare, primirii scrisorii a şi sosit un automobil de teren de ultima modă. Socoteam că până la amiază să puteam acoperi cei două sute de kilometri până la Ahmadabad. Până la ora unsprezece parcursesem ce-i drept cea mai mare. Parte din drumul pe „autostradă" deşi cu greu s-ar putea numi aşa – dar restul drumului se dovedi atât de rău, încât şoferul trebui să facă uz de toată arta sa pentru a păstra întreg automobilul.

Acum se întâmplase şi nenorocirea, de care ne temusem. Automobilul nimerise cu roata din faţă într-una din gropile cele mai adânci din regiunea asta. Din cauza locului era să ne pierdem echilibrul. După ce coborârăm să vedem ce s-a întâmplat cu automobilul nostru, am constatat ce era mai rău. Axul roţii din faţă era rupt!

De continuarea călătoriei noastre cu automobilul nici nu mai putea fi vorba. Trebuia să ne hotărâm să mergem pe jos sau să aşteptăm un nou automobil. Marian arătă un drum îngust, în stânga noastră, care ducea adânc în desiş.

— Încotro duce cărarea acesta? Nu scurtează oare destul de mult distanţa pe care o mai avem de străbătut? îl întrebă pe şoferul nostru indian.

Şoferul încuviinţă:

— Da sahib. Drumul ăsta este mai scurt decât şoseaua. Dar nu-l puteţi lua pentru a ajunge la Ahmadabad pentru că „el" nu lasă pe nimeni să-l străbată.

— Aşa, aşa deci! Nu lasă pe nimeni să treacă pe aici! Păi tocmai asta ar fi un motiv de a-l folosi. Sunt foarte curios să-l cunosc pe „el". Mai sunt şi alte primejdii de luat în considerare pe drumul ăsta?

— Nu-mi este îngăduit să vorbesc despre asta, sahib. „El" m-ar pedepsi cu siguranţă.

— Tinere, se adresă Marian şoferului. Faci impresia unui om inteligent şi vorbeşti prostii! Nu-ţi dai seama că nu-i decât o superstiţii? Vom folosi cărarea, dacă într-adevăr scurtează drumul!

— Sunt de aceeaşi părere, am socotit nimerit să intervin la rându-mi. Indienii exagerează atât de uşor!

Marian se mai uită odată la automobilul avariat.

— Poate că Lesley va trimite un alt automobil, dacă până seara nu ne facem apariţia în Ahmadabad, spuse el. Şi-atunci va sosi şi bagajul nostru. Mai mult de patru sau cinci ore nu ne va trebui să ajungem în oraş, în nici un caz. Cărarea aceasta este mai scurtă decât şoseaua şi chiar dacă este puţin năpădită de plante şi bălării, prea multe nu pot fi. Întrucât înainte a fost destul de des folosită.

După ce aruncarăm carabinele pe umeri, indianul cu o mutră posomorâtă spuse:

— Chiar vor sahibii să meargă pe cărarea printre tufişurile astea spre oraş? Atunci n-o să-i mai revăd pe sahibi.

— Ar fi într-adevăr păcat, constată sec Marian. Dar nu-ţi mai bate capul cu asta. Dacă soseşti mai repede ca noi în Ahmadabad salută-i pe domnul Lesley din partea noastră şi spune-i că am folosit scurtătura prin junglă. Te rog să ai grijă numai de bagajul nostru. Sau ţi-e teamă şi acum să nu vină „el”?

— Sahib, „el” a fost deja aici! „El” vă va însoţi sahib! Mai bine rămâneţi aici!

— Nu, nu dragul meu, scutură râzând capul Marian. Nu vreau să aşteptăm aici, în mijlocul şoselei, până ni s-ar face foame. Şi-apoi şi dumneata trebuie să fi remarcat! Cineva trebuie să ducă vestea c-am rămas în pană, în oraş. Misteriosul „el” va fi amabil şi ne va lăsa în pace. În orice caz, ar trebui să fie bucuros dacă-l vom lăsa noi pe „el” în pace.

Marian păşi liniştit înainte pe cărarea care ducea prin desiş, de-a dreptul în junglă. Îl urma Pongo cu Maha, iar eu, ca de obicei, încheiam convoiul. La început Maha se arătă nedumerit, dar după ce adulmecă încoace şi încolo, o zbughi înainte trăgându-l pe uriaşul negru, după el.

— Mariane, strigai eu cu un glas potolit, aici s-a aţinut precis vreo fiară, ia te uită ce comportament bizar are Maha acum. Marian se uită cu luare aminte de jur împrejur constatând după o scurtă pauză:

— N-are ce să ne strice. Cu stafii în carne şi oase n-am avut până acuma plăcerea să facem cunoştinţă, iar de oameni nu cred că-i cazul să ne temem. Poate că se găseşte vreun vânător pe aici prin regiune. Ţine-i strâns în lesă, Pongo, nu lăsa ghepardul nostru s-o ia razna. Marian păşi mai departe. Când mă uitai încă o dată înapoi, mai apucai să-l văd pe şoferul nostru cum ne privea îngrozit. În legătură cu „el” trebuia să existe un secret, care-l făcea pe şofer să se teamă efectiv pentru vieţile noastre. Prea mergeam sfidători împotriva fantomei. Cel puţin aşa se comporta Marian. Câteodată un astfel de comportament provocator scotea mai repede „spiritul” din rezervă decât i-ar fi plăcut lui s-o facă.

Pe cărarea năpădită de vegetaţie domnea un aer umed, caracteristic

junglelor care adăpostesc nemijlocit, în vecinătate, ţinuturi mlăştinoase. Să fie oare o legătură, între dorinţa expresă a lui Lesley de a veni la Ahmadabad şi misterioasa creatură ce inspira atâta teamă şi veneraţie în jungla asta? Atunci ar putea fi cu adevărat ceva primejdios, întrucât un bătrân şi încercat vânător de tigri nu se pierde uşor cu firea.

Un astfel de om are mândria lucrului înfăptuit de unul singur şi dacă renunţă la aceasta n-o face fără un motiv întemeiat. Îmi veni în minte o întâmplare din Sumatra. Şi acolo se vorbea cu mult respect de „el" înţelegându-se prin aceasta regele junglei tigrul, al cărui nume nu poate fi exprimat direct din cauza superstiţiei şi a credinţei în duhuri şi demoni, care e specifică acestor popoare.

Să fi dat pasionatul nostru vânător de tigri de o astfel de felină inteligentă şi puternică căreia să nu-i fi putut face faţă?

Îi împărtăşii lui Marian gândurile mele, iar acesta după ce mă ascultă cu luare aminte, mi se destăinui:

— Poate că nu eşti prea departe de adevăr. Dar cu toate acestea nu cred că Lesley numai din cauza aceasta ne-ar fi trimis un automobil în întâmpinare. Chiar aşa de mare grabă n-ar fi fost dacă mai întârziam puţin cu vânătoarea. Dacă ar fi fost într-adevăr vorba de un tigru, mai degrabă îi văd adresându-se nepotului său, care are un renume, deja aproape tot atât de mare, cât avusese tatăl său. Ca vânător de tigri, nu mi s-a dus buhul până acum şi nici nu am cules cine ştie ce lauri. Cred totuşi mai degrabă că-i vorba de altceva.

— În sfârşit Mariane, mă bucur că vizităm Ahmadabadul, schimbai eu discuţia. Oraşul ăsta e foarte vechi. Îmi amintesc că am citit un articol într-un ziar asupra istoriei sale. A fost înfiinţat de Sultanul de Gujurat, Ahmed Şah şi mai păstrează şi astăzi amprente ale fondării sale în numeroase construcţii, în cutume şi tradiţii orale.

— Toate bune şi frumoase, dragă Robert, numai că acuma se pune problema să păşim serios la drum! Cât despre istoria oraşului Ahmadabad, vom putea discuta mai în amănunţime numai să ajungem acolo. Nu avem nici un fel de provizii dar cred că pe la amiază îl vom întâlni pe colonelul Lesley. Se va face noapte după cum văd eu, până vom putea îmbuca ceva. Nu te supăra c-am devenit brusc aşa de materialist, dar deja mi-e foame.

Marian râse şi Pongo îşi dezvelii dinţii ca de o glumă bună.

Păşirăm aşadar voiniceşte mai departe. Misteriosul „el" continuă să-mi umple gândurile, ca şi motivele ce-l determinase pe un om ca Lesley să facă apel la noi.

După un timp, percepurăm nu prea departe de noi un sunet ciudat Un strigăt înăbuşit, încât nu puteam stabili cu certitudine, dacă aparţinea unui om sau vreunui animal. Strigătul pe care l-am auzit a fost într-adevăr bizar. Căldura era sufocantă şi se răspândise în

întreaga junglă, bogată în vegetaţie.

Marian se întoarse înspre mine, apoi privirea i se aţinti spre Pongo. Cam aşa ceva mai auzisem noi în pădurile Sumatrei, în preajma vulcanului stins Sejawa, când Pongo al nostru – pe atunci necunoscut nouă şi-a închipuit că o „fantomă” a junglei îl scosese, când îi scăpase tapirul, care mai târziu a fost răpus de Pantera neagră (vezi vol. 38, Fantoma din pădure).

Numai că acum sunetul a fost mult mai puţin puternic şi pătrunzător, era îndoielnic că în afară de Pongo al nostru să mai existe un alt om care să se folosească de strigătul de atac al unei gorile înfuriate.

Pe când mă gândeam astfel, îi şoptii lui Marian:

— Şi dacă ar fi o maimuţă uriaşă, musafirul nostru?

— Crezi poate într-o a doua fantomă a mâni aşa cum nea fost dat să întâlnim în Baroda? întrebă râzând Marian.

— Aici nu se pripăşesc maimuţe, iar urangutanul apare doar pe marea insulă Sunda aşa că tot un om trebuie să fi scos strigătul acela.

— Dar de ce ar striga atât de furios un om în desişurile astea? Mi se părea mai degrabă a fi un strigăt de mânie, decât orice altceva.

— Poate că un vânător indigen şi-a găsit capcana pusă pentru fiare distrusă, sau un vânat de mult râvnit şi urmărit îi scăpă în ultima clipă de sub nas, se hazarda în presupuneri prietenul meu Vom trăi şi vom vedea. Strigătul venea din apropiere. Săi dăm bătaie. Înainte, deci!

Păşirăm mai departe, dar nu ne mai răzleţirăm, căci eram conştienţi de faptul că în fiecare clipă, puteam da nas în nas cu fiinţa aceea care scosese strigătul acela atât de ciudat.

Marian îşi redusese mult tempoul, acum aproape se strecura numai, deşi nici aşa nu se putea evita zgomotul făcut de îndepărtarea lianelor şi lujerilor plantelor, care blocau uneori cărarea, sau trosnetul crengilor uscate, strivite fără voie în drumul nostru. Oricum ar fi fost nu puteam în nici un caz ajunge neobservaţi, până în locul de unde auzisem strigătul. Cărarea făcea şi ea destule cotituri, blocându-se parţial perspectiva. Dacă pândea cineva în desiş, atunci fără îndoială că ne-ar fi putut lua prin surprindere. Marian îşi descinse pistolul, exemplu pe care-l urmai şi eu, pe când Pongo, îşi luă din teacă uriaşul lui cuţit de spintecat rechini, în mâna lui, o astfel de armă, era mult mai periculoasa decât o armă de foc, în lupta corp la corp.

Marian voia tocmai să facă o cotitură, când Pongo care era în urma sa, strigă deodată:

— Atenţie Massers, înapoi!

Pământul de sub picioarele mele se prăbuşi. Mă strădui să sar înapoi, dar era prea târziu. Pârâi, pocni, foşni ceva ce nu puteam percepe. Dispăru întâi Marian sub pământ, urmat de Pongo şi de Maha. Şi eu îi urmai prompt, deşi încercai să mă salvez aruncându-mă

pe spate, dar mă prăbuşi în adâncime ca atras de un magnet.

„O capcană pentru vânat mare!” îmi trecu fulgerător prin cap. Mă ciocnii de Pongo. Pe când nisip, praf şi frunze cădeau ca o ploaie în jurul nostru şi peste noi. Un pufăit se auzi, urmat imediat de un mârâit întărâtat Două trupuri de feline mari vărgate, se agitau în spaţiul strâmt în care ne găseam, ghepardul nostru Maha şi o altă felină din jungla indiană. Din fericire potrivnicul lui Maha nu era un tigru, pentru că atunci credinciosul nostru patruped şi-ar fi găsit aici sfârşitul. Trebuia să fie o panteră vărgată. Ne lipirăm cât am putut de marginea strâmtă a gropii dar şi aşa trupurile înfierbântate de luptă ale animalelor aproape ne atinseră. Nu puteam trage, întrucât puteam nimeri tot aşa de bine ghepardul ca şi pantera.

Pongo sări înainte ridicând cuţitul uriaş de spintecat rechini, a cărui lamă scânteie în semiobscuritatea care domnea acolo, în groapă printre frunziş şi crengi risipite peste tot. Lama uriaşă despică aerul, de sus în jos. Un răcnet plin de furie urmat de un horcăit, ne-a fost dat să auzim, în timp ce unul din cele două corpuri zbură prin aer şi căzu cu o bufnitură la pământ. Ecoul luptei se potoli, probabil că Pongo nimerise bine; una din cele două fiare zăcea nemişcată îmi ridicai, la rândul meu, pistolul, dar nu mai era necesar. Maha ghepardul învingător se apropie de trupul nemişcat al panterei vărgate pentru a-şi mirosi potrivnicul răpus.

— Ne-ai scăpat dintr-o mare primejdie, Pongo, nu ştim cum să-ţi mulţumim, zise la rândul lui Marian, nu mi s-a mai întâmplat să alunec într-o groapă ca musafir al unei pantere furioase.

— Pongo ajută repede scoate Massers afară, se apără uriaşul negru de mulţumirile noastre.

— Ai dreptate, Pongo. Să vedem cum putem să ieşim cât mai repede de aici. Prinde-mă de genunchi şi ridică-mă în sus dai încet, mă tem că vânătorul care a pregătit capcana să nu fie pe aproape, mai adăugă Marian.

Pongo se aplecă, cuprinse cu uriaşele sale mâini genunchii lui Marian şi-l ridică încet de tot în sus. Pentru el greutatea lui Marian nu reprezenta un impediment peste care să nu poate trece cu uşurinţă. Marian se sprijini cu stânga de marginea gropii iar cu dreapta ţinea pregătit pistolul.

Cu cât se ridica Marian mai sus, cu atât mai încete erau mişcările uriaşului nostru însoţitor. Era clar doar, că strigătul sau ţipătul pe care-l auzisem nu cu mult timp în urmă, fusese scos de un vânător indigen, desigur cel care săpase capcana. Poate pândise apariţia unui tigru care obişnuia să-şi schimbe des preferinţele de plimbare şi fusese dezamăgit văzând că în loc de tigru prinsese pantera acum în capcană.

Capcana trebuia să fie reamenajată în mare grabă în speranţa că tigrul va reveni în cele din urmă. Prea departe nu putea fi vânătorul,

s-o fi îndepărtat numai ia auzul paşilor noştri Nu era exclus, să stea la pândă foarte aproape de capcana sa.

De-abia respiram de încordare, când îl auzi pe Marian strigându-l încetişor pe Pongo.

— Ridică-mă cu totul, nu vad nici un pericol!

Pongo întinse braţele cât erau de lungi în sus şi se lipi de marginea gropii, pentru ca Marian să se poată sprijini cât mai în voie pe el. Pentru a reuşi deplin, trebuiau îndepărtate ramurile meşteşugit aranjate peste groapă, până a ajunge la terenul solid.

În sfârşit Marian a fost gata şi acum îi făcu semn lui Pongo. Uriaşul îl zvârli în sus ca pe o minge. Camaradul meu ajunse în genunchi la marginea gropii, se prinse cu amândouă mâinile de crengile arbuştilor din vecinătate şi în clipa următoare stătea ridicat în picioare.

Pongo se întoarse spre mine pentru a-mi propune în mod tăcut acelaşi procedeu.

— Nu-i mai bine, să-l scoatem mai întâi pe Maha? Putem să-l aruncăm împreună afară, completai eu.

Pongo râse încetişor, îl chemă pe Maha, de care era foarte apropiat, apucă strâns credinciosul patruped. Îl ridică în sus şi l zvârli elegant, din groapă, peste cărarea pe care o urmasem noi în jungla. Marian se aplecase la rândul lui, pentru a da o mână de ajutor, dar nu a mai fost nevoie. Pongo mă cuprinse de articulaţiile picioarelor şi mă ridică în sus. Marian se lungise deja la marginea gropii şi-şi întinse mâinile spre mine. O ridicare bruscă şi stăteam deja pe cărare.

Mai trebuia să iasă acum Pongo afară. În timp ce mă gândeam cum să procedăm, Pongo şi găsise soluţia. Ne strigă de jos:

— Massers se dă înapoi. Pongo singur iese!

Se duse la capătul opus al gropii faţă de marginea unde voia să iasă. Nu-mi dădeam prea bine seama ce intenţiona şi cum ar fi putut ieşi din capcană fără ajutor, din afară. Doar era astfel amenajată că nici o felină să nu poată fi capabilă de sărituri spectaculoase.

Nici nu-mi terminai gândurile, că mă şi dădui instinctiv un pas înapoi. Un nor de praf, amestecat cu ultimele crengi care mai rămăseseră, pe marginea gropii, zburară prin aer.

În mijlocul norului apărură braţele uriaşe ale camaradului nostru negru, care ne zâmbea mulţumit, dezvelindu-şi dinţii săi albi ca zăpada.

După toate sforţările care le făcuse, reuşise performanţa unei sărituri care l-ar fi făcut invidios şi pe un tigru, sau pe cel mai bun atlet profesionist.

— Massers, repede înainte. Aici nu bine deloc, încheie el.

II.
CAPCANE PERICULOASE.

MARIAN DĂDU NUMAI DIN CAP zâmbindu-i lui Pongo. Îndemnul lui de adineaori fusese doar o stratagemă pentru a se sustrage încă-o dată aprecierilor noastre.

Localnicul, care pusese capcana, trebuie că era un om extrem de îndemânatic şi un om pasionat de munca lui. Îndemânarea rezulta din construcţia mascată a capcanei pentru fiare, iar pasiunea don strigătul de mânie, scos când îşi văzuse speranţele înşelate.

Când v-a observa ce-a mai rămas din munca lui nu va mai fi bine dispus. Marian impuse iarăşi un tempo alert şi nu eram foarte sigur că era cel mai nimerit lucru, având în vedere pericolele care reclamau recunoaşterea prealabilă a terenului. Puteam doar să nimerim şi peste alte capcane pe cărare asta îngustă.

La fiecare schimbare de direcţie, Marian devenea mai atent, ce-i drept; înaintea fiecărei cotituri a cărării mergea mai încet şi examina solul cu atenţie. În ciuda acestor precauţii era să cădem într-a doua capcană dacă Pongo n-ar fi fost cu ochii în patru. Ne găseam pe o porţiune a cărării remarcabilă prin cotiturile pe care le făcea. Pe ambele laturi străjuiau copaci uriaşi ai junglei, prin ale căror coroane bogate în frunziş, nu pătrundea nici o rază de soare. Cărarea părea scăldată într-un clar obscur verde. Eu priveam neîncrezător în faţă. Nici Marian nu părea mai optimist, privind şi el ţintă înaintea lui. Tocmai această atitudine era să ne fie fatală, dacă privirea lui Pongo n-ar fi îmbrăţişat un orizont mai larg. Şi de data asta, nenorocirea avea să vină de sus! Deasupra noastră trosni ceva. Ca o săgeată zbură Pongo înainte, îl împinse pe Marian, că acesta zbură vreo doi metri, aterizând într-un tufiş spinos, de unde se ridică gemând în timp ce eu nici nu-mi dădeam seama despre ce este vorba Pongo se întoarse cu o săritură, mă înşfacă şi mă târî cu sine.

Mă dureau toate oasele, după ce ateriza cu mine câţiva metri în spate într-un tufiş. În primul moment, mă gândeam că bravul nostru camarad să nu-şi fi pierdut cumva minţile.

Aproape imediat se auzi un bubuit şi un trosnet îngrozitor înaintea noastră. Un nor de praf se ridică în timp ce aşchii de lemn zburară în toate părţile pe lângă capetele noastre.

Mă ridicai anevoie de jos pentru a constata că o grămadă de crengi groase cât braţul, cântărind mai bine de o sută de kilograme, căzuseră chiar pe locul unde am fost noi. Am fi fost cu siguranţă zdrobiţi dacă Pongo n-ar fi băgat la timp de seamă. Pentru o clipă m-am temut să nu i se fi întâmplat totuşi ceva lui Marian. Reuşise oare Pongo să-l ferească la timp? Apoi îl văzui venind spre noi târâş-grăpiş.

— Iată că am gustat şi capcana a doua, râse el. Mă gândeam la o pernă mai moale pentru odihna mea decât acest aşternut de spini. Şoferul nostru a avut totuşi dreptate cu presimţirea lui, că pe acest

drum ne aşteaptă multe pericole. Sigur că el s-a gândit poate la cu totul altceva. Dacă vom mai avea parte de astfel de surprize, nu ştiu dacă vom ajunge astă seară în oraş.

— N-ar fi mai bine să-l laşi pe Pongo înainte, jungla e domeniul lui, propusei eu.

Marian a fost de acord. În tăcere, uriaşul trecu cu Maha în frunte. Cu paşi mari, păşind cu prudenţă şi fără să facă cel mai mic zgomot, alunecă pe cărare, înainte.

Pericolul de a da pe nepusă masă peste altă capcană, se micşorase vizibil, întrucât Pongo, poseda instinctul unui animal al junglei. Mă simţeam atât e sigur, bizuindu-mă pe instinctele lui Pongo, încât era cât p-aici să mi se întâmple o nenorocire dacă nu, tot el n-ar fi dat la timp un semnal de avertizare.

Eram de o jumătate de oră pe drum. Să fi tot parcurs vreo doi kilometri de la ultima capcană, cea aeriană. Înaintea noastră se întindea cărarea, dreaptă de data astă, trasată parcă cu linearul.

Locul nu prevestea nimic asemănător unei capcane. Ne găseam chiar pe mijlocul cărării, Pongo păşind tot atât de precaut înainte, ne slăbindu-i atenţia de loc. Din nou străluci ceva dincolo de crengile puternice ale copacilor groşi, dar totul părea în regulă. O capcană atât de rafinată cum ne-a fost dat ulterior să constatăm cred că nici Pongo n-ar fi bănuit-o cu tot instinctul lui de om obişnuit ai junglei. De-abia în ultimul moment, observă el o rezistenţă elastică, a treia capcană!

— Atenţie Massers! răcni el. Făcând un salt spectaculos înainte lovindu-l pe Maha. Marian îl urmă repede. Eu avui ghinionul să-mi agăţ piciorul în nişte liane şi să mă poticnesc. Înainte de a-mi da seama ce se petrece, simţii o lovitură în umeri, ce mă aruncă de îndată la pământ. Când mă întorsei, năucit de durerea din umeri, mi-a fost dat să constat spre groaza mea, cum foarte aproape, în spatele meu, o lamă de sabie, lungă şi ascuţită, căzuse înfigându-se puternic în pământ. O ramură a unui copac se mai sprijină pe jumătate de umărul meu drept.

— Se poate spune că ai avut noroc Robert, exclamă camaradul meu bucuros.

Dar pe moment din cauza loviturii zdravene de-abia mai puteam trage aer în plămâni.

— Foarte rafinat concepută şi măiestrit realizată această capcană, remarcă Marian pe un ton apreciativ.

Mă ridicai, în fine, de jos, cu dureri în tot corpul.

— Uită-te aici! mai adăugă el. A tras creanga cea mai subţire cât de tare a putut înapoi şi a îndoit-o, legând-o. A atârnat apoi o lamă de sabie ascuţită, mascată astfel încât să nu bată la ochi. Dispozitivul acesta l-a legat cu o mlădiţă trainică de liană, care traversa cărarea. Dacă un tigru sau alt animal se împiedeca de liană, se declanşa cu

putere creanga, lovind în toate direcţiile şi cădea mai ales de sus pe cărare sabia, lovind cu mare putere. Har Domnului c-ai supravieţuit Robert. Ai fost atins doar în treacăt de creanga asta, ca să nu spun că a lipsit un fir de păr să fii despicat de sabie. Uite cu câtă forţă s-a înfipt în pământ, iată crengile stau iarăşi în poziţie normală şi nu mai pot primejdui nici o fiară înainte de a fi instalate din nou în poziţia iniţială de către vânătorul nostru.

După ce am mai privit odată, creanga ce mă lovise, nu-mi putui reprima un fior de groază ce-mi trecu prin şira spinării. N-a lipsit mult de-a fi despicat ca un gândac, de lovitura mişelească de sabie.

— Aş vrea să iau sabia ca amintire şi totodată să împiedec monstruozitatea asta să funcţioneze din nou, propusei eu mânios.

Pongo transportă întreg dispozitivul ăsta drăcesc în tufişul de alături, de asemenea şi „creanga” care mă lovise şi care se dovedi a fi trunchiul subţire a unui copac tânăr, căruia i s-a tăiat coroana. Cu o smucitură smulse din pământ sabia, a cărei lamă era confecţionată din oţel călit, cu cizelituri pe partea superioară şi pe mâner.

Proprietarul unei astfel de arme nu era greu de ghicit. Era probabil cel care îşi imaginase primejdioasa capcană. Fixai arma la cingătoarea mea şi păşirăm mai departe în aceeaşi ordine. Eu încheiam şirul. Durerile de spate erau însă aşa de mari încât rămăsei câţiva paşi în urmă în speranţa că îmi voi reveni curând.

Cărarea se lărgi treptat. Tufişurile de pe ambele părţi laterale se mai răriseră. Probabil ne apropiam de aşezări omeneşti şi chiar oraşul nu era departe. În curând vor începe să se arate plantaţiile.

— Terenul de aici a fost de curând cultivat, a fost de părere Marian, dar acum pare a fi lăsat din nou în paragină. Nu va dura prea mult până sălbăticia naturii va şterge orice urmă a intervenţiei umane. Aş vrea să cunosc motivul care i-a determinat pe localnici să abandoneze terenul ăsta roditor.

Din nou răsună undeva în spatele nostru, ţipătul acela straniu, aspru de furie. Vânătorul descoperise probabil urmele trecerii noastre şi descoperise cea de a treia capcană a sa, acum nefolositoare.

Aveam un sentiment neplăcut să-l ştiu în urma noastră, mai ales acum când purtam, ca amintire a aventurii mele, sabia ce fusese odinioară proprietatea sa. N-o să încerce oare să reintre cu orice mijloace în proprietatea sa?

— Ar trebui să ne grăbim, propusei eu. Mi-e teamă că va dori să-şi ia sabia înapoi. Cunoaşte terenul mai bine ca noi şi poate în orice moment să ne cadă în spate, fără ca noi să prindem de veste. Marian nu-mi dădu dreptate!

— Regiunea asta, pe care tocmai o străbatem acum, e mai puţin proprie capcanelor. Şi este şi mai multă lumină iar vegetaţia s-a rărit. Pongo păşea cu şi mai mare viteză înainte. Deja plantele căţărătoare

invadaseră trunchiurile înalte ale arborilor de cocos. Peste tot răsăriseră ferigi şi buruieni. Peste tot tufişurile de arbuşti de Hibiscus îşi etalau splendoarea lor desăvârşită.

Accelerarăm tempo-ul nostru încă şi mai mult. Oraşul nu era departe ce-i drept, dar şi întunericul era aproape. Ca să nu mai vorbesc de senzaţia de foame care ne invada tot mai mult, cu trecerea timpului. Ajunserăm la un luminiş cu vegetaţie bogată şi iarbă înaltă la capătul căreia străjuiau câţiva palmieri înalţi. Cum de tocmai în mijlocul unei astfel de plantaţii putea să fie o oază de sălbăticie, nu-mi puteam explica. Pongo găsi curând o cărare care străbătea luminişul de a curmezişul. Fără a şovăi păşirăm înainte. Eram mânaţi de dorinţa de a ajunge mai repede în oraş, întrucât pe întuneric, nu ne-am fi putut lesne descurca într-un ţinut necunoscut. Colonelul Lesley ne-ar fi putut da mai multe lămuriri dacă ar fi ştiut că ne va prinde întunericul, prin aceste regiuni necunoscute.

Cât despre sinistrul puitor de capcane, din urma noastră, ce să mai zic. Trebuia să-l considerăm duşmanul nostru dacă-ar fi să judecăm numai după ţipetele de furie pe care le-a scos şi care care-i trădau lămurit caracterul. Dacă m-ar fi surprins în întuneric, încins cu sabia lui, e îndoielnic că m-ar fi cruţat. Pe când o luară, deci grăbiţi şi mai grăbiţi decât până atunci, pe cărarea îngustă ce străbătea luminişul, Marian zise.

— Pământul pare a fi destul de umed. Ciudat! Ai auzit Robert. Nu ţi se pare că ar fi un tigru?

Nu prea departe, la stânga noastră, răcni deodată o fiară de pradă. Nu putea fi decât un tigru. Pongo se opri şi arătă din direcţia de unde se auzise zgomotul, o cărare îngustă se făcea şi aici care ducea până adânc în junglă. La vreo 50 de metri depărtare sclipea oglinda apelor unui mic lac.

— Iată de ce vegetaţia în locul acesta este aşa de exuberantă, mai spuse Marian. Din cauza vecinătăţii tigrului n-a mai îndrăznit nimeni să cultive pământul. Poate că-i vorba şi aici de un „man-eater”, tigru care s-a specializat în vânătoarea de oameni. Mă miră numai că Lesley, un vânător atât de încercat de tigri, nu l-a răpus încă.

Din nou răsună un strigăt.

— Acesta-i prietenul nostru, completă Marian, cel care a instalat capcanele. Cred că-i răspunsul lui la răcnetul tigrului.

— Se pare că vânătorul nostru e pornit rău pe tigrul acesta Cum nu i-a reuşit să-l răpună până acum, îşi descarcă astfel nervii, dar să mergem mai departe. Cam ştim la ce să ne aşteptăm.

Mai merserăm vreo treizeci de metri, când răcnetul furios al tigrului se auzi clar în faţa noastră. Ne-am luat carabinele de la umăr. Să ne taie numai calea? Am ciulit urechile doar om mai auzi acum şi răspunsul vânătorului. Dar nu a fost aşa. Totul rămase liniştit.

— Să ieşim repede din desiş, ne grăbi Marian. Dacă izbutim să ajungem până la cocotierul acela, atunci am trecut de ce-a fost mai greu. Pe cărarea aceasta îngustă n-aş prea vrea să fiu atacat de tigru.

Ne grăbirăm cât puturăm. Până la capătul tufişurilor mai erau încă vreo 50 de metri şi ni se părea că trunchiul cocotierului e aproape cât să-l atingem cu mâna. Şi din nou se auzi răcnetul ameninţător al tigrului. Felina ne aştepta probabil la capătul cărării, pândind să-i apărem în faţă. Cu siguranţă fiara avea obiceiul să pândească mereu aici la lăsarea nopţii, pe cărare, în căutarea unei victime. Cine ştie câţi lucrători de pe plantaţie va fi având deja pe conştiinţă şi nu-i de mirare că ceilalţi au renunţat să mai vină aici. Când răcnetul de auzi din nou, aproape de tot, ne oprirăm. Să părăsim acum cărarea ar fi fost prea primejdios. Tigrul ne-ar fi auzit numaidecât şi ne-ar fi atacat.

— Da, ştiu, că ne găsim într-o situaţie! şopti Marian. La capătul cărării pândeşte tigrul fără îndoială. În spatele nostru e vânătorul misterios, care e un adversar la fel de primejdios. Mă gândesc c-ar fi bine să angajăm imediat lupta cu tigrul. În timp ce-şi termina tocmai de vorbit, Marian îşi şi ridică carabina la ochi. Tigrul îşi făcu apariţia pe cărare. Împuşcătura porni, se auzi un răcnet şi trupul vărgat negru-galben dispăru cu iuţeala fulgerului.

— Cred că l-am nimerit. Dacă grav sau nu, nu pot spune. Mă întreb dacă ne va ataca la rândul lui, murmură îngrijorat prietenul meu.

Când este împuşcat un tigru, dar nu mortal, vânătorul trebuie să fie pregătit pentru o luptă în continuare, pe viaţă şi pe moarte şi să încerce să-l răpună neapărat cu următoarele focuri, dacă-l ratează, atunci cel mai adesea este un om mort.

Tigrul asupra căruia s-a tras a dispărut repede în tufiş. Asta-mi părea straniu. Comportamentul acestui tigru, era complet diferit de al consângenilor săi.

— Pare să cunoască prea bine efectul armelor de foc zise Marian, poate că-i vorba aici de un tigru care a trăit mai multă vreme în captivitate şi a evadat Cred că putem înainta fără grijă. Ştie doar că are împotriva sa oameni înarmaţi. Se părea că Marian are dreptate.

— Poate că până acum n-a avut de-a face decât cu localnici neînarmaţi cu arme de foc. Împuşcătura şi rana par să-l fi alungat deocamdată.

Pongo păşi înainte, dar nu renunţă la precauţie, lăsându-l pe Maha a cărui lesă o slăbi cât putu, să-l preceadă câţiva paşi. Ghepardul era capabil să simtă prezenţa tigrului şi să ne avertizeze la timp. Mai erau puţini metri până la capătul cărării. În secundele următoare trebuia să se decidă, dacă ne vom putea continua drumul fără a ne confrunta cu o luptă grea cu fiara răzbunătoare.

Maha rămăsese deocamdată liniştit, cu urechile ciulite, inşii şi cu nările adulmecând, în vânt. Dar nu dădu nici un semnal de apropiere a

duşmanului său de moarte.

— Repede de pe cărare, strigă Marian acum. Altfel, cine ştie. Poate-i dă totuşi prin cap tigrului să ne atace.

Răsuflai uşurat, când atinserăm capătul cărării şi păşirăm printre primii cocotieri de pe plantaţie Aici aveam o perspectivă mai generoasă. Întrucât plantaţia asta nu părea de mult părăsită şi vegetaţie n-o invadase în aşa mare măsură. De fapt, plantele căţărătoare începuseră să îmbrăţişeze trunchiurile copacilor, lipseau însă ferigile înalte cât şi „pămătuful" de palmier, care acoperă pământul atât de bine pe alte plantaţi încât dacă nu este îndepărtat frecvent, se constituie repede într-un stufăriş atât de des încât asigură oricărei fiare mari un ascunziş excelent.

— Slavă Domnului! îmi scăpă involuntar. Acum se pare că am scăpat de pericol…

Mă întrerupsei brusc. Aproape de noi, cam la vreo 30 de metri, se auzi din nou pufăitul şi apoi răcnetul tigrului. De-abia încetă acesta, că îi şi răspunse, ţipătul furios al vânătorului misterios.

III.
ENIGMA LACULUI KOKORIJA.

NE PRIVIRĂM ÎN TĂCERE şi ne strecurarăm înainte cu armele pregătite în mână. Tigrul părea să fie ascuns în dosul unui palmier Era necesar însă să-l descoperim la vreme, pe când se afla la o oarecare distanţă de noi, pentru a ne permite să tragem câteva cartuşe în perfectă siguranţă. Dar ne-am găsit naşul! Proceda foarte viclean, de vreme ce încă nu reuşeam să-l vedem. Părul de pe gâtul ghepardului nostru se zburlise deja, mirosind în dreapta şi stânga, aproape cu frică, dar nu părea să fi descoperit urma duşmanului său.

— Nu înţeleg, unde ar fi putut rămâne tigrul? După răcnetul furios de adineaori, ar fi trebuit să-l găsim aici între aceşti doi copaci, se miră la rândul lui Marian.

— Poate că e adevărat ce-am presupus de la început, tigrul a stat multă vreme în prizonierat şi cunoaşte foarte bine efectele armelor de foc, replicai eu.

— Hai să mergem mai departe, fu răspunsul său.

Ne-am pus din nou în marş. Cu atenţia sporită. Tigrul putea să apară din dosul fiecărui trunchi de copac pe lângă care eram obligaţi să trecem. Poate că pândea cu atenţie aşteptând numai momentul favorabil să ne sară în spate. Parcurseserăm o porţiune din drum, fără să se fi întâmplat nimic. Plantaţia devenise tot mai îngrijită şi oferea semne clare că pe aici lucrau oameni. Poate că în curând ne vom putea felicita c-am scăpat de primejdie.

— Cu automobilul am fi ajuns mult mai comod în oraş, stabili

râzând Marian. Cred că nici nu mai e nevoie să ne relateze colonelul despre lucruri misterioase, doar le-am trăit pe pielea noastră. Dar văd oameni, care vin încoace. Poate că se află chiar Lesley printre ei. Poate că şoferul a găsit totuşi o posibilitate mai rapidă de a ajunge în oraş decât ne-am gândit noi.

— Presupun chiar, Mariane, c-a alergat cât l-au ţinut picioarele până în oraş. Nu-i va fi fost la îndemână să rămână prea mult în vecinătatea cărării pe unde trece „el”.

— Da, da, iată un englez în vârstă, care vine spre noi. În curând am fost atât de aproape încât ne puteam saluta. Omul care conducea grupul păşise în faţă cu pălăria în mână, pe care o învârtea bucuros.

— Domnii Farrow, Bertram şi Pongo? Dacă nu mă înşel. Domnilor mă bucur foarte mult să vă văd teferi şi sănătoşi. M-am temut îngrozitor, când am aflat acum o jumătate de oră de la şoferul meu, care tocmai vă aduce bagajele într-o căruţă trasă de bivoli, că a-ţi apucat-o pe cărarea primejdioasă. Cum de aţi făcut-o? Doar şoferul v-a avertizat din timp asupra pericolelor ce vă puteau pândi, pe aici!

— A şi făcut-o! Dar eram foarte curios să fac cunoştinţă cu „el”, despre care ne-a avertizat de atâtea ori. Fiinţa asta misterioasă pare să-i fi insuflat o teamă feroce, o astfel de teamă şi respect, încât m-a făcut şi mai curios să văd ce ar fi putut-o provoca, râse Marian.

— Şi se pare că nici n-aţi fost prea departe de a face cunoştinţă, după cum bag eu de seamă, domnule Farrow, strigă colonelul. Uitaţi-vă la dumneavoastră cum arătaţi! Ce să mai spun de doctorul Bertram. Veniţi domnilor şi povestiţi-ne ce aţi întâmpinat. Cred că vă este şi foame, marşul a fost greu şi obositor.

— Chiar aşa de rău n-a fost. Tot ce-am pătimit, nu întrece cotidianul pentru oameni obişnuiţi cu primejdia. Dar ascultaţi, chiar acum îşi ia la revedere de la noi, zise Marian, în momentul când se auzi din nou răcnetul tigrului.

Colonelul se roşi la auzul răcnetului fiarei şi spuse printre dinţi:

— De o jumătate de an urmăresc fiara asta şi nici măcar n-am văzut-o cum arată. Dar nu pregetă să răpună un om după altul. Aţi auzit tigrul şi în drumul dumneavoastră prin junglă?

— Cred chiar că a primit ca amintire un glonte de la mine, dar cred c-a fost numai uşor rănit, îi raportă Marian.

— Ce? Aţi tras asupra lui, bolborosi colonelul? Cum aţi reuşit s-o faceţi? E atât de viclean, că nu i-a reuşit nici unui alb care purta o armă să-l vadă măcar.

— Atunci poate că s-a păcălit cu noi şi numai fiindcă Pongo era în frunte, a fost de părere Marian. Voia să ne blocheze ieşirea de la capătul cărării, aceea care dă între plantaţiile cu tufişuri scunde şi dese. Mai întâi a răcnit, la care ne-am oprit şi ne-am sfătuit. Atunci l-am văzut apărând pe potecă. Cu ocazia asta i-am tras un glonte. A

pufăit şi a răcnit din nou, înainte de a mai apuca să trimit al doilea glonte. Cred că l-am nimerit cu siguranţă şi ceea ce mă miră e că nu ne-a atacat numaidecât!

— E prea deştept ca s-o facă, domnule Farrow, replică colonelul Lesley, a stat multă vreme în captivitate la un prinţ indian, care are o proprietate în vecinătatea oraşului. Dar prinţul Ahuri a dispărut într-o zi. De ce, nu se ştie! În oraş umblă zvonul că din cauza soţiei sale, care a dispărut înainte şi ea. Alţii spun c-ar fi rămas prin preajmă şi apare nopţile în împrejurimile lacului Kokorija. Într-o zi mi-a trimis, prin servitorul său, care ulterior a dispărut şi el, tigrul său. Dar animalul dispăru în aceeaşi noapte şi, de atunci, îşi face veacul pe aici, omorând oameni. Dar toate astea pot să vi le povestesc şi acasă în toată liniştea. Chiar şi problema cu făptura misterioasă care apare în zonă în chip de fantomă. Haideţi domnilor, servitorii mei vă aşteaptă deja cu masa!

Nu-i vorbă colonelul Lesley ştia cum să ne facă curioşi! Pe lângă povestea cu tigrul, iată că o nouă fantomă era pe cale de a apare. Un prinţ care dispare, o soţie anterior dispărută, precum şi servitorul credincios care dispare şi el, toate aceste dispariţii în legătură cu o făptură misterioasă care apare ocazional în împrejurimile lacului Kokorija. O luarăm mai repejor la pas. Servitorii care ne urmau, nu uitau să arunce din când în când o privire în urmă, plină de teamă.

Îmi venea să râd. Ar fi trebuit să ne însoţească pe poteca care străbătea jungla, dacă ar fi vrut să cunoască cu adevărat groaza.

— De când bântuie fiinţa aia misterioasă prin regiune?

— Tigrul a evadat cam de şase luni. După aproximativ o săptămână apărură primele zvonuri despre o fiinţă misterioasă, care ar fi fost văzută sau auzit. Lucrul ăsta s-ar fi petrecut tocmai pe domeniile plantaţiei prin care aţi trecut. După ce au început să fie ucişi oamenii care lucrau pe plantaţie, muncitorii au refuzat să mai lucreze acolo, chiar dacă proprietarul le-a mărit considerabil leafa. Şi asta spune mult! După câteva luni. Plantaţiile astea bine întreţinute au ajuns o ruină. Dar asta aţi putut-o constata şi singuri!

— Şi ce legătură are porţiunea de drum din junglă, cu toate astea? întrebă în continuare Marian. E o potecă foarte îngustă năpădită de vegetaţie. Datorită lacului din mijlocul junglei domneşte aici o umiditate continuă, peste cea obişnuita, care stimulează vegetaţia. Cum de n-a secat lacul de vreme ce-i atât de aproape de terenurile cu plantaţiile? Cărarea asta care străbate ambele plantaţii e destul de stânjenitoare…

— Despre toate astea o să vă povestesc mai târziu, rosti Lesley gânditor. Încă un secret legat de dispariţia prinţului Ahuri. Dar iată c-am scăpat de sălbătăcie, acolo-i automobilul meu şi noul meu şofer, pe celălalt l-am concediat, nu trebuia să pună în pericol viaţa şi

integritatea musafirilor mei, doar pentru că crede că în junglă ar sălăşlui o fantomă. Chiar dacă ar fi văzut una, trebuia să-şi păstreze prezenţa de spirit. L-am mutat pe Bum, vechiul şofer să lucreze o vreme la bucătărie. Asta o să-i fie învăţătură de minte şi sper să-l vindec de superstiţii. Urcarăm în automobilul deschis, la volanul căruia stătea acum un indian mai în vârstă, posomorât, care ne salută milităreşte.

— Acesta este Ganu, sergent, odinioară sub comanda mea, ne şopti Lesley. A intrat în serviciul meu şi mă însoţeşte mereu la vânătoare. Un om de încredere, destoinic şi foarte curajos.

Cu viteză sporită, ajunserăm în oraşul Ahmadabad. Înconjurat de un brâu de 11 kilometri lungime, de zid. Este un oraş construit foarte ordonat. Prin poarta înaltă se asigura accesul la şoseaua care duce direct în centrul oraşului.

Colonelul care mai avea puţin până la pensionare, aşa cum ne relată pe drum şi care obişnuia să facă acum mai puţine ore de serviciu, locuia într-o casă de lemn, aşa cum este peste tot obiceiul în India. Mobilierul de bună calitate spunea câte ceva despre bunurile gusturi ale amfitrionului. Numeroase trofee de vânătoare, printre care se distingeau multe piei de tigru, spuneau şi acestea despre hobby-ul acestui militar de profesie – vânătoarea de animale mari.

Colonelul Lesley era celibatar, dar bucătarul său indian era o minune. Masa care ne-o servi, îmbelşugată şi rafinată totodată a fost excelentă.

După ce ne saturarăm, ceea ce după împrejurările zilei, ne luă ceva timp. Întrucât eram cu adevărat flămânzi ca lupii, colonelul dădu dispoziţie să se aducă şampanie de la gheaţă. După ce ne aprinseră în ţigările, începu, în sfârşit să povestească:

— Da, domnilor. În acest moment poate că viaţa pare totuşi frumoasă. Dar încă în după amiaza asta aţi fost de câteva ori în pericol de moarte. Acum aţi mâncat bine şi stăm comod la un pahar de şampanie. Vă voi relata ce m-a făcut să vă trimit scrisoarea aceea la Baroda. Despre tigru aţi aflat deja nemijlocit, ştiţi cât de viclean şi de prevăzător este. Am răpus până acum 38 de tigri, 23 de pantere, printre care feline care au răpus oameni şi care stârniseră la vremea lor oarecare vâlvă. Printre tigri au fost şi cinci man-eater-i, categorie de feline care au pe conştiinţă până şi vânători britanici. Dar după tigrul, a cărei cunoştinţă aţi făcut-o azi, umblu deja de 6 luni. În acest timp a omorât 14 localnici.

— Asta-i cam mult, ce-i drept, consimţi Marian.

— Cel puţin atâta am putut stabili oficial, continuă colonelul. S-ar putea să fie chiar mai mulţi oameni. Ştiţi prea bine că, printre localnicii de pe plantaţii este obiceiul să-şi îngroape mai bine morţi de cât să facă plângere.

— Credeţi că tigrul ucide nu numai din cauza foamei ci şi din plăcerea de a ucide oameni?

— E greu de spus, răspunse colonelul, dar câţiva dintre camarazii mei stabiliţi mai de mult în India, au arătat că există tigri, care atacă oameni cu precădere, deşi le-ar sta în putinţă să atace prăzi mult mai lipsite de apărare şi, în orice caz, mai la îndemână.

— Au fost găsite resturile umane şi este absolut sigur că au fost atacaţi de tigru, scormoni mai departe Marian?

— Am găsit resturile numai a 8 oameni. La aceştia s-a putut stabili fără urmă de îndoială că au fost atacaţi de un tigru. Pe ceilalţi 6 poate i-a târât în tufişuri, spuse colonelul.

— Deci se ţine mereu în apropierea oraşului şi anume pe teritoriile celor două plantaţii? am vrut să ştiu la rândul meu.

Colonelul încuviinţă. Marian interveni şi el pe un ton foarte grav.

— Dacă tigrul se ţine mereu în preajma oraşului, nu înţeleg pe deplin cum de n-au fost găsite carcasele celor 6 oameni în plus răpuşi. Credeţi c-ar fi posibil ce man-eater-ul să fie în stare să fi transportat atât de adânc în interiorul junglei cadavrele încât nici prin intermediul păsărilor de pradă să nu li se poată da de urmă?

— Nu m-am gândit la asta, ce-i drept mărturisi colonelul. Poate că o parte din vină poartă şi zvonul, c-ar bântui o stafie prin junglă. M-am gândit de multe ori că tocmai tigrul ar putea fi acea stafie. Da, poate că aveţi dreptate, acei şase oameni poate că n-au fost sfâşiaţi de tigru. Poate că e demn de relatat că printre acei şase n-a fost nici un lucrător de pe plantaţie, ci oameni de vază, instruiţi din oraş. Cu asta nu vreau să spun, Doamne fereşte, că tigrul ar face vreo distincţie între indigeni şi albi, între bogaţi şi săraci. Fapt e că europenii nu lucrează pe plantaţiile unde aparent îşi face veacul tigrul nostru. Unii dintre ei aveau intenţia tocmai de a-l vâna, pe când alţii aveau probleme de afaceri care duceau prin junglă. Aşa mi-am imaginat întreaga problemă, dar există, după cum îmi dau bine seama acum şi alte puncte de vedere! În sfârşit printre acei şase dispăruţi se aflau şi câţiva indieni foarte bogaţi, după câte îmi amintesc.

Colonelul îşi termină relatarea şi Marian care se vedea pe chipul lui că se gândea intens, păstră şi el un timp tăcerea.

— Ciudat e numai faptul, că dintre cei şase dispăruţi fac parte în exclusivitate oameni de vază, înstăriţi din oraş. Nu contează că-i indian sau european. Printre cei răpuşi de tigru pe plantaţie, a căror cadavre s-au descoperit, nu există o asemenea stratificare socială.

— Tigrul ăsta m-a făcut nervos peste măsură, că n-am putut remarca şi eu, mai devreme, lucrul ăsta, recunoscu spăşit gazda noastră.

Marian râse numai.

— Şi acum v-aş ruga să ne povestiţi, detailat, tot ce ştiţi despre

apariţiile fiinţei misterioase. Nu uitaţi să ne relataţi cât mai exact, toate zvonurile în legătură cu lacul din junglă, plasat între cele două plantaţii.

— Bine. O să mă străduiesc! promise Lesley. Când prinţul Ahuri vându pământul pentru prospectarea celor două plantaţii, excluse din actul de vânzare zona lacului şi porţiunea de junglă înconjurătoare. De ce procedase aşa, nu se ştie, deoarece nu dăduse nici o explicaţie. Se ştie numai că pentru plantaţia din zona vestică a junglei, obţinuse o sumă considerabil mai mică din partea societăţii care tranzacţionase vânzarea. M-am gândit atunci că era vorba de o clauză veche, familială care interzicea vânzarea lacului şi a zonei aferente. Îndeosebi, familiile princiare indiene pot avea legi nescrise, de care însă urmaşii trebuie să ţină cont. Acum dacă vedenia asta, stafia, sau ce-o fi, stă în nemijlocită legătură cu porţiunea de junglă şi lacul nostru nevandabil, nu mai ştiu. Cred totuşi că mai degrabă există o astfel de legătură. La început zvonurile despre stafie erau rare şt nedefinite. Cam de vreo două luni, crescură mult în intensitate. Fantoma ar putea fi un indigen, care bântuie prin aceleaşi locuri pe unde bântuie şi tigrul. Ce face acolo nu se ştie, dar a băgat groaza în toţi localnicii, altfel zvonurile nu s-ar fi amplificat. Am întreprins eu nişte cercetări pe cont propriu, pe când eram prins de febra urmăririi tigrului, să dau şi de rostul acestei fantome. În diferite locuri din jungle, i-am descoperit urmele popasurilor sale nocturne, dar de văzut la faţă n-am avut prilejul.

Marian continua să aibă o atitudine meditativă şi acum rupse tăcerea.

— Ceva, adevărat trebuie să fie în zvonurile astea, de unde nu-i foc, nu iese fum, spune proverbul. Dacă nu ar fi nimica, nu s-ar justifica amploarea superstiţiilor localnicilor. Aşa dar avem tigrul odată, care sfâşie oamenii de pe plantaţii, apoi indienii localnici, care se aţin şi ei prin preajma lacului. Cred că necunoscutul enigmatic despre care se vorbeşte ca despre o fantomă este chiar vânătorul care a pus capcanele acelea drăceşti în junglă, cu care am făcut o cunoştinţă atât de neplăcută. În al doilea rând sunt zvonurile cum că prinţul dispărut, Ahuri a fost văzut în preajma lacului Kokorija de câteva ori. Mai cunoaşteţi şi altceva, domnule colonel?

— Diferite persoane, indigeni desigur, au afirmat că l-au văzut pe prinţ la lac şi mai precis într-o zonă anume a lacului unde-i plăcea acestuia să vină cu soţia lui.

Marian căzu pe gânduri. Colonelul folosi pauza, pentru a ne umple din nou paharele, apoi îmi şopti:

— Domnule Bertram, vom încerca mâine să dăm de urma tigrului. Cum puteţi explica că tigrul mi-a scăpat de atâta vreme şi că dumneavoastră, de abia sosiţi şi vă şi iese brusc în cale şi mai şi reuşiţi

să-l răniţi! E de domeniul miracolului!

Încuviinţai zâmbind, pe când colonelul continuă:

— Presupun că şi camaradul dumneavoastră, va fi pregătit să ia urma tigrului, mâine. Sau n-ar fi mai bine să urmărim stafia care bântuie în preajma lacului? Sau pe prinţul Ahuri care apare în aceeaşi zonă? Aveţi deplina alegere!

— Mai degrabă aş începe căutările acelui personaj misterios pe care localnicii îl numesc „el”, se amestecă Marian în conversaţie. Cred că cu această ocazie, vom da şi peste tigru şi chiar apariţia prinţului se va lămuri cu această ocazie. Încă o întrebare domnule colonel: s-a interesat vreodată guvernul britanic de dispariţia celor 6 oameni, ale căror cadavre nici măcar nu au fost găsite?

— Nu domnule Farrow, se presupune de fapt că tigrul este responsabil şi de dispariţia acestora.

— E bine aşa. E chiar mai bine aşa, pentru că îi conferă o anumită siguranţă, deşi nu se potriveşte cu existenţa capcanelor, continuă Marian.

Din nou se cufundă în gânduri prietenul meu. Colonelul mă privi mirat. Dar nu putui decât să ridic din umeri, căci nu pricepusem nimic din semnificaţia vorbelor lui Marian.

Ceva ştiam eu, ştiam că deja îşi făcuse un plan, sau găsise o explicaţie care reunea toate aceste evenimente ciudate.

— Da, conchise Marian, ridicându-se dintr-o dată. Aşa trebuie să facem. Ne veţi arăta mâine locurile, domnule colonel, unde aţi găsit lagărele noapte ale acestui indigen. În afară de asta vom cerceta plantaţiile şi porţiunea de junglă adiacentă. Vreau mai ales să constat că capcanele acelea rafinate, în care am căzut şi noi au fost repuse deja în funcţiune. În acelaşi timp o să avem de grijă să descoperim şi ascunzătoarea tigrului.

— Credeţi cu adevărat c-aţi reuşit să împuşcaţi tigrul, domnule Farrow? Să-l răniţi, sau cel puţin să trageţi în el?

— Sunt sigur că da, întări Marian.

— Păcat, atunci. Pentru că ştiţi şi dumneavoastră prea bine că, chiar o rană uşoară înfurie pe un tigru grozav: Datorită climei ce domneşte în regiunea aceasta, se depun de către muşte multe ouă în rana deschisă, care-l fac să turbeze de furie, ca să nu mai spun că se distrug astfel ţesuturile şi au drept consecinţă infecţia generală, care duce în scurt timp la moartea animalului. Ar fi regretabil ca fiara asta inteligentă să sfârşească atât de rău şi să putrezească înainte de a-şi da duhul.

— Se poate gândi şi aşa, dar nu uitaţi că moartea tigrului, poate însemna salvarea unui număr impresionant de oameni. Asta ar putea fi mai important decât felul morţii tigrului.

Colonelul încuviinţă înclinând capul. Marian continuă:

— Cred mai degrabă, că ne va fi dat să ne mai întâlnim cu el. Am o astfel de presimţire şi camaradul meu, aici de faţă vă poate adeveri, că presimţirile mele mă trădează foarte rar.

— Puteţi fi liniştit, domnule colonel. Vă veţi mai întâlni cu tigrul şi încă în viaţă, îl asigurai şi eu pe colonel.

— Din cauza febrei mele vânătoreşti am uitat cu totul vieţile oamenilor implicaţi, se scuză oarecum încurcat acuma colonelul. Unui vânător pasionat i se poate întâmpla acest lucru, dar nu unui comandant Un colonel trebuie să se gândească mai întâi la vieţile oamenilor săi. Dacă va muri, fiara asta din pricina rănii, înseamnă că aşa i-a fost soarta. Păcat numai de blană! Este un exemplar deosebit de mare şi de puternic. O să pun să vă trezească mâine dimineaţă foarte devreme, pentru a pori înainte de răsăritul soarelui.

— Ar fi mai bine domnule colonel dacă am pleca cu o oră şi jumătate înainte de răsăritul soarelui. Aş vrea să fiu în junglă încă pe întuneric.

— Şi mai bine atunci! exclamă colonelul. Cea mai frumoasă vânătoare, este cea care se petrece puţin înainte de ivirea zorilor. Poate că vom reuşi să prindem tigrul la lac, după ce acesta se va fi întors din expediţia de pradă nocturnă.

Colonelul avea curaj, nu glumă, ce era al lui, era al lui. Nu-i păsa că pleacă în urmărirea tigrului la cea mai primejdioasă oră a zilei şi încă în urmărirea unuia neobişnuit de inteligent, care pe de-a supra era extrem de întărâtat din cauza rănii provocate de glonte.

Astfel de fiare sunt de două ori mai periculoase.

Marian a fost de părere să mergem la culcare, întrucât trebuia ca a doua zi de dimineaţă să fim perfect odihniţi şi să fim în deplinătatea forţelor noastre fizice şi mentale, pentru a întreprinde o expediţie atât de periculoasă. Eram şi aşa sleiţi de puteri, după marşul obositor prin junglă şi întâmplările trăite care ne obosiseră şi nervos peste măsură.

Lesley se ridică dintr-o dată, de şi se vedea de ia o poştă că ar mai fi stat bucuros la taclale. Ne conduse el însuşi în camerele noastre. De-abia pusei capul jos pe pernă şi mă cufundai într-un somn adânc fără vise.

IV.
CERCETĂRI PRIMEJDIOASE.

MĂ SCULAI TOTUŞI CU GREU, după ce am fost trezit cu două ore înainte de ivirea zorilor. După ce-mi veniră în minte, băştinaşii misterioşi, tigrul inteligent şi prinţul dispărut Ahuri care bântuiau zona lacului Kokorija. Sării repede în picioare. Apa rece care mi-o turnai pe tot trupul îmi alungă pe loc oboseala.

Colonelul, Marian şi Pongo erau adunaţi deja la micul dejun. Am

mâncat o masă întăritoare. Ne luarăm carabinele şi părăsirăm reşedinţa colonelului.

Automobilul acestuia cu Ganu la volan, era tras deja ieşirea din grădină. Într-un tempo susţinut părăsirăm oraşul Ahmadabad, trecurăm de zidul înalt mergând în direcţia plantaţiilor în care tigrul poate mai făcea o nouă victimă. Cât timp şoseaua era cât de cât carosabilă, automobilul şi-a făcut toate onorurile, dar în curând drumul deveni atât de rău că a trebuit să-l părăsim. Ce noi aventuri ne vor paşte în jungla asta? Colonelul l-ar fi luat cu dragă inimă şi pe Ganu însoţitorul său credincios, dar Marian a fost de părere, că acum, când era vorba de a da faţă cu enigmaticul „el" ar fi mai bine să ne rezumăm la o trupă cât mai mică. Ganu nu era de loc încântat să rămână singur în maşină, de aceea colonelul îl sfătui să ducă automobilul înapoi.

Ganu întoarse cu îndemânare autovehiculul. Mi se păru că văd în lumina înşelătoare a farurilor o siluetă omenească, care dispăru repede. Îi împărtăşi repede ce văzusem lui Marian. Ne oprirăm în timp ce Pongo îi şoptea ceva lui Maha. Animalul adulmecă în stânga şi în dreapta şi nu ne dădu a înţelege prin nici un semn c-ar fi descoperit ceva ce-ar fi dat de bănuit.

Marian a fost de părere că poate m-am înşelat. Păşirăm prin urmare de-a lungul cărării înguste, care ducea prin terenul primei plantaţii. Era încă complet întuneric, dar Pongo, care mergea cu Maha înainte, izbuti să găsească cu siguranţă drumul Aveam sentimentul că cineva ne urmărea de aceea mă întorsei de câteva ori înapoi dar nu putui distinge nimic. După cum era deja obiceiul, eu încheiam micul convoi. Nu mă simţeam – trebuie să mărturisesc – tocmai bine. În plină după amiază trăisem ieri în prejma Ahmadabadului destule aventuri primejdioase. Ce era să se întâmple atunci noapte?

Ajunserăm curând la plantaţia din junglă, ce adăpostea micul lac. Aici trebuia să fim deosebit de prevăzători, întrucât în orice moment putea apare tigrul.

Micşorarăm de acum distanţa dintre noi, încetinirăm ritmul de mers şi ascultam încordaţi mai ales că din cauza întunericului vizibilitatea era zero.

Dacă nu l-am fi avut pe Maha cu noi, expediţia ar fi avut loc sub auspicii încă şi mai nefavorabile. Ne puteam baza pe instinctele credinciosului ghepard că va simţi la vreme apropierea tigrului.

Dintr-o dată Pongo îşi încetini mersul atât de mult încât aproape ne ciocnirăm. Nu mai era nevoie să-l întreb de pricina acestei încetiniri, întrucât aveam cu toţii sentimentul că tigrul se afla undeva în apropierea noastră. Maha scoase un pufăit furios. Traserăm piedicile pistoalelor pe care le ţineam pregătite de foc în mână. Întrucât nici un curent de aer nu-şi făcea simţită prezenţa aici. Nu puteam să ştim, din

care parte va apărea teribila felină. Pongo ne şopti totuşi:

— Massers, tigrul din dreapta vine!

Poate că-şi dăduse seama din comportamentul lui Maha care adulmecase tigrul din acea direcţie. Luarăm de îndată poziţie spre direcţia indicată de Pongo. Sub palmierii înalţi era foarte întuneric. Nu vedeam nici la un pas înaintea noastră. Maha pufăi din nou, mai tare, de data asta. Tigrul era pe undeva foarte aproape.

Şi iată… răsună de îndată şi răspunsul lui. Un mârâit furios.

Un astfel de semnal îţi dădea fiori de groază dacă l-ai fi auzit, chiar dacă ai fi fost în siguranţă undeva la înălţimea unui „Madjam”. Dar ne găseam din păcate pe pământ, la câţiva metri de regele junglei. În deplin întuneric încă o dată mai mârâi şi Maha drept răspuns. Mârâitul răguşit al tigrului urmă apoi fără nici o pauză. Felina întărâtată putea să se găsească la vreo 10 metri de noi, numai că n-o vedeam. O fâşie de lumină spintecă întunericul. Marian îşi aprinsese lampa de buzunar şi lăsă fascicolul de lumină să i se plimbe încoace şi încolo.

Iată-l fixat pe un exemplar frumos de tigru regal, care-şi dezveli tocmai dinţii într-un nou pufăit şi mârâit furios. Se strecura imediat în dosul unui trunchi de palmier, dar împuşcăturile noastre răsunaseră deja. La distanţa asta atât de mică efectele gloanţelor era maxim. Chiar dacă fiara ar fi sărit asupra noastră aveam de gând să punem capăt luptei cu câteva gloanţe bine ţintite, pe când se afla încă în aer.

Cu un urlet prelung de furie, felina se sustrase mai departe gloanţelor noastre, dar saltul aşteptat nul execută.

Tigrul dispăru în întuneric. Muţi de uimire rămaserăm pe loc.

— Un tigru extrem de ciudat, strigă colonelul. Un animal normal ne-ar fi atacat imediat, mai ales că turba de furie.

— Un glonte cred ca mai primit în orice caz. Dar aveţi dreptate: un astfel de tigru nu mi-a mai fost dat să întâlnesc. Nu cred că din laşitate n-a făcut-o.

— Tigrul ăsta laş? Nici pomeneală. Pisica asta e deosebi de inteligentă, vă spun eu, se grăbi să ne convingă colonelul. Ştie foarte bine că împotriva armelor noastre de foc nu poate face nimic. Credeţi-mă, o ştie el foarte bine. Mi-aduc aminte că şi fratele lui, cu care obişnuia să se joace a sărit odată pe negândite asupra prinţului Ahuri, care era însă un ţintaş de elită. El omorî fiara cu două gloanţe bine ţintite în ochi. Ahuri îmi povesti mai târziu, că tigrul nostru, fratele celui doborât, se dădu îngrozit înapoi, când se prăbuşi sub gloanţe tovarăşul său. De atunci ştie prea bine, cât de periculoase îi pot deveni armele de foc. De aceea nu ne-a atacat. Sunt pe deplin convins, că pândeşte numai momentul de a ne sări în spate, când ne aşteptăm mai puţin. La început nu prea am dat multă crezare vorbelor prinţului care mi-a relatat cât de deştept este tigrul Rojah. Acum însă sunt pe deplin

convins, că prinţul Ahuri nici măcar n-a zugrăvit îndeajuns inteligenţa animalului.

— Dacă este aşa atunci ne vom mai întâlni cu acest Rojah cu siguranţă! Să mergem mai departe. Maha s-a liniştit, deci tigrul nu se mai află prin preajmă. Să căutăm să dăm de urma vânătorului misterios. Presupun că vom dezlega toate celelalte mistere cu această ocazie, susţinu Marian.

Colonelul dădu numai din cap, încuviinţând şi spuse:

— Acum vă voi arăta locul, unde i-am descoperit adăpostul din timpul nopţii.

— O să avem mai multe surprize, dacă ne va reuşi şi să dăm de urma lui, constată Marian. Nu uitaţi că şase concetăţeni avuţi din oraşul dumneavoastră au dispărut fără urmă. Erau cei şase cumva înrudiţi, cum se întâmplă adesea printre indieni?

— Da, fu răspunsul oarecum străbătut de uimire al colonelului. Domnule Farrow, întrebarea care aţi pus-o acum pare să pună întregul caz într-o lumină cu totul nouă. Întrebarea insinuează c-ar putea fi vorba de o răzbunare, de aşa zisa răzbunare a sângelui. Pe când eu şi bravul inspector de poliţie care se ocupă de caz – am crezut tot timpul că dispariţia celor şase s-ar fi datorat în exclusivitate tigrului.

— Ţelul nostru imediat, cei mai important şi poate singurul va fi să-l aducem în puterea noastră pe acest om misterios. Treabă nu lipsită de primejdii. L-am cunoscut doar indirect prin atât de rafinatele capcane în care am căzut, chiar dacă întâmplarea nu ne-a fost fatală. Sunt absolut convins că vom avea de purtat o luptă dură şi fără menajamente.

— Atunci vânătoarea „vânătorului” poate fi încă şi mai plină de primejdii, decât cea a tigrului constata colonelul nu fără o urmă de mulţumire în glas. Pentru Rojah mi-am cam pierdut interesul având în vedere că nu primeşte lupta.

— Da, dar Rojah ne pate sări în spate, când ne aşteptăm mai puţin, afumă Marian.

— Minunat! strigă bucuros colonelul. Atunci avem doi potrivnici puternici în faţa noastră. Colonelul era cu adevărat, sincer bucuros. Era un vânător îndrăzneţ, căruia noţiunea de frică îi era cu desăvârşire străină. Dar mai târziu, când urma să ne luăm la revedere, îmi mărturisi că s-ar fi bucurat mult mai puţin, dacă ar fi cunoscut urmarea, sau a fi bănuit toate iţele şi împrejurările acestei afaceri!

— Înainte deci! comandă Marian. Vom încerca să ne apropiem de soluţia întregii afaceri dar aceasta n-o putem găsi decât în junglă. Pongo găsi cu o siguranţă uimitoare din nou drumul prin junglă, deşi nu-l mai urmase niciodată. Colonelul Lesley care păşea înaintea mea îmi şopti acum, că el vizitase de multe ori jungla, dar n-a fi reuşit vreodată să găsească drumul pe întuneric. Aproape că ne loveam tot

timpul pe cărarea îngustă care ducea prin junglă. Pe această cărare Marian a avut prima ciocnire cu tigrul Rojah soldată cu o împuşcătură, înainte de a continuă drumul ne mai oprirăm la un semn al lui Marian. Aici, în luminiş, parcă nu era un întuneric atât de adânc. Sub soarele liber domnea o uşoară obscuritate, care prevestea mijirea zorilor.

— Să mergem direct înspre lac şopti Marian. Mă tem că tigrul va fi pe aproape. Poate îşi va răcori rănile în apele lacului. Aşadar înainte cu o şi mai mare băgare de seamă. Ţineţi armele gata de tras în orice clipă!

Prietenul meu mai zise foarte serios:

— Este un lucru cât se poale de primejdios, ceea ce intenţionam noi acum. Dacă tigrul ne va sări în spate de pe cărarea îngustă, unul din noi este cu siguranţă pierdut, înainte ca împuşcăturile noastre să-i poată veni de hac.

Ne reluarăm mersul. Ca nişte umbre ne vedeam reciproc mişcându-ne, întrucât se mai luminase. Făptura uriaşă a lui Pongo aluneca înainte. Cu atenţie sporită, înainta încet şi aplecat iar paşii săi lunecau parcă pe pământ fără să provoace cel mai mic zgomot. Împotriva unui atac neaşteptat al tigrului eram preveniţi de Maha. Dar dacă acest atac venea foarte rapid, semnalele date de ghepard ar fi venit prea târziu.

Cu totul altfel stăteau lucrurile cu acest om al pădurilor, în al cărui cont intra dispariţia celor 6 oameni, aşa cum spusese Marian. Cât de periculos putea fi ne dădusem deja seama din capcanele sale ingenioase, cu care făcusem deja cunoştinţă. Dacă se aţinea pe lângă lac, cum bănuia Marian, puteam fi siguri că vom mai întâlni în drumul nostru şi alte capcane, de care trebuia să ne ferim.

Mereu prevăzători, păşirăm pe mica cărare înainte. Deşi noaptea fusese rece, în tufişuri se mai păstra o urmă de căldură umedă, foarte apăsătoare, la asta se adăuga şi încordarea nervoasă. În fiecare moment se putea produce deznodământul.

Nimic însă nu se mişca. Întreaga natură părea că dormitează, încă. Nu ne părăsea însă nici o secundă sentimentul apăsător că poate în urma noastră un tigru se târa să ne sară în spate, că mai avem un potrivnic deosebit de periculos în persoana omului din pădure, care era poate şi ucigaşul celor şase indieni.

Undeva trosni o creangă uscată. Ne oprirăm din mers şi traserăm cu urechea. Maha pufăi uşor. Din nou tigrul Rojah era în apropiere, dar se părea că se găsea la o distanţă mai mare care nu reprezenta un pericol apropiat, altfel ghepardul ar fi reacţionat mult mai violent. Câteva secunde de oprire, după care Pongo îşi continuă mersul. Maha se liniştise între timp, de unde puteam deduce că tigrul se depărtase.

Zgomotul, produs de trosnirea unei alte crengi, îl percepurăm acum În mod dar, venind din dreapta noastră. În această direcţie ducea de

asemenea drumul spre lacul din junglă, după ce cărarea pe care ne aflam se ramifica din nou.

Strângeam mânerul pistolului cu mai multă putere. Deznodământul era pe aproape. O simţeam aproape fizic.

Ajunserăm porţiunea unde cărarea se ramifica, în cel mult o jumătate de oră se lumina deplin. Atunci vom cerceta în amănunţime lacul şi împrejurimile sale.

Până la lacul Kokorija nu mai era mult dar tocmai acum trebuia să ne păstrăm atenţia mărită, de oarece tigrul ne putea pândi, din orice loc din junglă.

Un vânt slab se porni acum, cum se întâmplă de obicei înainte de ivirea zorilor Venea dinspre est şi prin asta primejdia sporea simţitor. Dacă Rojah se aţinea pe partea dinspre apus a cărării, atunci Maha nu l-ar mai fi putut adulmeca decât în ultima clipă.

— Nu face nimic, să mergem totuşi înainte, şopti Marian. Să ţinem pe cât posibil partea dinspre est a potecii. Pongo păşea ca de obicei înainte. Lesa de la gâtul lui Maha o lăsase de mult, astfel că ghepardul alerga cu câţiva paşi înaintea lui. Prin asta se micşora puţin posibilitatea unui atac prin surprindere din partea tigrului Pas cu pas ne urmam drumul Pongo se oprea adesea să tragă cu urechea. Maha de asemenea părea să-şi dea seama de pericol, se ţinea aproape de pământ, preferând mici salturi înainte. Astfel ne luă ceva timp să parcurgem doar o mică porţiune de drum.

Şi iată că zărirăm deodată oglinda strălucitoare a lacului. Se iviră zorile. Ratarăm doar cu puţin momentul în care calculasem că vom fi la lac Marian scoase un fluierat uşor, involuntar. Încă câteva minute şi ne vom găsi la marginea lacului şi asta părea să fi fost ţelul lui Marian de la început, deşi nu ştiam de ce. Se auzi o plescăiala în lac. Marian scrâşni printre dinţi:

— Asta am aşteptat de la început. Bănuiam că şi va spăla păcatele în apa lacului. Înainte, acum putem să-l prindem! Emoţia de care fusese prins camaradul meu şi ultimele sale vorbe ne făcură să uităm orice prevedere.

Marian nu se putea referi decât la misteriosul vânător din junglă, care asemeni multor indieni cucernici obişnuiau să se îmbăieze în apele lacului pentru a-şi spăla păcatele, tot astfel cum fac pelerinii în apele Gangelui. Pongo o zbughi înainte. Marian îl urmă îndeaproape, cu colonelul după el. Din păcat ne dădurăm seama că nu era deloc bine de a lăsa prudenţa la o parte, când te cuprinde emoţia.

V.
CEA MAI GREA LUPTĂ A LUI PONGO.

MISTERIOSUL NOSTRU VÂNĂTOR, cel care tocmai făcea o baie

în lac, prevăzuse accesul la lac cu o capcană mai rafinată decât toate cele de până acum. Să tot fi alergat cinci metri spre lac, când furăm trântiţi la pământ. Totul se petrecu cu o asemenea forţă încât eu îmi pierdui pentru puţin timp cunoştinţa, lucru care li s-a întâmplat atât colonelului cât şi lui Marian, după cum îmi spuseră ei mai târziu în starea mea de subconştientă, auzii pufăitul lui Maha şi un răcnet care ne îngheţă sângele-n vine, auzit din imediata apropiere şi care însemna iminenţa atacului unui tigru. Rojah îşi alesese aici locul său de pândă.

Gândul la Rojah îmi trecu cu iuţeala fulgerului prin minte. Auzii din nou mârâitul şi pufăitul ghepardului nostru, urmat imediat de urletul tigrului. Ambele fiare curajoase se încăierară. Maha va fi sfâşiat în câteva minute, întrucât în faţa unui astfel de adversar nu va putea susţine o luptă de durată. Mă ridicai cu greutate de jos, mă proptii în mâini şi-mi ridicai capul. Ce se întâmplase cu noi nu puteam ştii pe moment, întrucât scena care mi se oferea nu-i dădu suficient timp creierului să analizeze ce şi cum. Fără să mă mişc, încremenii în poziţia aia neplăcută. Cu braţele încercai să opun rezistenţă presiunii care mă aruncase la pământ şi mă ţinea acolo.

Dar acum nu-mi păsa deloc, întrucât la câţiva metrii în faţa noastră se încolăceau trupurile mlădioase ale celor două feline. Că Maha nu fusese încă răpus mi se părea o adevărată minune. Dar înfrângerea sa se putea petrece în fiecare clipă. Mă încercă un sentiment de milă pentru credinciosul nostru ghepard şi în clipa următoare Pongo ţâşni ca o vedenie înainte! Scoase ţipătul lui de atac în junglă – aşa cum îl auzisem şi noi cândva (vezi Fantoma din pădure, vol. Nr. 38).

Cuţitul său de spintecat rechini scânteie în lumina răsăritului de soare. O lovitură nimeri trupul tigrului, dar mişcarea fulgerătoare a trupului vărgat al felinii făcu ca lovitura să nu fie mortală. Cuţitul a lunecat pe lângă umărul drept al fiarei. Atât de puternică a fost avântul lui Pongo încât se poticni şi se împiedecă. Cu mâna dreaptă a fost nevoit să se sprijine de pământ în apropierea celor două corpuri încolăcite. A fost împins cu putere înapoi, lovit de e mişcare bruscă pe care a făcut-o tigrul. Cu groază am văzut că, în cădere, cuţitul îi scăpase din mână. Acum era complet neînarmat.

Pongo însă era stăpânit de o singură dorinţă, să salveze viaţa ghepardului, pe care îl îndrăgise în decursul timpului. Din nou sări înainte tocmai în clipa care tigrul reuşise să-l azvârle în sus pe Maha cu o lovitură de labă. Ghepardul ateriza undeva lângă cărare. Rojah se întoarse într-acolo s-o sfârşească cu acesta, odată pentru totdeauna şi atuncea am văzut ceva ce nu-mi puteam crede pur şi simplu ochilor. Pongo sări în spatele tigrului îi încolăci cu ambele braţe gâtul şi ridică pe jumătate felina în aer.

Tabloul care mi se înfăţişă înaintea ochilor, îmi tăie pur şi simplu

respiraţia. Cu picioarele îndepărtate uriaşul negru stătea călare pe spatele tigrului, lipindu-şi obrazul de blana felinei şi strângând cu amândouă mâinile tigrul de gât.

Ca nişte funii groase ieşiră în relief toţi muşchii părţii superioare a corpului său gol. Chipul lui Pongo, părea turnat în piatră de Prometeu însuşi, din cauza încordării peste măsură a forţei cu care strângea gâtul fiarei.

Tigrul scoase un urlet întretăiat cu horcăituri. Cu labele din faţă lovea aerul din faţa sa. Poate că vor trece câteva secunde până cel va fi aruncat pe Pongo jos şi-l va sfâşia. Chiar dacă puterile lui Pongo erau mai mari decât ale unui european puternic, să sugrume un tigru cu mâinile goale nu era cu putinţă!

Cu mirare îmi dădui seama că labele din spate ale tigrului îmi părură ciudat de lipsite de forţă. Daca ar fi fost sănătos s-ar fi scuturat de mult de povara din spatele lui şi s-ar fi repezit s-o sfâşie. Îmi dădui seama că gloanţele noastre trebuie să-l fi rănit destul de serios. Marian afirmase doar că gloanţele nimeriseră în partea din spate a trupului tigrului.

De-abia acum îmi puteam da explica cum a fost posibil să se rupă o creangă uscată sub labele tigrului la pândă. Dacă n-ar fi fost rănit, acest lucru nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Să aibă Pongo putere de a termina victorios lupta? Va putea să-l ţină în continuare tot atât de strâns? Ochii lui deschişi îi ieşeau din orbită uitându-se la noi de parcă ar fi aşteptat din partea noastră ajutor. Trebuia să-l ajutăm cât mai repede, pentru că mult timp n-o să mai poată continua lupta. Se clătina oare acum? Dacă se împiedeca era pierdut De îndată ce Rojah s-ar fi întors soarta luptei ar fi fost pecetluită.

După ce observai că Pongo îşi regăsise oarecum poziţia de stabilitate, răsuflai uşurat. Îşi desfăcu şi mai mult picioarele, mi se păru că apăsa cu şi mai multă putere gâtul animalului. Din când în când felina scotea câte un pufăit horcăitor, în timp ce labele uriaşe loveau aerul în continuare, numai că acum viteza mişcărilor parcă se încetinise.

Din nou simţi privirea lui Pongo aţintită asupra-mi ca un reproş mut, că noi nu-l ajutăm. Reproşul lui era perfect îndreptăţit deşi lupta nu dura decât de câteva minute.

Căutai să mă ridic din poziţia mea neplăcută, dar povara care mă apăsa în jos nu-mi permitea s-o fac.

Abia acum observai că eram înlănţuiţi într-o plasă cu ochiuri puternice, ce fusese azvârlită peste noi. Căzusem din nou în cursa misterioasei fiinţe „el”.

N-am observat nimic ce să dea de bănuit, până ce n-am fost doborâţi la pământ în toiul fugii noastre către marginea lacului. Pe

Pongo şi pe Maha nu-i mai ajunsese plasa întrucât depăşiseră prea repede locul primejdios. De aceea nimeriseră peste tigru.

— Mariane, colonele, trebuie să-l ajută, pe Pongo! strigai eu din toate puterile.

— E îngrozitor, dar nu mă pot ridica de jos, gemu Lesley lângă mine.

— Să-ncercăm împreună, zise Marian. Număr până la trei şi apoi toţi deodată: Unu, doi… trei!

Cu puteri sporite ne reuşi să ridicăm plasa, atât de sus încât puteam sta cel puţin în genunchi. Forţa care ţinea plasa la pământ, apăsa acum pe umerii noştri. A fost nevoie de o clipă de pauză. Forţarea pe care am făcut-o a fost prea mare. Chiar şi acum de-abia puteam să facem faţă presiunii care apăsa pe umerii noştri. Frânghia din care fusese împletită plasa ne tăie adânc stofa hainelor noastre kaki în zona umerilor.

Din nou privi spre Pongo. Uriaşul negru părea sculptat din piatră. Fără să se mişte stătea aplecat asupra tigrului îmbrăţişându-l strâns. Din ce în ce mai slabe şi mai zadarnice deveniri zbaterile şi mişcările uriaşei feline. Loviturile de labă nu mai aveau acum forţă. Horcăitul se stingea şi el. Nu mai era vorba de un răcnet de luptă. Să fie posibil ca un om cu mâinile goale să fie capabil să scoată din luptă un tigru? Chiar şi pentru un uriaş de forţa şi puterea lui Pongo, era o realizare pe care nimeni înaintea sa şi probabil nimeni după el n-a înfăptuit-o şi n-o va înfăptui.

Acum ţâşni din tufiş un trup mlădios de culoare galbenă. Era Maha. Îşi revenise după lovitura căpătată de la tigru. Îşi adunase puterile gata să intre din nou în luptă.

Atracţia pe care o simţea Maha pentru Pongo, era cel puţin tot atât de puternică, cu cea resimţită de Pongo pentru Maha.

Fără a pregeta nici o clipă, sări micuţa pisică – aşa cum părea ghepardul acum – asupra surori sale mult mai mare şi mai puternică. Evitând cu îndemânare loviturile uriaşelor labe ale tigrului, îl muşcă oblic lateral pe-acesta, nu putea bănui că prin aceasta îl primejdia numai pe Pongo. Întrucât încercând să-şi sfâşie potrivnicul, Pongo se clătină din nou. Tigrul era încă destul de puternic ca printr-o fulgerătoare lovitură de labă să-l sfâşie pe camaradul noştri negru. Bineînţeles mâinilor care-l ţineau înlănţuit nu le era permis în nici un caz să dea drumul prizei şi nici labelor din faţă ale tigrului nu le era îngăduit să atingă pământul.

În acest din urmă caz. Pongo ar veni de-a berbeleacul şi-ar nimeri sub labele duşmanului răzbunător.

Aceasta ar fi însemnat sfârşitul lui Pongo, pentru că n-ar mai fi putut evita să fie sfâşiat de tigru. Când îmi dădui seama de pericolul în care se găsea camaradul nostru, îl chemai pe Maha înapoi.

Credinciosul ghepard interpretă chemarea mea în mod cu totul fals. El înţelese de bună seamă, totul ca un îndemn pentru a ataca cu şi mai multă furie. Pongo se clătină acum. În secunda următoare se va hotărî. Din nou mi se păru că citesc în ochii lui un reproş. Încă o dată îl chemai pe Maha. În clipa următoare trosniră două împuşcături.

Marian reuşise să se sprijine de pământ cu o mână, cu cealaltă-i trase pistolul greu din cingătoare şi apăsase de două ori pe trăgaci. Nu puturăm vedea imediat rezultatul, fiindcă mâna lui stângă se încovoie, el neputând ţine cu o singură mână piept forţei ce-l apăsa în jos, întrucât colonelul şi cu mine urmăream foarte încordai! Lupta lui Pongo cu tigrul, suprasarcina ce ne revenea nouă datorită manevrei lui Marian ne luă prin surprindere. Înainte de a putea schiţa un gest de rezistenţă, furăm din nou doborâţi la pământ, aşa cum fuseserăm de la început.

Atât de puternic ne apăsa acum plasa în pământul moale de la marginea lacului, încât nici pentru înjurături nu ne mai permiteam să irosim aerul. Cu mare greutate reuşii să ridic puţin capul, trăsei de câteva ori aer adânc în piept şi căutai să-mi îndepărtez pământul care-mi intrase în ochi şi în nas. Colonelul şi Marian făceau la fel. Înainte de a reuşi, prin eforturi comune, să îndepărtăm din nou plasa, auzirăm o voce gâfâind şi caldă care ni se păru în acel moment chiar vocea îngerului nostru păzitor, care ne strigă:

— Massers fie liniştiţi, Pongo face.

Nu trecu mult şi-n stânga mea auzii din nou fâsâit în tufişuri, urmat de un hârşâit bizar, după care povara ce presa asupra noastră, cedă, în sfârşit. Ne puturăm ridica în genunchi pentru început şi apoi ne ridicarăm în picioare.

Tigrul Rojah, stătea lângă noi, aproape, dar… mort.

Gloanţele lui Marian îl nimeriseră în tâmplă. Pongo ţinuse fiara atâta timp cu labele din faţă în aer, până ce scurta luptă a acestuia cu moartea se sfârşise şi reuşise apoi să ne elibereze şi pe noi din situaţia deznădăjduită în care ne aflam.

Acum avurăm răgazul necesar să examinăm capcana în care căzusem, pe toate părţile. Se întrebuinţase şine de fier lungi de 5 metri şi altele de 2, între aceste bare de fier, fusese ţesută o plasă fină dar puternică cu ochiuri mărunte. Spre mirarea noastră stabilirăm că ambele laturi ale şinelor fuseseră îngropate adânc în pământul celui mai mare tufiş care conducea spre partea din stânga a cărării. Cercetarăm deci tufişul mare din stânga noastră, care ne conduse apoi la marginea unei gropi late şi adânci, în care Pongo sări imediat, examinând şi el curios întreaga maşinărie a capcanei, care se punea în mişcare de aici.

Ambele şine ce ţineau plasa blestemată, erau puţin curbate aici, îmbucându-se în nişte cilindri de fier, îngropaţi şi aceştia în două

blocuri de piatră. Un resort spiralat gros şi puternic, înfăşurat peste cilindri, ne dădea explicaţia bruştei şi bizarei forţe cu care plasa ne apăsa la pământ.

Două bare. De asemenea de fier, de câte un metru şi jumătate lungime serveau la încordarea arcului. O bară de fier, mai subţire, care se prelungea din tufiş până pe potecă, reprezenta piedeca în care era agăţat cadrul de metal cu plasa, până ce o sălbătăciune declanşa mecanismul. Atunci rama metalică şi plasa cădeau în jos. Acţionate de resort, cu o astfel de forţă. Încât şi un tigru ar fi fost neputincios şi strivit de pământ, fără a mai putea să se ridice în picioare cu toată puterea lui. Cadrul metalic şi plasa au fost vopsite astfel încât să nu se deosebească cu nimic de peisajul pestriţ ce-l înconjura. Întregul mecanism al capcanei era atât de minunat gândit şi plasat atât de bine, încât nu mă puteam opri din admiraţia ce-o resimţeam pentru cel ce-o născocise.

— Ce este domnule Lesley? întrebă Marian subit.

Privi mirat spre colonei şi-l văzui că examinează cu atenţie întreg mecanismul. Scutură apoi doar capul şi spuse:

— Cum a ajuns capcana asta aici? Să fi fost plasat aici înainte de a fi dispărut prinţul? Dar nu. Mi-ar fi istorisit despre asta cu siguranţă!

— Nu, domnule Lesley, Prinţul Ahuri a plasat capcana aceasta aici. De-abia în ultimul timp, continuă Marian, care în aceste momente îmi părea ca un clarvăzător care, din piese şi evenimente disparate, reconstituise se pare întregul. Aş putea chiar afirma că s-a folosit de multe ori de ea. Nu servea să-l aducă în captivitate pe tigrul Rojah. Nu. Urmărea cu totul alt tip de vânat, pe care l-a şi obţinut de altfel.

— Ce tot spuneţi acolo? întrebă la rându-i colonelul, pe chipul căruia se citea mirarea. De unde ştiţi că prinţul Ahuri a pus capcanele? Deşi într-adevăr este invenţia lui şi servea pentru a prinde tigrii de vii fără a le vătăma corpul câtuşi de puţin. Ce voiţi să spuneţi că viza o altfel de pradă? Din afirmaţia asta s-ar putea deduce că prinţul Ahuri se găseşte undeva prin apropierea oraşului.

— Se vorbea doar c-a fost văzut de câteva ori în apropierea lacului Kokorija, aşa că pe aici trebuie să fie. Capcana şi ea, era pregătită să intre în funcţiune, a fost de părere Marian.

— Domnule Farrow – colonelul a făcut o mică pauză, înainte de a continua – credeţi deci că prinţul Ahuri, cu fantoma ce bântuie prin junglă sunt una şi aceeaşi persoană?

Marian numai încuviinţă:

— Întocmai, aşa şi nu altfel mi-am imaginat şi eu, ba mai mult, pot afirma că prinţului dispărut i se datorează capcanele aşezate în junglă, cu care am făcut deja cunoştinţă, după ce s-a defectat automobilul. Cine altul decât prinţul ar poseda o sabie de valoarea şi fineţea aceleia folosite într-una din capcane? Acestei capcane aproape că era să-i

datorăm pierderea vieţii camaradului nostru Bertram. Dar adevăratele victime ale capcanelor le constituie cei şase indieni dispăruţi a căror cadavre n-au fost încă găsite. Aceasta este convingerea mea fermă.

— Foarte interesant! murmură colonelul pierdut în gânduri. Dar această afirmaţie şi consecinţele care decurg de aici, îmi par acum să arunce întreaga afacere într-o altă lumină, decât ar fi rezultat prin examinarea cazurilor de dispariţie unul câte unul. Ca oficial în această ţară, evident că nu pot considera faptele decât dacă există dovezi materiale de netăgăduit. Acestea trebuie încă găsite. Ceva nu mi-e clar deloc – recunosc – nu văd motivul care la determinat pe prinţ să-şi părăsească proprietatea şi să vină să locuiască aici în vecinătatea lacului Kokorija, pe post de stafie? De ce – şi asta e a doua îndoială pe care o am – a fost nevoie ca prinţul să comită toate aceste crime? Trebuia doar să aibă un motiv foarte puternic ca s-o facă! Dacă acest motiv va fi găsit, atunci acesta va fi liantul care va duce la dezlegarea întregii afaceri.

— Motivele, cred că vi le pot da, de pe-acum, domnule Lesley, continuă grav şi liniştit Marian.

Colonelul se opri uimit. Chiar şi eu am ciulit urechile. Deşi trăisem numeroase întâmplări împreună şi-l cunoşteam de-acuma, cum putuse în răstimpul acesta scurt de când ne aflam la Ahmadabad, să afle deja motivul ascuns pe care să-l fi avut prinţul să renunţe la viaţa-i uşoară din palat şi să îmbrace existenţa vagabondă a unui om fără căpătâi pierdut în junglă. Dar Marian continuă:

— Cred domnule Lesley, că o explicaţie mai detaliată ar necesita destul de mult timp şi acesta ne lipseşte pe moment. Deocamdată credeţi-mă pe cuvânt, întrucât sper ca în decurs de câteva ore, să-l capturăm pe prinţ. Atunci ne va relata el însuşi care-au fost împrejurările şi motivul pentru care a înfăptuit ce a înfăptuit.

Colonelul continuă să clatine neîncrezător capul. Marian a făcut o mică pauză după care continuă:

— Trebuie să ne fie clar că avem de-a face cu un adversar extrem de inteligent şi de cultivat şi prin aceasta cu atât mai periculos. Aici în apropierea lacului presimt existenţa altor capcane, care pot fi şi mai rafinate şi mai diabolice, decât ultima, pe care am cunoscut-o. Aceste capcane pot însemna moartea noastră dacă venim în atingere prea intimă cu ele. Am bănuit de la început domnule colonel că omul pădurilor nu poate fi altul decât prinţul Ahuri. De aceea am sperat că-l vom întâlni la lac. Prinţul nu dorea în ruptul capului să vândă această bucată de pământ pe care se află lacul, după cum ne-aţi povestit chiar dumneavoastră. Presupun că în familia prinţului lacul trece drept sfânt, că se atribuie lacului aceleaşi proprietăţi miraculoase ca apelor Gangelui – adică şterge păcatele oamenilor şi curăţă trupul de toate impurităţile fizice şi spirituale. Mai speram că tocmai la răsăritul

soarelui va veni să-şi facă baia zilnică. Presupunerea mea s-a adeverit, dar din păcate capcana în care am căzut – întrucât din cauza grabei am uitat, prudenţa ne-a jucat o festă. Mai am încă o idee, dar o voi enunţa mai târziu, după ce-l vom fi prins pe prinţ şi asta numai dacă acesta ar refuza să ne dezvăluie secretul şi să depună mărturie. Dar acum să cercetăm temeinic locul, poate vom găsi drumul de acces la lac pe care prinţul îl urmează în mod obişnuit.

Păşirăm din nou pe cărarea îngustă care ducea la lac. Pe când trecurăm din nou pe lângă trupul tigrului mort, nu mă putui opri să nu mă gândesc la lupta dată de Pongo. A fost ceva ce n-am crezut niciodată posibil că poate face un om. Lupta pe care a dat-o cu îngrozitoarea felină a fost de bună seamă cea mai grea din întreaga lui viaţă de până acum.

— De necrezut, murmură de asemenea colonelul, care privi cu regret trupul puternic al tigrului răpus. N-aş fi crezut niciodată asta posibil, dacă n-aş fi văzut cu proprii mei ochi. O astfel de forţă şi rezistenţă nu le-aş fi bănuit nici măcar la Pongo. Păcat că tigrul ăsta a trebuit să moară! Un exemplar atât de minunat! Dacă n-ar fi devenit man-eater (mâncător de oameni) ar fi putut trăi multă vreme în junglă şi s-ar fi bucurat de libertate. Pielea i se cuvine bineînţeles domnilor Farrow şi Pongo.

— Noi v-o dăruim din toată inima, râse Marian. Puteţi s-o păstraţi ca amintire din partea noastră. Doar dumneavoastră v-a fost dăruit tigrul de către prinţul Ahuri şi în afară de asta l-aţi vânat de atâta vreme. Dar să ne întoarcem la cele importante. Ne apropiarăm cu prudenţă de lac, care nu era foarte mare şi avea o formă circulară. De jur împrejur erau plantaţi arbuşti într-o reţea densă care nu ne permitea să descoperim un al doilea drum de acces, deşi Marian afirmase că trebuia să existe unul.

Fusesem doar pe cărare şi auzisem foarte clar plescăitul cuiva, ca şi cum acela ar fi făcut baie. Pe drumul pe care-l urmasem noi, nu putea ajunge la lac, întrucât ar fi trebuit să-l observăm.

— Ar trebui să înotăm de-a lungul întregului lac, ca să descoperim cel de al doilea drum care duce încoace. Unul din noi trebuie să stea aici de pază şi să observe dacă nu ne paşte o primejdie din partea înotătorului pe care n-o bănuim deocamdată. De acord domnule Lesley?

— Sunt perfect de acord, mai ales că înotul nu e partea mea cea mai tare, remarcă sec colonelul. Voi băga de seamă, fiţi fără grijă. Poate că prinţul se găseşte încă în apropiere, dacă într-adevăr el şi cu vânătorul-fantomă din junglă sunt una şi aceeaşi persoană.

— Sunt convins de asta, rezumă încă o dată Marian. În timp ce-şi da jos cizmele şi jambierele.

— Fiţi cu ochii în patru, domnule Lesley. S-ar putea ca viaţa

noastră să fie în mâinile dumneavoastră. Robert, poate ar fi bine să rămâi şi tu aici, în acest fel forţele noastre ar fi mai proporţional împărţite. Domnului Lesley îi va fi greu să ţină sub observaţie trei oameni deodată.

Pongo se şi lăsase să lunece în apă. Marian îşi desprinse brâul şi-l depuse pe cizme şi jambiere. Întrucât nu începusem să mă dezbrac, am hotărât pe moment, să îmbrăţişez propunerea camaradului meu.

— Fie şi aşa. Eu voi veghea asupra lui Pongo, pe când domnul Lesley te poate supraveghea pe tine.

Marian încuviinţă mulţumit din cap şi apoi lunecă îmbrăcat numai în şort în apă. Pongo începuse să înoate liniştit pe lângă malul drept al lacului. Mă încercă brusc un sentiment de teamă. Dacă în apa lacului erau crocodili? Acum. Chiar acum, camarazii mei puteau fi atacaţi de aligatori şi târâţi în adânc! Broboane de sudoare îmi apărură pe frunte. Apoi mă gândi că însuşi prinţul obişnuia să facă baie în lac – dacă am înţeles noi bine – încă azi dimineaţă fusese doar aici.

Dar să fi fost un om. Tocmai aceea care se mişca în lac? Cât de uşor poate omul să se înşele chiar asupra celor văzute cu proprii săi ochi, mai ales când avem idei preconcepute şi vizibilitatea lasă de dorit. În asemenea caz, de obicei imaginaţia o ia foarte lesne razna.

Auzisem noi, ce-i drept plescăitul, dar nu văzusem nici un om. Putea tot atât de bine să fi fost provocat de mişcarea unu crocodil îi strigai temerile mele lui Marian, dar acesta mă linişti:

— De-ar fi fost crocodili i-am fi observat imediat, de îndată ce Pongo a intrat în apă, Robert a bătut apa destul de puternic înainte de a se pune în mişcare. Aceasta ar fi trebuit să atenţioneze imediat pe crocodili, care s-ar fi grăbit să vin încoace!

Uriaşul negru scoase un strigăt pe jumătate înăbuşit.

— Ai găsit ceva Pongo? îl strigă Marian.

Pongo nu răspunse dar continuă să înoate. Se opri în faţa unui buchet gros de bambuşi. Apucă şi trase de el fără sforţare deosebită, dându-l cu uşurinţă de-o parte.

Marian înotă imediat de-a curmezişul lacului, examinăm deschizătura pe care o făcuse Pongo, strigându-ne:

— De aici de asemenea o mică cărăruie spre est. Perpendicular pe oraş Robert. Nu te-ai înşelat deloc cu silueta pe care ai văzut-o de lângă automobil. Pun pariu c-a fost vorba de un om. Împachetează-mi hainele într-o mică legătură, pe care s-o pot lua cu mine. Trebuie să ne despărţim. Eu şi Pongo vom urma noua cărare descoperită, în timp ce tu cu domnul Lesley s-o luaţi pe marginea junglei şi de-a lungul ei. La terminarea cărării ne vom întâlni cu siguranţă.

Nu prea agream propunerea. Privii mai întâi deasupra lacului, apoi spre partea din stânga a acestuia şi tresării: din tufiş se uita fix la prietenul meu un chip ce-ţi stârnea groaza. O faţă închisă la culoare,

cu trăsături schimonosite ai cărui ochi scăpărau de focuri lăuntrice, ciudate.

Acesta nu putea fi decât omul pădurilor, cum îl mai numisem, omul care avea pe conştiinţă şase fiinţe umane.

Îşi ridicase capul peste tufele de bambus, deci trebuia să se găsească neapărat pe uscat. Stătea într-un punct pe care Marian urma să-l atingă curând, dacă prin descoperirea lui Pongo n-ar fi fost puţin deviat de la drumul său.

Omul misterios ridică mâna. Zării o armă strălucind. Mă deşteptai la timp din încremenirea mea care decurse poate o secundă, scosei pistolul de la brâu şi trăsei repede. O secundă mai târziu, detună şi arma misterioasei fiinţe, dar glontele destinat lui Marian trecu vâjâind pe lângă capul lui, în apă.

Dimpotrivă, eu se pare că nimerisem mai bine. Omul scoase un ţipăt de spaimă sau poate de durere mai degrabă, se clătină şi dispăru în desiş.

— Cât pe-aici era s-o păţesc, strigă Marian. Am comis o greşeală; trebuia mai întâi să cercetăm întreg malul de-a lungul lacului. Cu mişcări largi, înotă acum, împreună cu Pongo înapoi şi îmbrăcă în mare grabă cămaşa, jambierele şi cizmele, pantalonii şi jacheta uşoară peste care încinse brâul de argint, zicându-mi după o scurtă reflexie:

— Cred că l-ai nimerit bine Robert. Ideea de a ne apropia de el prin apă a fost cât se poate de nefericită.

S-o luăm pe cărarea dinspre vest care merge de-a lungul lacului. Oricum dacă ne zăreşte primul, va căuta să ne culce la pământ cu arma lui.

Străbăturăm în goană cărarea înapoi, trecurăm încă o dată pe lângă cadavrul tigrului Rojah şi pe lângă locul diabolicei capcane, apoi drumul nostru o luă în direcţia vest urmând şi malul lacului din junglă, care mergea de asemenea de la est spre vest.

Cu atenţia încordată, examinarăm partea laterală dreapta a cărării, pentru a descoperi vreo ramificaţie mascată, care ar fi putut duce la locul unde îşi făcuse apariţia adversarul nostru.

N-am găsit nimic şi astfel ajunserăm la a doua plantaţie. Abia acum ne puteam îndrepta spre nord înspre porţiunea de junglă adiacentă plantaţiei.

Pericolul se diminuase după împuşcătura mea norocoasă. Ţipătul îmi dovedise că nimerisem bine şi că omul nostru era grav rănit.

Cu toate acestea nu voiam să fim neprevăzători, mai ales după ce am pătimit până acum. Brusc dădurăm în sfârşit de intrarea atât de căutată a potecii, care ducea dinspre est către lac. Pe această potecă trebuia decis să circule omul nostru, prinţul dispărut Ahuri.

Păşirăm cu prudentă mai departe. Presupunerea lui Marian că acesta sta la pândă undeva aproape de apă nu era neapărat şi situaţia

reală. Marian păşea înainte şi acum când ridică braţul, ne oprirăm cu toţii, în faţa lui se distinge o siluetă care state nemişcată, întinsă la pământ.

Ne apropiarăm uşor şi în tăcere. Ne puteam aştepta de la acest adversar să adopte orice şiretlic, dar Marian ne linişti îndată prin semne. Se aplecă şi ridică de jos un pistol greu. Care scăpase din mâna celui întins la pământ. Marian îl întoarse cu faţa pe cel căzut, care stătuse până acum pe burtă şi lui Lesley îi scăpă pe dată un strigăt de uimire.

— Prinţul Ahuri – complet sălbăticit.

— Nici nu-i de mirare, domnule Lesley. După ce un om trăieşte atâta timp în pustietate, constată Marian foarte serios. Mai trăieşte încă. Dar glontele i-a străbătut pieptul. N-o să mai ducă mult. Dar uite că deschide ochii! Întrebaţi-l domnule colonel dacă soţia lui la înşelat cu vreun membru al familiei înrudite cu cei şase oameni dispărut. Sau dacă toţi dispăruţi au ştiut ceva sau au sprijinit în vreun fel această trădare.

— Aşa este. A fost răspunsul şoptit ca o adiere de pe buzele muribundului, l-am prins pe toţi în capcanele mele, întrucât nu erau destinaţi lui Rojah. Acum tigrul e mort şi eu sunt răzbunat, pot mur liniştit.

— Unde sunt cei ucişi şi unde a rămas prinţesa?

Prinţul Ahuri deschise gura, dar nici un cuvânt nu mai ieşi de pe buzele lui O tresărire îi străbătu întreg trupul şi încremeni pentru vecie.

— Deci asta ar fi soluţia enigmei, murmura ca pentru sine colonelul. Poate că întreaga combinaţie nici n-a fost greu de dibuit, continuă el uitându-se la Marian, doar că eu m-am concentrat mult prea mult asupra tigrului.

— Cred că victimele le-a aruncat, cu greutăţi atârnate în apele lacului, zise Marian. Am putea să cercetăm cu scafandri.

— Şi porţiunea de junglă din prejma lacului ar trebui să dispară. A trăit prea multe orori, spuse colonelul Lesley.

Marian avuse şi de data asta dreptate. Victimele fuseseră scufundate în apele lacului Kokorija. Acolo fu găsit şi cadavrul prinţesei.

N-am mai zăbovit mult în Ahmadabad. Am ridicat ancora ca să zic aşa spre noi aventuri», dar despre astea în volumul următor…

Aventurile submarinului Dox 181

Hans Warren

I.
POVESTIREA COLONELULUI DONALD.

«DE-ABIA AJUNSERĂM ÎN DELHI, capitala provinciei anglo-indiene Pundjab şi ne dădurăm jos din tren, că ne şi întâmpină un domn în impunătoarea uniformă a poliţiei statului, care ne salută călduros:

— Permiteţi-mi să mă recomand, colonelul Donald. Am cumva onoarea de a sta de vorbă cu domnii Farrow şi Bertram? se prezentă acesta.

Marian încuviinţă şi ne prezentă la rândul lui.

— Mă bucur să vă cunosc. Personal, domnilor, continuă ofiţerul. Mai încolo ne aşteaptă automobilul cu care vă rog, să-mi permiteţi să vă conduc la bungalowul meu. Sper să nu aveţi nimic împotrivă să fiţi, măcar câteva zile, musafirii mei.

N-aveam nimic împotrivă, aşa că mulţumirăm politicos. O jumătate de oră mai târziu ne şi găseam în faţa reşedinţei amabilului colonel, situată undeva în afara oraşului. După ce ne depozitarăm bagajele în camerele de oaspeţi aranjate pentru primirea noastră, luarăm loc în veranda spaţioasă şi aerisită, aflată în imediata vecinătate a camerelor noastre.

Amfitrionul nostru se îngriji de îndată de băuturi şi răcoritoare, care după oboseala călătoriei aveau un gust excelent.

— Am auzit şi eu de numeroasele dumneavoastră aventuri, domnii mei şi mi-am permis să propun superiorilor mei, să vă invite în oraşul nostru. La început aceştia s-au lăsat greu, mai ales Sir Baltran, care a obiectat că se aşteaptă mai ales ca subordonaţii săi să clarifice misterele şi nu… străinii. În cele din urmă am reuşit să-l conving pe Sir Baltran să vă invite, O să-l cunoaşteţi în curând, este un domn încântător, respectat de toţi. Se aşteaptă, fireşte, ca noi poliţiştii să rezolvăm problemele ce ne privesc.

— Atunci n-aş vrea să-l supăr, domnule colonel. Îmi închipui că-i revine dânsului întreaga responsabilitate în ce privesc sarcinile poliţiei, a fost de părere Marian.

— Aveţi perfectă dreptate şi doar faptul că i-am sugerat că ajutorul dumneavoastră e de o importanţă vitală pentru noi, îi datorez plăcerea de a vă avea ca oaspeţi.

Nu pierdurăm prilejul să-i mulţumim încă odată, pentru invitaţie şi Marian se interesă acum politicos şi despre esenţa şi gravitatea problemei, la a cărei rezolvare urma să contribuim într-un mod atât de decisiv.

— Vorbeaţi despre un mister, domnule colonei. Ştiu prea bine că tocmai aici, în India, ţi-e dat să întâlneşti taine, care par să nu aibe

dezlegare. Dar presupun mai degrabă că nu despre aceasta e vorba aici, ci poate despre dezlegarea unui caz concret, sau a unei întâmplări neelucidate pe deplin.

— Aveţi şi de data asta dreptate, domnule Farrow. Bineînţeles că e vorba de un caz concret, dar acesta, mai e legat şi de străvechile secrete ale indienilor care ţin de obârşia şi cultura acestora. Înainte de a vă pune în temă pe deplin cu cazul concret ce ne frământă, îmi voi permite câteva consideraţii generale, care privesc istoria oraşului nostru Delhi. Trăiesc deja de opt ani aici şi m-am îndeletnicit puţin şi cu istoriografia oraşului meu de reşedinţă. Ben Hagha, servitorul meu, o să ne aducă din noi: răcoritoare şi apoi, domnii mei, o să încep istorisirea.

Gazda făcu un semn indianului, care stătea în imediata noastră apropiere. Acesta dispăru şi se întoarse, câteva minute mai târziu, cu o nouă provizie de băuturi răcoritoare. Colonelul îşi reaprinse ţigara, stinsă între timp, se aşeză comod în fotoliu şi începu:

— Ştiţi desigur că Delhi, al cărui nume străvechi era Indraprashta. E socotit alături de Agra printre cele mai vechi oraşe ale Indiei. Istoria oraşului se întinde înapoi pe o perioadă de timp de trei milenii şi jumătate. Aici, în oraş, s-au adunat şi păstrat comori neasemuite. Care au stârnit invidia şi lăcomia altor domnitori de sânge princiar. S-au dat lupte sângeroase pentru oraş. Palatele oraşului au fost împodobite cu pietre preţioase de mare valoare şi cele mai frumoase diamante, cele mai mari rubine şi smaralde din lume au împodobit întotdeauna tronurile domnitorilor locali. Nu-i de mirare că Delhi a devenit cel mai strălucitor şi bogat oraş al Indiei. Se spune, că în perioada Pandu, pe vremea domniei fiilor Soarelui, chiar străzile, erau pavate cu aur, sau praf aurifer. Semeţia oraşului Delhi, a durat douăzeci şi cinci de secole, până ce prinţii afgani, supuseră oraşul, după ce îi alungară pe domnitorii legali, sau îi uciseră, pentru a se înscăuna ei înşişi la domnie.

Trei dinastii afgane s-au succedat la tron în următorii trei sute de ani. În cele din urmă, afganii fură alungaţi, la rândul lor de către hinduşi, mahomedani şi mongoli, până la marea năvălire barbară a lui Timur Lang (cel şchiop) care a avut loc în 1398, în era noastră care cuceri şi jefui oraşul. Acesta se institui ca domnitor peste întreg ţinutul.

Stăpânirea lui Timur, dură doar până la moartea acestuia, apoi veniră din nou afganii cei din dinastia Patha şi stăpâniră oraşul cincizeci de ani. Iarăşi urmară mongolii. Badur un urmaş a lui Timur, îi alungă pe Pathani şi deveni primul mare Mogul al dinastiei sale, primul din cei şaptesprezece mari Moguli, care din 1494 până în 1857 au domnit în India şi care au făcut măreţia şi strălucirea epocii lor. Domnia acestora a apus în cele din urmă. Din aceşti patru sute de ani

glorioşi, îmi vin acum în minte doar câteva nume, printre care aş aminti prinţii domnitori, neapărat pe Humahan, Akbar, Dichehan, Munandzeb şi acel nefericit Buhadur Şah, care a fost făcut prizonier de către englezi în propriul lui palat şi ţinut în lanţuri şi în cele din urmă osândit cu expulzarea în Burma. Iată că istoria a trei milenii şi jumătate atestă obârşia de oraş împărătesc, pe care Delhi îi reprezintă poate cel mai bine, dintre toate semenele sale de pe suprafaţa globului. Astăzi oraşul este pe deplin modernizat, doar zidurile sale exterioare, cu turnurile de pază şi observaţie mai amintesc de strălucirea unor timpuri peste care istoria a lăsat amprenta sa de neşters. Breşele şi găurile existente peste tot şi practicate în zidurile porţilor ne mai vorbesc pe limba lor mută despre luptele dintre englezi şi indieni, în care, aceştia din urmă, sub conducerea lui Buhadur Şah, au dat ultima lor bătălie pentru neatârnare în anul 1857, într-o încercare disperată de a evita jugul străin. Iată, domnilor, o scurtă trecere în revistă a istoriei oraşului Delhi, istorie aflată parţial din vechile cărţi hinduse, pe care le-am mai găsit aici, precum şi din acelea care au şi fost traduse în engleză. Şi iată că am ajuns, în sfârşit, la acel secret de care aminteam la început şi care stăruie atât de mult în memoria mea pe care n-am fost în stare să-l elucidăm. Profesorul Hagerstony, a început de curând traducere, i ultimelor trei cărţi hinduse, în limba engleză, cărţi pe care le-a găsit în pivniţa palatului domnesc din Delhi. O săptămână s-a scurs de când profesorul îşi începuse munca, după care acesta, a dispărut pur şi simplu. Rajahul, care locuieşte actualmente în palatul princiar, nu ne-a putut de nici o informaţie cu privire la persoana profesorului. Uşor nu îi este, întrucât prima bănuială cădea asupra sa. Ulterior s-a demonstrat însă că nu putea fi responsabil de dispariţia profesorului, întrucât, chiar în acea perioadă lipsea din palat, fiind într-o junglă la vânătoare de tigri. Am interogat pe toţi servitorii rajahului şi pe membrii gărzii sale, dar până în prezent, mi-a fost cu neputinţă să rezolv misterul acestei dispariţii. A fost văzut ultima dată de către intendentul palatului, care i-a adus cina. Profesorul îşi exprimase dorinţa de a continua lucrul şi pe timpul nopţii. A fost încuiat deci în camera de lucru şi prin urmare nu putea părăsi încăperea.

— Cum adică încuiat? se miră prietenul meu.

— Da, da, nu uitaţi că e vorba de documente de o valoare neasemuite, cărţi şi atestate, care zac de-a valma în pivniţa de la subsolul palatului. Doar cărţile par să valoreze câteva sute de mii de lire. Profesorul acceptase de la început toate condiţiile impuse de rajah şi de aceea a fost de acord ca în timpul muncii sale de cercetare să fie zăvorât.

— Există numai o singură intrare şi ieşire din această pivniţă domnule colonel?

— Da, există numai o singură uşă, masivă din stejar, cu trei lacăte. Bineînţeles că-i mai sunt ataşate şi sisteme de alarma Profesorul nu putea ieşi de unul singur.

— Cine avea în păstrare cheia la uşa respectivă?

— Intendentul palatului, care cunoaşte clădirea cel mai bine întrucât din copilărie are rezidenţa acolo şi împotriva acestuia nu se poate ridica, fireşte nici o bănuială.

— S-au cercetat totuşi pivniţa şi împrejurimile cu maximă atenţie, domnule colonel?

— M-am aşteptat la întrebarea asta, domnule Farrow şi vă pot răspunde pe loc şi afirmativ. Sunt absolut sigur că din încăpere nu se putea scăpa decât pe uşă, întrucât geamuri nu există.

— Nu există totuşi niscaiva uşi secrete?

— Absolut exclus, domnule Farrow. Ştiu să caut şi am căutat temeinic. Încăperea e lungă de vreo douăzeci de metri şi lată de zece. Pe pereţi de jur împrejur stau rafturi umplute cu cărţi. Chiar în mijlocul camerei se găsesc cărţi. Mesele şi scaunele existente folosesc doar unui singur scop, înlesnirea studierii volumelor într-un mod mai comod şi în linişte, evident.

— Ce puteţi spune despre sistemul de iluminat?

— Iluminatul este electric.

— Deci palatul însuşi a suferit modificări în scopul modernizării?

— Da, parţial domnilor. Ei, ce spuneţi cu privire la toate astea?

— Nu pot să afirm deocamdată nimic precis, trebuie să văd eu însumi încăperea. Aşadar, acolo erau adăpostite taine indiene străvechi, nu-i aşa domnule colonel?

— Aşa e. Şi cine este în stare să pătrundă taina cărţilor sfinte, prin lectură mai întâi, se înţelege, poate avea o revelaţie…

Marian îmi aruncă o privire pe furiş interceptată totuşi de colonel, care urmă:

— Vă gândiţi la ceva anume, domnule Farrow?

— Da, mă gândeam la acele taine străvechi, înmormântate în acest palat şi care mă interesează în mod deosebit şi pe mine. Din păcate cărţile nu le vom putea citi.

— Rajahul şi-a dat consimţământul ca multe din aceste cărţi să fie traduse în engleză şi chiar această sarcină a fost atribuită profesorului Hagerstony de către însuşi prinţul.

— În orice caz, este interesant tot ce ne-aţi relatat domnule colonel. Pe moment nu vă putem spune nimic hotărât. Când doriţi să ne însoţiţi să vizităm palatul?

— Mâine, înainte de masă, dacă vi se pare potrivit.

— Suntem înţeleşi. Astăzi încă mai suntem marcaţi de oboseala călătoriei şi ziua oricum e pe sfârşite. Pe de altă parte, ne simţim excelent aici în veranda dumneavoastră. Proprietatea însăşi e

minunată. Vă place grădinăritul şi vă pricepeţi la flori, domnule colonel?

— Mărturisesc că da, dar cum v-a venit să mă întrebaţi domnule Farrow?

— Aranjamentul floral m-a îndemnat. Unui om indiferent nu i-ar fi păsat prea mult să aranjeze florile atât de bine, încât să beneficieze de maximum de lumina solară.

— Aveţi dreptate cu presupunerile dumneavoastră Mărturisesc că-mi place munca în grădina mea. Care o consider, după stresul orelor de serviciu, foarte relaxantă. Aceasta mă domoleşte şi-mi calmează nervii. Slujba mea nu-i dintre cele mai uşoare, domnilor.

Îl crezurăm pe cuvânt.

Marian nu mai insistă asupra dispariţiei profesorului şi cu bună ştiinţă deviase discuţia spre alt tărâm.

Îl lăsă pe colonel să zugrăvească viaţa unui poliţist în India şi păru să-l intereseze enorm tot ce auzea.

Puţin înainte de cină, se anunţă, prin intermediul servitorului său indian, Ben Hagha, sosirea unui domn Perkin, care ţineri morţiş să-i vorbească.

Acesta încuviinţă şi solicitatorul urma să fie îndată introdus.

— Aşa-i, omul mi-a ieşit cu totul din minte domnilor. Doctorul Perkin a fost ajutorul profesorului dispărut şi s-a îngrijit cum a putut mai bine de bietul Hagerstony. Să-i împărtăşesc şi acestuia că faceţi parte din noua echipă de cercetare?

Marian respinse oferta pe loc.

— Încă nu, domnule colonel, mi-ar place să-l cunosc pe om mai întâi. Rămâne oricum timp să-l informăm şi mai târziu, dacă va fi cazul. Cu cât ştiu mai puţini oameni problema noastră cu atât e mai bine. Prezentaţi-ne ca vechi cunoştinţe care, în trecere prin Delhi, v-au făcut o vizită.

— Bine, aşa vom face deci.

Colonelul făcu un semn servitorului său indian. Nu după mult timp îşi făcu apariţia, în veranda bungalowului. Un tânăr de aproximativ treizeci şi cinci de ani. Toate aparenţele îl trădau a fi englez, dar după paloarea chipului său îţi făcea impresia unui om care a stat sau a lucrat multă vreme în spaţii închise, altfel faţa i-ai fi fost cât de cât bronzată de razele soarelui.

Colonelul făcu prezentările. După ce doctorul Perkin luă loc, acesta îşi exprimă intenţiile.

— Ştiţi prea bine, domnule colonel, că-mi fac mari griji din pricina profesorului Hagerstony. Doar dânsul m-a chemat anume din Anglia pentru a-i putea fi folositor în cercetările pe care le fac. Nu m-a luat însă cu sine la palat, ceea ce la timpul său am regretat foarte mult.

— N-a obţinut permisiunea de a o face, obiectă la rându-i

colonelul.

— Aşa e. Cu atât mai mult mă apasă acum dispariţia profesorului. Trebuie să ştiţi domnilor şi se întoarse acuma spre noi, că-l cunosc pe profesor de foarte mult timp. El a fost în patrie profesorul şi mentorul meu.

— Şi-acum aţi venit la mine ca să vă interesaţi de mersul cercetărilor, nu-i aşa? dori să constate colonelul.

— Parţial de asta, dar mai am un gând pe care vreau să mi-l exprim. Aş putea să mai examinez, eu însumi pivniţa unde-s depozitate documentele?

— Din păcate este deocamdată exclus, stimate domnule doctor. Rajahul acordă numai foarte rar o astfel de permisiune. Şi aşa m-am mirat că şi-a dat consimţământul atât de uşor cu privire la munca de traducere a profesorului. Ştiţi poate ca şi mine, că îndeosebi indienii sunt deosebit de suspicioşi cu intruşii care scormonesc prea adânc în tainele strămoşilor lor.

— Vedeţi dumneavoastră, domnule colonei, eu am ajuns la concluzia că profesorul a descoperit niscaiva secrete în cărţile vechi, pe care nu le mai putea păstra doar pentru sine. De asta a trebuit să dispară. Mă gândeam că în notiţele profesorului Hagerstony voi găsi vreo însemnare care să ne ofere ceva indicii despre ce s-a petrecut. Însemnările profesorului cred că se mai găsesc în pivniţă, aşa sper.

— Da, totul se găseşte încă acolo, din dispoziţia expresă a rajahului.

— Dacă mi s-ar permite să examinez aceste notiţe, aş găsi cu siguranţă o urmă, domnule colonel.

— Eu le-am citit, domnule doctor şi n-am găsit absolut nimic, care să ne ofere o cât de mică şansă de a descoperi ceva care să ne conducă la o urmă oarecare.

— Poate că le-aţi privit dintr-un punct de vedere care nu vă putea oferi asemenea indicii. Oricum va trebui să-mi pledez sarcina pe lângă rajah, pentru că, după câte am auzit, dorinţa acestuia este ca problema dispariţiei profesorului să fie limpezită cât mai curând posibil.

— Voi vorbi şi eu cu rajahul, dragă doctore, dar să nu vă faceţi prea mari speranţe.

— Dar, spuneţi domnule doctor, cărţile acelea le-aţi putea traduce şi dumneavoastră, adică vreau să spun, sunteţi în măsură să descifraţi sanscrita? interveni Marian la rândul său.

— Bineînţeles că pot, altfel de ce m-ar fi chemat profesorul să-l ajut în munca lui? Cum vă spuneam, doar am fost elevul acestuia.

Marian încuviinţă numai dând gânditor din cap. În momentul următor îşi făcu apariţia, din nou, servitorul indigen Een Hagha. Care întrebă în şoaptă, dacă e cazul să servească cina. Colonelul se întoarse

brusc spre Perkin.

— Rămâneţi astă-seară la cină, nu-i aşa, domnule doctor?

— Nu. Mulţumesc din inimă, dar astă-seară nu mai am timp Un demnitar indian vrea neapărat să-mi vorbească. Trebuie să mă grăbesc, nu pot să-l las pe Ham Costa să mă aştepte.

— Ham Costa? Cu el aveţi întâlnire? se interesă mirat colonelul.

— Da şi nutresc mari speranţa în legătură cu această întâlnire!.

— Ei bine, atunci vă doresc să aveţi noroc, din plin, dragă doctore. Invitaţia rămâne deci pe altă dată.

După ce Perkin dispăru, în fine, Marian îl întrebă în şoaptă cine era acel Ham Costa.

— Reprezentantul cel mai de seamă al rajahului, domnilor cum s-ar spune, mâna lui dreaptă sau sfetnicul său cel mai de taină. Lui i se supun pe linie ierarhică toţi funcţionarii palatului princiar.

— Ei în acest caz, iată cui trebuia în primul rând adresată rugămintea de adineauri, domnule colonel. Dar de ce doctorul vine la dumneavoastră, interveni iarăşi Marian?

— Ham Costa este un mare adversar al tuturor străinilor. În nici un caz nu va aviza favorabil o astfel de intervenţie. El a fost totdeauna omul care a susţinut păstrarea şi conservarea tuturor documentelor care privesc secretele indienilor, la cel mai scăzut nivel de publicitate posibil, cu interdicţia totală de a le traduce în engleză, sau în orice altă limbă.

— Înţeleg, deci această ocazie e pierdută.

Privii din nou pe furiş, spre prietenul meu, Marian. Ştiam precis că intenţiona ceva şi că are deja, cum s-ar zice, un as în mânecă. Voia să lase impresia că nu şi-ar mai bate capul deocamdată cu misterul dispariţiei profesorului, deşi eu ştiam că, abia acum examinează mai cu atenţie problema şi-o întoarce pe toate feţele.

Deodată puse pe neaşteptate întrebarea:

— Ia spuneţi-mi, colonele, de când îl aveţi în serviciul dumneavoastră pe admirabilul Ben Hagha?

— Nici de un an, dar pot mărturisi că sunt foarte mulţumit de prestaţiile sale. De ce mă întrebaţi?

— E un vechi obicei al meu de a mă interesa de toate aspectele, chiar dacă uneori nu au legătură cu problema. Îmi place să fiu informat întotdeauna ce fel de oameni se găsesc în imediata mea apropiere.

— Precaut ca întotdeauna, zise colonelul. Dar în legătură cu Ben Hagha puteţi fi fără grijă, pentru el garantez eu pe deplin şi dacă nu aveţi nimic împotrivă, vă propun o plimbare în grădina mea.

— N-avurăm evident nimic de obiectat, ba chiar ne convenea mişcarea. Îndărătul casei se întindea grădina-junglă a colonelului; aşa o numea el în glumă, dar cel puţin unor zone al acesteia li se potrivea

numele. Aici, în această parte nu se vedea deloc urma mâinilor muncitoare ale unui om, fie el şi grădinarul.

Colonelul lăsase cu bună ştiinţă partea asta de grădină, să fie invadată de o vegetaţie abundentă, specifică junglei, ceea ce o făcea să merite din plin denumirea de grădină-junglă. Lipseau de aici numai fiarele sălbatice, altfel te-ai fi crezut într-o junglă adevărată.

Păşirăm agale pe cărările înguste. Lumina lunii crea conturu
ri şi umbre care aici formau forme fantastice.

De multe ori mi s-a părut că la sfârşitul cărării mă aştepta o făptură nemaiîntâlnită şi de tot atâtea ori constatam că mă înşelasem.

Ajunserăm astfel la capătul grădinii când deodată, aproape de noi, în tufişuri am înţeles că se întâmplă ceva. Ne dădurăm fără voie înapoi şi duserăm instinctiv mâna la pistoale. Chiar şi colonelul procedă la fel.

Şi iată că, în faţa noastră, crescu ca din pământ statura impozantă a credinciosului nostru Pongo.

— Massers, nu merge înainte, ne şopti el. Pongo observat doi indieni care intrat în spatele grădinii. Pongo nu ştie unde rămas ei acum.

— Doi indieni? se miră colonelul. Aici în grădina mea? Dar nu poate fi decât Ben Hagha.

— Nu, Masser colonel, îl contrazise Pongo. Pongo ar fi recunoscut Ben Hagha, alţi indieni fost. Ei venit din casă. Pongo văzut şi furişat după ei.

— Ciudat, n-am ce zice, o să-l întreb de îndată pe Ben Hagha, dacă a primit vizită în după-amiaza asta fără ca eu să ştiu.

— N-aş face-o în locul dumneavoastră, interveni Marian. Ben Hagha va nega cu siguranţă. Vă pot spune doar că servitorul acesta mi-a bătut îndeosebi la ochi, pentru că permanent se afla în apropierea verandei, cu un motiv sau altul, tocmai când vorbeam de dispariţia profesorului. Asta v-o pot spune franc, de la început şi nu cred că ar trebui să redeschidem problema.

— Pe legea mea, doar nu credeţi că Ben Hagha ar fi un spion infiltrat în casa mea?

Marian ridică numai din umeri.

— N-ar fi exclus, domnule colonel. Nu trebuie să uitaţi spiritul de solidaritate care-i animă pe toţi aceşti indieni. El poate fi chiar util şi credincios, dacă asta i se ordonă, ca să se lupte cu asemenea arme, pe ascuns împotriva străinilor.

— Hm. Punând astfel problema, n-ar fi exclus să aveţi dreptate! Dar ce să fac acum cu acest om? Nu pot săi demonstrez în nici un fel vinovăţia şi n-am cum altfel să-l concediez.

— Nu-i spuneţi pur şi simplu nimic. Îl vom observa pe ascuns. Pongo, tu trebuie să mai rămâi un timp aici în grădină. Dacă mai

apare vreun indian caută să-l reţii.

— Masser fie liniştit. Pongo face.

După aceste cuvinte, dispăru din nou în desişurile grădinii în timp ce noi ne întorceam îngânduraţi spre casă.

Ben Hagha era tocmai preocupat cu transportul paharelor din care băuserăm. La bucătărie. Mă uit şi înspre colonel şi sesizai de îndată că acesta l-ar fi luat mai degrabă la întrebări, dar un ghiont din partea prietenului meu îl făcu să renunţe.

O oră mai târziu ne retraserăm în camerele noastre şi ne-am întins puţin. N-aveam a ne teme de nimic dar Marian era de părere că invitaţia adresată nouă, precum şi sosirea noastră la palat, deveniseră între timp cunoscute oamenilor care erau responsabili cu dispariţia profesorului.

Dacă aşa stăteau lucrurile, asta ne-ar fi îngreunat considerabil cercetările noastre viitoare.

II.
PRIMA URMĂ.

ÎN TIMPUL NOPŢII nu s-a întâmplat nimic. Când în zori ne reîntâlnirăm din nou pe verandă pentru micul dejun, colonelul ne salută foarte prost dispus. Incidentul din grădină îl afectase oarecum, nu-şi găsise liniştea şi de aceea nu putuse să doarmă.

Ben Hagha ne aduse micul dejun, Liniştit ca întotdeauna, puse felurile de mâncare pe masă. Pe când părăsea veranda, prietenul meu spusa cu voce tare.

— Ştiţi ceva, domnule colonel, m-am tot gândit. Poate ar fi mai bine ca noi să nu ne amestecăm. E vorba doar de nişte străvechi taine indiene, pe care aceştia se vor feri straşnic să ni le dezvăluie. Întrucât nu avem intenţia de a pătrunde aceste secrete, ci doar urmărim problema dispariţiei profesorului, mi-e teamă că şi în acest caz vom avea de a face cu potrivnici care nu se vor da înlături de la nimic. De aceea ar fi poate mai bine să refuzăm oferta dumneavoastră de a participa la căutare.

Îl observam cu acest prilej pe furiş pe Ben Hagha şi-l văzui cum se aţinea într-o cameră alăturată, a cărei uşă era deschisă. Mi-a venit să râd de figura îngrozită a colonelului, care-l privea complet descumpănit pe prietenul meu, ca şi cum s-ar fi îndoit că ar fi în toate minţile. Din fericire Marian a reuşit să-i facă pe furiş un semn cu ochiul, pe care colonelul îl înţelese pe deplin, de vreme ce merse în întâmpinarea vorbelor prietenului meu zicându-i:

— M-am gândit şi eu că veţi refuza, domnule Marian. Nu sunteţi doar ofiţer de poliţie şi aţi putea ajunge în nişte situaţii cam neplăcute, fără autoritatea necesară. Dar dacă tot vă aflaţi aici, v-aş

ruga să mai fiţi câteva zile musafirii mei. Vizita dumneavoastră m-a bucurat foarte mult. E ceva inedit în acest peisaj monoton, când întâlneşti zilnic aceleaşi chipuri.

— Primim cu plăcere domnule colonel.

Marian se aplecă în aceeaşi clipă şi-i şopti repede funcţionarului: Plecăm acum să vizităm oraşul, dar în realitate să vedem palatul rajahului.

— În regulă, domnule Farrow, răspunse acesta.

Ben Hagha dispăruse între timp, iar acuma se întoarse cu mâncarea.

— Vă iau cu mine în oraş, domnilor, spuse mai departe colonelul. Vizitaţi pe-ndelete oraşul şi mai târziu treceţi şi pe la biroul meu. Între timp o să-mi înştiinţez superiorii de hotărârea dumneavoastră. Servitorul dispăruse din nou.

După aproximativ zece minute apăru şi Pongo pe verandă Marian îi făcu semn să se apropie, întrucât observă că avea ceva să ne spună.

— Massers, Ben Hagha dispărut repede în grădină şi acolo întâlnit alt indian. Pongo nu vrut oprească.

— Foarte bine ai procedat, Pongo. Bagă bine de seamă şi în continuare, cel puţin vom ştii dacă se întreprinde ceva împotriva noastră.

— Vedeţi deci, domnule colonel. Vestea că noi nu vom interveni a fost deja preluată. Tocmai asta am intenţionat. Cu atât mai surprinşi vor fi adversarii noştri când vom apărea totuşi. Îi vom lua pe nepregătite. Şi-a dat rajahul consimţământul în privinţa noastră, pentru a putea vizita depozitul din pivniţă?

— Rajahul a fost de acord cu condiţia să fiţi încuiaţi la rândul dumneavoastră.

— Aşa o să şi facem. Dar ce-ar fi dacă l-am lua şi pe doctorul Perkin. Acesta ne-ar putea fi util la tălmăcirea diferitelor documente.

— Credeţi cu adevărat că v-ar putea fi de folos?

— Cred că da. Dar deocamdată mai avem timp. Pentru început vom arunca doar o privire generală.

Avurăm grijă de data asta să nu mai fim spionaţi. Vorbeam deja despre alte lucruri, când apăru Ben Hagha îşi face de lucru pe verandă.

— Să vină automobilul meu! ordonă colonelul.

Cinci minute mai târziu stăteam confortabil în maşina colonelului. Conduce chiar colonel, care era pornit împotriva servitorului său şi-l ameninţa de departe cu pedepse grele. Traversarăm mereu animata stradă de argint „silver street”, modernă după criteriul indian. Îndreptându-ne spre est, către fluviu.

În faţa noastră apăru fortăreaţa ale cărei ziduri, scorojite şi scrijelite pe alocuri, purtau amprenta istorică a acestui oraş. Porţile

uriaşe erau străjuite de turnuleţe, de-o parte şi de alta, de unde arcaşi sau puşcaşi din zilele noastre, puteau dezlănţui un foc ucigător asupra atacatorilor.

— Palatul de odinioară a Marelui Mogul. Ne lămuri colonelul. Dacă vă interesează putem să-l vizităm ceva mai târziu. Astăzi această puternică fortăreaţă serveşte drept cazarmă soldaţilor noştri. Cred că această construcţie merită s-o vedeţi în orice caz.

— Şi care este reşedinţa de zi a rajahului, domnule colonel? se interesă Marian.

— Locuieşte în alt palat, în partea de sud a oraşului şi în zece minute vom ajunge acolo. Şi acest palat are o vechime de câteva secole. Cu multă dibăcie ofiţerul ne conduse pe străzile întortocheate, cu trafic amestecat.

Trebuiau evitate felurite vehicule în mers. Cele trase de boi, până la automobile elegante şi tramvaie. În curând traserăm în vasta curte a unui palat străvechi, Un înalt funcţionar al palatului, reprezentantul rajahului ne primi şi ne conduse într-o încăpere splendid mobilată.

Aici a trebuit să aşteptăm. Mă gândeam c-o să-l cunoaştem personal pe rajah, dar ne-am lovit de o dezamăgire. Ieşi un alt demnitar, care ne salută şi se recomandă Ham Costa.

Marian, care stătea lângă mine, mă atinse uşor cu cotul. Ştiam bine la ce se referă şi-mi aminti discuţia din ziua anterioară cu colonelul.

Acesta îi explică reprezentantului rajahului, despre ce este vorba, în timp ce personajul asculta calm, dând numai din cap.

— Înălţimea sa, nu este prezent, declară el cu o voce binevoitoare şi solemnă dar sunt pus în cunoştinţă de cauză. Puteţi bineînţeles să vizitaţi încă o dată, depozitul nostru subteran. Nu ne este permis să împiedecăm în vreun fel investigaţiile poliţiei în legătură cu căzui profesorului dispărut, mai adăugă Ham Costa.

— Aceşti domni vor fi nevoiţi să petreacă mai multă vreme în acest depozit, i-am convins că e nevoie ca în acest răstimp să fie încuiaţi pe dinafară, îl lămuri iarăşi colonelul.

Ham Costa se înclină uşor.

— N-am nimic împotrivă, domnii pot rămâne acolo, cât vor crede de cuviinţă. Fireşte că-mi asum responsabilitatea siguranţei lor personale.

La un semn, apăru ca din pământ un alt indian în faţa noastră, care ne fu recomandat ca intendentul palatului.

Îl examinai cu atenţie pentru că acesta era personajul care avea în păstrare cheia pivniţei. Ham Costa îi dădu ordinul să ne conducă jos, la subsol.

— Încă o întrebare Ham Costa, interveni imediat Marian, după ce intendentul a părăsit încăperea. Câte chei de la pivniţă sunt în total şi cine le are în custodie?

— Trei în total. Una o are intendentul, a doua se găseşte în siguranţă într-un seif, care mai conţine şi alte chei importante de rezervă şi cea de a treia se află în posesia înălţimii Sale Rajahul.

— Aţi cercetat, între timp, dacă cea de a doua cheie mai este în seiful pentru chei? continuă să-l întrebe Marian.

— Am cercetat cu prilejul dispariţiei profesorului. Cheia se afla la locul potrivit.

Marian îi mulţumi politicos. Îl urmarăm apoi pe intendent, care ne aştepta şi ne conduse acum printr-un coridor lung şi întunecos. Eram uimit de pietrele mari de formă pătrată care fuseseră folosite la construirea şi nu putui să nu fac o analogie cu vechile construcţii incaşe, care foloseau acelaşi mod de construcţie. O scară largă se deschise în semiobscuritatea care ne înconjura în acest adevărat tunel. Scara conducea, fără îndoială. În adânc, spre subsolul palatului. Numărai vreo patruzeci de trepte şi iată-ne ajunşi în faţa unei uşi grele, placată cu bronz.

Intendentul scoase de undeva de sub veştmântu-i bogat un mănunchi de chei, care atârnau de un port chei din oţel. Trei uşi. Una după alta, trebuiră să fie deschise, uşi moderne cu cel mai încercat sistem de siguranţă. După cum vă puteţi da seama.

— Vă rog, sahib, puteţi intra acum, zise indianul, ţinând uşa deschisă. În încăperea care ne stătea în faţă, lumina era cât se poate de bună. Ea venea atât din tavan, cât şi din părţile laterale şi luminozitatea putea fi reglată după dorinţă. Păşirăm în pivniţa boltită, care arăta ca un cavou, cu oarecare strângere de inimă Indianul rămase la uşă şi ne urmărea. Mai aştepta, deoarece ştia că numai noi vom rămâne aici mai mult. Iar colonelul se va înapoia.

Străbăturăm la pas întreaga încăpere. De jur împrejurul nostru stăteau rafturi pline cu cărţi până la tavan. Chiar şi în mijlocul încăperii erau câteva, astfel că tot spaţiul părea împărţit în mai multe compartimente.

Toate aceste compartimente le examinarăm cu atenţie. În afară de cărţi, nimeni nu se aţinea pe aici şi totuşi nu ne părăsea nici o clipă sentimentul apăsător că suntem în permanenţă supravegheaţi.

— Ei, atunci vă doresc numai noroc domnilor, rupse tăcerea acum colonelul, luându-şi rămas bun. Cam pe când credeţi c-ar trebui să vin să vă iau?

— Nu e necesar, pentru că nu ştim cât vor dura cercetările noastre. Oricum, în Delhi sunt destule automobile, ca să putem lua un taxi, care-n timpul cel mai scurt ne poate duce la bungalowul dumneavoastră. Aşa că nu vă mai îngrijiţi de noi, chiar dacă ar trebui să petrecem noaptea închişi aici.

— Atât de mult vreţi să studiaţi, aici, domnilor? ne întrebă mirat acuma colonelul.

Marian arătă înspre nişte refugii pentru odihnă, care erau prezente în câteva nişe izolate.

— Vedeţi, aici beneficiem de tot ce avem nevoie, domnule colonel. Se pare că pivniţa noastră e înzestrată cu tot ce-i trebuie unui om pentru o zăbavă mai îndelungată. Aşa că nu mai e cazul să vorbim, dacă putem sta aici un timp mai îndelungat. Spuneţi, dacă doriţi, celorlalţi care mai întreabă de noi, că am plecat deja.

După ce colonelul ieşi uşa se închise îndărătul nostru. Avui deodată impresia că mă aflu într-un cavou, din care nu mai era nici o ieşire. Mă scuturai repede de gândurile mele negre şi mă îndreptai spre prietenul meu.

Înainte de a putea zice ceva, acesta îmi făcu un semn discret să tac, apoi îmi şopti în germană:

— Trebuie să fim foarte precauţi Robert. Am mereu sentimentul să suntem observaţi şi spionaţi. Cel mai bine a fi dacă am opri lumina bogată din tavan şi am lucra la lumina îngustă a lanternelor noastre de buzunar. Din fericire le avem cu noi şi putem lucra mai eficient în acest caz decât cu iluminatul central.

Dădui numai din cap. Lateral se găsea o masă rotundă. În jurul căreia erau plasate mai multe fotolii. Aici îşi puse Marian lumina şi-o stinse pe cea din tavan. În felul acesta cea mai mare parte din încăpere rămânea în întuneric.

Pe masă se mai aflau încă însemnările profesorului. Ne aşezarăm şi începurăm să le frunzărim. Din fericire profesorul avea un scris lizibil, foarte clar, aşa că ne-a fost uşor să le parcurgem. Era vorba de istoria Indiei şi a oraşului Delhi. Scurta introducere pe care ne-o ţinuse colonelul pe această temă, era aici completă, până la amănunte, cu descrierea bătăliilor, negocierile de pace şi altele.

Marian dădu numai din cap.

— Într-adevăr, însemnările astea conţin multe elemente valoroase cu privire la istoria Indiei, dar lipseşte cartea din care au fost traduse, a fost el de părere. Cineva trebuie s-o fi luat.

— Poate c-a fost pusă într-unul din rafturi şi nu ne rămâne decât s-o găsim, obiectai eu.

— Ar fi cam greu, dragă Robert. Nu uita că nu cunoaştem limba. Dar totuşi o să încercăm. Întrucât răsplata merită efortul.

Ne ridicarăm şi luminarăm rafturile, unul câte unul. Cărţile erau înşiruite după o anumită ordine şi se pare cu o mare grijă şi meticulozitate.

Nici una nu era mai hazardat plasată decât cealaltă. Şi peste tot, praful se aşternea din belşug, o dovadă în plus că biblioteca era rar de tot cercetată.

Căutasem deja în patru rafturi, când Marian lăsă să-i scape un uşor fluierat. Degetul lui arătă înspre un volum gros. Care nu părea aşezat

chiar la distanţa potrivită, în raport cu celelalte şi era mai puţin acoperită cu praf.

— Acest volum l-a ţinut cu siguranţă profesorul în mâini constată el scoţând cartea din raft. Se aşeză cu ea la masă şi începu s-o frunzărească. Nu puteam descifra nici un cuvânt şi de aceea nu puturăm stabili dacă era cu adevărat cartea în cauză.

Însemnările au fost parcurse rapid şi apoi ne-am ridicat din nou. Pentru a examina încăperea. Cercetarăm fiecare colţişor şi fiecare copertă de carte nu rămase fără a plimba lumina lămpilor noastre de buzunar pe deasupra cotoarelor lor groase. Cercetarăm cu atenţie şi duşumeaua. Nu găsirăm nimic, nici o urmă din care să reiasă existenţa vreunei uşi secrete, sau a unei trape mascate. Din păcate, nu puturăm să examina pereţii la o înălţime mai mare decât un stat de om, întrucât nu puteam ajunge acolo şi nici să pătrundem în dosul rafturilor cu cărţi. S-ar fi putut ca ceea ce căutam să se afle tocmai acolo, în locurile inaccesibile nouă.

Îl făcui atent pe Marian asupra acestei presupuneri, la care el râse:

— Această bănuială am avut-o şi eu şi-o să ne dăm toată străduinţa să căutăm şi acolo. Logic ar fi ca pe aici să existe o ieşire.

— În cărţile astea vechi, e cu siguranţă descris secretul construcţiei acestui palat, Marian; dacă l-am fi luat şi pe doctorul Perkin, acesta precis ne-ar fi putut da un indiciu în această privinţă, am fost eu de părere.

— Am mai discutat în această privinţă, Robert. Azi vom cerceta numai noi şi dacă…

Marian se întrerupse. Stătea deja în faţa unui stelaj mai mic de cărţi, care umplea exact un colţ al pivniţei. Îşi plimbă lumina lanternei într-acolo.

Îmi dădui seama într-o clipită ce-i atrăsese atenţia şi de ce îşi curmase fraza la mijlocul ei. Şi aici ieşea în evidenţă, o carte groasă, asemănătoare unei Biblii gigantice, care părea altcum aşezată. Îndreptă lumina astfel încât să cadă de sus şi constată că şi de pe aceasta lipsea stratul obişnuit de praf. Luă zâmbind volumul gros şi-l duse până la măsuţă.

Mă oprii de la orice comentariu, întrucât dacă descoperirea era valoroasă, vorbele ne-ar fi putut trăda.

Marian începu să frunzărească cu repeziciune volumul şi era pe cale să-l închidă din nou, când observă pe coperta interioară din spate a hrisovului, o mică pungă din piele în care stătea un document.

Îl scoase repede şi-l desfăcu.

Ne uitarăm uimiţi unul la altul. Era o descriere şi un desen reprezentând schema unei construcţii. Şi puteam paria că era cronica construcţiei unui palat şi acest palat era chiar acela în care ne aflam, începurăm să studiem documentul cu mai multă atenţie…

— Uite aici, trebuie să fie scara aceea largă, care duce la subsol, Robert, se pronunţă Marian. Pe aici am urcat puţin până am ajuns în depozit. Aici ne-a întâmpinat Ham Costa. Pe aici e coridorul pe care am venit. Şi acest desen reprezintă tocmai încăperea în care ne aflăm.

— Şi ce reprezintă asta, am întrebat eu. Arătând înspre un loc însemnat cu o mică cruciuliţă, care indica colţul din stânga al pivniţei-depozit. Se pare că de aici începe o altă treaptă să ducă undeva.

— St! Nu aşa de tare Robert! mă avertiză camaradul meu. Înfricoşat privii în jur. Vorbisem ce-i drept, nemţeşte, dar cu o tonalitate nu suficient de scăzută.

— Aici în colţul stâng, repetă Marian. Haide, trebuie să lămurim chestiunea cât mai curând cu putinţă. Acum regret şie eu că nu l-am luat pe Perkin; el ne-ar fi putut descifra înscrisul şi poate ne-ar fi dezvăluit şi ce înseamnă linia aceasta care duce mai departe.

— Poate să însemne că acolo se găseşte o trapă secretă, Marian. Am stabilit doar că profesorul a ţinut neapărat în mâini cartea asta. El a citit-o, deci, a descoperit documentul şi prin urmare şi trapa. Numai aşa îmi pot explica dispariţie sa.

— Este posibil să ai dreptate, Robert. Haide să cercetăm oricum locul marcat şi să vedem ce-o să iasă.

Ne strecurarăm acum ca nişte hoţi care se tem să nu fie surprinşi prin încăpere. Marian potrivi dâra de lumină a lămpii sale. Ca să fie atât de îngustă, încât de-abia era vizibila. Câne ajunserăm la colţul încăperii reprezentata în desen, ne trezirăm iarăşi în faţa micului raft de unde luase Marian cartea.

— Cam pe aici trebuie să fie, Robert, murmură el de-abia perceptibil.

Dar căutarăm zadarnic, examinarea duşumelei nu dezvălui nimic. Îngenunchearăm şi începurăm să scormonim cu cuţitele noastre. Trepte mascate dacă erau. Atunci trebuia să se găsească adânc în duşumea. Ne apropiam tot mai mult de raftul de cărţi şi apoi… ne ridicarăm dezamăgiţi. Câteva minute ramaserăm în picioare gânditori. Până ce Marian arătă înspre raftul de cărţi.

— În spatele acestui raft trebuie să se găsească uşa secretă, mă lămuri el. Întrucât raftul nu era prea înalt, nădăjduiam să-l putem clinti de la pământ. Dar când încercarăm să ne punem dorinţa în practică, se dovedi că stelatul făcea corp comun cu peretele şi-n consecinţă nu-l puteam mişca. Scuturând din cap prietenul meu se dădu câţiva paşi îndărăt.

— Văd că nu ne rămâne altceva de făcut, decât să luăm carte cu carte, până dezvelim întreg raftul. Dar de ce profesorul n-a făcut aşa ceva, după cum se vede după straturile de praf care acoperă celelalte cărţi. El a citit hrisovul, numai dacă…

Marian se întrerupse din nou la mijlocul frazei. Un zgomot ciudat

ajunse la urechile noastre. Cineva încerca să deschidă uşa pivniţei în care ne aflam. Alergarăm din răsputeri îndărăt şi când uşa se deschise în fine, stăteam aparent la masă, angajaţi într-o discuţie serioasă. Intendentul îşi făcu apariţie în pragul uşii, aducându-ne un coş cu de-ale mâncării şi o sticlă cu un vin slab. În tăcere, aşeză totul pe masă şi dispăru fără să mai adauge nici un cuvânt. Totuşi, înainte de a pleca cu totul, se mai întoarse încă o dată în deschizătura uşii şi ni se adresă:

— Sahibii vor să rămână noaptea asta mai mult aici?

— Da. O să-ţi dăm de ştire, oricum vei veni mai târziu cu cina, nu-i aşa? Până atunci dorim să nu fim deranjaţi.

Intendentul dispăru. Făcurăm onorurile mesei care era într-adevăr excelentă şi dădurăm năvală înapoi la raftul de cărţi. Mă pregăteam să dau jos cărţile de pe raft dar Marian mă opri.

— Un moment, dragă Robert, ia să încercăm întâi altfel şi începu să testeze cu degetele scheletul de lemn al stelajului Căuta evident uşa secretă, dar aveam serioase îndoieli c-o va găsi, că va da de mecanismele ce declanşau deschiderea uşiţei. Trecu o jumătate de oră şi Marian nu reuşi să descopere nimic, deşi degetele lui pipăiau neîncetat lemnul Voiam să-l sfătuiesc să renunţe, când, percepurăm o trosnitură ascuţită. Imediat după aceea se desprinse întreg raftul de cărţi de perete, dând la iveală o deschizătură cam de un metru înălţime, de forma unei uşi. În adânc coborau nişte scări de piatră. Cu lămpile noastre le luminarăm, observând după urmele lăsate în praf, că cineva folosise trapa de curând. Nu a unui singur om, ci a doi; urmele cizmelor profesorului erau clare. Dar tot la fel de distincte erau şi urmele lăsate de un picior indian.

— Bine că s-a rezolvat şi asta, şopti satisfăcut Marian. Nu ne rămâne decât să stingem ultima lampă în pivniţă şi să coborâm aceste trepte. Sper că mai ai revolverul la tine, Robert?

Evident că-l mai aveam, regretam numai că nu-l aveam alături şi pe Pongo, care ar fi putut să ne aducă servicii preţioase.

III.
O EXPERIENŢĂ CIUDATĂ.

ÎNCET, PAS CU PAS, coboram în adânc. Un miros neobişnuit pătrunse până la noi. Nu era un miros de pivniţă sau de celula subterană, de putred sau fetid, ci mai degrabă al unui parfum necunoscut, exotic, care ne apăsa greu plămânii. Din fericire nu provocă nici unuia dintre noi accese de tuse.

Numărai mecanic treptele care duceau în spirală tot mai jos. Ajunsei la numărul treizeci şi-mi trecu prin minte că trebuie să ne aflăm destul de adânc în pământ. Marian se opri în sfârşit şi ne-am

pomenit în faţa unei uşi de bronz, care, spre mirarea noastră nu era zăvorâtă, ci chiar uşor întredeschisă. Prevăzător, camaradul meu o deschise, milimetru cu milimetru. La lumina lanternelor puturăm să ne orientăm mai departe. Eram din nou în faţa unui gang lung, pe care fascicul de lumină îl străbătu în întregime După aprecierile mele să tot fi avut vreo douăzeci de metri.

Marian păşi fără şovăire înainte. La capătul gangului ne treziram în faţa unei a doua uşi din bronz, împodobită cu lambriuri sofisticate din acelaşi aliaj. Şi această uşă nu era zăvorâtă, ci numai închisă. Se deschise însă atât de uşor, de parcă ar fi fost recent unsă pentru a nu scârţâi.

Ne oprirăm acum cu prudenţă, examinând din prag perspectiva care ni se oferea ochilor. Undeva lateral, în încăpere pe un postament, se afla plasată statuia unui zeu, care avea o mişcare de parcă ar fi dansat. Zeul era din aur pur şi avea doi metri înălţime. Cu un picior aşezat pe un soclu, ce întruchipa un demon, pe celălalt îl ridica de parcă ar fi executat un pas de dans. O coroană aurită de flăcări înconjura silueta zeului. Buzele acestuia se legănau şi ele în ritmul dansului. În mâini purta o tobă şi flăcări, în jurul gâtului i se încolăcea un şarpe, iar îmbrăcămintea lui consta dintr-o piele de tigru. După părul despletit al statuii, am dedus că întruchipa figura unei zeiţe. Lumina lămpii noastre strălucea din plin acum pe această neasemuită operă de artă.

Marian şi cu mine eram ca fermecaţi de priveliştea care ni se oferea acum şi e de înţeles că nu mai aveam „ochi” pentru orice altceva ce era în jurul nostru. Nemişcaţi, de parcă am fi fost fermecaţi, priviră, minute în şir mişcările graţioase ale zeităţii dansatoare.

În sfârşit, lumina lămpilor noastre lunecă mai departe şi se opri asupra unei siluete ghemuite la pământ, cu faţa în jos. Bănui numaidecât că înaintea ochilor noştri îl aveam pe profesorul Hagerstony.

Să fi fost mort oare? M-aş fi repezit de îndată să-l examinez, de nu m-ar fi tras Marian repede înapoi. El lăsă să alunece fâşia de lumină prin spaţiul din jur, care se dovedi şi de data asta de forma unui vast cavou, asemănător cu pivniţa din care venisem. Stâlpii masivi care împărţeau camera în două suportau o grea povară, devreme ce deasupra noastră se înălţa întregul palat al rajahului.

Altfel, încăperea nu mai adăpostea nimic. Nici o altă uşă nu mai era de văzut. În cele din urmă, Marian făcu câţiva paşi înainte, se opri şi se întoarse spre mine.

— Uită-te bine în jur, Robert, în timp ce-l voi examina pe profesor. Să sperăm că-l mai găsim încă în viaţă.

Dădui numai din cap, îmi aprinsei la rându-mi lanterna şi lăsai dâra de lumină să se plimbe încolo şi încoace prin încăpere, pentru a

preîntâmpina orice surpriză. Marian îngenunche în vremea asta lângă profesor şi încerca să-i ia pulsul.

Percepui deodată în spatele meu un zgomot înăbuşit şi imediat după aceea o trosnitură ascuţită. Întorcându-mă, prinsei de veste că uşa prin care tocmai intrasem, se închise cu zgomot în urma noastră. Sării repede înapoi şi încercai s-o redeschid, dar n-am reuşit. Marian se şi afla lângă mine şi cu puteri sporite încercarăm s-o deschidem, dar nu se clinti nici un milimetru.

— S-a închis, Robert şi noi suntem prinşi aici, îmi şopti ei. Pe când chipul său luă o mină serioase în timp ce privea cercetător în toate părţile.

— Dar… dar ce s-a întâmplat cu profesorul? întrebai la rândul meu în şoaptă.

— Mai trăieşte, dar pare cufundat într-un leşin paralizant, sau hipnotic, nu-mi pot da seama. N-am fost suficient de precauţi, trebuia să ne asigurăm ieşirea din încăperea asta şi din cea de sus. Acum…

Din nou îşi întrerupse prietenul meu vorba. La rândul meu. Simţii neobişnuitul miros ce-l sesizasem mai demult.

Privii involuntar spre zeul dansator şt observai că din soclul pe care se sprijinea statuia se ridicau limbi de foc, din care se răsuceau rotocoale subţiri de fum. Marian nu-şi putu înăbuşi un blestem, când arătă din nou spre profesor.

— Fumul ăsta l-a ameţit, dragă Robert şi va continua s-o facă. Scoate-ţi repede batista şi ţineţi-o pe nas! Nu prea cred că o să aibă cine ştie ce efect, dar tot e mai bine decât nimic.

Procedai cum mi se spuse, dar deja inspirasem destul fum de-acuma. Mă cuprinse o uşoară ameţeală. Dar nu încercai nici o teamă, ciudat, ba dimpotrivă, mă simţeam atât de uşor, atât de detaşat de toate, de parcă aş fi plutit deasupra pământului Continuai să-mi presez mecanic faţa cu batista şi respiram aerul numai cât puteam de rar.

Marian se apropie de statuia dansatoare a zeului misterios şi încercă să stingă focul într-un fel. Flăcările se retraseră puţin când acesta cu batista încercă să le înăbuşe, dar reizbucniră din nou cu furie. După câteva încercări repetate, soldate fără succes. Marian renunţă la intenţia sa.

— Repede să cercetăm încăperea, poate vom da totuşi de o ieşire îmi strigă el în grabă.

Mă întorsei cu greutate şi un nou acces de ameţeală aproape mă prăbuşi. Simţeam cum mă cuprinde, treptat, treptat, o oboseală şi o sfârşire generală. Îmi venea să mă trântesc acolo pe jos şi să adorm. Nu mă gândeam la nici un pericol, ba din contra, parcă o bucurie ascunsă, nelalocul ei. Mă inundase, dar în ciuda acestor simţăminte contrarii urmai totuşi sfatul lui Marian.

Nu găsirăm nici o uşă, nici o trapă secretă, nici o posibilitate de

ieşire şi… ne prăbuşirăm la pământ. Ne lungirăm pe podea cu faţa în jos. Rămăsei un timp aşa, apoi îmi pierdui cunoştinţa.

Cât de mult am zăcut acolo, n-am putut stabili mai târziu niciodată. Când mă deşteptai din nou, nu mai zăceam lungit la pământ, ci eram legat de unul din stâlpii de susţinere. Credeam că mai visez, când privii tabloul ce mi se înfăţişa în faţa ochilor. Doi preoţi bătrâni, în vestmânt alb, erau îngenunchiaţi în faţa statuii dansatoare a zeului şi murmurau cuvinte neînţelese. Fumul ridicat de flăcări dispăruse. De-a dreapta şi de-a stânga, bine înfipte în zid. Luminau două făclii care dădeau întregii încăperi un aspect sinistru fantomatic. Flăcările pâlpâind creau aparenţa că zeul dansează într-adevăr.

Voii să fac un pas înainte şi observai abia acum că eram strâns legat de stâlp. Chiar în faţa mea, legat de stâlpul următor, stătea Marian, care părea să se fi deşteptat din leşin odată cu mine. Privirea lui era aţintită înspre pereţi. Aş fi vrut să-i adresez vreo vorbă, dar ciudat, nu puteam scoate nici un sunet. Să-mi fi pierdut darul vorbirii?

Încercai de câteva ori să vorbesc şi de fiecare dată nu putui scoate nici un sunet. Mă cuprinse o frică grozavă. Din nou mă uitai disperat ia Marian, dar acesta continua să se uite cu ochii aţintiţi la cei doi preoţi.

Minute chinuitoare se scurseră. În sfârşit indienii se ridicară încet şi porniră către noi. Se opriră în faţa mea şi mă priviră drept în ochi. Privirea lor era atât de intensă, încât nu-mi puteam apleca privirea şi am fost silit să-i privesc în ochi la rândul meu.

O transformare ciudată se petrecu în faţa ochilor mei. Se făcu că imaginile din faţa mea dispar şi mă găsii deodată într-o grădină de basm. În fundul grădinii se înălţa un palat minunat, din care tocmai ieşea un convoi pestriţ. Înainte păşeau demnitarii acoperiţi de nestemate, urmaţi de preoţi. Femei frumoase, ale căror veşminte de mătase erau ornate cu perle de mare valoare erau purtate în litiere. Maharajahi. Prinţi, regi şi domnitori păşeau în convoi urmaţi de nenumăraţi servitori şi servitoare. Era mare măreţie şi bogăţie, care se perinda prin faţa ochilor mei. Încât eram orbit de atâta strălucire. Mă simţeam deplasat în timp cu mii de ani şi urechile mele păreau dezmierdate de o muzică tânguitoare şi încântătoare care venea de pretutindeni.

Stăteam nemişcat pe pământul moale al grădinii şi nu-mi puteam reveni din mirare.

Dar tabloul era în continuă mişcare. Răsunară strigăte de război în urechile mele. Stăteam călare pe un zid înalt şi ţineam în mână o armă stranie. Soldaţi străini, potrivnici, asediau cetatea, pe al cărui zid eram postat eu. Ca unul din apărători, în dreapta şi în stânga mea luptau indieni. Luptau pentru libertatea lor şi în final reuşiră şi respinseră

duşmanul.

Din nou se schimbă scena din faţa ochilor mei şi din nou o luptă. De data asta nu mai erau oşteni străini, cum nu mai văzusem niciodată, ci soldaţi englezi încercaţi, care cu tunurile, doreau să doboare zidurile cetăţii. Asediaţii luptau ca nişte eroi. Dar nu se ştie cum, englezii pătrunseră totuşi în oraş şi acum urmă un măcel grozav. Mă îngrozii de moarte, voiam să chem, sa strig, dar nici un sunet nu ieşi de pe buzele mele. Şi iarăşi închisei ochii şi se scurseră ore îngrozitoare.

Când reuşii să deschid din nou ochii şi privii, înaintea mea stătea din nou bătrânul preot indian, care mă pătrundea cu privirea. Dar puterea privirii sale scădea treptat din intensitate şi în cele din urmă, reuşii să-mi desprind la rândul privirea. Îmi dădui seama instinctiv, că fusesem obiectul unui proces de hipnoză, prin care mă supusese voinţei sale şi în care îmi arătase crâmpeie din trecutul acestei ţări. Văzui ce înseamnă să lupţi ca un lup pentru propria ta libertate şi apoi să fi nevoit să te supui unei puteri străine, superioare.

După cum aflai mai târziu fusesem hipnotizat numai câteva secunde şi totuşi mi se părea c-am petrecut ore în grădina unde fusesem martor atâtor scene de luptă.

Eram extenuat şi ochii mi se închiseră iarăşi, fără voie. Trebuie să fi adormit, deoarece, când îmi deschisei ochii din nou. Domnea un întuneric desăvârşit. Mai eram legat de stâlp, dar de data asta mă simţeam proaspăt şi vioi. Încercai să vorbesc.

— Mariane, îmi scăpă aproape de pe buze.

— Da, Robert, te-ai trezit în sfârşit şi tu, venii răspunsul.

Încuviinţai numai.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine, Mariane. Cred că unul dintre preoţi m-a hipnotizat. Am trăit tot felul de întâmplări, mă plânsei lui.

— Aşa mi s-a întâmplat şi mie dragă Robert. Clişee disparate din trecut, nu-i aşa? Am pătruns prea adânc în secretele indienilor! Despre astea se află relatând în cărţile acele vechi din pivniţă şi numai la puţini muritori le este dată o atare revelaţie! Astăzi am trăit unul din vechile mistere, cărora le aparţine şi zeiţa care dansează. Vechii preoţi care o slujesc au mai multă putere decât am putut bănui noi la început. Am putut constata pe pielea noastră, ca să zic aşa. Cât de puternică este voinţa acestor preoţi. Teamă mi-e că ne aşteaptă încă ore foarte neplăcute, de petrecut aici.

— Nu l-am mai văzut pe profesor, nu mai zace pe jos, trebuie să fi fost dus undeva, dar unde-i?

— Nici eu nu te pot lămuri, dragă Robert, dar mai bine ascultă, ce-o fi asta?

Ca de la o mare depărtare, răzbătură spre noi murmur de voci. Se auzeau acum din ce în ce mai aproape. Mica flăcăruie ce pe postament

începu să pâlpâie mai tare. Dar spre bucuria mea. Nu mai distinsei ca adineaori valuri de fum.

Imediat după aceea. În pivniţă se făcu lumină ca ziua. Probabil se deschisese o uşă. Căci murmurul de voci crescu considerabil în intensitate.

Lângă noi apărură din nou cei doi preoţi, purtând fiecare în mână câte o făclie. Erau urmaţi de indieni îmbrăcaţi mai sumar şi care intonau o melodie stranie. Părea mai degrabă o cuvântare decât un cântec.

Preoţii înfipseră făcliile pe care le purtau la locurile lor din perete, apoi se întoarseră înspre credincioşii care-i urmau. N-am putut număra, dar apreciez că numărul acestora era de circa cincizeci sau chiar mai mulţi. La un semn al preotului, mai insistent, toţi ceilalţi îngenuncheară şi păstrară tăcerea.

Şi acum începu sub ochii noştri o ceremonie religioasă. Nimeni nu ne acorda vreo atenţie. Preoţii se rugau pe un ten potrivit, cu jumătate din tăria vocii lor şi monoton, ridicându-şi mâinile sacadat şi mecanic, în sus şi spre lateral, Unele cuvinte fură repetate în cor de către cei îngenuncheaţi. Din nou flacăra de pe postamentul zeului a fost înconjurată de valuri de fum, pe care, neavând cum ne apăra a trebuit să-l înghiţim aşijderea.

Încetul cu încetul îmi pierdui din nou cunoştinţa şi apoi… nu mai ştiui de mine.

Când mă deşteptai, de-abia îmi crezui ochilor. Stăteam pur şi simplu aşezat într-un fotoliu la masă, astfel de parcă-aş fi adormit în fotoliu. În faţa mea stăteau însemnările pe care le cunoşteam prea bine. Chiar înaintea mea era Marian, care părea încă să doarmă.

Uimit privii în jur. Mă găseam din nou în pivniţa-depozit plină cu cărţi, de unde plecasem prima dată, căutând ieşirea secretă. Nimic nu se schimbase. În spatele meu se auzii un scârţâit uşor. Cineva deschidea uşa. Datorită zgomotului făcut, se deşteptă şi camaradul meu. Era evident, la fel de mirat ca şi mine. Îşi privi ceasul sau şi îşi scutură mirat capul. Îmi făcu un semn cu ochiul, tocmai când uşa se deschise larg şi în pragul acesteia apăru intendentul palatului, care ne adusese cina. Puse totul pe masă în tăcere şi păşi îndărăt spre uşă. Înainte de a o închide mai zise totuşi:

— Sahibii mai doresc să mai rămână încă în încăpere?

— Da, răspunse Marian, rămânem încă noaptea asta aici. Indianul se înclină fără a mai comenta ceva la spusele lui Marian şi dispăru.

— Marian, ce-a fost asta? îl întrebai pe tovarăşul meu de celulă, complet dezorientat.

— Da, ce s-a întâmplat? replică acesta. Să fi visat oare, sau… Se ridică şi privi cu atenţie în jur. Se grăbi apoi spre fundul încăperii şi reveni pe jumătate.

— Cartea a dispărut, îţi aminteşti doar că am avut-o aici în faţa noastră, nu-i aşa? mi se adresă el.

— Da, am găsit ieşirea secretă de după raftul cu cărţi şi am coborât treptele. Am dat de un coridor destul de lung şi la capătul acestuia, într-o nouă pivniţă-cavou, am descoperit zeul care dansează.

Marian mă aprobă cu vioiciune.

— Deci n-a fost nici un vis, Robert. Apoi ai văzut cei doi preoţi care ne-au hipnotizat şi ne-au înfăţişat crâmpeie din trecut, aşa-i?

— Aşa este, în cele din urmă au venit mai mulţi indieni la un fel de ceremonie oficiată de preoţi. Când flăcăruia care ieşea de pe soclu a început să fie înconjurată de nouri de fum, ne-am pierdut cunoştinţa şi ne-am redeşteptat abia aici. Între timp au trecut ore întregi.

— L-am văzut şi pe profesor care zăcea la pământ şi apoi a dispărut şi el în cala din urmă, completă Marian.

— Trebuie să fi fost un vis totuşi, sugerai eu nehotărât şi năucit.

— Îţi închipui tu, că doi oameni pot visa acelaşi lucru în acelaşi timp, dragă Robert? Aici avem de-a face cu una din teribilele taine indiene pe care n-o să le lămurim în întregime niciodată. Ori am trăit cu adevărat totul ori… am fost aduşi sub puterea unei forţe străine, amândoi deodată. Indienii sunt meşteri mari la aşa ceva.

— Dar… am găsit doar cartea, Mariane. Cartea care avea schiţa palatului şi a acestei pivniţe.

— Nu mai putem deosebi adevărul de fantezie, realitatea de imaginaţie, dragă Robert. Să mâncăm mai întâi, urmând ca mai apoi să ne dedicăm cercetării, cu de-amănuntul, a raftului de cârti. Acolo ne vom da seama dacă am visat sau nu.

— Crezi deci, că într-adevăr acolo vom găsi o trapă secretă?

— Acum nu mai ştiu ce să cred, vreau să mă conving mai întâi. Ah. Uite că vine iarăşi cineva, indianul deschide din nou uşa.

Percepurăm într-adevăr scârţâitul cheii în broască şi când uşa se deschise. În cadrul ei. Apăru Pongo. El veni repede spre noi şi ne zise în felul lui, direct şi simplu:

— Massers, Pongo trimis de masser colonel. Masser colonel crede Pongo mai folositor aici decât bungalow.

— Foarte bine, dragă Pongo şi foarte frumos din partea colonelului că s-a gândit la asta. Ai fost lăsat numaidecât să intri?

— Da, Masser colonel spus Pongo aparţine Massers. Atunci Pongo în Palat şi adus de îndată aici.

Îi făcurăm semn intendentului, după care acesta închise imediat uşa. Prezenţa lui Pongo ne conferea o oarecare siguranţă pân-acuma nici un om nu reuşise să-l hipnotizeze pe credinciosul nostru însoţitor şi speram să nu reuşească nici indienii.

Îi povestirăm pe scurt, ce ne fusese dat să trăim şi mai ales ceea ce crezusem că am trăit. Pongo gândea în termeni mult mal practici. Se

îndreptă numaidecât spre stelajul de cărţi şi începu să-l cerceteze. Marian căutase el însuşi mecanismul de declanşare a trapei, dar nu-l găsise Acesta nu mai exista acolo unde-l găsisem prima dată.

Pongo încercă să îndepărteze raftul de cărţi de la perete, operaţie care în cele din urmă îi reuşi după multe sforţări. Se dovedi însă, că în spatele acestuia nu se găsea nici o trapă secretă. Am început să ciocănim în toate modurile posibile şi negăsind absolut nimic, a trebuit în cele din urmă să recunoaştem… că am visat numai şi că ne-am aflat o vreme în puterea unei voinţe străine.

IV.
FANATICII.

IATĂ CĂ NE ÎNTOARSESEM exact la punctul de unde plecasem, numai că aveam convingerea fermă da a fi fost spionaţi de către vreun indian, care avusese puterea să ne subjuge voinţei sale.

Gândindu-mă acuma la bietul profesor, eram iarăşi convins, că la fel ca nouă i se întâmplase şi acestuia, că el căzuse în mâinile indianului care-l hipnotizase, pentru a nu pătrunde prea adânc în tainele poporului său.

Stăteam încă la măsuţa noastră de formă ovală, cugetând.

— Crezi cumva Mariane, că zeul-dansator există cu adevărat?

Acesta dădu numai din cap încuviinţând grav.

— Ei vezi, dragă Robert, tocmai această zeitate mă pune pe gânduri. Am citit mai demult o carte cu privire la zeităţile Indiei. Acolo era descris şi zeul care dansează. Îmi vine şi acum în minte istorioara, cu zeitatea femeie, ce pare să fi reprezentat zeiţa fluviului Gange.

Vechile cronici şi legende indiene, susţin că regele Shaghiratha, atât de multe rugi i-a adresat, până Brahma i-a îndeplinit dorinţele şi i-a trimis pe Gonga pe pământ. Zeul Siva, pe care l-am văzut ca zeul ce dansează, avea misiunea de a amortiza căderea Gongăi pe pământ, prinzând-o din zbor cu corpul întrucât pământul nu putea să reziste unui asemenea impact. Gonga avea însă intenţia, ca prin forţa izbiturii să-l arunce pe Siva până în fundul pământului şi să-l ţină prizonier acolo.

Acesta a reuşit însă s-o prindă şi s-o pedepsească, lăsând-o să rătăcească mulţi ani, în părul său despletit, până când la implorările şi rugile lui Bhaghiratha, s-o lese în fine să alunece pe pământ. Şapte fluvii mari au luat astfel naştere pe pământ.

— Bine, dar prin ce se dovedeşte existenţa zeului-dansator?

— Aşa cum ţi-am spus, am citit despre asta într-o cronică veche, unde erau reproduse şi câteva fotografii despre acest zeu. Ceea ce noi credeam că-i doar o plăsmuire, a minţii noastre, era în lealitate statuia

reală a acestui zeu.

— Foarte interesant ce spui. Mă gândeam doar că tot ce-am văzut n-are nici o legătură cu realitatea, fiind doar o fantezie impusă pentru o clipă de o voinţă străină.

— Nu-i chiar aşa de greu de înţeles. Robert N-ai văzut şi tu, des în vis. Plăsmuiri sau imagini pe care mai târziu, să le identifici cu cele visate? Acesta este faimosul inconştient al omului, despre care s-a scris atâtea. Dar să nu mai discutăm acuma despre asta. Stăm în faţa unei enigme, pe care nu ştim dacă ne va sta în putere s-o dezlegăm. Am dat de acele secrete străvechi, care le sunt interzise mai ales străinilor. Rajahul a trecut poate peste interdicţia preoţilor, când şi-a dat consimţământul de a fi traduse cronicile şi cărţile vechi indiene. De aceea, socotesc eu că a trebuit să dispară şi profesorul.

— Crezi că mai trăieşte?

— Bineînţeles, altfel nu l-am fi văzut în „transa” noastră.

— Mariane, eu tot mai cred că am trăit totul aievea. Nu pot, se pare, să mă resemnez la gândul că totul a fost un rod al imaginaţiei mele, stimulată sau nu, din afară!

— Aşa a fost. Robert. Altfel ar fi trebuit să găsim acuma trapa secretă din perete. Şi nici mecanismul de deschidere al acestuia nu l-am găsit.

În încăperea noastră sordidă, ardea din nou mica lampă de masă care arunca o lumină mată. Restul încăperii era scăldat în întuneric. Privii cam pe furiş înspre colţul binecunoscut, unde era plasat stelajul de cărţi cu pricina. Mi se păru că disting două puncte luminoase ce dispărură imediat ce mă ridicai şi schiţai gestul de a mă îndrepta înspre acolo. Mă cuprinse un sentiment neplăcut. Să fi fost oare ochi cele două puncte strălucitoare ce mi se năzăriseră?

— Ce s-a întâmplat, Robert? mă întrebă Marian, în mâna căruia apăru rapid un revolver.

— Mi s-a părut c-am văzut doi ochi. Care au dispărui imediat.

Vorbisem atât de încet, încât de-abia ne puturăm face înţeleşi. Mă prefăcui de parcă n-aş fi sesizat nimic, ba chiar îmi reuşii să izbucnesc într-un râs nevinovat. Brusc, Marian stinse lumina electrică a lampei. Aşa încât ne invada instantaneu un întuneric adânc. Pricepui uşor şi dădui seama imediat că Pongo plecase de lângă noi. Apoi se aşternu o tăcere deplină, încât abia îndrăzneam să respir. Trecură minute de încordare intensă. Brusc, ne inundară valuri de lumină. Marian reaprinsese lampa. De Pongo al nostru nici urmă, nu ştiam unde se pitise.

— În întuneric nimeni nu ne poate hipnotiza Robert, îmi şopti Marian, de aceea am stins lampa. Hipnotizatorul trebuie neapărat să te privească în ochi.

— Pe acest indian îl cred în stare de orice, Mariane. N-ai auzit şi tu

de hipnoza la distanţă?

— De auzit şi de citit, da, dar nu-mi prea vine să cred. Dar unde a rămas Pongo?

Sărirăm de la locurile noastre ca să-l căutăm pe Pongo. Cu lumina lanternelor noastre înainte, străpungeam perdeaua groasă de întuneric ce apăsa încăperea. Undeva în spate, mi se păru că disting un sunet ciudat, pe care îl percepui în mod repetat. Aducea cu horcăitul unui om. Care se lupta pentru o gură de aer. Marian şi cu mine bănuirăm dintr-o dată ce a putut să se întâmple. Fâşia sprinţară de lumină a lanternelor noastre, căutau febril deja în toate colţurile încăperii, când… revolverul lui Marian trosni deodată.

Urmă un ţipăt înăbuşit Dintr-un colţ al pivniţei se ridică acum uriaşul negru eliberându-se de un şnur de mătase, ce-i fusese aruncat peste cap, din spate şi de care se trăsese apoi pentru a-l înăbuşi, îmi veni imediat în minte secta sugrumătorilor Thugi şi se părea că nu m-am înşelat căci de îndată ce Pongo reuşi să se elibereze, se aplecă din nou şi înşfăcă pe un indian, care scâncea încetişor. Glonţul lui Marian îi străpunsese braţul.

Era un indian încă tânăr, care ne privea cu ură. Marian îi făcu semn lui Pongo, să-şi păzească prizonierul, în timp ce noi scotoceam fiecare colţ. După multe căutări, descoperirăm o urmă şi imediat după aceea, pe podea, o piatră pătrată ce părea să se mişte. Aşadar aici stătea ascuns misterul pivniţei. Acum din nou eram convinşi că nu fusesem doar victimele unei hipnoze.

— Mariane, cred c-ar fi mai bine să ne punem ochelarii noştri de soare, poate că aşa. Vom preveni să ajungem încă o dată victimele unei sugestii sau hipnoze ale potrivnicilor noştri. Aceştia nu ne vor putea privi direct în ochi.

— O putem face oricând. Robert. Nu pe moment însă. Fiindcă numai ne-ar deranja. Dar să vedem dacă suntem în stare să smulgem ceva de la indianul nostru.

Mă îndoiam de reuşită, dar încercare moarte n-are. Cum se zice. Omul pe care-l legase credinciosul negru. Între timp, nu răspunse însă la nici una din întrebările noastre. Ne privea numai cu ochii încărcaţi de duşmănie şi încerca să ne aţină privirile, dar de fiecare dată. Pongo îi înşfăca mai bine de beregată şi-i trecea repede cheful de a ne influenţa în vreun fel.

Dar dădusem dovadă de prea multă uşurinţă şi neprevedere. Ocupându-ne exclusiv de tânărul indian, deoarece, toţi trei deodată. Marian. Pongo şi cu mine, am neglijat pe deplin ce se petrecea în jurul nostru şi în imediata noastră apropiere. Mai precis în spatele nostru. Deodată furăm înşfăcaţi de indieni, care ne ţinură aşa de strâns, încât de-abia ne puteam mişca.

Cât ai bate din palme am fost legaţi fedeleş. Mai văzui cum Pongo

lupta cu îndârjire cu câţiva indieni care aruncară laţuri pe el.

Apoi mi-a fost pus în grabă un sac din pânză peste cap două braţe puternice mă traseră de-acolo şi indieni mă transportară undeva pe sus.

Turbam de furie. Eram fără apărare acum şi din nou ne aşteptau multe ceasuri neplăcute.

Remarcai că coboram nişte trepte şi încercai să le număr. Am ajuns pe la douăzeci, apoi se merse din nou la orizontală şi am fost azvârlit fără menajamente pe podea.

Nu puteam vedea nimic în jurul meu întrucât domnea un întuneric deplin. Asta putui constata deîndată ce sacul îmi fu scos de pe cap şi în timp ce alte două bufnituri mă anunţară că la fel fuseseră transportaţi şi camarazii mei. Se închise apoi o uşă în tăcere. După un timp. Auzii lângă mine un respirat uşor.

— Marian? întrebai încet, abia perceptibil.

— Da. Robert. Eu sunt şi lângă mine se află bunul nostru Pongo. Am căzut din nou în capcană. Indienii au aplicat şi ei forţa de îndată ce am rănit pe unul de-al lor. N-am fost pregătiţi pentru asta şi acum am pierdut partida. În caz că nu vom reuşi să ne eliberăm.

— Nu ni s-a luat nimic însă, nici măcar revolverul, îl simt pe al meu în buzunar.

— E bine ce spui tu. Ia să văd şi în buzunarul meu. Da, îl am *şi* eu pe al meu. Pe toţi dracii, de nu vom reuşi să ne eliberăm, Robert.

— Ar trebui să reuşim, să scăpăm de legăturile astea, atâta timp cât mai avem cuţitele asupra noastră, dacă nu vom putea desface mai degrabă nodurile.

— Să încercăm chiar acum. Opreşte! Vine cineva. Să sperăm că nu vom fi deposedaţi chiar acum de bunurile noastre.

Se deschise uşa. Broasca scârţâi înfundat, după care un indian într-un lung veştmânt alb pătrunse în încăpere. Avea în mână o lanternă pe care o aşeză pe jos. Apoi procedă la o examinare atentă a noastră. Încercai să-mi reamintesc chipul acestuia şi mi se păru că l-am mai întâlnit. Dar nu era unul din preoţii pe care îi văzusem în stare de hipnoză.

— Aţi îndrăznit să cercetaţi străvechile taine ale poporului meu, începu omul. V-am avertizat dar nu aţi ascultat. Acum veţi fi pedepsiţi. De spioni străini nu avem nevoie. India aparţine indienilor.

— Te înşeli Ham Costa, îl întrerupse sec Marian. Noi n-am ţinut cu tot dinadinsul să vă spionăm secretele, ci l-am căutat mai degrabă pe profesorul Hagerstony, cel dispărut în vechea bibliotecă. Aveam dreptul şi datoria de a o face.

— Şi profesorul avusese aceeaşi intenţie, de-a pătrunde în secretele noastre, de aceea a trebuit să dispară, răspunse imediat indianul, în care recunoscui şi eu acum pe cel mai de seamă demnitar al rajahului.

— Din nou te înşeli, îl contrazise Marian. Profesorul primise doar asentimentul rajahului şi deci n-a comis nici o ilegalitate.

— Rajahul însuşi este un duşman al propriului său popor, un prieten al străinilor şi mai cu seamă a celor care au subjugat India. A fost plătit, pentru ca poporul său să poată fi exploatat. India va aparţine întotdeauna indienilor, iar secretele lor nu vor încăpea niciodată pe mâini străine.

Îmi dădui seama imediat că avem de-a face cu un fanatic, care în spatele Rajahului, folosindu-se de protecţia lui, urzea în realitate contra acestuia. El era aşadar acela care stătea în spatele dispariţiei profesorului şi care acum îşi luase responsabilitatea de a ne face şi pe noi să dispărem. De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, adăugă:

— Ham Costa îşi cinsteşte cu adevărat poporul, când va fi rajah şi asta se va întâmpla curând, îşi va duce poporul la victorie.

— Şi ce se va întâmpla cu noi? se interesă Marian. Când ne veţi elibera din carcera asta?

— Să vă eliberez? Dar ce vă trece prin cap? Strigă acum agitat Ham Costa. Siva însuşi va hotărî soarta voastră. Azi la miezul nopţii îl voi întreba şi voi acţiona aşa cum cere el! Vă pot spune încă de pe acum că va trebui să fiţi pregătiţi să muriţi pentru Siva!

— Chiar dacă zeul care dansează va fi de altă părere?

— Care dansează?

Ochii indianului se măriră de groază şi acum privea nespus de fioros. Scoase un strigăt înăbuşit după care izbucni:

— Aţi pătruns prea mult în tainele noastre. Cui i-aţi mai relatat despre zeul care dansează? Ham Costa va distruge toate cărţile şi cronicile vechi, pentru a nu mai permite spionilor străini, să cerceteze secretele noastre.

— Te înşeli din nou, Ham Costa, pentru că tocmai tu ai fost acele care ne-ai arătat zeul care dansează. L-am văzut în transă, după ce am fost hipnotizaşi.

— Nu. Nu-i posibil, nici unui preot nu-i este îngăduit să arate străinilor pe Zeul care dansează, cine-l vede trebuie să moară.

— Atunci şi preoţii voştri trebuie să moară, căci ei s-au ruga? Mai întâi acestora.

— Indienilor le e permis să-l vadă. Nu însă şi străinilor, preciza indianul. Siva va cere moartea voastră – şi eu vă voi ucide, îndeplinindu-i sentinţa în faţa statuii sale.

— Şi nu uita. Cu ocazia asta. Să aprinzi flacăra sfântă, Ham Costa.

Crezui că de furie, indianul se va repezi numaidecât asupra lui Marian, de ce dorea să-l aţâţe, trebuia să fim doar extrem de prudenţi.

— Ora voastră va bate la miezul nopţii, mai scrâşni Ham Costa, după care îşi apucă lanterna şi părăsi încăperea.

Se mai auzi cum se mai trase zăvorul, apoi paşii indianului se

depărtară.

— Pongo, cum stai? întrebă şoptit Marian.

— Legături foarte bine întinse. Massers, Pongo nu poate ridica. Dar va încerca Massers.

Îl auzii cum se rostogoleşte înspre prietenul meu. Minute întregi trecură. Ascultai încordat, întrucât se putea întâmpla ca indianul să se reîntoarcă. Apoi desluşii vocea scăzută a prietenului meu:

— Legăturile ni le vom putea slăbi în cele din urmă, Robert. Dar oricum, vom fi nevoiţi să aşteptăm până va fi tras din nou zăvorul şi e va reîntoarce indianul, căci altfel nu vom putea ieşi de aici.

— Mai avem încă armele noastre, de aceea nu trebuie să ne temem de nimic, Mariane. Numai să ne eliberăm de legăturile astea şi cred că am câştigat partide. Pe acest Ham Costa nu-l voi cruţa deloc. Ai auzit şi tu că a plănuit un complot.

— N-avem decât să punem poliţia pe urmele lui, Robert, în chestiunile poliţiei nu mă amestec, ştii prea bine. Dar te uită, să fie oare ora unsprezece, cum arată ceasul tău de la mână?

Nu puteam să-mi dau singur seama de asta, aşa cum eram legat cu mâinile la spate. Mai aveam încă o ora de aşteptat. Va fi oare suficient timpul ca să ne eliberăm?

Pongo se străduia din răsputeri dar şnurul de mătase era bine întins. Încercă să scoată cuţitul din buzunarul lui Marian, dar nici asta nu-i reuşi. Mai multe încercări eşuară şi astfel se scurseră minute preţioase.

Era deja unsprezece şi jumătate. În sfârşit auzii o exclamaţie înăbuşită, de uşurare.

— Massers. Pongo are cuţitul, Massers îndată liberi.

În acelaşi moment însă, răsunară îndărătul uşii paşi uşori. Broasca scârţâi din nou şi uşa se deschise.

O fâşie de lumină pâlpâitoare, zăbovi asupra noastră. Patru indieni, sumar îmbrăcaţi, păşiră înspre noi şi ne apucară, pe mine şi pe Marian. Ne ridicară pe sus şi ne duseră de acolo. Eram turbat de furie, doar zece minute să mai fi întârziat şi eram deja liber.

Nu după mult timp am fost trântiţi jos în aceeaşi sală în care-l văzusem pe zeul dansator. În ciuda situaţiei deznădăjduite în care mă aflam, mă mirai că toate amănuntele pe care le reţinusem sub hipnoză mi se arătau acum aievea. Era aceiaşi zeu, aceiaşi preoţi, care oficiau atunci şi care acum stăteau lângă noi. În faţa soclului zeităţii ardea o flăcăruie şi mă aşteptam ca în orice clipă să se ridice valuri uşoare de fum şi să răspândească acel parfum deosebit de exotic.

După noi trei fost adus şi Pongo, pe care-l trântiră între mine şi Marian. Zăceam atât de aproape unul de celălalt, încât braţele ni se atingeau. Înaintea noastră, cam doi metri depărtare, trona statuia zeului dansator. După un timp, din spatele nostru se auziră paşi

puternici. Bănuii imediat că erau indienii care fuseseră probabil invitaţi să asiste la „ceremonie”. Imediat după aceea îşi făcu intrarea însuşi Ham Costa, care nu ne învrednicii cu nici o privire de data asta, ci îşi aduse mai întâi omagii zeului său. Se adresă apoi indienilor care se rugau, în spatele nostru. Le ţinu o cuvântare lungă, din care nu pricepurăm nimic. Numai după fizionomia indianului puturăm citi câte ceva. De câte ori cădea în accese turbate de furie. Aceste izbucniri ale craterului erau subliniate din când în când de strigăte puternice, izbucnite din rândurile credincioşilor.

Simţi deodată, cum mâna lui Pongo se strecoară în spatele meu şi încheieturile mi-au fost săgetate de o vie înţepătură, din care dedusei că era vorba de lama unui cuţit. Rămăsei însă liniştit pe spate şi nici nu clipii, deşi ştiam prea bine ce voia Pongo. El îl eliberase probabil mai întâi pe Marian, căruia uriaşul îi tăiase la rândul său legătura. Acum venea rândul meu să mă eliberez din frânghii.

— Masser. Cu cuţit tăiat legăturile de la picioare, cuţit de la buzunar Masser. Îmi şopti acum Pongo.

Mâinile îmi erau libere. Însă nu îndrăzneam să mă mişc de teamă ca Ham Costa ar putea observa. Indianul era însă atât de înfierbântat de propria-i cuvântare, încât nu mei avea ochi şi pentru noi. Îmi strecurai prin urmare, cu infinite precauţii mâna în buzunar şi trăsei uşor cuţitul. Dar cum să ajung cu el să-mi tai legăturile de la picioare fără ca indianul să observe?

Îmi lăsai din ce în ce mâna să-mi alunece lateral. În timp ce de-abia îndrăzneam să mă încovoi. În cele din urma. Îmi atinsei legăturile de la picioare şi… le tăiai cu lama ascuţită. Eram liber, de legături bineînţeles. În orice clipă încercarea noastră de eliberare putea fi descoperită şi de aceea nu trebuia să şedem nici o secundă. Îmi vârâi mâna din nou în buzunar şi scosei de data aceasta, cât de încet putui, revolverul şi-i desfăcui siguranţa.

— Gata, îi şopti acum lui Pongo.

— Massers, aşteaptă încă, Massers atunci sare în picioare când Pongo repezit la preot, murmură el de-abia auzit.

Mai aşteptai aşadar. Acum aveam răgazul să-l observ pe indian cu mai multa detaşare. Ochii acestuia scânteiau de o emoţie interioară. El arătă de câteva ori înspre noi şi se adresă apoi indienilor care stăteau undeva îndărătul nostru. Un murmur neobişnuit, neliniştitor, se ridica acum. Slavă Domnului că nu mai eram legat şi că ţineam un revolver în mână. Mai ştiam însă că ne aştepta o luptă foarte grea. În spatele nostru, erau după părerea mea cel puţin cincizeci de indieni care se rugau şi dacă aceştia erau înarmaţi cu pumnale, atunci cu adevărat ne aştepta o luptă cu adevărat inegală şi îngrozitoare.

Ham Costa îşi termină cuvântarea. El îşi îndreptă braţele ca într-o binecuvântare şi se întoarse spre zeul dansator. Privii repede după

ceilalţi doi preoţi. Aceste erau de asemenea prosternaţi la pământ cu faţa în jos. Nimeni nu ne mai băga în seama. Acum era momentul şi Pongo profită din plin. Ca o panteră ţâşni Pongo în sus, din două salturi a fost în spatele lui Ham Costa şi l-a apucat strâns de gât. Îl trase înapoi şi-l lovi cu pumnul în tâmplă.

Marian şi cu mine săririm deopotrivă. Cu pistoalele pregătite de tragere ne întoarserăm să-i înfruntam pe cei ce se rugau. Aceştia nici măcar nu observaseră ce se desfăşurase în faţa lor în cele câteva fracţiuni de secundă, întrucât murmurau fără încetare rugăciuni ţinându-şi ochii închişi, înspre pământ.

— Repede la uşă Massers! zise încă încet Pongo. Uşa acolo, indică ei direcţia. Dar uşa se găsea în cealaltă parte a sălii, din păcate. Trebuia să străbatem toată sala dacă voiam să ieşim. Şi mai era de văzut dacă o mai găseam deschisă.

N-aveam timp de pierdut. Străduindu-ne să facem cât mai puţin zgomot cu putinţa, ne îndreptarăm spre ieşire. Ne ţinurăm pe lângă zidul din dreapta şi răsuflarăm oarecum uşuraţi când ieşirăm în afara zonei luminate de făcliile pâlpâitoare. Ne grăbirăm cât puturăm de mult şi în sfârşit, ajunserăm la uşă.

Era încuiată, fireşte, dar o forţarăm şi broasca cedă. Fără zgomot, ne strecurarăm afară. Mă mai întorsei odată în prag. Pentru a surprinde tocmai momentul când unul din preoţi se ridica de la pământ. Înspăimântat, acesta se uita înspre silueta nemişcată, aparent fără suflare, a lui Ham Costa. După care realiză şi dispariţie noastră. Urmă un urlet de furie, menit a-i alerta pe toţi indienii prezenţi la ceremonie.

În aceiaşi moment, Marian reuşi să închidă uşa pe dinafară cu un zăvor solid, care servea tocmai acestui scop: întărirea pazei prizonierilor din incinta templului zeului dansator. De-abia respirând ne îngăduirăm o clipă de răgaz.

În sală izbucnise un tumult deosebit. Răsunau ţipete, strigăte de mânie, amestecate cu blesteme şi înjurături care dacă ne-ar fi putut atinge, am fi căzut morţi pe loc. Nimeni dintre indienii prezenţi acolo nu-şi puteau explica misterul evadării noastre subite.

— Să mergem mai departe, ne zori Marian. Am scăpat de fanaticii ăştia, dar încă nu neam recâştigat libertatea. Mai întâi de toate ar trebui să-l găsim pe profesor.

— Tot mai crezi că mai trăieşte încă? îl întrebai pe prietenul meu, cam şovăielnic. Ham Costa l-o fi condamnat de mult la moarte şi sentinţa o fi fost până acuma executată.

— Nu ştim asta, dragă Robert. Să încercăm mai întâi să ne salvăm din această vizuină de vulpi şi apoi ne vom pune în legătură cu politia şi autorităţile. Ştim acum cum stăm cu aceste vechi şi străvechi secrete indiene. Aceşti fanatici mai comit şi astăzi grozăvii, mai aduc şi acum

jertfe omeneşti, lucru interzis fireşte de către autorităţile engleze.

— Nimeni nu poate înlătura un obicei vechi de milenii printr-un decret de lege, Mariane. Eu unul sunt pe deplin convins, că tocmai aici, în India există numeroase organizaţii şi secte secrete, care în ciuda interdicţiei oficiale, îşi practică cultele, cu mai multă sau mai puţină ardoare.

— E adevărat ce spui tu. Dragă Robert, grăbeşte-te totuşi să ieşim măcar din gangul ăsta la lumină. Fii foarte atent, teamă îmi este că numai cei iniţiaţi cunosc adevărata ieşire.

Şi Marian nu se înşela nici de data asta. La capătul culoarului ne găsirăm deodată în faţa unei uşi. Încuiată fireşte cu un lacăt cât toate zilele.

Cu ajutorul lui Pongo însă dărâmarăm cu totul şi acest obstacol şi străbăturăm dincolo…

V.
SALVAŢI.

IATĂ-NE AJUNŞI ÎNTR-O ÎNCĂPERE mică de formă rotundă, de unde însă nici o uşă nu ne mai oferea perspective. Spaţiul era complet gol. La ce servea atunci, nu ne puteam nicicum dumiri.

Marian începu să pipăie pereţii. Era clar că se afla în căutarea unei trape, a unei uşi secrete. Voiam tocmai să particip la operaţie când desluşii sunetul unui geamăt. Ascultai cu atenţie. Până şi Marian se opri din explorări. Pongo se lăsă pe burtă şi-şi lipi urechea de lespezile reci de piatră. În secunda următoare era iar în picioare.

— Massers, aici dedesubt, un om prizonier, ne lămuri el. Marian şi cu mine îngenunchearăm imediat şi distinserăm şi noi acel vaiet înăbuşit. Sub noi un om gemea, căzut în – deznădejde şi acel om era un alb, după cum ne dădeam seama după frânturile de vorbe, pe care le striga în disperarea lui.

Pongo se şi puse pe treabă şi examina duşumeaua. Într-un colţ al încăperii el găsi clapa secretă, care nu se deosebea cu nimic de blocurile de piatră de formă pătrată, cu care era pavată podeaua. La o examinare mai atentă se dovedi că era din lemn, doar vopseaua era identică cu acea de pe pietre. O ridicarăm imediat. Lumina lanternei lui Marian, ne dezvălui spaţiul subteran. La pământ zăcea un om care ne aruncă priviri îngrozite Am ştiut din primul moment că acesta nu putea fi decât profesorul dispărut.

— Hello, domnul profesor Hagerstony? întrebă Marian. Omul se ridică în capul oaselor.

— Cine… cine sunteţi dumneavoastră, Sir? Aţi venit să mă scoateţi din văgăuna asta şi să-mi redaţi libertatea?

— Da, avem mandat de la poliţie, în sensul acesta. Aşteptaţi o să vă

scoatem afară.

Pe perete se găseau ieşinduri care fuseseră astfel închipuite încât se constituiau într-o adevărată scară. Pongo coborî şi-l scoase pe profesor afară. Dar dură destul de mult până puturăm să înşfăcăm cum se cuvine şi să-l tragem la noi. Omul slăbise într-un hal fără de hal şi tremura din tot corpul. Mai găsi încă resurse să ne strângă mâinile cu recunoştinţă. Nu mâncase de doua zile şi era copleşit de slăbiciune şi disperare. Pongo avea puţină pâine în buzunar, iar eu îi întinsei plosca în care mai era puţin lichid. Profesorul bău cu lăcomie şi înfulecă cât ai clipi pâinea uscată.

Tot Pongo constată că şi încăperea în care ne găseam acum, aflată ca să zic aşa. La etaj, avea ieşinduri de piatră care păreau o scară şi aceste trepte erau chiar deasupra clapei de lemn. Se urcă sus şi găsi o a doua trapă de lemn, pe care o ridică cu uşurinţă. În clipa următoare dispăru din raza noastră de vedere.

Două minute mai târziu apăru din nou şi veni înspre noi.

— Massers, sus drum bun este. Va fi gang lung la capăt trepte de piatră. Pongo cercetat drum, duşman nu este.

— Atunci să-i dăm drumul. N-are nici un rost să mai zăbovim pe aici. Indienii nu pot ieşi lesne de acolo, va mai trece un timp până să reuşească să deschidă uşa, pe care am încuiat-o pe din afară. Poate că o vor sparge.

— Nu uita că Ham Costa cunoaşte, ca nimeni altul secretul bibliotecii. Îi atrasei atenţia. Intendentul trebuie să-i deschidă dacă el i-o cere.

— La naiba. Să ne grăbim atunci. Numai de-ar duce drumul ăsta. Unde trebuie. Înainte, totuşi, a fost îndemnul lui Marian.

Pongo se grăbi să-l sprijine pe profesor. După ce ajunserăm în gang. Acesta vru să spună ceva. Dar Marian îl rugă să păstreze tăcerea. Nu trebuia să ne trădăm în nici un fel. Am ajuns la treptele care se duceau în sus. Erau în spirală. Nu se vedea nici o uşă. Eram convins că ne aflam demult peste nivelul solului şi totuşi treptele nu se mai terminau.

Miraţi peste măsură, continuarăm să urcăm. În cele din urmă. Scara spirală se termină în faţa unei uşi, care din partea din care veneam noi era încuiată cu un lacăt uriaş. Ne dădurăm îndărăt şi sparserăm uşa. Lumina lămpii lui Marian ne dezvălui o cămăruţă de formă rotundă. Doua ferestre erau plasate la dreapta şi la stânga noastră. Lângă una din ele era aşezată o măsuţă de lemn şi un fotoliu Aproape de el descoperirăm un fel de paf. Care părea să fie folosit. În dreapta uşii prin care intraserăm, zărirăm o a doua uşă. Care era deopotrivă asigurată cu un lacăt. Ne găseam într-o cameră-turn, aşa cum puturăm constata. Marian închise uşa îndărătul nostru şi acuma părea să nu fi existat nici o uşă. Aşa de măiestrit fusese încastrată în zid. Ne

îndreptarăm spre cea de a doua uşă. Când am deschis-o, ne-am aflat în faţa unei noi scări spirală care ducea deopotrivă în jos şi în sus. Cea de deasupra noastră ducea la acoperiş. Acolo n-aveam ce căuta. Deci era mai bine să ne urmăm drumul în jos.

Treaptă cu treaptă coborârăm tot mai mult şi am ajuns, în sfârşit, într-un coridor, din care se ramificau mai multe uşi. De-abia făcurăm câţiva paşi, că în faţa ne şi apărură câţiva indieni, care la ivirea noastră se traseră înspăimântaţi înapoi. Apoi prin lovituri de gong, dădură alarma peste tot. Câteva minute mai târziu apăru garda palatului. Furăm înconjuraţi şi scoşi de acolo. Comandantul gărzii nici nu ne întrebă cum am ajuns acolo. El ne conduse pur şi simplu într-o încăpere mobilată şi ne încuie acolo. Nu serviră la nimic protestele lui Marian care ţinea morţiş să-i vorbească rajahului. N-aveam ce face, trebuia să aşteptăm. Speram ca în palat să fim oarecum în siguranţă, întrucât Ham Costa nu ne mai putea face nimic. Dar ne-a fost dat să trăim o imensă dezamăgire uşa se deschise deodată şi tocmai cel la care ne gândeam, cu destulă îngrijorare, apăru în faţa noastră.

Doi indieni, soldaţi în garda palatului, stăteau de-o parte şi de alta în uşă. Ham Costa purta din nou hainele sale strălucitoare. Cum putuse scăpa aşa de repede din sanctuarul zeului nu mă putui dumiri. Poate că urmase drumul prin bibliotecă. Ne privi cu ochii întredeschişi şi începu un interogatoriu.

— Cum aţi ajuns aici! începu el.

Marian îi râse în faţă.

— Ştii prea bine răspunsul, Ham Costa. Vroiai doar să ne jertfeşti zeului dansator şi noi n-am fost de acord, asta-i tot.

Ne învrednici cu o privire încărcată de ură. Încet ca să nu audă cei doi soldaţi din garda rajahului, ne răspunse:

— Şi nu veţi scăpa. Siva i-a însărcinat pe cei doi preoţi ca orice străin care pângăreşte sanctuarul nostru să fie pedepsit. Veţi pieri de pumnal.

— Ei, aşadar, ştii acum, cum am ajuns aici. Cel puţin, râse camaradul meu. Vrei să-i vorbim rajahului acum?

— Nu se găseşte în palat acum.

— Nu face nimic. O să ne întoarcem mâine. Acum nu mai avem chef să mai zăbovim aici. Vrem să plecăm.

— Aţi pătruns prin vicleşug în Palat, voiaţi probabil să furaţi. O să vă arestez şi-o să fiţi băgaţi la carceră.

— Ham Costa, rolul tău în acest Palat se apropie de sfârşit, zise Marian grav. Crezi că ne temem de garda palatului? Ştii cumva ce am acum în mână? O mică apăsare şi… Ham Costa va şi călători în Nirvana strămoşilor săi.

Indianul era descumpănit, privind cu ochi holbaţi la ţeava revolverului lui Marian Ar fi dat cu plăcere un ordin soldaţilor, dar îi

lipsea curajul s-o facă.

— Trimite soldaţii sus şi poate vom negocia, îi propuse Marian. Ham Costa stătu un moment pe gânduri, apoi făcu un semn soldaţilor să se îndepărteze. După ce se închise uşa, Marian zise:

— Ai băgat de seamă. Ham Costa, că intruşii străini nu vor să se lase prin vicleşuguri duşi la abator. Eşti un fanatic, care vezi în toţi străinii albi, numai duşmani. Aş putea să-ţi dovedesc că poţi fi pedepsit. Însă îţi voi acorda încă o şansă. Dispari din Palat şi din împrejurimile sale. Îţi voi da un avans de două ore, pe care poţi să-l foloseşti cum e mai bine. De-abia apoi voi face plângere oficială.

Indianul răspunse cu un hohot plin de ură.

— Sunteţi toţi în mâinile mele, ne ameninţă el. Vă spun doar că răzbunătorii sunt pe cale să vă ajungă şi nu veţi scăpa vii din palat.

— Dar nici tu şi dacă faci cea mai mică mişcare eu trag. Ochii indianului scânteiau de furie. Observai pe furiş că o umbră de triumf interior se oglindea pe faţa acestuia. Şi de parcă s-ar fi răzgândit, spuse acum pe un ton liniştit.

— Bine. Domnilor, sunt gata să accept oferta. Am eşuat în planurile mele. Îmi garantaţi deci două ore de avans, nu-i aşa?

— Da. Obişnuim să ne ţinem de cuvânt. În afară de asta. Vă previn că timp de un an nu veţi avea acces aici în palat, tu şi preoţii tăi fanatici.

— O să mă păzesc de-a o face. Bine contez, pe cele două ore. Vă voi închide aici şi după aceea faceţi ce vă place. Voiam să-l previn pe Marian. Întrucât aveam o profundă neîncredere faţă de acest om. Dar prietenul meu îşi dăduse cuvântul, iar acuma indianul se retrăsese, ferecându-ne în sală pe dinafară.

— Mariane, cred c-ai făcut o mare prostie să laşi să plece, observai eu cam indispus. Sunt sigur că ne pregăteşte o festă urâtă.

— N-o să-i reuşească, în Palat dorm acum cu toţii: rajahului nu-i putem vorbi, deşi presupun că este în Palat. Garda palatului nu poate hotărî sorta noastră, ci numai rajahul în persoană. Noi putem însă dovedi ce ni s-a întâmplat la subsol.

Era adevărat ce spunea şi totuşi nu-mi puteam reprima o strângere de inimă. Ne puserăm pe aşteptat. Profesorul era atât de extenuat încât adormi imediat. Pongo părea încă vioi şi stătea la uşă de pază. Se scurse o oră.

Deodată se auziră strigăte puternice de pretutindeni şi apei alarma de incendiu.

— Arde Palatul Mariane! strigai eu. Asta-i cu siguranţă opera lui Ham Costa.

Prietenul meu nu spuse nimic, ci bătu cu pumnul în uşă. Fireşte nu răspunse nimeni şi mai ales nimeni nu veni să ne deschidă. Desluşirăm o agitaţie mare în tot palatul şi într-un sfârşit sirenele maşinilor

pompierilor.

— Pongo, trebuie să spargem uşa, zise cu mult calm Marian, dar în spatele calmului său îl simţii destul de agitat. Trebuie să reuşim. Pongo se aruncă asupra uşii grele, dar uşa nici nu se clinti, era foarte solid construită.

Urmară alte două încercări, ambele fără rezultat. Atunci Marian alergă înspre fereastră şi o sparse. Dar gratiile cu care era prevăzută împiedicau ieşirea. Valuri groase de fum ne inundară şi ne luară vizibilitatea.

— Cred că arde o aripă a Palatului, a fost de părere Marian.

— O aripă a Palatului? Nu cumva tocmai acea parte a Palatului unde se afla preţioasa bibliotecă? Să-i fi dat foc Ham Costa?

Marian se necăji acum foarte tare şi de-abia îşi putu înăbuşi o înjurătură.

— Cred că ai dreptate, Robert, Ham Costa ne-a tras pe sfoară şi a cum a distrus toate urmele şi dovezile vinovăţiei sale. Numai de-am putea ieşi de aici!

— Am putea striga după ajutor!

— Nimeni nu ne va acorda atenţie. Să mai încercăm cu uşa. După ce Pongo se mai azvârli de câteva ori cu toată puterea de care era în stare, aceasta se deschise, în sfârşit. Se deschise fără a se sparge. De partea cealaltă aşteptau trei indieni uimiţi din cale afară şi care ne priveau curioşi. Unul din ei păşi în faţă şi ne întrebă cine eram.

Marian îl examina cu multa atenţie pe indianul care stătea în mijlocul celorlalţi, apoi se înclină înaintea lui, precizând:

— Excelenţă, se petrece ceva extraordinar în palatul dumneavoastră. Profesorul a fost găsit. Zace aici epuizat, pe acest divan. Numele noastre sunt Farrow şi Bertram.

Bucuros, indianul păşi înainte. Era într-adevăr rajahul care fusese deşteptat din somn de alarma palatului. Intră în încăpere şi-l examina pe profesor.

— Da, el este şi sunt foarte bucuros că aţi reuşit să-l salvaţi. Biblioteca arde în momentul de faţă. Ştiţi cine se face vinovat de toate acestea?

— Ham Costa, Excelenţă!

— Ham Costa, omul meu de încredere, reprezentatul meu?

— Da, Excelenţă, acesta e adevărul. Vă rog numai să ne ascultaţi.

Marian îi povesti în puţine cuvinte tot ce se întâmplase. Rajahul, ascultă relatarea noastră tăcut, fără ca nici un muşchi de pe faţa lui să-i trădeze emoţia interioară, crescândă. După ce Marian termină ne răspunse:

— Acum se explică multe, domnule. Vă mulţumesc din inimă, întrucât mi-aţi făcut un mare serviciu. Nu ştiam nimic de zeul care dansează. Nu m-am prea interesat de vechile istorii şi legende indiene,

eu sunt un om al prezentului, cu o educaţie mai degrabă contemporană şi modernă, cum s-ar zice. Dacă voiţi însoţiţi-mă.

Îl lăsarăm pe Pongo să-i păzească pe profesorul care încă mai dormea şi-l urmarăm pe Rajah.

Când ne apropiarăm de bibliotecă, colonelul ne veni agitat în întâmpinare şi aproape ne luă pe sus. Întrucât era deja convins c-am pierit, fie în flăcări fie înăbuşitei de fumul incendiului.

— Paguba nu-i chiar aşa de mare cum mi-am închipuit, Alteţa, raportă ei. Numai o parte din bibliotecă a ars. Bineînţeles c-au fost distruse astfel şi câteva cărţi preţioase. Acum focul a fost stins şi se lucrează la îndepărtarea urmelor incendiului.

Rajahul dădu numai din cap şi ni se adresă pe urmă nouă:

— Arătaţi-mi unde se găseşte uşa secretă, domnilor. Păşirăm în bibliotecă. Numai rafturile din spate arseseră şi totuşi multe cărţi au fost distruse, cărţi care relatau despre străvechile taine ale indienilor.

Eliberarăm un colţ al încăperii şi arătarăm spre orificiu. Rajahul dădu numai din cap. Ne rugă apoi ca, împreuna cu colonelul şi cu câţiva poliţişti să mai coborâm încă o dată la subsol şi să indicăm oamenilor legii unde să percheziţioneze.

Îi urmarăm îndemnul şi găsirăm în curând sala sanctuarului, unde era plasat zeul dansator. Acesta dispăruse însă; deşi statuia zeului era înaltă de doi metri, fusese transportată de acolo. Aici jos, însă nu se mai găsea nici un om. Ham Costa dispăruse şi el împreună cu susţinătorii săi.

După ce prezentarăm raportul nostru rajahului şi ne exprimarăm regretul că nu l-am putut captura pe Ham Costa, acesta ne spuse zâmbind obosit:

— Nu-şi va putea finaliza nici aşa intenţiile, domnilor, căci eu sunt un prieten sincer al poporului englez. Oricum, vom emite un mandat de arestare pe numele lui.

Pentru noi, problema era rezolvată în acest mod şi acum n-aveam o dorinţă mai mare decât să dormim după voia inimii. Timp de patru zile am fost oaspeţii rajahului. Profesorul îşi revenise între timp şi refăcut, îşi reluă munca din nou în bibliotecă Acum nu-l mai deranja nimeni acolo.

Colonelul îl luă la întrebări pe servitoru-i credincios Ben Hagha, de la care află toate ce le dorise. Era de mult un susţinător înverşunat a lui Ham Costa, dar între timp îşi dăduse seama că ceva nu era în regulă cu acesta. El îi promise colonelului să-i fie credincios pe viitor şi să nu se mai amestece în chestiuni politice.

Ham Costa căzu mai târziu victimă unei răzbunări încercând să scape, a fost atât de grav rănit, încât după câteva ore se săvârşi din viaţă.

Străvechile taine indiene au fost încetul cu încetul aduse la lumină

de profesorul Hagerstony.

Despre zeul care dansează n-am mai auzit de mult nimic, dar e firesc să fi apărut undeva din nou.»

Aventurile submarinului Dox 182

Hans Warren

I.
O NOUĂ CUNOŞTINŢA.

„DOX”-UL CĂPITANULUI FARROW înainta liniştit prin strâmtoarea Makassar, luând curs spre sud, înspre marea Sundei. Spre tribord se vedea coasta de est a insulelor Borneo.

La rugămintea fiului său George, Farrow naviga aproape de ţărm deşi traseul era stâncos. Timonierul Gerhard Plundow care deservea cârma trebuii să-şi arate măiestria, pentru a putea strecura nestingherit vasul, prin noianul de pericole.

George, fiul căpitanului, stătea cu doctorul Bertram şi cu Petre uriaşul la prova submarinului, privind cu multă atenţie, prin binoclu, malul accidentat.

Plaja propriu-zisă era destul de îngustă, ba adeseori, vegetaţia bogată şi tufişurile ajungeau până la apă, sau aproape.

Insula Borneo n-o cunoscuse George niciodată îndeajuns. Interiorul acesteia îi era cu desăvârşire străin, l-ar fi plăcut să-l roage, să debarce, dar ştia prea bine, că, căpitanul dorea să ajungă cât mai repede în Sumatra pentru o vizită pe care-o promisese.

Plundow făcu un ocol mai mare acum pentru a ocoli o limbă de pământ prea proeminentă. După ce vasul depăşi vârful acesteia George văzu într-un golf lat, care s-ascundea în dosul proeminenţei un iaht, cochet, un adevărat iaht de lux în cel mai pur sens al cuvântului, care se legăna uşor pe valuri.

— Bineînţeles că bijuteria asta de vas aparţinea vreunui american bogat, care face o incursiune de vânătoare în interiorul insulei, îşi dădu cu presupusul de-ndată, jovialul doctor Bertram.

Iată că urcă şi căpitanul pe punte. Să vorbim cu el, poate primim permisiunea de-a face o vizită pe acest iaht.

În lumea largă albii se bucură mai mult unii de prezenţa altora, decât la ei acasă.

— Ia te uită domnule doctor, mai apare încă un iaht de acelaşi fel, strigă George şi arată înspre o a doua limbă de pământ, care se ivi din nou în faţa „Dox”-ului lor şi avea o formă asemănătoare cu aceea pe care tocmai o depăşiseră.

— Dar aici pare să fie locul de-ntâlnire a iahturilor de lux, râse, amuzat doctorul.

Cel de al doilea promontoriu se afla numai la vreo două sute de metri depărtare, iahtul care venea din direcţie aceea era construit din lemn negru şi avea un profil tot atât de elegant, ca şi primul. Construcţia acestuia nu costase deloc mai puţin, decât a primului iaht, care însă era durat din lemn de culoare albă.

— Se pare că iahtul de culoare albă poartă drapelul american, pe

când cel negru, pe cel olandez, remarcă Petre cu siguranţă, dar nu se adresă nici lui nici doctorului, ci căpitanului său, care tocmai descinse în mijlocul grupului celor trei camarazi:

— Dacă iahtul negru ancorează tot aici, atunci am putea să le facem o vizită, celor două echipaje. Cel puţin aşa cer regulile bunelor maniere. În afară de asta, mai aflăm şi noi noutăţi.

— Iahtul negru, se-ndreaptă spre cel alb, tată.

— Poate că proprietarii şi-au dat întâlnire aici.

La bordul iahtului negru, se părea că submarinul lor, încă nu fusese văzut. Foarte aproape de iahtul cel alb, aruncă ancora şi cel care sosise pe urmă, o barcă fu lansată de pe aceasta din urmă, la apă. O siluetă îmbrăcată în costum alb tropical se coborî cu îndemânare, de-a lungul unei frânghii în barcă, care luă un curs cu viteză spre iahtu-i alb.

— Nu, Nynheer van Doren, strigă un tânăr american într-o uniformă fantezistă – sau era o uniformă de ofiţer? – sprijinindu-se de balustradă. Miss Rendle este-n cabina ei şi mai doarme încă. Şi-a petrecut jumătate din noapte pe punte şi-a privit stelele. Veniţi peste vreo două ore, dacă ceea ce aveţi a-i spune, este aşa de important, cum pretindeţi.

Olandezul cel plinuţ, murmură ceva neînţeles, ca pentru sine.

— Şi unde este Mister Rendle, strigă el uitându-se-n sus.

— Doarme şi el. I-a ţinut tovărăşie surorii sale. Noaptea a fost într-adevăr minunată.

— E destul de târziu, n-ar fi rău ca domniile lor, să se mai trezească de-acum, mormăi iarăşi îmbufnat, olandezul.

— Nu pot să-i trezesc pentru toate fleacurile, reluă tânărul american, clar şi hotărât, cu o oarecare malţiozitate-n glas şi puţin hotărât la compromisuri.

Abia acum se uitară cei doi spre submarinul căpitanului Farrow. Ofiţerul îşi întrerupse brusc convorbirea cu olandezul şi aleargă spre pupa iahtului.

La douăzeci de metri depărtare, căpitanul Farrow, dădu ordinul de oprire a vasului său. Ofiţerul american salută milităreşte şi strigă spre submarin:

— William Ayre, primul ofiţer al iahtului Tendril. Bună ziua, domnilor! Dacă nu mă înşel, am onoarea cu căpitanul Farrow comandantul submarinului german Dox?

— Aţi ghicit exact, Mister Ayre. Aici este fiul meu, George, dincoace doctorul Bertram şi cârmaciul nostru, Petre. Probabil că despre aceştia aţi mai auzit, devreme ce aţi recunoscut repede submarinul nostru. Scuzaţi-mi vă rog curiozitatea. Voiam să fac doar o vizită de curtoazie, iahtului dumneavoastră. Domniile lor, au sosit încoace, pentru vânătoare?

— Întocmai, domnule, căpitan! Fraţii Alice şi Henry Rendle, cărora le aparţine iahtul, vor să împuşte urangutani. Astă-seară am aruncat numai, ancora aici, dar am petrecut o jumătate de noapte pe punte, unde am luat cina. Acum o să-i trezesc totuşi pe domniile lor! Căpitanul Farrow nu vine în fiecare zi în vizită!

Ayre dispăru înspre jumătatea iahtului, între timp camarazii de pe „Dox”, priviră înspre iahtul de culoare neagră a olandezului. După profilul construcţiei, părea să fie un vas care putea dezvolta o viteză extrem de mare. Olandezul van Doren nu se uita înspre ei, era tocmai cu spatele. Acum se întoarse spre camarazi şi le strigă:

— Hello! Sunteţi căpitanul german Farrow, care după sfârşitul războiului a dispărut cu vasul său? Omule, dar îmi plăceţi! V-aş închiria vasul cu plăcere vreo câteva zile, pentru a căuta ceva anume. Mă numesc Van Doren şi conduc aici comerţul cu perle. Cu cât închiriaţi vasul, domnule Farrow?

George râse din toată inima şi chiar Farrow senior, nu-şi putu reprima un zâmbet. Înainte ca Farrow să se poată pronunţa în această propunere neaşteptată, făcută lui şi echipajului său, neobişnuită până acum, fiul său şi strigă:

— Bună glumă, tată!

Doctorul Bertram şi Petre se alăturară hazului general. Căpitanul, îi strigă însă, olandezului:

— Aţi şi primit răspunsul, la propunerea prietenoasă pe care ne-aţi făcut-o. Mai e nevoie de-un răspuns şi mai direct? Cu bani sau fără bani, chiar un banc de perle nu ne entuziasmează şi nu ne atrage de loc.

— Cum de aţi adus vorba de bancul scoicilor cu perle, întreabă olandezul, uimit.

— Păi dacă dumneavoastră controlaţi comerţul cu perle, presupunerea aceasta, se naşte de la sine. Nu pot să contribui în nici un fel, la sustragerea perlelor care aparţin băştinaşilor, din insulă.

În acelaşi timp au apărut pe puntea iahtului alb, Alice şi Henry Rendle cu primul ofiţer, care-i salută pe căpitanul Farrow şi pe tovarăşii săi.

— Bună ziua, căpitane Farrow! Ne bucurăm foarte mult că avem prilejul să vă cunoaştem pe dumneavoastră şi pe echipajul vasului. Permiteţi-ne să vă invităm la bordul vasului nostru ofiţerii dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră de încredere se înţelege că sunt şi dânşii invitaţi.

— Mulţumim foarte mult, Mister Rendle! Primim cu plăcere invitaţia dumneavoastră! Văd c-aţi lansat deja o barcă de salvare la apă, aşa dar nu-i nevoie să mai montăm noi, barca noastră din aluminiu.

— Mister Rendle! strigă olandezul, devenind nerăbdător, vreţi să

mă ignoraţi, cu desăvârşire?

— Oh, nu, Nynheer van Doren, asta n-ar fi posibil, mai ales când e vorba de-o persoană cu greutate, ca dumneavoastră, răspunse cu promptitudine, americanul. V-aţi răzgândit? Vreţi să ne vindeţi câteva perle?

— Pe dracu! Vreau să-i dăruiesc lui Miss Alice câteva perle! De vândut, nici vorbă.

— Atunci cu ce vă putem fi de folos întreabă, acum Rendle foarte rece.

— Van Someren, unul din căpitanii mei, a auzit că vreţi să mergeţi la vânătoare de urangutani. Întrucât cunosc foarte bine, interiorul insulei, v-aş putea fi foarte util în această tentativă, aşa că vă propun să mă luaţi şi pe mine. Poate n-aţi luat în considerare, că pe aici mai mişună încă Daiacii – vânătorii de capete!

— Cum, aici aproape de coastă să se mai aţină încă vânători de capete? N-am ştiut. Credeam că triburile acestora s-au retras în interiorul insulei, în ţinuturile muntoase. De unde ştiţi că vânătorii de capete vin încoace?

George, care-i observase, foarte atent pe olandez, văzu că acesta deveni foarte nesigur. Îşi caută mai întâi cuvintele potrivite, înainte de a răspunde.

— Unul din căpitanii vaselor mele de marfă mi-a adus-o la cunoştinţă. Omul e foarte valoros pentru mine, întrucât a ajuns în relaţii de afaceri cu una din căpetenii, schimbă împreună, mărfuri. Ar fi preferabil să vin şi eu. Am o descriere a locurilor foarte exactă făcută de căpitanul meu, la mine. Vom putea face, incursiunea fără a ne mai teme de nimic.

— Ciudat, remarcă doctorul Bertram, şoptindu-le celor din anturajul său, căpitanului şi fiului său. O prietenie cu una din căpeteniile triburilor de vânătorii de capete, are întotdeauna ceva suspect la mijloc.

Şi tânărul american, părea că se gândeşte la aşa ceva, pentru că răspunse tărăgănat:

— Căpitanul dumneavoastră e-n relaţii de prietenie cu căpetenia unui trib de daiacii? Foarte interesant? Ce părere ai tu Alice, să-l luăm cu noi pe Nynheer van Doren, la vânătoarea noastră de urangutani.

— Dacă-şi ia obligaţia să ne prezinte căpeteniei sălbatice, să-l luăm neapărat! strigă tânăra fată. Roagă-i pe domnii Farrow şi însoţitorii săi, să ne-nsoţească şi dânşii la vânătoare. Aşa m-aş simţi mai în siguranţă.

— Bineînţeles că suntem gata să vă-nsoţim! se oferi Farrow senior bucuros.

Observase că fruntea olandezului se-ncruntase când auzi de propunerea tinerei fete americance, adresată căpitanului. Asta era un

motiv suficient pentru a-şi da asentimentul. Avea un presentiment nelămurit şi deocamdată deloc fondat că tânăra pereche de fraţi ar fi oarecum ameninţată de prezenţa olandezului.

— La vânătoare de urangutanii merg cu plăcere, i se confesă George, doctorului Bertram. Nici o întâlnire c-o căpetenie daiacă nu mi-ar displace.

— Nu ţi-am promis deloc tinere că te voi prezenta, pe dumneata şi însoţitorii dumitale, căpeteniei, strigă olandezul, nu tocmai prietenos. Iubiţi aventurile cum se ştie prea bine! În interiorul insulei, veţi întâlnii destule. Poate c-o să vă pară chiar rău c-aţi venit.

— N-o să ne pară deloc rău, răspunse George. Noi ne bazăm întotdeauna pe forţele noastre proprii.

— Aşa şi trebuie! mormăi olandezul. Dar recomandările mele poate ar trebui să le luaţi în serios în consideraţie.

— O vânătoare de urangutani nu e aşa de simplă, se alătură doctorul Bertram, discuţiei purtată de la vas la vas.

— Tocmai de-aceea, strigă olandezul. Va trebui să ne comportăm astfel, de parc-am fi cunoştinţe vechi.

De pe puntea iahtului alb, se desprinse o barcă, ce fu lansată la apă, iar Ayre însuşi la cârmă. Îndreaptă mica ambarcaţiune cu motor înspre submarin.

La marginea acestuia, se opri elegant, în timp ce ofiţerul spuse:

— Urcaţi domnilor, sper să petrecem zile frumoase, împreună.

George îl rugase tocmai pe Petre să coboare sub punte, în cabinele lor şi să-i aducă carabinele Mauser. Un urangutan, care pare asemeni unui uriaş al pădurii în frunzişul său, nu poate fi ucis cu un foc de pistol. Primul gloanţe trebuia să-şi nimerească ţinta, altfel, în cale mai multe cazuri prada e pierdută.

Ayre, era un tip simpatic cu-o faţă cinstită şi deschisă. În timpul scurtei călătorii înspre iahtul cel alb, căpitanul zise cu voce scăzută:

— Negustorul de perle olandez, nu pare a fi un conviv prea plăcut. Dar în schimb defectul ăsta e compensat de bogăţie.

Ayre îşi lungi faţa până la o grimasă, când răspunse:

— Este cel mai nesuferit om pe care l-am întâlnit până acum. Nu cred că m-aş înşela dac-aş spune că averea şi-a făcut-o pe căi absolut necinstite. Acum îşi închipuie că poate să-şi cumpere cu bani săi absolut totul, chiar şi dragostea unei tinere fete, americance. Dar aici se-nşelă amarnic!

Ayre îşi aruncă după ce spuse ultimile vorbe, o privire spre puntea iahtului. Alice Rendle, o frumuseţe clasică, aruncă la rându-i o privire spre barcă şi când privirile celor doi tineri se întâlniră, un surâs vesel îi lumină chipul.

Căpitanul Farrow nu se putu reţine să nu zâmbească. Aici era „ceva”, o poveste de dragoste în derulare şi glasul olandezului, nu era

altceva, decât un factor disturbant.

Mânia ofiţerului era de înţeles şi chiar că nu era deloc exagerată, părerea proastă a acestuia despre olandez.

Barca de salvare a olandezului, ajunse deja lângă scara flexibilă de bord, a iahtului alb. Camarazii avură prilejul să privească neobservaţi faţa grasului comerciant. Frumoasă nu se putea spune că era şi trăsături de caracter bune şi admirat nu se prea oglindeau în ea. Era deci omenesc ca tânăra americană să nu se simtă deloc atrasă de acest om.

— Să păstrăm pacea, domnii mei, până vom fi scăpaţi din blestemata asta de junglă, începu de-ndată van Doren. Dar tot trebuie să menţionez ceva, tânărul de aici – şi arată spre George – m-a amărât atât de tare, încât, cred că-i va fi clar că nu-i voi da nici o recomandare căpeteniei daiace, în ceea ce-l priveşte. Aşadar, dacă ajunge într-o situaţie neplăcută, nu va mai fi vina mea.

— Bine, să ne ţinem atunci, de cele hotărâte, spuse Farrow senior, calm. Să păstrăm pacea, cât vom fi în junglă şi nu vom da vina pe dumneata, dacă vom avea neplăceri cu căpetenia. Dar e de la sine înţeles, că nu vei avea voie nici dumneata să-i aţâţi pe băştinaş împotriva noastră.

— Dac-oi face-o, mă puteţi considera de duşman, râse la rându-i olandezul.

Râsul putea fi privit ca o glumă, dar în ochi pe jumătate închişi sclipeau deja luminiţe rele. Omul trebuia să fie tratat cu luare aminte pe viitor. Asta le era clar, tuturor camarazilor.

George se bucură totuşi asupra perspectivei de a participa la o astfel de vânătoare de urangutani.

Excursia plănuită, nu s-ar fi desfăşurat prost, nici dacă nu s-ar fi ajuns să se tragă nici un foc de armă, asupra acestui vânat atât de rar, cum sunt urangutanii. Cei doi Farrowi şi doctorul Bertram, se căţărară cu îndemânare pe scara flexibilă de la bordul iahtului. Când Petre vru să facă şi el acelaşi lucru, olandezul se repezi înainte, ca şi cum ar fi dat să se înţeleagă, că persoana lui, reprezenta, în orice caz mai mult decât aceea a unui simplu cârmaci.

Petre, nu bagă de seamă că van Doren voia de-odată cu el să ajungă pe puntea luxoasă a iahtului alb şi-i cedă ca orice om de bună-cuviinţă, olandezului întâietatea.

Perechea americană de fraţi nu făcu nici o deosebire între căpitan şi marinar şi-i tratară pe toţi cu aceiaşi condescendenţă ca musafiri egali, strângându-i şi lui Petre, mâna cu putere.

— Am auzit multe şi despre dumneata, domnule Petre, spuse Alice cu însufleţire şi cine are un prieten de valoarea dumitale este de invidiat, aşa cum este domnul George, aici de faţă. Un astfel de prieten nu poate fi cumpărat cu tot aurul pământului.

— Şi totuşi sunt oameni care-şi închipuie, observă Henry Rendle, că prietenia şi dragostea se pot cumpăra.

— Astfel de oameni, sunt săraci, chiar dacă le stau la dispoziţie cele mai mari averi ale pamatului, spuse căpitanul Farrow cu gravitate. Dar n-am venit aici pentru a schimba idei filosofice. V-aţi făcut un plan anume, sau vreţi să descindeţi în junglă şi să aşteptaţi, până când veţi întâlni un Maya – aşa se cheamă în limba indigenilor, un urangutan.

În acest caz ar trebui zile întregi să-l căutăm.

— Am presupus, zise Henry Rendle, puţin cam încurcat, că nu va fi deosebit de greu să dăm peste un asemenea Maya – cum tocmai l-aţi denumit. Este o astfel de vânătoare chiar atât de dificilă?

— S-ar putea spune. Aceşti Maya nu sunt numai foarte rari, dar şi extrem de timizi. Trebuie să-ncercăm s-atragem de partea noastră un vânător băştinaş şi-atunci succesul e ca şi garantat.

— Prin căpetenia daiacă, se amesteca van Doren în discuţie, vom găsi cu siguranţă un vânător, care să ne arate tocul pe unde se aţine un astfel de urangutan.

— Dar dacă Daiaci sunt vânători de capete… obiectă Alice Rendle.

— Ne-am mai confruntat cu vânători de capete pe insula Solomon şi Filipine şi-am ieşit învingători, o încurajă, George, aşa că nu cred că vom avea probleme deosebite.

Căpitanul Farrow, adeveri cuvintele fiului său şi continuă:

— Domnilor, eu zic să nu pierdem timpul, s-o pornim curând la drum. Până la cea mai fierbinte fază a zilei, adică până la amiază, când va trebui să ne odihnim, mai avem încă două ore.

Va trebui să luăm cu noi conserve, pentru că nu va trebui să ne bazăm pe altfel de vânat, dacă vrem să nu pierdem multă vreme. Propun să luăm provizii pe trei zile. Până mâine seară, vom putea pătrunde în interiorul insulei. Dacă până atunci nu vom avea nici un succes, va trebui să ne reîntoarcem. Reîntoarcerea putem s-o facem, pe acelaşi drum pe care ni-i vom croi, cu uşurinţă, într-o zi de lucru.

— Mă bucur de pe acuma la cele două nopţi care le vom petrece în aer liber, în junglă, se-ntoarse Alice entuziasmată spre fratele ei.

Olandezul voii să iasă puţin în evidenţă şi explică:

— Pot să vă descriu viaţa acestor vânători de capete, cum nu cred c-ar putea face, un alb mai bine. Veţi avea parte şi de răpunerea unui Maya, asta pot, să vi-o făgăduiesc de pe-acuma.

Vocea lui Van Doren, suna foarte convingător, fără a-şi pierde tenta uşor ironică, asta le era clar, cel puţin camarazilor.

II.
OLANDEZUL DĂ DE BĂNUIT.

— VOI DA DE-NDATĂ ORDINUL să se pregătească conservele, spuse Henry Rendle. Pentru transportul bagajelor va trebui să luăm un om din echipajul nostru Ayre.

Ayre, dumneata vii cu noi, în orice caz. Pe cine ne recomandaţi?

— Nu e neapărat necesar ca să luăm cu noi un om pentru transportul conservelor, fu de părere căpitanul Farrow. Un alb, nu prea va fi în stare, în clima ucigătoare a junglei tropicale, să poarte o povară prea mare. Va trebui să ne-mpărţim povara asta între noi. Petre, va putea transporta şi greutatea destinată stimatei domnişoare, lui, nu i se va părea o povară prea mare.

— Aşa e, domnule căpitan, consimţi Henry Rendle, avem nevoie, pentru fiecare din noi, de trei conserve de carne, pastramă şi ceai. Presupun că-n junglă vom găsi fructe comestibile.

— Avem ceva experienţă, în privinţa asta, zâmbi Farrow senior. Porunciţi să se aducă aşadar conservele. Cum stăm cu armele?

— Sunt carabinele cele mai moderne, care au apărut pe piaţă spuse proprietarul iahtului şi ştim şi cum să le mânuim. În India, sora mea a împuşcat un tigru, iar eu doi. În Sumatra, sora mea a avut prilejul de-a răpune o panteră neagră.

— Deci puteţi fi consideraţi vânători de fiare mari, zise doctorul Bertram, zâmbind. Numai povestea asta cu băştinaşi nu-mi prea place de fel.

Doctorul îl măsură pe olandez, în timp ce spuse cuvintele astea cu-o privire, întunecată. Şi căpitanul fu pe fază. Îşi făcea mai multe griji din cauza căpeteniei daiace, pe care olandezul, sau mai degrabă căpitanul acestuia, îl cunoştea, decât din cauza băştinaşilor, aceştia au un mare respect faţă de armele albilor, mai ales atunci când aceştia ştiu să le mânuiască, cum era de altfel şi cazul de acuma.

În câteva minute, proviziile fură aduse pe punte şi repartizate. Fiecare membru, participant la vânătoare, mai luă cu sine şi-o pătură. Petre avu de transportat şi proviziile şi pătura lui Alice Rendle. Olandezul se duse de-ndată pe iahtul lui, de unde se-ntoarse imediat, de asemenea cu provizii şi c-o pătură. Îşi porni mica sa barcă cu motor şi-o luă spre ţărm unde debarcă imediat, sărind din barcă, deşi la greutatea sa corporală, fu o privelişte destul de comică.

George care se coborâse tocmai în barca de salvare a iahtului de culoare albă, îl observă cu atenţie.

Olandezul rămase câteva secunde pe plajă, apoi o luă cam tărăgănat – ca din întâmplare – spre cel mai apropiat tufiş. Din când în când se uită în jur, spre golf. George se prefăcu că nu văzuse nimic. Acum olandezul ajunse la un tufiş, deosebit de stufos şi se uită foarte interesat la florile sale, mari şi galbene.

Ochii versaţi ai lui George, observă uşoara mişcare a crengilor şi a ramurilor tufişului. Acolo trebuie să fie cineva ascuns, care aştepta

numai sosirea olandezului.

Cum de era aşa ceva posibil? Să se fi postat aici de mai mult timp, ca sentinelă? Atunci probabil că olandezul vizitase golful acesta, de mai multe ori. Poate că acel căpitan al vasului de marfă la care făcuse referire olandezul, debarca frecvent aici, pentru a face afaceri cu căpetenia daiacă.

Trebuia în orice caz, să fie cu ochii-n patru, pentru că nu era exclus ca van Doren, să fie dat anume instrucţiunii cum trebuie, să se comporte băştinaşii faţa de echipa de vânătoare şi mai ales faţă de membrii echipajului „Dox”.

În şoaptă, tânărul fiu al căpitanului, îi mărturisi tatălui său, ceea ce văzuse. Căpitanul dădu numai din cap şi zise:

— Poate că olandezul este într-adevăr un om periculos. Cel mai nimerit ar fi totuşi să nu le spunem fraţilor Rendle, despre ceea ce am văzut, altfel o să-i stricăm tot cheful de vânătoare lui Miss Rendle. Spune-i însă lui Petre, iar eu o să-l instruiesc pe doctor. Va trebuie să ţinem ochii deschişi.

— N-ar fi cazul să-l înştiinţăm pe Mister Rendle, tată?

— N-ar fi bine cred, George. Este preocupat de grija surorii sale şi-n această privinţă s-ar putea trăda. Cel mai bine ar fi dacă Miss Rendle n-ar veni, atunci am putea mai uşor să dejucăm planurile olandezului, dar asta din păcate, nu se poate face.

— Poate că tocmai prezenţa ei, îl va face să se trădeze. Ce fel de afaceri ar putea face căpitanul unui vas de comerţ, cu o căpetenie daiacă?

— Răbdare, răbdare, George! Poate c-o să aflăm curând.

Fraţii Rendle şi Ayre, coborâseră între timp în mica barcă de salvare.

Un tânăr marinar, conducea barca aceea delicată dar totuşi solidă spre plajă, unde apăruse între timp şi van Doren. Un surâs mulţumit i se oglindea pe buze şi spuse lui Rendle, ca şi cum lui i-ar aparţine de fapt jungla aceea, făcând o plecăciune curtenitoare:

— Stimată domnişoară, aventurile junglei vă aşteaptă. Sper ca să trăiţi experienţe unice, care nu-i sunt date oricărui muritor.

— Urangutani s-au mai vânat şi băştinaşi vânători de capete s-au mai întâlnit şi de aceştia, chiar de către albi, constată căpitanul, rece, dar obiectiv. Trebuie să fii numai foarte atent şi nimic rău, nu ţi se poate întâmpla.

Calm trecu el, împreună cu George pe lângă olandez, a cărui zâmbet dispăru, când spuse:

— Unii îşi închipuie că le cunosc pe toate, dar pot avea surprize, la care nici nu se gândesc s-aşteptăm numai!

— Vom avea de grijă, ca să nu ni se întâmple nici o surpriză neplăcută, continuă căpitanul cu obiectivitate.

De-ndată ce Farrow, împreună cu fiul său, se află la marginea tufişului îi spuse acestuia în şoaptă:

— N-ar fi trebuit să i-o spun aşa pe şleau, că vom fi cu ochii în patru. Poate că a şi băgat de seamă neîncrederea noastră. Din păcate nu se mai poate schimba nimic.

— Iată aici sunt câteva crengi călcate, observă George. Aşadar pe aici au venit şi-au dispărut oameni în tufiş. După urmele de ruptură îţi dai seama că n-a trecut mult. S-ar putea că-i un trafic continuu între oamenii lui van Doren şi cei ai căpeteniei daiace.

— N-ar fi exclus să găsim şi-o cărare întreţinută, până-n satul vânătorilor de capete, George.

Tânărul îndoi câteva ramuri ale tufişului şi-apoi le dădu înlături. Într-adevăr, în spatele acestora, se făcu văzută o cărare destul de bine întreţinută, cam îngustă ce-i drept, dar le uşura camarazilor foarte mult drumul, deşi, nu era tocmai lipsită de primejdii, s-o urmezi.

Dacă vânătorii, chiar înarmaţi până-n dinţi cum eram, puteam face faţă totuşi unui atac venit din partea unui trib întreg de sălbateci, era discutabil.

— O s-o iau cu doctorul înainte, îi şopti căpitanul fiului său. Tu George poţi rămâne cu Petre în spate şi fii sigur că responsabilitatea voastră nu e mai uşoară.

George se bucură de încrederea pe care tatăl său o avea în el.

— Am dat peste o cărare, se adresă Farrow, fraţilor Rendle şi continuă, foarte bucuros. Putem astfel să înaintăm mult mai repede şi mai bine. Poate că ne vom întâlni mai degrabă, decât am crezut cu băştinaşii. În felul ăsta şi scopul vânătorii va fi atins mai curând. Un sfat, dacă-mi permiteţi: Trageţi numai asupra urangutanilor singurateci, care sunt periculoşi chiar şi pentru om!

— Se-nţelege de la sine, domnule căpitan, consimţi Henry Rendle. Nu suntem doar braconieri. Asupra unui urangutan tânăr sau a unei femele, nu voi trage niciodată. Am avut noroc c-am dat de-o cărare atât de comodă care traversează desişurile astea. Mă îngrozeam numai la gândul că va trebui să ne croim cu cuţitele drumul prin încrengăturile astea vegetale. Poate că nici n-am fi reuşit, la urma urmei.

— Şi totuşi ar fi trebuit s-o facem, fu de părere căpitanul. Oricum o astfel de cărare tot ar fi trebuit s-o căutăm, pentru că ne uşurează enorm drumul. Sigur că experienţa îşi are rolul ei şi-ntr-o problemă ca asta. De altfel, fiul meu şi Petre uriaşul pot să-şi croiască drumul chiar şi printr-un desiş mai încâlcit ca ăsta şi încă destul de repede. Ei, da s-o pornim mai departe. Noroc tuturor!

— De fapt este păcat! fu de părere tânăra fată.

— Păcat de ce? întreabă căpitanul.

— Că nu ne vom croi noi singuri poteca prin desişurile astea.

— Cum aşa, dacă mi-e permis să-ntreb.

— Ar fi încadrat mult mai bine cu romantismul junglei ăsteia!

— Aşteptaţi numai puţin o s-ajungem în locuri, unde şi aşa va trebui să facem apel la cuţitele noastre, dacă vrem să-naintăm. Dacă veţi mai găsi lucrul ăsta romantic, rămâne de văzut. O femeie nu poate suporta un lucru atât de chinuitor ca ăsta, chiar dacă e antrenată, în tot feluri de sporturi.

— Aştept să dovedesc contrariul, când vom ajunge în locurile de care vorbeaţi.

— Nu vă stă nimic împotrivă! râse Farrow.

— În afară de tufişurile impenetrabile, glumi tânăra femeie.

— Tocmai, dădu din cap râzând căpitanul.

— Să-ncepem marşul nostru, dacă vrem să parcurgem o bucată bună de drum înainte de orele cele mai călduroase ale zilei, fu de părere George.

— În orele cele mai călduroase, va trebui să facem o pauză, tocmai pentru a-i da ocazia surorii mele să-şi mai tragă sufletul, spuse Henry.

— Se-nţelege de la sine, se-nvoii de-ndată căpitanul Vom găsi cu siguranţă şi-un luminiş.

George păşise deja pe cărare şi-ar fi înaintat cu plăcere în pasul să obişnuit, alert, dacă nu ar fi trebuit să aibă grijă de fraţii Rendle şi să ţină ritmul mai degrabă cu ei. Păşise deja cu Petre înainte când îşi aminti că el împreună cu Petre, trebuia să asigure ariergarda. Se opri aşadar bucuros că cel puţin s-a convins, că pe ambele părţi ale cărăruii erau atât de mulţi arbuşti spinoşi, că nici unui om nu i-ar fi reuşit să-şi croiască drum printre ei. Tânărul se opri deci la marginea cărăruii aşteptând ca membrii micului convoi vânătoresc să treacă pe lângă el.

— Mă gândeam că nu mai poţi de nerăbdare să dai ochi cu băştinaşii, îi şopti căpitanul fiului său. Ai de grijă, acolo-n spatele convoiului! George dădu numai din cap.

Olandezul mergea în spatele lui Ayre şi făcea o mutră cam acră. Pregătea oare ceva ce-ar fi putut primejdui pe americani?

Deocamdată jungla făcea impresia că-i cu desăvârşire moartă. Nimic nu se mai distingea înafară de zumzăitul insectelor. Dar George ştia prea bine, ce văzuse: Olandezul vorbise precis cu unul sau mai mulţi oameni ascunşi în desiş.

Ar fi fost greşit, să treacă la examinarea tufişurilor. Prin asta s-ar fi trădat faţă de van Doren şi acesta ar fi putut face un semn oricând complicilor săi, avertizându-i. Dar oare omul care fusese ascuns aici, a luat urma convoiului?

George îşi încetini puţin pasul, pentru a pune o distanţă mai mare între el şi olandez.

— Tu Petre ar trebui să te întorci mai des, brusc, îi şopti el prietenului său, care venea imediat după el. Poate că ne urmăreşte

omul cu care van Doren a vorbit în desiş. Cine ştie poate-l vezi.

— Am presentimentul de parcă întreaga pădure seculară, ar geme de băştinaşi ascunşi peste tot, observă Petre. Asta-i cât se poate de neplăcut. Ar fi fost de preferat să ne fi croit noi singuri drumul prin desiş. Atunci am fi putut căuta după urme în dosul tufişurilor.

— Tufişurile sunt aici pe margini atât de dese şi înspinate, încât numai cu ajutorul cuţitelor ne-am fi putut croii drum, îi dădu răspuns George. Dacă s-au ascuns în spatele lor cu-adevărat daiacii, atunci, nu ne pot ataca nici ei aşa uşor şi fără zgomot.

Dacă ajungem la un luminiş se schimbă situaţia. N-ar fi exclus, să trebuiască să veghem şi în sus, spre înălţimi. Poate că băştinaşi ăştia trec peste tufişurile cu spini, căţărându-se-n copaci şi trecând din creangă în creangă.

George grăbi din nou pasul, întrucât prin scurta convorbire cu Petre, distanţa dintre el şi olandez se mări, mai mult decât îi plăcea. Dacă olandezul se întoarce pe neaşteptate şi i-ar vedea atât de în spate ar deveni suspicios. Dar acesta, păşea netulburat înainte, secondându-l pe Ayre. La o primă privire nu l-ai fi considerat deloc periculos dacă, nu ar fi fost acele convorbiri secrete, surprinse de George.

Farrow senior, care conducea grupul, impuse un pas mai lejer, luând în considerare tocmai pe Alice Rendle. Dacă aceasta se suprasolicita şi obosea ar fi devenit o povară pentru întregul grup. Şi dacă ar fi ca micul convoi să fie atacat într-adevăr de către daiaci, atunci ar fi avut nevoie de toată energia şi prospeţimea fiecărui membru al grupului.

Totuşi până la amiază se parcurse o bună porţiune de drum. De două ori dădură peste luminişuri. Olandezul străbătu primul luminiş fără a arunca o privire în dreapta sau stânga. La parcurgerea celui de-al doilea George îl surprinse pe olandez, făcând câteva mişcări suspecte cu mâna. Pentru ochii versaţi ai daiacilor ar fi putut fi semnale distincte.

George privi înspre marginile luminişului, dar nu descoperi nimic care să-i dea de bănuit. Poate că spionul dispăruse deja de mult, după ce văzuse convoiul, într-un loc sigur şi se păzea să se dea de gol. După ce depăşirăm luminişul, George se uită întrebător la Petre. Acesta dădu numai din cap, c-o anumită semnificaţie şi atunci George îşi dădu seama că şi uriaşul său prieten văzuse mişcarea suspectă a braţului olandezului de adineaori.

Când ajunseră în cel de-al treilea luminiş, căpitanul dădu semnalul ca să se facă pauza de prânz.

Petre şi George, îşi dădură silinţa, să se facă utili.

George sapă o mică groapă pentru foc, în timp ce, cârmaciul adună crengi uscate. Foarte curând o flacără veselă şi jucăuşe izbucni în sus. Aproape fără să producă fum, la care îşi putuseră încălzi conservele.

Băură şi ceaiul, din sticlele de termos, pe care le luaseră cu ei. Masa se termină repede şi Alice Rendle zise:

— Am luat prânzul în restaurantele diferitelor hoteluri din toate ţările pe care le-am străbătut, dar niciodată nu mi s-au părut atât de bune conservele de carne. Poate că am un sânge de aventurier în vine, întrucât mă simt aici, ca acasă. Vă invidiez deja pentru numeroasele aventuri întâmpinate.

— Viaţa în aer liber e atât de frumoasă, zâmbi căpitanul şi e interesant de plăcut să poţi ajuta oameni în caz de nevoie. La o viaţă petrecută în birou, nu mă pot gândi, după ce am fost atât de mult timp lup al Mărilor.

Temele subiectelor de conversaţie se schimbară rapid şi curând fata se aşează lângă Ayre cu care se întreţinea acum în şoaptă. Camarazii observară totul foarte clar, dar fireşte că nu spuseră nimic. Căpitanul însă se bucura în sinea lui. Deodată fata se-ntoarse din nou înspre căpitan şi-i zise:

— Şi când ne reluăm, din nou marşul?

— Ne-am mai putea odihni încă aproape o oră, răspunse Farrow senior. După care vom scăpa definitiv de perioada cea mai călduroasă a zilei.

— Sub acoperişul de frunziş ţine căldura asta umedă mai mult, interveni doctorul în vorbă.

— Am pătruns însă destul de adânc în interiorul junglei continuă căpitanul. Sper să ajungem repede într-o regiune unde sălăşluiesc aceşti Maya.

— Mă mir numai tată, cum de n-am dat încă de nici un picior de băştinaş, până acum.

— La marginea brâului de verdeaţă, aici de unde începe covorul de iarbă se poate recunoaşte că mulţi oameni au venit şi-au trecut, încearcă să-i instruiască pe noii participanţi la vânătoare. Poate că-i vom întâlni şi pe băştinaşi la căderea serii. Dar acum n-ar strica dac-am încerca să dormim puţin, pentru a fi mai proaspeţi. Oricum mai zăbovim puţin pe-aici.

— Să dormim, acum? întreabă surprinsă Alice.

— Să-ncercăm! Vom vedea dacă-i posibil sau nu.

Căpitanul merse pân-acolo, încât le dădu el celorlalţi întâiul, exemplu. Îşi trase pătura peste cap şi se făcu de parc-ar fi voit cu adevărat să doarmă. George ştia el prea bine, că tatăl său, nu uită niciodată să posteze o sentinelă, oricât de scurtă ar fi perioada de somn. Dacă n-o făcea şi-n cazul ăsta, urmărea cu siguranţă un anume scop. De asemenea doctorul Bertram, Petre şi George se pregăteau de culcare, în timp ce în realitate îl examinau cu atenţie pe olandez. Poate că olandezul comitea vreo imprudenţă şi se trăda prin ceva. Era foarte posibil ca şi spionul daiacilor să fie pe undeva prin apropiere şi

să-ncerce să se înţeleagă cu el prin semne.

Cei doi Rendle adormiră de-adevăratele. Chiar şi Ayre se-nveli în pătura lui.

Că somnul pe cei trei îi apucară atât de repede, nici nu era de mirare, pentru că oboseala, în căldura aceea toropitoare, era pentru ei, o experienţă inedită. Trebuiau să fie epuizaţi. Se scurse aşa o jumătate de oră.

Olandezul care stătea ceva mai deoparte, nu se mişcă, dar lui George, nu-i veni să-l slăbească câtuşi de puţin din privire.

Treptat această supraveghere constantă, începu să-l apese şi să devină plictisitoare. Cu mare plăcere şi-ar fi şters fruntea de transpiraţie, dar n-o făcu pentru că van Doren să nu intre la bănuială. Musculiţele, care-i asaltau pe cei ce dormeau deveniră tot mai sâcâitoare. George de abia reuşi cu-o clipire din ochi să le alunge pe cele mai obraznice. Noroc că majoritatea erau insecte care înţepau şi atacau de-adevăratelea, de-abia după ce se lăsa seara.

Nu mai dură mult până ce timpul hotărât de Farrow pentru odihnă se scurse. Dacă van Doren rămânea în continuare nemişcat la locul său, atunci presupunerile căpitanului şi-ale fiului său vor fi fost false, că-n imediata apropiere, în tufişurile de la marginea luminişurilor s-or găsi un emisar al indigenilor, sau olandezul a mirosit mai repede cursa care i se-ntinse.

Deodată olandezul se mişcă uşor, mai întâi ca un om care se mişcă-n somn. Ridică apoi capul şi se uită-n jur. Faţa sa arăta într-adevăr somnoroasă, ca şi cum s-ar fi deşteptat chiar atunci din somn. Când se uită la camarazii săi care păreau că dorm cu toţi, un surâs răutăcios, i se oglindi pe faţă.

Cu-o mişcare suplă, pe care n-o bănuiai la acest om corpolent, se ridică şi aruncă din nou o privire asupra camarazilor de pe „Dox”, aşezaţi înspre partea stângă a luminişului. Repede îşi ridică mâna dreaptă şi făcu o mişcare care semănau cu cele făcute de aripa unei mori de vânt.

George care se uită foarte atent înspre marginea luminişului, văzu un braţ care nu putea aparţine decât unui alb. Omul căruia îi aparţinea braţul, purta un costum kaki.

De-ndată tânărul se gândi la căpitanul vasului care avea legături de afaceri cu sălbateci. El să fi fost oare?

Poate că vasul ancorase într-unul din golfurile necunoscute lor.

Acum van Doren îi făcu din nou semn spionului cu mâna. Se întâmplă exact aşa cum mai văzuse George situaţia asta. Olandezul se-nveli din nou în pătura lui ca şi cum ar mai fi vrut să doarmă. Tânărului îi venea să se repeadă la olandez şi să-l silească să vorbească, dar se stăpâni, pentru că n-ar fi realizat nimic cu asta. Pentru cazul că un european se ascunde pe aici, van Doren ar fi putut

oferi oricând o explicaţie. Ar fi putut spune că la rândul lui avea bănuieli în ce priveşte oamenii lui Farrow şi că i-a rugat pe oameni lui să urmărească din umbră convoiul. Olandezul trebuie prins asupra faptului, în flagrant delict cum se spune. Evident că fraţii Rendle şi Ayre erau ameninţaţi pentru că olandezului nu-i putea scăpa faptul că fata îl iubea pe Ayre. Nu era exclus ca olandezul să fi acţionat aşa din gelozie sau datorită faptului că avansurile lui fuseseră respinse.

III.
VÂNĂTOAREA DE URANGUTANI.

AU MAI TRECUT YECE MINUTE. George îl examina în continuare pe olandez printre pleoapele lăsate, dar acesta rămânea nemişcat. Poate că adormise cu-adevărat, acum că dăduse semnalul trebuincios, celui care venise să-l ia.

Farrow se trezi se ridică şi-şi strigă companioni adormiţi cu voce tare. Olandezul îşi jucă rolul excelent, după ce poză în primul care se trezise din somn şi-acum privea buimăcit în jurul lui.

Aproape că şi George se blestema că-şi pierduse vremea examinându-l. Dacă totuşi, cumva se înşelase? Dar asta nu era posibil. Din privirile scurte pe care Farrow senior le aruncase olandezului, George îşi dădu seama că nici tatăl său, nu-l pierduse din privire.

După ce-şi luară cu toţii poverile repartizate pentru marş, căpitanul spuse:

— Acum ar fi cazul să mergem cât mai uşor şi în linişte, pentru că n-ar fi exclus să fi ajuns deja în locurile unde se aţin urangutani. Dacă aceştia ne simt prematur, s-a zis cu vânătoarea noastră. Dispar pur şi simplu şi nici nu le trece prin cap să ne înfrunte direct în luptă.

— Păcat, că n-am norocul de-a fi întâlnit nici un băştinaş până acum, continuă George, remarcile tatălui său. Nu ne puteţi spune Nynheer van Doren, unde se găseşte satul căpeteniei daiace, pe care-l menţiona căpitanul dumneavoastră. Atunci vom şti cel puţin, în ce direcţie vom putea da peste aceşti băştinaşi daiaci.

Olandezul zâmbi şi răspunse, cu o viclenie pisicească, în doi peri:

— Din păcate, domnilor, nu pot spune unde se găseşte satul indigenilor, întrucât nu ştiu nici eu. Dar întrucât n-aţi vrut să ţineţi cont de recomandarea căpitanului meu, ar trebui să vă fie absolut indiferent, unde se găseşte satul acestora.

— Am întrebat numai în interesul tinerei doamne, aici de faţă sosi răspunsul din partea lui George.

— Dacă aş şti cu exactitate unde se găseşte regiunea populată cu urangutani, în apropiere sau mai departe, am putea fi pregătiţi din timp şi cu instalarea taberei pentru noapte, începu Farrow senior din nou. Mai presus de toate, trebuie să ne gândim la siguranţa noastră.

Poteca pe care am venit, dovedeşte fără dubii, c-a fost mult folosită. Pe timpul nopţii am putea fi atacaţi, dacă daiaci de-aici sunt încă cu adevărat vânători de capete. Pot însă să fi şi renunţat la vechile obiceiuri.

Olandezul, dădu din cap de câteva ori, ca şi cum ar fi subscris şi el păreri căpitanului. Părea că vrea să spună ceva, dar totuşi până la urmă, păstră tăcerea. Surâsul său se transformase acum într-un rânjet, care nu era departe deloc de ironie şi batjocură. Căpitanul i-ar fi administrat cu plăcere o scuturătură dar se feri să ajungă pe faţă la o ruptură cu acesta.

Farrow se adresă doctorului Bertram:

— Sper domnule doctor, că cel puţin dumneata ne vei spune, în calitate de zoolog pe care-o ai, dacă pădurea asta ar fi nimerită pentru a servi de habitat urangutanilor. Maimuţelor le place mai cu seamă, să se caţere în copaci înalţi.

— M-am uitat cu atenţie în jur, tocmai pentru a putea stabili dacă sunt palmieri cu nuci de cocos şi alţii care servesc de hrană acestor maimuţe. Dacă astfel de copaci se găsesc în număr mare putem fi siguri că dăm şi peste vânatul nostru, răspunse doctorul.

Mai sunt şi alte feluri de maimuţe, evident, dar cele de calibru mare, se-ntâlnesc fireşte mai greu. În special urangutani bătrâni şi singurateci îşi revendică pentru ei înşăşi un astfel de teritoriu, cât mai vast cu putinţă şi nu-ngăduie în prezenţa lor, tovărăşia altor maimuţe, chiar dacă sunt din specia lor.

Ca să dai de asemenea exemplare nu-i tocmai uşor, trebuie să ai un nas format pentru aşa ceva şi noroc, pe deasupra.

— N-ar fi rău stimată domnişoară, dacă ai da chiar dumneata peste un astfel de exemplar şi m-aş bucura sincer să poţi să-l împuşti.

— Numai pe politeţe nu ne putem baza, spuse Henry, fratele Alice. Nu i-ar plăcea nimănui să lase să-i scape vânatul numai să-ţi facă ţie un hatâr, surioară!

— Cine poate trage primul un glonte, în condiţiile cele mai favorabile, s-o facă, hotărî căpitanul. Vom vedea de partea cui e norocul vânători ăsteia. Dar acum înainte! Propun să mai facem câţiva paşi hotărâţi în interiorul junglei. Cam cu vreo două ore înainte de înserare va trebui să ne alegem un loc unde să ne petrecem noaptea. Preparativele pentru pregătirea mesei, necesită şi ele câtva timp.

Căpitanul Farrow propuse să accelereze tempoul. Prin asta îi silea şi pe eventuali daiaci, urmăritori ai convorbiri, care pân-acum îi urmase aşa la pas, chiar în tufişurile dese, să accelereze şi ei ritmul. Petre se-ntoarse de mai multe ori ca înainte îndărăt, bănuind că pericolul e acum mai stringente. Semnul cu mâna, făcut de olandez către albul ascuns în desiş îl văzuse şi el şi nu-i prevestea nici lui, nimic bun.

Trecu oră după oră, dar nimic care să le dea de bănuit nu se întâmplă. Acum erau convinşi că un atac al daiaciior era să se producă curând, se va petrece numai după căderea întunericului. Era mult mai uşor să surprinzi o santinelă noaptea şi să năvăleşti asupra unor oameni adormiţi, decât să ataci pe timpul zilei în luptă dreaptă nişte europeni bine înarmaţi.

Alice Rendle scotea din când în când câte un oftat uşor. Pentru tânăra fată, accelerarea ritmului de marş îi solicita mai ales, o mare sforţare, cu atât mai mult cu cât soarele ardea cu putere şi-şi trimitea săgeţile sale chiar şi prin acoperişul de verdeaţă al uriaşei păduri seculare. Asta provoca o toropeală umedă mai ales, care te făcea să transpiri prin toţi pori.

Pân-acum se ţinuse ţeapănă, dar forţele ei erau pe terminate. Căpitanul care observase asta, mai încetini puţin ritmul.

Din când în când se-ntorcea ducându-şi degetul la buze. Cu cealaltă mână, arăta înspre înaltul copacilor.

Doctorul Bertram observase şi el de ceva timp că aici se găseau palmieri cu nuci de cocos şi Copaci Darian, a căror fructe plac îndeosebi urangutanilor. Aici ar putea fi sălaşul acestora.

Din ce în ce devenea mai lent pasul căpitanului şi tot mai des îşi ridica mâna, drept avertisment.

Se auzea din când în când în coroanele arborilor, zgomote, ca şi când s-ar fi rupt crengi, sau ar trosni crăci uscate. Să fi fost cu-adevărat aici tărâmul acestor urangutani, pe care localnici îi numesc Maya? Se întreabă George în tăcere.

Din trupul lui Alice Rendle dispăruse de mult moleşeala, febra vânătorii o animase vizibil.

Zgomotele veneau mai ales din partea dreaptă a cărăruii, pe care mergeau vânătorii. Căpitanul Farrow se opri şi spuse:

— Acum va trebui noi înşine să ne croim o potecă în desiş şi va trebui s-o facem în tăcere, altfel vom alunga urangutani. Să vină Petre încoace!

Odată cu uriaşul, se grăbi în faţă şi George. Acum păşeau încet, conform spuselor căpitanului, de-a lungul potecii şi începură să caute tufişurile de pe partea dreapta. În cele din urmă George arată spre un loc anume.

Marinarul încuviinţă numai, dând din cap, îşi trase cuţitul şi începu, să taie crengile şi spinii lianelor din tufişurile adiacente.

El făcu asta, parcă în joacă. Cine ştia ce înseamnă să umbli în jungle virgine sau aproape virgine, ştia şi câtă forţă putea pretinde o astfel de manevră. Locul pe care-i găsise George se dovedi cel mai favorabil, unei astfel de penetrări.

Între tufişurile răzleţe se găseau locuri goale, prin care un om se putea strecura uşor, fără ca să fie împiedecat prea mult de lăstăriş.

Acum Petre era ceva mai uşor. El tăie mai multe crengi decât era necesar, întrucât ţinea cont de inapetenţa americanilor şi olandezului pentru o astfel de treabă.

Cu toate acestea, deşi Petre curăţase şi tăiase bine poteca, camarazii înaintau destul de încet.

Olandezul încheia acum convoiul, mergând în spatele lui Ayre. George se gândi chiar, dacă n-ar fi mai bine, să rămână puţin în urmă pentru a-l ţine sub supraveghere.

Pentru van Doren nu era deloc greu, să se pună-n legătură cu băştinaşii, dacă ar fi vrut-o. Putea de exemplu să-l atace pe Ayre, fără ca ceilalţi s-o observe, imediat.

Spiritul vânătorii, deţinea primul rol. George ascultă de acum zgomotele foarte de-aproape şi ştia că urangutanii nu mai sunt departe întrucât pădurea deveni puţin mai penetrabilă, mai puţin deasă, era mai uşor să înaintezi, printre tufişurile acesteia.

George trecu repede pe lângă Petre, vrând primul să dea ochi cu umbra omenească, despre care credea că-i unul din băştinaşii spioni ai olandezului, pe care acesta-i dirijase încoace.

Chiar deasupra sa, fiul căpitanului Farrow auzi un trosnet destul de puternic. Se opri dintr-odată şi privi în coroanele arborilor din juru-i. Nu putu descoperi însă nimic. În momentul următor ceva căzu, foarte aproape de picioarele lui la pământ.

Fără voie făcu un pas lateral, pentru a-şi da seama că nu fusese altceva decât o nucă de cocos, aruncată probabil de unul dintre Maya care stătea cocoţat deasupra şi vedea în George un potenţial inamic.

O creangă groasă fu al doilea proiectil care zbură pe lângă el, dar de data asta George văzu un braţ lung, de culoare neagră roşiatică, care-o aruncase. Maimuţa însăşi era ascunsă în frunziş, dar de-acum George ştia unde se găseşte urangutanul care putea deveni în minutul următor, unul dintre cei mai redutabil adversar. Îşi duse carabina la obraz. Încă mai putea recunoaşte o bucată din mâna împăroşată La dreapta acesteia până la o îndoitură de cot trebuia să se găsească trupul maimuţei.

George ştia prea bine, că focul de armă, dacă-l va trage se va baza şi pe un dram de noroc. Altfel nu vedea cum ar putea răpune fiara. Tocmai când voia să apese pe trăgaci, braţul dispăruse. În frunzişul copacului se iscă o agitaţie bruscă.

Inteligenta maimuţă observase-n ultima clipă că se atenta la viaţa ei. Furios, George îi şopti de-ndată lui Petre.

— Cred că Maya, a observat ceva!

În aceeaşi clipă de-abia reuşiră camarazii să evite iarăşi o nucă de cocos care veni din înaltul copacului. În momentul următor, George duse din nou carabina la ochi. De data asta, putu distinge cu claritate faţa maimuţei care poseda un semn distinctiv o dantură deosebit de

puternică. Arma lui George detună.

Sus, se părea că se dezlănţuise iadul. Ţipete de spaimă răsunară după care începu un bombardament în toată regula cu crengi.

Un al doilea urlet se auzi acum, de la o mai mare depărtare şi care suna scurt şi aproape provocator. Un alt urangutan era acolo, sunetul venea de la o mai mare depărtare, suna mânios şi provocator totodată.

„Un al doilea urangutan este aici”, gândi George, care îl şi predestina ca viitoarea pradă, puştii lui Alice Rendle.

Cu multă atenţie tânărul se uită în sus, dar pe când era în această contemplare, primi de la Petre o îmbrâncitură care-l aruncă în desiş. Uriaşul sări el însuşi înapoi cât putu de mult, luându-i şi pe fraţi Rendle cu el.

Intre crengi apăruse urangutanul. Glontele lui George în ciuda condiţiilor precare de ochire, nimerise bine. Corpul greu căzu printre crengi şi se izbi de solul pădurii. Căzuse exact între George şi Petre. Fiul căpitanului îşi examina acum prada cu mândrie.

Urangutanul era un exemplar bătrân, care făcea cinste speciei sale, de-un colorit roşcat, intens. Capul său, preparat cum se cuvine va constitui o podoabă, între trofeele sale de vânătoare.

Alice Rendle se uită mai mult timp la maimuţa moartă, după care spuse, puţin cam tulburată.

— Păcat că n-am mers eu în faţă. Poate atunci aş fi avut eu norocul să trag primul foc. E-n regulă dacă o iau eu acum înainte?

— Dă-i numai drumul, o încurajă căpitanul pe tânăra americană. Vei sta alături de băiatul meu, care te va ajuta cu siguranţă să dobori şi dumneata o astfel de maimuţă.

Vânătorii trebuiau acum să înconjoare, trupul urangutanului mort. În mod ciudat George se gândi acum din nou la van Doren. Unde rămăsese olandezul? Părea să fi dispărut pur şi simplu.

În şoaptă George îi împărtăşi lui Petre vestea, care i-o transmise căpitanului. Acesta aprobă numai grav, dând din cap. Acum pericolul era mare, de-ai întâlni foarte curând pe băştinaşi. Farrow se feri să-şi împărtăşească temerile, pentru a nu nelinişti restul grupului.

Ayre, la rândui băgase şi ei de seamă, că olandezul care mergea foarte aproape în spatele său, dispăruse.

Nedumerit, strigă:

— Dar unde este Nynheer van Doren? Era doar chiar lângă mine. I-a fost cumva frică, să pătrundă mai adânc în junglă? Ce-i drept e foarte ciudat!

— Ne va ajunge el din urmă, dă-i drumul numai înainte Mister Ayre! Poate că-ţi va reuşi şi dumitale să tragi vreun foc de armă, în unul din urangutani. Petre tu rămâi cu mine, îl îndeamnă Farrow pe marinarul său.

Farrow senior voi, mai ales să asigure ariergarda convoiului său.

Uriaşul o putea face el mai bine întrucât atenţia era mereu trează. Te puteai baza şi pe George care mergea în faţă cu Alice şi Henry Rendle.

Tânăra fată şi fratele ei, nu acordau nici ei dispariţiei olandezului, o prea mare importanţă. Alice se strecura cu îndemânare printre tufişuri şi se uită cu încordare spre coroanele de frunziş ale copacilor uriaş ai pădurii seculare.

Al doilea urangutan nu putea fi nici el prea departe, dacă era s-o judeci după urletul înfuriat al acestuia. Poate că şi acesta era un individ solitar, care percepuse strigătul de agonie al confratelui său, ca pe-o chemare la luptă.

Din faptul dispariţiei lui van Doren. George deduse că acesta se hotărâse să dea cărţile pe faţă. Era bine cel puţin că perechea asta americană de fraţi, se mişca, aproape fără zgomot în junglă. Acum indigeni nu mai puteau deduce atât de uşor pe unde se găseau albii. Timp de cinci minute, vânătorii au continuat să se strecoare mai departe. Alice Rendle se opri îngrozită dându-se un pas înapoi, când în faţa ei trosni o creangă groasă. Cu-o putere grozavă, proiectilul – nuca de cocos azvârlită de urangutan – căzu la picioarele tinerei fete.

George văzuse mâna cea lungă, a maimuţei care rupse creanga. Dar şi Alice Rendle o văzuse. George se miră în tăcere de sângele rece ai tinerei fete. Duşmanul din coroană stufoasă a copacului, nu era deloc de dispreţuit.

Între timp fata-şi duse carabina la ochi. O fracţiune de secundă mai târziu bubui o împuşcătură în tăcerea junglei.

Ce se-ntâmplase puţin mai devreme după ce George îşi trase glontele său, în primul urangutan, se repetă aici: minute-n şir maimuţa făcu o gălăgie infernală în coroana copacului, după care domni tăcerea. Crengi fură trântite la pământ.

Corpul greu al animalului căzu cu un bufnet la pământ, zdrobind în cădere crengile unui arbust mai mare.

George se repezi înainte, trecând pe lângă fată, întrucât din tufişul în care căzuse corpul marii maimuţe, se auzi un, un strigăt omenesc.

Într-o clipă, fu şi Petre lângă el. Împreună dădură la o parte crengile şi traseră afară corpul urangutanului doborât.

Se vedeau crengile rupte ale tufişului şi printre ele se vedea clar un corp omenesc de culoare închisă. Precaut, Petre îi trase afară din tufiş şi George îi luă omului pe jumătate conştient repede cuţitul, pe care-l mai ţinea în mână.

Băştinaşul era îmbrăcat numai cu-n şorţ. Probabil era unul dintre solii, sau spionii vânătorilor de capete.

Doctorul Bertram păşi spre băştinaş şi-l controlă repede:

— Nu pare a fi rănit, are doar câteva zgârieturi, spuse el. Spaima l-a înţepenit doar şi-atât tot.

— Dar ce căuta aici băştinaşul întreabă Alice Rendle cu naivitate.

Voia să vâneze şi el un Maya?

— Cu cuţitul? întreabă Henry imediat.

— Cred că prăbuşirea urangutanului a salvat viaţa unuia dintre oamenii noştri, spuse Farrow foarte serios. Băştinaşul pornise la vânătoare ce-i drept, dar la vânătoare de capete.

Alice Rendle tresări îngrozită.

— Ce facem cu individul ăsta, îl întreabă doctorul pe căpitan.

— Îl lăsăm să zacă aici. O să-şi revină curând, dar fără cuţit, nu mai este un adversar de temut.

— Cel mai bine ar fi să ne întoarcem, zise Alice Rendle, cu glasul coborât.

— Vrei să renunţi la corpul urangutanului dumitale, replică cu o întrebare căpitanul. O să ieşim cu bine şi de aici dintre tufişurile astea, de asta o să avem noi grijă. Acum să ne ocupăm de urangutanii noştri. Le vom lua capetele şi blănurile.

Doctorul Bertram luă măsura maimuţelor şi-o notă imediat în caietul cu notiţe. El uitase pe moment de pericolul care-l păştea fiind aici în imediata vecinătate a vânătorilor de capete. Aici era în elementul său.

Când doctorul se-ntoarse la vânatul răpus de George, acesta şi cu Petre, erau ocupaţi cu prelucrarea cadavrului celui de-al doilea urangutan. Nu era un lucru foarte simplu să faci asta, deşi Petre avea o mare îndemânare în astfel de lucruri. Cu toate acestea, dură aproape o oră, până fură gata cu munca. Între timp vânătorii, se îngrijoră de siguranţa lor, pentru ca undeva în apropiere ar mai fi putut fi, vânători de capete, în afară de cel descoperit.

Petre împături între timp blana animalului şi-o legă astfel încât să poată fi purtată uşor în timpul marşului. Între timp avu loc o discuţie între căpitanul Farrow şi Henry Rendle cu privire la dispariţia olandezului.

— Nu am nici o simpatie pentru Nynheer van Doren, dar dacă aş fi ştiut de la început c-ar fi putut reprezenta o primejdie pentru noi, l-aş fi exclus chiar atunci din societatea noastră.

— Mi-e frică de el, mărturisi şi Alice Rendle.

— Fiţi liniştiţi! Nu-l voi lăsa niciodată pe omul ăsta să se apropie de Alice, spuse cu hotărâre în glas Ayre.

— Ce drăguţ, murmură ca pentru sine Alice.

— Te voi proteja cu propriul meu trup, de-ar fi să ne atace, o asigură Ayre, dus de val.

— Ei, nici chiar aşa, strigă fata, dar în vocea ei se simţi îngrijorarea pentru soarta lui Ayre.

Tânărul american o privi pe fată extaziat.

Discuţia care urmă dispariţiei lui van Doren, mai dură şi ea o bună perioadă de vreme. Căpitanul Farrow nu mai spera acum, să poată

scăpa din interiorul junglei, fără a da o luptă decisivă cu vânătorii de capete. Dacă vânătorii de capete ar fi doar de capul lor, poate că cele două gloanţe care-au nimerit cu precizie urangutanii le-ar da de gândit şi i-ar reţine, de la gândul de-a organiza un atac, împotriva noastră. Dar acum ştim mai bine şi anume, că olandezul se află în spatele întregii afaceri, îşi exprimă căpitanul Farrow, părerea.

Doctorul Bertram păşii pe lângă ei, furat de febra cercetărilor.

— Ciudat, spuse el. Ambele animale au aproape aceeaşi mărime şi cam aceeaşi vârstă. Aşadar n-am vânat puiet sau femele, în consecinţă nu ne-am făcut vinovaţi de braconaj Ciudat este că am găsit ambele animale cam în aceeaşi regiune.

— Poate că soarta unui l-a momit şi pe celălalt şi aşa s-a întâmplat de s-au nimerit destul de aproape, încearcă George totuşi o explicaţie pe care i-o ofere doctorului.

IV.
CĂPETENIA DAIACĂ.

PETRE ERA PE PUNCTUL de aşi încărca pe fiecare umăr câte una din cele două blănuri grele. Ayre însă nu fu de acord. El era bucuros să poată face ceva, pentru doamna inimii sale şi i se adresă acestuia:

— Nu merge aşa domnule Petre, dumneata să transporţi ambele blănuri. Dă-mi te rog şi mie una! Trebuie doar să ai una din mâini libere când vom fi atacaţi.

Nu mai aşteaptă nici un răspuns, ci-şi aruncă una dintre blănurile animalului şi anume, a aceluia pe care-l împuşcase Alice Rendle, pe umăr. Căpitanul dădu numai din cap mulţumit.

— George, tu vei avea grijă împreună cu Petre, din nou de ariergarda noastră, ordonă el.

Cei doi trecură, fără vreo vorbă la postul lor, în timp ce Farrow senior preluă conducerea convoiului. După el veneau cei doi fraţi, Ayre şi la urmă doctorul, urmat de George şi Petre.

Cu multă băgare de seamă, trecură prin desiş, pe poteca, făcută de ei înainte.

După fiecare tufiş putea pândi vreun duşman. Deocamdată nimic, care să le dea de bănuit, nu le atrase atenţia.

Ajunseră în cele din urmă netulburaţi la poteca iniţială a indigenilor. Voiau de-acum să ajungă, cât mai repede la coastă, acum că obiectivele vânătorii fuseră atinse. Mai rămâneau două ore, până la căderea întunericului. Nu mai era cazul să se-ngrijească de-o tabără pentru noapte, ci se punea problema de aşi continua marşul, pe întuneric.

Se putea realiza aşa ceva, mai ales că şi americani îşi luaseră lămpile de buzunar, cu ei.

Farrow senior se opri deodată. De undeva dintr-un tufiş lateral, van Doren păşi în faţă şi-i făcu un semn căpitanului, prietenesc, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit.

— Ei, iată-vă că v-aţi întors, ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles, ca el să apară tocmai aici. Văd că vânătoarea a fost rodnică. Mie – cum să vă spun, mi-a fost cumva peste mână, să vă urmez acolo în desiş. Dacă aş avea asupra-mi recomandarea făcută de căpitanul meu, către căpetenia daiacă! Înainte de-a înmâna cineva o astfel de recomandare vreunui băştinaş, care, foarte probabil nici nu ştie să scrie sau să citească, hârşti… îi şi taie capul cu cuţitul!

— Această recunoaştere se bazează numai pe un petec de hârtie, întreabă căpitanul?

— Nu, veni şovăind răspunsul lui Van Doren. Uite-o aici! O mică figurină, lipită cu iarbă pe la colţuri, reprezintă chipul unui om.

Figurina tăiată din lemn negru părea foarte artistic lucrată.

— Ai mai avut probleme cu vânători de capete şi în trecut, se interesă tânărul american. Sau poate chiar acum?

Olandezul scutură numai din cap şi zise:

— Mi s-a părut că aud zgomote în apropierea mea, care nu puteau veni decât de la oameni, care se strecurau prin desiş.

— Un băştinaş, care se ascunse într-un tufiş, a fost aproape omorât când a căzut din copac urangutanul împuşcat de domnişoara Rendle. Omul îşi avea cuţitul în mână, gata pregătit continuă să iscodească căpitanul, neslăbindu-l pe olandez nici o clipă din ochi. Te-aş sfătui să ţii mica figurină în mână. Vrei doar să te întorci cu noi, îndărăt în tabără, sau mai vrei să-i faci totuşi o vizită căpeteniei daiace?

— Nu ştiu cu exactitate, unde e plasat satul acestuia, răspunse van Doren, altfel poate aş face-o. Păcat, doar mi s-a descris locul destul de bine, de către căpitanul meu. Dacă mai face o călătorie încoace, o să-l însoţesc. El a mai adus odată doi prieteni cu el, la această căpetenie şi i-au fost foarte recunoscători, căci au putut vedea lucruri pe care altfel nu ai prilejui să le vezi niciodată fără să te expui la pericole, bineînţeles.

Cu un surâs nemotivat, olandezul îşi încheie aici mica cuvântare. Era vorba de vreo insinuare anume aici? Căpitanul presupuse că da.

Nu-şi putu îngădui să nu mai caute explicaţii şi răspunsuri, trebuia să se gândească s-ajungă cât mai repede la coastă.

— Intră te rog, în convoi înaintea fiului meu Nynheer van Doren, zise Farrow, simplu. Ne continuăm marşul şi pe timpul nopţii. Este prea periculos să ne facem tabăra aici noaptea. Vânătorii de capete sunt în apropiere, cum ai avut prilejul să constaţi şi singur.

— Vreţi să vă continuaţi marşul toată noaptea? întreabă îngrozit. Dar e exclus, nu putem rezista. Gândeşte-te domnule căpitan, nu avem a ne teme de vânătorii de capete. Am doar cu mine mica figurină, care

mă recomandă ca prieten şi partener de afaceri al băştinaşilor.

— Poate că există pe-aici mai multe triburi, care se luptă chiar între ele. Poate că tocmai aceşti daiaci cu care eşti în relaţii de amiciţie să ne pândească acum din desişuri. De aceea ne vom continua marşul şi americani vin şi ei. S-a hotărât şi rămâne aşa. Dacă nu vrei, sau nu poţi, să-ţi continui marşul alături de noi, poţi rămâne aici. Poate că vei găsi totuşi băştinaşi cu care căpitanul dumitale e-n relaţii de prietenie şi care te poate conduce la căpetenia daiacă. Noi nu mai avem timp de pierdut cu discutarea unor chestiuni fără însemnătate.

Căpitanul impuse acum un ritm mai mare. Olandezul încă mai şovăia. Când însă Ayre trecu pe lângă el, depăşindu-l, păşi şi el în locul rămas liber, pe care George i-l rezervase, înscriindu-se la rându-i în convoi. Fiul căpitanului Farrow, bagă de seamă că acum van Doren deveni foarte neliniştit. Din ce în ce îşi întorcea capul către o parte sau alta a cărării. Evident aştepta desfăşurare unui eveniment care, din anumite pricini întârzia să se producă.

Dacă vânători de capete s-au ascuns de ambele părţi ale cărărui sau poate că nu mai îndrăznea să-i atace pe albii ăştia mai ales după ce au văzut cât de bine pot să ochească? Sigur că fusese planificat un atac asupra taberei pe timpul nopţii şi acum că, prin hotărârea căpitanului de-a mărşălui toată noaptea, acest plan fusese zădărnicit, nu mai ştia ce să facă.

George îşi puse mâna pe patul pistolului său. El bănui că olandezul voia să-i încurajeze pe băştinaşi prin privirile pe care le arunca, pentru a se hotărî să atace acuma.

Deodată căpitanul care era în fruntea convoiului, se opri şi îşi duse mâna la pistol, scoţându-l de la brâu. Înaintea lui Farrow apăru un băştinaş. Stătea foarte liniştit chiar în faţa sa cu braţele încrucişate peste piept şi cu-o privire rece, îi învălui acum pe europeni şi pe americanii:

Podoaba bogată din colţi de mistreţi şi de cerb sălbatec lăsa să se întrevadă că era chiar căpetenia unui trib.

— Ce vrei, îl întrebă căpitanul, în limba malaieză, eliberează drumul, fiindcă vrem să trecem!

— Noi locuim aici şi nouă ne aparţine pădurea. Aţi împuşcat doi urangutani. Daţi pieile încoace, ele îmi aparţin.

— Atunci trebuie să dovedeşti mai întâi că pădurea îţi aparţine ţie. Poţi s-o dovedeşti? râse căpitanul.

Căpetenia, fu puţin surprinsă de această replică şi stărui cu încăpăţinare:

— Nouă ne aparţine pădurea. Noi locuim aici.

— Atunci fiţi fericiţi că nu mai apare proprietarul pădurii, să vă alunge de aici! O să trec sub tăcere comportamentul tău, autorităţilor olandeze, altfel s-ar putea să vă alunge de aici. Aşadar eliberează

drumul! Şi nu uita că vei aduce cea mai mare nenorocire tribului tău, dacă vei îndrăzni să ne ataci.

Căpetenia se şi pregăti să părăsească poteca şi să dispară în desiş când van Doren se precipită înainte şi strigă:

— Un moment vă rog, domnule căpitan. Presupun că acesta este căpetenia care a încheiat alianţă şi prietenie cu căpitanul meu. În cazul ăsta micile noastre neînţelegeri pot să fie înlocuite prin sentimente de prietenie.

Fără a mai aştepta răspuns din partea căpitanului, el îi prezintă căpeteniei, mica figurină. Vânătorul de capete râse şi strigă de-ndată:

— Oh, tu eşti un prieten al lui Tuan Someren? Atunci totul e-n regulă şi puteţi să vă păstraţi blănurile.

— Ei vedeţi, am bănuit eu! strigă olandezul triumfător. Acum nu mai trebuie să ne temem, tot drumul până la coastă. Putem foarte bine să înnoptam şi aici, mai ales că pentru domnişoara Alice drumul şi aşa, a fost foarte istovitor.

— Pentru dumneata, rămân încă doar Miss Rendle, interveni în discuţie americanca, pe un ton aspru. Nu-ţi face te rog griji din cauza mea Nynheer van Doren! Nu rămân pe timpul nopţii în junglă, ci am de gând să merg mai departe, spre coastă, împreună cu domnii aceştia.

— Cum doriţi! Nu v-am vrut decât binele. Îl voi ruga pe căpetenie, să ne dea doi războinici care să ducă blănurile. N-ar fi mai bine să vizităm mai întâi satul băştinaşilor. Poate c-o să cunoaştem cu aceasta ocazie multe lucruri interesante.

— Am vizitat sate ale vânătorilor de capete, destule pân-acum, mărturisi căpitanul Farrow rece. Interesante, sunt cel mult trofeele cale mai grozave din colecţia lor de capete. Sunt şi albi, care se ocupă însă, cu-n astfel de negoţ. Deci păşim mai departe. Te rog spune-i căpeteniei Nynheer van Doren, să elibereze drumul.

Cu excepţia lui George şi Petre, participanţi la vânătoarea de urangutani au fost distraşi de conversaţia care se purta şi şi-au pus pistoalele la cingătoare. Această măsură de neprevedere era însă să-i coste scump, întrucât deodată, căpetenia îşi aruncă braţele în sus şi începu să strige din răsputeri.

În momentul următor se auziră foşnete şi zgomote de ambele laturi ale potecii. Ca un roi de muşte năvăliră acuma, vânătorii de capete asupra lor. Căpitanul, doctorul şi americani au fost de îndată trântiţi la pământ. Olandezul îi îndemnă pe indigeni prin strigăte sălbatice să atace.

George şi Petre n-au putut fi prinşi. Trăgând câteva focuri de avertisment şi-au făcut puţin aer în jur. Speriaţi vânătorii de capete s-au retras repede sub protecţia tufişurilor, în momentul următor George-l văzu pe gurul olandez înaintea ochilor săi, faţa sa marcată de

ură, de asemenea şi frica care se citea în ochii lui, când pistolul lui Petre se îndreaptă asupra sa.

Petre nu şovăi prea mult, ci apasă pe trăgaci, glontele rănindu-l pe van Doren la şoldul drept. Omul se prăbuşi la pământ deşi nu era decât foarte uşor rănit.

— Înapoi Petre! îi strigă George. Trebuie să găsim neapărat o ascunzătoare.

Cu salturi mari cei doi camarazi o luară înapoi pe cărare.

Petre privi de câteva ori înapoi, spre a se convinge că nici unul dintre daiaci nu-l urmărea. Trase din nou câteva focuri de avertizare, care păru să-i intimideze pe daiaci. George ajunse la locul unde camarazii, fuseseră târâţi chiar mai înainte în desiş. Să o ia în direcţia asta? Nu, mai bine nu, întrucât în această direcţie se găsea satul vânătorilor de capete, unde-i duseră pe prizonieri.

— Aruncă blana, la dreapta în tufiş, Petre! Poate că putem să-i păcălim pe daiaci. S-o luăm la picior. Dacă vor vedea blana în tufiş vor trage concluzia c-am apucat-o în direcţia aceea.

Marinarul făcu, după cum îi spuse George.

— Executat, spus el. Înainte, nu mai văd nici un daiac în urma noastră. Să sperăm că vom scăpa de ei.

Cărarea făcea numeroase cotituri, aşa că celor doi nu le era uşor să aibă de grijă să nu dea nas în nas cu alţi daiaci, care le-ar fi putut ieşi întâmplător în faţă.

— Va trebui să avem grijă domnule George, ca nu cumva, tot alergând pe cărarea asta, s-ajungem tocmai în satul vânătorilor de capete, îl avertiză Petre, pe camaradul său. Uite, cărarea se face tot mai lată, asta nu-i un semn bun, aşadar Petre!

Şi George se gândea la acelaşi lucru, dar mai era de părere că apariţia a doi oameni înarmaţi; în satul daiacilor, va fi o surpriză atât de mare, încât poate le va reuşi să-i elibereze numaidecât pe camarazii săi, luaţi prizonieri.

George îşi temperă avântul, nu mai aleargă atât de tare şi-i strigă peste umăr lui Petre.

— Să ne ascundem undeva pe aici! Ne vom târî după daiaci, urmărindu-i, când îşi vor duce prizonierii în sat.

O ramură groasă a unui copac uriaş, creştea chiar pe locul unde se găseau camarazii; traversând cărarea. Petre îşi domoli goana, arătând spre creangă şi spuse doar:

— Acolo sus!

Dintr-un salt, se şi caţără sus şi se apucă de creangă. George îi urmă numaidecât exemplul. Câteva secunde mai târziu, stăteau amândoi în frunzişul des al copacului, ţinând sub supraveghere cărarea şi sperând că nu vor putea fi văzuţi de jos.

Trecură cinci minute. Un băştinaş apăru pe cărare, aplecat din şale

şi ţinând cuţitul în mână. Se uită în dreapta şi-n stânga cu ochi pătrunzători şi cu siguranţă nu i-ar fi scăpat, dacă, cei doi s-ar fi mărginit să se ascundă undeva în desiş.

După ce daiacul trecuse, George îi şopti prietenului său.

— Satul e plasat undeva la dreapta noastră. Fii atent, în curând vor veni şi alţi indigeni, care-i vor târî după ei pe prizonieri. Şi olandezul va trece pe aici.

— Dacă încă mai poate alerga, domnule George.

— Din cauza rănii ăleia superficiale?

— Prea viteaz, nu mi se pare c-ar fi totuşi.

Din nou apăru pe cărare un băştinaş. Ca o panteră, cu atenţia încordată se uită el, în toate părţile. Evident, căpetenia îl trimise înainte, în chip de avangardă, pentru a-i da de ştire, dacă sunt sau nu pericole, din pricina celor doi evadaţi.

Încă şase războinici daiaci se mai târâră pe cărarea care ducea spre sat. În cele din urmă apăru şi căpetenia cu grosul oamenilor săi. În spatele acestora veneau prizonieri, fiecare înconjurat de către doi băştinaşi. Alice Rendle ţinea capul aplecat. Fratele ei şi Ayre priveau, abătuţi în jur. Doar căpitanul şi doctorul păşeau mai liniştiţi. Ştiau prea bine, că George şi Petre vor face tot ce le va sta-n puteri să le redea libertatea.

George i-ar fi dat bucuros un semn tatălui său, dar nu-ndrăznea s-o facă, de teama de-a nu fi observat de daiaci. Mai observă că tatăl său, se uită-n întâmplător în sus şi zâmbi cam pişcher, dădu numai din cap şi păşi mai departe. Poate că ochi săi experimentaţi au fost în stare să descopere în frunzişul răvăşit de deasupra copacului, că nu de mult doi oameni au stat ascunşi acolo.

Acum olandezul cel gras, venea şi el pe potecă, dar transportat pe sus de către patru războinici, doi care-l ţineau de picioare şi doi de braţe. Gemea cu toate acestea, de parcă ar fi fost rănit de moarte. Făcea parte din categoria acelora care nu pot suporta nici o durere fizică, când e vorba de propria lor piele, dar totul era în regulă, dacă altora le pricinuia din plin astfel de dureri. Mai veneau trei băştinaşi, răniţi uşor, în încleştarea de adineaori. Încă un sfert de oră, mai rămaseră cei doi camarazi, tăcuţi în copaci. În cele din urmă George i se adresă lui Petre:

— Cred că totul e clar. Într-o oră şi jumătate se-ntunecă, pân-atunci trebuie să ne familiarizăm cu poziţia satului şi cu sistemul de dispunere al colibelor Trebuie să-i eliberăm pe oamenii noştri încă-n noaptea asta. Înainte de toate Miss Rendle nu trebuie să rămână prea mult în puterea vânătorilor de capete.

— Tânăra americană, pare a fi destul de energică, răspunse Petre, nu-mi fac mari griji din pricina ei. Sigur că nu-i plăcut să-ţi aştepţi soarta, prizonier fiind în mâna unor astfel de sălbateci. Trebuie să fim

vigilenţi domnule George, căpetenia va pune santinele cu siguranţă, la capătul potecii care duce-n sat.

George se coborî primul din copac, dar înainte de-a sări jos, ascultă cu atenţie, dar nu auzi nimic, ce l-ar fi împiedecat să mai întârzie. Petre îl urmă, după care o luară împreună pe cărare, până la următoarea cotitură, de unde nu mai puteau vedea, natural, nimic înaintea lor.

— Uşor domnule George. N-avem de ce să ne grăbim.

Îşi încetiniră pasul, în tufişurile de ambele părţi ale potecii începu zumzetul insectelor pădurii, semn că seara şi întunericul nu mai erau departe.

V.
O LOVITURĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ.

După un timp George se opri şi-i spuse lui Petre.

— Presupun, că după noi vine ariergarda daiacilor. Trupa care a trecut pe lângă noi, poartă cea ce-a doua blană cu ea. Câţiva dintre războinici mai scotocesc încă şi acum probabil, după noi. Deci războinicii daiacilor mai sunt în urma noastră. Când va veni seara, se vor întoarce cu siguranţă în sat. Trebuie să fim foarte atenţi şi să ne căutăm o ascunzătoare sigură.

Petre dădu numai din cap. Cei doi porniră mai departe. După un sfert de oră, Petre îşi încetini pasul.

— Miroşi ceva, domnule George?

Fiul căpitanului adulmecă aerul.

— Fum! spuse el după o scurtă pauză. Suntem aproape de sat.

Îşi continuară drumul. Nu mult, până ce auziră zgomotele tipice care arătau apropierea de sat. Cărarea putea duce mai departe în desiş şi să se sfârşească neaşteptat.

George şi Petre continuară să caute drumul ascuns care ducea-n spre sat şi pe care îl bănuiau, pe undeva prin apropiere. Nu dură mult până ce găsiră un intrând între două tufişuri. Tufele se puteau da foarte uşor la o parte şi drumeagul care li se înfăţişă înaintea ochilor avea o lăţime de cel puţin trei metri şi foarte întrebuinţat, după starea în care se găsea.

De ambele părţi ale acestui drumeag se ridicau tufe dese. Camarazii păşiră pe calea care li se deschise, George spunându-i în şoaptă lui Petre:

— După zgomotele pe care le auzim, satul se află la cel mult şaizeci de metri depărtare. Dacă va fi cazul ne putem ascunde, la dreapta sau la stângă, în unul din tufişurile astea. S-o facem acum, sau să ne ascundem mai târziu?

— Mai bine de-acum, spuse Petre, până cade întunericul. Atunci va

fi mai simplu. Uite drumul face înainte, o cotitură bruscă Precis că în spatele acesteia se găseşte o santinelă de pază. Dacă aş fi căpetenia tribului aş face acelaşi lucru, aş posta acolo, o santinelă.

George râse la argumentaţia prietenului său, care-l privi uimit.

— Să-i dăm drumul, zâmbi George.

— Mă întreb dacă, nu se mai găseşte şi-o altă santinelă plasată aici. Sau poate că santinela care ar fi trebuit să fie la post, a plecat în sat, curios fiind să-i vadă şi el pe prizonieri.

— Cum ar fi dacă ne-am ascunde între aceste două tufişuri? întreabă George, arătând spre două tufişuri dese.

Petre aprobă. Ambii prieteni se ascunseră cum putură mai bine, acoperindu-se cât puteau mai bine cu frunzele late. Lui George i-ar fi plăcut mai degrabă să arunce o privire asupra satului, dar trebuia să aibă răbdare până se va întuneca.

Cât de bine a fost că se adăpostiră imediat, s-a dovedit câteva minute mai târziu. Dincoace de cotitura drumului apăru deodată un vânător de capete, înarmat cu o suliţă lungă. Iscodi cu multă atenţie în jurul său şi se opri apoi, în aşa fel, încât să poată supraveghea ambele laturi ale drumului. Petre avusese deci dreptate cu bănuiala sa că santinela, dăduse o fugă-n sat, doar de curiozitate, să-i vadă pe prizonieri. Pe timpul absenţei acestuia, camarazii s-au putut apropia şi ascunde, atât de aproape de sat şi totuşi neobservaţi.

Puţin mai târziu păşiseră prin ambele tufişuri care mascau accesul la drumul principal, mai multe siluete întunecate.

Erau acei daiaci, care după ce găsiseră pielea gorilei, îi căutaseră pe cei doi fugari dar nu-i găsiseră. George numără şase războinici, făpturi puternice bine clădite, cu figuri hotărâte. După ce aceştia dispărură după cotitura drumului care ducea direct în sat, Petre îi şopti tânărului său prieten.

— Am avut din nou noroc, domnule George! Chiar că ne-am aflat între două focuri. Acum situaţia noastră nu-i chiar atât de periculoasă întrucât nu cred că daiaci vor bănui că vrem să facem o vizită atât de curând în satul lor. Vor crede mai degrabă că suntem destul de bucuroşi c-am scăpat cu viaţă şi-am reuşit să fugim.

George nu putu decât să-i dea dreptate prietenului său. Camarazii aşteptară în linişte, până se coborî întunericul peste junglă. De-ndată ce sosi clipa se puseră în mişcare, dar cu multă prudentă. Trebuiau să se grăbească întrucât cea mai mare parte a sarcinii lor, trebuia îndeplinită, înainte de a apare luna. Petre se strecoară înainte. El era cel mai puternic dintre ei doi şi lui îi revenea sarcina să scoată santinela din funcţiune în caz că exista una, acolo unde drumeagul făcea cotitura respectivă. Apropiindu-se de aceasta, auziră şoapte. Poate s-a mai pus o santinelă, acum că se lăsase întunericul! Asta nu făcea decât să le îngreuneze sarcina lui George şi Petre. Curând auziră

paşi uşori care se îndepărtară. Aşadar santinela fusese schimbată, ceea ce venea în întâmpinarea planurilor lor. Santinela schimbată care va ajunge în sat, va mărturisi că-n tipul serviciului său, n-a observat nimic şi până să se schimbe noua santinelă, mai rămâneau încă două ore.

Petre grăbi pasul şi când ajunse, la cotitura unde daiacul era în post, tovarăşul său îl şi scoase din funcţiune pe băştinaş cu-o lovitură bine dozată de box. Cei doi se-ngrijiră, ca acesta să fie legat şi încăluşat cum se cuvine. După care îl împinseră în tufiş.

— Să ne grăbim să-l ajungem pe războinicul eliberat din gardă, poate că mai sunt santinele până la intrarea în sat, pe care poate nu le-am observat dacă daiacul n-ar schimba cu ei vreo vorbă, zise Petre.

— Dar chiar că te gândeşti la toate! îl laudă George pe prietenul său.

Fără zgomot cei doi, se strecurară mai departe. Când drumul făcu o nouă cotitură, de data asta spre sud, auziră în faţa lor paşii măsuraţi ai santinelei schimbate din post.

La o depărtare de vreo 40 de metri, cei doi camarazi observară, lumina unor flăcări, sau focuri aprinse. Deci acolo era aşezat satul.

Din ce în ce, apropiindu-se de sat, paşii celor doi deveniră mai cumpătaţi. Deodată din umbra desişurilor care înconjura satul se desprinse o siluetă. Santinela schimbată, vorbi ceva cu el, apoi merse mai departe.

Înainte ca cea de-a două santinelă, să fi putut ajunge în tufişuri, Petre şi fu din doi paşi la el, cu o lovitură de pumn îşi întinse omul la pământ. Şi acesta fu legat şi încăluşat cum e mai bine. Cei doi îşi continuară drumul. Casele vânătorilor de capete erau cocoţate pe pari. În care din ele erau ţinuţi prizonierii? În lungile colibe, pe care în ciuda întunericului George şi Petre le putură deosebi la lumina flăcărilor, locuiau un mare număr de familii despărţite numai prin pereţii subţiri, unele de altele.

Poate că prizonierii au fost duşi în coliba – Kompong – cum i se spune pe-aici, care aparţinea chiar căpeteniei, întrucât acolo era prevăzut un spaţiu considerabil mai mare.

George şi cu Petre pătrunseră în sat şi se strecurară printre colibele răspândite de jur împrejur. Din fericire purtau haine de culoare închisă, care băteau mai puţin la ochi. Satul era destul de lung, aşa că dură destul de mult, până ce, cei doi camarazi, ajunseră cam în mijlocul acestuia. De-ndată ce ajunseră cam pe la mijlocul aşezării, le bătu la ochi un Kompong, mai spaţios a toate celelalte şi bogat ornat, în faţa căruia trei războinici patrulau încolo şi încoace. Aici trebuia deci să fie casa căpeteniei. În faţa locuinţei căpeteniei, aşa cum se putea observa, ardeau mai multe focuri de tabără. Lumina răspândită, era aşa de mare, încât cei doi camarazi, nu îndrăzneau să treacă peste

locul rămas liber din faţa acestora. Dacă ocoleau însă, printr-una din părţile laterale, ar fi fost posibil. Cei doi o luară pe lângă nişte colibe scunde, care se dovediră a fi coteţele de porci şi deşi deranjară câteva animale, reuşiră să treacă. Din fericire animalele astea făceau şi aşa un zgomot continuu, fiind permanent neliniştite, aşa putură trece neobservaţi.

După ce Petre şi George ajunseră în spatele Kompongului căpeteniei auziră vocea căpeteniei. Tânărul american îi insufla curaj lui Alice.

Felul în care erau construite casele astea le era prea bine cunoscut celor doi prieteni.

George se sui pe spatele lui Petre, astfel încât să poată face o spărtură cu ajutorul pumnalului său, în peretele din spate a colibei. Din fericire aceste era construit din trestie de bambus împletită. Curând spărtura era destul de mare, să se poată, strecura înăuntru. Se punea problema dacă prizonierii dinăuntrul Kompongului, sunt păziţi se întreba George. De dinăuntru se auzea vocea calmă a tatălui său:

— Poţi s-aprinzi liniştit lampa ta de buzunar, băiete. Ştiam că veţi veni.

Nu dură decât câteva secunde, până ce prizonierii fură eliberaţi. Tânăra fată, căzu de-ndată la gâtul lui Ayres mărturisindu-i că-l iubea de mult.

Căpitanul îi felicită pe cei doi dar le reaminti că nu era momentul ca să sărbătorească acuma evenimentul. Apoi continuă:

— Armele noastre sunt la căpetenia Taju – cum se numeşte.

De fapt în Kompong se mai afla un alb, căpitanul van Someren.

Olandezul nostru cel gras, pare să aibă friguri pricinuite de rană şi bâiguie cuvinte mai mult sau mai puţin inteligibile.

Dar a spus şi lucruri surprinzătoare, care-l demască complet. L-a îndemnat pe băştinaşi, să facă incursiuni pe teritoriul vecinilor lor, pentru a recolta noi capete, cu care el şi căpitanul său făceau un negoţ foarte profitabil. Pe un om care avuse norocul să dea peste un banc mare de perle l-a făcut pierdut în junglă.

— Şi ce-o să se întâmple acum? întreabă George.

Se hotărâră să aştepte până dimineaţă, dar până atunci să-ncerce să dea neapărat de armele lor. Unde dormea căpetenia, mai rămânea de stabilit.

Când santinelele de afară fură schimbate, se stârni agitaţie în sat.

Dar războinici care-şi găsiseră confraţii legaţi îi liniştiră, pe ceilalţi membrii ai tribului. Nu îndrăzneau, după cum spunea doctorul Bertram, care le-nţelegea limba, să-l trezească pe căpetenia Taju.

Chiar înainte de revărsatul zorilor, Petre şi George, merseră să caute armele celorlalţi camarazi. Santinelele din faţa Kompongului fuseră retrase, George şi Petre lunecară pe parii colibei în jos, merseră

o bucată de-a lungul Kompongului, până ce auziră voci sus. Una din voci aparţinea unui alb fără-ndoială şi spunea:

— Taju, prizonieri vor fi ucişi! Dacă Tuanul cel gras moare, eu voi continua în locul lui afacerea. Atunci banii care trebuie să-i dăm lui, îi vom împărţi între noi. Fata o iau pentru mine. Mai trebuie să facem o incursiune, ca să mai aducem nişte capete.

George care se urcase pe scara de bambus, înaintea lui Petre, păşi în încăperea în care căpetenia şi căpitanul lui van Doren purtau discuţia de mai sus, strigând:

— Sus mâinile! Nici o mişcare suspectă!

Căpitanul olandez fu la început atât de surprins încât, se mărgini doar să înjure. Îşi duse apoi mâna la pistol şi trase asupra lui George. Acesta fu mai rapid. În timp ce glontele-i flutura pe la ureche, trase la rându-i. şi nimeri mult mai bine, întrucât căpitanul răufăcător, se prăbuşi gemând pe jos.

Căpetenia intimidată, îi înmână lui George armele albilor şi-i lasă să plece, fără a-i mai urmări cu războinici săi.

La bordul iahtului cel luxos, se serbă în aceeaşi zi logodna tinerei perechi care-şi declarară dragoste, în împrejurări atât de dramatice. Despre soarta olandezului, Farrow nu mai informă echipajul iahtului cel negru, ci în schimb trimise o cablogramă autorităţilor din Manado.

Încă în aceeaşi zi după amiază un distrugător intră în apele golfului. Iahtul fu luat sub sechestru, echipajul arestat întrucât toţi oamenii de la bordul acestuia fură părtaşi la fărădelegi.

După un rămas bun călduros adresat americanilor, către seară „Dox”-ul îşi reluă călătoria.

Ceea ce George şi camarazii vor întâmpina mai departe va fi descris într-un alt volum…

Aventurile submarinului Dox 183

Hans Warren

I.
FIICA PROFESORULUI MEMBRO.

— «**ŞTII TU, MARIANE,** mi-am imaginat viaţa aici în prerie cu totul altfel. Mi se pare de-a dreptul plicticos să trăieşti aici şi iată de ce, anticipez de pe acum bucuria pe care o s-o am păşind din nou la bordul iahtului nostru.

Stăteam descumpănit şi prost dispus alături de camaradul meu după ce făcusem popas, aici, în mijlocul „preeriei” unde ne luam prânzul nostru frugal şi nu-mi putui reprima un oftat de dezamăgire. Pongo lipsea pentru moment, dându-i-se în îngrijire caii noştri care păşteau liberi iarba grasă, puţin, mai departe. Cât vedeai cu ochii în jurul nostru se întindea stepa nemărginită, presărată pe ici pe colo de dealuri mici şi vâlcele care mai variau întrucâtva peisajul monoton. Ne simţeam copleşiţi şi pierduţi în vastitatea aceasta.

— Pari cam nerăbdător, dragă Robert, prea te ai obişnuit să dai peste tot de întâmplări neobişnuite şi să trăieşti tot felul de aventuri, mă povăţui cu blândeţe Marian. Să fim mulţumiţi că indienii au îngropat securea războiului. În cea mai mare parte au fost aduşi sub ascultare şi acuma sunt bucuroşi şi ei să fie lăsaţi măcar în pace. Vom ajunge în curând la St. Louis, de unde vom putea lua vaporaşul cu aburi, ca să coborâm Mississippi. Atunci va înceta şi viaţa plicticoasă din preerie.

— Mă bucur de pe acum de această preconizată călătorie pe Mississippi şi de fapt m-ar bucura orice, numai să nu mai văd peisajul ăsta dezolant Toate aşteptările mele din anii tinereţii când citeam pasionat povestirile cu indienii s-au spulberat, acum la lumina necruţătoare a realităţii actuale. Când socoţi că vom ajunge la St Louis?

— Peste două zile. Mai avem o bucată sănătoasă de parcurs şi nu putem să ne extenuăm prea mult, grăbindu-ne peste măsură. Dar ce se întâmplă cu Pongo? Parcă-l văd că ne face semn. Să ştii că a observat ceva neobişnuit în preerie.

Ne ridicarăm repede şi ne grăbirăm spre colina micuţă unde-şi instalase Pongo cartierul general şi care arăta tocmai ceva cu mâna, în depărtare.

Distinserăm într-adevăr şi noi acuma un punctuleţ care se mărea din ce în ce şi care părea să-şi fi luat drept reper tocmai direcţia în care ne aflam noi. Cu ajutorul ocheanelor noastre am putut constata că era vorba de un călăreţ singuratic şi era de mirare că acesta rătăcea de unul singur în vastitatea preeriei.

— Poate că-i unul din acei „westmani” la care făceai adineaori aluzie, Robert şi care caută şi el, zadarnic, ca şi tine aventuri aici, prin

partea locului, zâmbii pe sub mustaţă prietenul meu. Da, faimoasele vremuri de odinioară au apus şi chiar şi această specie de oameni s-or fi îndeletnicind între timp cu alte treburi.

— Să aşteptăm aici pe această movilită, până ce va ajunge călăreţul la noi, sau n-ar fi mai bine să ne ocupăm de prânzul nostru neterminat, ce zici, Mariane?

Propunerea mea avea şi ea sens, întrucât ar mai fi trebuit să treacă cel puţin un sfert de oră până ce vizitatorul nostru va fi ajuns la ţintă. Pongo care mâncase mai înainte putea să stea mai departe de veghe.

— Da, putem să ne sfârşim masa în linişte. După cum văd, nu te mai interesează prea mult preeria noastră. Prea ai fost dezamăgit.

Era mult adevăr în spusele camaradului meu.

Nu mă mai interesa nici preeria nici călăreţul singuratic şi tot ce doream pe moment, era să-mi sfârşesc masa în linişte.

Marian mă urmă îngândurat, întrucât această parte a caracterului meu nu-i era câtuşi de puţin familiară.

Eram cu adevărat deprimat, de monotonia călătoriei noastre.

Ne găseam doar în partea aceasta a lumii descrisă atât de idilic de numeroşi scriitori de talent, unde se dăduseră lupte îndârjite cu indieni mândri şi neînduplecaţi; dar parcă era un tablou mort demult, cu nimb de legendă şi nimic din ce se întâmpla azi nu era menit să-mi stârnească interesul. Regretam acum că n-am întreprins călătoria alături de căpitanul Hoffman care ne aştepta acum la New Orleans cu vasul său.

— Ce părere ai, cine ar putea fi după părerea ta, călăreţul singuratic? întrebă Marian, mai mult ca să mă abată de la gândurile negre care mă dominau în acea clipă.

— Oricine ar fi, mă lasă complet rece. Cine să fie? Vreun om al preeriei, venit din timpuri apuse, ca să mai vadă ce mai e pe aici.

— Aşa o fi, dar se şi poate să aibe informaţii utile pentru noi. Pe de altă parte nu am nici un chef de a-i cunoaşte pe indieni mai de aproape şi m-ar bucura dacă vizitatorul nostru ne-ar propune ceva interesant. Dar iată că Pongo ne face semne deja, pe semne că vizitatorul nostru se află pe undeva prin apropiere. Haide să mergem să-l întâmpinăm pe colină.

Îl urmai pe Marian cam fără chef. Ce mă privea pe mine omul ăsta, care cu siguranţă n-avea nimic interesant să ne spună, în sfârşit, ajunşi pe colina pe care o părăsisem abia de curând, pentru a ne relua prânzul început şi după ce îmi dusei ocheanul la ochi, putui recunoaşte trăsăturile călăreţului nostru. Era tânăr şi călărea ta galop, direct spre noi. Trebuie să-l fi văzut pe Pongo, de departe, căci de la vreo treizeci de metrii de colină, ridică mâna în semn de salut şi ne făcu bezele. Părea să fie un semn că vine cu intenţii paşnice. Era îmbrăcat ca un „westman” autentic şi călărea un cal de rasă. Pe umăr

îi atârna inevitabila carabină; iar din bandulieră i se iţeau două pistoale care păreau noi nouţe. Să fi fost vorba de un aşa numit westman de operetă, sau de Duminică cum i se mai spune prin părţile locului?

Mirarea noastră fu şi mai mare încă, după ce acesta, odată ajuns în faţa noastră, sări sprinten din şa, căci acum aveam în faţa ochilor nu un bărbat, fie el şi de „Duminică” ci… o tânără fată. Hainele cu care era îmbrăcată reuşiseră să ne amăgească.

— Bună ziua domnilor, ne strigă ea cu vioiciune. Mă bucur nespus să vă întâlnesc şi poate că am să vă cer o informaţie. Permiteţi-mi să mă prezint mai întâi, mă numesc Erika Membro.

O salutarăm la rându-ne. Bucuroşi şi Marian făcu prezentările. Era fără îndoială un interludiu plăcut şi-o schimbare binevenită de a întâlni în pustietatea, asta în mijlocul preeriei o tânără fată; care întreprindea de una singură o expediţie destul de cutezătoare.

Marian o invită să ia parte la masa noastră, deşi noi tocmai sfârşisem de mâncat Fără a face mofturi, primi numaidecât, îşi dădu calul în grija lui Pongo şi ne urmă în tabăra noastră. Mâncă cu poftă carnea friptă pe care i-o întinse Marian, ca meniu unic al acestui prânz de altfel destul de obişnuit.

După ce-şi astâmpără foamea, ne privi câtva timp în tăcere şi începu să ne vorbească:

— Vă miraţi desigur, domnilor, de a mă fi întâlnit singură aici, în imensitatea stepei americane. Sunt fiica profesorului Membro, poate aţi auzit cândva de numele acesta. Locuim la Chicago unde are un post asigurat la Universitate. Este cercetător acolo şi a scris multe lucrări privind ştiinţele naturii. Specialitatea sa sunt Indienii şi stirpea lor. Îl pasionează îndeosebi, mormintele indiene şi se bucură enorm când descoperă unul nou şi are posibilitatea să-l studieze. Aţi auzit de numele tatălui meu, până acuma domnilor?

— Nu, domnişoară Membro, din păcate nu încă şi asta, deoarece suntem de puţină vreme în ţară. Suntem germani şi dorim la rândul nostru să cunoaştem cât mai bine ţara şi oamenii săi.

— Păcat, domnilor, fiindcă credeam că puteţi să-mi daţi un sfat într-o problemă ce mă frământă, dar dacă şi dumneavoastră sunteţi numai de curând în regiune, atunci cu siguranţă că nu-mi veţi putea fi de ajutor.

— Poate că totuşi, da, domnişoară Membro, răspunse Marian. Nu vreţi să ne povestiţi despre ce este vorba? Presupun că-l căutaţi pe tatăl dumneavoastră, nu-i aşa?

— Cum de aţi ghicit domnilor? Da, îl caut pe tatăl meu, care a dispărut de două luni de zile. Explicaţi-mi însă cum de v-a venit ideea asta?

— Fiindcă ne-aţi relatat despre pasiunea tatălui dumneavoastră

pentru mormintele indienilor, domnişoară Membro. Atunci mi-a dat prin cap, că nu s-a mai întors din una din expediţiile sale.

— Da domnule Farrow, întocmai aşa stau lucrurile. Cu vreo două luni înainte, un vechi cunoscut de-al tatălui meu i-a povestit acestuia că în această regiune s-ar afla un mormânt indian foarte interesant, probabil în ţinutul muntos al regiunii acesteia. Tatălui meu nu-i mai rămase nimic altceva de făcut decât să-şi ia grabnic concediu şi să-şi înceapă cercetările în regiunea asta. O rugă pe cunoştinţa noastră să-i mai descrie încă o dată amănunţit locul şi dispăru din Chicago, aşa cum v-am spus, acum două luni. Am aşteptat zadarnic veşti de la el fiindcă întreaga expediţie fusese programată numai pentru patru săptămâni, mă apucă o asemenea nelinişte încât nu am mai avut răbdarea să-l mai aştept în oraş. Întrucât mama mea e moartă demult, nu mai era nimeni şi nimic să mă reţină sau să mă abată de la proiectul meu de a-l căuta pe tatăl meu. Am plecat înspre St Louis, unde mi-am cumpărat haine de călătorie specifice preeriei, am pornit la drum şi iată că am dat peste dumneavoastră. Din păcate n-o să-mi puteţi da nici o informaţie cam unde s-ar putea ascunde pe aici un cimitir indian.

— Nu, din păcate nu, domnişoară, n-avem nici cea mai vagă idee despre aşa ceva, totuşi, n-aveţi nişte repere oarecare, care ar putea fi trecute în traseul de călătorie al tatălui dumneavoastră? Nu va pomenit chiar nimic despre intenţiile sale?

— Ba da, sigur, domnule Farrow, altfel cu siguranţă că n-aş fi aici. Da, am uitat să menţionez acea regiune muntoasă în care s-ar găsi chipurile, mormântul acela. Aşteptaţi puţin, da, aici am nişte însemnări. Dar mai bine uitaţi-vă singuri. Zicând aceasta îi şi întinse lui Marian două foi de hârtie. Una din ele era o hartă ce reprezenta munţii Ozark. Mai erau şi două puncte pe hartă care cu siguranţă că sugerau locurile unde era amplasat cimitirul sau mormântul propriu-zis. Cealaltă era plină cu un scris greu lizibil şi consta din scurte adnotări şi câteva nume pe care nu le înţelesesem prea bine dar între care predomina numele de Ereeksen.

— După aceste adnotări ar trebui să-l găsiţi cu uşurinţă pe tatăl dumneavoastră, domnişoară Membro, fu de părere Marian, aici este indicat numai un ţinut muntos care este fără îndoială munţii Ozark. Şi este vorba de un vechi mormânt indian, poate din seminţia indienilor Ereeksen, care trebuie să fi trăit în această regiune, odinioară.

— Aşadar cunoaşteţi puţin regiunea, domnule Farrow, se bucură fata. Nu m-aţi putea însoţi până acolo?

— Nu cunoaştem regiunea, dar după această hartă nu-i greu deloc să localizăm mormântul indian. Vă însoţim cu plăcere mai ales că nu ne grăbim deloc. Vorbesc şi în numele camarazilor mei, se înţelege. Sper că eşti de acord, Robert

Marian putea prea bine să nu mă mai întrebe, deoarece ştia bine că eu voi fi totdeauna de acord, cu orice ar fi pus capăt monotoniei şi plictiselii de până acuma. Pe de altă parte nu puteam lăsa neînsoţită o tânără fată, în ţinuturile astea, bântuite din când în când de triburi răzleţe de indieni.

— Vă mulţumesc de mii de ori, domnilor, pentru amabilitatea dumneavoastră exclamă entuziasmată domnişoara Membro. Mi-am imaginat altfel întreaga aventură şi am fost dezamăgită că n-am dat de nici un munte. Ştiam că trebuie să ajung la un lanţ muntos, dar după hartă nu mă pot orienta.

— Trebuia s-o luaţi puţin mai la sud de St. Louis şi aţi fi dat imediat de munţi. Dar totuşi aţi avut noroc că ne-aţi întâlnit. Sunteţi obosită după atâta mers călare şi aţi prefera puţină odihnă, ori ne putem relua drumul?

— Nu sunt deloc obosită. Am dormit destul de bine noaptea trecută, deşi am fost singură. Fireşte că mi s-a făcut la început pielea de găină, atât îmi păreau de fantomatice toate noaptea, tot ce mă înconjura vreau să zic, dar eram obosită şi-am adormit de îndată. Dimineaţa m-am trezit la lumina zilei, când razele soarelui ardeau cu putere. Acum fireşte sunt peste măsură de bucuroasă c-am avut norocul de a vă întâlni Îi făcurăm semn lui Pongo, care-şi părăsi cât ai zice peşte postul şi pregăti totul pentru reînceperea călătoriei.

Curând ne aflarăm iarăşi călare şi luarăm direcţia sud.

Pe drum, fiica profesorului, ne povesti destul de multe lucruri noi, despre vechii indieni, întrucât fusese şi ea o studentă zeloasă a tatălui ei.

— Păcat numai, că bizonii şi bivolii în general au fost stârpiţi fără cruţare şi de-abia acum guvernul şi autorităţile au instituit o legislaţie care pedepseşte cu asprime pe oricine împuşcă un astfel de animal. Se presupune c-au mai rămas câteva exemplare, care chiar şi aşa sunt ameninţate cu extincţia, fu domnişoara Membro de părere.

— Mi-ar place şi mie să văd o astfel de cireadă în preerie, domnişoară Membro. Am citit doar şi eu multe despre vânătoarea de bizoni, a triburilor de indieni, pentru care carnea de bizon era aproape unica sursă de existenţă.

— Aşa este, domnule Farrow, dar frumoasele timpuri de altădată, au apus şi Vestul nostru sălbatic, arată cu totul altfel decât a fost el zugrăvit de scriitori şi cercetaşi. Un tânăr care după lectura vechilor povestiri, s-ar încumeta să vină totuşi în vest, ar rămâne foarte dezamăgit. Indienii? Dar unde se mai aţin aceştia? Au fost izgoniţi de pretutindeni de către „Omul Alb” şi nu va trece mult, până când aceşti străvechi locuitori ai Americii vor fi dispărut cu totul. Vizitaţi azi un sat indian şi veţi rămâne uimiţi. Femeile, acele squawa ale indienilor, poartă rochii modeme, uitându-şi portul tradiţional, bărbaţii şi-au

construit case solide, mult asemănător din punct de vedere tehnic cu ale albilor de la oraş. Cu prilejul unei expediţii a tatălui meu, am văzut chiar un aparat de radio complicat la una din căpeteniile indiene şi m-am mirat nespus văzând cu câtă dezinvoltură îl mânuieşte. La vechile cutume şi datini au mai rămas puţine triburi indiene şi printre acestea acelea al Ereekesenilor. Aceştia deşi şi-au păstrat obiceiurile trăiesc în relaţii de bună vecinătate cu albii a căror supremaţie nu o contestă.

— Cu ce se mai hrănesc indienii în ziua de azi, domnişoară Membro? întrebai eu interesat de subiect. Dacă li s-a interzis vânătoarea de bizoni trebuie să răpună doar alte animale pentru a face rost de carne.

— Cei mai mulţi indieni au învăţat cum să cultive ogorul şi acum trăiesc ca şi fermierii din roadele pământului. Au învăţat de la albi, cum se cresc vite şi cultivă napi. Nu trăiesc în corturi ci şi-au construit locuinţe micuţe dar solide. Mai sunt însă şi triburi care trăiesc numai din vânat şi se poate spune că pădurile noastre sunt încă bogate în vânat.

— Le este interzis să vâneze numai bivoli, sau bizoni cum li se mai zice. Odinioară vânătoarea de bizoni le asigura indienilor nu numai hrana, ci şi un divertisment sănătos care le făcea mare plăcere. Călărind cai de rasă pe care-i prindeau şi-i domesticeau, în cea mai mare parte din rândul mustangilor sălbatici din stepă, puteau ajunge din urmă orice vânat, în câmp deschis şi găseau o adevărată plăcere şi faimă în a se întrece în iuţeală şi precizie, aruncându-şi de pe cai, lăncile în animalele hăituite, din plin mers sau mai bine zis din plină alergare. Dacă indianul intenţiona să ajungă o cireadă de bizoni în mers, atunci se dispensa de tot ce nu-i era folositor lui şi calului său pentru a-şi duce la bun sfârşit treaba. Îmbrăcăminte şi harnaşament rămâneau în urmă şi lua cu sine numai o frânghie lungă, de vreo 12 metri, împletită din piele crudă, înfăşurată în jurul botului calului şi zvârlită peste gât, astfel era târâtă aproape în toată lungimea ei în urma acestuia. Aceasta îi servea fie la strunit, fie ca la o posibilă răsturnare să asigure o aterizare şi o redresare mai uşoară calului şi să-i permită călăreţului de aş stăpâni din nou, mijlocul de locomoţie. Indianul ţinea în mâna stângă arcul, prevăzut cu cât de multe săgeţi putea duce, pentru a nu-l stânjeni prea tare, iar în mâna dreaptă ţinea un bici greu, mânând alături prin lovituri necruţătoare vreo vacă grasă sau vreun juncan tânăr în mijlocul cirezii, mişcătoare. Calul indianului învăţat demult cu manevrele stăpânului său, grăbea cât putea, ne mai necesitând nici un alt îndemn suplimentar, paralel cu prada aleasă de stăpân, dându-i acestuia prilejui de a trimite, folosind cea mai favorabilă ocazie, o săgeată din arcul său, drept în trupul prăzii aleasă din cireada de bivoli. De-abia slobozită săgeata ucigaşă din arc şi calul

indianului şi făcea o săritură spectaculoasă în lături pentru a se feri de furia animalului rănit care în spasmele morţii ar fi sfâşiat cu coamele cal şi călăreţ de o potrivă. Şi goana putea continua, după ce un alt animal din turmă ar fi fost luat drept ţintă. Aşa decurgea vânătoarea şi hărţuiala cu lassoul de-a lungul preeriei, până ce oboseala calului sau a călăreţului, după caz, îl sfătuia că era cazul ca acest joc al morţii să înceteze, sau să ia cel puţin o pauză. Între timp toţi bivolii răniţi despărţiţi de cireadă vor zace agonizând şi epuizaţi pe iarba preeriei aşteptându-şi sfârşitul, în vreme ce copitele suratelor lor mai norocoase care făceau adineaori un zgomot asemănător tunetului, vor marca de acum ecoul stins al vânătorii, estompat în preerie. Nevestele vânătorilor care-i urmau pe aceştia de aproape, se apropiau acum, dădeau lovitura de graţie animalelor care nu muriseră încă, după care se trudeau să taie cele mai bune bucăţi din vânat, pe care le transportau în wigwam-urile lor, carnea urmând a fi sărată şi uscată în cea mai mare parte. O mare atenţie era acordată pieii animalului care era măiestrit tăbăcită, dar cea mai mare parte din pradă rămânea drept hrană lupilor preeriei. De multe ori coama lungă a animalului, îi cădea acestuia peste ochi, stânjenindu-i în asemenea măsură, vederea încât vânătorului îi era uneori posibil să-şi înfrunte vânatul chiar fără ajutorul calului. În acest caz, atârna în capul unui băţ o piele de lup, pe care şi-o fixa apoi strâns pe corp, ca să nu-l împiedece în mişcări, îşi împingea armele în faţă, sărind în zig-zag pe mâini şi picioare în faţa prăzii sale. Dacă avea noroc şi vântul nu bătea dintr-o direcţie nefavorabilă, pentru a-l trăda prematur, atunci se putea apropia suficient de mult pentru a-i permite să răpună un exemplar din cireadă, fără ca aceasta să prindă de veste, sau odihna să-i fie câtuşi de puţin tulburată. Chiar şi împuşcătura unei carabine nu poate tulbura o cireadă atâta timp cât animalele n-au perceput mirosul adversarului lor, în acest caz omul, prin simţul lor olfactiv. Unui vânător bine mascat, poate reuşi astfel să doboare câţiva bivoli la rând, fără ca prin aceasta să trezească bănuiala turmei. Chiar horcăitul animalelor muribunde nu le stârneşte prea mult interesul acestor animale, care după ce privesc mirate la agonia vecinului sau vecinei, îşi văd mai departe de ocupaţia lor predilectă, păscutul ierbii grase a preeriei. Dacă totuşi îndrăzneţul vânător este descoperit şi luat la goană de vreun bivol din cireadă, e suficient să sară cu îndemânare deoparte, pentru a se găsi în siguranţă. Dimpotrivă dacă ar avea de-a face cu întreaga cireadă, atunci a avea nevoie de toată îndemânarea şi sprinteneala de care e capabil pentru a evita răzbunarea hoardei dezlănţuite. A fi ajuns din urmă de o turmă de bizoni este echivalent cu moartea. Dacă vă va fi dat vreodată, să nimeriţi peste o astfel de cireadă, domnilor, păstraţi-vă sângele rece şi vedeţi să vă dispuneţi astfel încât vântul să nu vă trădeze prezenţa, îşi încheie expunerea,

erudita fiică a profesorului Membro, demnă urmaşă a învăţatului ei tată.

— Explicaţia dumneavoastră a fost într-adevăr interesantă stimată domnişoară şi cu atât mai mult regret că n-o să avem prilejul de a vedea o astfel de vânătoare. Un astfel de bizon ar fi un trofeu pe cinste pentru orice vânător, fie el alb sau indian.

— Aşa este, domnule Farrow, tatăl meu mi-a povestit c-a fost martor odată la o astfel de vânătoare. Pe vremea aceea nu era căsătorit şi interesele sale, îl mânau adesea în Vestul Sălbatec.

— Am uitat cu totul să întreb, domnişoară Membro, cine a fost acea veche, cunoştinţă care i-a relatat tatălui dumneavoastră despre mormântul indian. Persoana în cauză vă era cunoscută şi dumneavoastră?

Domnişoară Membro se înroşi toată. Se vedea clar că întrebarea venise pe neaşteptate şi-a pus-o în încurcătură. Îşi reveni însă curând, chipul ei frumos îşi recăpătă înfăţişarea-i calmă de adineaori, când răspunse:

— Da, domnule Farrow, era o cunoştinţă apropiată pe care însă eu n-o puteam suporta. Acest lucru n-are însă nici o legătură cu dispariţia tatălui meu, sunt mai degrabă problemele mele personale care n-aş vrea să vorbesc.

— Poate că vă înşelaţi asupra acestui ultim punct, domnişoară Membro. Mărturisiţi-ne deschis de ce nu-l puteţi suferi pe acest om. Presupun c-a devenit prea insistent, sau ceva de genul ăsta.

Din nou roşi, fata, încuviinţă apoi şi continuă:

— Bine domnilor, să vă povestesc atunci. Pe noi obişnuia să ne frecventeze un anume Jack Rofter, care-mi făcea curte şi-mi propuse într-o zi să devin soţia lui. Refuzai pe loc, deoarece omul nu-mi era deloc simpatic. Acesta nu se dădu însă bătut, ci continuă să-l lămurească pe tatăl meu de avantajele pe care le-ar putea avea de pe urma unei asemenea căsătorie. Tatăl meu nu se înduplecă nici el şi de aceea individul evită casa noastră un timp. Într-o zi apăru însă din nou, se purtă astfel de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic şi-i povesti tatălui meu că ştie unde se găseşte un mormânt indian. Această afirmaţie îi stârni imediat interesul tatălui meu şi toate avertismentele mele cu privire la afirmaţiile acestui om au fost zadarnice. Tatăl meu s-a decis totuşi pentru această călătorie şi până azi, aşa după cum ştiţi deja, nu s-a mai întors.

— Acest Jack Rofter, l-a însoţit în călătorie? întrebă Marian.

— Nu, a rămas în Chicago, dar după câteva zile a dispărut din oraş. Aparent s-ar fi întors la New York. Acum că-mi reamintesc de el, mi se face cu adevărat frică gândindu-mă c-ar putea sta cu adevărat la baza dispariţiei tatălui meu, pentru a-l sili pe acesta să-şi dea consimţământul cu privire la căsătoria noastră.

— N-ar fi de nici un folos, atâta timp, cât dumneavoastră înşivă, nu aţi fi fost de acord, râse Marian. Ar fi fost oricând suficient ca tatăl dumneavoastră să depună mărturie cu privire la acest şantaj şi căsătoria putea fi anulată. Nu, aici este vorba despre cu totul altceva şi e posibil ca acest Rofter să fie amestecat, dar tot aşa de bine e posibil ca tatăl dumneavoastră să fi zăbovit mai mult în ţinutul respectiv şi să fi întârziat, pur şi simplu. Poate încă nu şi-a terminat cercetările.

— În acest caz însă, mi-ar fi dat cu siguranţă de ştire că este nevoit să mai întârzie. Nu, cred mai degrabă în prima mea versiune că acest Rofter e implicat în toată povestea ăsta.

Abia acum încep să mă neliniştesc.

— Nu este cazul domnişoară, nu aveţi de ce să vă temeţi. Îl vom găsi cu siguranţă pe tatăl dumneavoastră şi dacă într-adevăr e vorba de o mârşăvie a acestui Rofter, vom ştii noi să-l facem nevătămător, iată în depărtare se zăreşte de aici o dungă întunecată, sunt cu siguranţă munţii Ozark. Peste trei ore vom fi la poalele munţilor, dar numai mâine dimineaţa ne vom putea încumeta mai departe. Locul marcat pe hartă duce adânc în inima munţilor.

Lăsarăm caii să alerge în voie şi aşa cum anticipasem atinserăm primele denivelări ale lanţului muntos, de-abia după trei ore. Întrucât nu cunoşteam prea bine ţinutul, călărirăm mai întâi paralel cu liziera lanţului muntos, pentru a descoperi un eventual defileu, prin care am fi putut pătrunde măi adânc în inima muntelui.

Acest lucru ne reuşi în cele din urmă. Trecătoarea avea doar vreo opt metri lărgime şi ducea în pantă lină în sus, dar aşa cum era permitea accesul oamenilor şi călăreţilor deopotrivă.

Pongo cercetă cu luare aminte împrejurimile şi constată că pe aici mai trecuseră adesea oameni şi animale. Aceasta ne lămuri îndeajuns pentru a hotărî să mai călărim prin acest defileu încă vreo două ore, înainte de a ne întocmi tabăra pentru popasul de noapte.

II.
UN DUŞMAN INVIZIBIL.

CAM LA O ORĂ DUPĂ ASFINŢIT, reuşirăm să găsim un adăpost într-o peşteră a defileului unde să ne petrecem noaptea. Deoarece aveam atât noi, cât şi noua membră a expediţiei noastre domnişoara Membro, pături din belşug, ne puteam gândi la o odihnă confortabilă, îndată după ce ne luarăm cina la intrarea în peşteră. Caii îi adăpostiserăm ceva mai adânc, în spatele nostru, peştera fiind destul de largă şi adâncă pentru acest scop, după ce Pongo le asigurase hrană suficientă.

Ne aflam deja la o altitudine de peste opt sute de metri şi de aici aveam o privelişte minunată asupra lanţului de munţi. Deasupra

noastră, despărţiţi de o prăpastie adâncă planau câţiva vulturi care probabil că-şi aleseseră reşedinţa tocmai aici. Cu excepţia vulturilor nici o altă urmă de viaţă nu părea să ne deranjeze.

— Ce părere ai tu, Mariane, să mai facem la noapte de pază cu schimbul? Îl întrebai nehotărât pe camaradul meu.

— Poate c-ar fi recomandabil totuşi, Robert, nu de alta, dar nu cunoaştem ţinutul şi nu ştim de unde poate apărea ceva neaşteptat. Numai armele noastre singure dacă ar dispare şi-am fi în mare pagubă. Vom proceda ca altă dată ne vom schimba tot la două ore.

Şi partenera noastră dori să ia parte la veghe, dar Marian i-o reteză scurt. În primul rând nu cunoştea nici dânsa împrejurimile şi-apoi în al doilea rând ca femeie, avea drept la o odihnă neîntreruptă, mai ales având în vedere, greutăţile şi oboseala călătoriei de a doua zi, care-i vor solicita cu siguranţă toată energia.

Pongo luă prima veghe şi pe când soarele apunea, ne lungirăm şi noi pentru primul somn. Domnişoara Membro îşi alese culcuşul cel mai în interiorul peşterii, mai aproape de cai, pe când noi, ne stabilirăm lagărul foarte aproape de ieşire. De-ndată ce Pongo mă trezi pentru veghea a doua, mă simţii perfect reconfortat. Îmi mărturisi că pe-aici pe-aproape, o fiară mare trebuie să-şi fi făcut culcuşul, întrucât auzise tot felul de zgomote şi grohăituri, dar nu putuse stabili cu precizie natura animalului.

Se duse după aceea foarte liniştit la culcare, deşi ştiam că Pongo al nostru era capabil chiar şi în somn, să distingă zgomotele care puteau constitui un semnal de avertisment în caz de pericol.

Mă postai la gura peşterii, dar după un sfert de ceas, nemişcarea mă plictisi atât de tare, încât hotărâi să fac câţiva paşi pe cărăruia care ducea din avanpostul nostru. Era lună plină şi mi propusei să examinez puţin împrejurimile. Stătui câtva timp nemişcat la marginea prăpastiei înconjurătoare, uitând între timp de avertismentul dat de Pongo.

Culmi spectrale acoperite de zăpadă, erau vizibile ca nişte glugi fantomatice în liniile zdrenţuite ale munţilor din faţă, graţia atotputerniciei astrului nopţii. Un zgomot neclar mă smulse din melancolia nocturnă şi când fără vrere am făcut un pas îndărăt şi mă întorsei, zbârnâi ceva pe lângă mine, o ciocnire se produse şi un obiect ricoşă elastic venind oarecum dinspre lateral. Spre marea mea spaimă recunoscui săgeata de luptă a unui indian, ceea ce mă făcu să o zbughesc în peşteră pentru a zădărnicii noi atacuri.

Pongo se ridicase deja în capul oaselor şi privea acum cu ochii mari săgeata pe care reuşisem s-o culeg în retragerea mea precipitată. Dacă mai zăboveam o secundă în plus la marginea prăpastiei, soarta ar fi făcut să-mi sune ceasul din urmă chiar acolo.

Îl trezii pe Marian, fiindcă nu era exclus un atac ai indienilor

duşmani care considerau un afront prezenţa noastră neautorizată în ţinutul lor: Dar Marian fu de altă părere:

— Mă întreb dacă săgeata de care spui a fost trasă într-adevăr de către un indian. Un indian n-ar fi provocat atâta zgomot, ci s-ar fi târât astfel încât n-ai fi putut percepe nimic. Apoi ar fi nimerit mai bine, decât a făcut-o potrivnicul tău. Cred mai de grabă c-a fost vorba de un alb.

Pongo, care nu cunoştea prea bine obiceiurile indienilor din America, ne propuse să întreprindă o cercetare pe cont propriu, afară din tabără. Marian însă n-a fost de acord.

— Ne aflăm în siguranţă în peştera aceasta. După ce se luminează de ziuă, vom avea o vizibilitate mult mai bună şi ne vom putea organiza apărarea mult mai bine, ca acum, pe întuneric. Rămâi tu, mai bine de pază la intrarea în peşteră, Robert. Aici nu poate intra nici un neavenit.

Se culcă imediat la loc, fiindcă veghea mea mai dura încă o oră. Fiica profesorului dispărut, nu se deşteptase în timpul discuţiei, fiindcă vorbisem foarte încet.

Pongo mai rămase câtva timp să-mi ţină companie, dar întrucât duşmanul nostru nevăzut, nu se arătă deloc, se retrase în cele din urmă în colţişorul lui şi adormi, la loc.

Îmi ascuţii toate simţurile, doar, doar voi distinge ceva, dar nu mai auzii nici un fel de zgomot. Să fi fost plasat potrivnicul nostru, undeva deasupra peşterii noastre, de unde să fi tras săgeata aia? Nu prea îmi venea să cred în explicaţia lui Marian, pentru că un alb ar fi dispus fără îndoială de o armă, un pistol de exemplu, cu care ne-ar fi putut împuşca lesne. Poate c-a vrut numai să simuleze un atac al indienilor, lansând săgeata, nu ştiam ce să cred. Din nou se auzii un zgomot uşor. Foarte clar percepui acum, undeva în partea laterală stânga a peşterii un fel de scârţâit sau scrâşnit, ca şi cum o cizmă grea ar fi strivit pietricele şi uscături în drumul său.

Alertat, pusei mâna pe pistol, privind din direcţia de unde venea zgomotul. Se va arăta oare, în sfârşit, misteriosul adversar?

Din păcate lumina lunii lumina era slabă tocmai pe cărarea care fusese calea noastră de acces la peşteră şi deşi îmi forţai din răsputeri vederea, nu putui distinge decât ceva ca o umbră neagră care se mişca pe cărare. Mă gândii să trag asupra mogâldeţei şi dacă ar fi fost o fiară s-o sperii astfel, deşi nu-mi prea venea s-o fac, fiindcă nici o fiară nu s-ar fi furişat cu atâta precauţie.

Din nou se mişcă ceva în apropiere. De data asta răbdarea mea se sfârşi. Fără a mai cugeta, dădui să mă reped asupra intrusului şi să trag asupra-i fie ce-o fi fost. În clipa când era să dau curs impulsului, cineva mă apucă de mână şi mă trase îndărăt. Era Pongo care-mi şopti:

— Masser Bertram, rămâne aici. Pongo târăşte, află duşman.

Se lăsă imediat pe brânci şi se năpusti pe cărare târâş, în umbra masivului stâncos, neieşind în bătaia lunii.

Îl văzui apoi cum face un salt spectaculos, auzii un ţipăt înfundat urmat de fuga precipitată a unui om. Pongo se împletici înapoi, dori din nou să se repeadă asupra prăzii, se opri brusc apoi, înapoindu-se în cele din urmă în peşteră.

Marian se deşteptă numaidecât, de îndată ce Pongo se reîntoarse şi-şi arătă braţul din care se iţea o săgeată. După ce o examină cu atenţie, prietenul meu se pronunţă.

— Nu-i decât o rană superficială; care n-a atins osul. Să sperăm că săgeta n-a fost otrăvită. Simţi vreo durere deosebită în braţ, Pongo?

— Săgeata nu fost otrăvită, Pongo băgat bine de seama, ne lămuri el, cu mult calm, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Marian însă îşi dădu multă osteneală să smulgă vârful săgeţii, care aşa încovoiat cum era nu permitea să-l smulgă din carne, pur şi simplu. Reuşi însă după un timp, bandajându-i mâna, de care Pongo nici nu se mai sinchisi după aceea.

— Masser, Pongo văzut, om alb fost, vrut târască în peşteră. El nu revine, ştiut Massers păzeşte. Pongo vrut să-l urmărească pe el, dar nu cunoaşte ţinut, ne şopti el, mai departe.

Deoarece timpul meu de veghe se sfârşise, mă dusei să mă întind puţin, de asemenea şi camaradul nostru negru, în timp ce Marian îşi prelua acum postul de veghe. Aţipii repede şi mă trezii după ce se iviră zorile. Domnişoara Membro mai dormea încă şi fu trezită de abia după ce Pongo pregăti masa. Despre incidentul din noaptea trecută nu-i pomenirăm nimic, Marian nu dori s-o înspăimânte degeaba.

Curând după micul dejun, eram pe cai şi ne continuarăm drumul, în pas domol. Pongo mai întreprinse înainte de a pleca o incursiune limitată în împrejurimi dar nu dădu de nici o urmă a adversarului nostru, nocturn. Probabil acesta preferase să ne observe de la o distanţă confortabilă fără a mişca nimic. Cu toate acestea continuam să fim prudenţi neslăbind din ochi înălţimile şi călărind la o distanţă de câţiva metri unul în urma celuilalt.

Cărarea devenise între timp atât de abruptă, încât adeseori călăritul nostru devenise o căţărare. Ducându-ne caii de căpăstru, urcam, tot mai sus. Nu ne dumiream cum putea să fie amplasat un. Mormânt indian la o asemenea altitudine, mai ales că, după socotelile noastre atinsesem vârful muntelui. Eram deja la o altitudine de circa o mie cinci sute de metri. Eram pe punctul de a-i atrage atenţia lui Marian asupra acestui lucru, când tocmai băgai de seamă că acesta se oprise, alături de Pongo şi-mi făcea semne să vin mai repede. Când ajunsei la el, constatai că drumul nostru cotea lateral şi ducea acum într-un defileu străjuit de pereţi de stâncă foarte abrupţi. Atinsesem vârful

muntelui şi Marian propuse să ne luăm prânzul aici, întrucât mai târziu era îndoielnic dacă vom mai putea găsi un loc de repaos favorabil. De aici stăpâneam strategic tot ţinutul putând vedea până departe şi neputând fi atacaţi prin surprindere.

— Nu crezi c-ar fi o îndrăzneală din partea noastră să traversăm călare defileul ăsta Mariane? întrebai eu. Cât de uşor ar fi pentru cineva să ne atace de sus, fără ca noi să prindem de veste.

— M-am gândit la asta Robert dar, nu există altă posibilitate, răspunse el aruncând o privire grăitoare asupra partenerei noastre de călătorie şi reluând: Cine ar putea să ne atace de sus, doar n-am văzut ţipenie de om până acuma!

Încuviinţai dând din cap. Înţelegându-i aluzia, dar îngrijorarea mea nu mă părăsi mai ales acum când văzui cât de prăpăstioşi şi înalţi păreau pereţii de stâncă prin care urma să trecem. O ocazie mai bună de a ne ataca, nu exista pentru adversarul nostru. Înălţimea pereţilor stâncoşi să fi tot fost de circa treizeci de metri, la o lungime a defileului de vreo două sute de metri.

— Ar fi mai bine, dacă am parcurge această porţiune câte unul, până în capăt, propusei eu. Chiar dacă n-am întâlnit oameni până acum, nu trebuie să uităm că ne găsim în ţinuturile indienilor, care nu s-au arătat totdeauna prietenoşi albilor. Poate dacă o parte din noi ar sta de veghe aici observând creasta munţilor în timp ce unul, sau poate doi, se vor încumeta prin defileu ar fi mai în folosul nostru al tuturor.

— Şi pe ultimul care rămâne aici, cine-l va apăra, Robert? zâmbi Marian.

— Ei bine, ultimul va trebui să-şi ia tot riscul asupra sa şi să călărească mai repede. Ceilalţi ajunşi la capătul defileului vor trebui să privească înălţimea stând de veghe cu armele pregătite în caz că se încearcă ceva duşmănos. Mă ofer eu să rămân ultimul aici.

— Nu, mai bine rămân eu ultimul, ştiind că mă pot baza pe tine, să veghezi asupra siguranţei mele, cu arma pregătită, râse Marian.

Nu mă atinse ironia prietenului meu pe care-l ştiam glumeţ din fire, ci-mi dădui acordul fiindcă nu avea nici o importanţă cine rămânea în cele din urmă aici pe creastă.

Imediat după prânz şi pornirăm. Deocamdată se putea călări şi încălecarăm repede, luând-o cu domnişoara Membro înainte. După un sfert de ceas atinserăm defileul şi am intrat hotărâţi să-l străbatem. Era un sentiment neplăcut care mă încerca acuma şi de mai multe ori nu mă putui reţine de a privi instinctiv în sus ca şi cum cineva s-ar fi pregăti în tot momentul să se arate pe creastă. Ajunserăm fără incidente la capătul defileului şi descălecarăm. Acum trebuia să veghez eu însumi asupra siguranţei camarazilor mei Marian şi Pongo.

Când şi acesta din urmă ajunse fără vreun incident la noi, îmi veni

inima la loc. Acum era rândul lui Marian şi eu trebuia să-mi concentrez toată atenţia asupra crestelor înalte, deoarece, nu mai rămânea nimeni să observe în condiţii avantajoase parcurgerea defileului. De pe partea lui Marian vederea era mult mai bună, se înţelege, deoarece observarea se făcea de sus. Marian îşi struni calul pentru un pas cât mai vioi. Ridicai carabina, cu degetele pe trăgaci, urmărind crestele zimţate ale masivului stâncos, iată-l pe Marian ajuns în mijlocul defileului, când spre spaima mea, un bolovan imens se desprinse şi se rostogoli de la înălţime în trecătoare. Mai avui timp să scot un ţipăt ascuţit de avertisment, care-l făcu pe Marian să sară repede într-o parte. O fracţiune de secundă mai târziu se prăbuşi, în locul pe care el stătuse, un bloc imens de stâncă care l-ar fi făcut pilaf.

O clipă atenţia mea se abătu de pe înălţimi, urmărind traseul bolovanului şi ce se întâmpla cu Marian.

Când ochii mei se îndreptară din nou în sus, văzui cum o siluetă se apleacă peste stânci şi-şi lua poziţie de tragere cu pistolul pregătit. Am tras numaidecât, de două ori. Una după alta bubuiră împuşcăturile mele şi urmarea a fost că omul dispăru cu iuţeala fulgerului.

— Să fi fost atins, sau să fi reuşit să se pună în siguranţă cu o clipă mai devreme? Nu puteam ştii, dar degetul meu nu tremurase deloc când apăsasem pe trăgaci.

După câteva secunde, Marian era lângă mine şi acum chipul lui afişa o mină gravă. Fiica profesorului Membro, era uluită şi nu-şi putea închipui de unde apăruse omul acela şi mai ales ce voia de la noi. Noi însă aveam bănuielile noastre şi-acuma am fi fost lichidaţi sau grav răniţi dacă nu am fi procedat atât de precaut.

Am călărit mai departe, fără să ne mai oprim. Încă mai persista pericolul de a fi atinşi de un glonte tras de pe creastă deşi atât de uşor nu i-ar fi fost adversarului nostru, să ne ajungă, dat fiind masivul de stânci care trebuia înconjurat, numai dacă n-ar fi avut vreun părtaş la fărădelegea asta, ceea ce era greu de crezut.

Ne găseam acum într-o vale largă, care cobora mereu. Marian îşi îngădui un răgaz timp de câteva minute pentru a examina cu atenţie harta profesorului şi adnotările.

— Cred că în noaptea asta o să ajungem la locul marcat pe hartă unde ar trebui să se găsească mormântul indianului. E însemnat cu o cruciuliţă. În celălalt document locul însemnat se numeşte „Valea Morţii". S-ar putea să mai întâmpinăm surprize odată ajunşi acolo.

Domnişoara Membro nu zise nimic, dar se uită cu o astfel de figură nedumerită la Marian, încât acesta crezu de cuviinţă s-o încurajeze.

— Cred că individul care a organizat atacul împotriva noastră în trecătoare, este răspunzător de dispariţia tatălui dumneavoastră. De aici se deduce că profesorul Membro mai trăieşte încă, altfel n-ar încerca cu atâta neruşinare să ne împiedece să ajungem la el. A mai

încercat în noaptea pe care am petrecut-o la peşteră, continuă el şi-i povesti acum incidentul întâmplat acolo. N-am vrut să vă înspăimântăm fără motiv şi de aceea am trecut cu vederea întâmplarea. Acum ştim precis ce ne aşteaptă şi de aceea cred că e mai bine să fiţi pusă în temă.

— Nu mă tem de nimic domnule Farrow. Pe de altă parte ştiu cum se umblă cu armele de foc, replică fata hotărâtă. E vorba acum de a-l elibera pe tatăl meu şi de aceea voi face tot ce este necesar pentru atingerea acestui scop. Cu atât mai mult mă bucur că v-am întâlnit altfel acest duşman nevăzut m-ar fi făcut cu siguranţă nevătămătoare pentru el.

— Nu v-ar fi ucis poate, dar v-ar fi adus în stăpânirea lui. Ştiţi ce bănuiesc?

— Doar nu cumva… că acest adversar invizibil ar fii… Jack Rofter?

— Ba tocmai aşa. Chiar aşa cred domnişoară Membro. Aşa se explică veghea lui îndelungată aici în această zonă muntoasă, conta pe apariţia dumneavoastră şi a vrut să-i scoată din cursă pe cei ce vă însoţeau.

— Şi iată că am atras asupra dumneavoastră un mare pericol, deşi n-a fost intenţia mea.

— Nu trebuie să vă faceţi scrupule din cauza noastră, fiindcă noi ne-am oferit de bună voie să vă ajutăm. Pe de altă parte, suntem de mult obişnuiţi cu pericolele şi o escapadă în această regiune lipsită de emoţii puternice, ar fi fost prea plictisitoare pentru noi. Prietenul meu aici de faţă era de-a dreptul dezamăgit că aici în plină preerie americană nu ne era dat să întâlnim nici un eveniment notabil şi aşa chiar era până la apariţia dumneavoastră.

Domnişoara Membro râse din inimă la spusele lui Marian, pe care le adeverii cu însufleţire. Încă o dată Marian scoase harta la iveală şi stabili cu precizie locul unde ne aflam…

— Din păcate vom ajunge la „Valea Morţii” abia după apusul soarelui, de aceea cred că ar fi mai bine, dacă am potrivi astfel lucrurile ca să ajungem acolo de-abia mâine dimineaţa. Pe întuneric nu putem, întreprinde nici aşa nimic, a fost el de părere. Dacă în drumul nostru mai întâlnim vreo peşteră cât de cât prielnică popasului, ca cea de astă noapte, propun să înnoptam acolo.

Găsirăm cu toţii că era o propunere bună, întrucât nu ne convenea nici unuia să ajungem pe timpul nopţii într-un loc cu o faimă aşa de rea încât a fost numit „Valea Morţi”.

De fapt nu ştiam de ce i s-a dat acest nume, doar datorită faptului că acolo se găseau morminte indiene sau că acolo se întâmplau evenimente care ar fi putut cauza moartea. Oricum ar fi fost era de preferat să ajungem acolo la lumina zilei, pentru a vedea mai clar cum stau lucrurile.

De aceea nu ne mai simţeam zoriţi de data asta şi călăream în voie. Aste nu însemna să lăsăm prudenţa deoparte. Priveam cât de des puteam înspre culmile stâncoase, pentru a surprinde un eventual atacant şi mai ales Pongo, era cu ochii în patru, acum când ştia cu cine are de-a face.

Am ajuns iarăşi la un defileu fierăstruit de un pârâu de munte. Un defileu lung de vreo o sută de metri, albia pârâului fiind străjuită pe o parte şi alta de stânci mai mult sau mai puţin masive. Cu greu străbăturăm această piedică, de fapt numai pas cu pas şi în tot acest răstimp, nu aveam deloc vedere asupra crestelor zimţate de deasupra ale peretelui stâncos ce încadrau defileul. Nu era posibil însă ca misteriosul nostru duşman să fi ajuns aici, trebuia mai întâi să se caţere pe pereţii aceştia abrupţi pentru a fi deasupra prăpastiei şi a avea o bună perspectivă asupra trecătoarei de jos. În răstimpul acesta scurt nu putea să fi reuşit. De aceea acordam mai multă atenţie prăpastiei de jos, decât crestelor de sus şi furăm cu adevărat bucuroşi când copitelor cailor noştri li se oferi în fine un teren tare sub picioare. Continuarăm să mergem înainte, mereu înainte, înconjuraţi de o linişte nefirească, doar din când în când liniştea era tulburată de apariţia vreunui animal care apărea şi dispărea repede în cine ştie ce vizuină. Spre seară furăm nevoiţi să facem popas şi deoarece nici o peşteră nu se ivise între timp, nu ne rămânea decât să ne căutăm ioc de tabără pe locul unde ne aflam. Preferarăm un loc mai ferit la poalele unei stânci proeminente. Ne aflam din nou într-o vale largă, străbătută de un pârâiaş. Pământul era uscat şi sărăcit, acoperit pe ici colo de smocuri răzleţe de iarbă şi chiar unele tufişuri ce apăreau pe ici colo de-a lungul malului apei.

Întrucât eram protejaţi de peretele de stâncă, ne puturăm concentra atenţia asupra văii, care cu siguranţă noaptea era în întregime luminată de razele lunii, focul nu-l puteam face şi-ar fi fost o mare neprevedere din partea noastră să încercăm să-l facem, de aceea ne mulţumirăm cu o cină rece, frugală, după care ne duserăm la culcare. Organizarea veghei pe timpul nopţii hotărârăm s-o păstrăm aşa cum fusese cu o noapte înainte, de aceea mă mirai când după ce am fost deşteptat de Pongo, îl văzui pe Marian treaz şi cu carabina pregătită de tras în mână. Luna era sus pe cer şi lumina valea aproape ca lumina zilei. Marian arătă spre celălalt mal al pârâului, care curgea la oarecare distanţă de tabăra noastră. Nu-mi crezui ochilor când văzui în zona aceea două animale, la care nu m-aş fi gândit. La început mă bătu gândul că aveam în faţă două pantere sau doi tigri, dar nu erau decât două exemplare minunate de jaguari. Ştiam că aceste animale se întâlnesc numai în America de Sud, dar în cazuri izolate au fost semnalate animale răzleţe şi în sudul Americii de Nord. Faptul de a le fi întâlnit aici în regiunea asta muntoasă, ridica destule semne de

întrebare, ştiut fiind că aceste feline se aţin mai ales pe lângă albiile râurilor înconjurate de o vegetaţie abundentă. Jaguarul face parte din familia felinelor căreia îi aparţine şi pantera şi e puţin mai mic decât tigrul, devansând toate celelalte feline aparţinând speciei, bineînţeles cu excepţia leului. Lungimea corpului nu este aşa de mare ca a tigrului şi toate membrele îi sunt relativ mai scurte comparativ cu alte feline. Numele lui provine din limba Guarami, care numeşte fiara „jaguarette”, ceea ce înseamnă „corpul câinelui”. Blana sa galbenă, mai bine zis pătată cu galben este foarte preţuită de negustori şi aproape două mii de astfel de blănuri se exportă anual spre Europa.

Cum să fi ajuns, aceste animale, aici în valea asta? Privii întrebător spre Marian, care la rândul, său examina cu atenţie minunatele feline.

Trebuie să ne fi adulmecat între timp, deoarece caii noştrii deveniră foarte neliniştiţi. Dar jaguarii nu făcură nici o încercare de a se apropia, ci se hârjoneau aparent liniştiţi de cealaltă parte a râului.

Îmi trăsei şi eu puşca, dar din fericire nu fui nevoit s-o folosesc. Auzirăm un fluierat, iar jaguarii ciuliră urechile, ridicară capul şi… o luară la fugă de-a lungul pârâului înspre direcţia spre care voisem noi, s-o apucăm, încă de ieri.

— Îmblânziţi, constată Marian, acum, poate că avem de-a face cu un indian bătrân care a domesticit fiarele de mici şi le-a adus în această regiune muntoasă.

— Şi-n acest caz avem de-a face cu un duşman extrem de primejdios, în caz că acest om ar avea într-adevăr intenţii ostiile la adresa noastră. Poate că animalele sunt dresate să atace chiar oameni, fui eu de părere.

— Poate că ai dreptate, deşi e de preferat să ai de-a face cu două pantere domesticite, decât cu două sălbatice. Ar fi neplăcut să fim nevoiţi să le împuşcăm, abstracţie făcând de faptul că zgomotul împuşcăturilor ne-ar putea trăda.

— Cum adică ne-ar putea trăda? Doar duşmanul nostru ştie prea bine că venim.

— Duşmanul nostru da, dar nu şi indianul, care are aceste două exemplare de pantere minunate şi care după presupunerile mele îşi duce veacul pe aici prin munţi.

— Te gândeşti la vreun fermier indian, vreun „emigrant” al vreunui trib, Mariane? Nu mă gândeam că printre indieni ar putea exista aşa ceva.

— Vreun indian singuratic ar putea fi fără îndoială, dar nu mă gândesc la unul care a fugit intenţionat din lume, Robert. Acest om are aici o anumită misiune şi dacă te gândeşti puţin vei ajunge la aceeaşi concluzie ca şi mine.

— Te referi la mormântul indian; da, asta ar putea fi atunci destul de tragic pentru profesorul Membro, că şi-a ales drept scop tocmai

cercetarea acestui mormânt.

— Aşa este şi la asta m-am gândit de prima dată când am văzut animalele şi am auzit fluieratul îmblânzitorului. Dar dacă numai un indian păzeşte mormântul, nu ne va fi greu să-l scoatem, din circulaţie. Doar nu vrem să profanăm mormântul, ci doar să-l căutăm pe profesorul dispărut.

— Poate că acesta a şi deschis cavoul şi a fost surprins asupra faptei de către indian. În acest caz, teamă mi-e că nu-l vom mai afla în viaţă.

— E în viaţă încă şi acest lucru e dovedit de atacul asupra noastră. Nu ştiu însă, în ce relaţii se află atacatorul nostru cu paznicul mormântului. Dar asta vom afla mâine dimineaţa, acum ar fi bine să ne culcăm, sperând că panterele ne vor lăsa la noapte în pace.

Mă gândii să-i urmez sfatul, dar somnul nu mi se lipii de gene şi după o vreme mă sculai, fiind foarte aproape momentul când trebuia să-l înlocuiesc pe Pongo. Mă concentrai cu desăvârşire asupra pazei, dar nimic deosebit nu se întâmplă în vale.

După două ore, îl deşteptai pe Marian şi mă întinsei să dorm; de data asta adormii imediat. Nimic deosebit nu se mai întâmplă în noaptea asta şi dimineaţa, după micul dejun, în timp ce călăream din nou agale, Marian fu de părere:

— Acum trebuie să fim într-adevăr foarte atenţi, căci într-o oră vom fi în „Valea Morţii”. Aici pe hartă, de la semnul marcat cu o cruciuliţă, porneşte o linie subţire lungă, pe care nu mi-o pot explica în nici un fel. Poate semnaliza un nou defileu. Adversarul nostru invizibil s-ar putea să ne-o fi luat înainte şi de-acum ne putem aştepta oricând la o capcană, în drum.

— Poate că-i tocmai defileul de adineaori, Mariane şi dacă nu va fi aşa o să-l străbatem ca şi pe celălalt. Şi apoi…

— Şi apoi o să dăm de bătrânul indian, care organizează veghea. Prea uşor n-o să fie şi acum vine partea cea mai grea a călătoriei noastre. Dar iată, colo în faţa noastră este defileul cu pricina, care e de data aceasta sensibil mai îngust decât celălalt, aşa că va trebui să călărim unul în spatele celuilalt. Dar mai întâi să zăbovim niţel şi să cercetăm puţin împrejurimile.

Ne aflam la o răscruce şi-n faţa noastră se deschidea o trecătoare printre masivul stâncos, într-adevăr foarte îngustă. Să fi tot fost de vreo trei metri lăţime, în timp ce pereţii de stâncă aveau o înălţime de circa patruzeci de metri părând să facă acolo sus o adevărată boltă de piatră.

III.
VALEA MORŢII.

DEOARECE DEFILEUL NU URMA o pantă înclinată, puteam călării destul de repede, dar bineînţeles în şir indian. Chiar la mijloc acesta făcea o cotitură, aşa că nu-i puteam vedea capătul. Cel mai indicat era ca Marian s-o ia puţin înainte pentru a constata dacă „aerul era curat”.

Tocmai când voiam să-i fac propunerea acesta mi-o luă înainte şi parcă ghicindu-mi gândurile încuviinţă numai din cap şi-şi struni mustangul direct spre defileu. Ajunse nevătămat la cotitură şi mă gândeam tocmai c-o să dispară pe noul traseu când spre spaima mea văzui cum îşi cabră calul şi făcu în goană mare calea întoarsă.

— Defileul este păzit cu străşnicie dragă Robert, îmi spuse el. Ambii jaguari stau la pândă de cealaltă parte, nevăzută, a defileului şi-au luat de îndată poziţie, mârâind, de cum m-au văzut. Calul meu s-ar fi speriat groaznic dacă nu l-aş fi strunit imediat şi nu m-aş fi întors. Să încercăm să străbatem distanţa pe jos, n-aş dori să fiu nevoit să împuşc fiarele.

— Întrebarea e cine veghează acolo sus, pe creastă Mariane. Cât de uşor i-ar fi potrivnicului nostru să se arate în orice clipă şi să tragă asupra noastră.

— Nu trebuie să ne sinchisim de atâta lucru. Pongo şi fata rămân aici de veghe şi dacă omul nostru se arată, Pongo va ştii ce are de făcut, de asemenea domnişoara Membro. Credeţi c-aţi putea nimeri la depărtarea asta domnişoară?

— Bineînţeles domnule Farrow. Trag destul de bine şi-mi asum răspunderea de a veghea asupra siguranţei dumneavoastră.

Marian dădu numai din cap apreciativ. Descălecarăm aşadar, lăsarăm de-o parte armele grele care ne-ar fi putut numai stânjenii şi cu pistoalele pregătite pătrunserăm cu îndrăzneală în defileu.

Când ajunserăm în locul unde acesta făcea cotitura respectivă, constatarăm spre uimirea noastră că jaguarii dispăruseră.

Probabil că fuseseră rechemaţi fiindcă o ascunzătoare potrivită pentru aşa ceva nu se prea vedea.

Defileul mai continua încă din locul unde ne aflam cam vreo cincizeci de metri şi în câteva minute am fi putut acoperi lesne distanţa. Marian, prevăzător ca întotdeauna a hotărât altfel. Rămase să stea de pază aici, pe când eu aveam misiunea de a mă reîntoarce şi ai aduce pe camarazii noştri împreună cu caii. De-abia după ce aceştia ar fi dispărut în curbura defileului, trebuia să-i urmez şi eu, după vreo zece minute de răgaz.

Zis şi făcut. Mă întorsei înapoi şi după câteva minute aceştia se găseau lângă camaradul meu, care se urcă de-ndată pe cal şi-mi făcu un semn.

Între timp, eu ţineam strict sub observaţie înălţimea, dar nu se arătă nici un om. Când după zece minute pornii eu însumi în galop prin trecătoare nu mă mai gândeam la nici un pericol.

Dar mă înşelasem, căci imediat după curbură era s-o păţesc. Chiar înaintea mea căzu un bloc de stâncă cât toate zilele, aruncat de sus.

Aşadar omul nostru era la post, numai că nu calculase bine momentul impactului. Nu-mi mai putui stăpânii calul deloc şi tocmai când mă gândeam că mă voi ciocni, cu cal cu tot, de masivul stâncos abia prăvălit, care ocupa aproape toată lărgimea defileului, bravul meu mustang, făcu o săritură măiastră numai de el ştiută şi într-o clipă... mă aflai dincolo şi după câteva secunde eram la capătul drumului unde-l zării pe Marian cu carabina pregătită pentru tragere. N-avu ocazia însă să tragă nici un glonte, pentru că vicleanul nostru inamic nu se arătă. Nu putui să nu remarc viclenia adversarului nostru. A aşteptat până ce nici unul dintre noi n-a mai ţinut sub observaţie înălţimea şi abia atunci a acţionat. Şi cât pe-aici să-mi vină de hac. Din fericire nu i-a reuşit şi acuma am putut să ajung nevătămat la camarazii mei.

Străbăturăm în galop, drumul rămas şi nu mult după aceea ne găsirăm într-o vale largă, de formă ovală, pe care natura a creat-o astfel. Era un cazan destul de larg, dar de aici nici o cărare nu ducea într-un loc anume. Era un fel de înfundătură care nu mai ducea nicăieri şi Marian ne explică că am ajuns ia capătul călătoriei.

Aceasta era aşa numita „Vale a Morţii”, pe care profesorul Membro şi-o însemnase pe hartă. Şi pe acest teren creştea iarbă dar nu era udată de nici un râuşor. Pârâul de adineaori se vărsa într-o parte a unei prăpăstii şi acuma am putut, în fine, să-mi explic de ce am văzut, jaguarii în noaptea aceea. Se duseseră pur şi simplu la adăpat. Merserăm călare până în mijlocul cazanului şi ne oprirăm acolo. Peste tot unde ridicam privirea se înălţau stânci abrupte colţuroase şi nu găseam nici o ieşire din acest cazan, aşa cum nu era nici o ieşire dintr-o peşteră în care ai intrat, afară de drumul pe care ai venit, evident, Unde rămăseseră jaguarii?

— O să-i găsim, n-ai nici o grijă Robert, îmi răspunse Marian, după ce i-am pus această întrebare. Această vale îşi are şi ea secretul ei altfel n-ar fi pe degeaba numită „Valea Morţii”.

Să descălecăm şi să ne odihnim niţel de amiază, poate că între timp se arată şi stăpânul jaguarilor.

Asta n-o mai credeam dar cred că ştiam la ce face Marian aluzie. Bineînţeles că-şi vor face apariţia fiarele, dar îmi propusei să nu le las în nici un caz să se apropie prea mult de noi, mai bine le împuşcam înainte de a ne dăuna prea mult, chiar dacă erau domesticite.

Întocmirăm tabăra astfel încât fiecare dintre noi să poată să ţină sub observaţie o direcţie anume. Mâncarăm în tăcere din masa noastră frugală, cu ochii mereu în patru, dar nu furăm tulburaţi în timpul mesei. Nimeni nu se arătă, dar ştiam prea bine, că aici trebuia neapărat să existe o ascunzătoare.

Pongo şi fata rămaseră mai departe de veghe, la locul ales pentru repaus, în vreme ce noi, Marian şi cu mine, încălecarăm să dăm o raită prin extremitatea din dreapta a acestei căldări şi a începe de acolo cercetările. Nu prea era mult de cercetat căci pretutindeni era numai piatră netedă. Doar în fundul cazanului dădurăm peste un bloc de piatră mai proeminent pe care Marian îl neglijă într-adins, făcându-mi un semn cu ochiul, când tocmai intenţionam să mă îndrept într-acolo.

Cercetarăm de jur-împrejur, zadarnic însă. Pe când ne aflam deja de partea opusă primului nostru obiectiv, tovarăşul meu îmi spuse:

— A mai rămas numai blocul aceia uriaş, de stâncă, ca să ascundă intrarea în vreo peşteră, văgăună sau ceva de genul ăsta. Poate că şi mormântul indianului se află tot acolo. Să ne gândim dacă să aşteptăm noaptea pentru a întreprinde ceva, sau s-o pornim chiar acum.

— Ar fi mai bine să nu mai zăbovim cercetările sau ţie frică de cei doi jaguari? Presupusei eu.

— Da şi nu, dragă Robert. Mi-ar părea într-adevăr rău să fiu nevoit să împuşc animalele. Dar iată că trebuie să ne hotărâm. Din direcţia blocului de stâncă, ambele fiare se îndreaptă spre Pongo şi fată. Scoate repede pistolul Robert!

Ne grăbirăm cât puturăm spre mijlocul văii, spre locul nostru de campare, dar jaguarii fură şi mai rapizi. Adevărat că nu-i atacară pe camarazii noştri, îşi arătară colţii însă făcură un ocol şi ieşiră pe acolo pe unde pătrunsesem noi, aici, în vale.

Privii, mirat, spre Marian şi apoi spre enormul bloc de stâncă de unde se năpustiseră animalele şi acum zărirăm intrarea unei peşteri, în care stătuseră ascunse felinele. Să îndrăznim oare să pătrundem în peşteră şi să lăsăm, între timp, caii noştri nepăziţi?

— Da, Robert, putem s-o facem liniştiţi, căci jaguarii nu se vor întoarce prea curând, afară de cazul că li se va porunci s-o facă. Dar, nu, iată că vin din nou şi dispar în peşteră. Să sperăm că nu se va bloca iarăşi.

Într-adevăr, felinele se întoarseră, ne arătară şi nouă colţii în trecere şi dispărură în peştera din stâncă.

Aşteptarăm ca aceasta să se închidă prin vreun mecanism oarecare, dar spre mirarea noastră, rămase deschisă, ca şi când ne-ar fi poftit înăuntru.

— Să intrăm cu toţii, sau Pongo şi fata să rămână pentru orice eventualitate afară? îl chestionai eu pe Marian.

— Mai bine e să rămână, bineînţeles. Pongo a fost din totdeauna acoperirea noastră şi în caz că s-ar întâmpla ceva acolo, el va fi speranţa noastră. O să-i dau instrucţiuni precise. De cei doi jaguari nu are a se teme, n-o să-i facă nimic.

— Pongo şi teama, rasei eu amuzat. El nu se teme chiar de ar fi să-i atace cu cuţitul său de spintecat rechini. Ştii cum i-a venit de hac unui

urs grizzly!

După ce o puserăm în temă pe fată despre intenţia noastră, de a intra în peşteră, ea nu fu de acord la început. Bănuia că tatăl ei, se afla acolo înăuntru şi voia să ne însoţească, dar din fericire Marian reuşi s-o lămurească c-ar fi mai avantajos pentru noi dacă ar rămâne, pentru început, afară de pază cu Pongo.

Acesta din urmă primii ca de la sine înţeles misiunea de a se considera acoperirea noastră, deşi îi era cam neplăcut să păzească şi să-i ţină tovărăşie unei fete.

Cu pistoalele pregătite în mână păşirăm hotărâţi spre intrarea în peşteră. Aceasta era deschisă şi când aprinserăm lămpile noastre de buzunar, luminarăm un gang lung, care ducea adânc în inima muntelui, după cum puturăm constata de la bun început.

La început examinarăm cu atenţie blocul de stâncă, sub care se deschidea intrarea în peşteră şi mai ales bucata mai mică de stâncă care servea de uşă peşterii şi care, putea bloca, după cum constatarăm intrarea. Aceasta putea fi blocată din interior de către un om, care ar fi dispus de multă forţă pentru a trage „zăvorul" – adică pentru a închide şi bloca uşa cu bolovanul acela.

Păşirăm apoi încet înainte pe culoar. Ne aşteptam în fiecare clipă la un nou atac al fiarelor, dar nu se întâmplă nimic şi din ce pătrundeam mai adânc cu atât distingeam un miros nou ciudat aici în gang.

— Poate că în curând vom ajunge la mormântul acela indian, îmi şopti Marian la ureche. Doar ai simţit mirosul şi tu.

— Atunci nu pricep deloc, de ce a fost lăsată „uşa" deschisă pentru noi, Mariane, îi răspunsei eu, la fel de încet. Acest paznic numai că nu ne pofteşte să-i vizităm sanctuarul.

— Nici eu nu înţeleg de ce, Robert, dar vom vedea în curând. Cred că la capătul coridorului ăsta întunecos vom găsi cavoul indian.

Lumina vie a lămpilor noastre de buzunar desigur că ne trădaseră de mult prezenţa, dar altfel nu puteam înainta prin bezna din cavernă, deşi periculos era în orice caz, duşmani primejdioşi ne puteau atrage în orice clipă într-o capcană.

După câteva minute ajunserăm într-un loc cu tavanul boltit, la a cărui vedere ne oprirăm surprinşi. Într-un spaţiu de douăzeci de metri lung şi zece metri lat, stăteau atârnaţi de pereţi, mumii de indieni, vopsite în culori vii de război şi avui pentru moment impresia c-am intrat într-un panoptic sau un muzeu straniu de moaşte indiene În mijlocul spaţiului astfel descris, se găsea un soclu, pe care se găsea un singur indian, pe care-l cunoscurăm pe dată ca şi căpetenie, căci două pene uriaşe de vultur îi erau înfipte în păr.

Stăteam de câtva timp copleşiţi de mirare acolo, contemplând arta mortuară indiană, aproape uitând de prezenţa celor doi jaguari.

Şi iată că ambele fiare ieşiră ca din mormânt şi ne înconjurară pe

loc, una lângă mine, cealaltă de partea lui Marian, privindu-ne cu ochi scânteietori. Mâna îmi lunecă aproape instinctiv spre brâul unde-mi atârna pistolul, dar animalul îmi simţii gestul şi-şi dezveli dinţii mârâind furios. Marian îmi şopti imediat:

— Nu întreprinde nimic Robert, să aşteptăm, ce vor de la noi. Să încercăm să păşim cât mai încet.

Făcu încercarea cât mai natural cu putinţă şi jaguarul de pe partea lui nu se nelinişti în vreun fel, ci-l urmă numai, pas cu pas. Animalul de pe partea mea se comportă la fel de îndată ce schiţai aceiaşi mişcare şi, de îndată ce ajunsei lângă camaradul meu, îi zisei încet:

— Iată o situaţie comică. Am găsit mormântul indian şi avem parte de aşa însoţitori. Să încercăm să părăsim cavoul, ce zici?

— Da, Robert, va trebui s-o facem, pentru că n-avem ce căuta aici, în această peşteră. Voiam să-l găsim doar pe profesorul Membro. Haide să ne întoarcem nu vreau să mai tulbur pacea morţilor.

Marian vorbise dinadins tare, ca vorbele sale să poată fi auzite de un ascultător ascuns. Voiam să pornim încet înapoi, dar jaguarii nu părură să fie de acord, aşa că trebui să renunţăm la intenţie. Înainte ca Marian să poată spune ceva, o voce se auzi în faţa noastră şi, după ce lămpile noastre de buzunar, se poziţionară într-acolo, zărirăm un indian în vârstă, vopsit în aceleaşi culori de război, cu care era vopsit şi căpetenia de pe soclu, cu care semăna uimitor de bine.

Pentru o clipă crezurăm că e chiar mortul, dar buzele sale se mişcară şi într-o engleză bună ni se adresă:

— Rămâneţi pe loc şi nu vă mişcaţi! Animalele mele nu vă vor face nimic. Aţi pătruns într-un sanctuar unde nici un alb n-a îndrăznit până acum să pătrundă. Din vorbirea voastră am înţeles că nu ştiţi ce căutaţi. Căutaţi pe cineva anume?

— Da căutăm o cunoştinţă de-a noastră, pe profesorul Membro. Am găsit uşa peşterii deschisă şi de aceea am intrat aici. Când am vrut să ne reîntoarcem, fiarele acestea nu ne-au permis, răspunse Marian.

— Şi nici n-o vor permite. Acest profesor se găseşte aici. Şi el a pătruns neautorizat şi dorea ca rămăşiţele strămoşilor mei să fie cercetate. Curând va veni ziua când va trebui să-l sacrific pe altarul strămoşilor mei. Atunci va plăti cu viaţa fapta lui. De asemenea şi voi, care aţi pătruns nepoftiţi aici, veţi avea aceeaşi soartă, dar fiindcă n-aţi ştiut că profanaţi morminte, soarta voastră va fi mai blândă, veţi muri mult mai repede. Aveţi prieteni care vă aşteaptă. Dacă vor pătrunde aici îi aşteaptă aceeaşi soartă. Urmaţi-mă acum, dar nu faceţi nici o mişcare pripită altfel animalele mele vă vor sfâşia într-o clipită. Vă voi lua mai întâi armele de care nu mai aveţi nevoie. Zicând aceasta, dintr-odată ne trezirăm cu el în faţa noastră şi constatarăm cu această ocazie că în ciuda vârstei, era foarte îndemânatic şi dispunea de o forţă ieşită din comun.

Repede ne smulse pistoalele de la brâu şi le depuse pe soclul pe care se odihnea căpetenia, ca şi când i-ar fi adus acesteia prin asta o ofrandă binemeritată.

De noi nu se mai sinchisi, eram oricum atât de bine flancaţi de cei doi jaguari care la cel mai mic semn ne-ar fi sfâşiat în bucăţi, dacă am fi încercat să opunem cea mai mică rezistenţă.

Indianul îşi aprinse o faclă şi ne invită să stingem lămpile noastre. Din fericire nu ni le confiscă. Ne conduse apoi printr-un coridor lateral, care dădea într-o încăpere pe care o mascase din nou printr-un mare bloc de piatră.

După ce împinse piatra de o parte, zărirăm la lumina făcliei un om prăbuşit la pământ şi ne dădurăm seama că în faţa noastră se găsea profesorul Membro. Câteva secunde mai târziu, uşa se închise în urma noastră şi când lămpile noastre se reaprinseră zărirăm figura calmă a unui om care ne întrebă liniştit de unde am aterizat aici.

— Trimişi de fiica dumneavoastră, domnule profesor Membro. V-am căutat aici şi am fost traşi pe sfoară de indianul cel bătrân, îi răspunse Marian.

— Deci fiica mea e de asemenea aici domnilor. A încăput şi ea pe mâna acestui om!

— Încă nu, dar nu va trece mult şi se va întâmpla şi cu dânsa ca şi cu noi. De când zăceţi prizonier aici?

— De aproape şase săptămâni, domnilor. Acest Rofter, care mi-a trădat secretul cu privire la mormânt, trebuie să fi ştiut de la început că voi fi luat prizonier. Intenţiona să mă lase să fiu omorât dacă nu voi consimţi la căsătoria lui cu fiica mea.

— Ştim totul, domnule profesor. Permiteţi-mi acum ca să fac prezentările. Numele meu e Farrow şi acela de colo e prietenul meu Bertram.

— Încântat de cunoştinţă domnilor, mă bucur că v-am cunoscut Nu mă bucur, fireşte, c-aţi fost luaţi prizonieri din cauza mea.

— Vă credem pe cuvânt domnule profesor, râse Marian. Dar nu vă pierdeţi curajul, avem cu noi un însoţitor de nădejde care nu ne va lăsa de izbelişte.

— Atunci trebuie să fie el însuşi un uriaş, care să posede puteri supraomeneşti. Credeţi că vă va veni în ajutor curând?

— L-am dat instrucţiuni să ne aştepte până la miezul nopţii. În caz că nu apărem, atunci poate intra în acţiune, pentru tentativa de eliberare. Acest bătrân indian se foloseşte şi de alte arme decât cele două feline?

— Numai de cei doi jaguari. Eu am găsit intrarea în peşteră liberă şi am pătruns înăuntru fără multe nazuri. Dintr-o dată cei doi jaguari au fost lângă mine şi mă flancară astfel încât nu putui face nici o mişcare. Am fost aruncat aici şi nu-mi rămase decât să aştept ziua, în

care voi fi oferit ofrandă morţilor. Ştiu istoria indienilor şi ştiu la ce zi s-a referit indianul. Peste trei zile, va fi momentul aşa că aţi sosit tocmai la ţanc!

— Aşa e, dar din păcate nu suntem liberi. Mă bazez pe camaradul nostru pe care l-am sfătuit să prindă „pisicile" astea când merg să bea apă, după care poate pătrunde fără griji în peşteră să ne elibereze.

— Da, dacă n-ar fi blestematele astea de animale, poate că aş fi rezolvat şi eu singur cu indianul. Aşa stând lucrurile însă, stau aici şi-mi aştept moartea. Oricum, cu o moarte e dator omul.

— Nu credeţi cumva c-am putea fi ascultaţi aici de către indian, domnule profesor, întrebai eu cu îngrijorare, gândindu-mă c-am fi putut trăda intenţiile lui Pongo.

— Nu ne ascultă nimeni. Pe indian nu-l interesează ce vorbim noi, domnule Bertram. Indienii nu cunosc ceea ce se numeşte curiozitate.

— Atunci măcar ne vom putea petrece timpul cu folos, încercând să deblocăm uşa. Va fi greu, dar cu puteri unite, cred că vom reuşi să dăm bolovanul la o parte. Să sperăm că animalelor li se va face sete şi vor ieşi afară să se adape.

Încercarăm să îndepărtăm piatra şi reuşirăm într-adevăr s-o facem, cu puteri unite. Uşa se mişcă. Dar de pe partea cealaltă a uşii auzirăm imediat un mârâit furios. Păzitorii noştrii erau la post.

Poate că vor sta de veghe toată noaptea aici. Cine ştie, poate că indianul i-a dresat să-i facă astfel de servicii.

— Ce primiţi de mâncare în tot acest timp, domnule profesor? Nu arătaţi deloc a fi făcut foame.

— Da. Indianul m-a hrănit bine, pentru a mă menţine în formă când va fi să îndur supliciile, în ziua scadenţei. E vorba de carne uscată, dar în cantităţi îndestulătoare. Primesc mâncarea dimineaţa pentru întreaga zi, aşa că nu pot să mă plâng c-am suferit de foame.

— Să sperăm c-o să vă mai schimbaţi meniul între timp. Mai doriţi în continuare să cercetaţi cavoul indian, sau v-aţi pierdut interesul?

— Aş renunţa s-o mai fac, numai dacă mi-ar reuşi să-l mai întâlnesc vreodată pe acel Rofter.

— Poate că dorinţa vi se va împlini mai repede decât credeţi, fiindcă ştim că-şi face veacul aici, în împrejurimi.

Ajunşi la acest punct, Marian îi povesti profesorului ce întâmpinasem noi cu acest om.

— Da, m-am convins şi eu între timp, că e un ticălos. Dar o să se cam bucure el altfel, de îndată ce o să dea ochii cu mine! N-aveţi vreun ceas la dumneavoastră domnule Farrow? Cât credeţi că va mai dura până să fim eliberaţi?

— De abia e ora trei după-amiază, domnule profesor. Mai avem destul de aşteptat. De-abia la miezul nopţii expiră timpul şi camaradul nostru va încerca tot posibilul pentru a ne elibera.

Ne petrecurăm timpul vorbind despre indieni şi cultura lor în general. Profesorul ne povesti multe lucruri despre studiile şi preocupările sale şi astfel timpul trecu destul de repede.

Se făcu şi timpul de seară şi bătrânul indian nu se arătă. Să fi ieşit la suprafaţă pentru a cerceta mai bine valea?

Marian mai încercă încă o dată să deschidă uşa grea, dar nu reuşii nici de data aste, întrucât recepţionă acelaşi mârâit furios, dovadă că fiarele îşi luau rolul de paznici foarte în serios.

— Până la urmă n-avem ce face şi va trebui să le omorâm totuşi Robert! Oricât de rău mi-ar părea dar nu văd altă soluţie, fu de părere el. Libertatea noastră preţuieşte mai mult şi nu putem lăsa totul în grija lui Pongo. Mai păstrăm cuţitele noastre de rezervă în pantaloni, poate ne reuşeşte să înjunghiem animalele. Să deschidem puţin uşa, doar cât să intre unul din jaguari iar unul din noi v-a trebui să-l lovească cu multă dibăcie, altfel braţul o să-i fie sfâşiat de către fiară.

Nu mă mai gândisem la cuţitele noastre de rezervă pe care din prevedere le ascunsesem şi le purtam încontinuu la noi. Chiar dacă armele ne erau luate, cu ajutorul acestora, am putut în numeroase cazuri să ne eliberăm.

Le scoaserăm repede din ascunzătorile lor. Al meu era ceva mai lung decât a lui Marian şi fiindcă el voi să facă prima încercare, schimbă cuţitul cu al meu. Intenţionam să orbim felina cu ajutorul lanternelor noastre astfel încât să nu ne vadă.

Din nou încercarăm să deschidem „uşa”. Spre mirarea noastră n-am perceput imediat, mormăitul fioros prea bine cunoscut de acuma, al fiarelor. Reuşirăm să îndepărtăm blocul de piatră atât de mult, încât un jaguar să se poată strecura înăuntru. Animalul nu apăru imediat şi acum aşteptarăm nerăbdători apariţia acestuia.

Marian lumină întreg culoarul, dar astfel încât lumina să nu ne trădeze imediat. În sfârşit Marian dădu semnalul:

— Atenţie Robert, apare acum. Ţine tu lampa, eu n-o pot folosi nici aşa ca lumea, întrucât trebuie să am ambele mâini libere. Dar iată-l!

Văzui cum acesta îşi strecură capul prin deschizătură şi-şi dezveli toţi dinţii într-un mârâit fioros. Rămase orbit de şuvoiul de lumină şi se pregăti de săritură. Stăpânul său, cu siguranţă, nu era prin apropiere. De-abia îşi vârî fiara capul şi-şi petrecu apoi prima jumătate a corpului prin deschizătură că Marian se şi repezi şi împunse cu putere de câteva ori.

Trebuie să-l fi atins în inima căci jaguarul gemu numai şi, după ce făcu câteva mişcări spasmodice cu labele căzu grămadă. Marian îl apucă de gât şi-l trase cu totul înăuntru. Jaguarul murise.

— Mii de draci, dar aţi avut un noroc orb domnule Farrow c-aţi nimerit tocmai în inimă, fu de părere profesorul. Acum să reuşim cu a doua fiară şi ne putem considera scăpaţi.

Celălalt jaguar nu apăru însă. Îndepărtarăm cu totul piatra de la uşă şi ne strecurarăm afară. Ne îndreptarăm spre cavoul de tristă amintire dar indianul nu era la locul său. Din trei paşi repezi furăm la soclul pe care se odihnea căpetenia pentru a ne recupera armele. Câteva secunde mai târziu ne încinserăm armele şi profesorul primi de asemenea un pistol pentru orice eventualitate.

— Acum poate să poftească jaguarul, n-o să ne a poată face nimic dumnealui, constată încrezător Marian.

Cum să procedăm însă cu bătrânul indian? El ţine morţiş la credinţa şi la morţii lui.

— Cu el n-avem ce face domnule Farrow, îl lăsăm în plata domnului, cercetăm doar cavoul şi atâta tot, fu de părere profesorul.

— Acum v-a venit din nou pofta de cercetări. Puteţi s-o faceţi după placul inimii, dar mai întâi trebuie să ne punem de acord cu indianul. Mă mir numai că nu l-am găsit aici. Ar trebui să dispărem de aici, cine ştie ce se întâmplă acum pe afară?

Mă cuprinse şi pe mine neliniştea, contaminat de îngrijorarea lui Marian. Să fi fost atacat Pongo de cel de al doilea jaguar? Dar şi în acest caz, doar el singur, ar fi putut sfârşi lesne cu animalul.

Străbăturăm în mare grabă coridorul care ducea afară. „Uşa” fusese din nou închisă şi de-abia după sforţări unite reuşirăm să deplasăm blocul masiv de piatră. O linişte desăvârşită domnea în vale şi, deşi luna lumina din plin, nu puturăm distinge nici o urmă de-a lui Pongo sau de-a domnişoarei Membro. Când ajunserăm la locul nostru de campare, constatarăm că toate lucrurile noastre erau la locul lor, numai camarazii noştrii dispăruseră.

— Aici să ştii că s-a întâmplat ceva, Poate că acest Rofter a reuşit să-l ia prin surprindere pe Pongo până la urmă, zise foarte grav Marian.

— Pongo nu cred c-ar putea fi luat prin surprindere de un astfel de om. Cred mai degrabă că Pongo a ieşit în întâmpinarea animalului. Dar iată-l că tocmai vine. El ne va spune ce s-a întâmplat şi unde a rămas fata.

Uriaşul nostru se apropie cu paşi repezi. Când ajunse la noi, ne puse el însuşi întrebarea pe care ne pregăteam să i-o punem noi:

— Unde este domnişoară Membro? Ei ţinea un cuţit plin de sânge în mână şi părea destul de surprins că fata nu se găsea acolo.

— Pongo cu domnişoara stat aici şi păzeşte. Jaguar apare, dar numai unul, apoi dispare imediat. Pongo spus domnişoară să aştepte, luat după jaguar şi omorât, venit aici, dar nu găsit domnişoara.

Atunci cu siguranţă c-a venit cineva în lipsa ta Pongo şi-a surprins-o pe fată zise cu năduf Marian. Un lucru e bun, că nu trebuie să mai ne temem de cei doi jaguari, dar cine ştie unde a târât-o indianul pe fiica dumneavoastră domnule profesor. Haideţi, va trebui să ne

reîntoarcem din nou la cavou, poate că este acolo.

Profesorul păli. Se bucurase c-a putut să-şi regăsească fiica şi acum când să dea ochii cu ea, să constate c-a dispărut fără urmă.

Aproape clătinându-se ne urmă iarăşi spre peşteră, dar când ajunserăm la gura acesteia ne aştepta deja o surpriză. Uşa pe care o lăsasem deschisă acum era închisă. Pongo care dispunea de o forţă ieşită din comun, încercă zadarnic să îndepărteze piatra şi reuşi, în cele din urmă numai cu ajutorul unit al nostru, al celorlalţi.

IV.
ÎN MÂINILE UNUI FANATIC.

CU PISTOALELE PREGĂTITE de tragere năvălirăm din nou în gangul de-acuma prea bine cunoscut şi ajunserăm în cavoul pe care îl cercetarăm în mare grabă. Dar nicăieri nu găsirăm vreo uşiţă secretă, vreo nişă, în care ar mai putea fi ascunşi prizonieri, afară de, bineînţeles de temniţa profesorului.

Unde era bătrânul indian? Ne băturăm capul degeaba şi oricât reluarăm cercetările, acestea rămaseră fără rezultat.

Pongo îmi împrumută lampa mea de buzunar şi examină cu atenţie pământul. În cele din urmă arătă înspre soclul pe care stătea căpetenia şi-mi spuse:

— Masser, indian bătrân dispărut. Are femeie cu el. Pongo văzut asta după urme, pământ.

Da, asta se putea întâmpla, căci acest soclu nu l-am cercetat prea bine. Marian lumină din nou pe toate părţile, rugându-l pe Pongo să ajute să ridice soclul. Dar nici de data aste nu reuşiră. Pongo era însă foarte convins de cele afirmate, el ne arătă numai câteva urme pe sol, din care deduserăm că indianul dispăruse fără urme.

Încă o dată ne trudirăm din răsputeri să ridicăm soclul şi epuizat mă lăsai pentru o clipă pe acesta pentru a mă odihnii o clipă. Dar ce a fost asta? Oboseala mea se adâncii şi când am vrut să mă ridic grabnic, cu o bănuială îngrozitoare în gând, ochii mi se închiseră şi căzui la picioarele căpeteniei moarte, în nesimţire. Ultimul meu gând fu: „Din nou păcălit”, apoi nu-mi mai dădui seama de nimic.

Redeşteptarea mea nu fu una prea plăcută. Zăceam într-o cameră în care domnea un întuneric beznă şi eram legat fedeleş. Doar cu sforţări nemaipomenite mă putui mişca şi dădui de un alt trup, care nu reacţiona în nici un fel la atingerea mea. Să fi fost scoşi din luptă de o manieră asemănătoare şi camarazii mei? Îi strigai încetişor pe nume, dar nu-mi răspunse nimeni. Aşteptai puţin sperând că mi se vor adresa ei, de la sine. Probabil că erau încă ameţiţi de pe urma unei otrăvi necunoscute.

Mi-ar fi plăcut desigur, dacă Marian sau Pongo s-a fi putut salva,

dar se pare că nu era cazul; ne găseam cu toţii aici în cavou, scoşi din funcţiune cu vreun gaz oarecare.

O oră am aşteptat zadarnic, fără ca situaţia să se schimbe într-un fel. Într-un târziu, când aproape îmi pierdusem speranţa, Marian dădu semne de viaţă. Îmi şopti abia auzit numele şi după ce i-am răspuns, exclamă furios:

— Acum, după ce am scăpat de jaguari, ne găsim într-o situaţie cu nimic mai bună. Încearcă să vii spre mine, eu îţi voi ieşii în întâmpinare până la jumătatea drumului. Nu l-ai descoperit încă pe Pongo, sau a reuşit cumva să scape?

— Pongo şi el aici Massers, răspunse el însuşi, bunul nostru camarad. Pongo nu avut multă minte, respirat aer rău, apoi n-a mai simţit nimic. Şi deşteptat numai aici.

— Nu-ţi face reproşuri Pongo, căci nici noi n-am avut minte mai multă. Am păţit la fel ca tine. Individul a reuşit să ne păcălească din nou.

— Pongo face Massers liberi. Massers vine spre Pongo, ca el poate ajute.

Stăteam astfel încât Pongo se afla la stânga mea şi Marian la dreapta. Din prima încercare am reuşit să-l ating pe Pongo şi acum mă rostogolii spre ei, ca să ajung astfel încât să-i ţin în faţă mâinile mele, strâns legate la spate.

Eram foarte bine legaţi şi numai cu mare greutate reuşii Pongo să-mi dezlege mâinile, astfel încât să fiu singur în stare să-mi eliberez legăturile de la picioare.

După aproximativ o jumătate de oră, reuşirăm, cu chiu cu vai, să ne eliberăm cu toţii de legăturile noastre, dar nu eram nici pe departe liberi, întrucât şi aici un imens bolovan de piatră bloca ieşirea servind astfel de „uşă”.

La ce ne-ar fi folosit dacă am fi deschis totuşi „uşa” şi indianul ne-ar fi administrat o nouă porţie de praf de adormit? Nu, nu asta era calea, trebuia să aşteptăm aici şi să uzăm de viclenie, cu alte cuvinte să-i batem cu propriile lui arme. În primul rând nu trebuia să observe că ne-am eliberat de legături. Când ar fi venit cu mâncarea puteam să-l luăm prin surprindere.

Profesorul se deşteptă mult mai târziu decât noi. L-am descotorosit mai întâi şi pe dânsul de legături şi prima întrebare pe care a pus-o, fu cu privire la fiica lui, dacă nu cumva se găseşte prizonieră aici cu noi.

Dar nu, din motive numai de el ştiute, indianul o dusese într-o altă încăpere. Furăm puşi la grea încercare, foamea ne da şi ea glas, nu ştiam nici cât e ceasul, indianul ne despuiase de toate lucrurile, inclusiv lanternele, de care am fi avut mare nevoie.

Marian începu să pipăie aşa pe întuneric în jurul nostru şi scoase o exclamaţie de surpriză plăcută, după ce dădu din întâmplare peste un

coş cu de-ale gurii.

Ne venii să râdem gândindu-ne că dacă n-am fi scăpat de legături, nu ne-am fi putut atinge de mâncare. Întrucât ne era foame, am năvălit asupra lui, golindu-l fără să ne pese câtuşi de puţin, că în acest fel ne-am fi putut trăda, în momentul sosirii indianului.

— Ne găsim într-o încăpere de formă ovală, constată Marian şi mi-ar plăcea să ştiu dacă ne aflăm într-o peşteră durată astfel de natură sau modelată de indieni de-a lungul veacurilor.

— Indienii au construit-o aşa domnule Farrow, îl lămuri profesorul Membro. Au dat gata lucrarea în câţiva ani. Dar zidarii lor au lucrat intens. Ce-au construit aceşti indieni, e durat din piatră masivă şi construcţia în ansamblu e foarte rezistentă, în orice caz nu se poate prăbuşi.

— Şi atunci sunteţi de părere că acest cavou de aici, a fost comandat special de indieni pentru a-şi găsi liniştea de veci, înmormântaţi aici?

— Bineînţeles că da, domnule Farrow! Aţi citit doar şi dumneavoastră istoria veche a indienilor de pe aceste meleaguri şi aţi auzit despre comorile îngropate ale incaşilor.

— Se spune că trebuie să fie obiecte de artă de o valoare inestimabilă şi foarte vechi, deci cu atât mai preţioase, pe deasupra.

— Nu numai atât. S-a dezgropat recent, un vechi oraş incaş cu construcţii de case, extrem de masive, pline cu obiecte de artă. Se presupune că acest oraş a dispărut întreg, sub pământ, acum multe secole, în urma unui cutremur de pământ.

— Am trăit aventuri interesante în America de Sud, domnule profesor, o să vi le povestim, poate altă dată, cu privire la toate aceste lucruri. Dar acum propun să facem linişte pentru a prinde de veste când vine indianul.

Cât de bun fu sfatul lui Marian se dovedi câteva minute mai târziu. Ne plasasem în aşa fel încât la apariţie acestuia să nu-şi dea seama de prima dată că ne eliberasem de legături cu toţii.

Cum stăteam lungiţi în întuneric, o fâşie de lumină, de la una din propriile noastre lanterne, sfâşie obscuritatea, cum putui să-i dau seama din poziţia laterală în care stăteam.

Din fericire nu lumină coşul cu mâncare, ci ne lumină feţele, privindu-ne în tăcere. Remarcă imediat că picioarele noastre nu erau legate, de îndată ce plimbă lumina lămpii sale în sus şi în jos.

Dădu să se retragă imediat, bănuind că ceva necurat, dar nu mai reuşii căci Pongo şi fu lângă el. Dar camaradul nostru nu luă în calcul viclenia şi spiritul de prevedere al adversarului sau. Îl văzui pe Pongo clătinându-se şi căzând la pământ Trebuie să-i fi aruncat ceva repede în ochi, ceva ce-l făcuse să leşine într-o clipită.

Dar Marian prevăzuse şi această posibilitate şi între timp se

strecurase în apropierea indianului venind dinspre lateral. Cum acesta ţinea în continuare lumina lămpii sale îndreptată înainte nu recunoscu de îndată silueta întunecată. Deîndată ce Pongo se împletici Marian ştiu ce tactică să aplice unui astfel de adversar.

Îl prinse cu o mişcare fulgerătoare de picioare şi-l trase cu o smucitură puternică spre sine. Trupul indianului căzu cu un bufnet greu la pământ şi înainte de a putea schiţa o mişcare de apărare, eu şi Marian ne şi aflam deasupra lui ţinându-l strâns de mâini. Îl silirăm să deschidă mâna în care ţinea un obiect căruia nu voia în ruptul capului să-i dea drumul. Reuşirăm în cele din urmă şi acum ne aflam în posesia unui mini-butoiaş cu pulbere, care avea o deschizătură în partea superioară. Lată ce ne expedia în lumea visurilor.

Cât ai clipi îl legarăm fedeleş şi-l depozitarăm în acelaşi spaţiu care ne era nouă destinat drept carceră. Pongo era încă fără cunoştinţă, dar nu puteam face nimic până nu şi-ar fi revenit de la sine.

Acum era vorba dea o găsi pe domnişoara Membro, căci încă nu ştiam unde se află, iar indianul nu vru cu nici un chip să ne dea vreun indiciu în această privinţă.

N-am găsit nimic în vechea celulă în care fusese ţinut profesorul prizonier, în altă celulă am găsit în sfârşit un culoar de acces care ducea până sub soclul căpeteniei indiene mumificate. Avurăm timp pentru căutat în voie şi strădania noastră a fost încununată de succes, pentru că o găsirăm pe fată în una din celulele învecinate. Era şi ea zdravăn legată şi nu ne am putut reţine un sentiment de bucurie, dublat de orgoliu, când am asistat la întrevederea şi îmbrăţişarea ce urmă regăsirii dintre tată şi fiică. Ea ne povesti acum, cât de speriată a fost când indianul i-a spus că tatăl ei, era deja mort şi că ea urma la rând nu peste mult timp.

Întrucât nu mai doream să petrecem întreaga noapte în cavou, ne reîntoarserăm acolo, unde constatarăm că Pongo se trezise din leşin. Acum puteam părăsi în linişte această hrubă mortuară, sinistră pentru a aştepta zorile afară. Mai întâi intenţionam să cercetăm temeinic încăperile şi atunci când vom fi terminat să-l eliberăm pe indian. Nu doream să-l pedepsim în nici un fel pentru că ne luase prizonieri.

Noaptea a trecut fără incidente şi de-abia se iviră zorile că şi păşirăm înăuntrul peşterii pentru cercetarea finală.

Pongo avea misiunea de a o păzi pe fată şi a rămâne afară cu caii, pentru că acest Rofter, ne putea da târcoale şi să ne lese fără cai. Pe de altă parte fata, căreia-i lipsea aerul, fiind cu totul epuizată, nu mai dorea în nici un fel să se întoarcă în cavou.

Noaptea, Rofter nu ar fi întreprins nici o acţiune de acest gen, întrucât se temea şi el de atacul jaguarilor.

La lumina zilei, însă, după ce va constata moartea fiarelor, nu se va sfii deloc să profite de ocazia favorabilă.

Între timp Pongo, jupuise blana unui jaguar ucis, blană pe care intenţionam s-o luăm ca trofeu al aventurii noastre. Pongo se apucase de lucru la jaguarul ucis de el. Pe celălalt încă nu avusesem răgazul să-l scoatem afară din peşteră.

De îndată ce păşirăm în „sala mumiilor" profesorul uită de toate şi se apucă de cercetat cu pasiunea unui adevărat savant; el se interesă mai întâi de mumiile căpeteniilor indiene atârnate de pereţi.

Era atât de adâncit în muncă, încât uită de tot ceea ce se petrecea în jurul lui. Lua notiţe, făcea desene şi felurite schiţe şi însemnări în jurnalul său, după examinarea laborioasă a fiecărei mumii.

Avea însă mare grijă ca acestea să nu fie deteriorate cu nimic şi se asigura că plasamentul acestora rămânea neschimbat.

Marian şi cu mine ne mai duserăm odată, în celula unde era ţinut bătrânul indian, ca să discutăm cu el. La început nu a vrut să vorbească nimic cu noi, mai ales când află că în legitimă apărare am fost nevoiţi să ucidem jaguarii. În cele din urmă, ne răspunse cu o voce obosită:

— Fraţii mei morţi au vrut aşa! „Bivolul puternic" (prin aceasta se desemna pe el) va închide mormântul şi se va duce la strămoşii săi. Eliberaţi-mă şi nu voi mai întreprinde nimic contra dumneavoastră.

Să-l fi ascultat, pe acest om care ne păcălise în două rânduri? Marian nu şovăi însă, îi desfăcu acestuia cu repeziciune legăturile şi, pe când indianul se ridica iute în picioare, îi spuse:

— Vreau să-l cred pe Bivolul puternic şi să-l eliberez, deşi a vrut să ne omoare. N-am venit ca duşmani şi voim să mergem în pace. „Bivolul puternic" ar putea fi fratele meu roşu.

Bătrânul indian îl privi lung pe Marian, apoi îi răspunse aproape ceremonios:

— Pe faţa ta nu descopăr nici o urmă de viclenie, de aceea Bivolul puternic va fi fratele omului alb! Va vrea fratele meu alb să-mi înapoieze blana unuia din jaguarii mei ucişi? Îi aparţin lui, pentru că el i-a ucis?

— Da, îi voi lăsa pielea unuia din jaguari. Pe celălalt însă aş vrea s-o am, în amintirea fratelui meu indian. Voi spune însoţitorilor mei, să ia piele unui animal şi s-o lase aici.

— Bivolul puternic poate face singur asta, nu este nevoie să roage pe însoţitorii săi s-o facă pentru el. Se mai află omul care-şi zice profesor aici? A vătămat el cu ceva pe fraţii mei morţi?

— Fratele meu roşu poate fi liniştit, nimic nu s-a întâmplat celor morţi. Vom părăsi în curând „Valea Morţii" şi nu ne vom mai întoarce aici. Ştie cumva Bivolul puternic de vreun om alb care se aţine pe aici prin munţi?

— Bivolul puternic ştie de el, dar nu se teme, acesta nu are permisiunea de a pătrunde în această vale. Bivolul puternic îl poate

birui uşor. Dar să mergem sus, vreau să mai văd o dată lumina soarelui înainte de a închide mormântul.

Făcură cum ne cerea. Profesorul, între timp, îşi încheiase munca şi cum nu dorea să mai zăbovească în cavou, mai mult decât era necesar, ieşise deja la suprafaţă, pentru a-i ţine companie fiicei lui. După ce ieşirăm şi noi la aer curat, însoţiţi de indian, Marian îi făcu de îndată semn profesorului, ca să nu spună nimic.

Bătrânul indian, nu-i acordă însă nici o importanţă, el vorbi numai cu Marian, pe care-l privea acum ca pe fratele său alb.

Nici eu nu păream să exist, mai mult decât persoana profesorului, pentru el.

Marian dădu imediat semnalul de plecare. Deoarece aveam numai patru cai în total, unul din noi trebuia să meargă cu schimbul, pe jos. Marian propuse să fie el primul şi acuma, tocmai îşi lua rămas bun de la Bivolul puternic în timp ce noi, părăsirăm valea în tăcere.

Furăm însă la fel de precauţi la trecerea prin defileu, ca la sosire şi avurăm şi de data asta noroc că nu se întâmplă nimic deosebit. Marian ne ajunse de-abia peste un sfert de oră. Ne făcu un semn, mulţumit, să călărim mai departe, iar când după câteva clipe întorsei capul, dispăruse din nou.

Trebuia să mai îndeplinească vreo însărcinare dată de Bivolul sălbatic despre care nu reuşise să ne povestească? Fără voie îmi încetinii acum calul, intenţionând să-l aştept. Nu după mult timp, apăru totuşi, făcându-mi semn cu ochiul, bine dispus, călare pe un cal!

— Ce spui de surpriza asta, Robert?! Asta-i calul profesorului care a fost sechestrat şi adăpostit aici în defileu, hrănit şi îngrijit de către indian. Mi l-a înapoiat fiindcă nu voia ca „fratele alb” să facă drumul pe jos.

— Vezi deci care este concepţia indienilor, Mariane. Dacă te-a desemnat odată drept frate îşi respectă cuvântul şi ajută cum pot. Slavă Domnului, că acum putem străbate mai repede munţii aceştia, întrucât aveam şi am încă temeri cu privire la acest Rofter, care cu siguranţă ne-a întins o capcană şi ne pândeşte undeva.

— Cred c-o va face dragă Robert. Sper numai că văzând că l-am eliberat pe profesor, va renunţa şi va da bir cu fugiţii. Va vedea că planul lui a fost zădărnicit şi va renunţa să se întoarcă vreodată la Chicago.

Încheindu-ne conversaţia dădurăm pinteni cailor şi ajunserăm micul nostru grup, străbătând, în galop uşor, valea aceasta, în sens invers acum şi mai uşor decât fusese drumul la venire. Când ajunserăm la al doilea defileu, ne gândirăm mai întâi să înnoptam aici, deoarece nu era simplu să găseşti cărarea peste coama munţilor pe timp de noapte.

Până acum nu avusesem nici un semn că duşmanul nostru s-ar

aţine undeva în calea noastră, deşi eram aproape siguri că stătea totuşi pe undeva la pândă. Cu toate acestea şi această primă noapte trecu cu bine şi când în dimineaţa următoare atinserăm defileul, îl străbăturăm cu maximum de prudenţă.

— Nu înţeleg pe unde se aţine omul ăsta, Robert, mi se plânse Marian, de îndată ce atinserăm creasta muntelui şi ne îndreptară, înspre cărăruia pe care o urcasem înainte cu patru zile. Trebui să descălecăm şi să ne conducem caii de căpăstru, dar reuşirăm să ajungem fără incidente la peştera unde poposisem în prima noapte.

Camaradul meu propuse să facem aici pauza de prânz. Caii fură lăsaţi să pască în spatele peşterii, iar noi ne întinserăm aproape de gura peşterii, unde ne luarăm prânzul.

După masă, Pongo ieşi puţin afară, cum îi stătea în obicei pentru a cerceta împrejurimile, când răsună deodată în apropiere o împuşcătură.

Pongo îşi apucă braţul şi sări repede în peşteră. Din fericire braţul său fusese numai zgâriat de atingerea glontelui.

— Iată că omul nostru şi-a anunţat sosirea, în cele din urmă, constată Marian. Uite că ne-a întins totuşi o capcană frumoasă fiindcă a socotit, pe drept cuvânt, că ne vom alege tabăra tot în acelaşi loc ca la venire.

Acum nu vom mai putea părăsi peştera, fiindcă ne-ar putea împuşca foarte uşor de la locul său sigur de afară.

— Atunci nu putem părăsi peştera nici la noapte, astfel că devine foarte periculos. Ne poate împuşca pe rând de îndată ce ieşim afară. E lună plină şi vizibilitatea e destul de bună. Noi în schimb, nu-l putem uşor descoperi. Nu stăm pe roze, trebuie s-o spun, am fost eu acum de părere.

— N-am putea totuşi îndrăzni o evadare, ţinând înălţimea de unde ne pândeşte, sub un foc continuu, întrebă profesorul? Dacă omul se arată totuşi, îl împuşcăm pur şi simplu.

— Cel puţin unul va fi atins şi de partea noastră, la un eventual schimb de focuri, lucru ce trebuie mai cu seamă evitat.

— Singura noastră salvare o constituie Pongo.

— Am putea totuşi să ne căţărăm pe înălţime, să-l pândim pe individ şi să-l scoatem din circulaţie pentru totdeauna, propuse profesorul!

— S-ar putea face şi asta, dar mai întâi tot ar reuşi să atingă cu un glonte, pe unul dintre noi, ceea ce vreau să evit, de la bun început. Aceasta s-ar putea face doar noaptea când cărarea ar fi luminată doar de razele lunii. Singura posibilitate rămâne ca Pongo să-l pândească pe individ şi să-l ia prin surprindere.

— Massers, Pongo ştie ce are de făcut. El prinde om rău şi aduce Massers! Aceasta suna din partea uriaşului nostru ca o bagatelă după o

plimbare.

Marian încuviinţă totuşi şi zise:

— Ştiu ce vrei să faci, Pongo. Să-l pândeşti până va urca cărarea, dar n-ar fi de preferat să-l aştept eu, acolo sus şi să-l dobor cu un glonţ, decât să rişti să te descopere şi să încasezi tu unul?

— Pongo face singur. Massers n-are nici o grijă, ne asigură încrezător bunul nostru tovarăş.

În cele din urmă Pongo fu scutit de veghe bineînţeles, el având de îndeplinit o misiune. Nu ne rămânea decât să aşteptăm căderea nopţii. Pentru a zădărnicii un atac venit din afară asupra peşterii, unui din noi urma să facă de veghe necontenit la gura acesteia supraveghind valea.

După-amiaza trecu destul de repede şi datorită istorisirilor profesorului. Noaptea căzu pe neaşteptate, dar îl găsi pe Pongo pregătit pentru primejdioasa-i misiune. Deoarece cărarea zăcea în întuneric deplin, Pongo dispăru din peşteră. Urmă o febrilă aşteptare cam de o jumătate de oră, până auzirăm sus pe culme un strigăt de surpriză, urmat de o detunătură.

Apoi se înstăpâni tăcerea. Nu după mult timp auzirăm o voce care ne făcu pe toţi să sărim în sus. Era vocea lui Pongo care venea de undeva de la înălţime.

— Hello Massers. Duşman nu mai este sus. Massers poate părăsi liniştit peştera. Acum Pongo păzeşte aici, sus.

Părăsirăm repede peştera în timp ce Marian strigă întrebând dacă Pongo l-a văzut cel puţin pe vrăjmaş acolo sus?

— Pongo văzut şi aproape prins, dar acesta reuşit să scape în cele din urmă. Acum Pongo păzeşte aici.

Acum nu mai era nici o primejdie să părăsim peştera. Urcuşul nu prezenta cine ştie ce inconveniente, urcarăm călare, încă calul lui Pongo, ne urma şi ei fără să ne facem griji din cauza asta. După două ore ar fi trebuit să ajungem la poalele munţilor, unde ne puteam căuta un loc de tabără, pentru a petrece restul nopţii. Fără nici un incident asta se şi întâmplă. Coborârăm şi iarăşi coborârăm, până ajunserăm în stepă, preţ de o jumătate de oră, după care descălecarăm pentru a-l aştepta pe Pongo.

Profesorul şi fiica lui se trântiră epuizaţi la pământ în timp ce noi, Marian şi cu mine, ramaserăm să aşteptăm apariţia credinciosului nostru camarad negru. Trecu însă aproape două ore înainte de a apare, în sfârşit. Acesta ne povesti că a căutat peste tot, doar, doar, va dă peste duşmanul nostru invizibil. N-a dat de nici o urmă şi acum era de presupus că acesta văzându-şi planurile zădărnicite, s-a făcut nevăzut pentru totdeauna.

Deoarece nu mai voiam să-l conturbăm pe profesor, veghea o împărţirăm între noi. Mie-mi căzu schimbul trei şi fiindcă eram cu

adevărat obosit, mă trântii jos pentru primul somn. După patru ore fui deşteptat de către Pongo, care-mi raportă că nu se întâmplase nimic deosebit. Aşadar se părea că ipoteza renunţării la luptă a lui Rofter devenea tot mai probabilă. Dar eu nu luasem în considerare dorinţa de răzbunare a acestui om.

Pongo adormise de mult, pe când eu patrulam pe lângă locul nostru de popas. Deodată răsună o împuşcătură şi un glonte vâjâi deasupra capetelor noastre. Într-o clipită mă lungii la pământ cercetând în direcţia de unde venise detunătura. Camarazii mei se deşteptară şi ei într-o clipită, nu săriră în picioare şi duseră mâna la arme gata pentru apărare. Pongo dispăru, târându-se ca un şarpe de-acolo. Voia să-l ia prin surprindere pe trăgător.

Acesta poseda mai multă viclenie decât îi atribuisem. Luna lumina destul de slab aşa că stepa dinaintea noastră n-o distingeam deloc clar. Până acum nu distinsei nimic care să dea de bănuit în preerie deşi îmi încordasem la maximum simţurile.

Urmă din nou o împuşcătură, dar acum venea din direcţia contrară. Trecu aproape cu un fir de păr peste capetele noastre, dar din fericire nu fu nimeni rănit.

Ne întoarserăm ca la comandă spre noua direcţie, din care venise glontele, dar iarăşi nu văzurăm pe nimeni.

Nevăzutul puşcaş înconjurase aşadar repede lagărul nostru şi nu va întârzia să dea peste Pongo.

V.
O PEDEAPSĂ „DE SUS”.

CU SIGURANŢĂ OMUL NOSTRU se ascunsese într-una din nenumăratele vâlcele şi denivelări de teren care abundau în acest loc al preerie şi ştiuse exact unde se afla tabăra noastră deoarece ne testase din când în când cu câte un foc de armă. Bineînţeles că apoi îşi schimbase cu repeziciune poziţia pentru a nu fi uşor de descoperit, după detunătura armei. Eram convinşi că-şi schimbase din nou poziţia şi acum aştepta din nou un moment favorabil asupra noastră. Aşa că nu ne mai rămânea altceva de făcut decât să aşteptăm cu nerăbdare să vedem din care parte venea împuşcătura şi apoi să i-o luăm înainte, tăindu-i calea.

Salva a treia venii din aceeaşi direcţie ca şi împuşcătura a doua şi aceasta ne dovedi încă o dată cât de viclean era acest om, care considerase imprudent să-şi părăsească poziţia şi mai inteligent să tragă din nou de acolo.

Aşa gândeam eu şi de asemenea camarazii mei, inclusiv Pongo care acuma dispăruse.

Dar spre mirarea şi mânia noastră şi a patra şi a cincea împuşcătură

venii tot din aceeaşi direcţie.

— Robert propun să ne părăsim tabăra şi să ne împrăştiem prin preerie. Să ne alegem fiecare câte o zonă bine delimitată, pentru a nu ne împuşca reciproc şi a ne putea orienta în întuneric. Pongo n-are armă, dar el ne poate uşor recunoaşte chiar pe întuneric. Eu o iau spre sud, iar tu ia-o spre nord, poate c-om avea noroc.

Avusesem de fapt acelaşi gând şi de aceea îi urmai sfatul cât de repede am putut. Mai întâi îl sfătuirăm pe profesor şi pe fiica acestuia să nu se ridice de jos şi să rămână complet liniştiţi. Caii noştrii care păşteau alături şi pe care îi speriaseră împuşcăturile, o luaseră la goană şi se răzleţiseră în preerie, dar ştiam foarte bine, că după un timp se vor reîntoarce, aşa că nu ne făcurăm griji din cauza lor.

M-am târât cam cincizeci de metrii de tabără, uitându-mă cu multă atenţie în jur. Adversarul nostru putea fi oriunde, chiar în imediata mea apropiere fără ca s-o ştiu. În orice moment putea veni o altă împuşcătură. Spre mirarea şi confuzia mea, aceasta venii din partea sudică, pe acolo de unde se aţinea Marian acum. Speram numai să fi reuşit să-l depisteze la timp. Degeaba mă trudii să prind un zgomot oarecare din direcţia aceea nu pătrunse nimic până la mine. Tresării speriat, când simţii o atingere străină pe braţul meu. Era Pongo care reuşise să mă găsească în plin întuneric. Îşi apropie gura de urechea mea şoptindu-mi:

— Masser Bertram, om strecoară de jur împrejur ca un şacal. E foarte greu de prins. Pongo prinde cal de la om şi mână departe, acum el nu poate fugii.

Asta era o idee bună a lui Pongo, dar cum va reuşi el să găsească calul? Poate că acesta era ascuns departe în imensitatea preeriei. Pongo se depărtase cam de zece minute, când deodată răsună o nouă împuşcătură. Trebuia să fi venit din vâlceaua apropiată, deci omul nostru se afla încă acolo. Fără a mai gândi mai mult mă târâi repede într-acolo, chiar la timp ca să văd o siluetă întunecată care dădea să se strecoare. Trăsei un glonte, urmat de un ţipăt şi silueta dispăru în vâlceaua următoare. Am ajuns imediat după el dar nu-l mai putui prinde.

Cine ştie ce şmecherie folosise din nou şi nici măcar nu ştiam dacă la „lumina” aceasta nimerisem bine. Nu mă puteam ridica să merg să văd, întrucât aş fi fost prea expus.

Era sortită eşecului încercarea mea de a-l căuta, dar când ajunsei în locul unde a stat ascuns omul nostru, văzui că nimerisem, deoarece se găseau picături de sânge pe iarbă. Din păcate nu puteam urmări dârele de sânge, pe care le acoperea iarba înaltă, deoarece atenţia mea era solicitată într-altă parte. Pe scurt nu reuşii să dau de urma omului.

În cele din urmă ceru se lumină înspre răsărit, astfel încât puteam zări până departe în stepă. Încă nu îndrăzneam să ne ridicăm, dar

când după o oră nu se mai arătă nimic, presupusei că omul nostru se pusese în siguranţă de mult, de-acuma. Dar iată-l şi pe Pongo care se îndreaptă acum spre tabăra noastră, drept ca o lumânare fără a recurge la mersul târâş. Înseamnă deci că nu mai era nici un pericol, în apropiere. De aceea mă ridicai şi eu în picioare şi mă îndreptai înspre tabără, unde ne întâlnirăm concomitent cu toţii.

— Massers, Pongo căutat cal de la om zadarnic. Pongo văzut cum cal cu călăreţ cu tot, dispărut în preerie. Pongo nu mai poate ajunge. Deci asta era, din nou îl scăpasem pe adversar. După ce povestii că l-am atins cu glontele meu toţi fură de părere că omul nostru ne va lăsa în pace de-acuma. De aceea ne luarăm fără grijă micul dejun şi călărirăm mai departe. Voiam să-l însoţim pe profesor până la St. Louis şi de acolo noi să ne luăm bilete pe-un vaporaş de croazieră pe Mississippi. Oricum, aventura trăită cu profesorul Membro, a fost un divertisment interesant al Călătoriei noastre prin această regiune.

Călărirăm voiniceşte până la amiază, când ne propuserăm să facem din nou un popas de o oră. Nimeni dintre noi nu se mai gândea la acest Rofter.

Dusesem tocmai la gură o bucată sănătoasă de carne uscată, când brusc detună o nouă împuşcătură care-i smulse literalmente pălăria de pe capul profesorului. Caii noştrii care se întorseseră cu toţii către dimineaţă, o luară din nou la goană speriaţi, ceea ce nu era tocmai plăcut când te gândeşti că puteau fi lesne împuşcaţi.

Trebuie să fi fost aproape înnebunit de dorinţa de răzbunare, căci înainte de a ne arunca la pământ mai trase un glonte care din fericire îşi rată şi de data aceasta ţinta. În cele din urmă, devenirăm invizibili pentru el, dispărând complet din câmpul lui vizual. Stăteam lungit lângă Pongo şi nu ştiam ce să întreprind, întinsei precaut mâna spre carabină, vrând s-o aduc în poziţie de tragere, când observai că Pongo mă privea înspăimântat de moarte.

— Massers, vine turmă mare. Bizoni mulţi, scrâşni el. Profesorul Membro, care auzise şi el exclamaţia lui Pongo, îşi aplecă de îndată urechea la pământ şi strigă la rându-i îngrozit:

— E adevărat, suntem surprinşi aici de o turmă mare de bivoli. Animalele au devenit atât de rare încât era un eveniment ca să se poată reuni atât de multe animale într-un loc. Acest lucru se întâmplă totuşi şi acuma trebuie s-o luăm repede din loc.

— Dar duşmanul nostru, ne va împuşca ca pe nişte potârnichi de îndată ce ne vom ridica, fu Marian de părere.

— Acum ne e tot una, de ce moarte murim, dar cred mai degrabă c-a luat-o şi el la sănătoasa pe calul lui. Am putea fireşte să-i ardem noi un glonte, aşa de rămas bun, dar teamă mi-e că nu ne rămâne timp pentru asta. Dar Dumnezeule, unde sunt caii?

Aceştia nu erau de văzut în lung şi-n lat şi-acum stăteam acolo gură

cască, nemaiştiind ce să facem.

— Cred c-ar fi mai bine s-o întindem de pe-aici, n-auziţi nimic domnilor? strigă profesorul agitat. Această turmă de bizoni se îndreaptă direct către noi.

Bizoni deci. Să se fi îndeplinit de o manieră ciudată, dorinţa lui Marian de a vedea o turmă? Acum distinsei şi eu un zgomot ce părea un bubuit îndepărtat, care se apropia tot mai mult. Asta nu era nicidecum o cireadă de bivoli care păşteau paşnic iarba grasă a preeriei. Părea mai degrabă un regiment de dragoni care se apropia în galop în câmpia deschisă.

— Massers, repede de aici, bivoli înfuriaţi vin, calcă totul în picioare, ne strigă acum şi Pongo.

Un nor gros de praf se apropia ca o furtună spre noi. Unde să fugim? Drept înainte n-ar fi avut nici un rost bivolii ne-ar fi ajuns într-o clipită. Cel mai bine era s-o luăm lateral şi să-i lăsăm să treacă pe lângă noi.

Profesorul şi fiica lui, chiar aşa şi făcuseră. Cu paşi mari, în fugă o luară spre partea stângă. Dar văzui în ultima clipă că aceasta ar fi o manevră greşită, pentru că norul de praf făcu şi el o mică deviere şi acuma părea să se îndrepte tocmai într-acolo. Bizonii nu l-ar fi putut în nici un caz zări pe profesor, dar acum din păcate vântul bătea dintr-o astfel de direcţie încât n-ar fi întârziat să-l adulmece.

— Repede Robert, aici spre dreapta, e singura posibilitate de-a scăpa de urgia hoardei, îmi strigă Marian. Imediat o şi luă în direcţia menţionată. Pongo nu mai stătu pe gânduri şi-o luă în aceeaşi direcţie. Ce să fi făcut? Nu-mi rămânea decât să-i urmez şi eu, ceea ce şi făcui în mare grabă.

Nu după mult trebui să recunosc că urmasem direcţia bună, pentru că numai câteva animale răzleţite de turmă o luaseră şi ele într-acolo. Alergam cuprinşi de disperare, dar bivolii înfuriaţi se apropiau tot mai mult. Aproape că-i ajunsesem pe camarazi, când îngheţai de groază, văzând cum un animal era gata, gata să ne ajungă. Cu capul plecat se năpusti asupra noastră, astfel că nu-mi rămase decât să strig:

— Repede într-o parte Mariane, altfel suntem pierduţi. Bizonii sunt mai rapizi decât noi, dar nu ne pot vedea.

Pongo şi Marian priviră îndărăt şi-mi urmară de îndată sfatul. La trei metri distanţă, turma trecu pe lângă noi, fără să ne bage în seamă:

Pământul se cutremura sub izbiturile copitelor şi îndată un nor imens de praf ne înconjură, de nu mai puteam distinge nimic.

Din fericire turma nu era foarte mare şi după câteva minute trecu cu totul de noi şi dispăru, în sfârşit în depărtare.

— Am avut noroc şi de data asta, dragă Robert, exclamă emoţionat Marian. Să sperăm că profesorul şi fiica lui au fost tot atât de norocoşi şi au putut scăpa cu viaţă. Să ne întoarcem înapoi şi să încercăm să-i

căutăm.

Parcurserăm în câteva minute o bună bucată de drum şi acum ne luă cam un sfert de oră să ne întoarcem la vechiul loc de tabără.

Răsuflarăm uşuraţi când din partea opusă îi văzurăm venind pe profesor şi pe fată şi ne veni să râdem, dar situaţia fusese într-adevăr foarte serioasă.

— Ar fi putut să se sfârşească foarte prost, domnii mei. Nu-i nici o plăcere, credeţi-mă, să fi călcat în picioare de o astfel de turmă de bivoli furioşi. Poate că în furia lor ne-ar fi făcut onoarea de a ne fi luat şi în coarne, mai ştii şi ce o să se întâmple cu caii noştrii, domnule profesor? Mai credeţi că se vor întoarce şi acuma? întrebă Marian îngrijorat.

— Nu vă îngrijoraţi, domnule Farrow. Cunosc prea bine această specie de mustangi. Nu va trece o oră şi se vor înapoia cu toţii!

Turma de bizoni trecuse ce-i drept peste locul nostru de popas dar din fericire nu produsese cine ştie ce daune. Doar pălăria lui Pongo avea o mare gaură la mijloc.

Abia acum ne venii în minte din nou acest Rofter, care se aţinea pe undeva în preajma noastră atunci când se năpusti turma. Nu ştiam precis unde a fugit dar mi se păru că în direcţia unde goniră apoi bizonii. Când îi împărtăşii îngrijorarea mea lui Marian, acesta ridică din umeri zicând:

— Dacă i s-a întâmplat totuşi ceva, atunci aceasta nu poate fi decât o pedeapsă cerească, dragă Robert. O să-l căutăm pe omul nostru puţin mai târziu, după ce o să ne regăsim caii. Nu după mult timp aceştia se întoarseră. Cam tremurau ei şi-acuma speriaţi încă, dar se liniştiră, după ce-i mângâiarăm niţel. Nu ne mai ardea să ne continuăm drumul nostru atât de brutal întrerupt, aşa că ne urcarăm pe cai şi-o pornirăm în direcţia în care-i bănuiam pe Rofter. Pongo care călărea în fruntea tuturor ridică deodată mâna şi ne indică ceva ce zăcea în iarbă. Poate că-l găsise pe Rofter. Marian şi profesorul se înţeleseră repede din priviri şi-o porniră la galop înainte lăsând în urmă fata, pe care voiau s-o cruţe de o privelişte crudă, dacă într-adevăr ceea ce presupuneau se întâmplase cu adevărat.

— Aş fi rămas în urmă şi dacă nu mi s-ar fi cerut expres s-o fac, mărturisi ea. N-aş vrea să duc cu mine ca ultimă amintire, acum, la sfârşitul călătoriei şi aventurii noastre, acest tablou groaznic, pe care să-l am în faţa ochilor tot restul vieţii mele.

Marian şi profesorul ajunseră lângă Pongo, care descălecase între timp şi îngenunchease lângă o siluetă omenească. Profesorul îl recunoscu de îndată pe Rofter şi când află că acesta nu era mort, îşi uită pe loc toată ranchiuna adunată împotriva acestuia şi ajută chiar să-l aşeze pe rănit astfel încât să-i aline suferinţele. Acesta ajunsese sub copitele bizonilor, ba chiar în coarnele unuia şi era de mirare că

încă mai trăia. Acum deschise încă o dată ochii, îşi recunoscu vechiul adversar şi zise cu greutate:

— Ştiu că o să mor aici, iertaţi-mă dacă puteţi, domnule profesor, pentru că m-am lăsat purtat de ură şi mânie în tot ce am întreprins împotriva dumneavoastră.

Profesorul îi dădu mâna şi-l ţinu strâns, până ce sufletul rănitului zbură, ca să zic aşa pe plaiurile veşnice de vânătoare ale marelui Manitou. Îl îngroparăm în preerie şi trebuie spus c-a fost o treabă anevoioasă să-i săpăm mormântul cu cuţitele noastre.

La muncă participă şi profesorul care ţinu şi-o scurtă rugăciune la încheierea ceremoniei.

După aproximativ o oră, încălecarăm şi ne îndreptarăm spre fată, care ne aştepta la mare depărtare. Nimeni nu-i relată ce găsisem şi nici ea nu se interesă deloc de asta.

Peste câteva zile ajunserăm în St. Louis unde ne luarăm un rămas bun călduros de la profesorul Membro şi fiica acestuia.

A trebuit să-i promitem că-i vom vizita în Chicago, în caz că drumul nostru ne va purta într-acolo.

Căutarăm apoi un negustor de cai căruia îi vândurăm caii noştri.

După două ore puturăm părăsi oraşul. Luaserăm bilete pe vasul de croazieră „Kansas” pentru a călători pe Mississippi până la New Orleans.»

Aventurile şi întâmplările trăite în această călătorie, le voi descrie cu altă ocazie.

Aventurile submarinului Dox 184

Hans Warren

I.
ÎN PLINĂ FURTUNĂ.

— NE GĂSIM ÎN PARTEA DE SUS a Perului, constată căpitanul Farrow. Pentru că nu dorim să ajungem mai la nord, mai bine să ne întoarcem cât mai curând spre vest. Altfel drumul nostru până la „Insula Odihnei” va fi de două ori mai lung.

— Aş dori să cunosc puţin Peru, îl rugă George, fiul său. Cel mai mult mi-ar place să vizitez un străvechi oraş incaş. Cine ştie tată, când vom mai avea ocazia să ne mai aflăm pe aici? Ar fi păcat să nu vedem ceea ce ne stă acum chiar în drum.

— Unul din vechile oraşe din Peru am putea să-l vizităm, fu de acord căpitanul Farrow. Şi eu sunt interesat. Cel mai bine ar fi să ne oprim la Lima. De acolo – Lima este capitala – putem comod să mergem într-un străvechi oraş construit din stânci. Ne vom organiza în aşa fel încât spre seară să fim în portul din Lima.

— Îmi dai voie ca împreună cu Petre să încercăm să prindem nişte peşti, pentru masa de prânz? întrebă George bucuros de perspectiva excursiei pe care şi-o dorise atât de mult. Îmi place să pescuiesc cu undiţa cu momeală şi în acelaşi timp vom schimba niţel meniul zilei. Avem destul timp, patru ore. Nu se poate să nu muşte!

— Fiţi însă atenţi! îl avertiză căpitanul. Culoarea cerului azi dimineaţa nu mi-a plăcut deloc. Răsăritul soarelui nu prevestea nimic bun. Dacă ne-am fi găsit în apele Chinei aş fi putut afirma cu siguranţă că se va pregăti un taifun. Aşa că nu vă îndepărtaţi prea mult de submarin.

— Petre este un bun profet în ceea ce priveşte vremea. Ne vom întoarce cu siguranţă în momentul în care va crede el că este necesar.

George părăsi sala în care tocmai luase micul dejun cu tatăl său şi ofiţerii submarinului. Petre cârmaciul uriaş al vasului fu imediat de acord cu propunerea şi merse sa caute în magazie undiţele potrivite, în vreme ce George cu ajutorul unui marinar aduse o barcă construită, de ingeniosul inginer Hagen, dintr-un metal uşor.

George se bucura extrem de mult de plănuita vizită în Peru. Doctorul Bertram, medicul submarinului îi povestise multe despre cultura poporului incaş, a cărui istorie este atât de misterioasă ca de altfel şi despre construcţiile pline de enigme ce se aflau acolo.

Aceste clădiri enigmatice, dorea el în special să le vadă şi să se convingă că într-adevăr uriaşele pietre din care erau făcute, erau în aşa fel îmbinate, fără mortar, fără jgheaburi sau conuri încât nici un ac nu putea fi introdus în îmbinarea lor perfectă. Petre apăru şi el pe puntea submarinului cu undiţele şi cu o mică cutie în care se aflau momeli artificiale. George îi luă undiţele pe care obişnuia regulat să le

folosească şi sări în barca pe care între timp marinarii o lăsaseră la apă.

Petre îl urmă, apucă vâslele şi cu mişcări energice îndepărtă barca de submarin. Abia se îndepărtaseră cu cinci zeci de metri când George aruncă prima momeală, un peşte artificial cam de mărimea unui braţ.

Un vânt puternic sufla dinspre vest şi împinse mica bacă tot mai mult în larg, departe de coasta care oricum nu se vedea, deoarece, căpitanul dorise ca în timpul nopţii să se ţină cât mai departe de coastă.

Coasta de vest a Americii de Sud este şi astăzi adesea zguduite de cutremure care ocazional modifică fundul mării. De aceea a naviga de-a lungul coastei era totdeauna periculos pentru că în urma cutremurelor puteau să apară stânci periculoase ce nu erau trecute pe nici o hartă şi care puteau fi o catastrofă pentru navigatori, mai ales că nu apăreau nici măcar cu un centimetru deasupra suprafeţei mării.

Şi pentru că submarinul se afla deja în partea de sud a oraşului Lima, căpitanul Farrow a decis ca el să rămână în acelaşi loc în care e opriseră pentru a lua micul dejun.

După căderea întunericului dorea să urmeze cursul spre est, ca să ajungă în portul oraşului Lima. Această pauză urma să fie folosită pentru a-şi repara uniformele, pentru a spăla, pentru curăţirea armelor şi pentru tot felul de lucruri ce necesitau urgenţă.

Petre şi George se îndepărtaseră o bună bucată de lângă submarin. Ştiau că în apropiere malului puteau să prindă peşti mult mai gustoşi decât în largul mării. Peştişorii preferau stâncile de lângă mal iar cei mai mari îi urmăreau pentru a se hrăni şi ei. Cei doi vedeau acum submarinul ca o linie mică aproape invizibilă. George nu prinsese până acum nimic. În sfârşit simţi că un peşte muşcă momeala. Patru fire cu momeală artificială erau trase de baraca de aluminiu, două la babord şi două la tribord.

Petre lăsase de mult vâslele, barca fiind purtată şi legănată numai de vânt şi de valurile mării.

Aceasta îl ajută pe George să scoată peştele pe care tocmai îl prinsese. Era un exemplar puternic care lupta cu disperare să scape. Părea atât de mare încât pentru moment reuşi să ţină pe loc barca. În sfârşit, cu chiu cu vai reuşiră să-l tragă în barcă iar Petre cu îndemânarea lui obişnuită, dintr-o lovitură dată cu un topor marinăresc, reuşi să termine cu zvârcoleala uriaşului peşte. Petre spuse admirativ:

— Ce minunat exemplar! Cântăreşte aproape zece kilograme. De fapt cu el putem prepara un prânz cu mult mai mare decât ne este necesar.

— Pentru corpul ofiţeresc ar ajunge, spuse George şi încă pentru câţiva camarazi, dar eu aş dori să duc peşte pentru toată lumea de pe

submarin. Mai avem încă destul timp.

Petre însă privi cercetător spre vest şi spuse îngrijorat:

— Domnule George, în partea de vest cerul nu-mi prea place. Cred că se va isca o furtună. În est arată ceva mai luminos dar în vest este urât de tot.

George privi cerul şi spuse uimit:

— Hai, Petre, puţintel mă mai pricep şi eu la vreme. Am învăţat şi eu câte ceva, de când călătoresc cu submarinul şi nu găsesc că cerul arată ameninţător nici în vest şi nici în est. Ceva mai întunecat este el la orizont, dar o furtună? Nu! Să ştii că te înşeli.

— Nu mă înşel, afirmă Petre. Ochii dumneavoastră au devenit în cele câteva luni de când sunteţi cu noi mai pătrunzători, dar nu ca ai mei. Dungile de la orizont sunt un semn sigur că se pregăteşte o vreme foarte urâtă. Cel mai bine ar fi să ne întoarcem degrabă mai ales că suntem destul de departe de submarin. Schimbarea vremii dinspre vest pare să se apropie foarte repede de noi, chiar mai repede decât bănuim.

— Tata vorbea chiar de un taifun, dacă ne-am fi aflat în apele chinezeşti. Aşa că trebuie să cred că treaba este într-adevăr serioasă. Hai, vâsleşte înapoi! Dar mai întâi ajută-mă să scot cele trei undiţe care au mai rămas.

Cei doi tovarăşi au scos două undiţe, au rulat firele şi au luat momeala, pe care au băgat-o din nou în lădiţă, când George simţi că ceva a muşcat momeala din cea de a treia. Simţi chiar şi o zvâcnitură puternică încât îşi pierdu chiar echilibrul.

— Petre, ceva a mai muşcat! strigă George bucuros. Se pare că este tot un exemplar de excepţie. Vino te rog şi ajută-mă! Se împotriveşte ca dracu! Peştele prins trăgea furios şi cu brutalitate încât lui Petre nu-i rămase decât să-şi ajute tânărul prieten. Trebuiau să acţioneze precaut pentru a evita ca firul oricât de tare era să nu se rupă. Puterea unui peşte în apă este greu de închipuit pentru cei de pe uscat. Numai un pescar care a avut în undiţă un peşte de 7-8 kg. poate înţelege asta.

George şi Petre trebuiră să mai dea drumul firului pentru ca peştele să se mai linişească. Dacă nu se mai zbătea aşa, puteau din nou să mai încerce să-l tragă în barcă.

Dintr-odată însă firul deveni moale – ori peştele reuşise să-l rupă, cu toate că momeala avea un cârlig metalic lung, ori, cum de altfel se şi întâmplă, îşi schimbă direcţia de scăpare şi acum se îndrepta spre barcă.

George învârti ruleta cât putu mai repede în timp ce Petre lăsa firul să-i alunece printre degete pentru a evita o eventuală lovitură.

Aproape două minute se scurseră aşa, când deodată, Petre abia se abţinu de la o înjurătură. Firul fu din nou tras cu putere încât îi tăie pielea de pe degete în timp ce el se pregătea să facă faţă unui nou

atac. Lovitura fu atât de puternică încât se resimţi în toată barca. Peştele se îndrepta acum spre est şi înota acum doar sub barcă Se îndreptă acum cu toată puterea spre mal, care se vedea ca o linie ia orizont. Petre trebui să dea din nou drumul firului dar George avu prezenţa de spirit să se lase rapid în genunchi la prora bărcii pentru a mai frâna puţin din lovitura pe care peştele o dădu din nou când trase iarăşi de fir.

Peştele se îndepărtă din nou de barcă şi o trăgea cu mare viteză spre est. George reluă lupta cu peştele. El opri ruleta încât firul nu mai putea fi deloc întins. Acum peştele prizonier trebuia să tragă întreaga greutate a bărcii după el. Curând George simţi cum puterea acestui locuitor al mării slăbea. Nici nu era de mirare, pentru că era greu ca un peşte străpuns de cârlig să mai care după el şi o barcă cu doi oameni în ea. George începu din nou să tragă încet de fir până când încercarea disperată a peştelui de a se elibera îl sili din nou să renunţe. Petre venii lângă el şi îi spuse îngrijorat:

— Tipul este din cale afară de tenace! Va mai dura până să-l vedem la bord. Pierdem prea mult timp şi ne îndepărtăm de submarin. Îmi fac griji că nu ne vom putea întoarce din cauza schimbării vremii. George care lucra atât de zelos, aproape că strigă, fără să vrea:

— Nici nu se pune problema să-l lăsăm! Pe ăsta trebuie să-l prindem! În curând va fi terminat de oboseală. Curentul nu mai este aşa de puternic, iar mica distanţă pe care ne-a tras o s-o recuperăm repede. Şi în afară de asta sigur că va veni tata spre noi dacă se va isca vreo furtună. Iată am tras deja aproape încă cinci metri de fir.

Petre mai aruncă o privire îngrijorată spre vest, apoi dădu şi el, cu puterea-i uriaşă, o mână de ajutor să tragă peştele în barcă. Nu mai luă în seamă încercările de a se elibera ale peştelui a cărui forţă scăzuse foarte mult şi acum trăgea încet dar necontenit de fir încât lui George îi fu frică că acesta s-ar putea rupe. Dar firul nu s-a rupt. George nu trebuia decât să folosească ruleta căci Petre trăgea acum peştele, cu mâinile. George nu îndrăznea să spună nimic căci faţa lui Petre era foarte energică chiar întunecată şi încordată, iar ei simţea cu toată bunăvoinţa şi simpatia ce i-o arăta uriaşul, că acuma nu era momentul potrivit să facă vreo remarcă. În acel moment mai simţi George că pericolul reprezentat de furtună era mai mare decât îşi închipuise.

În sfârşit George văzu prada. Şi acesta era un peşte de mare însă cu vreo zece kg mai mare decât cel pe care-l prinseseră deja.

Dintr-o smucitură Petre trase peştele lângă peretele bărcii, iar George după ce puse ruleta şi firul în barcă apucă un harpon şi încercă să lovească puternic peştele în spatele capului în aşa fel încât acesta în câteva secunde să înceteze a mai mişca.

— Excelent Petre! strigă George. A meritat efortul! Şi acum să

avem grijă când îl punem în barcă, ca nu cumva să ne răstoarne, la uită-te acolo este deja un rechin! Sigur dorea să ne fure prada de sub nas! Acum poate să se lângă pe bot. Petre scoase peştele jumătate afară din apă. George îl apucă şi el şi-l ajută să-l tragă peste marginea bărcii de aluminiu. Micuţa barcă se înclină peste linia normală a apei, sub greutatea peştelui şi cei doi trebuiră să se aplece invers pentru a restabili echilibrul.

În sfârşit cel de ai doilea peşte se odihnea liniştit pe fundul bărcii iar George se bucura mult, când deodată privirea îi căzu spre cer în partea vestică. Şi ceea ce văzu îi produse pentru prima dată teamă. Culoarea cerului era total schimbată.

Un perete întunecat de nori cu reflexe strident gălbui acoperea jumătate din orizont şi părea să se mărească cu fiecare secundă. Marea părea aproape neagră iar o dungă de spumă albă se îndrepta cu o viteză îngrozitoare spre ei.

Petre remarcă şi el schimbarea atât de bruscă a vremii şi-i strigă fiului căpitanului:

— Aşezaţi-vă aici, domnule George şi ţineţi-vă cu toată puterea. Aplecaţi-vă cât puteţi partea de sus a corpului spre înainte. Prima rafală a furtunii va fi imediat aici. Trebuie acum să ne îndreptăm spre est în loc de vest şi să încercăm să găsim la mal un loc potrivit să ne adăpostim. Nu mai putem să ne întoarcem la submarin el se găseşte deja în zona furtunii. Nici tatăl tău nu ne mai poate ajuta, căci nu poate naviga mai repede decât furtuna.

Petre luă vâslele şi în timp ce vorbea şi începu să vâslească cu o forţă pe care George nu i-o mai văzuse până acum, îndreptând mica ambarcaţiune cu viteză spre mal.

George speră că uriaşul va reuşi să ajungă la timp la mal dar apoi îşi dădu seama că speranţa sa nu va fi dusă la îndeplinire.

Dunga de spumă albă se afla acum chiar în apropiere. Primele valuri apăreau cu o rapiditate uimitoare. Petre vâslea neîncetat şi trecu cu bine creasta spumoasă a primului val. Barca de aluminiu parcă zbura deasupra suprafeţei apei dar asta nu însemna că vor putea scăpa definitiv de urgia care se apropia.

— Ar fi trebuit să te ascult Petre! spuse George abătut. Dacă ţi se întâmplă ceva totul va fi numai din vina mea!

— Acum, cum ne-o fi soarta! îi răspunse Pete cu o mimă îndârjită.

Fatalismul lui Petre îl cuprinse şi pe George. Uriaşul avea dreptate şi George trebui să se gândească că amândoi nu odată fuseseră în situaţii atât de periculoase din care nu scăpaseră decât printr-o minune. Îngerul păzitor le răsplătise probabil curajul, perseverenţa şi prezenţa lor de spirit. Mult mai liniştit privi acum în spate primul val uriaş. Nu-i mai părea acum atât de periculos, dimpotrivă, el va ajuta mica barcă să treacă normal peste stânci şi recifuri şi să ajungă în

apropierea coastei. În orice caz, trebuiau să fie atenţi atunci când valurile mari vor ajunge barca. Dacă coama uriaşă a valului s-ar sparge, impactul ar putea sparge barca indiferent de soliditatea ei sau în cel mai bun caz, ar scufunda-o pur şi simplu. Să înoate până la mal ar fi foarte puţin probabil pe o asemenea furtună.

La rechinii de care până acum au trebuit să se ferească nici nu se mai gândea. Instinctiv, aceşti prădători ai mărilor, pentru a scăpa de loviturile periculoase ale valurilor care îi ameninţau şi pe ei, se ascunseseră la fundul mării, cu mult timp înainte ca furtuna să fie remarcată. George privea cu mult interes primul val uriaş ce se apropia de barcă. Coama i se încreţea uşor. În spatele acestuia însă veneau altele, mai înalte ale căror creste se spărgeau. Acestea erau cele mai periculoase. Dacă primul val lua bărcuţa de aluminiu în spate şi o ducea până la mal erau salvaţi.

— Opreşte barca chiar deasupra primului val! strigă prin furtună George prietenului său, care se afla la vâsle.

— Nici o grijă, domnule George, o să fiu atent!

Faţa lui Peter era atât de energică încât lui George îi dispăru orice sentiment de teamă.

Un tovarăş mai bun nici că putea să aibe în astfel de împrejurări. Primul val se apropia tot mai mult Era mai înalt decât îl evaluase la început. Aproape că deveni din nou îngrijorat. Oare vor reuşi? O privire spre est îi readuse aminte că se aflau la câţiva kilometrii buni de ţărm. Zgomotele şi urletele înfundate ale furtunii se înteţiseră. Prima lovitură a furtuni se simţi. Pentru George fu ca un pumn uriaş primit în spate. Degetele sale se cramponară puternic de marginea bărcii. Îşi aplecă cât putu corpul în faţă. Văzu cum şi Petre se întinsese pe jos, apoi prora bărcii se ridică şi se balansă încolo şi încoace, aşa că George crezu că se vor răsturna, dar greutatea celor doi peşti din barcă reacţiona ca un balast şi reuşiră să echilibreze barca.

Barca plutea acuma pe coama talazului şi era împinsă cu rapiditate spre ţărm. George se ridică folosindu-şi toată puterea de care era în stare. Iarăşi îl loviră rafalele de furtună care-l obligară să se aplece în faţă. Şi Petre fu aruncat de câteva ori în spate când încercă să se ridice. Situaţia lui era mai dificilă decât cea a lui George. Dar uriaşul ştia mai bine să se ajute singur. Vâslele a trebuit să le lase la primul impact cu furtuna. Puţin mai târziu fuseseră smulse din suporturi şi duse de apă. Acum nu mai avea nici un rost să stea pe banca vâslaşului, aşa că se lăsă să alunece pe podea, peste cei doi peşti, alături de George. Aici cel puţin, dacă nu încercau să se ridice, erau în mai mare măsură apăraţi de furtună. Petre îşi apropie mult gura de urechea lui George şi urlă cât putu:

— Dacă am putea menţine barca aşa, avem o şansă să fim salvaţi. Dar trebuie să fim extrem de atenţi când vom ajunge la ţărm. Izbitura

de el ar putea fi foarte periculoasă. Iar dacă ţărmul mai este şi stâncos pericolul devine şi mai mare.

George care respirase uşurat când se văzuse purtat pe coama valului spre ţărm, se sperie din nou. La debarcarea care avea să aibe loc în curând, nu se gândise. Abia acum i-a fost clar că valul va izbi de mal cu toată furia sa mica bărcuţă. Iar dacă acolo vor fi câteva blocuri de stânci, cu siguranţă bărcuţa de aluminiu va fi sfărmată.

Din suflet îşi dori George ca locul de pe mal unde-i va duce valul să fie acoperit cu nisip alb şi fin.

— Întregul ţărm este stâncos! îi strigă George prietenului său, fără a-i mărturisi gândurile lui de mai înainte, gânduri care oricum nu i le putea împărtăşi datorită urletului furtunii.

— Să ne lăsăm în voia Domnului! îi răspunse Petre.

II.
O NOUĂ AVENTURĂ.

GEORGE ŞI PETRE stăteau atât de ghemuiţi încât numai capetele li se vedeau din barcă. La fiecare lovitură a furtunii aveau impresia că primesc loviturile în ceafă. Ţărmul se apropia nesperat de repede. Observară cu bucurie că în faţa lor se afla exact o porţiune de ţărm cu nisip alb. Nisipul moale pe care valurile îl aduseseră acolo reduce simţitor forţa impactului cu ţărmul. Puteau spera că vor scăpa fără accidente prea grave. Două trei minute mai trecură apoi barca se opri pe mal. Se auziră trosnituri şi scrâşnituri. George simţi o lovitură puternică în stomac care-l făcu să-şi piardă pe moment respiraţia, apoi el şi Petre care era aplecat peste marginea bărcii au fost catapultaţi pe mal. Nisipul era aşa de moale încât nici măcar nu se răniseră.

George îşi reveni treptat după lovitura primită, putu din nou să respire normal şi acum îl urmărea pe uriaş care încerca cu mâinile şi picioarele să ajungă la o stâncă care închidea plaja la o anumită depărtare. Nu puteau sta în picioare din cauza vântului puternic care i-ar fi răsturnat pe dată. Să ajungă la zidul stâncos protector, nu era chiar atât de simplu, pentru că furtuna isca vârtejuri în nisipul fin. George şi Petre nu-şi puteau ţine din această cauză ochii deschişi iar firicelele din nisip le intrau în nări. Chiar pielea biciuită de firicelele de nisip îi durea. În sfârşit George şi Petre reuşiră să ajungă până la zidul stâncos şi acum se târau de-a lungul lui. Petre care se găsea în faţă reuşi să găsească o mică crăpătură în care amândoi puteau fi apăraţi de furtună pentru puţină vreme. De acolo se târâră printr-un fel de tunel în jos cu toate că nici acolo nu scăpară de vârtejul firelor de nisip. Cu cât înaintau în tunel cu atât se făcea mai întuneric în jurul lor. Deodată în peretele de stâncă apăru o cotitură spre stânga. După ce cei doi tovarăşi trecură prin ea, putură să stea în picioare, să ţină

ochii deschişi şi să respire fără ca nisipul să-i biciuiască din cap până în picioare.

— Am mai avut odată noroc Petre! spuse George. Cum să-l înştiinţăm acum pe tata că nu ni s-a întâmplat nimic? O să-şi facă griji din cauza noastră. Probabil că a pornit-o spre vest, sfidând furtuna.

— Ori s-a scufundat în adânc şi aşteaptă până se mai potoleşte dezlănţuirea elementelor naturii, ori aşteaptă până când furtuna încetează complet, îşi dădu cu părerea cârmaciul.

— Cât poate dura furtuna, Petre?

— Asta nu poate ştii nimeni însă presupun că va mai dura o vreme.

— Şi va trebui să stăm aici până se va termina totul? întrebă George.

— Asta ar fi cel mai bun lucru!

Aş dori să intru mai adânc în această deschizătură şi să văd ce lungime are.

— Din partea mea nu aveţi decât!

— Unde am putea oare să ne aflăm, Petre?

— Cu siguranţă în apropiere de Lima.

— Atunci trebuie să dăm curând de oameni.

— Bineînţeles, domnule George!

— Ar fi păcat ca cei doi peşti mari să se strice. Am putea face cu ei o bucurie unor oameni săraci.

— Hm!

— Atunci, înainte! Să vedem unde ajungem!

Deschizătura din stâncă îi ducea repede spre nord-est prin nişte cotituri neregulate. În curând trebuiră să-şi aprindă lanternele pentru că nimeriseră într-o grotă asemănătoare unei peşteri din care pornea o vale de aproximativ de o sută de metri apărată de peretele stâncos.

După ce străbătură o porţiune din vale George văzu colibe.

— Acolo este şi un om! strigă Petre.

— Bănuiesc că prin apropiere se află o mină, îşi dădu cu părerea George.

— Se poate, îi întări spusele Petre. Peru este o ţară bogată în minerale.

În curând cei doi se aflară în faţa primei colibe.

— Este cineva aici? strigă Petre spre colibă.

Câţiva bărbaţi ieşiră afară şi se uitau cu mirare la cei doi.

Petre salută politicos şi le povesti cum fuseseră surprinşi pe mare de furtună şi cum fuseseră aruncaţi pe mal. În mica lor barcă se găseau doi peşti mari şi că le-ar face plăcere dacă aceştia i-ar primi în dar. Atunci trăsăturile dure ale bărbaţilor se luminară iar privirea bănuitoare le dispăru, iar cel mai în vârstă le mulţumi, apoi deveni din nou serios şi spuse:

— Să sperăm că stăpânul nostru ne va permite să aducem peştii.

Probabil că va afirma însă că peştii mării îi aparţin cum de altfel îi aparţin bogăţiile pământului.

— Peştii ne aparţin nouă, zise George şi noi vi-i facem cadou. Dar stăpânul vostru trebuie să fie un om foarte ciudat!

— Cine este deci „stăpânul"?

Bătrânul se uită sfios în jur şi abia după aceea răspunse:

— Diaz de Castro este numele lui şi i se mai spune „Stăpânul Limei". Trăieşte aici numai de cinci ani dar a devenit atât de bogat încât mult pământ din jurul oraşului îi aparţine. Stăpâneşte o mulţime de mine cu minerale, cât şi mine cu sare. Fiii şi fiicele noastre lucrează pentru el.

În apropiere este o mină de sulf. Ei lucrează acolo de dimineaţa până seara.

Sunteţi străini aici de aceea nu ştiţi ce grea a devenit existenţa copiilor noştri de când a devenit el stăpân aici. Sub celălalt stăpân o duceam cu mult mai uşor, el era altfel. Dar de când a murit, Diaz de Castro a moştenit minele.

— Am auzit că Diaz nu l-a moştenit pe bătrânul nostru domn, se amestecă în vorbă alt bătrân. Stăpânul nostru avea o datorie mare la el şi astfel a intrat el în posesia minelor. Datoria se pare că o făcuse la jocuri de noroc. Se poate ca Diaz să-l fi înşelat pe fostul nostru stăpân chiar la aceste jocuri. Asta cred eu că s-a întâmplat.

— Fostul stăpân n-a jucat înainte niciodată, stărui primul vorbitor. Dar cine ştie ce s-a întâmplat între timp. Şi în orice caz nu ne este permis să vorbim de rău pe cel nou. Dacă ar afla nu ne-ar merge deloc bine.

— N-aţi dori să intraţi în colibele noastre modeste pentru a vă odihni puţin? Furtuna mai poate dura ore întregi iar marea se va linişti cu siguranţă până mâine dimineaţă. Noi cunoaştem bine furtunile ce au loc aici. Sau doriţi să aşteptaţi în Lima oprirea furtunii? Acolo vă puteţi cumpăra o altă barcă, dacă cea veche nu mai poate fi folosită.

— Dorim să rămânem aici, se hotărî George după o scurtă cugetare. Stăpânul vostru „stăpânitorul Limei" mi-a trezit interesul.

Petre întrebă:

— N-aţi dori mai întâi să aduceţi aici cei doi peşti?

— Acum, pe furtună, va fi greu să ajungă până la barcă, replică George.

— Dar noi suntem obişnuiţi să ne luptăm cu furtuna spuse cel mai bătrân dintre ei. Câteodată suntem chiar obligaţi, dacă Senior de Castro ne-o ordonă. O furtună mare aruncă câteodată echipamente de navă de care stăpânul nostru are nevoie. Atunci noi cei bătrâni trebuie să-le aducem. Câteodată, vreunul dintre noi este luat de valurile uriaşe şi nu-l mai vedem niciodată.

— Ce stăpân cumsecade! zâmbi George ironic. Să sperăm că vom putea face cunoştinţă! Începe să-mi placă din ce în ce mai mult, dacă ar fi să-mi spun părerea.

— Pentru asta sunteţi prea tânăr! N-o să permită aşa ceva!

— N-o să-l întreb, dacă îmi permite sau nu, insistă George cu adevărat furios de felul cum se comporta „Atotstăpânitorul”.

— Veniţi domnule George, i se adresă tovarăşul lui, ca unuia căruia trebuia să i se poarte de grijă, trebuie să-i ajutăm pe aceşti oameni să aducă încoace cei doi peşti.

Era o treabă nu tocmai uşoară. Când ajunseră toţi la barca de aluminiu, Petre sări pur şi simplu pe marginea ei aşa încât cei doi peşti se rostogoliră pe mal. Apoi legară fiecare peşte cu două fire de undiţă şi astfel luptând din greu cu rafalele furtunii îi traseră înapoi până la zidul format din stânci. Când ajunseră, George şi Petre rulară din nou undiţele, odată ajunşi la intrarea în grotă bătrânii îi ajutară să tragă peştii înăuntru.

Bătrânii din colibe nu mai puteau de fericire că aceşti peşti le aparţineau. Asemenea exemplare nu mai văzuseră demult.

George nu putea scăpa de impresia că fiii şi fiicele lor trebuiau să lucreze din greu în minele de sulf sau în atelierele de prelucrare, dar niciodată nu câştigau atât, încât măcar odată să mănânce pe săturate.

Ce fel de om putea fi acest Diaz de Castro! Desigur unul dintre aceia care călcau peste cadavre pentru a-şi atinge scopul! Cu siguranţă un om fără scrupule. Şi dacă cu moartea fostului proprietar ceva n-a fost în regulă? Oare datoria la jocuri de noroc să fi fost adevărate? În sinea lui George începea să se îndoiască. Ceva era putred aici.

Când bătrânii aduseră cei doi peşti în colibele lor, cei prezenţi fură atât de bucuroşi, încât bănuiala lui George cu privire la Diaz de Castro se întări şi mai mult. De aceea îl întrebă pe bătrânul Jose ce salar plătea Diaz. Răspunsul îl înfurie şi mai tare pe George. El nu plătea muncitorilor orele lucrate, ci îi plătea în funcţie de cât sulf găseau şi îl împachetau. Iar în mină sulful se găsea în cantităţi destul de mici. Bătrânii vorbeau acum în şoaptă.

În sfârşit Jose se adresă lui George:

— Domnilor, ne permiteţi să vă invităm la masa noastră? Cel mai mic peşte îl vom pregăti chiar acum iar pe cel mai mare îl păstrăm pentru copii noştri. Ei au mai multă nevoie de hrană decât noi, dat fiind că au nevoie de mai multă forţă ta munca lor din mină.

— Acceptăm cu plăcere invitaţia, spuse George imediat Şi dacă furtuna va înceta vă mai putem pescui câţiva. Probabil voi reuşi chiar, luând contact cu autorităţile să fac ceva pentru mărirea salariului copiilor noştri.

— Asta nu cred că veţi putea domnule, căci de Castro datorită bogăţiei lui are mulţi prieteni puternici care influenţează hotărârile

autorităţilor de aici. La început ne-am plâns şi noi dar asta n-a făcut decât să ne îngreuneze mai mult situaţia.

— Aş putea să vorbesc o dată cu de Castro. Poate îl voi convinge de nedreptatea actelor sale.

Bătrânul zâmbi. Îi părea imposibil. El îi conduse pe George şi pe Petre în coliba sa în vreme ce ceilalţi se ocupau cu pregătirea mesei.

Coliba era foarte curată dar foarte sărăcăcios mobilată. Bătrânul se scuză şi le explică că fusese nevoit să vândă majoritatea lucrurilor mai preţioase pe care le avea pentru a putea supravieţui.

— Sper să vă pot ajuta, spuse George. Poate eu voi avea mai mult noroc. Şi apoi de Castro va trebui să vă despăgubească de pierderile şi suferinţele îndurate.

Bătrânul Jose nu credea în aşa ceva şi spuse:

— Dacă s-ar produce vreo îmbunătăţire n-ar dura cu siguranţă prea mult, cel mult atât cât dumneavoastră veţi fi aici. Mai târziu va avea grijă de Castro să se răzbune pe noi. Noi ne-am acceptat deja soarta, senior!

— Trebuie să mai judecăm puţin, recunoscu George gânditor. Adică să procedăm cu mare prudenţă. Dar cu vremea vom găsi noi o soluţie. Acum ne vom odihni puţin, Jose. Pescuitul şi furtuna ne-a epuizat şi acum suntem obosiţi. Scoală-ne te rugăm când va fi gata masa. Paturile erau simple dar după emoţiile trăite cei doi le găsiră minunate şi după ce mai discutară puţin între ei, în curând adormiră.

Discuţia lor se învârti în jurul persoanei lui de Castro.

Jose părăsi coliba pentru a nu le deranja somnul. Când reveni după mai bine de două ore pentru a-i trezi ia masă, îi fu destul de greu să-i pună din nou pe picioare..

Peştele era foarte gustos. Femeile îl pregătiseră adăugând multe mirodenii iar George se bucura în special văzând câtă mulţumire şi recunoştinţă se vedea pe chipul celor ce mâncau, probabil pentru prima dată de multă vreme, într-adevăr pe săturate.

Când masa se termină femeile strânseră vesela simplă şi o puseră la locul ei. Petre, care avea tutun şi hârtie la el, începu să-şi răsucească atât de îndrăgitele lui ţigarete. Feţele bătrânilor se luminară de bucuria de a putea pufăi şi ei din iarba această aromată.

George îi mai întrebă pe ocolite câte ceva despre de Castro şi ce aflã îl întări mai mult împotriva „Stăpânului Limei” şi, pentru că bătrânii nu exagerau, le crezu fiecare cuvânt. Diaz instituise un regim care îşi bătea joc de orice protecţie socială.

Deodată se auzi de afară un strigăt. George şi Petre ciuliră urechile. Bătrânii îşi strânseră neputincioşi pumnii, nu spuseră nimic, iar atmosfera tensionată dinainte apăru din nou.

Strigătul venea din partea de est a peretelui stâncos şi era fără îndoială strigătul unei femei. George şi Petre săriră în picioare când

strigătul se repetă şi deveni mai stăruitor.

— Ce se întâmplă aici? strigă George.

— De ce nu vă mişcaţi? se interesă Petre.

— Asta este stăpânul nostru, domnilor, răspunse Jose. Obişnuieşte să glumească în felul lui cu fiicele noastre.

Îşi scutură capul cu tristeţe şi din nou îşi strânse pumnii a neputinţă în timp ce tremura de enervare. George îi aruncă o privire rapidă lui Petre, sări de pe scaun şi ieşi repede din colibă. Petre îl urmă imediat.

Cei doi se grăbeau acum spre locul din vale de unde se auzise strigătul.

Acum ţipătul se auzii a treia oară.

George observă în peretele stâncos o deschizătură mai largă. Intră prin ea într-un fel de tunel care părea să străbată tot zidul stâncos.

Imediat, după prima cotitură din tunel, George văzu un bărbat înalt slab, puţin ciudat pe a cărui faţă se afla o barbă neagră care-i sări în ochi. Bărbatul ţinea în braţe o fetişcană care se zbătea din toate puterile.

— Domnule de Castro, lăsaţi-mă vă rog în pace! îl implora fata.

— Cum te mai zbaţi, ca o mică turturea! râdea ironic bărbatul.

Atunci apăru acolo George şi îi strigă bărbatului:

— Laşule, lasă imediat fata în pace!

Bărbatul fu atât de uimit de această apariţie încât lăsă într-adevăr fata, care fiind atât de fericită că scăpase din îmbrăţişarea omului pe care-l ura atâta, fugii de acolo, cât putu de repede, negăsind timp nici măcar să-i mulţumească lui George.

Pe faţa bărbatului se citea atât furia cât şi uimirea.

Ochii săi erau aţintiţi asupra lui George care îi susţinea privirea fără să clintească.

Furia îl cuprinse deodată – era tot atât de înalt ca Petre – şi încercă să-l lovească pe George. Acesta evită cu îndemânare lovitura dându-se la o parte la timp. Lovitura nimeri în gol.

Atacatorul se clătină, când rată lovitura iar George veni mai aproape cu un pas şi îi vorbi.

— Să sperăm că v-a trecut mânia. Furia dumneavoastră nu era întemeiată. Ar trebui să vă fie ruşine că atacaţi fete tinere fără nici o apărare. Cu mine însă n-o să vă meargă! Cu toate că faţă de mine păreţi un Goliat, eu nu mă tem.

George îşi luă poziţia de box în vreme ce vorbea pe un ton rece şi calm. Adversarul său îl privii cântărindu-l câteva secunde apoi se năpusti asupra lui. Dar şi acum cele două lovituri ale lui nimeriră în gol. Era timpul ca George să preia iniţiativa. Stânga sa lovi fulgerător şi-l nimeri pe uriaş în piept. Bărbatul icni şi chiar se poticni puţin în faţă. Această situaţie nu-i scăpă lui George care îi mai trase o dreaptă, apoi stânga-i nimeri bărbia agresorului.

Capul lui de Castro zbură pe spate.

Dar rezistenţa agresorului lui George era mare. Uriaşul se clătină încă o dată, se retrase câţiva paşi în spate dar se ţinea încă bine pe picioarele lui puternice. Îşi reveni rapid, scoase de la curea un cuţit şi se năpusti din nou asupra lui George.

Situaţia devenea critică pentru George care nu avea nici o armă la el – când părăsise coliba bătrânului Jose – nu crezuse că se va implica în vreo bătaie. Dar atunci interveni Petre. Uriaşul nu se băgase până atunci în lupta dintre cei doi, dar acum consideră că sosise momentul. Cu o forţă de nebănuit răsuci dreapta lui de Castro în sus încât acesta scăpă pe loc cuţitul. Apoi, fără a-i mai lăsa vreo pauză, îl lovi cât putu de tare. Petre recunoscuse ca bătrân expert în arta boxului, rapiditatea şi puterea adversarului. De aceea îl şi lovi cu toată forţa de care era el în stare. Rar, mai lovise el aşa pe cineva. De Castro căzu ca lovit de trăsnet şi se rostogoli puţin în spate ca apoi să se izbească de o stâncă. După ce-şi reveni puţin, Petre îi spuse simplu lui George.

— Presupun că pentru moment îi ajunge! Un alt om ar trebui să stea după lovitura mea două săptămâni în spital, dar derbedeul ăsta îşi va reveni în curând.

George îl privi pe de Castro inconştient, se aplecă deasupra lui şi îi luă de la curea cele două pistoale. Aşa vom fi mai în siguranţă, spuse el zâmbind, în cazul când se trezeşte şi ar mai avea poftă să se bată. Petre, te rog ia şi cuţitul de acolo!

Abia luaseră cei doi tovarăşi armele lui de Castro când, auziră în spatele lor mai multe vaiete. Jose venea fugind cât îl ţineau picioarele alături de alţi câţiva bătrâni.

— Vai, vai, acesta este domnul de Castro! Ce nenorocire! Cu toate că cea pe care aţi scăpat-o din ghearele lui este tocmai nepoata mea, ne temem că pentru noi de-acum se va dezlănţui iadul pe pământ.

George însă rămase liniştit.

— Ne-am luptat în mod cinstit, pumn contra pumn. Camaradul meu l-a doborât însă abia atunci când a scos cuţitul la mine. Mă gândesc că această înfrângere să-i servească pe viitor ca avertisment. Când o să-şi revină, îi voi explica că eu, Senior Jose, o voi apăra în continuare pe nepoata dumneavoastră. Nu trebuie să-şi închipuie că prin forţa lui poate ataca oricând tinerele fete fără apărare. N-a fost nimic nedrept aici! Nu aveţi nici un motiv să vă văitaţi. Treaba este deja hotărâtă. Fiţi atenţi, într-o zi veţi fi fericiţi că noi am început lupta cu acest monstru uman.

Dar Jose nu putu fi aşa uşor liniştit. El îngenunche lângă corpul nemişcat şi-i ridică în sus capul „Stăpânului” său. După o vreme de Castro deschise puţin ochii, clipi de câteva ori ameţit şi apoi începu să înjure de se cutremurau pietrele. Apoi strigă cât putu:

— Nepoata ta i-a atras prin strigătele ei pe cei doi străini aici. Asta

o s-o plăteşti tu şi toţi cei de aici, cu vârf şi îndesat! Na! La asta ca un avans! Şi vru să-i tragă bătrânului o palmă. Dar George fu pe fază. Chiar în acel moment îl trase pe bătrân de-o parte, încât lovitura lui de Castro nu-şi atinse ţelul nici de această dată.

Ca să-l apere pe Jose, George trebui să se apropie mai mult de Castro şi nu remarcă că cel întins încă pe jos se pregătea să-i tragă o lovitură de picior. Dar nici Petre nu stătea acolo degeaba. Îşi împinse rapid piciorul înainte astfel încât lovitura destinată lui George îi lovi pulpa. Petre se aştepta la aceasta, aşa încât nici nu-i dădu importanţă. Dar cu această ocazie putu să se aplece şi să-i tragă una în braţ lui de Castro încât acesta căzu din nou ca paralizat.

III.
LUPTÂND ÎMPOTRIVA LUI DE CASTRO.

— CU NOI N-O SĂ-ŢI MEARGĂ aşa cum îţi merge cu muncitorii tăi! îi strigă George aproape ameninţător lui de Castro. Asta să-ţi intre bine în cap!

De Castro se ridică şi le răspunse pe un ton ce nu prevestea nimic bun.

— O să vă arăt eu vouă cât de mare îmi este puterea. Acum m-aţi prins pe nepregătite dar o să v-o plătesc dublu.

Apoi începu să le strige bătrânilor:

— Prindeţi-i pe indivizi! Aţi văzut doar cum l-au atacat pe stăpânul vostru! Înainte! Aruncaţi-i la pământ şi legaţi-i bine!

Asta fu însă prea mult pentru Petre. Temperamentul lui izbucni. El îl pălmui „uşurel", numai o dată, pe de Castro peste gură. Din gura lui ieşeau acum numai nişte sunete nearticulate. Îl privea numai furios pe Petre care se retrăsese cu câţiva paşi în spate. Ochii lui ardeau de dorinţa de răzbunare. Uriaşul dădu numai din cap indiferent şi se adresă bătrânilor care stăteau acolo ca împietriţi:

— Nu-l ascultaţi pe nebun! Întoarceţi-vă la colibele voastre! Ne vom îngriji noi de el ca să nu-şi pună în aplicare planul de răzbunare.

— Eu ştiu deja cum pot să vă ajut, spuse George pe acelaşi ton. Voi avea grijă să nu mai poată să vă facă sclavi din nou. Putem aranja asta aici, chiar acum.

— Gândiţi-vă domnilor, li se adresă Jose, stăpânul nostru ne-a ordonat să vă legăm, dacă n-o facem o să concedieze copii din atelierele lui şi atunci n-o să mai avem nimic din ce să trăim.

— N-o să muriţi de foame ci dimpotrivă împreună cu copiii voştri veţi duce o viaţă decentă, le replică George şi îi asigură: „Pentru asta mă voi îngriji eu însumi. Am deja un plan. Nu v-ar plăcea mai mult să pescuiţi şi să prindeţi raci decât să vă lăsaţi copiii să se otrăvească în atelierele nesănătoase pentru prelucrarea sulfului?"

Siluetele bătrânilor se îndreptară când auziră spusele lui George şi unul din ei zise:

— Cândva am fost pescari domnule, dar o furtună ne-a distrus bărcile! Altele noi nu putem să le cumpărăm! Trebuie să ne vindem libertatea şi să lucrăm în mine. Pe vremea fostului stăpân nu ne mergea chiar atât de rău, aveam existenţa asigurată, nu trebuia să trudim peste puteri şi chiar copiii noştri erau mulţumiţi cu ce primeau.

— Atunci să fie din nou aşa! strigă George. Noi suntem aşa bogaţi încât ne putem permite să vă cumpărăm bărcile. Nu trebuie însă în nici un caz să deveniţi sclavii unui neom! Nu luaţi în seamă ce spune el acum! Voi nu sunteţi de fapt proprietatea lui! Şi trimiteţi pe cineva la mine pentru a chema aici pe copiii voştri. De-acum înainte nu mai este necesar să mai lucreze măcar o singură oră pentru de Castro.

Cuvintele lui George făcură minuni. Apăsarea dispăru treptat de pe feţele oamenilor şi îşi îndreptară trupurile subţiri din nou. În ochii lor se citea hotărârea. Unul dintre ei fugii cât putu să ducă vestea în timp ce ceilalţi îi urmară pe George şi Petre.

— Hoţilor, hoţilor! urlă deodată de Castro, în spatele lor. Voi mi-aţi furat pistoalele şi cuţitul.

Petre şi George nici măcar nu reacţionară, însă bătrânii începură să tremure.

— O să vă bag la închisoare! Hoţilor! începu din nou de Castro să strige. Petre se întoarse pe călcâie şi merse înapoi la de Castro şi-i spuse pe un ton aspru:

— Numai să mai aud un singur cuvânt jignitor şi dumneavoastră o să puteţi să vă adunaţi dinţii răspândiţi câţiva metri împrejur. De felul meu sunt foarte înţelegător, dar şi răbdarea mea are o limită. Armele dumneavoastră le-am confiscat numai după ce aţi încercat să-l atacaţi pe tânărul domn cu cuţitul. O să le puteţi recupera de la poliţie, unde vom declara cum se comportă domnul de Castro faţă de tinerele fete, atunci când se crede neobservat. Şi acum mergeţi de aici! Şi nu cumva să îndrăzniţi să vă apropiaţi de noi!

Împreună părăsiră apoi platoul de piatră. Bucuria bătrânilor păru să scadă din nou, Jose îşi mărturisi din nou temerile:

— Credem că dumneavoastră ne vreţi numai binele domnule, dar de Castro este foarte puternic. O să vă facă mari neplăceri. Va proceda atât de viclean încât va ajunge să ne interzică chiar vânzarea peştilor. Cred că de acum putem să ne aşteptăm la ce este mai rău.

— Asta o să mai vedem noi! strigă George. Aşa ceva nu e posibil, ca un singur om să tiranizeze un oraş întreg. Mergem imediat la şeful poliţiei.

— Şeful poliţiei este un prieten bun a lui de Castro, îi replică Jose. Poate că de Castro îl are cu ceva la mână, sau poate l-a cumpărat. Se

vede clar că nu este liber să acţioneze corect.

— Atunci îl vom elibera! spuse George sigur de victorie. Puteţi veni cu noi să vă alegeţi bărcile pe care tatăl meu le va cumpăra pentru voi. Când furtuna se va potoli tata va debarca cu siguranţă pe ţărm.

— De la moartea bătrânului domn n-am avut o singură oră liniştită spuse un alt bătrân. De aceea ne este greu să credem acum, că printr-o singură „lovitură” totul se va îmbunătăţi. Dumneavoastră sunteţi ca îngerul curat pe care Dumnezeu ni l-a trimis prin vreme de furtună.

— Îngeri nu suntem în nici un caz, răspunse George serios, ci numai nişte oameni care să străduiesc să-şi apere semenii, când aceştia au nevoie.

O vreme se aşternu tăcerea, apoi George vorbi din nou:

— Arătaţi-ne cel mai scurt drum care duce în oraş. Aş dori să ajungem la poliţie înaintea lui de Castro.

— Dacă o luaţi de-a lungul acestei văi, spuse Jose, curând o să ajungeţi la primele case întrebaţi acolo unde este secţia de poliţie. Oricare copil va şti să vă îndrume acolo. Noi nu putem merge aşa repede ca dumneavoastră. Vom veni cu siguranţă după aceea pentru a depune o plângere împotriva lui de Castro, care acum este duşmanul nostru. Apoi trebuie să ne obişnuim cu ideea că ne va distruge dacă nu-l veţi învinge.

— Voi o să-l învingeţi! îi asigură George. N-am nici o îndoială! Prietenul meu Petre ca şi mine nu suntem siguri. Tatăl meu este bine văzut de autorităţile sud-americane, iar submarinul şi echipajul său reprezintă o mică putere ce însă nu poate fi trecută cu vederea. Veţi trăi voi şi copiii voştri în linişte şi pace de-acum înainte! Lăsaţi-vă numai în grija noastră.

George şi Petre porniră în grabă de-a lungul văii. Lui George nu-i prea era pe plac să-i lase pe bătrânii aceia neajutoraţi în preajma lui de Castro, dar spera că în curând să sosească cei tineri care lucrau în atelierele de prelucrare a sulfului şi după care trimisese deja un mesager.

Ei vor înţelege cu siguranţă ce se întâmplă acolo şi se vor împotrivi total lui de Castro şi influenţei lui.

Valea pe care o parcurseră n-a fost lungă iar când se termină, cei doi tovarăşi văzură în faţa lor primele case din Lima.

Curând ajunseră la drumul principal. Oamenii de pe străzi îi priveau curioşi. Ei le răspundeau politicos la întrebări şi-i îndrumară spre sediul poliţiei care se afla în centrul oraşului.

După o oră bună, cei doi se aflau în faţa unei clădiri impunătoare.

Când George întrebă de şeful poliţiei, ofiţerul de serviciu îi privi cu puţină suspiciune şi spuse:

— Nu ştiu dacă domnul Almargo vă poate primi acum. Ce aţi dori dumneavoastră în fond?

— Comunicaţi-i, vă rugăm, că venim din partea domnului de Castro şi îl rugăm să ne primească personal cât mai repede.

Numele lui de Castro îşi făcu repede efectul asupra ofiţerului de serviciu. Cel care până acuma se purtase cam indiferent făcu semn unui slujbaş în uniformă, pe care-l rugă să-i conducă pe cei doi la Senior Almargo într-o problemă care nu suferea amânare.

— Într-adevăr, de Castro n-a minţit când ne-a spus ce ne-a spus. El este peste tot luat în seamă sau probabil le este teamă de el.

— Nu m-aş mira dacă jumătate din poliţie i-ar ciuguli din palmă. Când ai datorii la cineva nu îndrăzneşti să i te împotriveşti. Dar cu noi şi-a găsit naşul! O să-i distrugem puterea şi influenţa şi prin asta sigur vom face un lucru bun.

— Tatăl dumneavoastră va trebui să sacrifice o sumă de bani gheaţă, destul de frumuşică, pentru toţi cei care-i sunt datori vânduţi acestui şarlatan.

— Trebuie să acţionăm cât mai repede împotriva lui de Castro, spuse George, altfel vom avea mari greutăţi cu el şi nu vom reuşi să ajungem aşa repede cum n-am propus la ţelul nostru. Păcat că nu avem sume de bani gheaţă mai mari la noi. Aşa că nu ne rămâne decât să stăm şi să-i aşteptăm pe tata, să vină. Timpul poate fi un câştig pentru de Castro. El poate să determine mulţi dintre pionii lui înfricoşându-i să nu îndrăznească să întreprindă nimic. Să sperăm însă că tata ca sosi în curând. El o să-şi dea seama că ne aflăm în Lima dacă am reuşit să scăpăm teferi din furtună.

Slujbaşul în uniformă îi conduse într-o anticameră şi-i rugă să aştepte câteva momente. Apoi vorbi în şoaptă cu un angajat civil care lucra acolo. Angajatul civil bătu ia uşa înaltă şi, când se aprinse un beculeţ, intră în cameră.

După câteva secunde se întoarse şi îi rugă pe cei doi să poftească înăuntru.

Şeful poliţiei părea să fie, după cum amândoi observară, un caracter deschis şi onorabil, care le făcu de la început o impresie bună.

După ce, cei doi bărbaţi de pe submarin pătrunseră în încăpere, acesta le veni în întâmpinare, întinzându-le prietenos mâna. Totuşi, remarcară în purtarea domnului Almargo o uşoară nervozitate şi, înainte de a se prezenta, îi întrebă puţin răstit:

— Ce doreşte domnul de Castro?

Lui George i se păru că lui Almargo îi era puţin frică de „stăpânul Limei”.

— Mă numesc George Farrow, începu fiul căpitanului. Acesta de lângă mine este Petre, camaradul meu şi cârmaci pe submarin. Probabil că vă este cunoscut numele tatălui meu, care cu submarinul său colindă toate mările lumii şi anume este vorba de căpitanul Farrow. Submarinul a fost salvat de el în timpul primului război

mondial.

— De căpitanul Farrow am auzit deja, ba chiar am citit, replică şeful poliţiei. Fiţi bineveniţi în oraşul nostru! Dar aţi cerut să fiţi primiţi în numele domnului de Castro. Îl cunoaşteţi?

— L-am cunoscut, spuse George, iar şeful poliţiei remarcă că buna dispoziţie lui George scăzu simţitor.

— Aici aveţi pistoalele şi cuţitul său, i-am luat armele pentru că a ridicat cuţitul împotriva mea. De această dată „stăpânul” s-a cam înşelat, asupra noastră nu are nici o putere.

Almargo deveni mai nervos şi întrebă ce se întâmplase de fapt.

În câteva cuvinte George îi povesti păţaniile lor, furtuna de pe mare, povestea nefericită a bătrânilor pescari, care se găseau la bunul plac al lui de Castro care se purta cu ei atât de neomeneşte.

Almargo îşi şterse foarte încurcat cu batista sudoarea de pe frunte şi spuse:

— Nu ştiu cum aş putea să vă explic totul, domnule Farrow: de Castro are în acest oraş un cuvânt greu de spus. Dacă veţi depune o plângere împotriva lui în condiţiile actuale, nu cred că va fi bine pentru dumneavoastră.

— Bătrânii pescari ne vor susţine declaraţia, spuse George pe deplin liniştit. M-am gândit şi la faptul că de Castro ar putea cumpăra cu banii săi tăcerea acestor nenorociţi. Ştiu de asemenea că are prieteni printre autorităţile regimului – dacă pot într-adevăr să-i numesc prieteni, adică nişte pioni pe care-i foloseşte pentru scopurile lui tocmai pentru că este un om al banului fără scrupule.

Almargo dădu din cap îngrijorat, gândindu-se la faptul că de Castro „ajutase” financiar o serie de oficialităţi dar prin dobânda mare pe care le-o lua, îi avea la mână, iar bieţii oameni trăiau în permanenţă cu frica în spate că acesta le-ar putea prezenta datoriile şi şi-ar cere drepturile.

Sumele împrumutate – şi asta ştia Almargo – crescuseră atât de mult, încât nimeni nu mai putea să le acopere.

Când Almargo tăcu, George continuă:

— Aş vrea să preiau eu lupta împotriva lui de Castro pentru că şi eu ştiu ce greutăţi voi avea de întâmpinat. Şi acum ca să fiu foarte sincer, v-aş ruga să ne acordaţi protecţia dumneavoastră.

Almargo se întoarse şi încercă precaut să arate că şi el se afla printre oamenii care aveau datorii la de Castro.

— Soţia mea a fost odată foarte grav bolnavă, asta a costat mulţi bani, aşa că… Spuse el neîncheind propoziţia. Dar acum soţia mea este din nou sănătoasă. Nu odată m-am gândit cum aş putea rezolva această dilemă încât am ajuns la concluzia că numai un glonte în cap m-ar mai putea salva. N-am făcut-o, nu din laşitate ci pentru că nici acest lucru n-ar fi rezolvat nimic. În plus de Castro a pus ochii şi pe

soţia mea dar ea l-a respins cu scârbă.

— Da acum mi se pare de Castro mai netrebnic decât mi-am imaginat, dădu din cap fiul căpitanului, dar lăsaţi-l numai în seama mea şi a tovarăşilor mei. Dumneavoastră trebuie să vă eliberaţi mai întâi de teama de Castro. Noi dorim nu numai pe dumneavoastră personal să vă eliberăm din ghearele lui, ci şi o mulţime de oamenii săraci din acest oraş. În timpul călătoriilor noastre am adunat câteva comori şi nu am avut încă ocazia să cheltuim banii. Acum cred că a venit momentul să cheltuim ceva pentru un scop aşa nobil. Tatăl meu va veni în port de îndată ce furtuna va înceta, el va pune la dispoziţia suma de care aveţi nevoie, oricât de mare ar fi, asta v-o promit eu şi astfel vă veţi elibera de acest de Castro.

— Atunci ar fi tatăl dumneavoastră îngerul care mă salvează, spuse Almargo. Mult n-aş mai fi rezistat. Peste câteva zile trebuie să-i plătim datoria şi n-am nici o posibilitate, aşa că ar fi trebuit să mai cer o prelungire care bineînţeles că ar fi urcat şi mai mult dobânda. Ca încheiere nu ne-ar fi rămas mie şi soţiei mele altceva decât să ne sinucidem amândoi.

— Aşa ceva să nu faceţi, îl linişti George pe Almargo. Noi vă vom ajuta cu siguranţă. Oricum acest de Castro trebuie făcut inofensiv odată şi odată. Cu moartea celui de la care a preluat minele de sulf, ceva nu prea este în regulă. Sunt convins că şi aici este mâna lui de Castro în joc. Asta ar putea să-i fie fatal. Dumneavoastră domnule Almargo, cât şi ceilalţi domni influenţi, puteţi cere tatălui meu banii pe care-i datoraţi lui de Castro pentru ca să puteţi acţiona cum se cuvine. Bănuiesc că între timp de Castro a inventat ceva împotriva mea şi a prietenului meu pentru a fi arestaţi. Dar şi dumneavoastră puteţi acţiona împotriva lui de îndată ce nu veţi mai fi financiar dependent de el. Vă voi lăsa aici o scrisoare adresată tatălui meu.

Atunci se auziră bătăi puternice în uşă. Când Almargo spuse „Intraţi” un ofiţer superior deschise uşa. Pe prag George zări câţiva soldaţi. Lângă ofiţer însă stătea de Castro, ochii îi sclipeau întunecaţi şi furioşi.

— Acolo sunt cei doi, domnule General, spuse de Castro, după ce îl salută scurt pe Almargo. I-am observat cu precizie, sunt aici pentru a ne spiona!

Generalul făcu câţiva paşi în cameră şi spuse, dând din umăr, şefului poliţiei:

— Domnul de Castro îi acuză grav pe cei doi. Sunt nevoit să analizez situaţia şi până la clarificarea ei să-i arestez pe aceşti domni.

— Nu-i spuneţi vă rog, domnului general, în prezenţa domnului de Castro cine suntem, şopti George şefului poliţiei. Suntem pregătiţi să ne lăsăm arestaţi pentru că ştim sigur că în curând vom fi eliberaţi. Domnule Almargo puteţi să-i împărtăşiţi şi domnului general că se

poate baza pe tatăl meu, ştiţi dumneavoastră din ce punct vedere.

Şeful poliţiei având acum perspectiva eliberării din mâinile cămătarului păru că-şi regăsi întreaga energie dinainte. Se întoarse spre de Castro şi spuse:

— Părăsiţi camera, domnule de Castro. Trebuie să schimb câteva cuvinte cu domnul general, să vedem dacă este necesară arestarea acestor doi domni. Acuzaţia că ei ar fi spioni mi se pare trasă de păr. Cu dumneavoastră, domnule de Castro, am să vorbesc ceva mai târziu. Este vorba de armele care vă aparţin şi care se află acum la mine. Cred că ştiţi cât de aspră este legea în privinţa purtării armelor. Să sperăm că sunteţi în posesia unui permis, altfel va trebui să plătiţi o amendă usturătoare.

De Castro rămase încremenit câteva secunde apoi spuse furios:

— Domnule Almargo, cum vă permiteţi să vă exprimaţi aşa faţă de mine? Aţi uitat cumva că poimâine voi veni pe la dumneavoastră? Atunci vom vorbi altfel unul cu altul.

— Vă interzic orice ameninţare, domnule de Castro, îi replică Almargo serios.

— Dacă domnul nu doreşte să părăsească de bunăvoie camera, se oferi Petre, atunci vă dăm noi o mână de ajutor.

Uriaşul porni deja spre de Castro. Dar acesta nu mai aşteptă intervenţia lui Petre şi se îndreptă repede spre uşă murmurând:

— Veţi mai avea de-a face cu mine!

Când uşa se închise în spatele lui de Castro, generalul îl privi pe şeful poliţiei terorizat şi înspăimântat şi apoi spuse îngrozit?

— Cum aţi putut să-l puneţi la punct astfel pe de Castro? Cu siguranţă că o să ne producă mari, mari neplăceri, atât mie cât şi dumneavoastră. Nu v-aţi gândit că vom avea mult de suferit?

— Nu, astăzi este pentru noi, în sfârşit ziua norocoasă. Tatăl tânărului domn de aici ne va scăpa din ghearele lui de Castro.

— Vorbiţi mai încet, vă rog, s-ar putea ca de Castro să vă audă de afară, îi rugă George.

Petre se duse între timp la uşă şi o deschise prin surprindere. Uşa lovi bubuitor capul lui de Castro. Petre se scuză ironic:

— Scuzaţi-mă domnule de Castro! Să sperăm că nu vi s-a întâmplat nimic rău! Şi uşa a rămas spre norocul nostru întreagă! şi râzând închise din nou uşa.

George vorbi, cu generalul şi-i oferi acelaşi ajutor ca şi şefului poliţiei. Bucuria acestuia fu nemaivăzută. Şi el îi era îndatorat lui de Castro tot într-o afacere de familie.

— Poate chiar de Castro să fie vinovat de îmbolnăvirile din familiile dumneavoastră, spuse George şi se gândi care ar fi putut fi ţelul şi avantajele lui de aici. Bineînţeles de Castro avea nevoie de dependenţele lor faţă de el. Pentru asta orice mijloc de constrângere ar

fi fost bun.

— Şi acum, vă propun să ne arestaţi, pe mine şi pe prietenul meu, domnule general. Sub oblăduirea dumneavoastră ne vom simţi mai siguri decât să umblăm liberi pe aici. Poate o să ne daţi o posibilitate de evadare dar de Castro nu trebuie să afle unde ne ascundem. El trebuie să fie sigur că suntem închişi într-o închisoare militară.

Abia acum Almargo îl prezentă pe George şi pe prietenul său. Şi abia acum înţelese generalul ce motive avea tânărul să se poarte şi să vorbească aşa de îndrăzneţ.

— Trebuie să-i atenţionez pe oamenii mei să nu vă supravegheze aşa strict? întrebă zâmbind generalul.

— Nu, nu, replică George, pentru că s-ar putea ca de Castro să aibe un spion printre oamenii dumneavoastră. Dacă scăpăm, scăpăm aşa cum scrie la carte. De Castro nu trebuie să aibe nici cea mai mică bănuială.

Petre îi aduse aminte lui George că el le promisese bătrânilor pescari să le cumpere bărci noi ca astfel să-şi continue nestingheriţi vechea profesie.

Almargo le promise că le va comunica bătrânilor acest lucru şi că ei trebuie să aibe o zi, două, răbdare.

— Atunci ne vom mai vedea, nu? încheie el.

— Lăsaţi pe noi! îşi întări George spusele.

— Poimâine veţi putea să-l daţi afară pe de Castro dacă veţi putea să-i acoperiţi pretenţiile – şi desigur că veţi putea. Să sperăm că el nu-i are la mână şi pe superiorii dumneavoastră, pentru că astfel va fi puţin mai dificil. Dar şi în aceste condiţii îi venim cumva de hac. O luptă directă împotriva noastră n-o să încerce niciodată fiindcă ştie că n-are nici o şansă.

— Atunci mă bizui pe cuvântul dumneavoastră, spuse Almargo.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, se bucură George.

— Aşa, acum închideţi-ne domnule general. Este o încercare deosebită pentru mine să pot evada când, chiar cel care m-a închis este avertizat de asta.

— Voi comunica sentinelelor să fie foarte atente, spuse generalul despre care aflaseră abia acuma că se numea Gonzalo. Însă vă paşte pericolul să fiţi împuşcaţi. Santinelele la închisoarea militară au renume de buni apărători şi ţintaşi. Dar şi cu asta George a fost de acord.

IV.
ALIAŢII LUI DE CASTRO.

— DAR CE GĂLĂGIE SE AUDE AFARĂ PE STRADĂ? Se aud cuvinte strigate cum ar fi „spion”.

— Noi suntem cei despre care este vorba! Spuse George serios.

George şi Petre se duseră la fereastră. În faţa clădirii poliţiei se strânsese o masă de oameni care creştea din ce în ce mai mult. Din această masă de oameni se detaşa silueta lui de Castro care instiga masele cu mişcări energice ale mâinilor.

Generalul Gonzalo apăru şi el la fereastră, o deschise şi făcu şi el semne cu mâna. Gălăgia de afară se mai potoli şi el strigă cu voce ascuţită:

— Te previn domnule de Castro! Cei doi pe care-i acuzaţi sunt arestaţi şi vor fi duşi imediat la închisoarea militară, aşa că nu-mi ridicaţi degeaba oamenii în cap!

— Spânzuraţi spionii! Strigă cineva din mulţime.

— Cei doi sunt acum sub pază, militară până când se va dovedi dacă sunt sau nu vinovaţi, strigă din nou generalul. Până atunci nimeni nu are voie să se atingă nici măcar un fir de păr! Mulţimea urla. Ea dorea să facă singură dreptate. De Castro făcuse într-adevăr o treabă bună. Strigătele deveniră tot mai puternice. Părea ca şi cum, mulţimea e pregătea să asedieze în orice moment clădirea poliţiei. Atunci generalul se grăbi spre telefon şi ordonă să vină o companie de soldaţi spre sediul poliţiei.

— Nu m-ar mira, spuse Gonzalo, dacă de Castro ar agita într-atât mulţimea încât să fim în pericol, iar posturile noastre să ne fie anulate de preşedintele Gaşca. Poate şi „prietenia” cu el a cumpărat-o ca şi pe a noastră.

George propuse ca generalul să ia de îndată legătura telefonic cu preşedintele şi să-i explice totul pe îndelete astfel încât şi el să fie prevenit.

Generalul promise că aşa va face de îndată ce „prizonierii” vor fi duşi de acolo. Compania de soldaţi trebuia să sosească. George le spuse că lui i se părea acum momentul potrivit pentru evadare, dar generalul Gonzalo nu fu de acord.

— Mulţimea atacă clădirea, strigă în acel moment George care stătea la fereastră, însă fără să fie văzut de afară.

— Şi acum ce facem? Întrebă Almargo înspăimântat. Asta mai îmi lipsea!

— Avem nevoie de arme, îi explică George şefului poliţiei.

— O să vă fac rost, răspunse Almargo.

— Este deja prea târziu, aud gălăgie pe culoare!

Petre nu spuse nimica dar acţionă. Rapid apucă unul din scaunele grele şi îi smulse două picioare ca şi cum ai smulge picioarele unei muşte. Generalul şi şeful poliţiei rămaseră muţi de uimire.

Gălăgia de pe hol se apropia tot mai mult. George şi Petre se aşezară unul la stânga şi altul în dreapta uşii.

În faţa uşii se auzeau comenzi militare. Soldaţii care-l însoţiseră pe

general păzeau cu străşnicie uşa în spatele căreia se afla el şi se împotriveau cât puteau mulţimii furioase.

— Plecaţi din drumul meu! Se auzi iarăşi pe coridor o voce. Era vocea lui de Castro.

Uşa zbură din balamale. De Castro năvăli în cameră. Părea scos din minţi şi vru să se arunce asupra lui George.

Atunci Petre lovi. Piciorul greu de scaun Îl lovi pe de Castro în umărul stâng şi acesta căzu urlând de durere pe podea. Mulţimea de pe coridor se dădu înspăimântată înapoi. Momentul acela îl folosiră cei doi prieteni. Zăpăceala ce se instalase pe coridor le veni în ajutor. Generalul dădu un ordin scurt, după care soldaţii îi împinseră cu armele pe cei ce se avântau spre uşă. Aproape că Petre şi George fuseseră făcuţi una cu peretele secţiei de poliţie, dar totuşi reuşiră să-şi croiască drum înapoi în camera lui Almargo unde acum domnea linişte. Soldaţi reuşiseră între timp să golească clădirea.

În camera şefului poliţiei slăbănogul de Castro părea că-şi revenise după lovitură şi acum se ridică, făcu o strâmbătură şi se repezi din nou asupra lui George, dar Petre ridică iarăşi piciorul scaunului, ceea ce îl determină pe de Castro să dispară rapid.

Almargo vru să-l aresteze imediat dar George îi sfătui şi îi propuse să-l lase liber pentru ca el şi Petre să-l poată observa pe ascuns. Poate că aşa vor afla ceva, care să-l trădeze definitiv.

— Trebuie însă mai întâi să jucăm mica noastră comedie, spuse Gonzalo. Imediat ce compania va fi aici vă voi duce sub formă de arest în închisoarea militară.

Puţin mai târziu au apărut şi soldaţii, iar mulţimea din faţa clădirii se împrăştie fără ca aceştia să fie nevoiţi să intervină.

— Acum o să puteţi pleca în linişte la închisoare, râse generalul şi se oferi să-i însoţească pentru ca şeful poliţiei să vorbească în linişte cu preşedintele.

— Sper domnilor, le spuse Almargo lui George şi lui Petre, să nu intraţi în cine ştie ce belea dacă veţi evada din închisoare. Apropo unde o să vă ascundeţi?

— Vom găsi noi vreun bârlog, râse George. Unde se află casa în care locuieşte de Castro? Poate va fi nevoie să-i facem în ascuns domnului o vizită.

— Bine că mi-aţi spus, pentru că trebuie să vă avertizez serios, strigă Almargo. Servitorii lui de Castro îl păzesc foarte bine. Sunt acolo câteva siluete uriaşe cu care nu-i de glumit Oamenii îi sunt credincioşi; i-a adus cu el acum cinci ani, când a sosit aici. Sunt convins că nu veţi părăsii casa vii, dacă veţi îndrăzni să vă strecuraţi pe furiş acolo.

— Nu suntem de nimic, îi replică fiul căpitanului. Asta este principalul. Mai bine spuneţi-ne odată unde se găseşte casa lui!

— Chiar lângă mare, în interiorul unei grădini asemănătoare cu un parc. Nu puteţi s-o confundaţi, pentru că este singura acolo care este înconjurată cu un zid înalt însă vă rog, încă o dată domnilor, nu riscaţi inutil, pentru că pericolul este prea mare.

— Era aşa numai un gând al meu, spuse George. Poate putem să-l ademenim altfel. Când tata va fi aici ne vom mai întâlni, cu siguranţă. Între timp informaţi-l despre situaţia noastră şi daţi-i o scrisoare de la mine. Puteţi să-i telegrafiaţi de îndată ce furtuna va înceta. Astfel va veni mai repede aici. Şeful poliţiei le promise că va telegrafia imediat şi le ură toate cele bune şi mult, mult noroc.

George şi Petre fură luaţi apoi în mijlocul companiei de soldaţi şi duşi la închisoarea militară.

Soldaţii de pe cele două părţi priveau cu atenţie trecătorii.

În sfârşit, ajunseră la o clădire de piatră construită pe un deluşor şi care era înconjurată de un zid înalt. Conducătorul companiei îi conduse pe George şi Petre, împreună, într-o celulă de la parter.

— Pariez că nu ne va fi greu să evadăm din această celulă. Fereastra n-are nici măcar gratii, este destul de mare şi este plasată jos în celulă. Hai să vedem ce privelişte este afară. În faţa ferestrei era un gang de jumătate de metru lăţime, apoi urma zidul care avea trei metrii înălţime. Deasupra lui erau plasate vârfuri ascuţite ca de lance, dar care erau destul de depărtate unele de altele. Când încercară să deschidă fereastra, constatară ce ea se deschidea destul de uşor.

După un timp, patrulele trecură prin faţa celulei. Atunci cei doi se retraseră repede de la fereastră şi se uitară la ceas. Când santinelele se auziră venind a doua oară, ei ştiau de-acum precis că între patrulări era aproximativ jumătate de oră.

Până seara mai ştiură că patrulele se schimbă la două ore. Atunci George spuse mulţumit.

După ce primim cina dispărem.

Imediat după ce se întunecă primiră cina. Mâncarea era din belşug şi avea un gust minunat. Desigur nu toţi prizonierii primiseră aşa ceva.

După ce terminară, aşteptară ca afară să se întunece de tot. Apoi aşteptară ca patrulele să treacă prin faţa ferestrei. Imediat după aceea se strecurară pe fereastră afară şi se cocoţară cu dibăcie pe zid având grijă să nu se rănească în vârfurile de metal ascuţite.

Foarte uşor ajunseră de partea cealaltă a zidului. Drumul pe care-l făcuseră până la închisoare îl ţinură bine minte, aşa că nu dură mult până ajunseră în afara oraşului în partea cu căsuţe mici şi sărăcăcioase. Deodată se opriră. În spatele lor se auzeau bubuituri. Se întoarseră şi văzură cum din închisoare se ridicau flăcări înalte.

Peste tot se auzeau semnale. Flăcările deveniră repede mai luminoase. George spuse furios:

— Asta a făcut-o de Castro! Probabil una din creaturile sale a pus o

bombă cu ceas în celula în care am fost închişi. Bine că am reuşit să fugim înainte de explozie! Să sperăm că generalul Gonzalo va fi destul de şiret încât să împrăştie vestea că am fi murit amândoi în timpul exploziei!

— Într-adevăr astfel ne-ar ajuta mult, domnule George.

— Şi acum hai la vila lui de Castro! Poate acum vom găsi acolo destule ca să-l putem avea la mână. Oamenii care au înfăptuit atentatul cu bomba vor veni cu siguranţă să-i dea raportul. Trebuie neapărat să-i ascultăm.

— Suntem fără nici un ajutor, domnule George. Nimeni nu ştie unde ne aflăm, n-ar fi mai bine să rămânem pe loc? Dacă vom fi prinşi de unul dintre servitorii lui de Castro se va ştii imediat că am evadat din închisoare. N-ar fi mai bine, să aşteptăm venirea tatălui dumneavoastră?

— Atunci poate fi prea târziu, Petre. Acum e momentul!

Acum, când de Castro este sigur că am murit în timpul exploziei, vom putea afla mai multe.

— Dacă am avea armele la noi, m-aş simţi mai în siguranţă, domnule George.

— Sigur vom găsi arme în vilă! Apoi să căutăm o cale prin care de Castro să nu ştie niciodată că am îndrăznit să intrăm singuri în cuşca leilor. Pe asta mă bazez.

— Totuşi de o asigurare avem nevoie, domnule George. Poate am putea merge înainte de a încerca să pătrundem în vilă, la bătrânii pescari. Tot ne stau în drum! Lor le-am putea spune ce avem de gând, iar dacă nu ne întoarcem până la ivirea zorilor, să anunţe urgent poliţia.

— Perfect, aşa nu pierdem nici timp pentru că, aşa cum spui, ne stau în drum. Deci mergem întâi la ei. Trebuie totuşi să ne grăbim pentru a nu avea cumva atentatorii să părăsească vila înainte de a ajunge noi acolo.

Explozia de la închisoarea militară a ridicat în picioare aproape tot oraşul. Locuitorii veneau, în valuri, spre dealul unde se afla închisoarea.

George şi Petre şi-au ales însă străduţe lăturalnice, liniştite şi se grăbeau tot mai mult spre mare. Norocul le surâse iarăşi. Când se aflau în apropierea vilei lui de Castro s-au întâlnit întâmplător cu bătrânul Jose care împreună cu alţi bătrâni şi tineri din aşezământul lor se îndreptau de asemenea spre dealul unde se afla închisoarea.

Fericirea pescarilor când îi văzură pe cei doi nevătămaţi nu avu pereche. George îl instrui rapid pe Jose ce are de făcut în cazul că nu se vor întoarce.

Apoi George şi Petre porniră mai departe. Pescarilor nu le trecu prin minte să-i avertizeze pe cei doi de pericolul ce-l presupunea

acţiunea lor.

În curând ajunseră în faţa zidurilor ce înconjurau proprietatea lui de Castro. Când George şi Petre verificară partea din afară a zidului, constatară spre dezamăgirea lor că aceasta era complet netedă ca şi cum ar fi fost lustruită. Înălţimea era tot aşa de mare ca şi zidul de la închisoare. În acest caz nu puteau face nimic.

— Trebuie să vedem dacă nu putem pătrunde pe poarta proprietăţii, spuse Petre încetişor.

— Dar poarta este bine păzită, îi replică George. Dacă m-aş căţăra pe umerii tăi ar fi posibil să sar în grădină de pe marginea zidului.

— Şi cum o să ajung şi eu sus după Dumneavoastră? Întrebă Petre.

— Dă-mi te rog frânghia pe care o ai la tine, îl rugă George. Din ea voi împleti repede o frânghie mai groasă pe care tu, o să te poţi căţăra până la mine.

— Aşa mai merge, recunoscu uriaşul Petre, dar vă rog să fiţi foarte atent când veţi ajunge pe marginea zidului.

— Hai Petre, pune-te odată la perete!

George se căţăra cu îndemânare de pe umerii lui Petre pe marginea zidului. Spre norocul lui avea la el lanterna de buzunar pe care de altfel rar uita s-o ia cu el când pleca de pe submarin. Ea se afla într-un buzunar special a pantalonilor săi. O aprinse acoperind cu degetele o bună parte din fascicol aşa că numai o uşoară dâră de lumină se prelingea pe zid.

Imediat descoperi câteva fire lucioase puse de-a lungul zidului.

— Aha, un sistem de alarmare! O să te fac eu mut, aşteaptă numai!

Precaut tăie cu cuţitul firele şi le puse de o parte şi de alta a zidului, aşa încât să nu se mai poată atinge unele de altele. Apoi repede lăsă jos frânghia împletită, a cărui capăt îl legă de unul din vârfurile de metal ascuţite ce se găseau din loc în loc pe zid.

Petre apucă frânghia şi se căţăra şi el repede pe zid. Când Petre uriaşul văzu firele care fuseseră tăiate îşi dădu cu părerea:

— Acest de Castro se pare că are de ascuns multe lucruri în vila sa, de vreme ce se păzeşte cu atâta grijă.

Vom afla probabil amănunte foarte interesante. Să ţinem bine minte acest loc. Acum arunc frânghia de cealaltă parte a zidului, în grădină şi dacă eventual va trebui să părăsim repede locul măcar să avem asigurat drumul de întoarcere.

Cei doi tovarăşi au coborât apoi în grădină s-au ascuns într-un boschet şi aşteptară acum să se audă sau să se întâmple ceva.

Cum nu se întâmplă nimic, se strecurară spre casa a cărui perete alb se vedea bine din tufişurile întunecate.

Inima îi bătu lui George puţin mai tare atunci când ajunseră la vilă. Cel mai tare însă îl supăra faptul că nu aveau nici o armă la ei. Atunci s-ar fi simţit altfel.

V.
ÎN CASA LUI DE CASTRO.

— SĂ FACEM ÎNTĂI O VIZITĂ ÎN JURUL CASEI, îi şopti George prietenului său Petre şi să vedem pe unde ar fi cel mai bine să intrăm înăuntru.

Petre dădu din cap şi adăugă:

— Să sperăm că de Castro nu are câini.

— Asta ar fi într-adevăr neplăcut, Petre!

— Şi de unde să facem rost de arme aici?

— Trebuie să cercetăm mai multe camere, Petre. Undeva tot trebuie să aibe nişte arme.

— Ce-ar fi să ne uităm mai întâi printr-o fereastră, înăuntru, domnule George?

— Da.

— Veniţi, o să vă ridic în sus.

George se căţăra pe umerii lui Petre. Fereastra pe care cei doi o aleseseră stătea deschisă. Fiul căpitanului aprinse din nou lanterna a cărui dâră lumină încăperea. Era goală. George remarcă că era foarte mare şi frumos mobilată.

Pe canatul ferestrei văzu iar două fire lucitoare. Cu siguranţă era vorba tot de instalaţia de alarmă pe care o văzuseră de-a lungul zidului. El tăie şi aici firele şi le despărţi unul de altul.

— Acum putem să intrăm în cameră! îi şopti lui Petre şi dintr-o săritură fu înăuntru. Apoi umblară tiptil prin camera care părea să fie o sală de recepţie. Căutară în dulapurile frumoase după arme, dar nu găsiră, aici, nici una.

La uşa ce dădea în camera alăturată se opriră şi ascultară. Acolo totul era liniştit. George se convinse de asta uitându-se pe gaura cheii şi totul zăcea în întuneric. Apoi Petre deschise încetişor uşa. George lumină cu lanterna camera. Asta era fără îndoială cabinetul de lucru a lui de Castro. Mobilele erau pline de sertare şi cu multe ornamente de lemn, cum se obişnuia în secolele trecute în Europa, dar ceea ce îi atrase atenţia lui George a fost seiful îngropat pe jumătate în perete. Pe şoptite îi spuse lui Petre:

— La conţinutul acestuia trebuie neapărat să ajungem. Pariez că înăuntru sunt multe dovezi împotriva lui de Castro.

— Dacă ne reuşeşte să-l prindem şi să-l facem inofensiv pe de Castro, atunci îi putem cere să ne dea cheia la seif şi să încercăm să căutăm dovezile care să-l incrimineze.

— Mai întâi însă sunt mai importante armele, Petre. Uriaşul dădu din cap a aprobare. El găsi pe biroul lui de Castro un cuţit de deschis scrisori cu mânerul din marmoră. Îi întinse lui George pentru că la

nevoie putea fi folosit ca armă de atac. Apoi căută în continuare prin cameră, ajunse într-un colţ al ei unde dădu peste o statuetă de bronz de circa treizeci de centimetri care însă era aşa de grea încât în mâna lui Petre putea să devină o armă periculoasă.

— Să mergem mai departe, fu de părere George.

— Mă mir că vila pare nelocuită acum, remarcă Petre. Şi dacă de Castro şi servitorii lui sau dus şi ei la închisoarea militară?

— Probabil că ştie de mult cine suntem şi de aceea şi ştie că nu-i de glumă.

— Hm! Lăsă să-i scape uriaşul.

— Linişte! Vine cineva.

Cei doi tovarăşi se ascunseră în spatele unui suport mare de flori. În spatele acestei perdele de plante verzi nu puteau fi descoperiţi aşa de repede.

Abia se ascunseseră că uşa a fost dintr-o dată deschisă.

Auziră cum cineva aprinde lumina apoi camera a fost inundată de o iluminare puternică.

George şi Petre îl văzură pe de Castro cum se îndreptă spre biroul lui şi se lăsă să cadă greu în fotoliul său. Doi bărbaţi care-l urmaseră în curând rămaseră la o anumită distanţă de el.

De Castro râdea şi spuse după câteva momente:

— Sunt mulţumit de voi. Cei doi golani ar fi putut să devină periculoşi pentru noi. Noroc că i-am recunoscut după nişte poze din ziare. Căpitanul Farrow va veni într-un suflet în port să-şi caute fiul după ce furtuna se va mai potoli puţin. Dacă ar fi aflat ce s-a întâmplat ar fi vrut cu siguranţă să se răzbune. Dar i-am luat-o înainte. Şi acum cu bomba pe care o să i-o punem în turnul submarinului totul va fi în ordine. Vreţi să preluaţi tot voi şi această misiune?

— Bineînţeles, Diaz, spuse unul dintre bărbaţi. Tu ştii încă de când eram în Guyana că numai de aşa ceva suntem buni.

De Castro spusese asta atât de uşor ca şi cum ar negocia nişte afaceri cât se poate de normale.

Fără să vrea George îşi încleştă mai strâns pumnul pe mânerul cuţitului. Numele Guyana îi deschisese ochii. Era vorba de puşcăriaşi eliberaţi sau evadaţi care sub conducerea lui de Castro şi prin mijloace băneşti nu prea curate ajunseseră să stăpânească oraşul Lima.

De la ei nu se aştepta la nici o îndurare în cazul în care descopereau că convorbirea lor a fost ascultată.

— Vă număr acuma premiile pe care vi le-am promis, continuă de Castro Dacă vă reuşeşte şi treaba cu submarinul, vă plătesc dublu. Afacerile n-au prea mers bine în ultimul timp. Încă câteva lovituri, apoi putem să ne retragem liniştiţi undeva unde vom putea începe o viaţă nouă. Fiecare din noi va avea atât cât să trăiască fără griji tot restul vieţii.

— Eu mă retrag pe undeva pe insulele din Sud, spuse unui din bărbaţi, îmi voi cumpăra un mic cuter şi o să fac afaceri. O viaţă în care să nu fac nimic n-ar fi pe placul meu.

— Pe cuterul tău nu mi-ar place să fiu marinar! râse celălalt. Cred că sărmanii pe care i-ai angaja ar gusta încă de pe pământ focul iadului.

— Cum aşa! se miră primul. Să trăiesc şi să las şi pe alţii să trăiască, asta a fost dintotdeauna deviza mea.

— Mi-ar plăcea dacă ne-am încheia cât de curând afacerile pe aici, îşi exprimă opinia celălalt. Începe să ni se înfierbânte pământul sub picioare. Vindeţi toate poliţele, Diaz, care le ai de la cei sus-puşi aici, unei bănci, din partea mea şi cu cincizeci la sută pierdere şi să ne luăm papucii. Aş vrea să dispărem de aici tot aşa de liniştiţi cum am apărut acum cinci ani.

De Castro se ridică şi-i dădu o legătură de chei din buzunar.

— Despre această propunere o să mai vorbim noi, spuse el. O să hotărăsc mâine dimineaţă. În nici un caz nu trebuie să ajungem ca oamenii de aici să se întrebe cine suntem de fapt. Şi acuma, spuneţi-mi unde este cuţitul meu de tăiat scrisori? Cu o jumătate de oră înainte era aici pe masă. Asta ştiu sigur. Să fi intrat între timp cineva în cameră?

— Este exclus, răspunse unul din cei doi complici a lui de Castro. Sistemul de alarmă este în ordine. L-am examinat eu însumi acum câteva ore.

— Pentru un intrus obişnuit ar fi suficient numai sistemul de alarmă, spuse de Castro gânditor, dar trebuie să mă gândesc la haimanaua de George Farrow. Ştiţi sigur că el şi prietenul lui au murit în timpul exploziei?

— Foarte sigur, Diaz!

— Generalul însuşi a spus-o, îi întări spusele celălalt. Gonzalo era foarte supărat. N-ar fi avut nici un motiv să ascundă adevărul, căci şi el aşteaptă ajutor de la Farrow, altfel n-ar fi îndrăznit să vorbească pe tonul pe care a vorbit. Trebuie să ne ocupăm şi de el şi de Almargo înainte de a dispare de aici.

— Bineînţeles! spuse de Castro.

El stătea acum dus pe gânduri cu privirea aţintită asupra plăcii de stejar a biroului. Apoi spuse cu o voce hotărâtă:

— În afară de mine n-a mai fost nimeni în casă. Deci tot a trebuit să vină cineva din afară şi să-mi ia cuţitul. Trebuie să controlăm toate camerele casei. Nu-mi voi găsi liniştea până nu voi şti sigur că nu este nici un străin în casă.

De Castro aruncă legătura de chei pe masă şi se întoarse. Ca atras de un magnet se îndreptă spre suportul de flori după care erau ascunşi cei doi. Apoi strigă tare:

— Aici este cineva! Prindeţi-l! Trebuie să ne spună ce caută aici!

Mai înaintă un pas având de partea lui şi pe cei doi complici. Fiecare ţinea în mână un cuţit. Probabil că-şi imaginaseră că au de-a face cu un intrus uşor de intimidat.

Atunci Petre se ridică rapid şi împinse greul suport de flori spre cei trei răufăcători.

Cei trei fură atât de uimiţi încât rămaseră ca paralizaţi pe moment. Unul din complici căzu scâncind la pământ; marginea suportului de flori îi lovise cumplit piciorul drept.

Această secundă de perplexitate a lui de Castro şi a complicilor lui o folosi însă Petre din plin. El sări şi lovi mai întâi pe de Castro, apoi şi pe celălalt complice, cu statuia de bronz în piept, aşa că cei doi căzură de asemenea la pământ.

Acum n-a mai fost decât o joacă de copil pentru cei doi să-i lege fedeleş. De Castro nu-şi pierdu cunoştinţa în ciuda loviturii puternice ce-o primise şi înainte ca Petre să apuce să-i lege mâinile, reuşi să-şi bage o mână în buzunar şi să scoată ceva de acolo şi apoi să ducă la gură. Imediat după aceea de Castro începu să ofteze din răsputeri. Luase otravă.

Petre se opri din „munca lui” şi arătă spre de Castro care deja horcăia.

Ce se întâmplă, întrebă George, care între timp se ocupa de celălalt.

— Moare în mâinile noastre! Otravă! răspunse încet Petre.

George îl privi un moment pe de Castro, apoi spuse:

— S-a făcut dreptate!

— De fapt nu! spuse Petre. Pentru ce a făcut a terminat-o prea uşor.

— Dacă cineva ajunge până acolo, remarcă George, nu mai avem noi dreptul să-l judecăm. Va ajunge în curând în faţa unui judecător mult mai mare decât suntem noi. Înainte ca de Castro să închidă ochii pentru totdeauna îl recunoscu pentru o clipă pe George Farrow.

— Farrow junior! şopti el. Altul n-ar fi reuşit să-mi vină de hac! Şi cu un oftat puternic îşi dădu sufletul. Petre îi desfăcu legăturile de la mâini şi de la picioare. Ceilalţi doi complici rămaseră pe jos legaţi ca la carte. Amândoi tăceau.

George luă cheile de pe birou şi încercă să deschidă seiful. Cu toate că aveau cheia nu le fu tocmai atât de uşor pentru că seiful avea şi o parolă numerică. Spre norocul lor însă o găsiră repede.

În seif se aflau o grămadă de hârtii care dovedeau fără îndoială vinovăţia lui de Castro. Petre şi George nu mai avură timp să analizeze în amănunt tot ce se găsea în vilă şi apoi nu era în fond treaba lor.

— Ce facem cu cei doi de aici? întrebă George şi arătă spre cei legaţi.

— Telefonăm la şeful poliţiei. Să sperăm că telefonul mai funcţionează aici!

George făcu ceea ce propusese celălalt. Însă şeful poliţiei nu se afla acolo, dar din centrală putu să i se facă legătura cu locuinţa privată a acestuia.

Şeful poliţiei nu putu la început să creadă că de Castro îşi luase singur viaţa. Apoi promise că va sosi el însuşi cu câţiva angajaţi ai poliţiei la locul faptei.

Cam peste douăzeci de minute apărură, la vilă, două maşini.

Într-una era şeful poliţiei iar în cealaltă agenţi ai poliţiei care-i luară pe cei doi legaţi şi-i transportară la secţia de cercetări. Apăru şi o altă maşină în care fu depus corpul fără viaţă a lui de Castro.

Şeful poliţiei luă din seif actele şi hârtiile iar proprietatea lui de Castro fu sigilată.

Domnul Almargo mulţumi personal apoi în numele oraşului şi chiar a statului, domnilor George şi Petre pentru fapta lor curajoasă.

Puţin mai târziu apăru în vilă şi generalul Gonzalo.

George se bucură că generalul înţelesese corect situaţia şi după explozia de la închisoarea militară a avut inspiraţia să declare că cei doi prizonieri sunt morţi. Asta le-a uşurat foarte mult activitatea. George mai spuse că pentru aceasta şi generalul merită o „mică laudă”.

Tot oraşul Lima răsuflă uşurat a doua zi când în ziare apăru toată tărăşenia începând de la arestarea lui George Farrow şi a prietenului său până la moartea voluntară a lui de Castro. „Stăpânul Limei” nu mai sălăşuia printre cei vii şi nu mai prezenta nici o ameninţare pentru nimeni.

Tribunalul luă mai apoi studierea poliţelor care s-au găsit la de Castro şi după cercetarea lor hotărî că o mare parte din bani erau obţinuţi prin fraudă deci datornicii nu mai trebuiau să plătească.

Căpitanul Farrow numai dădu uşor din cap, atunci când intră în port a doua zi şi auzi de explozia de la închisoarea militară. El şi echipajul lui fură, de cum intrară în port, întâmpinaţi cu ovaţii de mulţimea eliberată.

Farrow n-a ştiut de la început cărui fapt îi datorează această călduroasă primire, dar apoi se gândi că, sigur era vorba de o aventură sau o faptă eroică a fiului său.

Când mai târziu George îi povesti de-a fir-a-păr tatălui său ce i se întâmplase în Lima, Farrow senior a spus numai atât:

— Oh, băiete, băiete!

Dar în sinea lui se gândea: „Este în sfârşit timpul să ne întoarcem la Insula Odihnei”.

Acest plan dori căpitanul Farrow să-l pună în aplicare, dar George îl rugă să viziteze cum îşi propuseseră la început un vechi oraş incaş.

— Mi-ai promis doar tată! se rugă George.

— Asta aşa este! mormăi căpitanul.

— Şi ceea ce ai promis… zâmbi şmechereşte George.

— Trebuie să te ţii de cuvânt, termină propoziţia Farrow.

Întotdeauna n-a putut să-i refuze ceva fiului său, cu toate că ştia precis că vizitarea unui oraş sau a ruinelor unui oraş incaş nu putea să aibă loc fără „una-două” aventuri deosebite.

Şi bănuiala se va adeveri. Înainte ca Farrow să pornească din nou pe mări, le cumpără sărmanilor pescari bărci de pescuit noi ca astfel să-şi reia vechea meserie.

Dar ciudate şi misterioase întâmplări îi vor aştepta pe oamenii de pe submarin.

Aventurile submarinului Dox 185

Hans Warren

I.
O LUPTĂ CU BALENE.

SUBMARINUL „DOX” al căpitanului Farrow naviga liniştit de-a lungul coastei de est a continentului African. Coasta continentului negru era încă atât de departe, încât abia se distingea la orizont ca o linie nelămurită. Submarinul însuşi nu putea fi detectat în apele astea, nici cu cel mai perfecţionat ochean acum când răsăritul strălucitor al soarelui împrumuta mării calitatea unei imense oglinzi reflectorizante. Nimeni n-ar fi distins lămurit un obiect în această vastă baie de lumină sângerie.

La această oră timpurie a zilei, George se afla în turnul vasului alături de tatăl său şi de doctorul Bertram, privind vrăjit imensitatea apelor. Răsuflă adânc şi spuse cu glas abia şoptit:

— E minunat! O dimineaţă la Tropice, ascunde în ea, ceva atât de măreţ şi de înălţător, cum rar ţi-e dat să trăieşti a doua oară, în altă regiune a globului. Şi cât de uşor mi s-ar fi putut întâmpla, ca azi să nu-mi mai fie dat să trăiesc astfel de clipe şi să mai savurez astfel de frumuseţi, dacă s-ar fi sfârşit prost povestea cu hipopotamul de ieri (vezi vol. „Cea mai rea aventură a lui George”).

— Da, dragă George, îl susţinu doctorul. Aia a fost o aventură cu adevărat periculoasă. Rar mi-a fost dat să fiu atât de speriat ca-n clipa în care te-am văzut călărind pe spinarea monstrului, înconjurat de crocodilii ăia furioşi.

— Ptiu, drace, cred că n-a fost plăcut deloc, dar important rămâne faptul că azi te avem din nou voios şi sănătos lângă noi. Regret din suflet numai faptul că negrii au lăsat să pătrundă apa prin stăvilare în oraşul subpământean de argilă, unde cu siguranţă că erau adăpostite obiecte de artă memorabile şi cine ştie am fi avut poate şansa să descoperim vestigiile unei culturi străvechi. Da, poate că nu e rău c-aţi lansat englezilor o radiogramă, domnule căpitan, poate că aceştia vor dispune până la urmă evacuarea apei de mare şi închiderea ecluzei din cetatea scufundată.

— M-am gândit ulterior şi acum îmi pare rău c-am făcut-o, se poate întâmpla ca mesajul meu să fie interceptat de către francezi. Şi n-aş vrea deloc, crede-mă ca aceştia să afle, prea curând, de prezenţa noastră în aceste ape. Acolo în depărtare spre est, e Madagascarul, unde cu siguranţă au staţionate mai multe vase de război şi n-ar fi deloc exclus ca aceştia, să ne fi dat în urmărire. Ar fi un triumf colosal pentru dânşii, dacă după atâţia ani de vânătoare zadarnică şi-ar atinge printr-un noroc scopul.

— E drept că la asta nu m-am prea gândit, mărturisi doctorul vizibil marcat, de această perspectivă, fireşte că nu-i deloc exclus să se

întâmple tocmai aşa. Tot ce ne mai rămâne de făcut e s-o întindem cât mai degrabă din aceste ape.

— La asta m-am gândit şi eu, îi răspunse căpitanul, dar n-aş vrea să merg cu toată viteza. Valurile stârnite ne-ar putea trăda. Şi oricum, cu fiecare secundă ne îndepărtăm tot mai mult de pericolele care ne pasc aici.

— Ei, dar ce naiba se vede acolo în faţa noastră? Strigă George agitat, în acelaşi moment. Aşa cum văd eu lucrurile se pare că mai avem un submarin în faţa noastră.

Cu atenţia sporită priviră acum căpitanul şi doctorul înainte, după direcţia indicată de mâna întinsă a lui George.

Doctorul interveni şi el foarte emoţionat.

— Ah, dar acolo înoată o balenă de dimensiuni colosale, un adevărat uriaş ai apelor. Păcat că nu suntem echipaţi cu baleniere, ar fi o pradă grozavă, pentru oricine.

— Cum de se află însă aşa de aproape de ţărm? Foarte adesea acestea mamifere înoată, în aşa numitele „şcoli" de 15-20 de exemplare. Trebuie să fim foarte atenţi, nu navigaţi prea aproape de aceşti monştri, domnule căpitan, uneori pot deveni extrem de primejdioşi, chiar unui vas solid ca al nostru. Există mărturii dincolo de orice urmă de îndoială, că vase de mai mic gabarit au fost chiar răsturnate şi scufundate de balene uriaşe ca aceasta. Da chiar sunt renumite unele balene după apetitul lor distructiv şi marinarii încercaţi evită de obicei zonele unde îşi fac acestea veacul.

— De asta am auzit şi eu, mărturisi căpitanul şi chiar de aceea urmând vocea înţelepciunii voi face o mică manevră de ocolire, pentru a nu-i da nici o satisfacţie mătăhalei de acolo, care pare să vină acum direct spre noi.

Căpitanul făcu într-adevăr un mic ocol spre est, pentru a ajunge în spatele mamiferului, care înota acum liniştit înspre coastă. „Dox"-ul se afla cam la o sută de metri de animal, care la rândul lui să tot fi avut vreo treizeci de metri lungime.

Se părea că nu dă nici o atenţie submarinului, ci-şi urmează neabătut direcţia iniţială, ca şi cum ar fi avut de atins o anume ţintă, numai de el ştiută.

— Doamne Dumnezeule, dar e o adevărată forţă a naturii, exclamă uimit George. Văzând de aproape mamiferul, acum îmi pot face lesne o idee cum de a fost posibil ca o asemenea balenă să sfarme o biată ambarcaţiune din lemn, cum e baleniera. E adevărat domnule doctor, că din trupul balenei provine preţiosul material denumit „ambră"?

— Foarte adevărat, domnule George, această „ambră" se găseşte câteodată în apele mării şi câteodată în corpul unei balene ucise. Se spune că ajută în cazul anumitor boli. Se prea poate ca „individul" de colo, să poarte cu sine o avere ascunsă în trupul său. Dar n-o să-l

omoram pentru asta, deşi nu ne-ar fi prea greu s-o facem cu unul din tunurile de ia proră. Ei, da ce se întâmplă acolo?

Balena făcu deodată o întoarcere surprinzătoare şi se năpusti cu toată viteza asupra „Dox”-ului. Din nou făcu căpitanul, manevra spre est, cu o mai mare amplitudine de data asta şi iarăşi balena îşi corectă direcţia, vizând fără nici un dubiu submarinul.

Îşi încetini numai puţin viteza, de parcă ar fi fost în pragul deliberării din care direcţie să atace mai cu folos corpul cenuşiu al submarinului.

— Hm, devine cam neplăcut, spuse doctorul Bertram, cred că n-ar fi rău să ordonaţi chemarea lui Jean Brike pe punte. O ghiulea a acestuia, poate i-ar băga minţile în cap musafirului nostru.

Căpitanul dădu imediat comanda potrivită, pentru ca îndemânaticul tunar să apară pe punte. Făcu apoi o nouă manevră, spre vest, de data asta, menită a abate cât mai mult vasul de la un atac furios şi nesăbuit al mamiferului.

Şi într-adevăr balenei păru să-i fi venit minţite în cap, întrucât îşi urmă de data asta drumul său neabătut înainte.

Din nou, cârmi Farrow, vasul său spre Sud, pentru a trece cu babordul şi a depăşi balena din această direcţie. Distanţa dintre balenă şi submarin era cam de opt zeci de metri, aceasta în direcţia est şi neîncetând să se minuneze priviră încă o dată de aproape cei trei bărbaţi din turn, colosul de came care înota acum încet şi calm prin valurile cu reflexe scânteietoare.

Jean Brike tocmai urca în grabă scăriţa pe punte. Căpitanul îi ordonă scurt:

— Pregăteşte-ţi ghiuleaua, Jean, individului de colo s-ar putea să-i dea prin gând să ne atace!

Jean Brike aruncă doar o privire asupra balenei că se şi repezi la tunul său de la proră. Cu mişcări febrile îşi desfăcu obuzele din foliile protectoare, făcu semn ajutorului său, un tânăr matroz, pe care-l iniţiase în tainele meseriei să înşface câteva proiectile de 7,5 cm. Îşi încărcă acuma mai liniştit şi cu minuţiozitate tunul şi-l roti într-atât încât să-l centreze asupra balenei.

Nu mai reuşi să-şi ducă manevra la bun sfârşit, că monstrul marin se şi întoarse, apa se înspumă într-o clipită sub loviturile năprasnice ale cozii sale şi se repezi acum, asemeni unei torpile, direct asupra submarinului.

Farrow încercă zadarnic o manevră de ultima clipă a vasului, pentru a trece pe lângă balenă, dar atacul acesteia fu atât de impetuos şi se produse într-un mod atât de neaşteptat încât nu reuşi cu nici un chip să evite impactul.

Doar câteva secunde dură până ce submarinul primi o lovitură atât de zdravănă, că-l scutură literalmente.

Nu era de fapt nici un pericol ca trupul zvelt de oţel al „Dox”-ului să se sfărâme, dar exista foarte serios pericolul ca armătura exterioară a acestuia să se îndoaie pe alocuri.

În urma loviturii puternice balena era cumva ameţită, căci dispăru numaidecât scufundându-se.

Acum, privind întâmplător spre tribord, George îngheţă de spaimă, căci văzu din nou cum animalul ţâşni în sus, de data asta dinspre partea opusă a navei. Acest monstru viclean se rostogolise în apă doar şi scufundarea lui nu fusese decât o manevră de mascare a altui atac, dat dinspre parte opusă.

La strigătul de avertisment al lui George se întoarseră cu toţi spre tribord, dar era însă prea târziu pentru a mai putea întreprinde ceva. Din nou urmă o izbitură groaznică, de parcă „Dox”-ul s-ar fi ciocnit frontal cu alt submarin şi din nou vicleana balenă dispăru în adâncuri.

— Jean fii atent la babord de data asta! Cu siguranţă va apare de acolo balena, îi strigă Farrow tunarului său. Bătrânul tunar de la bordul submarinului dădu doar din cap, înainte de a întoarce iarăşi ţeava în direcţia cerută, privind încordat ia suprafaţa mării. Din nou apăru trupul uriaş al balenei, de data asta la o distanţă de aproximativ cincizeci de metri de vas. Cele două ciocniri zdravene pe care le recepţionase ea însăşi în confruntarea cu submarinul părea să nu-i dăuneze de loc. Parcă era posedată de un spirit rău al distrugerii, uitând de toate, chiar şi de durere pentru a-şi atinge scopul. Din nou luă poziţie împotriva submarinului, intenţionând să-l atace frontal, dar acum bubui tunul lui Brike.

Nu fără motiv se bucura acesta de faima de cel mai bun ţintaş din marina germană, în timpul războiului. În ciuda vitezei cu care se năpustise animalul, reuşii performanţa de a-i trimite obuzul în spatele căpăţânei solzoase, obuz care se sparse în trupul imens al balenei.

Urmă o a doua bubuitură şi un alt obuz plesni înfundat explodând din nou în masa de carne aleasă drept ţintă şi balena prinse câteva secunde o mişcare circulară înnebunită, după care se scufundă încet în valuri.

— De fapt, îmi pare rău c-am fost nevoiţi să ucidem balena. Ce-o fi apucat-o să ne atace cu atâta ferocitate? zise nedumerit George. De asemenea, păcat că nu-i putem valorifica trupul. Dar ce-ar fi tată, dac-ai anunţa prin radio, coasta şi a-i indica precis locul unde s-a produs incidentul? Un vas trimis de acolo ar putea valorifica animalul, mai târziu, când trupul acestuia se va fi ridicat la suprafaţă.

— În caz că se mai ridică trupul balenei la suprafaţă. Nu trebuie invitaţi rechinii care vor şti ei să-l hăcuiască, iar în caz că s-a scufundat mai la adâncime, există peşti carnivori de mare adâncime care sunt chiar mai feroci şi mai rapaci decât rechinii. Sunt în stare să-l sfâşie în bucăţi, preciză la rândul său doctorul.

— Pe de altă parte, întregi căpitanul, mă voi păzi de a ne trăda direcţia şi poziţia noastră prin acest mesaj radio. Mă tem chiar că şi salvele noastre de tun, ne vor atrage mari neplăceri mai târziu. Nu ne rămâne decât să ne continuăm cursul, aşa că te rog Brike adu din nou tunul în ordine, înveleşte-l în husă, pentru că s-ar putea să dau în tot momentul comanda de scufundare. Am impresia că ne aşteaptă mari neplăceri.

— Ei drace! exclamă doctorul prost dispus. De unde aceste presimţiri domnule căpitan? Poate fi de vină numai apropierea noastră de Madagascar şi faptul de-a fi expediat acel mesaj, posibil interceptat de către francezi. Cred că le vedeţi prea în negru. Cum ne-ar putea descoperi aici? Şi chiar dacă ar face-o ar fi suficient să ne scufundăm şi să dispărem sub apă. Am fost noi în situaţii şi mai şi în care păream cu desăvârşire pierduţi şi-am găsit totuşi o portiţă de salvare. Eu sunt, dimpotrivă, foarte încrezător!

— Să sperăm că aveţi dreptate, spuse căpitanul. Voi fi foarte bucuros dacă se va dovedi că toate presupunerile mele funeste au fost lipsite de temei.

Chipul căpitanului însă îşi păstra gravitatea iniţială şi de multe ori privea înapoi, spre nord-est unde se găsea Madagascarul. O nelinişte crescută îi cuprinse treptat pe George şi pe doctor şi chiar pe Jean Brike care se grăbi acum şi mai mult cu învelirea tunurilor în huse. De-abia dispăru el cu ajutorul său în turn, că Farrow şi dădu prin portavoce, ordinul de a da turaţia maximă la motoare.

Timp de cinci minute, vasul merse cu viteză maximă spre sud. În faţă, căpitanul distinse câteva puncte pe apă, în continuă mişcare. De-ndată îşi duse ocheanul la ochi, examină pentru puţin timp marea şi zise foarte supărat:

— Fireşte, nu se putea altfel, iată chiar în faţa noastră o întreagă flotilă de ambarcaţiuni de pescuit. Şi-au format un întreg lanţ care se întinde până departe spre est. Nu ne mai rămâne altceva mai bun de făcut decât să navigăm mai aproape de coastă acum, de scufundat nu ne putem scufunda c-am nimeri direct în plasele lor. Iată deci o întârziere foarte neplăcută. Mai există şi şansa de a fi descoperiţi. Şi uite-aşa simţămintele mele de negre presimţiri, tind să se adeverească.

— Pescarii nu ne pot face nici aşa nimic, aşa că ne putem scufunda aproape de ţărm, după care am depăşit orice pericol, fu de părere doctorul.

— Nu îndrăznesc s-o fac, întrucât nu cunosc deloc adâncimea apelor de aici. Dacă ne împotmolim pe undeva, atunci suntem cu siguranţă pierduţi. Prima ambarcaţiune este din fericire destul de departe de ţărm, aşa că putem spera să nu ne observe.

Căpitanul îşi micşoră considerabil viteza vasului său şi coti puternic spre vest, către ţărm. Din ce în ce mai clar apăru în faţa ochilor celor

de pe „Dox”, coasta Madagascarului, dar din fericire era un ţărm, puternic împădurit, ne fiind în apropiere nici o aşezare omenească din care vasul să poată fi văzut.

De aceea Farrow îndrăzni să se apropie şi mai mult de coastă, pentru a nu risca să fie descoperit de unul din vasele de pescuit. De abia după ce parcurse o bună bucată de drum, cot spre sud. Vasul de pescuit care se găsea cel mai aproape de ţărm, se găsea acum la o depărtare de două sute de metri. Chiar dacă indigenii ar fi descoperit submarinul, ar fi durat un timp până să poată anunţa autorităţile. În caz că ar fi avut această intenţie. Nici în acest caz pericolul n-ar fi fost prea mare; până să se poată organiza o urmărire în toată legea, Farrow ar fi fost departe cu vasul său.

Acum însă căpitanul era obligat să-şi încetinească mersul, întrucât mereu mai multe ambarcaţiuni apărură, care i-ar fi putut întretăia drumul din întâmplare. Trebuia să manevreze cu foarte mare îndemânare printre ele şi să-şi ţină privirea aţintită mereu înainte.

Dintr-o dată George îl apucă pe tatăl său de braţ zicându-i foarte agitat:

— Opreşte tată, repede la ţărm. Nişte negri tocmai au răpit o femeie albă!

Farrow privi spre ţărm fiind martorul unei scene incredibile. Patru negri voinici apucară strâns o femeie albă, care aparent s-a îndreptat în fugă spre o mică barcă legată la mai. Acum indivizii o târau cu forţa spre desişul care se găsea la o depărtare de circa treizeci de metri de mal.

Când George îi surprinse, ei se aflau doar la câţiva paşi de desişul ocrotitor. Tânărul nu stătu pe gânduri ci-şi smulse pistolul de la brâu trăgând repede un glonte. Bineînţeles că nu trase asupra grupului, conştient fiind c-ar fi putut-o foarte uşor răni pe europeană.

Spera însă că glontele care vâjâi peste capetele răpitorilor, să-i determine pe aceştia să-i dea drumul prăzii lor. Ce-i drept aceştia se opriră înspăimântaţi şi priviră înapoi. Fără să-şi îngăduie un răgaz, George trase pentru a doua oară, de data asta, putând ochii mai bine şi ciudata podoabă capilară a unui negru începu să se destrame, tânărul nimerind în acest inedit acoperământ de cap, pe care-l purta băştinaşul şi care semăna cu o cască din care ieşeau un fel de coarne. Negrul ţâşni în sus ca o minge, cuprins de groază şi după aceea cu mişcări fulgerătoare dispăru în desiş.

— Tată, trebuie neapărat să-i urmărim, altfel sărmana creatură… strigă George impetuos.

Vorbele sale nici nu se terminară, că „Dox”-ul suferi o ciocnire violentă pe cere o resimţi în toate încheieturile sale. Un zgomot şi o bubuitură răsună încă o dată, iarăşi o zguduitură, care-i aduse pe camarazi în pragul colapsului şi după ce aceştia e ridicară şi priviră

împrejur, constatară spre spaima lor că dăduseră peste o stâncă submarină.

— La dracu, asta ne-a mai lipsit acuma, exclamă căpitanul înciudat, Repede adă o barcă de aluminiu pe punte, George. Kard, Petre, Lhose şi Klein, voi veniţi cu mine! Rindow trebuie să încerci să aduci submarinul din nou în stare de plutire, până ce noi ne luăm după sălbaticii ăştia. Dacă te eliberezi din stâncile astea, lasă-te la fund şi nu ieşi decât dacă ne vezi venind. Evident trebuie să supraveghezi uscatul şi marea cu periscopul. Haideţi camarazi!

Emoţia se răspândi printre oameni. Atât de repede şi de febril cum rar au mai lucrat vreodată, camarazii solicitaţi de căpitan să-l însoţească pe uscat Se înarmară cu pistoale şi cuţite şi fiecare-şi luă ca o măsură de precauţie două din minunatele grenade cu gaze ce la aveau în dotare.

Poate că vor avea de-a face cu un trib întreg şi atunci armele acestea îşi vor găsi întrebuinţarea.

Cu toţii erau conştienţi că nu-şi puteau permite o întârziere prea multă prin apele acestea. Radiograme pe care o dăduse căpitanul şi îngrijorarea care-l cuprinse ulterior, molipsise şi restul echipajului care simţea oarecum că francezii care-şi aveau baza pe insula Madagascar le-ar putea dăuna în viitor. Şi nu aveau nici un chef ca frumoasa lor viaţă liberă să li se sfârşească într-o carceră franţuzească.

În timp ce o parte din marinarii săriră-n apă pentru a stabili în ce măsură se împotmolise „Dox"-ul în reciful de corali şi după caz, să încerce despotmolirea prin manevre mecanice sau cu explozibil, o altă parte aduseseră o barcă uşoară de aluminiu pe punte, pentru a pregăti descinderea pe ţărm.

George şi stătea pregătit cu camarazii care fuseseră deja numiţi de către căpitan, rezemat în aşteptare de balustradă. De asemenea doctorul Bertram li se alătură şi îi ceru căpitanului care tocmai apăru lângă ei, pe un rugător:

— Domnule căpitan, vă rog luaţi-mă şi pe mine. Aş vrea neapărat sa văd cu ce fel de trib avem aici de-a face, fiindcă coiful negrului în care a tras George, avem o alcătuire, pe care ştiu s-o aibe numai anumite triburi din Africa Centrală. Aş vrea să ştiu cum se face c-au ajuns aici.

— Din partea mea, puteţi veni. Barca va fi uşor supraîncărcată dar vom avea măcar avantajul de-a avea un luptător în plus. Dar numai, repede camarazi, să nu pierdem prea mult timpul.

Barca a fost lansată la apă, marinarii îl urmară pe căpitan, care sări primul în barcă. Petre şi Kard, trecură ta vâsle şi sub loviturile puternice ale celor doi uriaşi barca se apropie în viteză de ţărm.

Căpitanul puse mâna pe cârmă şi-şi conduse barca cu multă îndemânare, printre numeroasele stânci şi stânculiţe care se iveau din

mare. Depărtarea de mal era de vreo optzeci de metri, distanţă care a fost parcursă de ei într-un timp record. De-abia se ciocni bordul bărcii de limba de pământ că şi săriră din barcă. La porunca căpitanului, matrozul Klein adăposti mica barcă undeva în josul plajei, la adăpost de privirile indigenilor, sau ale altor intruşi veniţi de pe apă, în timp ce toţi ceilalţi, cu George în frunte, se năpustiră în desiş cu pistoalele gata de tragere.

— Cu precauţie înainte, camarazi! Îi avertiză căpitanul. Poate că „gazdele” noastre ne aşteaptă pregătite în tufiş şi ne întâmpină cu niscaiva săgeţi otrăvite, sau alte lucruri asemănătoare. Nu fi atât de nesăbuit, George!

— Nu cred tată. S-au speriat atât de tare, încât nu-i văd în stare de a organiza o astfel de rezistenţă. Şi-apoi nu-i putem lăsa să câştige timp şi să se retragă undeva în adâncul tufişurilor, cu victima lor cu tot.

Spunând acestea, merse înainte, strecurându-se prin spărtura din desiş provocată tocmai de cei patru băştinaşi care-şi duceau prada.

Ceilalţi se trudiră cum putură să nu rămână prea mult în urma sa îndeosebi Petre, care nu vroia să-şi lase stăpânul expus unui atac venit prin surprindere.

Poteca făcută de răpitori, în fuga lor înainte, ducea vreo douăzeci de metrii în adâncimea desişului încâlcit de pe malul insulei. Cu inima strânsă, George văzu bucăţi rupte din vestmântul alb al femeii, atârnate de spinii vegetaţiei luxuriante, dovadă că acesta fusese dusă mereu înainte, într-o goană fără menajamente şi împinsă sau trasă cu multă brutalitate şi sălbătăcie.

Dorea cu tot dinadinsul să-i aibe pe aceşti nemernici cât mai repede sub focul necruţător al pistoalelor sale.

Va avea el grijă atunci să ochească mult mai bine şi ticăloşii să-şi primească pe loc răsplata faptei lor.

Dar nici el nu putea răzbate înainte atât de repede pe cât ar fi vrut şi el era reţinut, tot timpul, de nenumărate liane şi ramuri cu spini ale feluritelor tufişuri, împiedicat în mers, zgâriat, în aşa fel încât chiar din frumoasa sa vestă rămaseră vestigii presărate permanent în cale.

Deşi uneori spinii îi pătrundeau adânc în piele, stânjenindu-l şi făcându-l să geamă de durere, piedecile nu au fost în stare să-i înfrângă dorinţa năvalnică, de-a elibera o victimă nevinovată şi de a-i face pe ticăloşii răpitori, să plătească după fapta lor.

II.
O CRUNTĂ DEZAMĂGIRE.

GEORGE DEPĂŞI ÎN SFÂRŞIT BRÂUL DE TUFIŞURI, în faţa lui se deschidea un luminiş larg de vreo cincizeci de metri. Şi-n partea opusă

a acestuia se aflau cei patru negri cu victima lor. Aceştia se dispuseseră de o manieră atât de dibace, încât George nu putea trage fără riscul de a nimeri femeia.

Strigă de-ndată, pe un ton imperativ: „Sus mâinile, băieţi!”

Se folosi de limba engleză pe care indigenii de prin partea locului cu siguranţă c-o stăpâneau. Şi cu toate că, nici unul din negri nu se putea socoti direct ameninţat, ridicară toţi mâinile în sus.

— Nu trageţi, nu trageţi, strigă şi femeia europeană în limba franceză. După care alergă direct către George, care-i ieşi repede în întâmpinare. Tânărul nu-şi putea deloc explica comportamentul femeii, întrucât ar fi fost de-nţeles şi logic să nu se opună pedepsirii vinovaţilor.

Când se apropie destul de mult, constată că fata era extrem de drăguţă, dar era şi foarte strident vopsită, sau machiată şi nu-şi putu da seama, ce fel de femeie era asta, care-şi făcea de lucru aici în sălbătăcia africană, într-o astfel de ţinută.

— Ah! Salvatorul meu, strigă ea pe un ton teatral, de parcă s-ar fi găsit pe o scenă, ah, tânărul meu erou!

Şi înainte ca George să prindă de veste, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi-l sărută cu foc. Pe când acesta încerca să se elibereze, ea îi şopti:

— Rămâi aşa, totul se potriveşte de minune. Eşti un tip pe cinste micuţule!

George rămase atât de surprins de remarca fetei, că renunţă să mai facă, sau să zică ceva. Ambele braţe în care ţinea pistoalele îi căzură în jos şi nici nu era sigur dacă nu cumva visa.

Acum se auzi deodată un râs bărbătesc sonor, care părea să fi venit din desiş:

— Bravo Jeannette, excelent lucrat, Acum lasă pe bietul băiat în pace, altfel se sufocă! Şi apoi îl faci gelos pe Aristide.

Un omuleţ, fandosit şi foarte caraghios îmbrăcat într-un costum modem de culoare kaki, ieşi acum la iveală din tufişuri, tocmai pe când şi ceilalţi camarazi îşi făcură apariţia la marginea luminişului.

— Domnilor, permiteţi-mi să vă mulţumesc încă o dată. Ne-aţi făcut un mare serviciu. Permiteţi să mă prezint: Numele meu este Devrient, Lupe Devrient. Poate c-aţi auzit de mine, sunt directorul marii societăţi de film UNIVERSITAS. Tocmai am turnat o scenă de film, în care eroina noastră principală, domnişoara Jeannette Laurent este răpită de sălbatici.

Scena cu salvarea fetei a fost de un dramatism atât de autentic, cum nu i-ar fi reuşit unui artist profesionist s-o joace. Numai săracul Pierre cel de colo arătă spre un negru terifiat cu un coif impunător din pene de struţ spart, a suferit un şoc, încât îi trebuie un timp să-şi revină, căci glontele care i-a ţiuit pe lângă ureche i-a stricat bunătate

de podoabă capilară.

Camarazii rămaseră înlemniţi de comicul situaţiei şi de stânjeneală. La orice s-ar fi putut aştepta, dar la asta nu.

Doctorul Bertram, rupse tăcerea care urmă după aceste explicaţii simple, izbucnind într-un râs zgomotos.

— Ei, de aici provine coiful ăsta ciudat, pe care-l poartă doar negrii din unele triburi centrafricane, exclamă el. Aşadar domnule căpitan, toată goana noastră pentru nimic, iată o rezolvare miraculoasă a problemei la care zău, că nu m-aş fi gândit.

— Da, da, domnilor, se amestecă din nou nostimul personaj de adineaori în vorbă, îmi pot imagina cât sunteţi de dezamăgiţi. Aţi sperat să puteţi salva o viaţă omenească şi acum iată-vă amestecaţi într-o scenă de film. Bineînţeles sunt gata să vă achit o taxă de participare. Pe de altă parte, sunt gata cu oamenii mei să vă ajut, să vă despotmoliţi vasul. Cu cine am onoarea?

— Farrow, se prezentă scurt căpitanul. Ar fi preferat mai degrabă să-l ia pe omuleţul acesta caraghios şi să-l strângă de gât, pentru că abia acum îşi dădu seama că şi-a primejduit siguranţa „Dox”-ului său drag şi a echipajului, din cauza acestui măscărici cu societatea lor de filmare cu tot. Nu-şi putu însă exterioriza sentimentele pentru că, exact în clipa aceea, din tufişuri ieşiră mai mulţi europeni înarmaţi cu camere de filmare şi microfoane.

Un tânăr zvelt, cu o figură drăguţă, dar cam feminină pe care nici monoclul mare pe care-l purta nu-i conferea un aer mai bărbătesc, dădu buzna acum, spre tânăra actriţă care continua să-şi ţină încă ambele mâini pe umerii lui George.

George era în continuare atât de uluit şi dezamăgit totodată încât nu izbuti să scoată nici-o vorbă şi nici măcar nu făcu încercarea de a se descotorosi de manifestările de tandreţe pe care i le adresa „victima” recunoscătoare; doar pistoalele reuşi să şi le atârnă de brâu.

Încetul cu încetul îl cuprinse mânia, mai puţin asupra actriţei cât mai ales asupra directorului de regie.

Pentru acesta nu era decât prilej de a face o afacere pe când camarazii îşi primejduiră din graba lor de-a veni în ajutorul fiinţei omeneşti în pericol şi siguranţa preţiosului submarin care se căznea acum să se despotmolească. Abia acum simţi rănile dureroase pricinuite de spinii şi de scaieţii cu care se luptase pentru a-şi croi drum cât mai repede printre ei.

Tânărul actoraş odată ajuns lângă George, o trase cu brutalitate pe partenera lui, Jeannette, care dădu un strigăt uşor de surpriză la grosolănia gestului. Acesta-i desprinse braţele petrecute încă în jurul gâtului lui George. Apoi se adresă furios chiar acestuia:

— Ascultă tinere, nu permit, domnişoara Jeannette este logodnica mea. Să nu-ţi faci cumva iluzii deşerte pentru c-ai salvat-o de nişte

răpitori imaginari. Aş fi vrut să văd ce-ai fi făcut dacă erau autentici. Ei ce e… ţi-a pierit graiul?

Spunând asta îi dădu lui George care stătea încă nemişcat o îmbrâncitură zdravănă. În secunda următoare se căi însă pentru fapta sa, căci acesta-şi găsi ţapul ispăşitor pentru frustrările sale.

Se dădu o jumătate de pas înapoi şi-apoi îi administră acestuia cu o maximă precizie două lovituri una după alta, acolo unde-l durea mai tare. O stângă îl izbi fulgerător pe actoraş în stomac şi când acesta se îndoi de durere şi surpriză îi mai dădu o directă în bărbie, că-l dădu pe spate şi-l lăsă lat acolo. Numai monoclul îi mai dădu semne de viaţă, rostogolindu-se pe jos după ce făcu o jumătate de arc de cerc prin aer. Prea iubit nu părea să fie actoraşul ăsta nici de colegii lui de breaslă sau de cameramani, pentru că urmă un cor cu „Bravo" şi tonul îl dădu chiar grăsunul Devrient care execută cu acest prilej şi câţiva paşi de dans de satisfăcut ce era. Chiar şi Jeannette, râse din toată inima când constată cu dispreţ:

— Săracul Aristide, sper că lecţia asta să nu-i dăuneze farmecului lui natural. Şi oameni buni, pentru nimic în lume nu lăsaţi să-şi piardă monoclul. Altfel îşi va pierde chiar tot farmecul.

După care se îndreptă spre George mimând c-ar vrea din nou să-l îmbrăţişeze.

— Bravo tinere, îi strigă ea aproape duios, Ai fost minunat. Atât de tânăr şi deja un erou „*sans peur et reproche*". Haide băiatule, pentru asta mai meriţi încă o sărutare!

— Terminaţi cu prostiile astea. Nu sunt chiar atât de tânăr ca să mă mângâiaţi astfel, de fapt îmi pare rău că m-am lăsat indus în eroare.

Se întoarse repede pe călcâie şi-o luă încet spre partea înverzită a ţărmului care despărţea desişul de plajă. Actriţa pufni numai dispreţuitor şi-şi schimbă de îndată sentimentele. Orientându-se acum spre logodnicul ei Aristide care mai zăcea năucit la pământ.

— Aristide ai auzit! Acest tânăr s-a purtat necuviincios faţă de mine. Trebuie să-l pedepseşti, eşti doar logodnicul meu.

Dar Aristide nu mai păru deloc încântat să mai facă încă o dată cunoştinţă cu pumnii tânărului. Mai întâi îşi potrivi monoclul pe care-l smulse din mâinile unui negru care-l ridicase din tufiş, apoi se pară că-şi regăsi echilibrul, căci se întoarse spre căpitan care privise zâmbind întreaga scenă petrecută adineaori.

— Vă rog să mă scuzaţi domnule, numele meu este Aristide de Volpais. Sunt sigur c-aţi auzit de mine. Tânărul de adineaori este fiul dumneavoastră presupun. Vă rog să-i cereţi socoteală! Dar vă rog, foarte energic!

— Numele dumneavoastră îmi e total necunoscut, răspunse calm căpitanul. Şi chiar dacă n-ar fi, nu văd nici un motiv săi cer socoteală fiului meu, după cum pretindeţi, întrucât s-a apărat la intervenţia

dumneavoastră. Vă rog să vă reglaţi conturile împreună. Aşteptaţi să-l chem!

— Nu, nu, nu e necesar, se împotrivi repede actorul, cu tânărul ăsta nu vreau să mai am nimic de-a face. Dar scuzaţi, n-aţi spus înainte că vă cheamă Farrow?

— E adevărat, dar nu văd ce are a face numele meu, în această situaţie, răspunse rece căpitanul.

— Ba, nu, are şi încă o foarte mare importanţă, replică actorul batjocoritor acum. O să vedeţi câtă importanţă are domnule căpitan!

Făcu stânga-n prejur şi merse către un omuleţ cu părul negru, cu-o faţă mică, vicleană, ca de viezure.

Începu o convorbire agitată cu acesta şi pe căpitan îl cuprinse un sentiment neplăcut, că se uneltea împotriva lui. Ce-ar fi putut coace acest Aristide de Volpais? N-avea timp însă timp acum să-şi mai bată capul cu asta, trebuia să se îngrijească de vasul său. Spera că între timp Rindow să fi reuşit să elibereze submarinul. Îl salută rece pe director şi dădu să plece.

Dar Devrient nu se dădu aşa de uşor bătut.

— Domnule căpitan strigă el zelos, am văzut ce s-a întâmplat vasului dumneavoastră, am aici cu mine douăzeci de negri vânjoşi care-i pun cu plăcere ia dispoziţie. Bineînţeles că fără nici-o recompensă, doar v-aţi primejduit vasul din pricina noastră. Pot s-o folosesc şi numele dumneavoastră pe genericul filmului meu? Farrow ziceţi că vă cheamă, nu-i aşa?

Deodată o expresie de uimire îi trecu peste faţă şi parcă uluit şi surprins încă zise bâlbâindu-se:

— Mii de draci, Farrow, căpitanul Farrow? Nu cumva sunteţi..

— Ba chiar sunt, răspunse căpitanul rece. Ajutorul negrilor dumneavoastră nu este necesar, vasul meu va fi despotmolit de către oamenii mei. Dacă vreţi să folosiţi numele meu pe genericul filmul dumneavoastră mi-e perfect egal. Regret că nu mi-am dat seama că e vorba aici doar de o scenă de filmare. Bună ziua domnul meu.

Devrient nu făcu nici o încercare de a-l reţine, privea numai descumpănit în urma lui, însă Aristide nu se putu reţine de a-i striga batjocoritor.

— La revedere, domnule căpitan. Cred că o astfel de revedere se va face foarte curând, eu cel puţin o doresc din toată inima. Şi atunci ne vom afla într-o cu totul altă situaţie, de asta pot să vă asigur.

Farrow parcurse porţiunea de drum rămasă până la ţărm foarte îngândurat. Acest actor era un tip înzestrat pe lângă laşitate cu o doză sănătoasă de viclenie şi maliţiozitate. Şi remarcile sale, făcute omului cu figura de viezure, erau menite fără îndoială să-i căşuneze mult rău submarinului şi oamenilor săi. Grăbi pasul mai mult. Când păşi pe plajă, deja îi aşteptau cu destulă nerăbdare George şi camarazii care

erau adunaţi lângă barca de aluminiu. O privire aruncată spre stâncile în care eşuase „Dox”-ul îl făcu să se îngălbenească, întrucât acesta zăcea încă împotmolit pe vechiul loc. Ba se părea că va mai zace încă mult timp acolo.

De-abia se urcă în barca de aluminiu că şi văzu motivul. Venise refluxul şi el ştia bine că aici la mal adâncimea apei nu depăşea un metru şi jumătate.

Până acum nivelul apei scăzuse deja cu o jumătate de metru şi trebuia să ţină seama de faptul că „Dox”-ul se va mai ridica încă deasupra apei cu un metru, un metru şi ceva în următoarea oră. Apoi va avea de aşteptat ore îndelungate până ce în sfârşit va veni refluxul.

— Repede sus, strigă ei cu o voce răguşită. Trebuie neapărat să încercăm să aruncăm în aer cu exploziv stânca. Nu putem în nici un caz aştepta aici ore în şir, trebuie să încercăm să ne eliberăm numaidecât. Actorul acela, Aristide, vrea să ne facă o festă cât se poate de urâtă.

— Da tată, strigă George deodată. Cred că ştiu acum despre ce-i vorba. Echipa de filmare e echipată fără îndoială cu o staţie radio şi acest Volpais va trimite neîntârziat o telegramă la Madagascar.

— De parcă n-aş fi avut aceeaşi bănuială, bombăni Farrow furios. De-aş avea mijloace să distrug blestemata aia de staţie! Acum nu ne mai rămâne decât să vedem cum reuşim s-o tulim de pe aici, altfel ne trezim curând cu câteva distrugătoare franceze pe cap. Să sperăm numai că „Dox”-ul n-a avut de suferit şi alte avarii cu acest prilej.

În câteva minute ajunseră la navă şi-acum se căţărară cu destulă dificultate pe submarinul care ieşea din apă cu o bună jumătate de metru mai mult ca la plecare. Primul ofiţer Rindow le ieşi în întâmpinare şi le raportă descumpănit:

— Am făcut tot ce-a fost cu putinţă, domnule căpitan, dar situaţia s-a înrăutăţit din cauza refluxului, inginerul Hagen se pregăteşte tocmai să găsească nişte mine explozive pentru a detona recifele de corali. E o treabă destul de periculoasă, căci prin asta putem periclita „Dox”-ul nostru, aşa că Hagen va trebui să fie foarte exact în tot ce face. Să sperăm că-şi va duce treaba la bun sfârşit, căci refluxul ăsta face vasul să se ridice tot mai mult.

— Nu există altă cale şi nu-mi rămâne decât să sper că Hagen va reuşi în cele din urmă, îi linişti căpitanul. Numai de nu ne-ar vizita francezii prea curând dragă Rindow.

Îi relată în puţine cuvinte aventura trăită cu actorii, care de fapt nici nu era aventură şi-i veni inima la loc, auzindu-l pe primul ofiţer cât de copios înjură.

— Cam aşa am înjurat şi eu în gândul meu, dragă Rindow vezi numai că nu ajută la nimic, acum poate vom plăti scump dorinţa noastră de a veni în ajutor. Asta nu ne va împiedeca însă nici pe viitor

să sărim în ajutorul cuiva, dacă împrejurările ne vor cere. Dar ia să vedem ce mai face Hagen.

De îndată ce ajunse la proră, constată că partea din faţă a submarinului stătea deja la o înălţime de vreo patru metri deasupra recifului de corali. Mai jos Hagen, împreună cu trei marinari, căutau locurile potrivite pentru implantarea minelor la o distanţă apreciabilă de vas, pentru a nu-i dăuna.

— Ei ce spui Hagen, crezi că vei reuşi, îi strigă Farrow. N-avem de ales, trebuie să încercăm tot posibilul s-o tulim de pe-aici, francezii din Madagascar, au fost precis înştiinţaţi cu o radiogramă de prezenţa noastră în această zonă.

— Încă-o jumătate de oră mai avem de lucru aici, apoi cred c-o să ne eliberăm în urma exploziei. Din păcate nu pot garanta cu certitudine că „Dox”-ul va scăpa complet nevătămat M-am străduit să fac găurile pentru mine destul de departe de vas, dar în ce direcţie vor sări bucăţile de stâncă n-am cum să prevăd. Îmi declin răspunderea pentru consecinţe şi dacă-ar fi după mine, aş aştepta mai degrabă, întoarcerea refluxului.

— Din păcate varianta asta cade, decise căpitanul. Trebuie neapărat să plecăm şi încă repede. Nu cred c-o să fie cine ştie ce pericole, în afară de-un bombardament în cuirasa vasului şi cam jumătate de timp câştigat.

— O jumătate de oră, tot va dura, dar o să mă străduiesc să fie şi mai puţin. Din fericire masivul stâncos nu este prea dur.

La comanda sa, oamenii începură să lucreze mai cu sârg, să sfredelească şi să lovească cu topoarele. Căpitanul îi privi o vreme în tăcere cum lucrează, apoi păşi spre pupă. Aici stătea George care privea prin ochean întinderea mării.

— Vezi ceva ce-ar da de bănuit, dragă George?

— Nu tată! Nimic, în afară de faptul că ceaţa asta deasă s-a întins până pe ţărm. De-abia văd până la cinci sute de metri Căpitanul duse el însuşi ocheanul la ochi şi trebui să-i dea dreptate fiului său. Într-o privinţă fenomenul era neplăcut, pe de altă parte avea şi avantajele sale, francezii il vor găsi mai greu pe ceaţă, dacă într-adevăr temerile i se adevereau şi aceştia fuseseră înştiinţaţi prin radio despre prezenţa lui în aceste ape. Ce-i drept nici el însuşi nu-i putea descoperi la timp, ceaţa ar putea masca vasele francez, încât să fie detectate într-un moment când nu va mai putea scăpa aşa uşor.

— Continuă-ţi supravegherea George şi dă-mi de ştire imediat ce vezi că ceva nu-i în regulă. Vom face tot posibilul să scăpăm, oricât ar părea situaţia noastră de disperată. Şi chiar de-ar fi să ne părăsim vasul şi să ne facem pierduţi pe insulă, n-aş şovăi, decât să ne riscăm libertatea şi să fim întemniţaţi pe aici.

— Mai degrabă m-aş închide în submarin şi aş sări cu el în aer şi

cred tată, c-ai face şi tu la fel decât să ajungi prizonier.

— Fireşte c-aş face, dragă George, zise Farrow acum cu oarecare mândrie în glas, am vrut numai să văd cam cum gândeşti şi tu. Dar să nu fim necugetaţi. Chiar dacă ar fi să fim luaţi acum pe nepregătite prizonieri, nici atunci, n-ar trebui să abandonăm speranţa de a deveni din nou liberi, atâta vreme cât suntem în viaţă. Bine înţeles că aş încerca să fug, salvându-mi şi vasul, de asta poţi fi sigur.

— Aşa că mai pot aştepta şi cu „săritul în aer" râse şi George acum, întrucât francezilor nici nu le-am putea face o mai mare plăcere. Să sperăm însă că nu vom ajunge deloc într-o situaţie atât de deznădăjduită.

Căpitanul o porni acum din nou către proră, privind cu interes munca lui Hagen şi-a oamenilor săi. Aceştia tăiau cu dălţile de oţel, găuri adânci de vreo doi metri în stânca moale a recifului coralier, unde aşezau cu grijă explozibilul ce urma să fie detonat electric de la distanţă. Din timp în timp privea spre punte. Acolo stătea George la postul său ţinând atent sub observaţie direcţia nord-est, cu ocheanul său, întrucât numai de acolo, din direcţia Madagascarului, putea veni pericolul. Englezii şi portughezii care dominau această zonă n-aveau nici un interes în capturarea „Dox"-ului şi a oamenilor săi. În sfârşit, munca asiduă a oamenilor lui Hagen, luă sfârşit. Ultimele explozibile fură acoperite cu maximă prudenţă cu pământ Sârmele care conduceau al mine le ţinea însuşi inginerul Hagen în mână, care se urcă apoi pe punte ajutat de unul din oamenii săi, în timp ce un altul, îi aduse o baterie. După ce se asigură că toţi oamenii care îl ajutaseră erau la bord, îi trimise de la proră, întrucât se temea ca nu cumva prin dislocarea unor bucăţi de stâncă câteva minute ajunseră la navă în câteva minute ajunseră la navă vreunul să fie rănit, în caz c-ar ajunge pe punte. Căpitanul rămase însă lângă el. În clipa în care Hagen apropie sârmele de baterie, răsună strigătul lui George de avertisment.

— Atenţie spre nord-est se distinge o perdea groasă de fum. Face impresia unui vas de război.

Imediat se întoarse căpitanul şi privi înapoi. Vremea se mai îmbunătăţise, cerul se mai luminase şi vizibilitatea crescuse destul de mult. Acum se putea distinge orice mişcare cale de câţiva kilometri şi de aceea văzură cu toţi norul gros de fum care apăruse la orizont dinspre direcţia nord-est.

— George are dreptate, dragă Hagen, constată laconic Farrow, într-adevăr din direcţia nord est vine în mare viteză un distrugător, încoace. Daţi-i drumul, aruncaţi reciful în aer, altfel suntem pierduţi fără speranţe.

În momentul următor detunară mai multe explozii înăbuşite. „Dox"-ul se zgudui din încheieturi, urmă o izbitură mai tare ca toate celelalte, care-l făcu pe Hagen să pălească. Ca un veritabil cal de rasă

se cabră submarinul înainte, apoi se prăbuşi în adâncime, valurile înspumate plescăind la câţiva metri deasupra, prora se inundă complet şi… calea era liberă. Roca se sfărmase…

Căpitanul dădu năvală în turn, urmat de inginerul Hagen. Dădu imediat comandă în sala maşinilor să se ambaleze motoarele. Ştia foarte bine că folosind la maximum puterea compresoarelor, putea prinde o viteză aşa de mare, încât n-ar mai avea a se teme de cel mai rapid distrugător.

Hagen, nu se opri însă, ci începu să coboare în grabă, c-o mină îngrijorată, scăriţa turnului, ceea ce nu-i scăpă căpitanului, care-i strigă:

— Ei, Hagen, ce s-a întâmplat, e ceva ce nu-i în regulă?

— Domnule căpitan, mă tem că cuirasa „Dox”-ului nostru n-a rezistat impactului, mă duc repede să mă conving, îi ţâşniră de pe buze cuvintele alarmante, destoinicului inginer specialist.

— Dumnezeule mare, asta ne mai lipsea acum! strigă îngrozit Farrow. Atunci nici vorbă să putem fugi. Convinge-te repede dacă aşa stau lucrurile dragă Hagen şi dă-mi de ştire imediat prin megafon.

Dar submarinul şi prinsese deja o viteză suficient de mare. Evident, Farrow îşi mână vasul său în larg, depărtându-se cât mai mult de ţărm şi de vecinătatea primejdioasă a stâncilor şi recifelor submarine. Când vru să evite un astfel de recif, ceva mai mare, băgă de seamă, spre uimirea sa, că vasul părea mult mai greu de manevrat. Totodată avu impresia de parcă s-ar fi scufundat spre înainte, ca şi cum ar fi stat mult mai adânc sub valuri.

O bănuială rău prevestitoare începu să-i macine. Să fi avut oare inginerul dreptate când afirmase deteriorarea cuirasei submarinului? În acest caz apa nu ar întârzia să inunde spaţiul gol dintre cei doi pereţi. Şi chiar dacă etanşeitatea acestui ultim perete ar asigura împotriva intrării apei în vas, viteza şi manevrabilitatea acestuia ar avea mult de suferit. În acest din urmă caz, nu ar mai avea nici o şansă să scape de urmărirea unui vas de război modern cum e distrugătorul, care făcea uşor cele treizeci şi cinci de noduri pe oră.

În acelaşi timp când pe căpitan îl munceau aceste gânduri negre, răsună avertismentul şuierat prin telefon. Farrow luă repede telefonul în mână. Vocea lui Hagen sună foarte agitat când zise:

— Domnule căpitan, explozia a dăunat şi a deteriorat cuirasa „Dox”-ului nostru în două locuri. Trebuie să tragem undeva la fund, prora este mereu sub apă. Voi încerca cu ajutorul scafandrilor să repar stricăciunile.

— S-a făcut, Hagen, mai merg puţin spre larg, apa aici este puţin adâncă, iar distrugătorul care ne urmăreşte ne-ar putea descoperi uşor. În câteva minute voi da ordinul de scufundare şi vom sta liniştiţi la fund.

III.
O REPARAŢIE DIFICILĂ.

FARROW PRIVI DIN NOU PRIN OCHEAN către nord-est şi văzu că într-adevăr era vorba de un distrugător care se apropia rapid, judecând după norul gros de fum care se îngroşa cu repeziciune. Probabil că era unul dintre vasele de linie cele mai moderne, luând în considerare cele patru coşuri şi viteza considerabilă pe care o dezvolta. Pentru a scăpa din ghearele unui astfel de vânător de vânător, în situaţia în care se găsea submarinul acuma era absolut imposibil.

Nu putea rămâne nici multă vreme la suprafaţă, francezii dispunând fără îndoială de ocheane excelente, putându-l descoperi în orice clipă.

Îşi dădu seama privind culoarea apei, că aici adâncimea era suficient de mare pentru a permite scufundarea. Prea mult însă nu-şi permitea să se scufunde, întrucât scafandrilor le-ar fi fost foarte greu să lucreze la o asemenea presiune.

Îi strigă lui George care mai stătea pe punte să coboare în interiorul vasului. După ce acesta coborî pe scăriţă, Farrow îşi urmă imediat fiul şi închise capacul după el.

Descoperise cam la o sută de metri depărtare de submarin şi vreo cinci zeci de metri în direcţia de mers, către dreapta, spre mal un puternic masiv de corali, care stătea ridicat ca o imensă farfurie deasupra apei. Hotărâse să le joace francezilor un renghi îndrăzneţ.

Dacă menţinea cursul neschimbat în direcţia stâncii de corali, intra direct în scobitura recifului cu „Dox”-ul său, unde putea rămâne ascuns mult şi bine.

Ar putea apoi distrugătorul să-l tot caute, ei şi-ar vedea în liniştite de reparaţie şi în toiul nopţii s-ar putea face nevăzut.

Pentru asta trebuia să meargă la proră unde erau cele două ferestre create de genialul inginer Hagen, care le construise încorporându-le în peretele submarinului. Aici la proră se găsea telefonul prin care putea acoperi cu comenzile necesare sala maşinilor şi zona tribordului, aici se afla, s-ar putea spune postul său de comandă.

Îi convocă pe destoinicul Plundow, timonierul încercat, la sala de comandă unde-i dădu în primire cârma, dădu dispoziţiile necesare ca apa să umple tancurile de balast şi se grăbi spre proră, urmat de George.

Se putea distinge cu claritate cum apa da năvală în tancurile de balast cu un zgomot care aici întrecea în putere pe acela făcut de pompele de absorbţie.

Din ce în ce prora vasului se scufunda tot mai mult şi căpitanu-i îi

dădu în cele din urmă lui Plundow comanda de contracararea necesară la cârmă. Lăsă să cadă apoi obloanele din oţel special, de pe ferestre şi puse în funcţiune reflectoarele pe care Hagen le construise în aşa fel încât să străpungă obscuritatea până la mari depărtări – evident, cât se putea realiza în asemenea condiţii.

Acum se găsea la aceeaşi înălţime cu masivul coralier. Puse în funcţiune electromotoarele, concomitent cu operaţia de scufundare, care o execută foarte lin. Îi mai dădu apoi lui Plundow ordinul să întoarcă submarinul încet spre tribord. Doar cinci zeci de metri mai rămânea de mers apoi „Dox”-ul va atinge reciful propriu-zis. Bineînţeles mai rămânea pericolul ca în recif să fie încorporate stânci submarine, pe care nu le putea descoperi de la suprafaţă. Acestui pericol trebuia neapărat să-i facă faţă şi nu putea s-o facă altfel, decât să manevreze „Dox”-ul cu multă prudenţă, încet şi cu atenţie.

Farrow a fost foarte bucuros că la cârmă se găsea Plundow pe care-l considera un marinar şi un ofiţer foarte valoros, care se pricepea de minune în meseria lui. Ştia ei prea bine că orice comandă i-ar fi dat lui Plundow acesta ar fi fost în stare s-o execute cu maximă precizie şi îndemânare. Şi se putea baza pe faptul că Plundow va evita ciocnirea cu o astfel de stâncă submarină, prin o mişcare energică şi promptă cum îi stătea în fire.

Concentraţi, tatăl şi fiul priveau înainte. Cu fiecare secundă care trecea pericolul creştea. Oricând se putea ivi o stâncă submarină şi atunci totul depindea de viteza de reacţie cestui brav timonier care era Plundow.

Cercul de lumină a reflectorului se poziţionă acum drept în faţă pe pereţii de stâncă ai recifului împrumutându-le o lucire albicioasă. Farrow zâmbi mulţumit fiindcă până acum previziunile sale se adeveriseră. Un curent submarin destui de puternic, erodase complet stâncile de coral. Ca o ciupercă uriaşă ori ca o umbrelă, mai bine zis, se desena conturul acestora până la suprafaţa apei şi, ceea ce se găsea ascuns dedesubt nu putea fi lesne bănuit de ia suprafaţă.

Fundul mării era însă perfect neted şi foarte tare, aşa încât nu exista pericolul ca „Dox”-ul să se afunde în nămol.

Farrow lăsă vasul său să se apropie cât se putea de mult de recif, apoi Plundow execută prompt la comanda sa o piruetă de întoarcere, elicea porni să lucreze pentru o scurtă bucată de timp în sens invers, din ce în ce mai mult şi în cele din urmă atinse lin fundul mării, până ce vasului nu-i mai rămase de făcut decât să pompeze mai multă apă în tancurile de balast, pentru a se scufunda. Căpitanul stinse reflectoarele de îndată fiindcă lumina putea fi zărită de sus la o examinare mai atentă. Se întoarse însoţit de George în turnul central, la postul să de comandă. Aici îl întâlni şi pe Hagen care se bucură nespus când află că-i reuşise manevra de adăpostire, mai bine decât s-

ar fi aşteptat.

— Ne găsim aici la o adâncime de treizeci de metri ceea ce va permite scafandrilor noştri să lucreze fără nici un fel de pericol. Am de gând să-i însoţesc, fireşte, pentru a stabili la faţa locului cât de adânci şi pe ce arie sunt răspândite spărturile. Mă gândesc c-am putea fixa pe deasupra plăci groase de oţel. Apa o vom scoate cu ajutorul pompelor din interior, după ce vom găuri platoşa interioară a cuirasei. Bine c-a rezistat cel puţin aceasta!

— Tată se oferi George, vreau să îmbrac şi eu unul din costumele de scafandru. De mult n-am mai participat la o expediţie submarină şi chiar dacă nu mă pricep să ajut eu însumi la munca de reparare mă voi putea face într-un fel util. Poate că se găsesc pe acolo rechini obraznici pe care aş putea să-i răpun, asigurând totodată siguranţa oamenilor noştri.

— În acest caz eşti binevenit, zise Farrow. Dar iată mi se pare că aud vâjâind elicea distrugătorului deasupra noastră. Pot acuma domnii ăia să ne caute mult şi bine, nu vor bănui ei niciodată că ne aflăm chiar sub ei, ascunşi de stâncile astea.

Acum zgomotul elicei străine crescu în intensitate. Aproape de tot trecu distrugătorul francez luând cursul spre sud, unde credea că se află submarinul, nebănuind nici un moment că s-ar afla pe aproape. Bineînţeles că se va reîntoarce de îndată ce va observa că se înşelase, căci va bănui el în cele din urmă, că „Dox”-ul se scufundase undeva, prin apele acelea. Şi goana va continua, cursa de-a şoarecele şi pisica se va derula în continuare, căci nu va ceda el ispitei de a captura odată acest blestemat de submarin atât de căutat de aliaţi, de atâta amar de vreme.

De aceea Farrow se hotărî să rămână până la venirea serii aici în ascunzătoare, apoi să parcurgă o bună bucată de drum spre est înainte de a coti definitiv către sud; procedând astfel erau puţine şanse ca urmăritorii să-i dea de urmă.

Inginerul Hagen, Petre, George şi trei marinari care aveau calităţi de buni mecanici îşi îmbrăcară acum, costumele de scafandri, se echipară cu burghiele de oţel şi de filetat necesare, întrucât trebuiau să facă găuri de jur-împrejurul cuirasei exterioare avariate, pentru a fixa pe aceasta noile table aduse şi care vor fi fixate cu şuruburi.

Apa era la această adâncime, încă străvezie, permiţând o bună vizibilitate, astfel încât nu era nevoie să se pună în funcţiune reflectoarele speciale, construite de inginerul Hagen, care le permiteau să vadă în adâncimile submarine până la mare depărtare.

Asta era bine şi pentru că luminile reflectoarelor ar fi putut fi observate de la suprafaţă ceea ce ar fi dus la neplăceri mai târziu.

George păşi primul în partea din dreapta a camerei de scufundare, din cele două pe care Hagen le construise în ambele părţi ale

tancurilor de balast. Pentru cei şase oameni spaţiul deveni uşor neîncăpător, dar aceştia se strânseră cât mai mult laolaltă. Uşa interioară a fost închisă şi se deschise ventilul care permitea apei să inunde camera de scufundare. Când aceasta a fost inundată complet, se putu deschide uşiţa care din cauza presiunii apei din exterior nu putea fi nici măcar mişcată şi George păşi afară agăţându-se de una din stâncile care se afla la vreun metru depărtare de deschizătura uşii. Aşteptă până ce toţi camarazii părăsiră interiorul submarinului, după care o porni spre proră. Curând descoperi prima spărtură făcută în blindaj de explozia stâncii. O bucată mare de stâncă izbise cu atâta furie blindajul „Dox”-ului, încât spărtura avea cel puţin un metru lungime şi 20 de centimetri lăţime. George privi gânditor imensa stricăciune, socotind că pe mecanici îi aştepta o muncă grea şi anevoioasă.

Se mai linişti când îl văzu pe Hagen, care-i făcu semne, că totul se poate aranja şi că nu se produsese, din fericire nimic ireparabil. Acum camarazii examinau în grabă partea din faţă a submarinului, în căutarea de alte posibile dezastre. Şi nu întârziară să mai găsească o gaură cel puţin tot atât de mare ca şi prima, dar pe partea stângă a prorei „Dox”-ului.

Hagen atinse braţul unuia din mecanici şi-i indică spărtura! Desemnă locurile unde să se facă orificiile în jurul spărturii şi mecanicii începură să găurească locurile unde urmau să intre şuruburile de fixare ale plăcilor aduse. Din fericire se putea lucra comod de pe fundul mării şi de aceea, marinarii la semnul făcut de Hagen se şi apucară de treabă. În timp ce Hagen se îndreptă spre tribord însoţit de restul echipei sale.

Petre şi George îşi preluară acuma misiunea de a asigura securitatea lucrătorilor subacvatici, de atacul rechinilor sau a unor alţi monştri primejdioşi ai adâncurilor.

Erau dotaţi cu pistoale de mare calibru, pe care de asemenea Hagen le înzestrase cu un dispozitiv ce le permitea o mare putere de pătrundere chiar sub apă.

Explozibilul mai ales era foarte puternic, protejat de acţiunea apei de mare printr-un înveliş protejat cu un lac impermeabil la apă, dar totuşi subţire. Chiar dacă ar fi stat foarte multă vreme în apă ar fi funcţionat.

Calibrul acestora ar fi asigurat neutralizarea chiar a unui rechin mai mare, ca să nu mai vorbim de faptul că aveau asupra lor cuţitele lor lungi de spintecat rechini. Mai ales Petre care dispunea de puteri uriaşe s-ar fi putut descurca de minune cu cuţitul.

Ambii camarazi stăteau acum în faţa prorei vasului, privind cu interes şi atenţie în jur. De fapt, silueta gigantică a masivului coralier din preajmă le inocula un sentiment nelămurit de teamă, prin

primejdiile potenţiale care le ascundea. Cât de uşor ar putea să se prăvale aura „Dox”-ului această uriaşă îngrămădire de stânci, strivindu-l literalmente. Pe de altă parte oferea o protecţie întrucât aici nu puteau fi descoperiţi. Ei, n-ai ce să faci, trebuia să se asume şi un anume risc, pentru a evita o primejdie mult mai mare şi apropiată. Oricum nu-i era pe plac această vecinătate, întrucât de câte ori privea prin apă, unduirea maselor de apă, făcea impresia că acuş-acuş stânca se va prăbuşi într-adevăr peste ei şi-i va strivi într-o clipită.

Se convinse însă repede că nu-i decât o impresie înşelătoare provocată de distorsionarea imaginii sub apă, aşa că-şi îndreptă toată atenţia acum, împrejurimilor.

Nimic deosebit nu a fost semnalat nici din partea aceasta. Aşa că acum, privirea i se îndreptă la munca grea pe care-o aveau de executat mecanicii. Hagen mai adusese între timp doi mecanici care începură să găurească şi să fixeze plăcile din oţel. Deşi burghiele de oţel special erau de cea mai bună calitate, munca era tare grea şi cerea o mare putere şi răbdare, întrucât găurile care trebuiau făcute erau foarte adânci. Din nou ieşi Hagen la iveală, măsurând cu compasul, locurile deja însemnate pentru găurire. George ştia prea bine că acum în interiorul submarinului tocmai se pregăteau plăcile de oţel ce se aplicau pe blindajul submarinului, pentru închiderea spărturilor.

Aceste plăci de oţel trebuiau de asemenea prevăzute cu lăcaşuri potrivite, pentru o îmbinare cât mai etanşă de cuirasa exterioară a submersibilului. Da, era o treabă a naibii de grea, pentru inginerul nostru, gândi George. Hagen însă îi va veni fără doar şi poate de hac. Tânărul se găsea acum la babordul vasului, deci spre largul mării. Acum alunecă cu grijă de cealaltă parte. Scobiturile ascuţite ale stâncilor se găseau la vreo douăzeci de metri depărtare de submarin. Aici stătea însă Petre de pază care se întoarse de îndată ce George îi atinse braţul. Chiar sub apă învăţaseră camarazii să vorbească şi-şi îşi transmiteau semnale Morse, bătând „tactul” pe braţul interlocutorului. Aşa că George telegrafie uriaşului:

— Aici pare să fie linişte şi pace. Nu cred să se aţină rechini pe aici.

— Şi e bine că-i aşa, constată Petre. Altfel mecanicii noştri n-ar mai fi gata cu lucrul până la lăsarea serii, dacă ar fi tot timpul deranjaţi sau ar lucra sub presiune.

— Aşa-i, la asta nu m-am gândit. Dar hai să vizităm şi peretele celălalt, dacă aici tot e linişte.

— Nu, nu! Iată acolo sus, ne pândeşte ceva, dintr-o ascunzătoare, zise Petre arătând în sus. Cam la zece metri deasupra fundului mării, într-o scobitură adâncă în stâncă se ivea ceva lung şi albicios, ceva ca un şarpe uriaş, care şovăitor testă împrejurimile ascunzătorii sale şi apoi dispăru şovăitor înăuntru.

George tresări speriat căci ştiu imediat ce înseamnă acest ceva, ca

un şarpe. Era braţul unei caracatiţe uriaşe care-şi găsise lăcaş în una din scobiturile stâncii. Trebuia să fie o caracatiţă de proporţii imense judecând după grosimea şi lungimea unui singur braţ, ceea ce o făcea un adversar extrem de primejdios.

— Petre, trebuie numaidecât să ucidem dihania, altfel camarazii care lucrează nu sunt deloc în siguranţă, telegrafie el uriaşului său prieten.

— O ţin sub observaţie deja de-o bună bucată de vreme, pare sătulă şi cred că n-are de gând să ne atace. Mai bine s-o lăsăm în pace pentru a nu ne atrage alte pericole în plus pe cap.

— Vecinătatea asta nu mi-e prea plăcută, transmise George la rându-i prin Morse. Dar fii atent! În acelaşi moment, când termină de bătut mesajul, îl apucă lui Petre braţul şi-l strânse cu putere, fiindcă o umbră uriaşă alunecă pe fundul mării, drept pe lângă ei, Deasupra, foarte aproape de suprafaţa apei, un rechin cât toate zilele părea să înoate spre camarazi şi numai razele puternice ale soarelui care cădeau pieziş îi putuseră proiecta umbra până la adâncimea aceasta. De-ndată alergă George cât putu de repede, din nou, la babordul „Dox"-ului. Cei doi camarazi care lucrau în partea asta, se găseau în pericol de moarte, dacă rechinul i-ar fi zărit. În caz că era flămând, ceea ce s-ar putea spune că era starea obişnuită a acestui prădător ai mărilor, i-ar fi atacat pe mecanici de sus ca o torpilă, înşfăcându-l pe unul din ei.

Acum George se afla aproape de ei şi când privi în sus văzu că dihania se retrăgea încet. Trebuia să fi zărit ceva mai ademenitor mai jos, căci acum plonja cu totul spre adânc. Tânărul îşi şi ridicase pistolul şi era pregătit să-şi sloboade gloanţele bine ţintite de îndată ce hrăpăreţul rechin s-ar fi apropiat îndeajuns. Din nou dispăru rechinul spre stânga, fără a face nici o încercare de atac. Se comporta de parcă ar fi ştiut că acolo jos, cu siguranţă şi-ar fi găsit prada râvnită şi acum cumpănea numai momentul când s-o atace.

Pentru George, toată această manevră a rechinului era extrem de interesantă. Îl urmări cu privirea cum lunecă deasupra trupului de oţel al „Dox"-ului, până-l pierdu complet din vedere. Dar acum acesta trebuia să apară oricum de cealaltă parte a vasului. Din nou alergă George din răsputeri de cealaltă a vasului, pentru a-l înştiinţa pe Petre. Acesta stătea însă nemişcat în vechiul loc. George văzu rechinul apropiindu-se, apoi cum acesta se întoarse din nou şi dispăru încet înapoi.

Şi Petre îşi pregătise pistolul. Poate că monstrul marin îşi şi văzuse prada aici între stânci şi submarin şi nu va întârzia să se repeadă. Cu o încetineală ce avu menirea să-l înfurie la culme pe George, rechinul se apropie din nou. Acum însă nu înota pieziş către fundul mării, cum a făcut până acum, ci se menţinea cam la zece metri deasupra acestuia.

Se comporta de parcă ar fi cumpănit liniştit pe care din prăzi s-o înşface mai întâi. Lui George i-ar fi plăcut tocmai acum să-i trimită o lovitură nemernicului, dar se abţinu totuşi, gândindu-se că glonţul în caz că nu şi-ar nimeri din plin ţinta n-ar face decât să-l înfurie şi mai mult pe rechin. Dacă ar fi putut sa se apropie mai mult ca să fie sigur că glontele lui va nimeri un organ vital a rechinului ar fi făcut-o, dar acum era prea riscant.

De asemenea şi Petre şovăi să tragă şi, după cum a mărturisit mai târziu, din aceleaşi motive ca şi George. Dacă rechinul s-ar fi repezit în jos ar fi tras numaidecât. Aşa însă nu le mai rămânea decât să urmărească cu nelinişte mişcările acestuia.

Din fericire camarazii care munceau cu înfrigurare la repararea vasului, nu observară încă nimic.

Cu atât mai mult le revenea lui George şi Petre să-i protejeze pe aceşti oameni care lucrau pentru binele comun.

Acum rechinul lunecă din nou chiar pe lângă scobitura stâncii unde se afla al doilea combatant, poate chiar mai puternic. Şi în următorul moment cei doi camarazi avură privilegiul unui spectacol cum doar rar se mai poate vedea.

Pe când rechinul fără să bănuiască nimic, se lăsă să lunece pe lângă scobitura din stâncă cu pricina, două braţe lungi îl şi cuprinseră, ca doi şerpi uriaşi, în îmbrăţişarea lor.

Cu o smucitură năprasnică căută bestia prădătoare să se smulgă din îmbrăţişarea fatală, dar caracatiţa îşi ţinu prada cu străşnicie. Zvârcolirile neputincioase ale rechinului erau atât de puternice, încât determinară caracatiţa să iasă complet din ascunzătoare.

Plini de uimire văzură cei doi camarazi, mărimea duşmanului lor de odinioară. Era vorba de un polip de dimensiuni absolut neobişnuite. Lungimea braţelor sale să fi fost de vreo cincisprezece metri, care, la origine, aproape de corp aveau grosimea trunchiului unui om adult. Şi de vreo opt metri lungime era însuşi corpul de formă cilindrică. O privelişte de neuitat!

Repede ca fulgerul se încolăciseră şi celelalte şase braţe în jurul corpului rechinului, care în ciuda mărimii şi puterii sale, era neputincios şi fără apărare, ca o muscă prinsă în plasa unui păianjen uriaş.

Nu renunţă însă la luptă, căută cu o sforţare disperată să scape, dar nu reuşi să-şi desfacă tentaculele fiorosului său potrivnic, care se strângeau din ce în ce zdrobindu-i coastele, ci de-abia dacă-l urni puţin din locul său. Şi pe când îşi pierdea orice simţ de orientare înotând în cerc de jur împrejur, mai trecu odată pe deasupra capetelor celor doi camarazi care priveau cu ochii holbaţi un tablou cum nu mai văzuseră. Era foarte clar pentru ei ce s-ar fi întâmplat dacă în locul acestui rechin ar fi nimerit un om în îmbrăţişarea polipului, dacă şi

rechinul care dispunea de o putere grozavă era absolut neputincios în faţa unui asemenea adversar. Nu-şi desfăcu strânsoarea absolut deloc şi mişcările prăzii sale, care încerca într-o sforţare deznădăjduită să se elibereze, devenire din ce în ce mai slabe.

— Petre, telegrafie din nou, George. E îngrozitor! Dacă după ce va sfârşi cu rechinul ne va lua pe noi în primire? N-ar fi mai bine să-i avertizăm pe camarazi că atâta timp cât polipul nu se retrage în văgăuna lui, ar face mai bine să înceteze lucrul şi să se întoarcă în submarin?

— Poate c-ar fi mai bine, deşi e păcat de timpul pierdut. Dar să ne mişcăm încet să nu ne observe, îi dădu Petre răspunsul.

George porni cu mare băgare de seamă înainte, cu privirea mereu îndreptată în sus spre prora vasului.

Atinse uşor pe umeri pe cei doi mecanici care lucrau acolo şi le arătă în sus. Apoi le făcu semn cu mişcări care indicau submarinul, că e necesar să-şi părăsească pentru moment munca.

Dar cei doi mecanici după ce priviră o bucată de vreme în sus şi observară la rându-le spectacolul oferit de lupta celor doi monştri marini dădură de înţeles prin mişcări de respingere cu mâinile, că nu sunt dispuşi deloc să-şi înceteze munca. Se simţeau în acelaşi timp muncitori şi soldaţi care cu preţul vieţii doreau să-şi salveze mai întâi de toate vasul!

Cel mai tânăr dintre ei arătă spre pistolul lui George, înainte de a înşfăca din nou bormaşina pentru a se apuca de găurit. Prin aceasta voi să sublinieze, prin gestul pe care-l făcuse mai mult decât prin vorbe că se baza în exclusivitatea pe protecţia lui George.

Se înţelege că gestul acesta de încredere îl bucură mult pe George, dar sarcina sa nu era prin aceasta mai uşoară, ba dimpotrivă, acum trebuia în primul rând să dovedească că acesta încredere este justificată.

Asta nu era însă un lucru prea uşor, mai ales că polipul se înfuria tot mai mult, după cum arăta schimbarea deasă a culorii sale. Aşa că se putea năpusti cu toată furia, în orice moment asupra camarazilor ce lucrau de zor.

După ce rechinul va fi cu desăvârşire învins, se punea întrebarea dacă o să-i atace sau nu, dacă se va hotărî pentru atac, cu greu vor putea încerca o apărare fără ca vreunul din ei să nu fie rănit mortal.

Din nou dispăru rechinul, a cărui mişcări deveneau tot mai lente în zona babordului şi George urmă de îndată direcţia asta, spunându-şi că fie el fie Petre vor trebui să fie gata să întreprindă ceva asupra acestui polip dacă va fi cazul. Mai degrabă împreună, pentru că de unul singur reuşita ar fi fost foarte îndoielnică.

Aşa cum stătea lângă Petre, un nou tablou i se înfăţişă înaintea ochilor. Polipul după ce capturase prada cu braţele lui puternice se

retrăgea în vizuina lui, iar acuma când ajunse aproape de stânci, el se ancoră de acestea cu două din viguroasele lui braţe. Era la o înălţime de vreo opt metri deasupra „Dox"-ului, restul corpului la o adâncime mai mare iar cu celelalte braţe ţinându-şi strâns prada, rechinul care avea cel puţin şase metri lungime. Zadarnice erau mişcările de eliberare ale acestuia. Polipul părea că vrea să pună capăt luptei, căci George văzu clar cum tentaculele nemiloase ale monstrului se încleştară şi mai strâns în jurul prăzii sale. Rechinul îşi deschise gura înfricoşătoare în care se zăreau renumiţii dinţi triunghiulari dar zadarnic, nu mai putea respira, din cauza strângerii la care îi erau supuse coastele de către braţele polipului uriaş.

Încă vreo zece minute mai durară sforţările deznădăjduite pe care le făcea rechinul în lupta cu moartea, apoi se linişti. Complet nemişcat zăcea corpul uriaş al rechinului în braţele polipului. Acesta-şi schimba mereu culorile de la cenuşiu la roşu ţipător.

Ochii lui mari şi negri, luceau ficşi şi rău prevestitori, încărcaţi de ură asupra rechinului, dar lui George îi părea că-i priveşte şi pe el şi pe tovarăşii săi. Repede îi telegrafie lui Petre:

— Petre, ce facem dacă ne atacă?

— Tragem şi atacăm cu cuţitele, răspunse Petre laconic, îndărăt.

IV.
O LUPTĂ PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE.

GEORGE ÎŞI SCASE PISTOLUL DE LA BRÂU, după ce-şi termină convorbirea prin Morse, deoarece acum polipul îşi desfăcea unul câte unul tentaculele de pe rechinul mort. Deocamdată se sprijini cu ele de stâncă, în timp ce ultimul braţ dădu drumul corpului inert al rechinului, care se scufundă lent. Acum liber, acest braţ acţiona ca un şarpe uriaş pipăind locul de jur împrejur.

George îşi schimbă cu repeziciune armele. În stânga îşi luă pistolul, în timp ce în dreapta apucă de mâner cuţitul lung şi bine ascuţit de spintecat rechini. Se depărtă un pas de Petre pentru a nu se stânjeni reciproc în mişcări dacă o fi să fie.

Aceste mişcări ale tânărului păru să-i fi deşteptat monstrului curiozitatea. Ca fulgerul se repezi în jos braţul uriaş al polipului şi se încolăci în jurul trupului tânărului care nu mai fu în stare să facă uz de armă. În momentul următor a fost ridicat ca un fulg în sus, dar George reuşi totuşi să ridice cuţitul şi să izbească cu toată forţa de care era în stare.

Se înţelege că în apă lovitura lui nu putea avea aceeaşi forţă ca pe uscat, totuşi lama ascuţită îşi făcu datoria. Tentaculul a fost retezat de trup şi el căzu din nou la fund. În jurul trupului său mai era încolăcit restul braţului scârbos lung de vreun metru şi jumătate.

Un şuvoi de sânge coloră de îndată apa, apoi braţul rănit dispăru în sus. Câteva minute monstru se păstră nemişcat, deasupra stâncilor, ca şi cum ar fi chibzuit, dacă merită să se mai măsoare încă o dată cu acest adversar periculos.

Membrul rănit şi-l ridică tot mai sus şi-l mişca acum cu regularitate încoace şi încolo. George, de îndată ce se simţi din nou teren solid sub picioarele sale se repezi spre Petre şi acesta îi desprinse mădularul încolăcit în jurul trupului, după ce-l ciopârţi mai înainte în mai multe bucăţi, pe care le azvârli cât colo cu piciorul.

Atenţia lor se concentră, acum, asupra polipului. Acesta avea o coloraţie pală şi cu excepţia braţului ciuntit se păstra complet nemişcat. Poate că se învăţase minte şi nu va mai îndrăzni să atace. Din nou i se schimbă însă culoarea. Corpul său deveni mai întâi întunecat, apoi apărură pete mai deschise, tot mai deschise la culoare, pentru ca în cele din urmă să devină în întregime roşu incandescent.

Aceasta era fără îndoială un semn că devenea tot mai furios şi George îşi strânse cu multă putere cuţitul în mână. Acum era pregătit să lovească de-ndată ce polipul şi-ar fi întins vreun braţ să-l apuce. Monstrul însă era mai viclean decât se aştepta tânărul. Dintr-odată ţâşniră în jos trei tentacule deodată, cu două îl cuprinse pe George şi cu al treilea pe Petre. Concomitent îi trase pe amândoi în sus, desprinzându-i de sol. Acum nu mai puteau face uz de arme, în special de cuţite, întrucât s-ar fi putut răni reciproc, deoarece erau în permanenţă purtaţi de colo până colo şi adesea se ciocneau în mişcarea provocată de braţele polipului. Cu lovituri repetate şi mişcări încete le reuşi totuşi celor doi camarazi să ciuntească pe alocuri braţele dihaniei, dar acesteia părea să nu-i pase de ele. Din ce în ce mai sus fură traşi cei doi.

George văzu ochii negri şi hipnotici ai polipului aţintiţi asupra sa şi, într-o sforţare de voinţă trase cu pistolul înspre chipul din faţa lui. Glontele puternic păru să-l fi nimerit bine ţinta, căci acum polipul făcu subit câteva mişcări dezordonate, pentru cei doi luptători mişcările acestea erau foarte neplăcute, căci fură şi ei prinşi în vârtejul acesta ameţitor, aşa că nu mai ştiau care e cu capul în sus sau care de cu picioarele în sus. În acelaşi timp fură ciocniţi cu atâta furie unul de celălalt, încât exista pericolul de a li se sparge coifurile de protecţie de pe costumele de scafandri, ceea ce le-ar fi fost fatal în aceste împrejurări. Nici nu se punea problema de a face acum uz de cuţite, fiindcă exista o mare posibilitate de a se răni reciproc în felul acesta.

În cele din urmă mişcările furioase ale polipului se mai potoliră puţin şi mai putură să-şi tragă puţin sufletul. Petre reuşi să-şi desprindă pieptul din îmbrăţişarea scârboasă cu o lovitură dibace de cuţit care despărţi dintr-o lovitură tentaculul polipului. Se îndreptă spre George spre a-i veni în ajutor, dar şi acesta lovise din toate

puterile în braţele încolăcite ale monstrului în mişcările dezordonate pe care le făcuse monstrul furios ajunseră acum să călărească pe trupul inert al rechinului ucis mai adineaori, dar pe această suprafaţă lunecoasă Petre nu-şi mai putu găsi echilibrul şi lunecă în jos.

Polipul îşi reveni deşi de data aceasta cu mai multă furie, fără a ţine seama de rana provocată de împuşcătura lui George, din nou a fost ridicat tânărul cu furie în sus şi, spre groaza lui, polipul se desprinse de stâncă şi porni în largul mării. George a fost târât de către acesta şi se socoti cu totul pierdut căci se îndepărta cu fiecare secundă tot mai mult de stâncă, de submarin şi de camarazii lui. Iar strânsoarea continuă la care îi supuneau tentaculele polipului nu o va putea suporta multă vreme. Cum va reuşi să ajungă la submarin, dacă, bineînţeles se va elibera mai întâi din strânsoarea polipului? Spre bucuria lui însă constată că monstrul se răzgândise după câteva mişcări dezordonate în zig-zag şi se întoarse la stâncă. Acest scurt periplu în marea deschisă îl întreprinse probabil doar din cauza surprizei şi a durerii ce o suporta.

George era aproape ameţit, dar inspiră adânc de îndată ce strânsoarea braţelor polipului slăbi, când acesta se lipi din nou de stâncă. Acest moment de respiro îl folosi lovind cu putere cu cuţitul şi izbutind să mai taie un braţ al polipului din cele care-i strângeau mijlocul! Dar aceasta avu darul de a înfuria şi mai mult polipul, care-l smulse cu furie în sus, în vreme ce alte două braţe i se încolăciră ca nişte şerpi lungi în jur. Gura ca un cioc de papagal a monstrului se deschise şi din nou tânărul nu mai dădu nici o para chioară pe viaţa lui. Din nefericire un braţ al polipului îi lipi strâns de corp ambele braţe astfel încât acum nu mai putea face în nici un caz uz de armele sale. Încercă totuşi. Îşi îndoi mâna stângă liberă de la cot într-un unghi drept şi trase din nou cu pistolul.

Spre marea lui satisfacţie văzu cum glontele pătrunse în ochiul stâng al monstrului. În acelaşi moment îşi pierdu din nou noţiunea de sus şi jos, cu atâta frenezie băteau apa braţele polipului rănit. Tânărul băgă însă de seamă că mişcările deveniră tot mai încete, probabil că proiectilul nimerise în chiar creierul polipului şi mişcărilor sale au fost cântecul de lebădă, ca să zicem aşa a monstrului în luptă cu moartea. Într-adevăr tentaculele sale se lăsară în jos, tot mai adânc şi acum când mişcările sale deveniseră mai domoale. George îl recunoscu la câţiva metri mai jos de el, pe credinciosul său Petre, care-şi ridicase pistolul şi se străduia să ochească. Împuşcătura porni şi glontele trecu pe lângă corpul lui George în sus.

Braţele polipului căzură definitiv în jos. Două din acestea se desfăcură şi-l eliberară pe George, care odată ajuns în posesia deplinei libertăţi de mişcare, a făcut din nou uz de cuţitul său, ferfeniţând literalmente ultimul tentacul care-l mai ţinea strâns de polip. Căzu tot

mai jos, dar a fost prins de Petre. Ambii priviră spre polipul ce stătea nemişcat pe stâncă. Tentaculele sale atârnau ca otgoanele groase, dar numai mişcau deloc. Respirând uşurat George atinse din nou braţul lui Petre transmiţându-i prin Morse:

— Se pare c-am reuşit, Petre! Drace, dar ştiu că n-a fost plăcut. Am crezut că s-a zis cu mine, când a luat-o spre largul mării!

— Aşa am crezut şi eu. A fost ceva înfricoşător! Dar oare am scăpat într-adevăr; să fie oare mort polipul? îi dădu răspuns la rându-i Petre.

— Sper să fie. Ultimul meu glonte l-a nimerit în ochi şi cred că tu ai tras şi mai bine, telegrafie George mai departe.

Cu toate astea, cu inima îndoită priviră amândoi, camarazii, în sus spre corpul nemişcat al dihaniei marine.

Inginerul Hagen care tocmai ieşi din submarin se opri lângă aceştia şi privi minute în şir corpul fără viaţă al uriaşului polip precum şi cel al rechinului de sub ei.

Apoi se îndepărtă, scuturând din cap, pentru a urmări din nou munca oamenilor săi.

Foarte repede se întoarse el de la babordul submarinului şi-i apucă cu febrilitate pe cei doi camarazi. Făcu apoi câteva mişcări spre mare şi din nou ştiură cei doi camarazi că un mare pericol îi paşte din altă parte însă. Alergară cât putură de repede, de-a lungul prorei submarinului şi-acum recunoscură pericolul care se apropia din largul mării.

Era un nou rechin, de data aceasta din fericire, nu atât de mare cum fusese cel răpus de curând de puternicul polip. Era periculos totuşi şi avea şi acesta ca la vreo cinci metri lungime. Era un rechin albastru, sau un mâncător de oameni, sau cum i se mai spune, rechinul canibal, ca şi tovarăşul să de calibru mai mare şi acesta dorea mai întâi să se asigure de ce se petrece jos, pentru că plutea încolo şi-ncoace, la vreo opt metri deasupra capetelor camarazilor. Prin aceste mişcări se apropia însă din ce în ce mai mult de submarin.

Părea să fie foarte precaut, dar şi foarte flămând căci mişcările sale erau repezi şi bruşte. Dacă s-ar fi înfruptat nu de mult dintr-o pradă oarecare cu siguranţă c-ar fi fost mai lent în mişcări şi înotul său ar fi părut mai greoi.

George şi Petre îşi înfăşoară din nou pistoalele, pe care le ţinură mai departe în mâna stângă, de vreme ce în dreapta ţineau cuţitul cu lama lungă, pentru a ataca un astfel de duşman.

Era problematic dacă ar fi reuşit cu pistoalele să nimerească atât de bine, încât să scoată din luptă rechinul, sau măcar să-l pună pe fugă. Ar fi trebuit să se apropie foarte mult de ei pentru ca să-i poată nimeri ochii. Dar prin mişcările sale bruşte şi repezi nu prea era de crezut la va reuşi acest lucru.

Pe de altă parte o asemenea vecinătate ar fi cât se poate de

primejdioasă şi chiar în acest caz pe cuţitele lor se puteau bizui mai mult, deoarece mai atacaseră şi altă dată cu succes astfel de monştri şi deci aveau o oarecare experienţă în lupta cu rechinii.

De data asta situaţia era niţel mai complicată şi în mod corespunzător mai grea. Costumele grele de scafandru nu le permitea să evite cu atâta dibăcie atacurile rechinului ca atunci când ar fi înotat pur şi simplu. Petre păşi doi paşi mari în faţă iar George îi urmă exemplul întrucât era nevoie de spaţiu pentru a lupta cu un potrivnic atât de primejdios. Uriaşul mai făcu câţiva paşi spre stânga, acum erau siguri că nu se vor stânjeni reciproc şi vor avea suficientă libertate în mişcare.

Rechinul urmărise cu atenţie toate aceste manevre. Acum se afundă mai adânc cu câţiva metri astfel că se găsea la cel mult un metru distanţă deasupra capetelor celor doi camarazi, apoi după ce urmări un timp o distanţă paralel cu puntea „Dox"-ului ancorat printre stânci, se aruncă dintr-o zvâcnitură asupra lui Petre.

Uriaşul aşteptă liniştit atacul dihaniei şi în clipa când aceasta se rostogoli pe spate, căscându-şi gura înţesată cu dinţii specifici ca fierăstraiele, se dădu repede înapoi. Aproape să-l atingă trecu rechinul pe lângă el şi în aceeaşi fracţiune de secundă cuţitul lui Petre se împlântă în pântecul de culoare deschisă al acestuia.

Dacă acum ar fi ţinut cuţitul strâns în mână, pântecele peştelui ar fi fost despuiat până la rădăcina cozii. Din păcate poziţia în care stătea nu-i era tocmai favorabilă, cuţitul se împiedică în scheletul cartilaginos şi, din cauza şocului izbiturii, îi scăpă din mână.

Deşi cuţitul se împlântase adânc în trupul peştelui rana nu putea fi mortală, ba mai mult, nu putea decât să provoace creşterea furiei animalului rănit.

Şi acest lucru avea să-l simtă mai ales George pe pielea lui, după ce rechinul se îndreptă direct spre el. Dar viteazul tânăr nu se nelinişti deloc din cauza asta. Aşteptă încordat ca rechinul să se rostogolească din nou pe spate şi botul căscat cu trei şiruri de dinţi ca fierăstrăul trecu la câţiva centimetri depărtare de el. Abia acum se trase, întocmai ca Petre înapoi, pentru a repezi cu toată forţa de care era capabil cuţitul în pântecele rechinului.

Avu mai mult succes decât Petre, pentru că putu păstra cuţitul, fără a-l scăpa din mână. Dar rechinul se întoarse atât de repede încât cuţitul îi ieşi din pântec. Totuşi rana provocată de cuţitul lui George era de peste o jumătate de metru şi întrucât cuţitul fusese împlântat până la plasele în pântecele moale al dihaniei se putea spera că fuseseră atinse şi câteva organe vitale ale acestuia. Dar rechinului părea să nici nu-i pese de rănile primite. Repede ca fulgerul se întoarse împrejur şi execută un nou atac asupra lui George, de data asta, direct din faţă. Atât de repezi îi fuseseră mişcările încât George

nici măcar nu se mai putu da într-o parte, pentru a lăsa trupul uriaş să se „scurgă” pe lângă el şi pentru a-i aplica în tăcere o altă lovitură.

De-abia putu, în ultima clipă, să se aplece, dar totuşi primi din partea trupului mătăhălos al rechinului o lovitură atât de puternică încât îl prăvăli pe spate. Prezenţa de spirit nu-l părăsi nici de data asta, îşi aduse aproape de corpul rechinului pistolul în poziţia de tragere şi apăsă pe trăgaci. Rechinul primi în plin, de aproape lovitura glontelui care-i pătrunse adânc în trup şi-i provocă un spasm de durere ce l-a făcut să bată apa furios cu coada. Ţâşni ca o rachetă în sus şi se lovi de submarin puţin deasupra locului de lucru al celor doi mecanici care-şi încetaseră munca şi priveau înmărmuriţi şi îngroziţi spectacolul luptei din apropiere. În dorinţa lor de-al proteja pe George, pe care-l admirau şi-l iubeau cu toţii, apelară la singurele lor arme pe care le aveau la îndemână, la caraghioasele şi comicele lor unelte de lucru.

Aruncară cu bormaşinile în sus şi acestea se înfipseră adânc în corpul rechinului. Deşi nu-i putură provoca acestuia răni prea serioase, avură totuşi darul de a speria serios rechinul. Acesta ţâşni repede în stânga „Dox”-ului şi-o luă la sănătoasa.

Prada uşoară care i se părea a fi cei doi camarazi Peter şi George n-o putea însă părăsi fiind înnebunit de foame; se întoarse din nou şi se năpusti asupra lui George. De data asta tânărul, care între timp se ridicase repede de jos, se propti solid pe picioare, pentru a putea evita atacul din orice parte ar fi venit el.

Era hotărât să pună capăt luptei deoarece oricât ar fi fost de tenace şi rapid rechinul, fiind rănit, devenea un potrivnic ce putea fi mai uşor de învins. Desigur că, costumul de scafandru era un handicap pentru el, lipsindu-l de supleţea şi îndemânarea cerute unei asemenea lupte, totuşi spera s-o scoată la capăt.

Rechinul veni pe partea stângă, se rostogoli brusc şi-şi deschise din nou gura pentru o muşcătură fatală dar îşi rată şi de data asta prada. Acum îi reuşi lui George o izbitură şi mai puternică, apoi se dădu la o parte din direcţia pe care o luase acesta. Ţinu cuţitul cu toată forţa de care era în stare. De data aceasta tăietura a fost de-a lungul întregului corp al rechinului. După aceasta mai trase şi cu pistolul, de foarte aproape de trupul acestuia, era sigur că şi glontele îşi atinsese din plin ţinta. Rechinul părea înnebunit de furie, repezindu-se ca un bolid la Petre.

Acesta-l aştepta liniştit, ştiind bine că rechinul nu se mai gândea la pradă. Voia însă înapoi cuţitul său, care rămăsese înfipt în trupul rechinului şi nu căzuse în apă cum crezuse la început. Acesta era înfipt chiar lângă rana lungă, ultima, pe care i-o provocase George cu cuţitul lui. Uriaşul Petre se dădu puţin la o parte, dorind ca trupul rechinului să treacă razant pe lângă el. În clipa următoare îşi înşfăcă cuţitul şi din

nou îi provocă acestuia o rană lungă ce-i străbătea trupul până la coadă, aidoma celei provocate, ultima dată, de către George. Acum se zise definitiv cu el. Răsucindu-se pe o parte şi pe alta, se pierdu în obscuritatea fundului mării aproape de trupul de oţel al „Dox”-ului.

Petre se apropie calm de George şi-i făcu un semn.

Apoi o luă din nou din loc, făcând înconjurul submarinului. George îl urmă, căci voia să vadă de aproape, ce se întâmplase cu polipul. Spre uimirea lui, puternicul corp al polipului, care atârna de stâncă, căzuse acuma jos. Căzuse peste rechin şi acuma tentaculele nevătămate se legănau încolo şi încoace.

Bestia părea să aibe o viaţă neobişnuit de lungă şi o tenacitate ieşită din comun. Cei doi marinari care lucrau pe partea asta a vasului îşi recuperaseră bormaşinile şi îşi reluară munca, la o distanţă respectabilă de monstru căzut. Acum că George şi Petre se apropiaseră, îşi vedeau mai departe de munca lor, fără să-i mai intereseze nici pe-atâta împrejurimile.

George era bineînţeles bucuros de încrederea cu care-l învestiseră camarazii săi şi se înţelege că dorea din tot sufletul să justifice această încredere. Încet, încet, se apropie de monstru. Nu putea desigur să-şi dea seama de aici, printre atâtea făpturi acvatice, dacă mişcările de tentacule ale polipului se datorau ultimelor zvâcniri ale acestuia, ori acesta mai avea rezerve.

Se hotărî însă, să folosească imediat aparenta imobilitate a bestiei. Cu o mişcare puternică de cuţit, despărţi o treime din braţul polipului. Acum pierduse jumătate din braţele sale, aşa că acum nu mai era aşa de redutabil.

Însă când George se ridică pentru o nouă lovitură, unul din braţele polipului zvâcni brusc şi-i încolăci mijlocul. Atât de surprinzător fusese atacul animalului muribund, încât tânărul nu se apără şi nici măcar nu se gândi să se apere. Şi din nou, ambele-i braţe fură lipite de corp aşa că nu se mai putea mişca absolut deloc. Din fericire Petre era aproape aşa încât cu o lovitură precisă de cuţit îl eliberă pe George şi pentru a preîntâmpina ca lui însuşi să i se întâmple aşa ceva, reteză dintr-o lovitură braţul care voia să să-l sufoce. De-abia a fost eliberat că George îşi desprinse pistolul din brâu şi trase trei gloanţe la rând în corpul polipului.

Gloanţele părură c-au atins centrul vital al bestiei căci ambele-i braţe i se coborâră brusc, chiar şi acela prin care se ţinea de stâncă sau cu care schiţase un gest de apărare.

Liniştit de acuma, George păşi îndărăt. Acum chiar că nu mai avea de ce să se teamă. Monstrul marin era definitiv răpus. Petre însă, nu era convins nici acuma, aşa că păşi înainte şi despică cu cuţitul lui, ultimele două braţe rămase neretezate ale polipului.

Inginerul Hagen care observase întreaga scenă a luptei petrecute

anterior le scutură energic acum mâinile celor doi bravi tovarăşi. Dispăru în submarin, de unde se întoarse peste puţin timp însoţit de doi matrozi care purtau plăcile mari de oţel. Munca progresase binişor de vreme ce una din spărturi şi fusese rezolvată. Bineînţeles că mai urmă o întreagă tevatură cu fixarea plăcilor la locul cuvenit, ce nu era atât de uşor de potrivit mai ales în apă. George rămase deosebit de mirat cât de exact prevăzuse inginerul găurile, care trebuiau făcute pentru a se îmbina exact şi a acoperi la milimetru orice spărtură. Acum urma să fie rezolvată şi a doua spărtură în cuirasa „Dox"-ului. După aproximativ o oră şi aceasta a fost rezolvată cum trebuie. Bineînţeles că noile plăci fuseseră prevăzute pe la margini prin depunere catodică, cu zinc metalic, pentru a rezista cât mai mult la acţiunea corozivă a apei de mare.

George a fost foarte bucuros când în sfârşit se putură urca în submarin; petrecuse doar mai multe ore în apă, împovărat cu costumul greu, de scafandru, ca să nu mai vorbim de oboseala fizică şi nervoasă care îi măcinase puterile şi-i stârnise o foame de lup.

Ar fi luat cu dragă inimă părţi din polipul ucis spre ale conserva, în amintirea acestei lupte titanice, submarine, dar nu ştia cum ar putea acestea să fie preparate. De-abia ieşi din costumul de scafandru că doctorul Bertram îi şi ieşi foarte agitat în faţă şi-l întrebă:

— George dragă, tocmai ne-a relatat Petre de lupta pe care a-i dus-o împotriva unui polip uriaş. Te rog povesteşte!

Se apropie şi căpitanul pentru a auzi ce spunea George. Care se mărgini în a relata faptele esenţiale din care nu rezulta însă că aventura lor ar fi fost cine ştie ce periculoasă. De-abia când unul din marinarii care urmărise lupta, întregi tabloul oferind detalii pe care George le trecuse sub tăcere, că Farrow şi doctorul păliră şi ultimul exclamă:

— Dar George, ai avut un noroc cum nu se mai vede! Gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat dacă monstrul te-ar fi dus în larg, nu te-am mai fi putut găsi niciodată.

— Bine că nu i-a reuşit intenţia, căci a avut-o, se apără George. Acum e mort şi totul s-a terminat cu bine. Prea plăcut n-a fost ce-i drept şi mă bucur că s-a terminat aşa. Acum aş vrea să privesc cum domnul inginer Hagen scoate apa dintre cele două învelişuri ale submarinului cel exterior şi cel interior. Păşi înainte şi-i găsi pe mecanici în plină acţiune. Ceea ce te mai rămânea de făcut se dovedi mai uşor decât îşi imaginase el. Se practică pur şi simplu, cu bormaşina, câte o gaură apoi făcură filetul. A fost montat un furtun legat la o pompă puternică care absorbi apa în tancurile de balast şi din aici afară şi-n câteva minute apa era extrasă. Hagen se îngriji să fie totul etanş, verifică încă o dată întreaga execuţie şi se declară mulţumit.

— Totul s-a aranjat domnule căpitan. Puteţi da, oricând, ordinul de plecare.

— Da a mers mai repede decât m-am aşteptat, a fost de părere Farrow. Aş rămâne aici până la căderea serii, când sub protecţia întunericului putem pleca. Pe de altă parte nu prea cred că distrugătorul se va aţine în apele acestea; se va fi gândit că n-am rămas aşa mult pe fundul apei. Mai întâi să luăm masa de prânz, apoi vom vedea cum vom proceda.

V.
VÂNĂTOAREA.

DURĂ CEVA TIMP până ce George îşi astâmpără foamea şi căpitanul remarcă, la urmă, râzând:

— Dacă e ca cineva să-şi piardă pofta de mâncare, atunci s-ar putea recomanda o luptă sub apă cu un polip uriaş. Ei, ce propuneţi în continuare, s-o luăm la drum, ori mai aşteptăm aici încă o bucată de vreme?

— Propun să ridicăm ancora, zise George de îndată. Până acum nu s-a auzit nimica despre distrugătorul francez. E foarte posibil că a mai navigat o bucată de drum de-a lungul coastei şi apoi a luat-o spre est, spre marea deschisă, unde ne caută şi acum. Nu cred c-ar mai fi în apropiere la ora asta. Pe de altă parte îl putem identifica tot atât de bine, cât şi el pe noi, chiar dacă ne continuăm drumul la suprafaţă.

— Fireşte, aşa m-am gândit şi eu. La urma urmei navigarea pe întuneric, la adâncime, îşi are pericolele şi dezavantajele sale. Nu cunoaştem prea bine apele, aici la mal lesne ni s-ar putea întâmpla să ne împotmolim din nou, dând peste vreun recif. Aşadar, să încercăm să ieşim la suprafaţă!

— Şi eu sunt pentru ieşirea la suprafaţă, se exprimă la rândul său doctorul. Tânjesc după a gură de aer proaspăt.

— Aşadar înainte, hotărî căpitanul. Să nu mai zăbovim nici un minut. Haide George să ne urcăm în turn. Doar tu vei fi primul care să deschidă chepengul. Ţi-ai câştigat doar dreptul ăsta prin luptele cu rechinul şi polipul.

Minute în şir domni multă animaţie la bord, de îndată ce sunetul prelung al sirenei vesti că toată lumea să fie la posturi, gata pentru plecare. Fiecare om, de la ofiţer la simplul marinar, îşi reluă locul la postul său obişnuit, apoi electromotoarele începură să zumzăie încet şi „Dox”-ul se desprinse din mantia protectoare a stâncilor recifului după o scurtă piruetă, luând curs în plină mare.

Farrow merse încă pe sub apă cam vreo sută de metri, după care dădu comanda de golire a apei din tancurile de balast. Simultan cu aceasta, scoase periscopul la nivelul apei. Plin de emoţie îl înconjurară

cu toţii George, doctorul Bertram, Rindow şi excelentul timonier Plundow. Fireşte că nici Petre nu putea lipsi. Aparatul care arăta adâncimea la care se afla submarinul, indica tocmai opt metri, când căpitanul dădu prin porta voce comanda „Stop”, pentru a opri pomparea apei din tancurile de balast.

Periscopul se înălţase deja deasupra apei şi acum privea prin el împrejurimile pentru a determina prezenţa vreunui duşman prin apropiere. Oricât se uită în dreapta şi în stânga, căpitanul nu putu descoperi nimic, care să-i dea de bănuit. Întrucât se afla prea aproape de coasta Madagascarului, preferă să mai meargă câţiva kilometri prin apă pentru a intra în plină mare.

De-abia a fost pompată apa din tancurile de balast şi corpul de oţel al navei se ridică deasupra valurilor.

George alergă bineînţeles ca de obicei primul la scăriţă de fier, care ducea sus în turn şi deschise chepengul.

Inspiră adânc, de îndată ce pătrunse aerul proaspăt înăuntru şi sări repede în lături pentru a face loc şi celorlalţi camarazi. Nu dură mult până ce se adunară cu toţii în turn. Cu febrilitate scrutară cu ocheanele lor puternice, dar nu descoperiră nimic ce să le dea de bănuit, de aceea Farrow dădu imediat comanda de conectare a motoarelor Diesel. Viteza „Dox”-ului crescu încet, până ce cu toată viteza o luă în cele din urmă spre sud. Farrow voia să dispară cât mai repede din apele astea, întrucât apariţia vasului de război francez, era o dovadă că francezii fuseseră înştiinţaţi de prezenţa lui în această zonă. Ori îl depistaseră în urma radiogramei pe care avusese imprudenţa cu câteva zile în urmă s-o emită englezilor, ori că era urmarea gestului de răzbunare a acelui actoraş, de pe insulă.

De aceea George se adresă bucuros tatălui său:

— Cred că nu mai avem de ce ne teme. Se pare că distrugătorul a renunţat să ne mai caute. Poate că s-a găsit numai întâmplător aici şi noi ne-am imaginat că se ţine prin apele acelea din cauza noastră.

— Nu, nu, dragă George, asta n-o cred, în ruptul capului, îl contrazise căpitanul. Aş putea jura pe orice că pe noi ne-a urmărit. Nu trebuie să ne slăbim vigilenţa în nici un caz, făcând astfel de presupuneri. Ei, Petre, ce se întâmplă acolo?

Uriaşului îi scăpă o exclamaţie de surpriză. El arătă acum spre sud-vest, înainte spre coasta care e distingea acuma clar cu ajutorul ocheanului ca o linie subţire şi strigă emoţionat:

— Domnule căpitan, acolo înaintea noastră se vede un punct întunecat. Nu pot afirma cu precizie, dar îmi face impresia unei bărci răsturnate şi se pare că se găseşte şi un om pe barca aia.

Toţi ştiau că tocmai Petre avea ochii foarte ageri şi că se putea baza pe de-a întregul pe afirmaţia sa. Îndreptându-şi ocheanele în direcţia arătată de Petre, recunoscură şi acum adevărul spuselor sale. Da, se

distingea un punct întunecat pe suprafaţa mării. Erau prea departe de ei pentru a şti cu exactitate ce era acolo.

Căpitanul stabili noul curs al navei spre obiectivul acela şi după ce parcurseră un kilometru, Petre strigă:

— Acum văd clar ce este. E o barcă pe care se găseşte ghemuit un indigen.

— Ei atunci trebuie să-l ajutăm. Har Domnului, că nu-i nimic care să dea de bănuit prin preajmă. Nu ştiu de ce dar parcă am totuşi o presimţire că lucrurile nu vor merge aşa cum vrem noi şi că se va întâmpla ceva neplăcut.

— Dar bine tată, ce-mi spui reprezintă o noutate pentru mine. De când asemenea presimţiri? Eu dimpotrivă sunt pe deplin convins că nimic rău nu ni se poate întâmpla. Dacă zărim din nou distrugătorul, n-avem decât să ne scufundăm imediat şi să dispărem. Nimic mai simplu!

— Da, aşa s-ar părea. Vezi numai că, uneori se iveşte ceva neprevăzut şi gata cu simplitatea cazului! Dar te rog fii atent la tot ce este în jur. Nu-mi place de loc barca ceea răsturnată, ba aş presupune chiar că este o cursă.

Prin aceste ultime cuvinte căpitanul provocă rumoare în jur; doar nu se întâmplase niciodată să aibă astfel de presimţiri funeste. Da, poate că plutea un pericol în aer, pe care ei nu fuseseră în stare să-l sesizeze până acum. Nu întrebară deci nimic, ci numai îşi încordară simţurile sporind atenţia. Din ce în ce se apropiau tot mai mult de ambarcaţiunea răsturnată. Acum sesizară că omul din ea era un negru, îmbrăcat cu un vestmânt scurt alb, un fel de pantalon şi care stătea ghemuit deasupra bărcii răsturnate. Aparent era vorba de un pescar indigen, care dintr-un motiv sau altul se răsturnase cu barca sa de pescuit.

— Ţineţi sub observaţie strictă mai ales plaja şi întreaga coastă îi sfătui acum căpitanul. Dacă băgaţi de seamă ceva ce nu pare în regulă, atenţionaţi-mă imediat. Nu mi se pare curat cum s-a răsturnat barca negrului ăstuia. Nu-mi vine să cred că a bântuit o furtună aşa de puternică între timp ce noi executam reparaţiile la adăpostul recifului de corali, că altfel am fi simţit şi noi ceva, chiar la adâncimea aceea.

— Bănuiţi deci o cursă, domnule căpitan, zise cu îndoială în glas doctorul Bertram. Mie nu-mi prea vine să cred. Ce-ar putea să ne facă nouă un singur om?

— El singur, bineînţeles că nimic, deşi s-ar putea găsi şi alţi duşmani ascunşi undeva în desiş, remarcă Farrow grav. Nu ştiu de ce dar mi se accentuează simţământul că de data asta nu vom scăpa atât de uşor. De aceea, atenţie sporită!

„Dox”-ul se găsea deja la un kilometru de barca răsturnată. Acum acesta le făcea semne, cuprins de febrilitate, atât de agitat devenise că

aproape îşi pierduse echilibrul şi era cât pe aici să cadă în mare. Se ţinu în ultima clipă, dar continua să facă semne.

— Dar este caraghios de-a dreptul! Dacă nu este vreun rechin prin preajmă ar fi putut foarte bine să înoate până la mal, doar nu-i o depărtare prea mare. Pe de altă parte mi se pare că indigenul asta nu s-a speriat tocmai de „Dox"-ul nostru, care s-a ivit atât de brusc în preajmă. Doar nu se găsesc submarine la tot pasul pe-aici. Şi nu ne-ar fi mirat foarte tare dacă la început s-ar fi speriat de noi. În schimb uite, ne face semne tot mai zelos, invitându-ne să ne apropiem. Situaţia lui nu-i atât de deznădăjduită pe cât vrea să ne facă s-o credem.

— Aveţi perfectă dreptate, în această privinţă, negrii de pretutindeni, au cam aceeaşi fire şi chiar dacă ar fi în cel mai mare pericol, la vederea unui lucru nou, chiar dacă e spre binele lor, încearcă mai întâi un simţământ de teamă, constată acum la rece doctorul. Este destul de ciudat ce-i drept. Nu văd nicăieri vreun rechin care ar justifica comportarea indigenului. Da, cred că trebuie să fim foarte precauţi, urmă el.

— George şi Petre, se adresă acum căpitanul celor doi, ţineţi şi voi sub observaţie atentă tufişurile de pe mal, poate că tocmai acolo este ascunsă vreo trupă de soldaţi care ne vor ameninţa când ne vom apropia de barcă. Totul îmi miroase a capcană, aşa cum am mai spus-o.

Farrow încetini viteza submarinului. Trimise pe unul din matrozii cu vederea cea mai ageră la proră, pentru a vedea din timp dacă nu se ivesc stânci submarine sau recifuri neprevăzute care i-ar putea primejdui vasul. S-ar fi putut întâmpla ca acest negru cu barca lui scufundată să fie postat tocmai într-o astfel de zonă primejdioasă. Mai era de parcurs vreo cinci sute de metri când George avertiză deodată:

— Tată, uite acolo un palmier cu coroana ruptă. Chiar la dreapta acestuia am văzut ceva lucind în soare, ceva alb şi subţire, la o înălţime de şase metri de la sol. Pe moment nu mai văd nimic!

Imediat toate ocheanele de la bord se îndreptară în direcţia indicată de George şi imediat inginerul Hagen care urcase şi el în turn, exclamă foarte agitat:

— George are dreptate, de aici se vede foarte bine. Este un fir de antenă care serveşte în mod cert la semnalizarea distrugătorului, în caz că ne apropiem. Poate că mai e ascuns în tufişuri şi un pluton de soldaţi înzestraţi cu arme ascunse, pentru a ne primi cum se cuvine.

— Pregătiţi pentru scufundare, comandă imediat căpitanul. Marinarul de la proră, veni în fugă şi coborî şi ei scăriţa turnului, alături de ceilalţi camarazi, cu excepţia căpitanului, care rămase cel din urmă. Farrow schimbă puţin cursul „Dox"-ului spre stânga, spre larg, coborî la rândul lui scăriţa şi închise chepengul.

— Scufundarea, apă în tancurile de balast comandă el. Plundow luă în primire profundorul şi în câteva clipe, „Dox”-ul a fost sub apă, aidoma unei raţe care se cufundă dintr-o dată într-un eleşteu, dispăru corpul de oţel al submarinului sub valuri. Pompele îşi începură lucrul cu toată puterea de care erau în stare, motoarele Diesel amuţiră, făcând loc zgomotului surd produs de electromotoarele care intraseră în funcţie în locul lor.

Acu distinseră cu toţii zgomotul unei bubuituri care se auzi dinspre mal. Căpitanul care se afla lângă vizorul periscopului strigă foarte agitat:

— Într-adevăr s-a tras din desişul de la mal. Atâta viclenie nu mi-am imaginat să aibe francezii ăştia! Norocul nostru c-am fost pe fază. Ne-ar fi cerut să ne predăm şi nu văd cum am fi putut face altceva, devreme ce cu o grenadă aruncată din tufişuri ne-ar fi scos repede din luptă.

De-abia ajuns sub apă, submarinul se întoarse complet şi-şi urmă cursul normal spre nord-est. Din nou răsună o bubuitură, de data asta căpitanul spuse râzând:

— Trag bineînţeles direct înspre est, închipuindu-şi c-am luat imediat direcţia asta. Ei da, acum, a sărit şi negrul nostru sprinten în apă şi înoată ca un peşte înspre mal. Ticălosul!

Acum tancurile de balast au fost definitiv umplute, iar submarinul era la opt metri adâncime.

Periscopul se înălţa numai puţin deasupra apei şi întrucât căpitanul ordonase un curs destul de lent, nu se provocau valuri mari care ar fi putut fi lesne observate. Farrow continua să observe cu mare atenţie apele din jur şi deodată exclamă încordat:

— Ei, la o asemenea perfidie nu m-aş fi aşteptat! Acum vin nu unul, ci două distrugătoare încoace dinspre sud. Şi-am mai putut vedea că trag o mare plasă de oţel între ele. Nu-i greu de imaginat ce peşte vor să prindă în ea. Dar o să le jucăm dumnealor un renghi, căci aşa de repede nu pot înainta cu plasa după ei. N-o să ne mărim viteza, cel mult dacă vor observa în ultima clipă periscopul. Mai trecură 10 minute pline de încordare, după care căpitanul constată bucuros:

— Acum cred că am scăpat de pericol. După cum văd o ţin tot în direcţia veche. Îşi imaginează pe semne c-am pornit-o direct spre sud. Dac-am fi procedat aşa am fi nimerit direct în ghearele lor. Ei dar ce este asta?

Viteza submarinului scăzu vizibil fără o cauză aparentă. Părea să fie o cauză exterioară căci electromotoarele mergeau încă la turaţia maximă. Căpitanul exclamă brusc, îngrozit:

— Dumnezeule, dar am nimerit într-adevăr într-o plasă de pescuit. În jurul nostru mişună de pescari! Repede, opriţi motoarele altfel ne observă cele două vase de război. Şi dinspre nord se apropie din nou,

un alt distrugător. Ei, dar văd că se încinge horă mare!

„Dox”-ul se opri cu totul. Căpitanul relata acum mişcând periscopul încoace şi încolo:

— Afurisită treabă, să nimerim tocmai în mijlocul plaselor de pescuit, deşi poate asta să însemne şi salvarea noastră, căci la aşa ceva nu se vor gândi francezii. Şi chiar periscopul nostru l-ar putea lesne confunda cu un dop de la plasele pescarilor, care sunt atâtea pe aici. Cele două distrugătoare care veneau dinspre sud, se pare să şi-au deviat puţin cursul spre coastă. Dinspre partea celuilalt îmi fac cele mai multe griji, întrucât are intenţia de a veni direct spre noi. Dar nu cred că vrea să dea şi ei direct în plasă. Nu, coteşte şi el spre est, poate că tocmai acum au descoperit şi ei plasa pescarilor. S-a potrivit bine. Primele două vase de război cu plasa lor s-au depărtat de-a binelea, iar celălalt a luat-o acum mult spre nord. De îndată ce au dispărut cu totul ne ridicăm şi să-o tăiem de-a dreptul peste plase. Mai dură încă o bună jumătate de oră fără să se întâmple ceva. În cele din urmă căpitanul comandă:

— Ridicarea la suprafaţă! Poate că ne vor zări totuşi de pe mal, dar nu vom rămâne prea mult la suprafaţa apei decât până ce vom tăia plasa. Deci pompaţi apa din tancurile de balast. „Dox”-ul se ridică repede la suprafaţa apei şi în vreme ce submarinul se ridica încet, periscopul a fost şi el redus, dar căpitanul pufni deodată furios.

— Păcat de manevra asta. Uite că vârful „Dox”-ului s-a prins în plasă, pe care-o trage acum în sus. Trebuie s-o tăiem neapărat. Ei, George, ştiu că te pricepi la asta. Pregăteşte-te de treabă, tu şi Petre, dar vezi să meargă repede! George îşi pregăti pumnalul lui tăios, în vreme ce Petre îşi luă cuţitul lui mare de spintecat rechini. Acum turnul se ridica deasupra apei şi George deschise repede chepengul. Mai aşteptă câteva minute până puntea s-a aflat deplin deasupra apei, apoi sări sprinten afară şi alergă înainte.

Vârful prorei submarinului, ridicase o mare parte a plasei pescarilor, la suprafaţa mării. George îşi începu imediat munca de tăiere a ochiurilor plasei, foarte deasă şi făcută din cânepă tare. La câteva secunde sosi şi Petre şi-i dădu o mână de ajutor. Făcură o tăietură largă în plasă, prin care „Dox”-ul să se poată strecura.

Odată treaba terminată, alergară repede îndărăt. Căpitanul care se suise şi el în turn, începu să pună încet în funcţiune elicea şi submarinul se strecură afară din ochiurile plasei. Respirând uşurat vru să coboare imediat scăriţa când se ivi din nou o piedică. Elicea începu să funcţioneze tot mai încet şi motorul începu să aibe rateuri, când se auzi vestea proastă dată de inginerul Hagen:

— Elicea s-a prins în plasă!

— George şi Petre, din nou afară, vedeţi ce s-a întâmplat cu elicea, strigă căpitanul repede. Grăbiţi-vă însă că nu-i a bună!

George şi Petre se lăsară imediat în apă şi se scufundară pentru a ajunge la elicea vasului. Aici se dovedi că de ce se temeau n-au scăpat; o parte din plasa tăiată adineaori se încurcase între paletele şi tamburul elicei, atât de strâns încât nu-i mai permiteau acesteia să se învârtă.

Începură în mare grabă şi cu hotărâre să îndepărteze plasa de pe elice. Materialul din care fusese făcută plasa dăuna mai mult elicei, decât dacă ar fi fost făcută din sârmă, dar din fericire era mult mai uşor de tăiat. Din minut în minut trebuiau însă să iasă la suprafaţa apei pentru o gură de aer. În apă fiind, auziră o bubuitură înfundată, care se dovedi a fi un obuz care se sparse aproape de submarin, ţâşnind o coloană de stropi şi valuri pe măsură.

Nu le rămânea altceva de făcut decât să se grăbească şi mai mult şi să-şi dubleze eforturile. În sfârşit pe când răsuna a treia bubuitură, munca obositoare era executată, elicea eliberată.

— Gata tată, strigă George! Daţi-i drumul, venim şi noi repede sus. Se prinse de balustradă chiar în clipa când elicea se puse în mişcare şi „Dox”-ul ţâşni înainte. Se lăsase între timp o ceaţă deasă mai ales spre nord. Sigur că de acolo pândea o furtună. Petre şi George se aflau deja pe punte, când din această regiune apăru brusc o coloană groasă de fum. Apăruse unul din cele două distrugătoare. Probabil că detunăturile venite de pe mal îl făcuseră să se întoarcă, pe furiş, până acum. Mersese pe cu totul alt curs, mult mai îndepărtat de submarin.

— Repede băieţi, intraţi înăuntru, trebuie să ne scufundăm imediat, le strigă celor doi, acum căpitanul, văzându-se în faţa acestui nou pericol.

Dădu comanda de scufundare imediat după care se năpusti pe scăriţă în jos, urmat de George şi Petre care urcaseră în turn ca o vijelie. George urcă primul, se strecură ca un viezure înăuntru înainte de a cobora scăriţa. „Dox”-ul stătea încă aplecat pe o parte şi Farrow se temu o clipă că Peter nu va ajunge la timp să închidă chepengul. Dar uriaşul era în ciuda masivităţii sale foarte ager şi îndemânatic. Ca un fulger a fost în turn, trânti cu zgomot chepengul şi-l închise pe dinăuntru. Submarinul se scufundă; pompele lucrau din plin aspirând apa în tancurile de balast. Era exact ultima clipă când o mai putea face, căci „Dox”-ul se găsea abia pe la unsprezece metri adâncime, când deasupra lui duduiră elicele puternice ale distrugătorului.

Repede îşi luă Farrow acum cursul spre nord, fiindcă bănuia că pe direcţia sud, pe care credeau că o apucase, vasul francez lansase deja bombe în apă. Şi nu atinse submarinul încă douăzeci de metri adâncime, când din nou se auziră la sud elicele distrugătorului duduind în plină forţă. „Dox”-ul se scufundă din ce în ce mai mult apoi îşi schimbă direcţia luând-o direct spre coastă. Trebuia să încerce să-şi deruteze adversarul care-l căuta acum cu multă febrilitate. Şi

într-adevăr după câteva minute, zgomotul unei noi elice venind dinspre nord se adăugă celei vechi. Veneau în ajutor celelalte două distrugătoare care purtau plasa de oţel cu intenţia vădită de a-l prinde în ea.

Din nou schimbă Farrow direcţia spre nord şi spre marea sa mulţumire, distrugătorul cel mai apropiat o coti lateral stânga, pe lângă ei înainte. Ţinu încă un sfert e oră direcţia nord şi când nici un zgomot nu se mai trădă apropierea unui vas răsuflă uşurat:

— Ne-am salvat din nou, în ultimul moment, dar nici acum nu putem garanta pe deplin c-am scăpat. Trebuie să fim mai vicleni ca ei, dacă vrem să reuşim. Cred că e timpul să ţinem direcţia nord-est spre marea deschisă. Într-acolo n-au să ne găsească, încă un sfert de oră şi urmă „Dox”-ul cursul, navigând *„a l’aveugle*”, adică orb, fără periscop. Apoi după ce-l ridică, în fine, constată mulţumit:

— Nu se vede nimic! Se pare c-am reuşit!

Nu putea bănui încă ce-l aşteaptă, altfel nu s-ar fi pronunţat atât de hotărât…

Aventurile submarinului Dox 186

Hans Warren

I.
LA VÂNĂTOARE DE BROAŞTE ŢESTOASE.

— ÎN FAŢA NOASTRĂ SE AFLĂ Insulele Galapagos, îi spuse doctorul Bertram lui George, arătându-i conturul unei insule ce apărea la orizont.

— Mai întâi trebuie să verificăm, dacă cercetătorul german care s-a mutat aici cu ani în urmă se mai află şi acum pe una din insule.

George încântat, a fost de acord şi doctorul Bertram care era în acelaşi timp şi doctor şi savant pe submarinul căpitanului Farrow îi spuse în timp ce stătea lângă el în turn:

— Poveştile cu cercetătorul german au ridicat mai demult câteva întrebări, dar cred că el s-a întors deja în patria lui.

— Totuşi am putea să ne oprim puţin aici, fu de părere George. Am auzit că mai sunt broaşte ţestoase uriaşe pe Insulele Galapagos. Ce a-ţi spune de o supă proaspătă de broască ţestoasă domnule doctor?

— N-ar fi o idee rea; o să vorbesc imediat cu tatăl tău.

Căpitanul Farrow tocmai urca scăriţa îngustă de metal ce ducea la turn. Doctorului îi povesti despre propunerea lui George şi adăugă, că tot echipajul o va saluta cu bucurie schimbarea în meniul zilnic: ar fi chiar ceva indicat.

— Chiar că mi-ai făcut şi mie poftă, râse căpitanul şi fu de acord cu propunerea fiului său.

— Însă cu condiţia să nu rămânem mult aici. Aş vrea în sfârşit să ne întoarcem odată pe Insula Odihnei. Sunt cam îngrijorat, cu toate ca de acolo primesc zilnic mesaje. Este mult de când nu i-am văzut pe tovarăşii noştri rămaşi acolo. Chiar şi submarinul are nevoie de puţină odihnă; şi-a meritat-o din plin, ca şi noi de altfel.

— Dacă vom merge fără oprire după ce vizităm Insulele Galapagos, vom ajunge acolo în câteva zile, explică doctorul. O vânătoare de broaşte ţestoase nu ne va ţine mult în loc, două exemplare vor ajunge ca tot echipajul să se sature. Broaştele ţestoase s-au împuţinat mult, de aceea propun să nu vânăm mai multe decât avem nevoie.

— Dacă broaştele sunt mature, una numai cântăreşte mai multe chintale, dădu din cap căpitanul. George, tu vii bineînţeles cu noi, ca de altfel şi prietenul tău Petre.

Era vorba de Petre, uriaşul cârmaci al submarinului care ţinea foarte mult la fiul căpitanului şi care-l însoţea întotdeauna în expediţiile sale pe uscat.

— Îmi dai voie sa merg înaintea voastră cu o barcă? îl întrebă George pe tatăl său. Nu dorim să măcelărim broaştele pur şi simplu ci să le vânăm după toate regulile vânătoreşti. Le vom omorî cu două împuşcături în cap bine ţintite. Apoi ele pot fi aduse mai târziu de

camarazi pe submarin.

Căpitanul încuviinţă şi îi făcu semn lui Petre, care meşterea ceva puţin mai încolo să vină ia el.

— Aveţi grijă, mai ales când trageţi cu puşca, se auziră explicaţiile sale, să îi nimeriţi ceafa şi cu aceasta să-i paralizaţi întreg sistemul nervos. Acesta este cel mai uman sistem de vânătoare. Am citit odată că o broască ţestoasă cu toate că a fost decapitată de un vânător şi nu a fost întoarsă pe spate, a fugit aşa fără cap o bună bucată de drum pentru a se salva în mare. Cel ce a scris asta, un cercetător serios şi cunoscut, a spus că a fost o privelişte cumplită. Animalele au o viaţă tenace. Deci împuşcăturile voastre trebuie să le omoare pe loc nu numai să le paralizeze, împuşcaţi fiecare broască cu două gloanţe unul în ceafă şi unul în cap.

George asculta foarte curios şi promise tatălui său că va face aşa cum i s-a explicat.

Între timp Petre se căţăra în turn. Căpitanul i se adresă:

— Tu vei merge cu George înaintea noastră pe Insulele Galapagos, în vreme ce noi vom sta cu submarinul în apropiere George vrea să vâneze două broaşte ţestoase. Să luaţi micuţa barcă de aluminiu! Şi cel mai bine ar fi să înconjuraţi odată insula pe care o alegeţi şi numai după aceea să debarcaţi. Sigur, cu această ocazie o să vedeţi locurile de pe ţărm, pe unde broaştele ţestoase obişnuiesc să se caţere când ies din mare. Dacă sunt bine informat, broaştele ţestoase îşi bagă capul în carapace încă de la prima împuşcătură auzită. Deci cred că a doua broască ţestoasă va trebui s-o vânaţi în cu totul în alt mod decât prima. După ce aţi vânat două daţi-ne un semnal. Marinarii de pe submarin vor veni cu două bărci uşoare de aluminiu să încarce prada şi s-o aducă aici. Aşa că, Petre, spune să se aducă trei bărci pe punte.

Petre dispăru pe scara ce ducea în interiorul submarinului în vreme ce George coborî pentru a lua puştile grele. Numai ele erau bune în cazul acesta pentru că gloanţele lor aveau efectul distrugător care este atât de important la vânătoarea de elefanţi. Mulţi vânători atacaţi de un elefant rănit şi-au putut salva viaţa numai cu un astfel de cartuş.

George era convins, că dacă împuşcai broaştele ţestoase cu astfel de cartuşe, din prima lovitură erau terminate. Când George apăru din nou pe punte, tatăl său schimbă puţin cursul submarinului. El nu dorea să treacă pe lângă una din insulele mari pentru că exista posibilitatea ca acolo George şi Petre să întâlnească oameni care participau la vreo expediţie de cercetare.

Farrow nu dorea să se facă cunoscută intenţia sa de a naviga iarăşi în marea Sudului. În drumul său către Insula Odihnei, petecul de pământ ascuns de atoli mari de corali, submarinul trebuia să treacă pe lângă nişte insule ce se aflau sub dominaţie franceză, iar francezii îi mai căutau încă pentru că după terminarea războiului nu predase

submarinul aliaţilor. Farrow dorea în orice caz să evite ca întoarcerea sa să fie în vreun fel deranjată.

Submarinul naviga o jumătate de oră de-a lungul grupului de insule, în sud, rămânând destui de departe de ţărm încât să nu fie imediat recunoscut dacă s-ar fi aflat oameni pe ţărm.

Când căpitanul descoperi o insulă plină de palmieri, îşi îndreptă submarinul într-acolo.

Nava se afla la un kilometru de insulă când Farrow văzu prin binoclul său o plajă redusă pe coasta de sud ce era plină de broaşte ţestoase. Ele păreau să fi făcut cunoştinţă cu navele căci deja începuseră să se mişte neliniştite încoace şi încolo.

Rar am văzut o asemenea nelinişte printre broaşte ţestoase spuse doctorul când submarinul se apropie şi mai mult. Ce pot să aibe animalele acestea aşa de încete în general? Opriţi vă rog nava domnule căpitan pentru o nu nelinişti şi mai mult animalele.

— Insula pare să nu fie prea mare, adăugă căpitanul. Voi, George şi Petre să vă căutaţi un alt loc de pe plajă unde să se afle exemplare mai mari.

Submarinul se opri la indicaţia căpitanului. Una din bărcile uşoare de metal a fost deja lansată pe apă, George şi Petre se urcară în ea şi uriaşul începu să vâslească în direcţia insulei, care se afla acum destul de aproape.

În timp ce se îndreptau spre insulă George se întreba în zadar ce motive puteau să determine broaştele ţestoase să fie aşa de neliniştite.

El citise că vânătorul trebuia să se apropie încetişor de ele, să le întoarcă pe spate şi astfel ele n-ar mai fi încercat nimic pentru a scăpa.

Animalele de pe insulă însă, după cum constatase, îşi băgară capul în carapace şi păreau că se îndreaptă spre un desiş ca şi cum ar fi presimţit ceva.

Când micuţa ambarcaţiune ajunse la o sută de metri de insulă, animalele se întoarseră brusc şi o porniră repede pe cât puteau şi ele, spre mare. Câteva minute mai târziu plaja era goală.

Petre se întoarse, lăsă vâslele şi se uita uimit la ce se petrecea. Apoi scuturând din cap strigă:

— Aşa ceva n-am mai văzut! Cine oare a putut să avertizeze broaştele?

— Probabil au fost vânate cam des în ultimul timp, spuse George.

— S-ar putea. Asta ar fi explicaţia faptului că nu se găsesc aici şi exemplare mai mari. Probabil toate au fost măcelărite, murmură Petre.

— Dacă n-o să găsim mai mari, va trebui să vânam patru sau cinci mai mici.

— Astea au gust mai bun, domnule George.

— Se pune întrebarea dacă vom ajunge să împuşcăm vreuna,

conchise George. Trebuie să ne ţinem strâns lângă ţărm să fim atenţi la golfuleţele insulei pentru ca să putem ţinti imediat, dacă vom mai găsi vreun loc unde stau broaşte ţestoase.

— Exemplarele mici, cred că vânătorii le-au lăsat intenţionat să trăiască. Din carapacea lor nu se putea scoate mare lucru, în afară de carne.

— Din carapace se fac piepteni, nu-i aşa Petre?

— Da.

O vreme nici unui nu mai spuse nimic. În sfârşit Petre începu din nou.

— Ce să ne batem capul atâta pentru neliniştea unor broaşte ţestoase! Problema e ca ne trebuie câteva exemplare pentru nevoia noastră de carne.

— După urmele multe pe care pot să le văd precis, îmi imaginez că aici îşi au broaştele tabăra lor. Dar nu zăresc nici o urmă care să indice că aici ar fi fost şi vânători. Şi ei trebuiau să lase urme, mai ales că de atunci n-a trecut mult timp. Asta explică şi de ce acum, broaştele ţestoase rămase au rămas atât de fricoase.

Petre dădu numai din cap şi mormăi pentru sine, Hmm!

— Ciudat. Dacă am fi pe una din insulele Sunda, Petre, aş spune că aici ar fi fost câini sălbatici care au hăituit broaştele. Ei fac asta cu plăcere mai ales că le place mult carnea lor şi atunci îmi imaginez că broaştele dispar repede în mare când aud venind o asemenea haită.

— Da, domnule George, dar aici pe insulele Galapagos nu cunosc nici un fel de animal sălbatic care le-ar putea pune viaţa în primejdie.

— Mergi te rog mai departe Petre! Probabil ca viaţa broaştelor ţestoase a fost nu demult timp deranjată de oameni. Şi ele încă nu au uitat vizita celor pe două picioare…

George se duse în faţa, la prora micuţei ambarcaţiuni, pentru a fi pregătit să tragă de îndată ce ar zări un alt loc de pe ţărm unde alte broaşte ţestoase s-ar lăsa surprinse. El se ghemui şi pregăti puşca, aşa încât să o poată pune la umăr dacă din întâmplare ar apărea o pradă potrivită. Petre vâslea încet, foarte aproape de ţărm. Ţărmul insulei era crestat şi plin de golfuleţe, de aceea fiul căpitanului se putea aştepta în fiecare secundă la o surpriza.

Cârmaciul submarinului înconjura acum o limbă de uscat care se întindea adânc în mare. În momentul în care George avu din nou vederea liberă spre un golf ce se afla în faţa sa, ridică puşca la umăr şi imediat după aceea izbucniră două împuşcături.

George avusese în fata ochilor o privelişte ciudată. Plaja albă a golfului era plină cu broaşte ţestoase, cu exemplare din cele mai mari din specia lor.

Toate erau pe punctul să se refugieze în grabă în mare. Era ca şi cum ar fi presimţit apropierea bărcii cu oameni care nu le aducea

altceva decât moartea.

Uimirea lui George însă nu dură mult. Alesese un exemplar deosebit de mare, care însă se afla destul de departe de mare. Câteva broaşte ajunseseră în valurile mării, când George ridică puşca, ţinti scurt, apăsă pe trăgaci şi ochise cu măiestrie.

Corpul uriaş al broaştei ţestoase rămase pe loc, nici măcar picioarele groase nu se mai mişcau, atât de paralizante fuseseră împuşcăturile, una nimerise corpul şi a doua ceafa. Nici o broască ţestoasă nu se mai afla pe plaja când George îşi puse puşca la ochi pentru a doua oară.

— Cine oare avertizează broaştele ţestoase de pe insula aceasta? spuse George acum repetând întrebarea de mai înainte. Este exact ca şi cum aceste animale ar fi fost dresate şi ar asculta de comanda dresorului lor. Acum, după două împuşcături sigur nu vom mai găsi nici o broasca pe tot întinsul insulei.

— Este într-adevăr ciudat, recunoscu şi Petre, dar totuşi eu o pun pe seama coincidenţei. Grupurile singuratice care se prăjesc la soare intră toate deodată la aceeaşi oră în mare. Probabil am nimerit exact la ora respectivă. În mare îşi ele găsesc hrana. E bine măcar că aţi reuşit să doborâţi un exemplar uriaş. Cealaltă broască pare mult mai mică! Hrana ne va ajunge cu siguranţă la toţi.

— Petre, eşti de părere că putem merge liniştiţi mai departe? Tare mă tem că nu vom vedea nici urmă de broască ţestoasă. Dar de încercat putem încerca. Atunci, hai mai departe!

Barca aluneca fără zgomot mai departe, curând parcurseră, partea de est a insulei. George văzu în două locuri, cam în depărtare, cum dispăreau în mare broaştele ţestoase fără ca el să fi tras un singur foc.

— Se pare că ai dreptate, Petre, strigă fiul căpitanului râzând. Broaştele ţestoase îşi iau masa de prânz. Vâsleşte mai repede, poate o să dăm peste un grup care a întârziat.

Petre vâsli mai repede şi într-adevăr George văzu în faţă, după ce trecuseră din nou pe lângă o limbă de uscat, pe nisipul fierbinte, un grup mare de broaşte ţestoase, care stăteau nemişcate. Dar, deodată, colonia se animă şi ca sculate de un ceas deşteptător, broaştele se ridicară şi pe picioarele lor butucănoase se îndreptară cum putură mai iute spre mare.

George, liniştit, căută din ochi o broască mai mare. Apoi se auziră două împuşcături şi o broască ţestoasă căzu ca lovită de trăsnet. Celelalte se târâră mai repede şi curând toate dispărură în valurile mării.

— Acum într-adevăr vreau să ştiu, reluă George aceeaşi temă. Cum şi ce le determină pe broaşte să se scoale din somn şi să se grăbească să se salveze în valurile mării. Sigur au fost adesea atacate de oameni, în ultimul timp. Este singura explicaţie pe care o găsi George acestui

fenomen. Instinctul de apărare le-a fost alertat aşa încât numai simpla apariţie a unei bărci le determină să se salveze în mare.

— Şi acum vâsleşte, te rog Petre, în direcţia submarinului ca să luăm nişte oameni de acolo. Noi doi n-o să putem duce singuri broaştele pe care tocmai le-am împuşcat. Sunt prea grele.

Abia termină George de spus, când dintr-un desiş din apropiere se auzi un strigăt care se asemăna cu un strigăt înăbuşit de mânie. Cei doi tovarăşi din barcă nu-şi putură explica în nici un fel provenienţa lui.

— Trebuie neapărat să văd ce se petrece aici, zise George stârnit de acest strigăt ciudat. Petre, du-te singur înapoi şi adu nişte marinari de pe submarin. Eu cobor aici şi mă ascund în tufişurile din stânga, de unde pot să văd şi broasca pe care tocmai am împuşcat-o.

Petre nu prea a fost de acord cu propunerea, căci asta însemna să-l lase singur o vreme pe „ucenicul” de care răspundea.

George însă, ca da obicei insistă, îl puse pe prietenul său să întoarcă barca puţin şi apoi sări pe uscat chiar înainte ca aceasta să arunce ancora în nisip.

— Adu-i repede pe ceilalţi! îi spuse încetişor lui Petre. Într-o jumătate de oră puteţi fi înapoi. Şi nu mai fă aşa o mutră! Într-un timp aşa de scurt nu se poate întâmpla nimic, o să am grijă numai ca broasca omorâtă să nu dispară cumva în mare.

II.
BROASCA ŢESTOASĂ UCIGAŞA.

PETRE VÂSLI ÎNAPOI cu o strângere de inimă. Strigătul ce-l auzise din tufiş, nu şi-l putea explica. Putea fi nepericulos cum ar fi de exemplu strigătul unei păsări ce-i era necunoscută, dar putea fi şi ceva periculos.

George îşi privi prietenul câteva secunde şi îi zâmbi. Ştia prea bine ce simte Petre şi îi era recunoscător pentru asta, dar se şi bucura ca poate trăi singur, fără ajutor, o aventură interesantă.

Fiul căpitanului se îndreptă spre tufişul ales ce îi sta în faţă. Crengile nu se împleteau unele cu altele atât de des cum era el obişnuit cu cele din junglă. Nu avea nevoie de cuţit ca să-şi facă loc. Căută cu grijă numai locurile luminoase şi evită pe cât era posibil să facă zgomot. Trosnetul frunzelor era normal şi era acoperit de zgomotul valurilor ce se spărgeau de mal.

George nu merse pe cei mai scurt drum spre golf ci luă o direcţie oblică în interiorul insulei. Asta nu-i dăuna de vreme ce rămânea mereu în apropierea desişurilor de lângă ţărm de unde auzise strigătul. După zece minute de marş ajunse într-un loc de unde putea vedea tufişurile de pe ţărm.

Broasca ţestoasa doborâtă de ei stătea nemişcată la locul ei.

De aici se uită spre tufişurile ce se întindeau de-a lungul ţărmului. Deodată crezu că observă o mişcare uşoară. Îşi închipui că zărise o figură, o faţă cu doi ochi care scânteiau ciudat.

Puteau fi pe insulă animale mai mari, de care el nu avea cunoştinţă? Era aproape imposibil! Animalul putea fi un cimpanzeu care putea merge pe picioare? Altfel nu se puteau explica ochii, pe care-i văzuse la un metru şi jumătate înălţime.

Sau ceea ce vede nu erau chiar deloc ochii unui animal? Posibil să fi fost două flori pe care le luase drept ochi, sau două lumini în tufiş. George începu să devină nesigur pe el. S-a lăsat el înşelat?

Fiul căpitanului îşi frecă ochii şi se uită mai concentrat într-acolo. Acum nu mai vedea faţa şi ochii care-l speriaseră într-atâta. Îi veni să râdă de el. Purtarea atât de ciudată a broaştelor ţestoase îl făcuse aşa nervos încât vedea fantome la lumina zilei. Dar foarte liniştit totuşi nu era. În urechi încă îi mai stăruia strigătul pe care-l auzise şi acest lucru nu era deloc o simplă închipuire.

Astfel se hotărî să caute această fiinţă, pentru ca nu cumva aceasta să primejduiască viaţa marinarilor pe care-l aştepta sa vină să ridice prada.

Tânărul se întoarse şi intră în desişul cu pricina. În afara foşnetului frunzelor şi vuietul mării nu i se păru nimic suspect. Îl cuprinse încet îndoiala. Dacă alerga într-adevăr după o fantomă, un produs al nervilor săi prea încordaţi? În curând o să vină tovarăşii săi după broaştele împuşcate…

Petre ajunsese prost dispus la submarin şi acum se grăbea la întoarcere pentru a nu-l lăsa atâta timp singur pe prietenul său.

Aşa mai trecu încă un sfert de oră… George ajunsese în partea tufişului în care i se păruse că zărise ochii. Se întoarse spre dreapta pentru recunoaşte exact locul şi se strecură prin tufiş cu atenţia mereu la pândă. Deodată se auzi chiar lângă el un trosnet de crengi uscate. Se întoarse rapid – dar din păcate prea târziu. În spatele lui stătea o siluetă întunecată. Căută să apuce pistolul. Silueta avea o un corp bine făcut dar tot atât de urâtă îi era faţa. Era închisă la culoare, bărboasă toată şi avea nişte ochi cu o privire arzătoare ce părea că vrea să-l paralizeze.

Silueta misterioasă făcu o mişcare rapidă înspre George care nu simţi decât o lovitură puternică în tâmplă şi căzu la pământ. Totul s-a petrecut atât de rapid încât tânărul nici nu apucă să strige pentru a-şi preveni tovarăşii ce se aflau cu siguranţă în apropiere. Îşi pierdu cunoştinţa.

Nu trecu mult timp până ce George deschise din nou ochii, îl durea capul îngrozitor. În regiunea tâmplei simţea o durere ascuţită. Cu toate ca era încă ameţit, încercă să se ridice şi să privească în jurul lui.

Vru să-şi ducă mâinile la cap şi atunci abia remarcă faptul că era bine legat. Zăcea într-un luminiş, la capătul căruia se vedea o colibă făcută din crengi. Peste tot nu se vedea nimeni. Să strige pentru a-şi alerta camarazi; iarăşi nu putea pentru ca i se pusese un căluş în gură. George se tot gândea în ce parte a insulei putea să se găsească. Desigur nu unde putea fi uşor găsit, pentru ca cel ce-l doborâse ştia deja că tovarăşii lui veniseră după el. Acum îşi lăsă din nou capul jos după ce reuşise să se ridica în poziţie şezândă pentru a privi împrejurimile. Nu era atât de îngrijorat pentru că se mai aflase destul de des în situaţii asemănătoare. Dacă ce-l care îl legase avea de gând să-i omoare, atunci putuse s-o facă de la început, nu să-l lege cu atâta artă şi să-i bage un căluş în gură.

După ce George se mai odihni un pic, încercă să-şi slăbească cumva legăturile de ia mâini, dar cu cât încerca mai mult cu atât funia îi intra mai adânc în carne. Îşi dădu seama ca încercarea lui nu are nici un rost, oare nu se găsea pe undeva primprejur vreo piatră ascuţită care s-o folosească în loc de cuţit? Apoi când se întoarse pe o parte constata că picioarele nu-i erau atât de strâns legate, dar totuşi nu reuşi să desfacă frânghia cu care erau legate. Încercă în continuare să caute piatră. Dar în zadar. Luminişul în care se găsea era acoperit numai de iarbă moale şi înaltă.

George se îngrozi când, deodată, văzu în faţa lui figura celui care-l lovise şi legase. Acum o vedea cât se poate de clar. Ochii nu aveau numai o privire înţepătoare, ci ardeau şi străluceau ca cei ai unui nebun. În vreme ce se apropia ghemuit de George îşi arăta dinţii ca şi cum ar fi un animal de pradă, mâinile îi erau complet neîngrijite şi aveau nişte unghii lungi şi curbate. Ar fi fost îngrozitor să fii sugrumat de astfel de mâini.

Ciudatul locuitor al insulei îngenunche foarte aproape de George. Îl privea cu o ură nedisimulată. Apoi, spuse cu greu, ca şi cum nu mai vorbise de multă vreme, într-o engleză inteligibilă:

— Tu mi-ai ucis două broaşte ţestoase, două dintre animalele mele sfinte, pentru că ele mi-au luat cu ele soţia. Pentru asta trebuie să ispăşeşti, trebuie să mori! Voi a-ţi fost mai iuţi ca mine. Eu n-am putut fugi prin desiş aşa repede ca să le pot avertiza pe toate de prezenţa voastră. Oamenii tăi te caută dar n-o să te găsească niciodată. Nimeni dintr-aceia care au ridicat mâna împotriva animalelor mele sfinte, nu pot găsi locul unde locuiesc. O să-i las să te caute până vor obosi şi apoi după o căutare zadarnică, se vor strânge din nou la ţărm. Atunci, în cealaltă parte a insulei, te voi omori. Nu te voi ierta chiar dacă ai remuşcări, de fapta pe care ai făcut-o. Dacă v-ar fi fost foame, trebuia să veniţi la mine. Sunt aici multe păsări, care au carnea foarte bună, foarte gustoasă, sunt şi peşti mulţi în mare, peşti pentru o masă foarte îmbietoare. Dar voi nu, aţi ucis animalele mele sfinte ca să aveţi o

îmbucătură mai deosebită. Acest lucru trebuie neapărat pedepsit. O să încerc să prind şi pe celălalt bărbat în a cărui barcă te aflai. Şi el trebuie să ispăşească pentru ce a făcut. Acum tu trebuie să mai aştepţi. Vreau să mă duc de aici să-i mai observ puţin pe oamenii tăi. Voi încerca să-i duc în eroare. Îi voi atrage într-un loc de unde nu mai au scăpare. Pe animalele mele nu le omoară nimeni care să rămână nepedepsit!

Apoi cu mişcări puternice şi mlădioase dispăru din nou în desiş. George rămase un timp fără să se mişte. Se zbârlise părul pe cap de frică. De unde putea să aibe omul acesta ideea asta fixă?

Broaştele ţestoase i-au luat soţia cu ele? Asta indica probabil o catastrofă, probabil o scufundare a unui vapor, în care soţia omului murise.

Acum îşi închipuia, pentru că înnebunise de durere, ca broaştele ţestoase de pe insula o luaseră cu ele în mare. În nebunia lui îl considera pe George un răufăcător fără pereche şi cu siguranţă îşi va îndeplini ameninţarea. Bineînţeles era de necrezut ca Petre şi tovarăşii săi să nu găsească acest luminiş pe micuţa insulă, totuşi George începu din nou să încerce să se elibereze. Se rostogoli până la marginea luminişului şi spera ca acolo să găsească o creangă cu care să încerce să-şi desfacă legăturile. Dar crengile la care ajungea erau prea subţiri pentru a servi scopului său.

În sfârşit ajunse cu degetele la o creangă mai potrivită dar nici cu aceasta nu reuşi să facă nimic. Frânghia cu care era legat.

Cu toate că era veche, îşi păstra totuşi tăria. Atunci îi veni ideea că probabil în coliba nebunului s-ar fi aflat vreun obiect cu care să-şi taie legăturile. Se rostogoli de-a lungul luminişului cu toată durerea pe care o simţea la fiecare mişcare.

În sfârşit, ajunse la coliba micuţă şi se târî, cu capul în faţă. Prin deschizătura îngustă. Când ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul care domnea acolo, văzu într-un colţ o ladă care îi atrase imediat atenţia. Se rostogoli până acolo şi încercă să-i vadă capacul; lada era închisă.

George era convins că în ladă se aflau obiecte care l-ar fi ajutat să-şi taie frânghiile şi să se elibereze căci lada era confecţionată din metal, ca şi cele folosite de ofiţerii de pe nave.

Încercările lui de a ajunge la capac şi de a-l deschide rămaseră fără efect. Acum voia să încerce să-şi desfacă legăturile frecându-le de marginea lăzii.

Dar şi la încercările acestea renunţă în curând, fiind conştient că în afară de dureri inutile, nu ar fi reuşit nimic. Marginile lăzii erau prea tocite ca să fie folosite pe post de cuţit.

Când George îşi luă o pauză pentru a răsufla auzi, la intrarea în colibă, un zgomot uşor şi văzu când se uită într-acolo pe omul acela înspăimântător, care intra ghemuit în interior. Acesta, văzându-l pe

George scoase un strigăt ce putea fi atât unul de ameninţare cât şi un râs ironic:

— Aha, prizonierului îi este frică. El a vrut să se sustragă pedepsei binemeritate. Nu, aşa nu merge. Pe tovarăşii tăi i-am păcălit, dar şi ei sunt şireţi. Nimeni n-a venit în locul în care am vrut să-i ademenesc. Dar luminişul cu coliba mea nu l-au găsit oricât de aproape ar fi fost de el. Şi mie la început, mi-a luat mult timp, până ce am descoperit tunelul ce duce la acest luminiş. Numai o întâmplare fericită mi l-a arătat. Acum însă, vei fi pedepsit. Animalele sfinte aşteaptă asta, pe cealaltă parte a insulei se află un golf pe ţărmul căreia stau cele mai mari broaşte ţestoase. Ele ascultă de chemarea mea. Pe una din ele o s-o las să te execute.

George era speriat. Ce va face nebunul? La un asemenea mod de a muri, nu s-a gândit, cu siguranţă, niciodată, George se hotărî în orice caz să se apere. Dar cum?

Putea să-l lovească cu picioarele când s-ar fi apropiat să-l care precum a zis în cealaltă parte a insulei. Încet îşi ridică genunchii şi-l observă mai bine pe omul sălbătăcit. Dar cu neîncrederea şi viclenia ce le sunt caracteristice nebunilor, omul păru că-i ghiceşte intenţiile.

El păşi lângă capul tânărului, îl apucă de umeri şi-l întoarse aşa încât acesta să ajungă pe burtă. Apoi râse spunându-i:

— Nu-ţi ajută cu nimic! Bob Thomson nu se lasă dus de nas! Aşa-i foarte bine!

Apoi îl apucă de braţe şi-l trase afară din colibă. Acolo îl lăsă şi se întoarse singur înapoi în colibă, de unde se auziră în curând zgomote curioase. Se părea că omul a deschis lada de metal şi cotrobăia prin ea.

Se întoarse înapoi cu câteva frânghii groase, apoi le petrecu pe sub braţele lui George, le legă strâns aşa fel încât deveneau un fel de ham pentru fiul căpitanului.

Nebunul se înhămă şi-l trase pe George de-a lungul luminişului. George fu fericit că pământul de acolo era acoperit cu iarbă moale mlădioasă.

Curând ajunseră şi în desiş. Ramurile, pe care omul le lăsa în urmă, ca să-şi facă loc să treacă, îi biciuiau faţa lui George iar pământul moale se termină lăsând în loc un teren pietros. Ah, da, omul vorbise de un tunel pe care-l descoperise din întâmplare. Probabil se aflau pe insulă dealuri de pietriş, în mijlocul cărora se afla luminişul la care aveai acces printr-un tunel mascat. Abia îşi termină George gândul ca totul se întunecă în jurul lui. El ţinea capul cât putea de sus pentru ca solul devenise complet neregulat.

După socotelile lui George tunelul nu putea fi mai lung de treizeci până la cincizeci de metri. După o curbă îngustă constată o semiobscuritate care devenea tot mai luminoasă şi în sfârşit trecu de

tunelul care-i crease aşa o senzaţie neplăcută. Însă din priveliştea de după tunel nu văzu prea mult.

Din nou trecură prin desişul al cărui ramuri îl loveau din nou peste faţă. Închise ochii, dar drumul prin lăstăriş nu dură mult, ajunseră la câmp liber.

Nebunul îl trăgea mai departe, iar acum George putu să-şi deschidă ochii. Se linişti iar acum putea gândi din nou clar.

„Oare ce intenţiona acest om cu el? O broască ţestoasă – spusese el – va fi călăul tău. Adică cum o broască? Nu putea să-şi imagineze!"

În curând zări aproape lângă el piciorul une uriaşe broaşte ţestoase, un exemplar deosebit al speciei ei. Apoi mai văzu una. Omul se opri şi lăsă jos frânghiile cu care-l legase pe George. Apoi păşi în spatele lui aproape de o a treia broască ţestoasă.

„Oare ce făcea acolo?" George nu putu să vadă dar simţi că i se pregătea ceva foarte rău. Curând, omul se întoarse la George – având grijă ca acesta să nu-l poată să-l atingă cu picioarele şi să-i dea o lovitură – şi-i spuse:

— Călătoria s-a apropiat de sfârşit, tinere. Trebuie s-o urmezi pe soţia mea şi trebuie s-o serveşti dacă o întâlneşti! Salut-o din partea mea. O să va urmez şi eu, când îmi va veni timpul.

Omul îi luă căluşul de la gură şi continuă:

— Acum poţi să strigi cât doreşti. Oamenii tăi nu pot oricum să te audă. Ei stau acum în cealaltă parte a insulei. Şi chiar dacă te-ar auzi, nu te vor putea ajuta. Ar veni prea târziu. Omul se aplecă, scoase din buzunarul pantalonilor săi jerpeliţi un briceag şi tăie legătura cu care fixase căluşul în gura lui George.

Când luă cârpele de la gura lui George, acesta începu să strige:

— Bob Thomson, de ce doriţi să mă omorâţi? Amândouă broaştele ţestoase au făcut ceva nedrept. Şi era normal că trebuiau să moară.

El spera ca să-l provoace la o convorbire mai lungă, ca astfel să câştige timp, căci era sigur că tovarăşii săi îl căutau cu febrilitate în continuare. Insula nu era aşa de mare, încât, mai devreme sau mai târziu, trebuiau să ajungă la golful, unde se afla acum cu nebunul şi broaştele ţestoase uriaşe.

Spre dezamăgirea lui George, omul nu se lăsă înşelat. Scoase un hohot oribil şi strigă!

— Nu poţi să mă înşeli, încerci să câştigi timp. Dar ora ta, a sosit acum. Fii atent, îmi trimit animalele mele sfinte în mare. Ele o s-o caute pe soţia mea şi-o să i te ducă.

Omul fluieră ascuţit, imediat cele două broaşte ţestoase uriaşe ce se aflau una în dreapta cealaltă în stânga lui George. Porniră repede spre mare. Fiul căpitanului era uimit, chiar uluit de o asemenea dresură.

Atunci simţi o scurtă smucitură şi constată ca este tras în faţă, încet dar necontenit. Îşi ridică cât putu în aceste condiţii capul şi văzu că

era legat printr-o frânghie de broasca ţestoasă uriaşă care îl trăgea după ea.

Nebunul voia să-l lase târât de broască în mare.

George nu se aflase decât foarte rar într-o asemenea situaţie îngrozitoare. În zadar se chinuia să scape de hamul ce-l lega de broască, era imposibil. Aşa trecură câteva minute şi încetul cu încetul, auzii zgomotul mării.

Atunci îşi aminti sfatul nebunului să strige oricât ar fi dorit pentru că oricum tovarăşii lui nu l-ar fi auzit. Poate că totuşi nu erau aşa departe încât să nu-l audă. Şi atunci începu să strige cât îl ţineau plămânii.

— Petre, Petre, hai aici Petre! Adă şi puşca cu tine.

Nebunul râse tare când îl auzi pe George strigând, dar lui George nu-i păsa şi striga daca putea şi mai tare.

III.
ÎN APROPIEREA MORŢII.

PE BROAŞCA ŢESTOASĂ ÎNSĂ n-o deranja nici strigătele lui George nici râsul nebunului, ea trăgea povara mai departe şi se apropia foarte repede de mare, mai repede decât crezu George.

Frica era un stimulent pe care fiul căpitanului nu-l prea cunoştea. Dacă ar fi putut să se apere nu i-ar fi fost teamă. Dar acum, îl copleşea frica chinuitoare că tovarăşii săi nu vor ajunge înainte ca broasca să ajungă la mare. Sau poate asta să-i fi fost soarta.

Broasca care-l târa pe George era puţin împiedecată în libertatea ei de mişcare, dar nu prea mult. În fond ce reprezenta pentru ea o greutate ca cea a lui George? Sigur, înainta puţin mai încet ca celelalte exemplare care aproape ajunseseră la mare. Câteodată făcea o mică pauză ca şi când şi-ar trage sufletul, apoi îl trage cu o îndârjire dublă în urma tovarăşelor ei. Dar ce-i folosea asta lui George? Situaţia nu putea fi mai duşmănoasă.

Nebunul se retrase treptat până la marginea desişului. Deodată George văzu că bărbatul îşi ridică capul şi asculta. Imediat îi reveni speranţa şi începu să strige cu şi mai multă putere. Dintr-odată nebunul dispăru rapid în tufiş. Strigă încă o dată cât putu de tare. Apoi răsuflă uşurat când văzu într-o altă parte a desişului silueta uriaşului care se grăbea spre mare. Câteva secunde, Petre rămase perplex în faţa cumplitului tablou ce i se desfăşura în faţa ochilor. Apoi îşi luă puşca de pe umăr. Dar din poziţia în care se afla nu putea nimeri capul broaştei aşa că ţinti unul din uriaşele picioarele din spate, împuşcătura răsuna împiedecând astfel marşul spre mare al broaştei.

George scoase un strigăt de victorie. Acum era salvat. Dar ce mai

era şi asta? În spatele lui Petre apăru statura nebunului. S-a bucurat oare George prea devreme? Şi, înainte ca George să fi putut să strige pentru a-l avertiza. Petre se pomeni cu nebunul în spate.

Pe Petre îl surprinse atât de mult atacul, încât căzu la prima lovitură. Totuşi după cum putu să aprecieze George din depărtare, lovitura nu putea fi foarte puternică. Într-adevăr uriaşul nu-şi pierdu cunoştinţa se ridică pe jumătate şi-l atacă la rândul său pe nebun.

Se porni între cei doi o luptă sălbatică, pe care George o urmări cu ochii plini de groază. Poziţia lui Petre nu era deloc de invidiat. Nebunul părea să dispună de puteri aproape la fel de mari ca şi cârmaciul. Dar Petre era un luptător antrenat. Reuşi să scape de adversar, dar când se ridică, alunecă şi căzu din nou, în momentul în care nebunul se aruncă din nou asupra lui Petre, George simţi că broasca se puse din nou în mişcare şi îl trăgea mai departe spre mare. Glonţul lui Petre n-o rănise prea rău.

Din nou George se puse pe strigat. Tovarăşii săi nu puteau să fie prea departe de Petre aşa că trebuiau să audă strigătele ce le scotea George. Între timp lupta dintre cei doi era în plină desfăşurare. Cârmaciul făcea eforturi supraomeneşti să preia conducerea dar nebunul îl prinse cu amândouă mâinile aşa că Petre, numai cu mare greutate putu să se desfacă puţin din încleştarea acestuia. Asta însă nu-i ajuta nimic lui George. Broasca fermecată îl trăgea între timp, încet dar sigur, spre mare.

De câte ori făcea câte o pauză, George se bucura de fiecare dată. Teama însă venea din nou, mai puternică, când uriaşa îl trăgea neîncetat spre mare. Dacă broasca ajungea în mare, aceasta însemna sfârşitul pentru George, pentru că odată în elementul ei ar fi înotat repede spre larg. George putea să-şi ţină respiraţia pentru câteva secunde, dar la ce i-ar fi folosit? Fiul căpitanului auzea deja foarte aproape vuietul mării. Îşi ridică din nou capul şi văzu ca animalul care-i trăgea nu mai avea decât câţiva metri până la mare ceea ce însemna pentru el moartea. George se uită disperat la Petre şi scoase un ţipăt sfâşietor. Aproape în acelaşi moment auzii răspunsuri din diferite părţi ale desişului. Doi membrii ai echipajului săriră din tufiş aproape de cei doi care se luptau. Dintr-o privire îşi dădură seama de situaţie. Unul se îndreptă rapid spre George. Celălalt se grăbi să-l ajute pe Petre. Atunci nebunul se trase din braţele uriaşului, se ridică repede, mult mai repede decât ar fi dorit Petre şi se grăbi înspre desiş în care şi dispăru. Un al treilea camarad se grăbi pe plajă spre George, pe care primul marinar aproape că-l ajunse. Era şi timpul, căci broasca ajunsese deja la apă. Ea sări înăuntru şi imediat primul val trecu peste trupul lui George. Atunci simţi o smucitura în spate. Primul marinar ajunsese deja acolo şi George simţi cum era tras înapoi. Alt marinar sări, din fugă, în apă şi cu cuţitul tăie frânghia ce-l lega pe George de

broasca ţestoasă. George fu tras pe plajă, în ultima secundă scăpase de o moarte îngrozitoare.

Petre a încercat să-l urmărească pe nebun dar nu reuşi să descopere în desiş locul prin care acesta dăduse bir cu fugiţii.

Acum era mai important să-l îngrijească pe „ucenicul” lui şi de aceea îl lăsă în pace pe nebun şi se grăbi spre ţărm ca să-i fie de ajutor lui George pe care tovarăşii săi îl eliberaseră deja din strânsoarea frânghiilor.

Fiul căpitanului se împleticea puţin, dar se ridică, începea să-şi revină şi strânse mâinile camarazilor în semn de mulţumire. Prea multe cuvinte nu-şi aveau rostul. Petre reuşi primul să mai destindă atmosfera spunând:

— Păcat, spuse el. Că n-am putut nimeri mai bine broasca care vă trăgea. Laba ei ai fi putut-o păstra ca amintire.

— Nu poţi să ai tot ce-ţi doreşti, Petre.

— Asta aşa-i, replică uriaşul.

— Ce părere ai de omul cu care ai luptat?

— Omul are o forţă de nedescris, domnule George.

— Este nebun, Petre. Probabil a înnebunit în urma unui naufragiu în care soţia sa şi-a pierdut viaţa. El povestea cam despre asta.

— Se poate.

— Trebuie să vedem şi să încercăm să-l prindem şi să-l ducem într-un sanatoriu, unde-i este locul.

— Şi credeţi că asta îl va ajuta, domnule George?

— Aşa mă gândesc. Îl cheamă Bob Thomson.

— Un altul în locul dumneavoastră, n-ar fi atât de îngrijorat de un om care a vrut să vă omoare într-un mod atât de înspăimântător. Dar aveţi dreptate să ajutaţi un om atât de amărât. Se pare că a trecut prin ceva înspăimântător.

În câteva cuvinte George le povesti, lui Petre şi marinarilor ceea ce păţise. Toţi fura de acord că omul era nebun şi avea nevoie de ajutor. Poate chiar doctorul Bertram ar fi putut face ceva pentru el.

Datorită gălăgiei şi împuşcăturii pe care Petre şi George le făcuseră, ceilalţi marinari care veniseră cu trei bărci uşoare de aluminiu să încarce cele două broaşte împuşcate, veniră şi ei în locul de unde se auziseră strigătele.

Petre propuse ca împreună, să încerce să dea de urma nebunului. Prea departe nu avea unde să se fi retras, căci insula nu era prea mare şi în afară de luminişul în care se afla coliba lui nu erau ascunzători mai deosebite.

Din păcate, atunci când marinarii năvăliseră la locul cu pricina, au lăsat atâtea urme încât urma nefericitului nu se mai putea distinge.

— El m-a tras de-a lungul desişului, spuse George.

Trebuie să ne îndreptăm deci spre est şi cu siguranţă vom ajunge la

tunelul în spatele căruia se află luminişul şi coliba. Acolo – presupun eu – s-a retras Thomson. Poate în vreme ce mă căutaţi aţi observat un deluşor.

— Da, chiar la dreapta, domnule George, răspunse unul dintre marinari. Iar în mijlocul insulei se ridică un mic grup de formaţiuni stâncoase.

— Trebuie să căutăm cu răbdare intrarea în tunel, spuse Petre. Chiar atât de ascunsă încât să n-o găsim căutând toţi împreună, nu poate fi.

În curând ajunseră la stânci. Pe ele se căţărau tufişuri dese cam până la zece metri înălţime. Pereţii de stânca păreau foarte drepţi. George îşi dădu seama că nimeni nu şi-ar fi închipuit că în interiorul masivului printr-un tunel, s-ar ajunge într-un luminiş.

Marinarii dădeau la o parte fiecare tufiş în speranţa găsirii intrării în tunel. Dar oricât de zeloşi căutau, totuşi nu o putură descoperi.

În sfârşit Petre zise:

— Sunteţi foarte sigur, domnule George, că nebunul v-a tras după el într-o direcţie paralelă cu marea? Dacă da, atunci intrarea în tunel nu se poate afla decât aici.

— Aşa presupun, replică George, care devenise de acum cam nesigur. Poate m-a tras pe altundeva, fără ca eu să-mi dau seama. Trebuie să căutăm peste tot în jurul pereţilor de stâncă.

— Poate ar fi mai bine să ne împărţim, propuse Petre.

— Da, aprobă George, patru dintre noi o iau spre stânga, iar patru spre dreapta. Ne întâlnim din nou împreună în partea de est a zidului stâncos, dacă, precum presupun, nu găseşte nimeni intrarea în tunel.

— Ţineţi-vă vă rog în apropierea mea, îi spuse Petre lui George Nu prea am încredere în acest nebun. Nu numai ca dispune de o forţă neobişnuită, dar este şi foarte viclean, rafinat chiar, aş spune. Dacă o să vă aibe a doua oară în mână, cu siguranţă nu va ezita să vă pedepsească sau să se răzbune pe dumneavoastră, în orice caz, îşi doreşte cu ardoare să se răzbune.

— Acum o să fiu foarte atent, Petre. Şi prima dată am căzut în mâinile lui fiindcă nu mă aşteptam la un atac. Totul s-a întâmplat din cauza surprizei.

Cele două grupuri s-au despărţit mergând fiecare în direcţii diferite. George se afla în spatele lui Petre, ca ultimul om din grupa care se îndrepta spre dreapta.

Ei cercetară cu atenţie pereţii stâncoşi, care erau atât de netezi ca şi cum i-ar fi lustruit o mână omenească.

Dar desigur, acest lucru îl făcuse cu sute de ani în urmă marea, care pe atunci, probabil, se întinde până acolo.

George căuta atât de amănunţit, încât în curând rămase o bună bucată în spatele tovarăşilor lui, mai mult în orice caz, decât avusese

de gând. Uriaşul Petre se asigura din timp în timp, ca cel de care avea grijă era în apropiere.

Fiul căpitanului îşi scoase chiar cuţitul, cu care scormonea între bucăţile de stâncă, pentru că se putea ca intrarea în tunel să fie mascată de un bloc de piatră care se putea da cu uşurinţă la o parte.

Deodată crezu, când scormoni din nou cu cuţitul, că simte o uşoară mişcare a unui bloc de piatră, se uită din nou atent şi în curând avu certitudinea ca se afla în faţa intrării din tunel. Ca să vadă mai bine George trebuise să stea aplecat iar acum se ridicase pentru a-l chema pe Petre. Dar în acel moment simţii cum o mână grea îi astupă bine gura pentru a-l împiedeca să strige. Abia încercă să-şi revină din surpriză când simţi o lovitură puternică în tâmplă încât văzu stele verzi. Apoi totul se întunecă.

Ca prin vis simţi cum cade jos. Imediat după aceea îşi pierdu cunoştinţa, din nou se trezi cu capul vâjâind de durere. Ştia că se afla pentru a doua oară în puterea nebunului Thomson.

Bine înţeles că din nou era bine legat şi când constată acest lucru îl cuprinse groaza.

Ce va mai avea de gând să-i facă acum Thomson?

Îl va mai lega din nou de o broască ţestoasă?

Tovarăşii lui care desigur ca vor începe să-l caute imediat îl vor găsi în curând? Vor începe de sigur să cerceteze peretele centimetru cu centimetru, ca să descopere intrarea în tunel. Cu acest gând în minte, îşi ridică capul şi se uită în jur. Să strige după ajutor nu putea, pentru că avea din nou un căluş în gură.

Zăcea singur, în coliba omului misterios, pentru că acesta din urmă dispăruse din nou. Probabil că se ascundea în spatele intrării în tunel ca să-i pocnească şi pe ceilalţi, dacă ar fi îndrăznit să pătrundă în tunel, după ce ar fi găsit intrarea.

Ochii tânărului se obişnuiră repede cu întunericul ce domnea în colibă. Spre fericirea lui remarcă că lada metalică stătea deschisă lângă el. Poate va găsi acolo un obiect cu care să se elibereze rapid din frânghiile care-l legau. Se rostogoli într-acolo şi se uită peste marginile lăzii înăuntru. Acolo văzu numai haine albastru închis şi cu nasturi aurii şi cu epoleţi, deci o uniformă de marinar şi câteva cărţi şi manuscrise. Se ridică cu greu şi scotoci cu mâinile legate prin conţinutul ei, apoi răsuflă tare uşurat: degetele sale apucară un briceag care se afla tocmai pe fundul lăzii.

Când George voi să scoată cuţitul din ladă, auzi un zgomot uşor în spatele său. Înainte să poată să se întoarcă îl apucară două mâini puternice care îl traseră înapoi.

Thomson stătea jumătate aplecat asupra lui şi scrâşnea furios din dinţi.

— Tu vrei să fugi? Dar aşa ceva nu se poate. Tu trebuie să ispăşeşti

dublu ce-ai făcut! Acum întâi te voi ucide şi abia apoi o să te leg de broaştele mele sfinte care să te ducă în mare. Ce-i sigur e sigur. Oamenii tăi o să asiste fără a putea să te ajute. Asta o să fie pedeapsa lor, pentru că te-au salvat o dată.

Thomson îi târî afară din colibă şi porni cu el de-a lungul luminişului până în desiş, fără să-i mai pese sau să ia o măsură ca să împiedece ca rămurişul să-l lovească ca un bici, în faţă. Părea că furia lui ajunsese la punctul culminant. Faţa lui George era lovită toată însă acum îi era indiferent; plutea într-un pericol mai mare decât prima dată. Fiul căpitanului ştia prea bine că de data asta nebunul n-o să-şi piardă timpul şi-şi va pune în aplicare planul.

Dar ce vroia să însemne faptul că tovarăşii lui îl vor vedea însă nu-l vor putea ajuta? Dacă Petre l-ar putea vedea, sigur l-ar ajuta, chiar dacă el ar fi legat şi ţinut undeva. Ar fi găsit uriaşul vreo posibilitate.

Thomson ajunse la peretele de stâncă care înconjura ascunzătoarea. De acolo nişte scări duceau sus pe marginea zidului. Deci, demult, cândva, aici locuiseră oameni care construiseră aceste scări. Nebunul îşi luă prizonierul în braţe şi îl urcă pe scări în sus. George putea să-i vadă acum ochii. Un foc ciudat ardea parcă în ei.

— Dincolo de zid sunt prietenii tăi. O să-i strig acum aici, ca să te vadă, fără a putea să mişte un deget pentru tine. Mai târziu când vor părăsi insula, una din broaştele mele sfinte te va lua cu ea în mare. Pentru că trebuie să-mi slujeşti soţia. Acum îţi iau căluşul de la gură pentru a putea să-ţi strigi prietenii care nu vor putea să te ajute şi care vor părăsi insula după ce vei fi mort.

Thomson tăie sfoara câte-i ţinea căluşul şi scoase cârpele din gura lui, apoi îl ţinu la marginea zidului. George se uită în jos şi-i văzu pe Petre şi pe cei trei tovarăşi care bâjbâiau încă de-a lungul peretelui stâncos pentru a găsi intrarea în tunel.

George îi strigă. Cei patru se uitară uluiţi în sus. Apoi săriră repede şi veniră chiar sub porţiunea zidului unde ce afla George.

— Thomson vrea să mă omoare, le strigă fiul căpitanului. Voi trebuie să participaţi la aceasta şi după ce voi fi mort, să părăsiţi insula, ca eu să fiu dus în linişte de broasca ţestoasă în mare. Voi nu puteţi, din păcate, să mă ajutaţi. Aceste cuvinte le spuse George tare în engleză, ca apoi să adauge mai încet în germană:

— Fiţi atenţi, mă voi arunca de pe zid!

Zidul era destul de înalt, dar o cădere în prăpastie era mai bună decât să se lase spânzurat de nebun. El ar fi încercat să sară chiar dacă tovarăşii lui n-ar fi fost acolo. Tufişurile dese cu ramuri elastice i-ar fi atenuat mult căderea. Thomson îl ţinuse până acum bine de picioare şi acum părea mulţumit de ceea ce le spusese tovarăşilor lui. Acum el se ridică şi spuse.

— Se pare că te-ai obişnuit cu soarta. Asta e bine! Acum îţi voi lega

frânghia de gât ca să pot să te sugrum.

Thomson se îndepărtă cu doi paşi de George. Fiul căpitanului îşi ridică capul şi văzu că era ocupat cu o sfoară groasă.

Atunci se relaxa şi-i strigă de sus lui Petre:

— Atenţie! Îmi dau drumul!

Cu o zvâcnitură se întoarse pe o parte, aruncându-se în gol.

Nebunul strigă îngrozit, sări şi se aplecă peste marginea zidului să-l poată prinde. Dar era prea târziu…

George, care îşi luase un elan puternic ateriza uşor în braţele uriaşului şi a celor trei marinari, care acum se grăbeau să-i taie legăturile. Puţin mai târziu stătea liber lângă tovarăşii lui.

Deîndată ce George ateriza nevătămat pe pământ, uriaşul îşi luă puşca de pe umăr şi se uita atent în sus, pe zid. Dar George îşi puse mâna liniştit pe braţul prietenului său şi-i spuse:

— Nu cumva să tragi Petre! Bietul om este nebun. Să încercăm cumva să-l prindem şi să-l ducem pe submarin. Poate se poate vindeca. Iată-l! Nu trage! O să vorbesc cu el. Cu toate ca sunt sigur că arde de nerăbdare să ma prindă a treia oară, poate se va lăsa în vreun fel convins.

Thomson veni chiar pe marginea zidului, aşa încât marinarilor le fu teamă ca nu cumva să cadă de acolo în momentul următor. Ochii săi îl căutau pe George, Tânărul veni cu un pas mai aproape şi îi strigă:

— Hai jos Bob Thomson! N-o să-ţi facem nici un rău. Noi vrem numai să te conducem la soţia ta, pentru că ştim unde au dus-o animalele sfinte.

IV.
DIN NOU ÎN MÂINILE LUI THOMSON.

ACEASTĂ IDEE ÎI VENISE lui George pe neaşteptate. Poate aşa Thomson se va simţi mişcat şi va veni de bună voie dacă îi vorbeai pe înţelesul lui de nebun. Şi într-adevăr expresia lui plină de ură dispăru, luându-i locul o mirare prietenoasă. El se bâlbâi:

— Chiar vrei să mă conduci la soţia mea? Ştii cumva unde stă acum Daisy? Atunci de ce ai omorât animalele sfinte? Doar ele au grijă de ea.

— Broaştele ţestoase pe care le-am omorât au făcut ceva foarte urât, îl asigură George, de aceea au trebuit să moară.

— Haideţi jos! Noi vă vom conduce la soţia dumneavoastră. Nebunul încă ezita. Se uita la arma pe care Petre încă o mai ţinea în mână.

Ezitarea lui Thomson care provenea din neîncrederea lui, o folosi George pentru a încerca, încă o dată, să-l convingă.

— Nu-ţi vrem răul! Altfel de mult am fi putut să te împuşcăm.

Dorim numai să te ducem la soţia ta.

Acum părea că George îl convinsese. Thomson dădu numai încet din cap şi spuse liniştit:

— Vin, pentru că voi vorbiţi serios. Trebuie să-mi revăd soţia. O să vină şi animalele mele sfinte cu mine?

— Bineînţeles ele o să ne însoţească, îi promise George numai să-l momească să coboare de pe zid.

— Veniţi repede, trebuie sa ne grăbim să ajungem la timp. Vreţi doar să ne întâlnim cu soţia dumneavoastră.

Thomson dădu din cap şi se întoarse de pe marginea zidului. George le şopti tovarăşilor săi.

— Am reuşit! Trebuie să-l adimenim până pe plajă. Acolo îl putem avea la mână mai uşor. Aici în spatele tufişurilor libertatea lui de mişcare este prea mare. Veniţi! Vă arăt acum piatra care este de fapt intrarea în tunel.

În curând George ajunse în faţa ei. Tovarăşii lui nu putură decât cu greu să o mişte din afară. Ba chiar acest lucru nu se dovedi posibil, încât Petre spuse.

— Sigur intrarea este asigurată cumva pe dinăuntru, în aşa fel încât un nepoftit să nu poată intra. Poate îl vom putea prinde când va da blocul de piatră la o parte ca să iasă din tunel. Înainte ca să-şi dea seama trebuie să-l legăm bine. Toate astea Petre le şoptise, pentru că era aşa de linişte încât cel mai mic zgomot se putea auzi. De aceea toţi tresăriră când, chiar lângă ei, se auzi vocea lui Thomson:

— Sunt aici, veniţi acum să mă conduceţi la soţia mea!

El i se adresase lui George care mai întâi trebui să-şi revină din surpriză pentru a-i putea răspunde:

— Da să mergem! Nu mai avem timp de pierdut!

Dar dacă Thomson auzise cuvintele lui Petre?

Nu, nu era cazul, dacă ar fi auzit ceva, nu s-ar mai fi arătat şi nu ar fi avut o figură atât de nevinovată. Nu-l interesa decât să ajungă să-şi vadă cât mai curând soţia.

Totuşi apariţia lui bruscă acolo avea ceva misterios. Vechea cetate naturală de stânci ascundea deci secrete pe care nebunul în timpul şederii lui acolo, le descoperise şi pe care George şi tovarăşii săi nu le cunoşteau. Sigur era vorba de mai multe tunele care se întâlneau în faţa unei anumite stânci. Aceasta era dovada că, aici, în urmă cu mult timp, fusese o bază de apărare.

George le aruncă tovarăşilor săi o privire care-i avertiza, apoi porni prin desiş. Intenţia lui era să-i momească pe Thomson până pe plajă, acolo unde el trăise cumplita întâmplare cu broasca ţestoasă. Tovarăşii săi trebuiau să-i imobilizeze iar apoi să-l duca pe submarin unde doctorul Bertram urma să încerce să-i ajute cumva pe acest nefericit.

George era foarte sigur ca planul lui avea să reuşească. Din când în

când întorcea capul şi îl vedea pe nebun chiar în spatele lui, grăbindu-se cu ochii aţintiţi în faţă, ca şi cum ar fi aşteptat ca soţia lui să apară din clipă în clipă. Îi era milă de el. Ce grea pierdere îl putuse lovi aşa încât să-şi piardă întreaga raţiune.

Poate că era mai bine aşa, altfel pierderea ar fi fost şi mai dureroasă. Firul gândurilor îi fu întrerupt de un strigăt a lui Thomson care se oprise dintr-odată şi arătă spre stânga.

— Daisy, iubito, te văd! Am ştiut că o să mă aştepţi! Vin chiar acum Daisy!

Bucuria revederii se pare că-i provocase o halucinaţie.

Mai înainte ca George, Petre sau alt marinar să poată să-l împiedece, se întoarse şi dispăru în nişte tufişuri din care se vedea o cărare ce ducea spre un tufiş singuratic ce în mod misterios semăna cu silueta unui om. Un capriciu ai naturii îi juca o festă sărmanului nebun.

— Aici, aici, strigă George. Poate putem să-l legăm acum cât se află în tufiş.

George începu să fugă după nebun, fără să fie atent dacă şi tovarăşii săi puteau să-l urmeze tot atât de repede. Nu-l vedea decât pe Thomson care fugea grăbit în faţă.

Petre rămăsese câţiva metri buni în spate, dar deodată se împiedecă de o rădăcină ivită pe neaşteptate din pământ şi căzu cât era de lung. Doi marinari care îl urmau îndeaproape nu se putură opri aşa repede şi căzură şi ei peste el.

Astfel se pierdură secunde preţioase. În sfârşit se ridicară toţi trei şi continuară urmărirea.

George ajunse foarte aproape de Thomson care acum era chiar la copacul care avea înfăţişarea unei femei îmbrăcată în alb. Nebunul se opri şi se holba la crengi. Crezând că îl are pe Petre în spatele său George spuse:

— Bob Thomson acesta este…

Mai mult nu putu spune că nebunul se şi întoarse fulgerător. Îi văzu numai faţa desfigurată de furie şi-i simţi pumnul lovindu-l puternic în bărbie. George avu exact senzaţia boxerului care printr-o lovitură fulgerătoare este făcut KO.

Când se trezi de data aceasta, nu-şi mai simţi capul vâjâind, dar îşi dădu seama că se afla pentru a treia oară în mâinile nebunului. Oare acesta jucase teatru atunci când păruse convins de spusele sale? Oare de la început intenţia lui fusese aceea de a-l captura cu orice preţ? În el, nebunul vedea numai pe ucigaşul nepreţuitelor lui animale? Dacă aşa se întâmplase, nebunul se dovedise foarte şiret în modul cum reuşise să-l îndepărteze de tovarăşii săi şi să-i ademenească la el. Lui George i se păru aproape de necrezut că nebunul reuşise din nou să pună mâna pe el şi să-l răpească chiar de lângă tovarăşii săi.

Or fi mai multe secrete pe insulă de care tovarăşii săi habar nu aveau? Se găseau oare mai multe locuri prin care să dispari în pământ, pentru ca apoi, prin anumite tunele să ajungi în micul luminiş în care Thomson îşi ridicase coliba din crengi?

În curând el va descoperi misterul insulei. Dar nu se găsea aşa cum crezuse în luminiş ci la capătul unei plaje înguste unde o mulţime de broaşte ţestoase uriaşe se prăjeau la soare.

Dorea oare Thomson acum să-şi pună aici în aplicare planul iniţial? Precis că tovarăşii săi căutau intrarea în cetatea de stâncă şi anume în forţă, căci credeau că intrarea ar fi acolo unde de fapt nu era. Dacă nu vor deschide tunelul poate se vor strădui să escaladeze zidul. Suindu-se unul peste altul escaladarea ar fi putut fi posibilă.

În timpul străduinţelor lor, nebunul ar avea timpul să-i pedepsească pe George.

Un chicotit de râs, lângă George, îl făcu pe acesta să tresară speriat. Puţin mai încolo stătea Thomson pe o stâncă joasă şi se uita la el. Privirea dementului era mulţumită, ca şi vocea lui, când spuse:

— Îţi dai acum seama că eu nu pot fi păcălit? Te-am prins pentru a treia oară! Sunt foarte atent. Te-am ademenit intenţionat la tufa mea cu aspect de femeie, o cunosc bine şi ziua şi la lumina lunei. Când am văzut-o prima oară am crezut că văd pe nevasta mea. Disperat de iluzie m-am aruncat la pământ şi am început să-l zgârii cu degetele. Aşa am găsit un inel de metal, am tras de el şi am deschis o clapă, acoperită cu pământ şi iarbă. Sub clapă începea un gang care duce până aici lângă golf. Clapa se închide atât de bine că prin căutare nimeni n-o poate găsi. Doar din întâmplare, oamenii tăi, care prin căderea lunganului au fost reţinuţi, te vor căuta degeaba, mai întâi te voi ucide cele mai mari dintre animalele mele sfinte, apoi am să te arunc în mare, ca să-i serveşti nevestei mele. Ştii ca ele cântăresc mai multe sute de kilograme. Am să te pun comod înaintea lor şi te voi mâna peste tine. Aşa se vor răzbuna pentru suratele lor şi tu vei ajunge înaintea mea, ca să-i spui că vin şi eu când mi-am terminat misiunea aici.

George se cutremură. Nebunul voia deci să-l strivească Chiar dacă nu ar muri, greutatea animalelor ar fi de-ajuns să-l rănească grav.

Dacă nu ar fi avut căluş, ar fi putut striga şt să-i alerteze pe tovarăşii săi. Prea departe nu puteau fi, iar gangul prin care Thomson i-a transportat, era şi el scurt. Thomson însă luase şi asta în calcul. Părea ca a ghicit gândurile lui George.

— Nu vei striga! Oamenii tăi sunt mai rapizi şi mai periculoşi decât am gândit eu. Dacă nu te pot pedepsi acum, probabil nu o mai vedea niciodată pe Daisy a mea. Asta n-are voie să se întâmple. Curând se va termina. Încă în seara asta vei fi la nevasta mea.

George se zbătea şi se împotrivea zadarnic. Thomson îl înşfăcă şi

după ce îl ridică, îl duse o bucată de drum afară pe plajă. Acolo îl puse în faţa unei ţestoase mari, păşi în direcţia ei şi strigă:

— Acum se va întâmpla! Acum se vor răzbuna sfintele animale pe tine!

Se auzi sâsâitul tipic al lui Thomson. Coloşii lenţi ridicară capetele şi se puseră încet în mişcare, venind spre cei doi oameni. George se gândea, cum a putut Thomson să le dreseze aşa de desăvârşit. Poate ca le-a speriat cu sâsâitul, că animalele fugeau către mare.

Următoarea ţestoasă ajunsese deja aproape, mai avea puţin drum de parcurs.

Cu braţele, cât îi permiteau legăturile, George se zbătea disperat. Cu picioarele la fel, în ciuda căluşului scoase sunete nearticulate. Spre satisfacţia lui, mişcările şi sunetele sale avură un anumit succes. Ţestoasa îşi trase piciorul anterior, pe care îl ridicase deja şi pe care urma să-l pună pe George. Stătu nemişcata şi nehotărâtă câteva secunde, apoi coti într-o parte şi o luă pe lângă George.

La fel se petrecu şi cu următoarea ţestoasă, când îşi înteţi eforturile.

Pe când George triumfa tacit, Thomson strigă furios, când văzu ce se întâmpla. El se repezi la George, spre care deja se apropia a treia ţestoasă.

— Stai liniştit! Nu te poţi împotrivi destinului tău!

George nu avea deloc chef să fie victima dementului şi ideilor sale bizare. Văzu acuma cum şi a treia ţestoasă coti, preferând drumul neted şi nu trecerea peste un trup omenesc ce se mai şi zbătea disperat. Celelalte ţestoase îi urmară exemplu.

Thomson bătu din picior şi murmură:

— Să nu moară el în acest fel? Să-l duc în coliba mea şi să mă gândesc cum să-l pedepsesc?

George respiră uşurat. Câştigase iarăşi timp. Thomson va avea greutăţi prin ducerea lui în cetatea de stânci şi probabil ca tovarăşii săi vor fi forţat deja intrarea.

El se purtă liniştit când Thomson îl luă în braţe şi îl duse spre desiş, în linişte şi cu prudenţă înainta nebunul printre tufe, se opri într-un mic luminiş şi-l lăsa pe George jos.

Thomson îşi băgă mâinile în iarba înaltă, începu să smucească şi să tragă, ridicând apoi o clapă relativ mare, a cărei suprafaţă era acoperită cu iarbă. Prietenii lui George n-ar fi găsit-o nici cum. Aici a ajutat natura la ascunderea şi camuflarea intrării.

Gangul subteran nu era înalt. După ce-l trase pe George înăuntru, Thomson trebui să umble aplecat. El îl trăgea pe prizonierul său de frânghiile cu care-l legase, fără să-i pese de durerile pe care i le cauza.

George intui că gangul ducea până în cetatea de stânci, aşa că Thomson îl putea târî la ascunzătoarea lui, fără ca prietenii săi să-l observe, dacă s-ar mai afla în afara zidurilor.

Drumul dură destul de mult. Prin întunericul total, George nu văzu nimic. Thomson părea să fi folosit gangul adesea, căci se orienta bine. În fine, dementul se opri, parând că vrea să asculte ceva, apoi îşi spuse lui însuşi:

— N-au reuşit încă să intre în cetatea mea. Nici nu vor reuşi. Nici un om nu-mi va tulbura misiunea.

O rază de lumină, din ce în ce mai intensă, intră în gang. George observă că pereţii şi tavanul gangului erau formaţi în parte din placi de piatră, sau îmbrăcaţi cu acestea, o dovadă în plus că mai demult, aici au trăit oameni şi meseriaşi iscusiţi.

Thomson îşi trase prizonierul în sus. Gangul se termina în spatele colibei nebunului. Aici Thomson închise gangul cu o placă de piatră acoperită pe o parte cu pământ şi iarbă. Un clichet şi gangul se închise.

— Vechii locuitori ai cetăţii mele s-au îngrijit de toate. Thomson chicoti. Acum nimeni nu poate deschide clapa, chiar dacă descoperă întâmplător gangul. Aici suntem în siguranţă şi eu voi chibzui, cum să te pedepsesc.

Thomson îl târî pe George în locuinţa sa primitivă. Îl puse lângă pat pe jos şi părăsi încăperea. George observă plin de speranţă cutia de tablă. Ea era încă la locul ei, dar spre dezamăgirea lui, capacul era închis. Timpul cât era singur trebuia să-l folosească neapărat pentru eliberarea sa. Centura cu arma sa nu mai exista. Nu putea spune dacă a pierdut-o undeva, sau dacă Thomson i-a luat-o. El ţinea mult la acea centură, trebuia s-o recupereze; de ea era prins pumnalul pe care Sanja, prinţesa indiană, i l-a dăruit şi la care nu putea renunţa.

De această dată Thomson părea să-şi fi legat doar superficial victima. George nici nu simţi dureri când îşi mişca articulaţiile mâinii din colo încoace. Pentru a-şi slăbi legăturile, începu să-şi mişte articulaţiile. La fel procedă şi cu picioarele, observând după un timp că sfoara gudronată a slăbit ceva, dar nu se putea rupe, elasticitatea ei fiind redusă.

Se va putea el elibera fără ajutor? George începu să se îndoiască. Vor putea oare prietenii lui să intre în cetate? Precis că au încercat dar până în prezent fără succes.

Aceasta nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi împuşcat nici o ţestoasă. George îşi jură să nu le mai vâneze niciodată. Zâmbi, în parte disperat. Se găsea fără apărare în puterea unui nebun care-şi propusese să-l ucidă şi el se gândea la viitor.

Privirea lui George căzu iarăşi pe lada. Oare va reuşi s-o deschidă? Gândul la briceag nu-i da linişte. Se rostogoli rapid spre ladă. Se ridică în şezut când ajunse la ea, ceea ce nu era uşor şi încercă să ridice capacul. Nu reuşi. Încercă apoi să mişte zăvorul. O dată şi încă o dată reuşi. Thomson nu l-a închis cu suficientă grijă. George ridică capacul.

Cu mâinile legate pipăi briceagul în timp ce asculta daca Thomson îl auzea. Desfăcu cu degetele cuţitul din ladă.

Ţinu briceagul în mâna dreaptă. De abia ajunse în poziţia iniţială, când intrarea în colibă se întunecă deodată. Se întorcea Thomson.

Se aplecă înspre George şi spuse încet.

— Nu ştiu cum să te pedepsesc. Animalele sfinte mă avertizează mereu să le las lor răzbunarea. Eu ştiu însă, că afară mă pândeşte pericolul. Oamenii tăi vor încerca să escaladeze zidurile. Nu te vor găsi viu dacă reuşesc să pătrundă aici. Am vrut să te pedepsesc acum, dar sfintele animale m-au oprit.

Tăcu. George avu acum impresia recunoscătoare că ţestoasele erau de fapt nişte animale drăguţe.

Cu cât cugeta Thomson mai mult. Cu atât îi era lui George mai bine. Acum că era convins că prietenii săi deja încercau să escaladeze zidul. Cu priceperea lor vor reuşi precis, chiar dacă părea atât de greu.

V.
LUPTA DIN CETATEA DE STÂNCĂ.

DINTR-O DATĂ THOMPSON SPUSE ENERGIC:

— Oamenii tăi vor urca poate zidurile. Nu am timp să-i alung. Ei au arme de foc, eu nu. Ei mă pot ucide, înainte de a-mi termina misiunea. Daisy n-a venit încă din valuri, ca să mă cheme. Am făcut precis multe păcate în viaţă, încât trebuie să aştept atâta. Făcu o pauză. George se gândi involuntar la ultima întâmplare din Peru. Şi acolo, un psihopat a jucat un rol important, fiind în final vindecat (vezi vol. 178, „În oraşul mort”), Probabil şi aici se va încheia totul cu bine.

Thomson ridică capul, ascultând şi spuse repede:

— Par să fie deja pe ziduri. Trebuie să te duc de aici. Bine că ai căluş. Tunelul secret nu-l vor găsi. Pot căuta cât vor vrea, dacă nu-i ajută întâmplarea cum m-a ajutat pe mine, te duc la sfintele animale şi te leg să nu poţi scăpa.

Îl trase pe George afară din colibă. Acesta ştiu că salvarea este aproape. Daca însă dementul i-ar lăsa în tunelul ascuns, ceea ce i-ar putea trece prin minte, prietenii l-ar căuta în zadar. Mai târziu Thomson i-ar putea târî la golf şi să pună o ţestoasă mare să-l târască în ocean. George trebuia cumva să reuşească să-i lase prietenului său, Petre, un semn după care acesta să ştie unde a fost târât protejatul său.

Thomson înşfăca legăturile de la picioarele lui George şi-l târî înspre intrarea secretă în tunel. George se întoarse pe jumătate într-o

parte şi înfipse cuţitul ce-l ţinea ascuns în pumnul drept, în pământ. Astfel apăru o brazdă, ce nu-i putea scăpa lui Petre.

Thomson îi dădu drumul şi se îndreptă spre clapa de la intrarea gangului. O deschise. George folosi timpul rămas pentru a marca energic pământul cu cuţitul. Se gândi câteva secunde, dacă n-ar putea să se apere din răsputeri când Thomson va încerca să-l duca în tunel. Ochii arzători ai dementului îl avertizară însă să nu încerce.

Fiul căpitanului auzi deja rostogolindu-se câteva pietre mici. Tovarăşii săi coborau deci treptele de la zid. Atunci îl înşfacă Thomson şi-l trase în intrarea tunelului. Aici îl lăsă jos, George văzu cum el închise clapa şi-l auzi cum împingea un zăvor.

Cu o voce răguşită nebunul spuse:

— Acum te pot căuta! Nu ne vor găsi niciodată. Vei aştepta puţin până te voi preda sfintelor animale. Trebuie să văd dacă toţi oamenii tăi sunt în cetate.

În timp ce Thomson asculta concentrat, George cu dinţii deschise lama cea mai mare din cele două ale briceagului scos din ladă. Apoi îl dispuse între genunchi şi începu cu grijă să taie sforile. Cu toată prudenţa cu care lucra se născu un zgomot uşor. Vocea lui Thomson se auzi în întuneric:

— Ce faci acolo?

George se linişti pe dată şi simţi în clipa următoare mâna lui Thomson care îl pipăia de-a lungul corpului. În nici un caz nu trebuia să descopere cuţitul. De aceea George deschise genunchii lăsă cuţitul să alunece între ei pe jos. Pentru a masca zgomotul acestuia pe piatră, scoase prin căluş un cârâit surd.

— Ce ai? întrebă Thomson din nou. Poţi să mi-o spui afară, când îţi voi lua căluşul din gura după ce a-i tăi sunt în cetate. Acum linişte! Trebuie să ascult.

După câteva secunde, George pipăi din nou prudent după cuţit. Se puse iarăşi încet pe şezut şi se strădui să lucreze cât mai fără zgomot.

Deodată auzi vocea lui Petre, care aici jos avea un sunet surd.

— Veniţi aici! Aici trebuie să fie o intrare ascunsă! Uite pământul! E zgâriat! Repede şi ne grăbim, pentru ca tipul să nu câştige avans şi să-l târască pe George iarăşi în golf. Lorenz şi Dietrich. Plecaţi afară peste zid! Nu vă temeţi să săriţi în tufe. Nu vă veţi răni. Căutaţi golfurile cu ţestoase, să nu se întâmple o catastrofă cu George.

— Oamenii tăi sunt şmecheri, şopti Thomson. Deci au găsit intrarea. Poate m-am grăbit şi am lăsat urme. Dar nu te bucura, nu vei scăpa de soarta ta. E hotărât să mori. Nu mă tem de oamenii tăi. Aud că au găsit mânerul, dar tot nu vor deschide clapa, zăvorul din interior e prea puternic.

În timpul monologului lui Thomson în beznă, George găsi din nou cuţitul pe care iarăşi îl fixă între genunchi. Situaţia impunea ca să se

elibereze urgent. În timpul monologului său dementul nu auzea zgomotul fin al lamei care străbătea sforile gudronate.

Respirând uşurat, George simţi cum cad sforile tăiate. Acum trebuiau tăiate rapid sforile de la picioare şi să scape de căluşul din gură, pentru a-şi putea avertiza prietenii. De căluş scăpă rapid, apoi se aplecă, pentru a tăia legăturile de la picioare.

În acelaşi moment, Thomson şopti apăsat:

— Haide, e vremea să te duc la mare. Poate că vor reuşi să deschidă clapa, sunt puternici şi au mare grijă de tine. Ei nu ştiu că mergi spre o viaţă mult mai frumoasă ca cea pământească. Daisy e o stăpână buna. Asta ştiu toţi cei ce au cunoscut-o pe pământ!

Thomson pipăi şi constată că prizonierul său stă ghemuit. George se hotărî atunci să dea drumul acţiunii. Cu briceagul împunse uşor mâna lui Thomson. Dementul tresării urlând sălbatic. George profită pentru a se elibera de tot de legăturile de la picioare. Strigă tare:

— Petre, Petre, sunt aici; m-am eliberat. Grăbeşte-te. Numai un zăvor mai ţine aici înăuntru clapa.

George se aruncă într-o parte, ca să evite atacul, inevitabil al nebunului Dar nu contase pe îngustimea tunelului, aşa ca se lovi tare cu capul de perete. Atunci îl prinse Thomson căruia excitarea îi dase forţe supraomeneşti. Lovitura în cap il ameţi pe George, aşa ca a doua împunsătură cu cuţitul în mâna lui Thomson, fu aşa de slabă, ca acesta nici n-a simţit-o, în următoarea clipa cuţitul îi fu smuls din mână. Thomson îl înşfăca pe George de un picior şi-i târî de-a lungul gangului.

George se lovi de mai multe ori cu capul de plăcile de piatră, dar îşi putu menţine stăpânirea de sine, reuşind să aplice cu piciorul liber o lovitură zdravănă dementului. Cu tot întunericul, a avut noroc. Cu un strigăt răsunător, Thomson dădu drumul piciorului lui George.

Acesta se retrase, cât putu de repede. Dar capul îl durea încă atât de tare, ca nu îndrăznea să înainteze ghemuit, cu toată viteza, cum ar fi făcut, dacă nu şi-ar fi lovit capul. În mod normal, el i-ar fi scăpat lui Thomson şi ar fi ajuns mai repede la zăvor decât adversarul său. Aşa însă, Thomson îl ajunse după câţiva metri. Priza dementului era ca de fier. De aici constată George furia ce-l cuprinsese, George nu se predă fără lupta. El izbi în întuneric şi intuind că Thomson se aplecase, dădu o lovitură joasă, care avu efect. Priza de fier, ce-l strângea pe George slăbi, Acesta se târî cu toată viteza spre clapa cu zăvor. Nu îndrăznea să se ridice, neştiind daca tunelul are înălţime uniformă. Şi nu voia să rişte, să leşine după o lovire de un fragment de stâncă. Ar fi însemnat să ajungă iarăşi în puterea lui Thomson, cu toate acestea se lovi de un obstacol cu capul. Concomitent auzi deasupra sa vocea lui Petre, care aici se auzea surd şi înfundat.

— Zăvorul e prea tare, domnule George. Nu putem ridica clapa.

Kern şi Hahven, ieşiţi afară. Nebunul îl va duce pe George spre mare.

— Nu, sunt aici! Strigă George. Nu trageţi de clapă, Petre, voi putea mişca de aici imediat zăvorul.

Thomson îl ajunse însă iarăşi şi îl înşfacă. George avea mânerul zăvorului în mâna şi prin mişcarea de smulgere pe care o exercita asupra prizonierului său, nebunul ajută involuntar, la deschiderea zăvorului.

Clapa zbură în sus. Thomson îi dădu lui George un pumn, încât acesta, timp de secunde, văzu stele verzi.

Nebunul îl târî pe George prin galerie. Îl ţinea pe fiul căpitanului de ambele picioare, târând trunchiul şi capul. George nu văzu altă soluţie decât să strige din răsputeri:

— Petre, Petre, repede, aici!

— Vin! răspunse de la mică distanţă şeful cârmaci. Tunelul e tare jos, trebuie să am grijă. Au, iarăşi m-am lovit. Rezistaţi domnule George, sunt îndată acolo!

O lumină orbitoare ţâşni deasupra lui George şi îl prinse pe Thomson care de groază se oprise şi-şi trase capul în spate.

Petre sări înainte, ajunse lângă George care era cu corpul la pământ şi doar capul şi-l ţinea cât putea mai sus. Cârmaciul îi trăsni psihopatului un pumn în bărbie, încât acesta fără o vorba căzu, aterizând lângă George.

George fu urgent ridicat de sub corpul dementului inconştient. Petre îl întrebă îngrijorat:

— Sunteţi rănit, domnule George? Tipul v-a târât ca pe-o legătură de paie pe podeaua de piatră!

— Nici un bai, Petre! N-a fost aşa de rău. Am avut grijă să nu mă rănesc!

Uriaşul răsuflă uşurat, apoi întrebă:

— Thomson e mort?

— Da de unde!

— Numai ameţit?

— Da.

— Trebuie să-l legăm.

Petre se şi apucase de treabă, sfori avea mereu asupra lui. George continuă:

— Îl vom duce apoi la submarin şi îl predăm doctorului Bertram.

— De fapt nu merită, fu părerea lui Petre.

— E bolnav psihic, Petre.

— Ei, da!

Petre nu era cu totul de acord, dar se supuse dorinţei lui George. Un matroz intrase în gang. Petre se îndreptă spre el şi spuse:

— Aici totul e în ordine, Kurt! Du-te afară şi cheamă oamenii!

Thomson începu să ofteze. George avu iarăşi destulă putere să-i

ajute lui Petre să-i ducă pe dement afară.

În timp ce Petre rămase cu psihopatul, George căută cu camarazii săi o ieşire din cetatea de stânci.

El ştia aproximativ, unde se găsea tunelul prin care îl târâse Thomson când l-a dus prima dată la ţestoase.

Matrozii descoperiră curând şi blocul de piatră care pe această parte a zidului închidea tunelul. A fost relativ uşor să fie dat la o parte, Mulţumit George îşi dădu cu părerea:

— Mai bine ca peste zid. Am destule cucuie, nu-mi lipsesc altele noi!

* * *

George şi matrozii se întoarseră la Petre. Îl cărară pe Thomson cu schimbul, la început, până ieşiră prin tunel afară.

Înainte de a ajunge la plajă, Petre îi adună pe ceilalţi matrozi care mai căutau pe insulă.

Camarazii transportaseră deja cele două ţestoase vânate, cu toată greutatea lor, cu două bărci metalice uşoare. A treia barcă îi purtă pe George, pe Petre, pe Kern şi pe Thomson.

— Oare îi poate ajuta cu ceva doctorul Bertram? întrebă încet George?

— Să sperăm! îşi dădu Petre cu părerea. Altfel ar fi fost mai bine să-l fi lăsat aici.

Drumul spre submarin cu bărcile de aluminiu adânc scufundate ce cărau ţestoasele şi oamenii, nu era uşor. La o mare mai agitată, ar fi fost periculos să se supraîncarce aşa bărcile.

* * *

Căpitanul Farrow era deja neliniştit. Expediţia de vânătoare durase prea mult.

Plin de uimire se uita le cei veniţi, mai puţin, la ţestoase cât la Thomson.

George dispuse ca nefericitul, pe care nu se putea supăra, să fie dus în infirmeria vasului. Abia atunci îi dădu tatălui său care-l urma cu doctorul Bertram raportul amănunţit. Căpitanul scutură de câteva ori din cap când a aflat de întâmplarea lui George şi la urma spuse:

— Mulţumesc lui Dumnezeu, ca te-ai întors sănătos. Cele câteva cucuie trec. Să înveţi însă că fiecărui om i se pot întâmpla greutăţi, chiar şi la acţiunile cele mai simple, fără ca ei să aibe vreo răspundere. Apoi se îndrepta către doctorul Bertram care deja se ocupa cu Thomson şi-l întreba cu compasiune.

— Îl veţi putea ajuta pe domnul Thomson?

Doctorul Bertram ridica scurt din umeri şi răspunse:

— Să aşteptăm!

George a adus şi lada de tablă din coliba de crengi a lui Thomson. Aceasta fu adusa în cabina infirmeriei.

— Aparţine lui Thomson? întrebă căpitanul arătând spre lada?

— Da, tată. Era în coliba lui.

— Îi vom verifica conţinutul. Poate ca îl va ajuta pe doctor să-l vindece.

Se dovedi că Bob Thomson era posesorul unui mic cuter. Ultima înregistrare în jurnalul de bord ce se afla, între cărţi şi hârtii, în ladă, menţiona vreme foarte proastă, furtunoasă. Cuterul s-a izbit mai târziu de stânci cu siguranţă şi doamna Thomson s-a înecat sub ochii soţului ei.

— Trist, trist, murmură Farrow, să sperăm că dacă se va vindeca, Thomson nu va mai fi mai nefericit ca înainte. Pe mica insulă ei a trăit ca nebunul ţestoaselor ca să zic aşa, într-o stare de reverie.

— Dacă îşi redobândeşte facultăţile mintale normale, va avea puterea să biruie suferinţa. Timpul vindecă toate rănile, chiar dacă va rămâne ceva, ce nu poate fi biruit în întregime. Dar asta îl face pe om mai matur şi mai puternic îşi dădu cu părerea doctorul Bertram.

George era foarte tăcut.

— Nu mai spui nimic? îl întrebă tatăl sau.

— Mă gândeam la viaţă, în general, răspunse George.

— Viaţa e totdeauna frumoasă! spuse căpitanul nu fără o anumită mândrie, plină de conştiinţa de sine.

— Şi periculoasă! zâmbi doctorul Bertram.

Submarinul rămase două zile aproape de ţărmurile insulelor Galapagos. Căpitanul nu se putea hotărî să plece mai departe, voind mai întâi să ştie de la doctorul Bertram dacă va fi necesară internarea pacientului într-o clinică de boli nervoase.

În dimineaţa celei dea treia zile, doctorul Bertram intră fluierând vesel în cabina ofiţerilor, ia micul dejun.

— Ce e? întrebă deîndată Farrow senior.

— Pacientul nostru e din nou limpede. Zguduielile sufleteşti din ultimele zile şi noul mediu i-au redat spiritului său claritatea. A fost un… Şi doctorul Bertram spuse un nume latin, ce denumea felul bolii lui Thomson. La naufragiului cuterului său s-a lovit cu capul de cârmă. Aşa i-a apărut tulburarea.

— Îşi aminteşte de viaţa sa pe insulă, întrebă George?

— Destul de exact, răspunse doctorul. Dar ce a fost în ultimele zile, când aţi fost cu Petre pe insulă, îi scapă. Şi e bine aşa!

Două ore mai târziu Thomson şi căpitanul Farrow, secondat de fiul său şi de Petre, avură în cabina ofiţerilor, unde Thomson dejunase ceva mai târziu ca ceilalţi, o lungă convorbire.

Proprietarul cuterului mulţumi din inimă lui George şi lui Petre, cei care au determinat salvarea sa.

— Acum ştiu cine sunteţi, spuse el în încheierea unei lungi discuţii. Prin moartea soţiei mele am suferit o pierdere grea. Dar eu trebuie să

mă întorc în Anglia să mă îngrijesc de fiica mea cea mică. Când am fost aruncat pe insulă, în urmă cu circa doi ani, m-am văzut înconjurat de o mulţime de ţestoase uriaşe. Ele erau tovarăşele mele de viaţă, credeam că trebuie să ma îngrijesc de ele, să le apăr de orice atac. Mi-am autosugerat, că ele au dus-o pe soţia mea cu ele în mare. Aşa a fost!

— Ne bucurăm cu toţi că sunteţi iarăşi ca mai demult, spuse George. Apoi aminti ce se întâmplase pe insulă de la apariţia sa şi a lui Petre pe insulă. Zâmbi când adăugă că, după internarea lui Thomson în infirmerie, supa de ţestoasă servită cu o zi după aceea, nu i-a plăcut deloc.

Încă în acea zi submarinul părăsi locul unde staţionase mai multe zile.

Într-o dimineaţă în apropierea unui port, puţin înainte de a răsări soarele, Thomson a fost debarcat, după o despărţire impresionanta.

Primise de la căpitan îmbrăcăminte, lenjerie şi bani suficienţi până în Anglia. La început el nu vru sa accepte banii fără sa încerce să îi restituie mai târziu, dar Farrow îl respinse zâmbind.

— Pe Insula noastră, a Odihnii, spre care vrem sa pornim nu avem încă posta şi nici nu ne gândim sa construim una.

Submarinul pleca mai departe, spre Insula Odihnii.

Aventurile submarinului Dox 187

Hans Warren

I.
GEORGE CĂUTA NUCI DE COCOS.

— NE APROPIEM DE INSULA TUAMAOTU, remarcă doctorul Bertram, care se afla în turnul „Dox”-ului, adresându-se lui George, fiul căpitanului Farrow, care se afla de asemenea în turn, admirând priveliştea mării.

— Nu erau cunoscute odinioară insulele sub denumirea de insulele Paumaotu? se interesă George.

— Aşa e şi aparţin posesiunilor coloniale franceze.

— Da, da şi am face mai bine, dacă le-am evita, zise acum şi căpitanul, care apăruse pe punte în apropierea turnului şi care se deplasa acum alene spre proră.

— Ar fi trebuit atunci să trecem prin faţa insulelor Marquese replică iarăşi doctorul, al cărui spirit de explorator şi cercetător îl determina să participe la toate aventurile şi periplurile submarinului de-a lungul şi de-a latul globului terestru.

— Mă mir că tatăl meu a ales să ţină cursul spre sud, observă George. Poate va mai merge încă şi mai spre sud, aşa încât să ocolească tropicul Capricornului. Trebuie să-l întreb.

Tânărul coborî scăriţa care ducea din turn pe punte, urmat de doctorul Bertram. Merserăm alături, până la proră unde veghea căpitanul.

— Pot să va întreb căpitane de ce aţi ales acest curs spre sud, întrebă doctorul plin de interes.

— Fiindcă am primit de câteva zile o cablogramă pe care am reuşit s-o descifrez îl lămuri căpitanul. Flota franceză face tocmai acum manevre, în porţiunea nordică a acestor ape. N-aş fi vrut să risc, de dragul unui drum direct, printre aceste insule către Insula Odihnei, să cad chiar în ghearele francezilor. Prefer să fac deci un ocol spre sud depăşind insulele Australe, evitând să dau bot în bot cu navete franţuzeşti participante la manevre.

— Şi de ce nu ne-aţi împărtăşit şi nouă temerile d-vs domnule căpitan, îi zise cu o notă de reproş în glas doctorul Bertram.

Căpitanul rămase serios:

— Situaţia devine într-adevăr serioasă pentru noi, întrucât e foarte posibil ca unităţi ale flotei coloniale să se găsească în apropierea insulei noastre, în mările Sudului. N-am vrut să vă alarmez prematur. Sper ca schimbarea asta de curs să ne absolve de toate grijile.

— Mi-ar fi plăcut mai degrabă ca „Dox”-ul nostru să treacă chiar prin mijlocul flotei astea franceze care ne caută cu atâta înverşunare, tată. Ne putem doar scufunda de-ndată ce se iveşte un vas de al lor. Dacă depăşim insula Tuamaotu scurtăm doar calea considerabil.

— Aşa o fi, tinere! Dar decât să-mi asum riscul de a cădea prizonier, mai degrabă navighez două zile în plus. E vorba de o mare manevră pe care o pregătesc aici francezii. Şi-au adunat toate navele de război, de jur împrejur. Marea mişună de vase mari de război franceze, adunate în zona insulelor Tuamaotu şi Tuba, până la cele din insulele Loyalty. Va trebui s-o luăm atât de mult spre sud încât poate vom ajunge să ocolim şi Noua Zeelandă.

O insuliţă apăru acum în vederea marinarilor de pe „Dox". George îşi duse ocheanul la ochi pentru a-i recunoaşte mai repede toate particularităţile.

— Va trebui s-o cotim puţin spre est, altfel trecem prea aproape de insulă, fu de părere căpitanul.

— Tată insula e foarte mică, face parte din grupul insulelor de est, partea cea mai estică de pe această rută. Precis nu e locuită de nici un european, în schimb pare să aibe cocotieri minunaţi pe plajă. Ce-ar fi să debarcăm doar atât cât să facem o provizie serioasă de nuci de cocos?

Doctorul sări în sprijinul propunerii tânărului:

— Nucile de cocos ar fi un aliment excelent de variaţie a meniului nostru obişnuit, care se bazează mai mult pe conserve, chiar dacă ocazional îl mai schimbăm cu peşte sau vânat mai mare. Sunt foarte hrănitoare!

— Trebuie să-i iei partea totdeauna lui George, nu-i aşa doctore! râse căpitanul. Dar fie! Din partea mea n-aveţi decât. Dacă n-o să observăm ceva ce să dea de bănuit, pe plaja insulei, după ce vom fi cercetat-o cum se cuvine, fireşte cu ajutorul ocheanelor putem să debarcăm să-i facem doar o scurtă vizită de curtoazie. Poţi să mergi într-acolo numai cu Petre, George. Ar fi de preferat. Dacă vezi că merită, poţi să ne faci semn şi mai trimitem câteva bărci uşoare cu marinari care să vă ajute să strângeţi o recoltă cât mai mare de nuci.

George era de-ndată plin de înflăcărare pentru apropiata debarcare. Va avea el grijă să pună pe toţi marinarii vasului ca să adune o cantitate cât mai mare de nuci de cocos.

— O să dau imediat de ştire lui Petre, ca să aducă pe punte părţile detaşate ale unei bărci de aluminiu, pe care s-o montăm acolo.

— Nu vreţi să ne însoţiţi domnule doctor? Poate că vom întâlni indigeni, cu care dumneavoastră veţi şti să vă înţelegeţi mai bine, decât am face-o noi! Nu prea am avansat în descifrarea limbilor polineziene, remarcă George.

— Vin cu plăcere! se bucură doctorul! Palmierii din care vom culege nucile par să fie aşezaţi ordonat la distanţe egale. E de presupus ca n-au crescut aşa din întâmplare, poate trăiesc totuşi europeni pe insulă.

— În acest caz mai c-aş renunţa la proiectata vizită. Nu ţin deloc să

ştie europenii că suntem prin locurile astea.

— Poate că trăieşte vreun colonist german pe insulă. O muncă atât de meticuloasă şi ordonată mai c-ar presupune mâna unui german.

— Totuşi ar fi mai bine dac-am alege o cu totul altă insulă, îşi mărturisi temerile-n continuare căpitanul.

— Dar un colonist german care trăieşte în recluziune de atâta amar de vreme se va bucura negreşit de vizita noastră, îşi apără George interesele.

Căpitanul râse numai.

— Păi nici nu ştim dacă trăieşte vreun colonist european pe aceste meleaguri şi discutăm numai aşa ca să ne aflăm în treabă. Vreţi să ştiţi ceva? Dacă un neamţ a iniţiat plantaţia şi un francez a luat-o în stăpânire, ce ne facem atunci? Vom nimeri-o cum e mai bine, nu-i aşa?

— Atâta pagubă! Ce ar putea să ne facă el, afirmă George cu voioşie.

— Prevederea este mama înţelepciunii, a fost de părere căpitanul. Vom suprima pur şi simplu din programul nostru partea cu vizitarea insulei.

George nu era de loc mulţumit cu decizia tatălui său. Tocmai acum era mai interesat ca oricând, să afle cine lucrează şi cui îi aparţine plantaţia aceasta atât de bine întreţinută.

— „Dox”-ul poate să ne aştepte în apele astea, tată propuse el. Vom vâsli până acolo numai eu şi Petre. Marea este calmă. Dacă trăiesc într-adevăr francezi pe insulă vom afla de la indigeni. Astfel vom putea să ne întoarcem la vreme, fără ca ei să aibe timpul necesar de a ne remarca. Cred că nu vom avea nici o neplăcere din partea asta.

— Uiţi tinere că indigenii au kanu-uri şi unele foarte rapide.

— Petre îi va întrece în orice caz, de aste poţi fi sigur tată, nimeni nu se pricepe la vâslit mai bine decât el.

— Te înşeli domnule George, interveni şi doctorul Bertram. Gândeşte numai ce viteză poate dezvolta un kanu, la care vâslesc de zor şaisprezece oameni.

— Şi cu ajutorul ocheanelor europenii pot descoperi submarinul înainte de a ajunge voi la el, mai adăugă ca un ultim argument căpitanul. De aceea ar fi recomandabil dacă aţi vâsli mai mult pe lângă ţărm. În caz că va fi nevoie veţi putea ajunge mai repede pe „Dox” şi acesta se va putea scufunda înainte de a ajunge indigenii la mal.

— Aşadar ne dai totuşi voie să întreprindem mica noastră expediţie, tată?

— Numai fiindcă sunt foarte curios eu însumi dacă pe insulă trăiesc germani.

În caz că există totuşi o plantaţie foarte bine întreţinută, ne-am

putea aproviziona cu nuci de cocos încât să ne ajungă până sosim pe „Insula Odihnei”

— Aduceţi o barcă de aluminiu pe punte, George şi dă-i de ştire şi lui Petre!

Repede ca fulgerul George ajunse în turn şi a început să coboare în mare grabă scăriţa de fier ce ducea în interiorul vasului, pentru a-i duce lui Petre vestea cea bună, că tatăl său consimţise să-i lase să adune nuci de cocos de pe insula ce se profila în zare. Menţionă şi posibilitatea de a întâlni un compatriot pe acea insulă.

Întrucât nu era de crezut că vor da cu această ocazie de cine ştie ce fiare de pradă mari, îşi lăsară carabinele grele la bord.

De băştinaşi nu aveau a se teme. De obicei aceştia nu luau vreo atitudine duşmănoasă faţă de europeni, cu excepţia celor care locuiau în insulele Solomon.

Aceştia mai păstrau vechiul obicei de a vâna ca trofee capete de oameni şi deşi triburile care locuiesc înspre coastă, venind în contact mai des cu lumea civilizată, îşi tăinuiesc mai degrabă aceste preferinţe, o fac nu atât din convingere, cât mai ales impresionaţi fiind de puterea de foc a oamenilor albi.

În timp ce câţiva matrozi voinici se îndeletniceau cu montarea micii bărci de aluminiu, pe punte, căpitanul dăduse ordinele cuvenite pentru oprirea submarinului.

Insula nu era departe, se putea distinge plaja, până şi cu ochii liberi. Încă şi mai clar se vedea ordinea, curăţenia frumoasei plantaţii de cocotieri, dovadă clară că în spate se găsea o mână pricepută de gospodar.

Băştinaşi nu se vedeau pe mal. După ce-şi privi ceasul de mână, căpitanul hotărî:

— Acum e tocmai timpul micului dejun. Obiceiul de a dejuna copios dimineaţa şi l-au păstrat nemţii chiar în ţari străine şi n-au renunţat la el nici la tropice, unde se obişnuieşte numai două mese pe zi. Dacă întâlniţi un fermier de obârşie germană, într-adevăr aici, atunci mă voi apropia cu „Dox”-ul de mal, pentru a-l saluta şi eu.

Între timp, barca uşoară de aluminiu fusese montată şi lăsată la apă. Următoarea se pregătea pentru lansare. Doctorul Bertram, George şi Petre, luară loc în prima, uriaşul luă în primire vâslele şi mica ambarcaţiune se urni cu viteză spre mal.

Cu mare atenţie George urmări arborii plantaţiei de cocotieri, care ofereau o privelişte unică şi completă în acelaşi timp. Pe măsură ce se apropiau de insulă deveneau vizibile cele mai mici particularităţi, dar încă nu zăriseră picior de om.

— Poate că muncitorii de pe plantaţie sunt deja ocupaţi în alta parte a insulei şi de aceea nu se zăreşte nimeni, îşi împărtăşi George părerea, doctorului care stătea alături.

— Pe plantaţiile de cocotieri nu se munceşte zilnic cum se obişnuieşte în grădinile din Germania sau Olanda, zâmbii doctorul. E de ajuns doar să culegi fructele pe măsură ce se coc. Se culeg doar cu puţin timp înainte de a sosi un vas comercial care să le încarce. Nu e necesar să fie păstrate în depozit, devreme ce stau foarte bine în palmieri.

De îndată ce mica ambarcaţiune metalică atinse scrâşnind nisipul plajei, George sări primul pe mal, cu ochii îndreptaţi spre palmieri. Cum ar putea ei ajunge la nucile de cocos, dacă nu căţărându-se în palmieri? Pe jos nu erau fructe căzute şi pe de altă parte, plantatorul nu avea la dispoziţie nuci pe care să le vândă pe bani.

De îndată ce Petre i se alătură, George îşi împărtăşi temerile.

— Nu va fi o treabă prea uşoară de a culege nucile astea, dacă nu se arată nici un băştinaş trebuie să ne urcăm chiar noi, pentru a da jos fructele astea. Cred că voi începe eu primul, să mă caţăr. Am văzut cum procedează băştinaşii în astfel de cazuri. Am nevoie de două crengi încovoiate în care să mă susţin.

— Ca să procedezi ca băştinaşii trebuie să dispui de oarecare experienţă, dragă George. Aşa de simplu cum spui nu cred că o să meargă, fu de părere doctorul la rândul lui.

— Păi am putea pur şi simplu să facem să cadă ramurile care susţin fructele, trăgând câteva gloanţe la noduri. Pe fiecare ramură se găsesc între 15 până la 20 de nuci.

Doctorul Bertram îl privi cu îndoială. Culegerea în maniera asta a fructelor i se părea şi mai nepotrivită decât căţăratul, pur şi simplu în copaci. Nu-şi exprimă însă, cu glas tare, rezervele ci spuse numai:

— Nucile sunt pe jumătate coapte, adică pentru noi, ideale pentru recoltare. Din nucile prea coapte se poate folosi cel mult uleiul de nuci de cocos.

George care privise între timp în stânga şi în dreapta, exclamă deodată bucuros:

— Ia uite acolo, două beţe cu cârlige de fier pentru căţărat în copaci. Sunt sigur ca le-au uitat muncitorii băştinaşi, când au lucrat ultima dată aici. Să vedem dacă le pot folosi cum se cuvine pe căţărat pe trunchiul palmierului ăstuia.

— Mai bine lasă-mă pe mine, domnule George. Nu uita că trunchiurile unor astfel de palmieri, ating înălţimi de 20 până la 25 de metri.

— Păi nu aşa ne-a fost înţelegerea, Petre, râse George. Ori eşti de părere că eu n-aş fi în stare şi singur să foc treaba? Mai zic dacă ar fi vânt şi trunchiurile palmierilor s-ar legăna, dar acum? Cu cârligele astea adaptate anume pentru urcat nu mi se pare deloc primejdioasă operaţiunea în sine.

George examină între timp uneltele, care dădeau o bună impresie

de soliditate şi rezistenţă. Erau atât de practice şi de stabile, încât doctorul se pronunţă:

— Uneltele astea sunt fără-ndoială de provenienţă europeană, sau cel puţin au fost confecţionate sub supravegherea unor europeni, încearcă-ţi norocul domnule George!

Acesta nu se lăsă rugat de mai mult şi-şi alese trunchiul unui copac ce părea încărcat până la refuz cu fructe. Îşi prinse cârligele, se dădu puţin înapoi şi începu căţărarea.

Puterea şi îndemânarea erau necesare şi aici, dar George nu ducea lipsă de aceste două atribute, călite în scurta dar aventuroasa lui existenţă. Tinereţea şi entuziasmul suplineau lipsa de experienţă şi încet, încet, lua „altitudine”. Era deja la jumătatea drumului când trebui să-şi încleşteze dinţii de durere, căci muşchii mâinilor şi picioarelor, începură să-l supere. Acest fel de exerciţiu îi era neobişnuit şi de aceea pentru a le putea face faţă trebuia să depună sforţări duble.

Strânse aşadar din dinţi cu stoicism şi-şi continuă urcuşul. În curând ajunse la primele fructe.

În zona crengilor încărcate cu nuci se putea sprijini uşor de acestea, astfel că pentru moment nu-i mai erau necesari pintenii.

Cu lama ascuţită a pumnalului pe care i-l dăruise Sanja, fiica prinţului indian Ghasna, desprinse prima ramură încărcată cu fructe, acestea căzură jos, cu un bubuit înăbuşit, deîndată ce atinseră pământul.

Cu mult zel George lucra în continuare, se bucura de pe acum de „carnea” zemoasă a fructelor pe jumătate coapte. Curând desprinse vreo cincisprezece ramuri încărcate cu fructe.

Mai multe nici nu se găseau în palmierul acela.

Dacă socotea că în fiecare ramură erau în medie douăzeci de nuci de cocos, atunci trebuie să fi adunat deja vreo trei sute de nuci. Încă doi arbori o să mai recolteze şi erau suficiente fructe pentru fiecare camarad pentru o lungă perioadă de timp.

George coborî, încet jos. Se dovedi însă că la coborât era mai greu chiar decât la urcat. Cu chiu cu vai ajunse jos îngăduindu-şi puţin răgaz, întinzându-şi cu voluptate mai întâi mâinile şi picioarele.

Petre dădu între timp semnale submarinului. Camarazii de pe „Dox” lăsaseră deja la apă alte trei bărci de aluminiu, pentru a transporta nucile recoltate.

George după o pauză îşi făcu deja preparativele pentru a se căţăra în al doilea palmier. Şi ăsta era încărcat cu fructe. Când fu deja jos pe pământ se adresă doctorului şi lui Petre, care se ţinuseră puţin mai deoparte în timp ce ploaia de nuci cădea de sus:

— Ce ziceţi? Am adunat destule? Trebuie să fie peste cinci sute culese deja. Mă gândesc să mai urc într-un palmier. Aşa sper că vor fi

suficiente, pentru o lungă perioadă de timp.

Doctorul căutase deja cel de al treilea palmier care era încărcat peste măsură de roade.

— Copacul acesta nici nu e aşa de înalt şi uite câte poame are! Dacă-l recoltăm şi pe acesta vor fi destule până ajungem acasă pe „Insula Odihnei”. Acolo avem şi noi palmierii noştri proprii.

George se urcă în al treilea copac şi începu să arunce ramurile încărcate cu fructe. După ce fu din nou jos, răsuflă uşurat.

— La urcat şi la coborât trebuie să câştigi oarecare experienţă. Altfel sincer să fiu, te epuizezi. Pe de altă parte nu-i invidiez deloc pe băştinaşii care se îndeletnicesc cu astfel de treburi şi asta zi de zi.

— La urcatul celui de-al treilea palmier, mi-a fost puţin teamă domnule George. Mişcările îţi erau cam nesigure, zise doctorul Bertram:

Marinarii debarcaseră între timp şi culesese toate nucile în cele trei bărci uşoare de aluminiu.

— Proprietarul plantaţiei va rămâne uimit când va constata că toate fructele de pe trei palmieri au fost culese în totalitate.

— E într-adevăr cam neplăcut să recoltăm pur şi simplu aşa fără să semănăm, adică fără plată, îşi mărturisi George dezgustul. Dacă am lăsa bani la rădăcina unui palmier? Dacă nu vine pe aici timp de câteva zile, vântul va sufla nisipul peste bancnote. Ce sfat ne puteţi da în această privinţă domnule doctor?

Dar doctorului nu-i veni nimic în minte în această privinţă. Petre însă îi atenţionă:

— Uite acolo vine un băştinaş, lui îl putem să-i înmânăm banii! Dar ce mutră are omul! Nu l-aş dori ca inamic!

II.
UN COMPATRIOT LA STRÂMTOARE.

BĂŞTINAŞUL AVEA O FIGURĂ, cum rar se poate vedea în Insulele mărilor de Sud: înalt, lat în spate dar îngust în şolduri. Mişcările sale aparent neglijente, trădau puterea unei feline, încordată pentru săritură. Ţinuta nu-i era lipsită de prestanţă. Se opri în faţa doctorului Bertram şi a lui George adresându-li-se într-o franceză aproape fluentă.

— Nucile de cocos îmi aparţin mie. Cine v-a dat permisiunea să recoltaţi.

— Mi-am luat singur această permisiune, răspunse George mai sec decât ar fi voit-o. Dar sunt gata să plătesc pentru aceasta. Eşti dumneata proprietarul plantaţiei? Ai învăţat de la un fermier german să îngrijeşti aşa de bine plantaţia? Sau ai cumpărat plantaţia de la un neamţ?

Băştinaşului nu-i plăcură evident întrebările lui George, astfel încât răspunse scurt:

— Da am cumpărat plantaţia de la un alb. Este încă pe insulă dar nu-i în toate minţite. Daţi-mi o monedă de aur pentru nuci.

Preţul nu era mare şi George îi dădu indigenului o moneda de aur englezeasca, pe care acesta o examina cu un certificat de autenticitate, constând în introducerea ei în gură şi presând-o între dinţi. Apoi o lăsa să alunece în buzunarul vestei sate.

Doctorul Bertram care devenise neîncrezător la auzul celor exprimate de băştinaş întrebă:

— Albul de la care ai cumpărat proprietatea şi-a pierdut minţite? N-aş putea să-l văd? Printre oamenii albi, trec eu însumi drept unul care ajută la vindecarea acestora, poate îi pot fi de folos.

Indigenul examină încă o dată siluetele vânjoase ale marinarilor care se îndeletniceau cu încărcarea nucilor de cocos, privi apoi în largul mării, unde stătea submarinul, încruntă puţin sprâncenele, după care spuse:

— Vă aparţine cumva vasul de colo? Este un kanu de război al albilor. Aţi venit aici din cauza bolnavului? Nu este din tribul vostru, vorbeşte o altă limbă.

Camarazii se priviră cu înţeles. Să fi fost oare o aluzie la faptul că fermierul era german? Engleza o stăpânea întrucâtva şi indigenul deoarece venise în contact cu foarte mulţi marinari, care vorbeau mai ales englezeşte, iar franceza o stăpânea mai bine pentru ci o învăţase probabil la o şcoală de misionari.

De aceea George întrebă, tocmai pentru a da de rostul problemei în engleză:

— Vorbeşte cumva albul această limbă?

— Nu, el altcumva vorbeşte, veni prompt răspunsul într-o englezească pidgin (amestec de engleză, olandeză şi dialecte locale).

— Atunci nu poate fi decât un german îi răspunse de data aceasta George în limba maternă, dar adresându-se de fapt camarazilor săi. Trebuie să-l ajutăm neapărat pe omul ăsta.

— Aşa vorbeşte el. E din tribul vostru!

— Unde ai învăţat să vorbeşti aşa de bine franţuzeşte? îl întrebă mirat, la rându-i doctorul.

— Am fost soldat răspunse acesta cu emfază. Sunt căpetenia Tulopi. Am luat parte cu mulţi camarazi la marele război.

— Ptiu drace! Tocmai de aici şi-au recrutat francezii soldaţii pentru trupele lor?!

Doctorii Bertram vorbise franţuzeşte. Căpetenia scutură numai din cap.

— Nu domnule, am fost în Franţa, la o mare paradă. Am rămas mai mult acolo; aşa ne-a surprins războiul. Eu sunt sergent în armata

franceză! În coliba mea mai păstrez uniforma şi însemnele militare precum şi distincţiile pe care le-am primit.

Camarazii puteau prea bine să-şi imagineze că omul acesta puternic şi înzestrat fusese fără îndoială un bun soldat. George care purta o oarecare ranchiună francezilor şi era de înţeles de vreme ce aceştia urmăreau cu atâta înverşunare submarinul „Dox" al tatălui său care nu fusese predat la sfârşitul războiului îl întrebă mai departe:

— Atunci probabil că guvernul francez ţi-a cumpărat dumitale ferma neamţului, care trebuie să-şi fi pierdut minţile. Şi doar e uşor de înţeles nu-i aşa? Du-ne imediat la el!

Căpetenia Tulopi şovăi. În spatele lui apăru un al doilea indigen tot atât de înalt şi de puternic construit ca şi acesta.

Numai că de-a lungul întregii feţe a noului venit se lăţea o cicatrice urâtă. Poate că noul venit era el însuşi unul din camarazii de arme a căpeteniei şi sergent în armata franceză şi cicatricea era o amintire, a unei răni căpătată în război.

Căpetenia îi şoptii acestuia ceva în ureche. Al doilea indian dispăru imediat Tulopi se întoarse apoi înspre camarazi zicându-le:

— Urmaţi-mă. Albul se simte bine aici. El ne-a dat îndrumări şi sfaturi cum trebuie îngrijită ferma. Şi vedeţi prea bine că i-am urmat sfaturile. Războinicii mei sunt de asemenea şi foarte buni muncitori.

În timp ce camarazii îi urmau încet doctorul şopti:

— Tulopi este un indigen deosebit de inteligent Dacă nu-l facem să rămână paşnic el şi oamenii săi ne pot fi duşmani foarte periculoşi. Poate că ar fi mai bine ca doi din oamenii noştri sa rămână în urmă şi să dea de ştire camarazilor de pe „Dox", în caz că ni s-ar întâmpla ceva.

George dădu de ştire marinarilor, care tocmai îşi încheiaseră munca de încărcare a nucilor de cocos în bărci, să-i urmeze la oarecare distanţă şi să fie cu ochii în patru, pentru a da de ştire celorlalţi în caz de pericol. Spera ca satul lui Tulopi să nu fie departe şi ca lanţul acesta puternic dispersat de cei nouă marinari să fie suficient.

După un marş scurt, camarazii se treziră în faţa primelor colibe ale indigenilor, care făcea de asemenea impresie de ordine şi curăţenie.

Impresia generală de ordine şi curăţenie era cu atât mai remarcabila deoarece tocmai acest element era în mare suferinţă aici în insulele Polineziene.

Ajunseseră deja în mijlocul satului, în care trona la loc de cinste un palmier uriaş. Degeaba se străduiră să dea de urma compatriotului care îşi pusese atât de mult amprenta pe gradul de civilizaţie imprimat acestor locuitori. Tulopi strigă câteva cuvinte din piaţa satului. Nu dură mult şi apărură câteva fete îmbrăcate în veştminte albe, care aduseseră câteva butoiaşe cu vin de palmier George era în continuare neîncrezător şi-i privi întrebător pe doctor, care-l linişti.

— Nici o grijă domnule George. Vinul de palmier este bun, căpetenia bea şi el şi din acelaşi vas din care ne este servit nouă. Dar atenţie cum vorbeşti. S-ar putea să înţeleagă germana foarte bine. Dacă te pofteşte la băut, nu poate fi decât semn bun.

După ce butoaiele de vin se goliră, doctorul lăudă vinul care era excelent.

George remarcă primul, pe albul care se apropiase între timp.

— Iată vine şi omul nostru, şopti el doctorului şi lui Petre.

Noul sosit arăta foarte obosit, nu părea să ducă aici o viaţă prea plăcută. Lângă războinicul cu cicatricea de adineaori, păşea acum un om încovoiat de vârstă, cu o barbă căruntă care-i ajungea la piept şi cu un chip ascuţit şi slăbit. Părul fi era de asemenea zburlit, fără cărare. Hainele le avea confecţionate din material indigen de pe insulă, pe care după toate probabilităţile le cosese singur. Albul îşi ridică numai capul, când fu foarte aproape de camarazi, George tresări când văzu privirea omului încărcată de suferinţă. Străinul părea în vârstă de vreo cincizeci de ani. Boala şi clima însă îl îmbătrâniseră.

— Sunteţi german domnule de obârşie, deci un compatriot de-al nostru? îl întrebă îndată doctorul.

Albul încuviinţă.

— Putem face ceva pentru dumneavoastră?

O licărire de bucurie sclipi în ochii bătrânului european. Ar fi vrut să spună ceva şi apoi când fu pe punctul de a răspunde îşi lăsă numai privirea în jos şi-şi clătină capul obosit.

— Vedeţi, este din cauza bolii, fu de părere căpetenia. El nu vorbeşte niciodată, spiritul său nu mai este în el, doar un om vorbeşte ceea ce-i dictează spiritul său. Ce vrea să facem, de-abia scoatem de la el. Nici nu cred ca vă înţelege întrebările.

Europeanul stătea însă nemişcat, îşi ridică însă preţ de o secundă capul şi-i privi pe marinari de parcă ar fi vrut să le adreseze o rugăminte mută.

— După părerea mea are o frică grozavă de băştinaşi îi spuse în şoaptă George, doctorului Bertram. Sunt convins ca înţelege şi poate vorbi. Vedeţi c-a dat uşor din cap. Trebuie să-l luăm la bordul submarinului. Spuneţi-i căpeteniei Tulopi că în calitate de medic, vreţi să-l examinaţi foarte amănunţit, dar nu aveţi aici aparatura necesară şi-o o veţi face doar la bordul submarinului. Dacă Tulopi n-are gânduri rele, sau nu i-a cauzat vreo nedreptate, nu văd de ce s-ar opune.

— O să încerc dar nu ştiu dacă va folosi la ceva, şopti doctorul. Dacă vrem să-l ajutăm trebuie să uzăm de viclenie. Se întoarse spre căpetenie şi zise pur şi simplu:

— O să-ncerc, să-l ajut pe omul care provine din tribul nostru. Trebuie să vină cu noi pentru a-l examina cu atenţie. Altfel nu pot să-l vindec. Ştii foarte bine din timpii stagiului militar ca un doctor uzează

de instrumente specifice dacă vrea să vindece vreo boală rară, sau să facă un control medical amănunţit. Toate aceste instrumente le am la bordul vasului nostru.

Tulopi făcu un gest de apărare şi le explică cam în grabă:

— Nu se rezolvă aşa! El nu va merge. E prea bolnav pentru aceasta. Am vrut să-l ducem odată pe un vas şi n-am reuşit. S-a enervat foarte tare. Nu cred că poate fi vindecat.

George care-l privea pe căpetenie văzu că acesta-i arunca priviri foarte ameninţătoare. Germanul ridică din nou capul. Se vedea că luptă cu sine pentru a spune ceva, dar închise din nou ochii după ce surprinse ameninţarea din gesturile şi spusele căpeteniei.

George era convins că numai din teamă faţă de căpetenie şi războinicii săi, acesta nu voia să vorbească.

Albul se întoarse şi se-ndepărtă, condus de războinicul cu cicatrice. Acesta avea ţinuta unui paznic de închisoare, care tocmai îşi condusese prizonierul.

— Atunci ne vom întoarce pe vasul nostru, replică George în franceză şi făcu o mişcare de lehamite la adresa celui care tocmai se îndepărtase. E inutil să ne batem capul cu el. Nucile le-am plătit aşadar. Dacă mai venim prin regiune vom mai cumpăra cu plăcere şi altele de la dumneata, căpetenie Tulopi.

Dădu din cap cu prietenie şi se întoarse dând să plece. Doctorul îl înghionti mirat şi-i şopti nemţeşte:

— Vrei cu adevărat să-l abandonezi pe omul nostru domnule George?

George ridică numai din umeri şi grăbi pasul, se gândea cum să facă mai bine să-i fie de folos bătrânului plantator, pentru că era de-acum pe deplin convins că avea datoria de a-l ajuta, mai ales că-şi dăduse seama că totul nu era decât opera acestui fost combatant al armatei franceze, sergentul sau căpetenia cum se numea acum, Tulopi.

Tulopi îi însoţi cu o parte din camarazii săi până pe plajă. Băştinaşii se opriră, până ce cele patru bărci uşoare de aluminiu ajunseră la submarin, stând acolo nemişcaţi pe plajă. De-abia două din cele patru bărci de aluminiu fură trase înăuntru şi submarinul se îndepărtă încet, că dispărură şi aceştia sub palmieri. George între timp îi prezentă tatălui său un raport amănunţit. Doctorul Bertram care li se alătură, adeveri şi el.

— Sunt absolut convins că, compatriotul nostru numai de teamă faţă de indigeni n-a deschis gura.

— Din chiar spusele căpeteniei rezultă că plantaţia a aparţinui odinioară acestui fermier. Acesta a dat şi dă în continuare indicaţii cum să fie îngrijită plantaţia.

— N-am putea pur şi simplu să aducem omul nostru pe submarin? întrebă căpitanul.

— Nu prea cred că ar fi de acord băştinaşii cu luarea acestuia, replică doctorul.

— Aşadar nu ne mai rămâne decât să-l eliberăm folosindu-ne de diplomaţie sau viclenie cum s-o fi numind, fu de părere George.

— Ne vom apropia din nou de insulă, de îndată ce se va lăsa întunericul! Până atunci să ne gândim cum am putea izbândi mai bine în acţiune fără vărsare de sânge.

— Căpetenia Tulopi este foarte bine instruit din punct de vedere militar, va continua să fie în gardă, opinie mai departe doctorul. Prea simplu nu ne va fi, să ne apropiem şi să-i facem scăpat pe bietul om.

— Am putea debarca în număr mare şi asta imediat, aşa încât căpetenia să nu fie în stare să se opună propuse căpitanul. Vom încerca să negociem cu el şi războinicii săi.

— Am putea la nevoie face uz de grenadele noastre cu gaze adormitoare sprijini de îndată propunerea George.

— Nu prea cred în astfel de negocieri, îi tăie elanul doctorul Bertram. Da, de acord, căpetenia este cu o clasă mai inteligent decât oricare dintre conaţionalii săi dar ar putea rămâne şi foarte încăpăţânat în hotărârea lui. Mai bine ar fi să debarcăm noaptea şi să încercăm să-i eliberăm pe european pe întuneric, înainte de a alarma tot satul.

— Am putea debarca în cu totul alt loc, decât de unde ar fi previzibil să sosim, propuse George.

— În teorie pare simplu, dar o să vedem că pe măsură ce lucrurile se precipită se vor ridica greutăţi peste greutăţi, pe care acum nici nu ne le putem prevedea, rosti gânditor căpitanul, insula nu e prea mare astfel încât Tulopi poate pune pază în orice parte a insulei ar vrea. Va trebui să navigăm până nu vom mai putea fi văzuţi de pe mal. Poate că între timp ne va trece prin cap o idee mai bună.

— Ce-ar fi tată să ne apropiem noaptea folosind amortizoarele, pentru a nu fi auziţi. Petre şi cu mine am putea vâsli într-o barcă până pe insulă. N-o să întreprindem nimic ci vom sta ascunşi toată ziua următoare. „Dox”-ul va trebui să se îndepărteze fireşte pentru a nu putea fi văzuţi de pe insulă. Ziua o vom folosi pentru a ne aclimatiza cu împrejurările şi a elabora un plan de luptă la faţa locului. Dacă Tulopi în ziua următoare, nu ne va vedea şi nu va auzi de noi, va retrage o parte din oamenii săi de pază, dacă nu pe toţi. În aceste condiţii va fi uşor să-l eliberăm pe german în noaptea următoare.

— Unde vreţi să vă ascundeţi pe timpul nopţii? Pe de altă parte va trebui să vă deplasaţi pentru a face cercetări. În teorie sună frumos, dar în practică e mai greu. Planul are numeroase fisuri.

— Oricum trebuie să facem ceva, asta e mai presus de orice discuţie, intervenii doctorul.

— Da poate c-ar trebui sa dispărem din zonă câteva zile sau o

săptămână întreagă, făuri George la repezeală alt plan. Ne întoarcem în toiul nopţii, cu o duzină de marinari, care o să le aducă în dar un număr de grenade de gaze. Care o să-i transpună într-un somn binefăcător, în timpul ăsta noi îl eliberăm pe european şi ştergem putina.

— O săptămână întreagă e un timp mult prea lung, se plânse doctorul Bertram. Tulopi a devenit foarte neîncrezător, mă gândesc să nu-i facă ceva omului nostru în acest răstimp.

— Ei, mai lăsaţi-mă să mai chibzuiesc şi eu niţel, interveni la urmă căpitanul.

Cei trei camarazi păstrară un timp tăcerea. În sfârşit căpitanul lua cuvântul:

— Dacă examinez toate variantele, găsesc că propunerea iniţială a lui George ar fi cea mai nimerită. Să vedem dacă n-o putem îmbunătăţi.

În curând insula dispăru din câmpul vizual a marinarilor de pe submarin. La început Farrow menţinu o oră întreagă cursul constant spre sud, apoi constatând că nu se vede-n lung şi-n lat nici un vas, nici o primejdie deci, dădu ordinul de oprire a motoarelor.

„Dox"-ul se legăna încet pe suprafaţa scânteietoare a valurilor ce reflectau razele puternice ale soarelui. Echipajul primise liber, cu excepţia marinarilor de serviciu. Domnea o vie animaţie la bord. Unii pescuiau pe puntea vasului, alţii îşi spălau lenjeria, în vreme ce alţii făceau baie, având însă grijă să nu se îndepărteze prea mult de submarin, în caz că santinelele de pe punte ar fi semnalat prezenţa vreunui rechin prin preajmă.

George făcu şi el o baie, renunţă curând însă, înapoindu-se în cabina lui, preocupat încă cu făurirea celui mai bun plan de a-l scoate pe plantatorul neamţ din mâinile oamenilor lui Tulopi Căpetenia nu era un om pe care să-l subapreciezi. Tatăl lui avea perfectă dreptate, ar fi fost foarte greu să stea ascuns pe insulă o zi întreagă fără a fi descoperiţi. În desişul îngrijit aparţinând plantaţiei de pe mal nu va găsi o bună ascunzătoare şi cum se va putea apropia fără a fi simţit de sat?

În sfârşit îi veni o idee, pe care o consideră bună. Alergă în sala maşinilor unde îşi făcuse mai cu seamă prieteni, care-i puteau confecţiona ceea ce dorea. Rugă pe doi mecanici să-i confecţioneze o pereche solidă de cârlige din acelea pe care le folosise la culesul nucilor. Le descrise exact ceea ce dorea. Marinarii înţeleseră repede şi se puseră de-ndată pe treabă. După câteva ore dorinţa îi era îndeplinită. Perechea de cârlige era impecabil realizată şi făcea cinste celor ce le fabricaseră. George le mai ceru încă o pereche de cârlige dar acestea de fier, de data asta pentru Petre.

Când fu gata alergă la Petre care stătea în sala echipajului la o

ceaşcă de cafea.

— Petre, m-am gândit că ar fi foarte greu să rămânem pe insulă nedescoperiţi o zi întreagă. Mai întâi nu sunt locuri bune pentru a ne ascunde şi în al doilea rând, chiar de-ar fi, ce folos când nu putem întreprinde nimic de acolo. Trebuie doar să stabilim unde sunt posturile santinelelor de pază şi la ce ore se schimbă. De aceea m-am gândit să ne furişăm în puterea nopţii aproape de sat şi să ne urcăm în doi palmieri de unde putem observa totul, fără a fi observaţi. Între ramurile palmierilor putem rămâne şi în timpul zilei, să vedem ce şi cum. Acolo sus nu va bănui Tulopi că suntem.

— Bună idee, îl lăudă Petre. O să stabilim poate şi locul de detenţie al prizonierului.

— Pe timpul nopţii Tulopi va organiza o pază straşnică mai ales în pădurea de palmieri, dacă nu cumva mă înşel. Marea majoritate a războinicilor săi se mai tem – cel puţin sper eu – de demonii întunericului. La nevoie putem juca şi cartea spiritelor pentru a face santinelele să dispară.

— Plantaţia asta atât de bine întreţinută ne va uşura furişarea pe timp de noapte, domnule George!

III.
PRIZONIERI.

GEORGE ÎMPĂRTĂŞI IMEDIAT noul său plan şi tatălui său care-l găsi bun. Îl avertiză asupra santinelelor pe care căpetenia le va pune cu siguranţă.

Tatăl şi fiul se puseră de acord, la ce oră să se apropie din nou de insulă şi în ce loc anume din partea de sud a insulei să acosteze pentru a le reuşi cel mai bine ce-şi propuseseră, în noaptea următoare, submarinul trebuia să sosească într-un anume loc. Sa o anumită oră, pentru a-l prelua pe George, Petre şi plantatorul neamţ, în caz că vor reuşi să-l elibereze. În caz că eliberarea nu le va reuşi, era prevăzută o debarcare a câtorva marinari vânjoşi care să atace satul cu grenade cu gaze adormitoare. Căpitanul voia să conducă el însuşi în varianta aceasta, desantul prevăzut.

George era foarte mulţumit că tatăl său îi rezervase partea cea mai dificilă a planului său. Se duse la culcare pentru a aduna forţe proaspete pentru nopţile următoare.

Se trezi puţin înainte de miezul nopţii. Mâncă bine şi se înarmă pentru expediţia prevăzută. În nici un caz nu voia să uite plosca de campanie cu cafea tare, pe căldura aceea din timpul zilei, îi va fi foarte sete era prea conştient de asta. Luă şi de-ale gurii bineînţeles. Brâul cu cele două pistoale şi pumnalul Sanjei erau arsenalul lui principal Luă şi muniţie de rezervă, gumă de mestecat, lampa de

buzunar, la care îi înlocui bateria veche şi perechea lui de cârlige pentru căţărat.

„Dox”-ul se apropie agale de insulă. Amortizoarele de zgomot fură puse în funcţiune. O barcă de aluminiu fusese deja pregătită pe punte. George şi Petre se aflau deja pe punte.

— Ei, o să vedem de-ndată Petre, dacă Tulopi ăsta a pus şi kanu-uri de pază împrejurul insulei. Noaptea, din fericire, este fără lună, care stă sub norii ăia deşi. Să sperăm că nu va veni o furtună să ne strice tot planul. N-aş vrea să stăm în coroana unui palmier, când acesta va fi încovoiat de vânt şi bătut de ploaie.

— Ei, asta chiar că ar fi neplăcut, mârâi Petre, zburlindu-se la cerul acoperit cu nori deşi. E chiar posibil să avem furtună.

— În cazul ăsta va trebui să ne dăm jos din palmier şi să ne căutăm pur şi simplu un adăpost.

— Dacă va ploua foarte tare, va tuna şi va fulgera, indigenii se vor retrage curând în colibele lor, domnule George.

Căpitanul îşi apropiase vasul simţitor de insulă. O barcă fu lăsată la apă. George îi făcu semn tatălui său care se afla în turn iar Petre salută milităreşte. Cei doi prieteni luară loc în barcă. Petre vâsli încetişor apropiindu-se de insulă.

Când mai erau numai câţiva metri până la insulă. Petre încetă vâslitul. El şi George spionară desişul şi peste el, doar, doar, vor putea distinge prezenţa unei santinele postată acolo. Dar, în afară de zgomotul făcut de insecte sau de ţipătul vreunei păsări de noapte nu era nimic de perceput. Dac-ar fi fost ceva, experienţa celor doi obişnuiţi cu viaţa în jungle şi la tropice, le-ar fi venit în ajutor. În afară de foşnetul frunzelor şi unduirea crengilor şi a copacilor încărcaţi de roade nu era nimic de auzit.

Petre vâsli mai departe până atinse ţărmul. Desişul aici ajunsese până în apropierea apei care scălda plaja. De fapt nu era vorba de nici o plajă, ceea ce convenea de minune celor doi. George se ghemui la prova micii bărcii de aluminiu. Cu prudenţă împinse înapoi rămurişul unui tufiş mai des şi trase barca, acolo, ascunzând-o cum putu mai bine, acoperind-o cu verdeaţă.

Barca stătea aici bine ascunsă. Fiecare tufiş în parte, nu-i puteau cerceta războinicii Tulopi chiar de ar fi vrut-o. Doar printr-o întâmplare putea fi descoperită şi ca o astfel de întâmplare să se petreacă, era puţin probabil. Petre mai priponi barca cum putu mai bine, ca nu cumva să se urnească de la sine, datorită vântului sau furtunii dacă se va produce. Rafale de vânt puternic, încovoiau deja coroanele palmierilor înalţi. Petre îi şopti lui George:

— Cred că este mai bine, dacă aşteptăm aici. E de-ajuns de-abia mâine dacă ne căţărăm în palmieri. De ce să nu petrecem cât mai puţin în poziţia aceea neplăcută pe care o vom avea-o acolo sus, în

palmieri.

— Crezi că va veni curând, furtuna?

— Da, domnule George.

— Poate vom reuşi în timpul acesteia să ne strecurăm cât mai aproape de sat, Petre.

Tunetul va acoperi toate zgomotele pe care le vom face şi furtuna va mâna toate santinelele înapoi în sat. Pe de altă parte ne vom putea strecura foarte bine la lumina fulgerelor.

— La fel de bine vom putea fi şi văzuţi!

— Trebuie să ne asumăm acest risc, Petre.

Prima răbufnire a furtunii se făcu deja simţită asupra insulei.

— Bine c-am reuşit să atingem malul şi c-am priponit bine barca.

— N-aş fi vrut deloc să mă surprindă furtuna în coaja aia de nucă.

Din ce în ce, rafalele de furtună se înteţiră. Încă nu începuse ploaia. Din depărtare se auzeau primele bubuituri ale furtunii, care se apropia din ce în ce.

Era o furtună clasică tropicală. Începu să ploaie, aşa de parcă s-ar fi deschis toate baierele cerului, de parcă ar fi explodat toţi norii şi masele de apă şi-ar fi pus în gând să inunde tot pământul. Fulgerele brăzdau ca nişte cicatrici imense, roşii, orizontul, negru ca smoala. Tunetele păreau să nu mai sfârşească şi să nu mai aibe pauză.

Răscoala naturii, convenea camarazilor, deşi erau uzi până la piele. Nu-şi căutară nici un adăpost, pe care de altfel aici în tufişuri cu greu l-ar fi putut găsi. Nici frunzele late ale palmierilor nu erau un adăpost contra torentelor care cădeau din cer.

Chiar de-ar fi fost plantate posturi de pază pe coastă, era puţin probabil să nu-şi fi căutat adăpost în colibe.

Tocmai furtuna, prin elementele ei imprevizibile şi prin furia dezlănţuită ce părea o pedeapsă a celui ce avea asupra oamenilor mai puţin evoluaţi o influenţă covârşitoare şi copleşitoare şi nu-i de mirare că-şi căutau de multe ori refugiul, retrăgându-se în cele mai ascunse locuri şi unghere, până pedeapsa cerească înceta.

— Haide Petre, s-o luăm spre sat.

Uriaşul dădu numai din cap. George porni primul prin desiş, urmat îndeaproape de Petre. Umezeala nu avea ce să dăuneze armelor întrucât erau astfel fabricate c-ar fi putut face uz de ele şi sub apă.

După trei minute ajunseră în regiunea plantaţiei de cocotieri.

Aici se opriră puţin, îşi traseră sufletul. În timp ce fulgerele scăldau totul în jur, într-o lumină ireală. Nici o urmă de santinele aici. Chiar de-ar fi fost s-ar fi lipit strâns de trunchiurile palmierilor, pentru a stăvili cât de puţin şuvoaiele neîntrerupte de apă care cădeau din cer. George păşi cu grijă înainte, de la palmier la palmier Nu se vedea nici o urmă omenească. Ori că Tulopi nu postase aici nici o santinelă, ori că acestea se refugiaseră în sat din cauza furtunii. În sfârşit, după o

bucată bună de marş printre palmieri văzură primele colibe ale satului. În acelaşi moment, ca la comandă, se opri şi furtuna, aşa cum se întâmplă de obicei la tropice Doar tunete mai bubuiau în depărtare. Câteva minute mai târziu, luna apăru dintre nori şi lumină peisajul într-o lumină palidă. Camarazii se opriră sub pavăza protectoare a trunchiurilor unui palmier mai gros.

— Ce zici Petre, să îndrăznim să ne apropiem mai mult de sat?

— Mi-e teamă domnule George că Tulopi…

— Da, îl aud şi eu acum!…

Într-adevăr se auzi vocea puternică a căpeteniei care-şi vărsa mânia asupra concetăţenilor săi.

Camarazii nu puteau înţelege despre ca este vorba, dar George era destul de aproape de adevăr când îi şopti lui Petre:

— Acum îi ceartă pe războinici c-au fugit în sat de frica furtunii. Cred ca e timpul să ne căutăm doi palmieri în care să ne urcăm.

— Da, domnule George, va începe imediat să percheziţioneze întreaga plantaţie.

— Să luăm palmierii ăştia de aici, să ne urcăm repede până nu se dezlănţuie ostilităţile.

Camarazii îl auziră pe Tulopi dând ordine, în timp ce aceştia îşi începură urcuşul, pe trunchiurile palmierilor aleşi.

În curând George ajunse aproape de vârf între frunzele groase ale solidului palmier ce şi-l alesese ca reşedinţă temporară. Furtuna rupsese câteva frunze de palmier. Aceasta era în avantajul lui George, care-şi aranjă culcuşul în aşa fel încât să nu poată fi văzut de jos, dar să aibe o bună privire de perspectivă asupra împrejurimilor.

Băştinaşilor nu le putea da de bănuit deoarece şi-n palmierii învecinaţi situaţia se prezenta la fel.

Sigur se putea lua în consideraţie eventualitatea ca Tulopi să dea ordin să se adune frunzele rupte, acestea constituind materia primă pentru umplerea butoaielor de vin de palmier; speranţa era că nu vor începe imediat operaţia, ci abia în ziua următoare. Şi chiar dacă un astfel de ordin era dat, doar n-ar avea ei nenorocul ca echipa de lucru a căpeteniei să înceapă munca chiar cu palmierii pe care şi-i aleseseră.

George văzu că şi Petre îşi amenajase un ascunziş asemănător cu ai lui.

Îşi lasă privirea să alunece asupra satului, pe care-l putea supraveghea foarte bine de la înălţimea asta. În piaţa centrală a acestuia stăteau vreo douăzeci de băştinaşi înaintea căpeteniei care făcea gesturi energice înspre plantaţia de cocotieri. Cei certaţi nu întârziară să dispară curând pe sub palmieri. Cei doi, George şi Petre au avut noroc că s-au căţărat în copaci exact la timp. Câteva minute căpetenia rămase singur în piaţa satului. Apoi se îndreptă spre o colibă care părea puţin mai mică decât celelalte. Rămase puţin la

intrare şi strigă un nume pe care George nu-l putu înţelege. Câteva secunde mai târziu apăru o siluetă în prag, în care camarazii recunoscură de îndată figura firavă a plantatorului neamţ într-o atitudine supusă rămase în faţa căpetenie care îi spunea ceva şi din când în când făcea un gest ameninţător cu mâna. Căuta deci să-l intimideze pe prizonierul său. Era un semn că se aştepta mai degrabă sau mai târziu la o nouă vizită submarinului german. George era bucuros că el şi Petre se ascunseră atât de bine şi anume în palmieri, unde cu siguranţă nu-i va căuta nimeni. Neîncrederea căpeteniei nu dispăruse atât de curând. O debarcare la lumina zilei era deci cu desăvârşire exclusă. În cele din urmă, Tulopi expedie pe bătrân cu un gest poruncitor al mâini în colibă, unde dispăru curând.

Mai erau două ore până în zori şi lui George îi veni o inspirase subită. Dacă s-ar strecura împreună cu Petre în sat? Paznicii fuseseră trimişi pe plantaţie şi din cauza acestora nu aveau a se mai teme. Căpetenia se va duce şi el la culcare. Nici ceilalţi nu se vor trezi aşa devreme pentru a-i putea surprinde.

Poate că va reuşi să-l răpească pe plantator acum şi să fugă împreună până la barca de aluminiu. Vor trebui, nu-i vorbă să evite pe cât posibil santinelele din plantaţie, întrucât la lumina lunii vor fi vizibili de la mare distantă.

George părea din ce în ce mai câştigat de ideea asta. Era în orice caz mai bine, decât să aştepte încovoiaţi aici în palmier ziua întreagă. O astfel de zi ar trece îngrozitor de încet când te gândeşti că n-aveau voie să schimbe poziţia nici să se mişte cât de cât.

Tânărul mai aşteptă încă un sfert de ora până se convinse ca Tulopi se dusese într-adevăr la culcare.

Imită de trei ori uşor, ţipătul rândunicii de noapte, la anumite intervale. De îndată Petre privi spre el din palmierii alăturat. George îi făcu de îndată semn să coboare şi începu el însuşi operaţia.

Fără să facă nici un zgomot se dădu jos din copac. Câştigase ceva experienţă în urcatul şi coborâtul cu cârligele de căţărat. Întrucât nu văzu, în apropiere, nici o santinelă, alergă de îndată spre Petre, care tocmai terminase şi el coborâtul şi care-l întrebă uimit:

— De ce a trebuit să coborâm, acum când e atât de periculos?

— Acum cred că-i ocazia potrivită de a-l elibera pe german. Căpetenia s-a dus cu siguranţă la culcare, santinelele sunt pe plantaţia de cocotieri şi ceilalţi băştinaşi am observat că nu s-au trezit nici măcar la muştruluiala zdravănă pe care le-a tras-o paznicilor, căpetenia. Dacă-i luăm acum pe omul nostru, suntem deja la barcă înainte de a se crăpa de ziuă.

Petre cugetă şi el câteva clipe, după care adăugă:

— Sunt de acord. Putem încerca acuma, să sperăm că vom avea succes!

Cu băgare de seamă se strecurară cei doi spre sat.

George încetini deodată paşii şi-i şopti lui Petre:

— Dar dacă sunt plasaţi paznici şi aici în sat?

— O să-i iau pe răbojul meu, îi mărturisi Petre calm.

— N-o să apucăm de-a dreptul prin piaţa centrală, Petre.

— Dar pe unde?

— Să ne târâm mai întâi o bucată, paralel cu aceasta, până ajungem în vecinătatea colibei în care locuieşte omul nostru.

— Aşa să facem, domnule George!

Cu multă prudenţă se târâră mai departe. Coliba în care se găsea prizonierul şi-o întipărise George prea bine în minte, trecură de câteva colibe când George îi făcu prietenului său propunerea ca mai întâi să treacă pe la coliba lui Tulopi.

— În ce scop? întrebă Petre.

— Pentru a mă convinge că doarme într-adevăr.

— S-o facem deci!

Curând erau în faţa colibei căpeteniei, de unde se auzea un sforăit sonor. Probabil că Tulopi se înfruptase copios din vinul său bun de palmier, pentru a-şi îneca amarul înainte de a se duce la culcare. Voia în felul acesta să uite supărarea ce i-o pricinuiseră paznicii pe care-i plasase în plantaţia de cocotieri şi care dăduseră bir cu fugiţii la sosirea furtunii.

Camarazii ajunseră la colibă. Ascultară şi aici cu atenţie, până ce distinseră şi aici un sforăit sonor.

Mirat George îşi privi prietenul şi zise:

— Nu mai înţeleg nimic!

— Cum adică?

Prizonierul nostru doarme buştean. După ce a primit de la căpetenie…

— O săpuneală straşnică, îl completă Petre.

George dădu numai din cap. Camarazii mai aşteptară puţin.

— Păi să intrăm înăuntru şi să-l deşteptăm pur şi simplu propuse George.

— Poate că e pus în timpul zilei la munci atât de grele încât cade noaptea răpus de oboseală, fu Petre de părere.

— Să sperăm că nu se va speria când se va trezi cu noi alături.

— Ce-i drept, salvarea care i se oferă, e destul de neaşteptată, domnule George.

De-abia intraseră în colibă că George şi aprinse lampa lui de buzunar. Pe un pat de frunze stătea prizonierul. Avea ochii deschişi, doar puţin încruntaţi din cauza razei de lumină care-l orbea. Doar cineva sforăise! George lăsă lumina lampei sale să se plimbe în direcţia de unde veneau zgomotele.

În acelaşi moment sforăitul încetase. Dintr-un al doilea pat se ridică

în capul oaselor individul cu cicatricea aceea urâtă care-i brăzda chipul.

George scoase pistolul din brâu, pentru că băştinaşul agil ca o pisică şi cu multă prezenţă de spirit şi dădu să apuce o măciucă groasă care-i stătea în apropiere.

Înainte ca George să poată acţiona în vreun fel acesta scoase un strigăt prelung de prevenire, George vru sa tragă, dar Petre i-o luă înainte, recâştigând prezenţa de spirit.

Pumnul său izbi bărbia mutilatului care se prăbuşi cu un horcăit la pământ, George îl apucă de mâini pe european care se ridicase din patul său.

— Înainte, să dispărem de aici! spuse el lapidar.

— Nu pot face decât un pas, Tonga m-a legat zdravăn. Cheia se găseşte la el.

Îşi însoţi vorbele cu un gest ce indică un lanţ de chei ce atârna de un par la capătul patului unde dormise Tonga. Prizonierul însuşi purta un lanţ legat de glezna piciorului stâng care ducea la alt par..

În mare grabă căută el în brâul băştinaşului ameţit dar nu dădu de nici o cheie. Poate că sărise sau se pierduse în secunda de încleştare care urmase între Petre şi Tonga.

Între timp, afară începu animaţia. Răsunară ţipete şi din toate părţile se apropiară paşi. Se distingea chiar şi vocea sonoră a căpeteniei Tulopi. Petre îl împinse pe George de lângă Tonga.

— Trebuie să dispărem de aici, domnule George! Dar ne vom întoarce îi strigă el din nou, bătrânului plantator neamţ.

Înaintea colibei domnea un vacarm de nedescris. Se aştepta sosirea căpeteniei înainte de a se forţa intrarea în coliba de unde se auzise strigătul de avertisment.

— Prin spatele colibei, repede! strigă din nou Petre.

Îşi trase de îndată cuţitul şi începu să taie beţele elastice de bambus din care erau împletiţi pereţii colibei. George – şi dădu seama că nu va mai reuşi să găsească la timp cheia de la lanţul prizonierului şi alergă spre Petre pentru a-l ajuta. În acelaşi timp îl asigură, strigând peste umăr prizonierului, în timp ce-şi scotea pumnalul dăruit de Sanja:

— Vom veni cu siguranţă să vă salvăm, fiţi liniştit!

Spărtura provocată în peretele colibei era atât de largă încât amândoi se putură strecura afară. O fracţiune de secundă mai târziu Tulopi îşi făcu intrarea în colibă.

În timp ce Petre şi George o zbughiră printre colibele indigenilor, folosind haosul şi neorânduiala care domnea pe uliţele satului, auziră curând în spatele lor ţipetele căpeteniei. Tulopi nu întârziase să descopere pe unde reuşiseră să evadeze cei doi şi acum gonea după ei.

Acum era vorba să fugă, să se salveze, însă luptau pentru viaţa lor!

George luă direcţia în care se găsea plantaţia de cocotieri. Aceasta

o consideră Petre prea periculoasă.

— Gândeşte-te la santinele! îi strigă el tânărului sau prieten. George îşi păstră direcţia aleasă. În curând ajunseră la plantaţie. Pentru a-şi mai trage puţin sufletul se rezemară de trunchiul gros al unui palmier. Apoi îşi continuară fuga, oprindu-se în răstimpuri pentru a mai trage cu urechea. George schimbă din nou direcţia, luând-o spre tufişurile unde-şi pitiseră uşoara ţt micuţa barcă de aluminiu. Deodată pe lângă ei trecură în goană doi băştinaşi. Petre şi George de-abia avură timp să se ascundă îndărătul unor palmieri groşi ce-i aveau prin preajmă.

— Să sperăm c-a fost ultima sperietură! gândi George.

— Încă câteva minute şi ne vom putea considera scăpaţi, şopti şi Petre.

Tufişurile erau aproape şi acestea ofereau mult mai multă protecţie. În sfârşit ajunseră. George tocmai voia să intre în tufişuri, când în faţa lui apăru o mogâldeaţă ghemuită. Ceva strălucitor luci la lumina lunei şi care nu putea fi decât lama unui cuţit, George apăsă într-o parte braţul băştinaşului cu care acesta ţinea arma şi-l lovi cu toată forţa de care dispunea ameţindu-l.

Sări spre un tufiş, mai precis spre acela pe care în toiul luptei îl răscolise niţel. Cei doi camarazi se ascunseră cât putură de bine în spatele tufişului, continuându-şi drumul spre locul unde îşi lăsaseră barca. Drumul era mai scurt decât crezuseră, iată barca stătea la locul ei. Sări înăuntru.

Petre o trase din tufiş şi-o aduse la apă, după care apucă vâslele.

Din câteva opinteli serioase barca luă direcţia spre sud. Deodată se lumină de ziuă. Brusc, cum se întâmplă la tropice. Camarazii erau la vreo sută de metri de mal, când se desprinse un kanu la care trăgeau la vâsle nebuneşte mai mulţi indigeni.

Kanu-ul se apropia din ce în ce. George voia tocmai să tragă câteva focuri de avertisment în aer cu pistolul când ambarcaţiunea care se apropiase şi mai mult îi ciocni puternic din lateral.

Uşoara barcă a camarazilor se răsturnă, cei doi căzând în apă. Când George apăru la suprafaţa apei primi o lovitură zdravănă în cap şi, când începu să se scufunde, simţi cum cineva îl apucă de ceafă.

Prizonieri! Îi trecu prin minte, apoi i se făcu întuneric înaintea ochilor. Îşi pierduse cunoştinţa.

*

Deşteptarea nu fu tocmai plăcută. În capul lui George bâzâiau şi duduiau toate zgomotele lumii acesteia. De un lucru era conştient. Îl durea capul îngrozitor. Înaintea ochilor îi dansau luminiţe pestriţe. Cu mare greutate îşi putu ridica pleoapele pentru a privi în jur. Stătea în piaţa centrală a satului, în timp ce în jurul lui se adunaseră sătenii. Lângă el stătea Petre într-o poziţie ghemuită, el îşi deschisese deja

ochii şi privea cumva dezorientat în jur.

Aproape de cei doi camarazi stătea căpetenia Tulopi şi-i privea pe cei doi cu un aer victorios.

— Am picat în cursă, îi şopti George lui Petre şi se strădui să-i zâmbească dar fu mai mult o grimasă.

— Prea adevărat, din păcate, mormăi uriaşul.

— Ce-or face acum cu noi?

Petre nu răspunse, vorbiseră în germană.

Spre mirarea celor doi camarazi lua acum cuvântul căpetenia vorbindu-le într-o... germană deloc rea!

— Vă păstrez aici, ca pe compatriotul vostru. Va trebui să munciţi ca şi acesta.

— Ei, văd că vorbeşti nemţeşte. Unde ai învăţat-o?

— Am fost prizonier în Germania. Acum am şi eu prizonieri germani. Scularea, căci veţi începe lucru! Imediat!

IV.
O FUGĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ.

CU MARE GREUTATE SE RIDICARĂ cei doi camarazi de jos. Resimţeau loviturile grele pe care le primiseră şi care-i marcase atât, încât să le pricinuiască dureri fizice intense.

Şi Petre primise o lovitură grozavă de măciucă în cap când apăruse la suprafaţa apei.

— Haide, mormăi Petre, să le arătăm indivizilor!

Amândoi se ridicară, deşi resimţeau dureri atroce, George încercă să zâmbească, se întoarse spre căpetenie, folosindu-se de limba franceză, pe care Tulopi o stăpânea mai bine decât germana.

— Şi ce avem de făcut?

— O să ajutaţi la culesul nucilor de cocos! Puteţi doar foarte bine să vă suiţi în palmier, după cum am văzut, nu-i aşa? mai adăugă căpetenia râzând. Vaporul care trebuie să preia nucile va sosi peste două săptămâni. Până atunci toţi palmierii trebuie recoltaţi. Văd că v-aţi adus instrumentele necesare, ceea ce e foarte bine. Aici aveţi câte un cuţit. Feriţi-vă să vătămaţi palmierii. Nu încercaţi să opuneţi rezistenţă. Arătă spre şase războinici bine făcuţi care aveau misiunea de a păzi pe prizonieri.

— Frumos, n-am ce zice, fu de părere George?

— Orice, numai frumos nu, îl contrazise Petre.

— Daţi-i drumul, porunci căpetenia.

— Nu ajută la nimic Petre, zâmbii fiul căpitanului Farrow, prietenului său. Va trebui să ne căţărăm din nou în palmieri, de data asta ca sclavi a unei căpetenii din mările Sudului, trebuie să spun ca asta e ceva deosebit pentru noi.

Zâmbetul îi pieri cu totul lui George când acesta fu nevoit să se urce pe primul palmier. Ameţi curând şi trebui să-şi adune toate forţele, pentru a ajunge în vârf. Aici îşi trase sufletul niţel şi nu se sinchisi de vociferările ameninţătoare ale paznicilor.

Petre procedă la fel, până ce în sfârşit apăru Tulopi care le strigă înfuriat, de ce nu se apuca de lucru imediat.

Cu calm, George îl lămuri, că încă nu sunt în stare din cauza loviturilor primite şi pe care încă le mai resimt.

Şi când îl întreabă dacă i-ar face plăcere ca prizonierii să-i pice din înălţimea palmierilor şi să moară pe loc, căpetenia se dădu bătut. Aşa că obţinuseră răgazul de-a dormi câteva ore căţăraţi în vârful palmierilor.

Fură treziţi de Tulopi care le strigă, că pot coborî, fiindcă au sosit camarazii lor.

Amândoi lunecară degrabă jos şi George îl întrebă pe căpetenie, fără să ţină cont că şi-ar putea trăda emoţia, cum de-a fost posibil acest lucru. Tulopi îl lămuri cu un rânjet viclean:

— Am bănuit că vasul vostru se aţine pe undeva prin apropiere şi că după lăsarea întunericului, camarazii voştri vor încerca o debarcare. Le-am luat-o înainte şi am mers cu barca mea până am zărit vasul, l-am împărtăşit căpitanului că sunteţi în puterea mea. Este la mal, veniţi cu mine. Trebuie să-i spuneţi voi înşivă că viaţa vă va fi ameninţată dacă se va încerca o eliberare forţată sau o debarcare.

Într-adevăr, doctorul se găsea într-o barcă de război al băştinaşilor, la câţiva metri depărtare de plaja în care era golful. George alergă până la marginea plajei şi strigă:

— Am avut ghinion, domnule doctor! Acum suntem prizonieri şi trebuie să culegem nuci de cocos. Să sperăm că masa e bună, întrucât mi-e tare foame. Salută-l pe tatăl meu şi transmite-i ca o eliberare forţată nu-i posibilă. În acest caz căpetenia ne va ucide şi cred că o va face şi n-a spus-o numai de florile mărului. Spune-i sa meargă mai departe noi trebuie să ne împăcăm cu soarta noastră!

Bineînţeles ca George ştia prea bine că tatăl său nu-l va lăsa niciodată pe el şi pe Petre de izbelişte. Dar mai ştia că tocmai acum supravegherea era foarte atentă. În timp ce vorbea, îi făcu semn doctorului, ceea ce voia să însemne ca ei şi Petre vor încerca oricum să evadeze:

Doctorul îi ghici planul lui George şi-i spuse cu regret:

— V-am avertizat din răsputeri! De ce aţi întreprins aşa ceva? Nu era necesar. Poate căpitanul Farrow va reuşi să negocieze cu Tulopi şi acesta să consimtă să vă elibereze, pentru o sumă pe care o va fixa-o el însuşi.

— Deocamdată îi păstrez pe prizonieri, spuse Tulopi. După ce recolta va fi strânsă vom mai putea vorbi de suma de răscumpărare.

— Ei, atunci situaţia nu-i chiar aşa de disperată domnule George, zise doctorul, recolta va putea fi strânsă în aproximativ două săptămâni. În acest răstimp va trebui să vă acomodaţi pe insulă. Sunteţi chiar voi răspunzători c-aţi ajuns într-o astfel de situaţie.

Se adresă apoi căpeteniei Tulopi:

— Vom reveni peste câteva săptămâni, pentru a putea negocia cu căpitanul o sumă de răscumpărare. Bineînţeles că până atunci prizonierilor nu trebuie să li se administreze vătămări corporale. Asta e o condiţie absolut necesară.

— Vor lucra doar pentru mine, îl lămuri calm căpetenia. Asta nu le va dăuna în nici un fel. În patru săptămâni toată recolta va fi adunată şi atunci poate că o să-i cedez, dacă preţul va fi bun.

Strigă câteva cuvinte războinicilor săi din barcă care lăsară vâslele în apă şi lunga ambarcaţiune, a cărei construcţie durase ani, se întoarse pentru a ieşi din golf. George îi făcu semn doctorului, până ce barca acestuia dispăru în spatele limbii de pământ din dreapta golfului.

— Acum veţi primi de mâncare, spuse căpetenia. Apoi până diseară va trebui fiecare să recoltaţi câte şase palmieri.

Mâncarea, pe care o tânără băştinaşă le-o aduse dintr-o colibă învecinată celei a căpeteniei, se dovedi gustoasă şi bine pregătită.

La carnea de porc care era meniul principal, se alăturau legume şi specialităţi de palmier. George spuse mulţumit:

— Nu arată prea rău! Un pic de somn în orele de muncă şi dacă hrana va fi tot aşa, nu m-aş da în lături să mai rămân o vreme pe aici!

Îşi coborî vocea şi şopti mai departe:

— Problema e când s-o tulim de pe aici. Bănuiesc că noaptea vom fi încarceraţi asemenea bătrânului plantator şi ni se va pune câte un paznic în colibe. Cu ei trebuie să te socoteşti tu Petre, armele noastre se găsesc cu siguranţă în coliba căpeteniei. De acolo trebuie să le luăm!

— În noaptea asta e prea devreme pentru a încerca o evadare, răspunse Petre şovăielnic. Căpetenia a devenit prea neîncrezător şi ne va supraveghea cu atenţie.

— Tocmai de aceea trebuie sa facem cât mai repede fuga noastră să devină posibilă Petre. Că vom încerca atât de curând, nu va crede nici el.

— Dacă suntem prinşi iarăşi, ne va merge foarte rău.

— Sunt gata pentru orice, declară convins Petre. Să mergem acum la lucru. Prea uşor nu ne va fi să dăm gata cei şase palmieri. Ne va lua ceva timp.

Camarazii părăsiră coliba şi fură imediat luaţi în primire cei şase paznici care-i aşteptau deja. Acum începură cu adevărat să muncească, dar nu se grăbiră foarte tare, ci se arătară mai slabi şi mai bolnavi

decât erau în realitate.

Puţin înainte de apusul soarelui terminară cu recoltarea.

De pe ultimul palmier se coborâseră foarte încet. George poză chiar de parcă n-ar mai avea nici o putere şi-ar fi chiar pe cale sa se prăbuşească. Paznicii săriră să-l prindă şi poate ar fi făcut-o daca George s-ar fi lăsat să cadă cu adevărat la pământ. Cei doi păreau complet sleiţi de puteri de-ndată ce ajunseră la destinaţie. Se lăsară sprijiniţi de paznici pe drumul ce ducea spre colibe, după ce aceştia bineînţeles le luară cuţitele cu care lucraseră. George gemea des şi se prindea de cap. Avea acolo, ca şi Petre de altfel, un cucui straşnic, dar de durut nu-i mai durea nimic în realitate.

În sat, George îl lămuri pe căpetenie că aveau dureri de cap îngrozitoare şi refuzară cina deşi aveau acum după munca depusă o poftă grozavă. O făcură totuşi pentru a dovedi că suferă cu adevărat.

Aşa cum se aşteptaseră fură priponiţi pe timpul nopţii cu un lanţ de fier de unul din parii colibei. Cătuşa care fusese trecută peste gambă era prevăzută cu un lanţ puternic. Un paznic, luă în păstrare cheia, se ghemui între cete două paturi şi aţâţa din timp în timp focul pe care îl întreţineau pe timpul nopţi în colibă. Nu dura mai mult de o oră şi paznicul fu înlocuit. Cel ce-i luă locul era tot atât de puternic şi de înalt. Tulopi nu se încredea în nimic altfel ar fi lăsat paznicul să doarmă în colibă.

Camarazii aşteptară cu calm să vină timpul acţiunii. De-abia după înlocuirea celui de al patrulea paznic aceştia se liniştiră cu totul, toţi ducându-se la culcare, George îi făcu semn uriaşului său tovarăş.

Până acum amândoi stătuseră liniştiţi cu ochii închişi şi din când în când privind spre paznici când aceştia nu priveau direct spre ei. Acum uriaşul începu să geamă din ce în ce mai tare. Se aruncă încoace şi în colo pe pat, ca şi cum ar fi avut dureri foarte mari, se prinse de cap şi scoase sunete şi cuvinte fără noimă.

— Febră mare, îi spuse George paznicului deşi nu-şi putuse da seama dacă acesta îl înţelege sau nu.

Minute înşir îl privi paznicul pe Petre, apoi luă butoiaşul cu apă şi se apropie de aşternutul celui care gemea.

Privi neîncrezător spre George dar acesta stătea liniştit la locul lui. Liniştit acum dinspre partea asta, se aplecă cu butoiaşul în mână asupra lui Petre, în aceiaşi moment braţele uriaşe ale lui Petre zvâcniră în sus. Stânga lui lovi cu precizie bărbia adversarului care căzu de îndată în faţă.

Cu dreapta îl împinse de la piept între gât şi umăr, pentru a reuşi să-l mai lovească încăodată cu stânga în bărbie.

Cei lovit căzu peste Petre. Uriaşul îl depuse cu băgarea de seamă jos, apoi căută cheia ce-o avea ascunsa în şorţ. Râzând încetişor, Petre scoase cheia la iveală. Doar câteva secunde dură până ce camarazii

fură liberi.

Petre se aplecă din nou asupra prizonierului îl legă fedeleş şi-i băgă un căluş în gură – sfoară avea el totdeauna în buzunarul lui. Ascultă cu atenţie şi-apoi fi făcu semn lui George s-o ia spre uşă.

Afară era linişte completă. Auzii deodată un răsuflat adânc şi regulat chiar lângă intrarea în colibă. Acolo era deci postat un al doilea, care adormise şi el din cauza oboselii. Petre se apropie de ei. Nu era nevoie să-i ameţească şi pe acesta. Uriaşul îi vârî un căluş în gură. Cu ocazia asta, paznicul se trezi evident, dar n-avu timp să-şi dea seama în ce situaţie se găsea că Petre îl şi legase fedeleş şi pe cei de al doilea paznic de mâini şi de picioare, împreună îl traseră pe cei de al doilea paznic în colibă.

Când se aflară din nou în piaţa satului, se îndreptară spre coliba căpeteniei. Se adăpostiră în spatele colibei şi pândiră câteva clipe intrare în colibă. După ce auziră o respiraţie adâncă şi regulată ştiură că Tulopi dormea buştean. Întrară deci înăuntru.

Întrucât nu dispuneau de vreo lampă de buzunar, trebuiră să se mişte cu multa precauţie. Mai întâi se opriră un timp, până se convinseră ca cel care dormea se afla la dreapta lor. Petre se lasă în patru labe şi se târî până aproape de căpetenie. Secundele care urmară îi părură o veşnicie lui George. Se temea să nu fie pe podea butoiaşe cu apă sau cu vin de care Petre să se împiedece. În acest caz Tulopi s-ar fi putut trezi, deoarece ca băştinaş avea fără îndoială un auz ascuţit.

Cel puţin un minut totul rămase liniştit. George abia îndrăznea să respire pentru a nu se trăda. Inima sa bătea atât de năvalnic încât avea impresia că bătăile sale l-ar putea deştepta pe Tulopi.

Răsună o lovitură uşoară, înăbuşită, un geamăt scurt fu perceput, un fâşâit urmat de un scârţâit şi iarăşi… linişte.

— S-a făcut, şopti Petre prietenului său.

— Mai întâi sa căutăm lămpile noastre de buzunar Petre.

Pipăiră peste tot în colibă. Puteau să-şi mai permită ceva timp întrucât paznicul care fusese înlăturat de prima dată, de abia îl înlocuise pe predecesorul său. Mai erau încă vreo trei sferturi de ori până la o nouă înlocuire. Într-un colţ îşi găsi în sfârşit George brâul şi lampa de buzunar. O aprinse de-ndată având grijă ca numai o dâră fină să străbată între arătător şi degetul mijlociu.

Fâşia de lumină căzu asupra căpeteniei care stătea ghemuit fără cunoştinţă pe patul său. Abia acum găsi timp Petre să-l lege bine şi pe căpetenie, după ce folosi drept căluş o bucată din sorţul său.

— Hai să mergem să-i eliberăm pe european, propuse George. Cred că acum e momentul cel mai favorabil, zise şi Petre.

— Dar cum o să plecăm de pe insulă?

— Va trebui să luăm una din bărcile strămoşilor, domnule George.

— La kanu-uri va fi plasat de asemenea vreun paznic!

— Şi ce dacă!

— Ai dreptate. Să-i dăm drumul spre coliba europeanului.

Camarazii voiau tocmai să părăsească coliba căpeteniei, când de afară răsună un strigăt disperat de alarmă.

— Mii de draci! înjură printre dinţi Petre.

— O altă santinelă trebuie c-a observat ceva în neregulă.

— Repede în plantaţia de cocotieri!

Camarazii nu mai pierdură vremea, se strecurară repede din colibă, o cotiră pe după aceasta şi dispărură în plantaţia care se învecina cu coliba căpeteniei.

Alarmaţi fiind de strigătele santinelei mereu alţi şi alţi locuitori ai insulei se trezeau şi alergau spre piaţa centrală.

Credeau că albii au declanşat atacul asupra insulei, pentru a-i elibera pe prizonieri.

La o oarecare depărtare de sat, cei doi fugari se opriră, pentru a-şi mai trage sufletul. George zise acum abătut:

— Am fost atât de aproape de ţel şi iată ce s-a întâmplat!

— Neplăcut e, ce-i drept, consimţi Petre.

— Nu ştim dacă o să-l mai putem elibera pe compatriotul nostru în aceste condiţii, Petre.

— Nu cred c-o să fie de acord căpetenia. L-a făcut omului mult prea mult rău şi se teme că va fi pedepsit pentru tot ce a comis, dacă se va afla vreodată..

V.
ELIBERAREA.

GEORGE ŞI PETRE SE SFĂTUIRĂ îndelung cam ce-ar fi potrivii să întreprindă. Le trecură prin cap cele mai îndrăzneţe dar şi cele mai imposibile scenarii.

Aveau de altfel întotdeauna idei bune şi îndrăzneţe dar situaţia de acum părea aşa de încurcată încât nu le venea nimic în minte, care să fi avut şanse de reuşită.

— Va trebui fără plantator să parcurgem un drum lung într-un kanu al băştinaşilor, domnule George.

— Ai dreptate Petre. N-o să ne îndepărtăm prea mult, păcat ca nu ne-am luat şi cârligele cu noi. Am fi putut petrece încă o zi în copaci.

— Fără mine, domnule George. Acolo sus nu prea mă simt în largul meu, prea e incomod. Îmi înţepenesc toate oasele.

— Şi ce propui acum, Petre?

— Păi se ne ascundem pentru început în desiş. Aici ne vor găsi greu oamenii lui Tulopi.

Tânărul încuviinţă numai şi dete să se îndrepte înspre sud. Petre propuse s-o ia mai degrabă spre nord, întrucât Tulopi va căuta de

prima dată, tocmai pe direcţia sudică.

Într-un cerc larg, ocoliră acum cei doi fugari satul în care părea să domnească o mare agitaţie. George râse pe înfundate auzind larma şi zise:

— Aş vrea să-i văd acum pe Tulopi! Cred că turbează de furie c-am reuşit să-i scăpăm iarăşi. Dar paznicul pe care l-ai doborât prima oară, nu cred c-o să râdă prea mult. Dar iată, îmi vine o idee! Ştii tu, unde Tulopi ne va bănui cel mai puţin?

— Unde?

— Păi, chiar în satul lui!

Petre ramase uimit. Se gândi puţin la propunerea asta temerară.

— Păi, nici nu sună prea urât, fu el de părere. Întregul sat se dă de ceasul morţii să ne găsească. Dacă ne vom întoarce vom găsi numai femeile şi copii.

— Şi în plus vom putea să-l eliberăm pe compatriotul nostru în toată liniştea, mai adăugă George.

— Dacă nu ne reuşeşte acum a nu vom reuşi niciodată, Tulopi o să-l păzească atât de bine încât nu vom putea ajunge niciodată în preajma lui.

— Da, în sat domneşte mare tărăboi acum. Asta aşa e! Asta e în avantajul nostru, trebuie s-o recunosc. Dar i-auzi, lumea din sat parcă se repartizează pe grupe. O trupă pare să vină spre noi. Numai de nu ne-ar vedea!

O grupă de oameni se apropia de cei doi camarazi. Asta se auzea foarte clar; acum totul depindea de cum o să-i păcălească. Nu se ascunseră din calea lor, ci, dimpotrivă, merseră spre ei sperând ca nu se desfăşuraseră încă într-un lanţ prea larg şi, în ultimul moment i-ar putea oarecum evita, trecând pe lângă ei.

Ceva îi făcu totuşi pe aceştia să se răspândească pe o distanţă mai mare, deoarece din timp în timp îşi adresau chemări. Asta era o greşeală din partea lor, întrucât acum, fugarii puteau să-şi dea seama unde erau oamenii izolaţi.

La stânga lui Petre şi lui George răsună o voce ascuţita, probabil că aparţinea unui războinic tânăr care-şi începea cariera tocmai acum.

Lui îi lipsea de bună seama experienţa pe care Tulopi şi oamenii săi o dobândiseră în vremuri de restrişte şi de lupte pe câmpurile de bătălie al marelui război mondial.

Fără a se mai înţelege prin semne sau vorbe, ambii camarazi se îndreptară tocmai în direcţia din care venea vocea recrutului. George o luă înainte, oprindu-se din loc în loc, în umbra palmierilor. Acum se opriră amândoi în dosul aceluiaşi palmier, spionând cu băgare de seamă în jur.

Ultimul strigăt al războinicului răsunase foarte aproape. Nu dură mult şi-l văzură, doar la câţiva metri depărtare. Mergea destul de

netulburat printre doi palmieri. Camarazii se opriră, neîndrăznind să mai facă o mişcare.

Tânărul războinic va trece foarte aproape de palmierul în dosul căruia se ascunseseră cei doi tovarăşi, dar aceştia nu mai puteau să-şi aleagă alt adăpost, pentru că s-ar fi trădat numaidecât.

Trebuiau să se bizuie doar pe faptul că neexperimentatul războinic va trece pe lângă ei, fără să-i vadă!

Acesta se apropia tot mai mult. Se vedea însă că nu are experienţa necesară, întrucât zăbovea cam mult în locurile luminate de lună.

Camarazii pe măsură ce se apropia războinicul se roteau în jurul palmierului păstrând un unghi favorabil pentru a nu fi văzuţi. Nu după mult timp acesta depăşise palmierul cu pricina. Mai aşteptară câteva minute, până ce alte strigăte răsunară pentru a reface lanţul care-i depăşise în impetuozitatea elanului pe care şi-l luaseră războinicii. Acum se puteau apropia fără pericol de sat. Urma partea cea mai grea a planului lor.

Trebuia multă prudenţă, viclenie şi îndemânare pentru a reuşi.

E adevărat că Tulopi îşi trimisese toţi războinicii în urmărirea lor, dar în sat mai rămăseseră totuşi locuitori. E drept bătrâni şi copii dar într-o mare forfotă şi agitaţie.

Pe de altă parte, paznicii care-l păzeau pe german rămăseseră în sat. Poate şi Tulopi însuşi rămăsese în sat. Se considera un mare strateg şi marii strategi nu iau parte la bătălie, ei rămân la Cartierul General pentru a conduce de acolo ostilităţile.

După ce se apropiară de primele colibe se opriră. Harababura dezlănţuită în sat era încă mare, dar nu se mai distingeau decât vocile femeilor amestecate cu scâncetele copiilor.

Copiii cei mai mari erau mai periculoşi, întrucât maturitatea minţii lor nu le permiteau să gândească obiectiv şi nimereau uneori mai bine, sau mai cu folos decât cu judecata adulţilor, ce gândeau superior.

Acum erau chiar la marginea satului, de unde însă nu se auzea nici un zgomot. Locuitorii de aici erau deja în piaţa centrală, sau în plantaţia de cocotieri.

Străduindu-se să nu facă cel mai mic zgomot, ajunseră în cele din urmă în spatele colibei unde era ţinut prizonierul neamţ.

Tensionaţi ascultară mai întâi, dar nici un zgomot nu se auzi din interiorul colibei cu pricina. Descoperiră că în colibă ardea însă lumina. O puteau vedea prin spărturile din spatele colibei. Locul pe unde evadaseră prima dată, fusese reparat dar nu aşa de bine încât să nu rămână locuri prin care puteau privi în interior. Prizonierul stătea pe un pat de frunze. Lângă el stătea un băştinaş, ce ţinea un cuţit în mână. Paznicul privea mereu spre uşa colibei. De bună seama Tulopi se temea de o nouă încercare de eliberare a prizonierului. Petre pipăi în jurul colibei, după care îi şopti lui George:

— Trebuie să încercăm să găsim spărtura pe care am făcut-o ieri.
— E aici, Petre!
— Da, dar e reparată.
— Nu prea bine, doar provizoriu.
— Păi atunci s-o facem la loc.
— O să încerc să tai beţele de palmier cu care s-a întregit în mare parte peretele.
— Să sperăm că nu va observa paznicul nostru.
— Are privirea mereu aţintită asupra uşii.
— Să-i dăm drumul deci, domnule George.
— O să încerc să ademenesc paznicul, făcând puţin zgomot.
— Să sperăm că nu se va năpusti înainte cu cuţitul.
— Va vrea să se convingă mai întâi despre ce este vorba.
— Dacă vei fi descoperit, ratăm totul domnule George!
— O să mă păzesc cât se va putea.

Fără să facă cel mai mic zgomot George înconjură coliba. Luna bătea astfel încât umbra colibei ajungea până în mijlocul pieţii.

Tocmai de aceea tânărului nu-i era teamă c-ar putea fi descoperit imediat, deşi siluete întunecate alergau la o oarecare distanţă spre piaţa centrală a satului.

Erau femei şi copii care se aţineau la o distanţă apreciabilă de coliba prizonierului.

George se lăsă la pământ şi se târî încet spre intrarea colibei.

În mâna stângă ţinea câteva pietricele culese în drum. Cu câţiva metri înainte de uşa colibei se opri. Dacă paznicul se va opri în uşă va putea să se pitească bine încă. Sau să se ascundă după colţ.

Acum aruncă prima pietricică care căzu în faţa colibei.

Distinse un zgomot în colibă, semn că paznicul era pe punctul de a ieşi afară din colibă şi a spiona ce şi cum.

Aruncă o a doua pietricică, auzi paşii santinelei apropiindu-se de uşă şi se trase repede înapoi. Se opri astfel încât sa poată zări o parte din uşa de la intrare. Paznicul ieşii în pragul uşii şi se uită în jur la femeile şi copiii adunaţi în piaţa centrală. Ridica pumnul ameninţător către aceştia şi le strigă câteva cuvinte.

Îndată, aruncă următoarea piatră, de data asta una mai mare care produse un zgomot deosebit. Cu o înjurătură, paznicul fu din nou în pragul uşii, privind în toate părţile. Lua desigur în consideraţie posibilitatea ca copiii din împrejurimi să arunce cu pietre vrând să-i joace neapărat vreo festă.

George se bucură la ideea ca Petre avea mai mult timp la dispoziţie pentru a lărgi spărtura. Curând se dovedi că tocmai asta făcuse. Vorbele de ameninţare pe care le rostea paznicul asupra copiilor inexistenţi din piaţa oraşului îi pieră acestuia pe buze şi locul acestora fu luat de un horcăit.

Silueta acestuia dispăru curând din prag. George auzi un bufnet înfundat şi ştiu imediat ce s-a întâmplat. Petre intrase prin spărtura făcută în colibă, îl înlăturase pe paznic şi-l trase în interiorul acesteia. Acolo îl ameţi cu o lovitură de box aşa cum ştia el mai bine. Repede se târî tânărul înainte şi spionă mai întâi prin uşa. Aproape de perete îl văzu pe Petre, care tocmai era pe punctul de a-l lega pe paznic şi a-i pune un căluş în gură.

George căută mai întâi cheia de la cătuşe în şorţul paznicului, amorţit de Petre. O găsi şi-l eliberă pe plantatorul neamţ care se ridică în picioare. Acesta-l privea încă mirat neştiind ce s-a întâmplat şi mai ales ce se va întâmpla de-acum înainte.

— Aţi venit într-adevăr să ma eliberaţi, murmură proaspătul eliberat din lanţuri, neîncrezător.

— De data asta ne-a reuşit, zise George.

— Da parcă aţi fost înşivă luaţi prizonieri şi siliţi să munciţi pe plantaţie.

— Păi de unde ştiţi toate astea? se interesă George Căpetenia mi-a relatat totul.

Am fost luaţi de multe ori prizonieri de către băştinaşii insulelor tropicale, în peregrinările noastre, dar am scos-o până acum mereu la capăt, ceea ce sperăm să-o facem şi de data asta. Am câştigat oarecare experienţă în materie îl linişti zâmbind.

Germanul asculta mirat, George însă continuă:

— Puteţi să alergaţi? Trebuie să ajungem neapărat la plajă să luăm unul din kanu-urile căpeteniei, pentru a putea părăsi insula.

— Să alerg aş putea eu într-o oarecare măsură. Dar despre evadarea pe care-o plănuiţi va fi ceva mai greu de pus în practică, răspunse plantatorul.

— Cunoaşteţi golful în care am intrat?

— Da.

— Se găsesc prin apropiere bărci de ale indigenilor?

— Tribul lui Tulopi posedă zece kanu-uri mari şi şase mici, veni răspunsul.

— Excelent.

— Tulopi are cele mai multe kanu-uri de război dintre toţi şefii insulelor din sud. De aceea se consideră acum, un mare războinic Este pretutindeni temut.

— Acest sentiment ne vom strădui să-l temperăm. Dar să pornim, nu vrem să pierdem timpul pe aici.

Germanul şovăia însă.

— Mai aveţi ceva deosebit pe aici? îl întrebă George.

— Da. Când Tulopi s-a întors de la război, am îngropat banii pe care-i aveam într-o casetă de fier. N-am putea s-o luăm? Trebuie să-mi creez doar o nouă existenţă! Tulopi mi-a luat plantaţia nu doar fiindcă

a venit el, ci fiindcă autorităţile au fost de acord.

— Dacă caseta nu este prea grea, o s-o luăm bineînţeles cu noi. Trebuie să facem un ocol mare pentru a o lua?

— Am îngropat-o la capătul golfului, acolo unde sunt păstrate kanu-urile.

— Atunci vom reuşi s-o dezgropăm!

— Încă o întrebare, interveni Petre.

— Vă rog!

— Ştiţi câţi paznici sunt în golful acela unde sunt păstrate kanu-urile?

— Am auzit când Tulopi a trimis doi oameni acolo.

— Şi când sunt schimbate posturile?

— Trebuie să stea acolo, până operaţia de căutare a dumneavoastră va lua sfârşit.

— Cum va reacţiona Tulopi, când va afla c-am reuşit să evadăm?

— Va turba de mânie şi cred că vă va ucide dacă-i veţi cădea din nou în mână.

— Nici o grijă! Nu-i va merge deloc bine, dacă se va ciocni din nou cu noi, acum când suntem în posesia armelor noastre.

Petre făcu semn că-i timpul de plecare. Cei trei se strecurară cu băgare de seamă afară. În şoapte, albul eliberat de curând, dădu indicaţiile necesare pentru a o lua direct spre golful unde erau plasate kanu-urile războinicilor. George prelua comanda micului grup, oprindu-se de multe ori şi trăgând cu urechea. Petre veghea asupra neamţului, să nu i se întâmple nimic rău.

După vreun sfert de oră auziră în faţă zgomote uşoare. Războinicii trimişi în căutare se întorceau în sat după expediţia lor zadarnică. Albii aleseră un trunchi gros, în dosul căruia se ascunseră de privirile războinicilor care treceau spre sat.

În curând se întoarseră şi ceilalţi locuitori. Din convorbirile pe care le purtau, puteau înţelege modul cum îşi dispuseseră forţele. Atât de aproape ca mai înainte, nu trecu nici un băştinaş pe lângă ei. Totuşi nu renunţară la prudenţă. După un timp, neamţul obosit îi rugă să-i acorde un scurt răgaz de odihnă care le căzu bine şi camarazilor.

— După ce mai merseră un timp, plantatorul îngenunche la rădăcina unui palmier gros şi începu cu mâinile să zgârie şi să sape pământul moale.

Petre îl ajută îndată cu ajutorul cuţitului său. Nu dură mult până ce dădu de caseta de fier. Aceasta nu era prea grea şi Petre şi-o puse cu uşurinţă pe umeri, apoi mersul continuă.

În sfârşit, bătrânul plantator se opri încă odată şi spuse:

— Îndărătul acelor tufişuri dese se găseşte golful cu kanu-urile. Santinelele sunt postate undeva lateral unde se găsesc palmierii aceea înalţi care le oferă un bun adăpost şi loc de mascare. De acolo pot ţine

sub observaţie întregul golf.

— Petre, acum trebuie să ne despărţim, propuse George. Eu voi merge spre stânga tu o vei lua spre dreapta.

— Vreţi să luaţi santinele de pe partea aia în primire, domnule George?

— Se înţelege doar!

— Prima lovitură de pumn trebuie să fie nimicitoare. Un strigăt de alarmă acum ne-ar fi fatal.

Proaspătul salvat, îi lămuri, că plaja are o lungime de vreo sută de metri. George merse vreo cincizeci de metri paralel cu tufişurile, rămânându-i să se târască între două tufişuri pentru a avea în supraveghere întreaga plajă, unde, la marginea acesteia, sub cei doi palmieri înalţi stăteau adversarii lor care nu bănuiau nimic.

Fără a face cel mai mic zgomot, fiul căpitanului Farrow se trase înapoi. Trebuia să ocolească puţin pentru a le cădea în spate, dar aceasta n-o putea realiza decât târându-se cu grijă înainte. Perseveră pe calea sa, până ce găsi locul potrivit de unde îşi putea declanşa atacul. La mică depărtare de el şi zări spatele santinelei. Acum totul depindea de cum va putea să străbată de repede mica distanţă care-i separa şi apoi de tăria şi precizia loviturii.

Tocmai când se gândea cum să ajungă mai bine la omul său, văzu cum dincolo, de cealaltă parte a plajei, a doua santinelă căzu fără să scoată un geamăt la pământ. Petre îşi terminase lucrul său în mod cât se poate de mulţumitor.

Înainte ca santinela de pe partea lui George, care-şi văzu tovarăşul prăbuşindu-se să se poată ridica pentru a-i veni în ajutor, George şi sări ca împins de un resort elastic, înainte. Cu stânga cuprinse beregata santinelei surprinsă de acest atac neaşteptat şi cu dreapta îl pocni în partea cea mai sensibilă a feţei ceea ce îl făcu să ameţească imediat. Petre o şi luase peste plajă, alergând. El îşi legase deja „omul” său şi-i înfundase un căluş în gură şi acum se asigură să-i meargă potrivnicului lui George tot aşa. Un strigăt uşor îi scăpă bătrânului german care-şi purta acum singur caseta şi care ieşise din tufişuri. Petre îi luă caseta acum şi-l conduse la un mic kanu pregătit pentru lansare la apă. Nu intrară însă în barcă ci se asigurară că toate celelalte kanu-uri sunt scoase din funcţiune, dar numai momentan, astfel încât să poată fi reparate şi pentru ca indigenii să nu sufere o pierdere nemeritat de mare.

După ce-şi terminară munca se urcară în kanu-ul unde îi aştepta temător, ghemuit într-un colţ, proaspătul salvat.

Petre îşi mână mica ambarcaţiune cu câteva lovituri puternice de vâslă spre larg. Camarazii parcurseseră doar o mică bucată de drum când auziră pe plajă ţipete şi o hărmălaie nemaipomenită.

Doi băştinaşi alergau ca apucaţi de colo până colo, ţipând cât îi

ţineau plămânii. Nu puteau fi decât cei doi războinici care erau meniţi să înlocuiască santinelele postate acolo. Strigătele lor avură succes, mai multe siluete întunecate, li se alătură şi pesemne nu le rămânea altceva mai bun de făcut decât să se alăture corului celor doi apucaţi.

În cele din urmă apăru şi Tulopi, a cărui voce puternică acoperi pe toate celelalte.

În mare grabă, au fost puse la apă kanu-urile cele mari. Strigăte puternice de disperare, se auziră din nou când îşi dădură seama că pe moment nu puteau fi folosite, întrucât apa intra în ele. Găurile nu erau prea mari, dar totuşi destul de mari ca pe moment să nu poată fi repede reparate.

Ţipete de furie groaznice, răsunară în spatele fugarilor, care se îndepărtaseră între timp destul de mult.

George apucase ei însuşi o vâslă şi trăgea din răsputeri alături de Petre. Cei salvat reuşi abia acum să-şi exprime întreaga mulţumire.

El se numea Hans Salden şi era originar din Hamburg. Se stabilise înainte de război pe insulă. După ce Tulopi se întorsese, începuseră zile grele pentru el. Căpetenia rupsese înţelegerea avută, cu permisiunea autorităţilor bineînţeles. Îl sili pe Salden să rămână pe insulă şi să-i dea sfaturi cum să întreţină plantaţia.

Îi mai rămăsese speranţa c-ar putea fi salvat într-o zi.

Două ore mai târziu, camarazii dădură de submarin. Pe punte era jumătate de echipaj, înarmat cu grenade cu gaze. Jean Brike stătea la tunul său pregătit pentru orice. Căpitanul contramanda toate ordinele, după ce ascultă un scurt raport a lui George.

Bineînţeles că cei doi prieteni fură întâmpinaţi cu urale de către toţi membrii echipajului şi Salden fu invitat în cabina căpitanului.

Cu banii salvaţi voia acum, ca în patrie, să-şi înjghebeze o nouă existenţă. La dorinţa sa, îl debarcară, într-o noapte, într-unul din marile porturi ale unei insule pe lângă care erau în trecere.

Cuvintele calde de mulţumire izvorâte din inimă fură bine meritata răsplată pentru camarazii şi compatrioţi care-l salvaseră, un ultim rămas bun, un gest de adio şi „Dox”-ul se puse în mişcare având drept ţel „Insula Odihnei”. Până va ajunge acolo mai aveau de întâmpinat multe aventuri.

Aventurile submarinului Dox 188

Hans Warren

I.
ARESTAREA.

«NU MULT DUPĂ CE NE-AM ÎNTORS din călătoria noastră din Politania, Marian primi o scrisoare. Felul în care ne-a fost înmânată a fost tot atât de misterios şi ciudat ca şi cuprinsul acesteia.

Intenţionam să plecăm a doua zi, pe calea apei, luând un vapor înspre Bombay. După ce am ajuns acasă şi Marian îşi scoase haina, dorind să se întindă puţin, deodată el se întoarse spre mine, privindu-mă mirat. Din buzunarul jachetei sale scoase un plic pe care-l privea şi pe-o parte şi pe alta.

M-am apropiat de el, bănuind ceva neobişnuit.

— De unde ai scrisoarea asta Mariane? Cum ai primit-o? Îl întrebai cu nerăbdare şi curiozitate totodată.

— Dacă ţi-aş ştii răspunde, Robert! Scrisoarea mi-a fost strecurată pur şi simplu în buzunar.

— Ia te uită ce conţine. Sigur că-i o drăcovenie aici! Prin ajutorul pe care l-am dat în numeroase ocazii autorităţilor, mai mult ca sigur că ne-am făcut o groază de duşmani în rândurile naţionaliştilor.

Marian nu-mi răspunse, în schimb examină încă o dată plicul pe toate părţile, îl mirosi chiar şi când constată că acesta era cam murdar, îl deschise şi luă cu grijă scrisoarea.

Am privit peste umărul prietenului meu, citind concomitent cu el scrisoarea care suna astfel:

„Prea stimate domnule Farrow,

Dacă vreţi să trăiţi o aventură foarte interesantă, folosiţi-vă da vaporul spre Bombay aşa cum aţi intenţionat. Însă deghizaţi în indieni. Eu, cel ce v-am trimis epistola asta, nu voi întârzia să mă prezint la momentul potrivit. Întrucât este vorba de un caz foarte periculos, trebuie să fiu foarte precaut, pentru a nu atrage atenţia duşmanilor mei asupra dumneavoastră. Călătoriţi numai ca simpli indieni spre Bombay. Ce va urma mai departe, veţi afla mai târziu. Din anumite motive nu pot semna scrisoarea cu numele meu adevărat, altfel v-aş fi căutat personal.

Vă rog ajutaţi unui tată deznădăjduit…”

Îl privii întrebător pe prietenul meu. Să fie scrisoarea asta o cursă?

— Ne vom deghiza în indieni cum ni s-a cerut, hotărî acesta brusc, dar ce facem cu Pongo şi cu Maha?

Făcui o mutră dezamăgită, replicându-l:

— Păi crezi că misiva e autentică?

— Dacă călătorim în veşminte indiene sau în veşminte tropicale e acelaşi lucru; pe vapor nu cred că vor fi atentate. Trebuie să dispărem de aici astfel încât nimeni să nu prindă de veste. Cred că expeditorul scrisorii ştie ce vorbeşte. Sunt curios numai când o să creadă de cuviinţă să apară.

— Ei vezi, Mariane eu nu pot scăpa pur şi simplu de sentimentul că plonjăm legaţi la ochi într-o capcană periculoasă. Dar dacă crezi că îmbrăcămintea indiană ne va ajuta într-o oarecare măsură ar trebui să-i dăm indicaţii încă de azi lui Pongo să facă rost de haine. El poate călători de asemenea ca indian, iar pe Maha îl poate lua într-o cuşcă.

— Ideea e cât se poate de bună. O să-i dau de ştire imediat lui Pongo. După ce intrăm în posesia veşmintelor dispărem de aici în timpul nopţii, pur şi simplu şi nimeni nu va şti pe unde am rămas.

Fără să facă zgomot, Marian dispăru din cameră urmând ca eu să-i aştept cu nerăbdare apariţia. Între timp mă gândeam la modul ciudat în care ne-a parvenit această scrisoare, cât şi la mesajul acesteia. După câteva minute, Marian se reîntoarse. Prudent închise ferestrele şi trase perdelele. Stinse lumina, se aşeză în vecinătatea ferestrei şi-mi făcu semn să procedez la fel. Apoi începurăm să vorbim în şoaptă.

— Dacă Pongo îşi pune ceva în gând, atunci putem fi siguri de reuşită. Să sperăm că va face rost de o cuşcă pentru Maha al nostru.

— Cuşca o are deja Robert! Nu trebuie decât s-o scoată din pivniţa casei. E vorba de o ladă mare, în care ne-am putea ascunde şi bagajul şi armele noastre.

— Pistoalele le păstrăm însă cu noi, am fost eu de părere.

— Se înţelege de la sine, mă aprobă Marian.

— Şi când o să dispărem de aici? mă interesai eu.

— Îndată după miezul nopţii. Ne apropiem fără să fim văzuţi de coastă şi prezentăm biletele cu o oră înainte de plecarea vaporului, dar bineînţeles separate. Trebuie să lăsăm impresia că fiecare din noi călătoreşte singur.

— Sunt curios cine ar putea fi expeditorul scrisorii. Crezi c-ar putea fi cu adevărat un strigăt de ajutor?

— Da Robert, duşmanii nu cred să ne întindă curse de genul ăsta. Ne-ar fi ademenit mai degrabă în munţi decât pe un vapor aglomerat.

În aşteptarea lui Pongo, timpul trecu repede. Să i se fi întâmplat ceva, pentru că de mult trebuia să fie îndărăt. Eram pe punctul de a-mi exprima temerile cu glas tare, când uşa se deschise şi silueta binecunoscută apăru în pragul uşii.

— Massers rămâne liniştiţi, Pongo aici, ne şopti repede pentru a preveni orice întrebare de prisos.

Pongo purta o legătură de haine în braţe. Nu făcurăm deloc lumină, ci ne schimbarăm hainele pe întuneric. Costumele noastre tropicale au fost luate de către Pongo. El însuşi nu se schimbase pentru că voia s-o

facă în pivniţă, de unde voia să-şi ia lada. După ce Maha şi avutul nostru fură în ladă, eram deja pregătiţi şi puteam părăsi locuinţa. Unul câte unul ne căţărarăm afară pe fereastră şi dispărurăm în întunericul nopţii. Uriaşul nostru camarad purta lada, care se înţelege era destul de grea. Curând lăsarăm oraşul în urma noastră şi eram acum în căutarea unui tufiş la adăpostul căruia să ne putem desăvârşi mascarea şi pentru a vopsi şi a ne bronza feţele noastre de europeni.

La ora şase precis, era vorba că vaporul ridică ancora spre Bombay. Luarăm bilete de turişti şi nimeni nu ne băgă în seamă când păşirăm pe puntea vasului. Marian se rezemase deja de balustradă şi urmărea mişcarea şi agitaţia de sub noi.

Eu făceam cam acelaşi lucru la câţiva metri mai departe. Oricât aş fi fost de atent, nu am putut deosebi pe nimeni care s-ar fi interesat într-un fel de pasagerii cu destinaţia Bombay.

Sirena răsună în fine iar vasul se puse în mişcare. După părerea mea plecarea noastră nu fusese observată de nimeni. Drumul până la Bombay ţinea vreo zece ore şi poate c-ar fi fost mai bine dac-am fi luat o cabină unde ne-am fi simţit mai confortabil, dar ce vreţi, eram simpli indieni şi locul nostru era pe punte.

Nici măcar nu puteam conversa că doar călătoream „singuri". Marian îngenunche lângă balustradă aşa cum stătea în obiceiul indian. În păturile simple ale populaţiei indiene, noţiunea de scaun nu prea era cunoscută. Făcui şi eu la fel. Ce-mi rămânea de făcut? Admiram panorama pe care o oferea acest golf al Campus-ului. Nu uitam însă să descopăr cu o secundă mai devreme dacă s-ar arăta cumva expeditorul misterioasei scrisori. Cu siguranţă se afla la bord. Se scurse aşa oră după oră şi nimic deosebit nu s-a petrecut. Am devenit din ce în ce mai nervos şi priveam nedumerit spre Marian. Prietenul meu continua să stea nemişcat şi privea atât de concentrat în depărtare de parcă şi-ar fi văzut întregul viitor în faţa lui.

Când după un timp îmi ridicai de jos privirea, băgai de seamă că privea ţintă spre un punct de pe suprafaţa mării, care se apropia din ce în ce de vasul nostru.

Să fi fost oare întâmplarea pe care o aşteptam? Punctul se mări din ce în ce, întrucât se apropia cu mare viteză. Recunoscui curând o barcă cu motor, o barcă de curse. Să fi avut expeditorul scrisorii ceva în comun cu barca asta? Din nou aruncai o privire spre Marian şi-l văzui ridicând prevenitor mâna. Aşadar era de aceeaşi părere cu mine. Ne dezvoltasem de-a lungul timpului un excelent mijloc de comunicare prin semne, care funcţionase până acuma de minune de câte ori nu puteam comunica dintr-un motiv oarecare prin viu grai.

Barca cu motor ajunse în apropierea noastră şi-i ceru căpitanului de pe micul nostru vaporaş prin semnale să oprească. Imediat după aceasta elicea acestuia se învârti în sens invers, pe când barca de curse

venea dinspre lateral. Abia acum observai că barca cu motor. Aparţinea poliţiei, era înţesată cu poliţişti şi era condusă de un comisar de poliţie care urcă pe punte şi examină pe puţinii pasageri care erau prezenţi acolo.

Comisarul urcase deja pe puntea de comandă şi se părea că întreabă ceva pe căpitanul nostru. Căpitanul arătă cu mâna întinsă spre mine şi spre Marian să apoi spre interiorul vasului. Privi din nou spre Marian care îmi zâmbea dând din cap, semn că bănuise că aşa ceva se va petrece. Nu-mi rămase prea mult timp de gândire, pentru că comisarul dădu oamenilor săi un ordin. Am fost apucat de ambele braţe şi condus, ca şi Marian de altfel spre babord unde se afla barca poliţiei. Întrucât el nu dădea nici un semn de împotrivire mă lăsai şi eu în voia sorţii. Nu după mult timp fu trimis la noi şi Pongo, care purta cu el lada cea grea. Abia acum păşi comisarul în faţa noastră, se uită supărat la noi şi zise înjurând.

— V-am prins în sfârşit bandiţilor! De data asta n-o să ne scăpaţi aşa uşor. De mult vă urmăresc eu, puneţi-le cătuşele băieţi!

Vrui să protestez când, spre mirarea mea văzui cum Marian îşi pleacă cu resemnare capul şi fără să spună o vorbă îşi întinse mâinile spre a fi încătuşate funcţionarului de poliţie.

Făcea impresia unui sărman păcătos resemnat.

Nu înţelegeam comportamentul camaradului meu, dar bănui că trebuie să aibe un sens. Şi de aceea nu-mi rămânea altceva de făcut decât să procedez ca ei. De asemenea Pongo se lăsă încătuşat. Doi poliţişti îi luară lada şi-o aşezară cu grijă în barcă. Ceea ce lui Pongo îi reuşise fără să clipească îi făcu pe doi poliţişti zdraveni să gâfâie serios.

— Poate că-n lada asta se afla tot ce-au furat indivizii ăştia, fu de părere un poliţist.

Mă bucuram în sinea mea la mutra care o vor face poliţiştii când vor cerceta „corpul delict” şi vor deschide lada, iar Maha va sări afară. După o oră ne apropiarăm de un oraş şi ancorarăm la chei. La chei stătea un automobil pregătit care ne transportă imediat de acolo şi ne duse în închisoare.

Treptat mă cuprinse mânia, o mânie serioasă, mai ales la gândul că Marian permisese ca totul să se petreacă aşa fără a spune un singur cuvânt. Nu aveam decât să ne arătăm paşapoartele şi am fi fost pe loc eliberaţi cu scuzele de rigoare.

Ce se petrecea acum cu noi nu reuşeam să pricep deloc. Din fericire primisem o celulă comună, pentru trei persoane şi puteam să vorbim împreună. De-abia se închise uşa că mă şi repezii cu gura asupra lui Marian:

— Nici o vorbă deocamdată, Robert, îmi şoptii el şi merse să pândească la uşa celulei. După ce se întoarse râse ca pentru sine,

zicând:

— E o comedie plină de haz, nu găseşti şi tu Robert?

— Nu prea pricep cum vrea să vină asta, răspunsei furios.

— Fireşte că e o comedie de care nu ştie în afară de noi şi de expeditorul scrisorii nimeni din cei implicaţi în ea. Funcţionarii de poliţie chiar cred că situaţia este foarte gravă. Ei n-au băgat de seamă că nu suntem indieni. Cred că ştiu acuma cine a expediat scrisoarea. Dacă nu mă înşel cumva vom avea în curând o vizită la nivel foarte înalt.

— Şi atunci de ce am fost arestaţi, Mariane?

— Forte simplu. Robert. Aici în Statul ăsta – bănuiesc că este vorba de Statul Surat – s-a întâmplat ceva deosebit. Faima noastră ne-a luat-o mult înainte, de aceea trebuie să se fi ştiut că suntem undeva în apropiere. Dacă am fi fost oficial invitaţi aici, am fi avut parte de o primire cu surle şi trâmbiţe în port. Cel târziu în după amiaza aceleiaşi zile ar fi fost scris în toate ziarele locale. Până la ultimul ar fi ştiut în mai puţin de 24 de ore că suntem în oraş şi în acest caz potrivnicilor noştri le va fi fost foarte uşor să-şi ia toate măsurile de precauţie.

La auzul acestor explicaţii făcui o mutră neîncrezătoare, pe când Marian continuă:

— Expeditorul misterios al misivei a prevăzut toate acestea de aceea ne-a sugerat metoda aceasta de a veni totuşi aici, incognito. N-o să stăm prea mult aici, poate până diseară. N-o să se stârnească nici o furtună dacă atunci va face să fim duşi de aici. Ei te-ai dumirit acuma, Robert?

Îl privii cu admiraţie pe prietenul meu. Aşa trebuia să fie. De aceea jucase şi Marian teatrul ăsta, pentru ca scenariul să fie complet.

— Dar Mariane, dacă le dă în gând poliţiştilor să deschidă lada tocmai acum, am încurcat-o, pentru că conţinutul ne va trăda imediat.

— Fii sigur că lada nu se deschide fără ordin de sus. Omul care a imaginat totul atât de inteligent, nu va permite ca planul său să fie zădărnicit.

Afară pe coridor se auziră paşi.

Imediat după aceea uşa celulei noastre a fost deschisă. Un paznic ne aduse de mâncare. Ne luă şi cătuşele de la mâini. Nu spuse nici o vorbă şi ne părăsi curând.

— Iată, Robert, răspunsul la nedumeririle tale, zise Marian despăturind o hârtie.

— De unde ai hârtia asta? îl întrebai eu mirat, dar îmi dădui seama că-mi puteam răspunde şi singur la întrebare de vreme ce numai paznicul ne vizitase. Marian nu mai răspunse la întrebare şi continuă cititul.

— „Astă seară, vă voi elibera. Domnule Farrow şi Bertram. Vă rog să nu-mi luaţi în nume de rău comedia ce vi s-a înscenat, dar trebuia

să ajunge-ţi aici fără multă vâlvă. Nimeni nu ştie că sunteţi deja în oraş. Comisarul care v-a luat prizonier sunt eu”. În afară de acest eu nu era nici o semnătură, dar totul arăta foarte clar că presupunerile lui Marian fuseseră cât se poate de corecte.

Nu ne mai făceam acum nici o grijă şi devreme ce noaptea care trecuse nu am prea dormit nici o oră, recuperarăm acum. Aici nu ne mai tulbura nimeni.

Trebuie să fi dormit multă vreme, până ce am fost deşteptat de un zgomot. Sări degrabă în picioare, de pe rogojina pe care mă întinsesem şi-l văzui pe gardianul care ne adusese mâncarea, stând în pragul uşii şi făcându-ne un semn să-l urmăm cu mare băgare de seamă. Marian şi Pongo săriseră în picioare concomitent cu mine şi ne strecurarăm cu băgare de seamă după cel care ne făcuse să-l urmăm.

Nu întâlnirăm pe nimeni în drumul nostru. Am ajuns la o mică portiţă laterală a temniţei, care ducea spre libertate. Gardianul deschise uşa şi păşi cu noi afară. Ne găseam într-o stradă laterală, întunecoasă. Înainte ca ochii mei să se obişnuiască cu întunericul, remarcai un automobil închis care aştepta în apropiere. Grijuliu, paznicul închise poarta închisorii, pe când noi ne urcarăm în automobilul care avea perdelele trase.

Paznicul se urcă la volan.

Marian nu puse nici o întrebare. Faţa lui era calmă şi liniştită, privirea aţintită înainte. Nu puteam să nu mă gândesc dacă totuşi nu am picat cumva într-o capcană şi eram pe punctul de a-i face un semn lui Marian, când maşina se opri brusc şi paznicul sări imediat afară a ne ţine portiera. Ne găseam într-o grădină mare, luminată de câteva lampioane. Spre stânga se zărea un bungalow cochet. Prin ferestre cădea suficientă lumină pentru a ne călăuzi printre rondelurile de flori, spre uşa îngustă, din faţa noastră. La un semn al paznicului intrarăm într-un salon elegant, mobilat în stil european.

— Rog pe domnii să aştepte câteva minute. Aceste fură primele cuvinte pe care le scoase gardianul şi totodată şoferul nostru. Arătă înspre fotolii unde ne şi instalarăm comod. Nu am aşteptat prea mult. O uşă laterală se deschise şi un domn în uniformă apăru în pragul ei. Ne salută pe mine şi pe Marian ca pe nişte prieteni vechi iar lui Pongo îi dădu mâna.

— Domnilor, vă mulţumesc întâi foarte mult, ca în urma scrisorii mele, aţi jucat atât de desăvârşit întreaga comedie. Nu puteam proceda altfel. Trebuia să vă întâlnesc fără ca cineva să bage de seamă. Cred c-am reuşit. Dar mai întâi să mă prezint. Sunt colonelul Longfield, comandantul poliţiei din Surat. Înainte de a vă expune motivele care mi-au impus o atare procedură, v-aş ruga să fiţi oaspeţii mei şi să gustaţi ceva. De la prânz doar n-aţi mâncat nimic. Trebuia să vă tratez ca pe nişte prizonieri adevăraţi, ca nici oamenii mei să nu

bănuiască pe cine băgau în temniţă. Lada am ordonat să fie adusă aici. Vă rog să vă consideraţi musafirii mei, două încăperi vă stau la dispoziţie. Între timp se dovedi că gardianul închisorii era chiar în serviciul colonelului şi se bucura de încrederea deplină a acestuia. El ne aduse gustările. Colonelul Longfield ne îndemnă să mâncăm şi să bem, ceea ce şi făcurăm fără multe fasoane. În timpul mesei, colonelul ne povesti o istorioară care se petrecuse chiar aici în apropiere de Surat. Stăteam numai noi la masă, fiindcă Pongo, se retrăsese în camera lui. Chelnerul şi gardianul nostru avea misiunea de a se asigura că nu suntem pândiţi de nimeni şi nimic.

II.
ÎNTÂMPLĂRI MISTERIOASE.

— ÎNAINTE DE A DA CURS istorisirii dumneavoastră mi-ar face mare plăcere să aflu, cum aţi reuşit să-mi pasaţi neobservat misiva, domnule colonel, se interesă zâmbind prietenul meu.

— A fost o joacă de copii, domnule Farrow. Servitorul meu, Hasting, pe care-l cunoaşteţi deja, vă observa de mai mult timp. Pe când vă interesaţi de mărfurile expuse în stradă, el s-a strecurat lângă dumneavoastră şi v-a plasat scrisoarea în buzunar.

Colonelul râse amuzat, că-i reuşise farsa asta, dar după puţin timp, deveni din nou grav şi serios şi, după ce se convinse încă o dată că omul său este la post, se aplecă spre noi şi începu să ne povestească aproape şoptind:

— De aproximativ şase luni, au început să se petreacă la nord de Surat evenimente, pe care noi, în ciuda tuturor sforţărilor nu le-am putut lămuri. Acolo unde fluviul Topti se varsă în golful Camby, se afla un ţinut muntos, mic, dar foarte accidentat. Chiar în apropierea locului de vărsare se afla de asemenea un defileu adânc, ce conduce spre o cărare între stânci pe care odinioară negustorii îşi aduceau mărfurile. Acum cărarea a căzut în asemenea paragină că nimeni nu mai îndrăzneşte s-o folosească. După cum spuneam întreaga poveste a început acum vreo şase luni. Am găsit atunci un negustor bogat asasinat pe stradă. Cercetările noastre se dovediră infructuoase şi incidentul ar fi putut fi închis, dacă patru săptămâni mai târziu nu s-ar fi găsit încă un negustor asasinat în aceleaşi împrejurări. De asemenea noile cercetări efectuate se soldară cu insucces şi tagma negustorilor din Surat mi-au făcut reproşuri amare că n-am ştiut să reacţionez suficient de energic. După încă patru săptămâni se petrecu al treilea asasinat. În acest din urmă caz însă victima nu fusese ucisă pe loc, omul era însă grav rănit şi fusese găsit fără cunoştinţă. Trei ore mai târziu, muri din cauza rănilor primite, dar nu înainte de a ne mărturisi că fusese atacat de o făptură înaltă, îmbrăcată într-un costum arhaic,

similar cu al cavalerilor prădători afgani din vechime. Fusese atacat de acesta şi înjunghiat. Se dovedi într-adevăr că rănile celei de-a treia victime se datorau împunsăturilor de pumnal, sau ca de pumnal, pentru că nu ne puturăm dumiri cu ce armă au fost făcute. Întrucât cea de a treia victimă ne vorbise de un echipament ce-l avea în dotare asasinul, o spadă scurtă de mână, rămaserăm la ideea că aceasta fusese arma crimei. N-am lăsat să-mi scape nimic din ce-ar putea deduce la prinderea făptaşului. Am răscolit tot ţinutul muntos, fără nici un rezultat însă. Mi-a venit ideea de a supraveghea cărarea, singura cale de acces în acel ţinut şi-am făcut-o timp de patru săptămâni. Dacă n-aş fi avut această idee nefericită ar fi fost mai bine, pentru că doi din cei mai destoinici oameni ai mei şi-au pierdut viaţa cu aceasta ocazie. Au fost găsiţi şi ei asasinaţi după ce luară postul în primire, conduşi de unul din inspectorii noştri, 48 de ore mai târziu. De atunci vechea cărare este evitată de către toţi. Am întreprins numeroase cercetări cu promptitudine şi energie şi tot ce-am putut obţine a fost că tot la patru săptămâni pe cărare apare un războinic de modă veche, ce pare că stă nemişcat şi supraveghează cărarea. În curând i s-a răspândit porecla de „Mesagerul sau ambasadorul morţii". Între timp nu s-a mai petrecut nimic de teamă. În secret, încă mai cercetez aceste morţi enigmatice. Fiul meu, care îndeplineşte aici în Surat, funcţia de inspector de poliţie, a vrut neapărat acum patru săptămâni să soluţioneze cazurile. De atunci a dispărut pur şi simplu fără urmă şi n-am reuşit până acum să-i dau de urmă. Întrucât mai sper să-l găsesc încă în viaţă n-am îndrăznit să întreprind până acum nici o expediţie de pedepsire împotriva acestui adevărat „Ambasador al Morţii". Teamă mi-e să nu fi fost cumva ucis şi el, deşi undeva în adâncul inimii mai păstrez vie speranţa de a-l revedea în viaţă. De multă vreme urmăresc din ziare, relatările despre realizările dumneavoastră. Acum, că eraţi oarecum în vecinătate am îndrăznit să vă abordez la modul ştiut prin credinciosul meu Harding. Ca funcţionar public şi ca tată vă rog domnilor, ajutaţi-mă să lămuresc misterul întâmplărilor de care vorbeam şi să-mi salvez totodată poate şi fiul.

Marian cugetă în linişte câteva clipe, zicând apoi:

— Fireşte domnule colonel că vă vom ajuta cât ne va sta în putinţă. Mai întâi vom avea nevoie de o hartă cât mai exactă a regiunii în cauză şi apoi să ne indicaţi cât mai precis în ce loc anume obişnuieşte să apară acest „Mesager al Morţii" la intervalul ştiut de patru săptămâni.

— Mâine dimineaţă se împlinesc cele patru săptămâni, mă gândesc că veţi pierde ocazia de a obţine un „rendez-vous" cu acesta în locurile ştiute.

— Victimele au fost găsite în acelaşi loc, domnule colonel?

— Da şi ciudăţenia constă în aceea că locul exact se găseşte la vreo sută de metri de vârful muntos de care vorbeam. Masive de stânci înalte sunt presărate de jur împrejur, iar drumul e destul de abrupt. Pe de altă parte tocmai acolo, cărarea face o cotitură, astfel încât nu se poate vedea dacă cineva stă ascuns undeva în apropiere. Locul parcă a fost creat de natură pentru un atac mişelesc prin spate. Sunt convins că făptuitorul şi-a pândit victimele acolo.

— Atacurile se petreceau pe timp de noapte sau şi la lumina zilei, domnule colonel?

— Majoritatea în zori de zi. Dar „Mesagerul Morţii" a fost văzut şi în timpul nopţii, stând de veghe la postul său. Echipamentul său ciudat scânteia în bătaia razelor de lună. Nu-i de mirare că populaţia băştinaşă crede că-i vorba de o fiinţă nepământeană, trimisă să pedepsească răutăţile oamenilor.

— Nu v-aţi făcut până acum nici o idee, domnule colonel, despre scopurile pa care le-ar urmări aceste apariţii? Bănuiţi că atacurile par să fi avut drept scop jaful, un jaf ordinar, care însă nu se justifică prin faptul că are loc în anumite perioade de timp, deşi cu o anumită succesiune în timp şi cu un anumit ritual. Poate că vrea ca acest loc anume, populaţia să-l considere bântuit şi blestemat să nu-l mai folosească pentru a uza de această cale în scopuri criminale.

— Mi-au trecut prin cap, cam aceleaşi gânduri. Am crezut chiar în defileu şi-a stabilit sălaşul o bandă de contrabandişti care, pentru scopurile lor, vor să dea un nume rău ţinutului pentru a-şi vedea apoi nestingheriţi de treburi. Tocmai de aceea am pus să fie păzit drumul din cealaltă parte a locului de vărsare a fluviului în golf, adică dinspre mare. Dar până acum nu s-a văzut nimic care să dea de bănuit.

Marian privi îngândurat câteva clipe undeva în depărtare, după care se reculese şi spuse:

— Domnule colonel, vrem ca încă în noaptea asta să cercetăm regiunea.

— Vreţi să mergeţi numai singur acolo cu prietenul dumneavoastră? N-aş putea îngădui asta, pentru că ar fi ca şi cum v-aş trimite la moarte sigură!

— Ne-aţi chemat doar pentru a lămuri lucrurile! Dacă voi merge acolo însoţit numai de camarazii mei nu vom atrage atenţia şi poate ne va fi mai uşor să vedem ce şi cum. Fiul dumneavoastră a luat cu siguranţă mai mulţi oameni cu sine şi prin asta a atras atenţia. Nouă ne place să ne strecurăm cât mai neobservaţi. Deci permiteţi-ne să plecăm. Dacă însă până poimâine dimineaţa nu vom fi înapoi, ordonaţi să se cerceteze bine ţinutul de către militari şi poliţişti.

Colonelul aduse din nou obiecţii, dar Marian rămase la părerea sa. În sfârşit ne conduse în camerele noastre unde-l găsirăm pe Maha care ne întâmpină bucuros. Pe colonel însă, îl cam privi cam neîncrezător.

După ce îi şopti Pongo câteva cuvinte, animalul se duse şi-şi frecă capul de picioarele colonelului.

— Trebuie să-l luaţi pe Maha în custodia dumneavoastră, domnule colonel. Vă va asculta fără crâcnire, chiar dacă noi nu suntem aici. Dacă nu ne vom întoarce, puneţi ghepardul pe urmele noastre. Ne va găsi mai uşor decât un întreg regiment de soldaţi.

Colonelul îşi dădu încuviinţarea şi deoarece doream să ne schimbăm – purtam haine indiene – îl luă pe Maha în camera sa. În timp ce ne schimbam îmbrăcămintea, Marian îl puse în temă pe Pongo cu situaţia, rămânând stabilit că el să rămână puţin în urma noastră pentru a ne asigura spatele.

În curând furăm gata de plecare. La semnalul de clopoţel pe care-l dădu Marian, apăru de îndată Hasting care ne conduse la colonelul Longfield.

Întrucât nu exista o hartă a regiunii respective, şeful poliţiei ne făcu el o schiţă amănunţită, pe care ne-o lămuri cât mai temeinic cu putinţă.

Ne descurcam acum cu amănuntele ţinutului ăstuia de parcă am fi fost de-o duzină de ani pe acolo. Hasting trebuia să ne conducă prin oraş pentru a nu ne rătăci în vălmăşagul de străzi şi străduleţe ale acestuia.

Pe când eram tocmai pe cale de a ne lua rămas bun, sună telefonul în locuinţa colonelului.

Comandantul poliţiei din Surat luă receptorul, ascultă amuzat, apoi începu un rechizitoriu aspru în microfon, ca şi cum s-ar fi aflat în pragul unei crize de nervi, zicând că nu credea că aşa ceva se poate întâmpla în sectorul de sub jurisdicţia sa. În cele din urmă lăsă receptorul să cadă în furcă şi ne zise zâmbind.

— Tocmai mi s-a relatat evadarea din închisoare a trei indivizi periculoşi – a dumneavoastră domnilor – jumătate din efectivele poliţiei sunt pe urmele voastre. Să sperăm că nu veţi suporta consecinţe neplăcute domnii mei!

— Oficialităţile caută doar nişte indieni! Noi suntem doar europenii Farrow şi Bertram. Ne putem recomanda ca atare, deci nu vor fi consecinţe nici neplăceri dacă rămân lucrurile aici. Să sperăm că nu vom avea greutăţi din partea patrulelor de poliţie ca să putem ajunge la timp unde ne-am propus.

Ne despărţirăm acum de colonelul Longfield care ne promise din nou să se ţină de recomandările lui Marian în caz că nu ne vom întoarce până poimâine dimineaţa.

Bătrânul servitor ne conduse prin grădină până ieşirăm din perimetrul bungalowului şi a împrejurimilor sale.

Noaptea era destul de întunecoasă şi iluminatul în cartierele locuite de indigeni era destul de sărăcăcios, dacă nu lipsea cu desăvârşire, aşa

că reuşirăm să ajungă neobservaţi afară din oraş. Hasting ne mai conduse câteva sute de metri, apoi Marian îi dădu poruncă să plece, pentru că nu mai era pericol să rătăcim drumul.

După un marş de vreo oră am ajuns în ţinutul unde se găsea defileul cu poteca în cauză.

Acum trebuia să fiîn cu adevărat cu ochii în patru. Pe Pongo nu-l zărirăm deloc, dar ştiam că se găseşte undeva în urma noastră. Asta ne conferea un sentiment binefăcător de siguranţă. Ajunserăm la fluviul Topti şi continuarăm spre stânga unde trebuia să se afle defileul. Marian păşea înainte, iar eu îl urmam la o depărtare de doi metri. Aşa procedam întotdeauna când întreprindeam o astfel de expediţie, pentru a ne putea da unul altuia ajutor în caz de nevoie.

Pentru a căpăta totuşi o privire de ansamblu asupra peisajului trebuia să ne deschidem bine ochii, întrucât nu aveam voie, în nici un caz, să aprindem lămpile noastre de buzunar.

Marian se opri brusc şi-mi şopti, după ce mă apropiai:

— Cred că am văzut ceva acolo sus mişcându-se, Robert. Să aşteptăm aici, până când luna depăşeşte marginea norilor acelora. Deocamdată nu putem vedea nimic.

— Eşti de părere că războinicul acela a şi sosit, pentru a ne putea ataca în zori?

— Nu, nu era el, Robert. I-aş fi văzut în caz contrar costumaţia. S-ar putea să fie o fiară de pradă. Dar să-l aşteptăm pe Pongo.

Ne lipirăm de peretele de piatră şi ascultarăm cu atenţie. Nu era nimic de auzit. Dintr-o dată am înlemnit de groază! O siluetă întunecată apăruse în apropiere! Zâmbii de prostia mea căci era Pongo, care se apropiase fără zgomot cum îi era felul şi acum privea şi el cu atenţie. Imediat după aceea se lăsă la pământ şi începu să se târască, ca un şarpe, în întunericul din faţă. Curând dispăru! Aşteptarăm încordaţi. După un timp, apăru ca din pământ, din nou în faţa noastră.

— Massers, înainte oameni unul câte unul dispărut în defileu. Pongo bagă bine de seamă!

După aceea, dispăru din nou tot aşa de brusc, fără a face nici un zgomot, cum apăruse. Am fost nevoiţi să aşteptăm destul de mult reîntoarcerea lui, aproape o oră. Apoi apăru din nou, la fel de surprinzător. Numai un om ca Pongo care-şi petrecuse întreaga viaţă în junglă putea să reuşească această performanţă de a apărea şi dispărea fără a produce cel mai mic zgomot, un om ale cărui simţuri natura i le ascuţise în mod deosebit.

— Massers, poate veni. Nici un om nu se vede acum! După care, fără a mai adaugă nici un cuvânt dispăru din nou înaintea noastră, în defileu.

Trebuia de fapt să rămână în urma noastră pentru a ne asigura

spatele în caz de nevoie, dar credinciosul nostru însoţitor ştia întotdeauna cum e mai bine. Ştia că din spate nu ne mai ameninţa nici un pericol şi dacă acesta exista, atunci putea veni numai din faţa noastră.

Pe ambele părţi, în stânga şi în dreapta noastră se ridicau pereţi înalţi de stâncă. Mergeam, cum spuneam, cu doi metri în urma lui Marian şi nu observasem că intrasem în defileu.

— Aici începe cu adevărat defileul, Robert! îmi şopti el.

Pongo s-a târât în faţa noastră ca să vadă dacă drumul e liber. După ce pornim, mai uită-te din când în când în jur. Ar fi posibil să avem de-a face cu o bandă întreagă a cărei membrii să fie ascunşi peste tot.

Pongo apăru din întuneric şi făcu semn lui Marian să-l urmeze. Eu am rămas puţin în urmă pentru a le asigura spatele. Drumul urca din ce în ce mai sus. Trebuia uneori de-a dreptul să ne căţărăm. Să fi fost aceasta cărarea cu bucluc? Parcursei mintal schiţa făcută de colonelul Longfield. Da, asta trebuia să fie poteca blestemată unde negustorii au fost asasinaţi. Locul propriu-zis al faptei trebuia să se găsească ceva mai sus, la cotitură.

Luna depăşi stratul de nori şi acum ne lumina din plin calea. Regiunea era de o frumuseţe romantică în sălbăticia ei; blocuri grele de stâncă înconjurau cărarea, în dosul cărora un om şi-ar fi găsit lesne o ascunzătoare.

Dar Pongo era înaintea noastră. În el puteam avea deplina încredere. Cu siguranţă va fi în stare să adulmece o capcană, dacă va fi cazul.

De aceea eram mai neliniştiţi de ce se întâmplă în urma mea şi de aceea aruncam mai des privirea înapoi. Când din nou mi-am aruncat privirea în urmă, am încremenit de spaima. O umbră dispăru rapid în urma unui bloc de stâncă.

— Marian, opreşte-te! Ceva dă de bănuit aici, şopti eu spre înainte.

— Despre ce-i vorba? veni de sus răspunsul.

Arătai spre un bloc de stâncă în urma noastră. Voiam s-o luăm înapoi, când apăru Pongo. Ne dădu în lături şi se deplasă el, cu îndemânare şi prudenţă totodată, spre masivul stâncos cu pricina. Pentru a-l sprijini, în caz că va ajunge la o luptă, ne luarăm noi după el.

Am fost mirat când Pongo, după ce se târî împrejurul stâncii, veni scuturând din cap. Să mă fi înşelat?

Pongo descoperise urme, pe care ni le arătă cu mâna şi la lumina lunei se vedeau destul de clar dar nu se putea şti dacă erau vechi sau noi.

Câteva clipe mai târziu Pongo îmi arătă ceva întunecat pe care mi-l prezentă râzând:

— Massers Bertram văzut pangolin (urs spălător) voia tocmai să

meargă în peştera, care săpat sub stâncă.

Deci era vorba de-un urs spălător, înalt de doi metri cu coada stufoasă, scurtă, care dispăruse sub pământ. N-aveam acum vreme să ne ocupăm de lucruri laterale, fie şi un pangolin, aşa că ne continuarăm urcuşul. După aprecierile colonelului care ne făcuse schiţa, trebuia să fim acum la înălţimea de vreo opt sute de metri. Acum poteca începe să urce aşa de abrupt, că trebuia să ne sprijinim unul de celălalt pentru a putea reuşi să înaintăm pe drumul nostru. Aici poteca făcea o cotitură bruscă. Ajunserăm la locul un de se petrecuseră omorurile.

Ne aştepta oare „Mesagerul Morţii", cu spada ridicată după blocul uriaş de stâncă? Sau nu vom descoperi nimic? Ne oprirăm şi studiarăm cu atenţie împrejurimile.

— O să caut alt drum pe unde să ocolim locul cu pricina, îmi şopti Marian.

Uşor de zis, greu de făcut, pentru că nu se vedea nici în lung nici în lat un astfel de drum. Numai pe această cale puteam urca în continuare. În cele din urmă Pongo ne spuse la rândul lui:

— Masser Pongo merge înainte!

Traserăm pistoalele de la brâu şi le ţinurăm pregătite în mână.

Ca un păianjen uriaş, sprinten şi negru se vedea Pongo înaintea noastră, când se căţăra în patru labe spre vârf. Mai lipseau câţiva metri şi va ajunge să dea colţul cărării. Speram să nu dea peste ceva neaşteptat când… Ca un fulger el se dădu înapoi. Un obiect strălucitor căzu cu zgomot pe terenul stâncos, după ce se scânteie prin aer. O spadă grea şi scurtă din care săreau scântei.

Pongo, din fericire, descoperise la timp pericolul. Repede, cât am putu de repede, ne adăpostirăm în dosul masivelor blocuri de stâncă bănuind că acum va apărea războinicul în armură, acel Mesager al Morţii. Dar nu se întâmplă nimic, nu se mai auzi nimic din care să tragem concluzia că se apropia cineva de noi. Numai spada scurtă era o mărturie că se înfăptuise un atac viclean asupra credinciosului nostru camarad. Aproape o jumătate de oră am rămas la adăpostul stâncilor.

Războinicul nu se arătă. Începusem să-mi pierd răbdarea şi-i făcui un semn lui Marian că-i timpul să ne continuăm marşul. El rămase însă nemişcat, cu mâna dreaptă ţinându-şi strâns pistolul. Fără să-şi piardă cumpătul privea încă spre marginea blocului de stâncă. Privi într-acolo, dar nu mă aşteptam deloc să apară vreun duşman aici. Din nou se scurseră câteva minute. Apoi mâna lui Marian zvâcni în sus, două, trei împuşcături sparseră liniştea nopţii. Lăsându-mi privirea să alunece împrejur, observai abia acum că o siluetă masivă apăruse sus la marginea stâncii, o siluetă ce ar fi putut inspira groază şi teamă oricărui om.

Arătarea din faţa noastră purta într-adevăr un costum de cavaler din vechime. Pe cap avea un coif, care se termina cu un vârf ascuţit. Deasupra corpului purta un fel de cămaşă de zale, pe care-o catalogai ca o vestă antiglonţ. Picioarele erau de asemenea acoperite cu zale de fier. În jurul gâtului purta un fel de şal alb de mătase. Puncte albe strălucitoare, se vedeau de sub cămaşa de zale care-i ajungea până la genunchi.

Iată deci şi pe omul nostru, „Mesagerul Morţii" îmi trecu fulgerător prin minte. Silueta făcu câţiva paşi înainte, îşi ridică spada sa scurtă de jos şi nu părăsi cu privirea blocurile de stâncă îndărătul cărora ne ascunsesem. Din nou detunară împuşcăturile lui Marian. Silueta masivă a cavalerului păru să se strângă! Gloanţele camaradului meu vor fi nimerit în zale sau poate şi în locuri nu prea bine protejate. Îmi ridicai la rândul meu pistolul ţintind scurt înspre încheietura mâinii. Trăsei de trei ori, una după alta. Arătarea se prinse de mâna dreaptă şi dispăru c-o săritură îndărătul stâncilor, ceea ce, luând în considerare greutatea armurii fu o adevărată performanţă.

Nu mai şovăirăm deloc, ci-l urmărirăm pe potecă în sus. Marian îmi şopti:

— Împuşcăturile tale se pare că au nimerit. Omul nostru trebuie să se panseze. Şi eu am tras la încheieturi dar nu la încheietura mâinii ci a braţului unde se pare că armura a fost mai groasă.

— Ştim cel puţin că arătarea asta e vulnerabilă, zâmbii eu şi-l urmai pe Marian care coti imediat după stâncă.

Pongo dispăruse. Poate că găsise o urmă, pe care voia s-o cerceteze el singur?

Unde să fi dispărut misteriosul cavaler? Din locul unde ne aflam puteam îmbrăţişa o generoasă panoramă a regiunii. Începui să devin neliniştit din cauza lui Pongo, când acesta apăru brusc lângă noi.

— Massers, aici în dreapta se găseşte peşteră în stâncă. Auzi voci. Veniţi repede! Sări în spatele stâncii şi ne arătă să facem la fel.

O peşteră undeva în stâncile astea n-aş fi putut descoperi chiar dacă aş fi vrut-o. Dar urmai repede sfatul lui Pongo şi mă ascunsei asemenea lui Marian în spatele stâncilor. Parcă trecu o veşnicie. Auzi apoi paşi uşori şi văzui doi oameni cum se târau pe blocul stâncos.

Aceştia spionară în toate părţile în jur şi trecură apoi de cotitura, de după care apăruse înainte silueta cavalerului îmbrăcat în armură. De acolo priviră cu grijă poteca care se afla dedesubt. Rănitul trebuie să le fi spus că noi stăteam undeva în dosul brâului de stânci. Mă gândeam: ce-i de făcut, pentru că eu eram cel mai aproape de cei doi, mie-mi revenea oarecum sarcina de a întreprinde ceva. Dar Pongo mi-o luă înainte. El se strecura acum târându-se în urma celor doi. Fără ca să pot auzi un sunet, amândoi vrăjmaşii zăceau fără cunoştinţă la pământ.

Asta nu putea s-o reuşească decât Pongo, cu puterea sa supraomenească şi îndemânarea sa asemănătoare unei feline.

Ne aplecarăm, Marian şi cu mine să-i cercetăm pe cei doi fără cunoştinţă; în timpul acesta Pongo supraveghea intrarea în peşteră.

— Aşa ceva am bănuit eu, chiar de la început, murmură prietenul meu, în timp ce cerceta buzunarele celor doi.

Ţinea acum în mână o bucată de hârtie pe care, după o examinare rapidă şi-o vârî în buzunar. Ceva mai târziu, ca şi cum s-ar fi răzgândit şi-o scoase din nou din buzunar, se uită în toate părţile, merse înspre un bloc de piatră, îl dădu la o parte, puse hârtie pe pământ şi trase blocul de piatră de mărime mijlocie peste ea. Mă uitai întrebător la el, cum execută toate aceste operaţii. Zâmbind mă lămuri:

— Hârtiile sunt pentru colonel şi pentru noi toţi foarte importante. Le-am ascuns mai bine aici. Dacă va fi printr-o întâmplare nefericită să cădem în mâinile adversarilor noştri, ar fi în pericol să se piardă. Dacă le-am mai putea recupera ulterior e îndoielnic. Duşmanii noştri au fost scoşi din luptă aşa de repede de acţiunea lui Pongo, încât nu cred că vom mai avea ocazia să punem mâna a doua oară pe astfel de dovezi. Nu întreba acuma despre ce este vorba. Pot să-ţi spun doar atâta, că am convingerea c-am dibuit despre ce e vorba. De contrabandişti n-am dat nici o urmă.

Îi legăm pe cei doi potrivnici leşinaţi cât mai bine puturăm cu sfoara ce-o adusesem cu noi. Pentru a face căluşuri rupsesem o bucată de stofă din cămăşile lor, le îndesarăm căluşurile în gură şi le întăririrăm cu legături care duceau la ceafă.

Trebuia să procedăm cu multă prudenţă întrucât nu puteam avea încredere, necunoscând pe nici un membru al bandei. Pongo ăi târî undeva la adăpostul stâncilor, dar îi plasă atât de departe unul de altul, încât să nu se poată elibera. Locul unde stăteau cei doi nu putea fi uşor descoperit, chiar dacă vreun călător trecea întâmplător prin apropiere. Dar prin căutări persistente ar putea fi descoperiţi.

Când am fost gata intrarăm din nou în crăpătura din stâncă. Se făcu din ce în ce mai întuneric în jur.

În cele din urmă nu ne mai puteam bizui mai departe decât pe simţul pipăitului şi pe Pongo care preluase conducerea.

III.
MÂNGÂIEREA MORŢII.

PAS CU PAS RĂZBIRĂM ÎNAINTE. Drumul părea nesfârşit de lung. Deodată auzi, nelămurit voci. Înaintea noastră păreau să fie oameni. Să fi dat oare de lagărul bandei? Pongo se opri.

După ce ne-am târât lângă el, văzurăm în faţa noastră o dâră mată de lumină. Trecătoarea săpată în stâncă era atât de îngustă încât cu multă greutate puteau sta doi oameni unul lângă celălalt.

— Massers – adunare acolo, şopti Pongo aproape imperceptibil. Soldat este de asemenea.

Când spunea soldat se referea la cavalerul echipat în armură. Marian se mai strecură puţin înainte, după care se întoarse din nou la vechiul loc.

— Trebuie să încercăm să ascultăm ce se vorbeşte, şopti el, Robert, te rog, du-te înapoi şi stai de pază. Altfel s-ar putea să cădem într-o capcană în văgăuna asta şi atunci totul s-a sfârşit. Pongo va trebui să mai meargă puţin în faţă şi să cerceteze mai bine culoarul. Cred că ni s-au întins tot felul de capcane în care putem cădea oricând dacă nu deschidem bine ochii. Pentru a nu păţi aşa ceva, trebuie să ne asigurăm spatele. Aceasta-i misiunea ta Robert. Pe de altă parte va trebui să ne ajuţi în caz că ni se întâmplă ceva.

Aş fi preferat mai degrabă să fiu pe aproape când Marian dorea să-i pândească şi să-i surprindă pe membrii bandei. Pe de altă parte vedeam şi partea bună a planului lui Marian. De aceea mă întoarsei înapoi pentru a-mi lua postul în primire.

După ce ajunsei din nou în spaţiul liber, mă uitai mai întâi după prizonierii noştri care între timp îşi recăpătaseră cunoştinţa şi mă priveau cu feţe întunecate.

Mă aplecai pentru a le verifica legăturile, în clipa în care două braţe puternice mă apucară din spate şi mă ţinură strâns de abia puteam să mă mişc. În acelaşi timp cei doi prizonieri săriră în picioare, întrucât, lucru de mirare, nu erau legaţi deloc. Unul mă lovi în moalele capului cu un obiect greu, încât mă prăbuşi la pământ.

După ce îmi recăpătai cunoştinţa îmi recăpătai şi memoria. Spre marea mea spaimă constatai că eram legat fedeleş. Întunericul mă înconjură din toate părţile, de nicăieri nu provenea nici un zgomot. Cuprins de disperare mă rostogoli într-o parte, dând peste alt corp întins la pământ, cu această ocazie. Să fi fost Marian prizonier şi el? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Pongo mai putea să ne salveze, în caz că nu i se întâmplase şi lui ceva semănător. Întrucât în gură aveam căluş, nu puteam scoate nici un strigăt de ajutor. De aceea mă rostogoli din nou într-o parte, până am dat de corpul însufleţit de lângă mine şi pipăi cu mâinile legate la spate costumul celui de-al doilea prizonier. Recunoscui curând că era într-adevăr vorba de Marian care îşi recăpătase între timp cunoştinţa şi-mi dădu şi el semne de recunoaştere. Ne rostogolirăm să ajungem spate-n spate şi începurăm o discuţie în alfabetul Morse cu vârful degetelor noastre rămase libere. Aşa ne puturăm înţelege şi ne împărtăşirăm reciproc cum am căzut în mâinile duşmanilor noştri. Despre Pongo nu ştia

nimic nici Marian. Dacă izbutise să se salveze, ştiam că în curând vor veni ajutoare să ne salveze, poliţişti pe care-i va înştiinţa Pongo. Din nefericire mai ştiau şi potrivnicii noştri de asta. Încercam fireşte din răsputeri să ne eliberăm reciproc, dar în curând am fost nevoiţi să admitem că legăturile erau mult prea puternice şi eram în plus legaţi şi cu sârmă trasă printre firele de sfoară. Nici măcar de cătuşe nu puteam scăpa.

În ce timp al zilei ne aflam? Cu siguranţă se făcuse deja dimineaţa târziu, pentru că simţeam o foame şi o sete cumplită. Lui Marian nu-i mergea deloc mai bine. Mă obosea mai ales nesiguranţa pentru că se scurgea oră după oră şi nici un om nu apărea, duşman sau prieten. Comunicarea noastră prin Morse o părăsisem demult şi acum zăceam apatici acolo. Tresării dintr-odată, întrucât o geană de lumină se ivi în depărtare şi se apropia din ce în ce. Silueta cavalerului apăru din nou. În mână stângă purta o lanternă a cărei lumină o plimbă pe sol. Scoase apoi de lângă intrare un mic coş, pe care-l aşeză mai aproape. Un fior de groază îmi trecu prin şira spinării, la vederea acestui coş, pe care-l cunoşteam prea bine, pentru că îl văzusem de nenumărate ori în posesia fachirilor indieni care-şi transportau şerpii cu care făceau demonstraţii.

Chipul războinicului nu-l puteam vedea, fiind pe jumătate acoperit de vizieră. Acesta îşi aşeză coşul la pământ şi ne privi multă vreme. În sfârşit vorbi cu un ton zeflemitor:

— O să plătiţi cu moartea pentru c-aţi venit să vă amestecaţi în secretele noastre, domnilor. Ştim cine sunteţi şi v-am observat demult. E de neînţeles cum aţi putut ajunge neobservaţi în Surat. Vom face proces scurt cu voi! Deoarece mi-aţi provocat o rană dureroasă, mi-am impus aici voinţa mea. Veţi avea societate. Mă voi întoarce în curând şi vă voi mai aduce un prieten.

Cu aceste cuvinte dispăru. Imediat îi transmisei lui Marian părerea mea. Cu siguranţă îl va aduce pe Pongo pentru a muri împreună. Felul morţii nu era greu de ghicit, dată fiind prezenţa coşului cu şerpi din apropierea noastră. Sărutul morţii trebuia să fie dat de muşcătura şerpilor veninoşi de alături.

În privinţa lui Pongo, părerea lui Marian era alta. Tocmai voiam să-i răspund tovarăşului meu, când individul se înapoie şi aruncă alături de noi un corp omenesc.

Răsuflai uşurat, pentru că nu era Pongo, ci trupul unui alb îmbrăcat în uniformă, care nu putea fi altul, în împrejurările actuale, decât fiul colonelului Longfield.

Omul aruncat se rostogoli imediat în vecinătatea noastră. Indianul ridică acum coşul în timp ce fluiera încet o melodie stranie. Din coş se ridicară trei cobre care începură încet să se târască spre noi. Indianul continua să fluiere. Şerpii erau astfel dresaţi încât se urcară pe

piepturile noastre şi se încolăciră acolo. Apoi indianul se apleacă asupra legăturilor noastre şi le slăbi, astfel încât, în curând nu mai eram legaţi. Nu îndrăzneam însă să ne mişcăm. Ci stăteam cât se poate de liniştiţi pentru a nu întărâta şerpii. Indianul dispăruse între timp din temniţa noastră.

Din fericire, indianul lăsase lanterna, altfel situaţia noastră ar fi fost şi mai îngrozitoare. Şerpii se adunară curând încolăcindu-se pe pieptul fiecăruia dintre noi părând să adoarmă. Pe semne căldura corpului nostru le pria. De aceea nici nu se târâră de pe noi.

Cât de mult am zăcut astfel în situaţia aceea oribilă nu-mi pot da seama. Deodată Marian făcu o mişcare imperceptibilă. De îndată cobra de pe pieptul lui îşi ridică capul şi sâsâi furioasă. Mă temeam chiar că va muşca. După un timp se linişti şi se încolăci din nou în cuibu-i cald.

Ore întregi pline de chinuri trecură aşa. Nu vedeam nici o posibilitate de scăpare din situaţia deznădăjduită în care ne aflam. Mă gândeam dacă n-ar fi mai bine să fac o încercare disperată de eliberare, când din nou apăru cavalerul în armură. Ţinea o spadă scurtă în mână şi păru să se sperie când ne văzu. Să fi socotit oare că ar fi trebuit de mult să fi fost muşcaţi de şerpi?

Şerpii se ridicară numaidecât şi începură să sâsâie înspre el. Şi acum întreprinse acest om ceva cu totul neaşteptat. Braţul său se ridică în sus, iute ca fulgerul se coborî spada asupra capetelor noastre şi le tăie deodată capetele celor trei cobre deodată, la toate trei.

Am sărit repede în picioare pentru a mă năpusti asupra războinicului. Marian şi inspectorul fură şi ei în picioare. Şi spre nespusa noastră uşurare, auzirăm şoptite cuvintele liniştitoare ale lui Pongo:

— Massers fie liniştiţi. Pongo ca soldat aici!

Eram mut de uimire. În sfârşit recunoscui în ciuda coifului şi a vizierei trase pe jumătate, trăsăturile credinciosului nostru cunoscut negru. I-aş fi sărit mai degrabă de gât pentru a-l săruta.

Marian îi strânse amândouă mâinile în semn de mulţumire mută, apoi vorbi încetişor cu inspectorul Longfield.

La semnul lui Pongo, părăsirăm încăperea aceasta dintre stânci şi-l urmarăm pe uriaşul negru în întuneric. Marian şi cu mine nu ştiam deloc unde ne aflam şi de aceea ne bazam în exclusivitate pe Pongo. Deodată se opri, ne trase într-un fel de peşteră care se găsea undeva lateral de drumul nostru şi aprinse lanterna. Ne găseam aici într-un fel de debara, unde felurite haine şi mantale se aflau claie peste grămadă. Părţi de armuri străvechi se găseau de asemenea aici. Acum de-abia începu Pongo să vorbească:

— Massers poate vorbi aici liniştiţi. Duşmani departe de aici. Când Masser Farrow căzut jos Pongo sărit de-o parte. Indian nu văzut. Pongo târăşte prin gang, găsit aici încăpere. Aici găsit costume de

soldat vechi, îmbrăcat ca soldat, poate umbla liber. Duşmanii crede că Pongo este soldat, nu spune nimic. Alt soldat se târăşte înainte Pongo, urmăreşte. Când soldat se-ntoarce, Pongo vede ce face Massers şi eliberează.

Acesta era adevăratul Pongo. Cu cele mai simple cuvinte din lume şi-a descris aventura sa periculoasă şi tot ce-a întreprins pentru a ne salva pe noi, ca şi când a fost ceva la mintea cocoşului.

După ce-şi termină expunerea Pongo, Marian îşi exprimă la rându-i părerea dacă n-ar fi mai bine să ne întoarcem la Surat pentru a aduce o companie de soldaţi. Pongo dispăru pentru a constata dacă intrarea în peşteră este liberă. Între timp Marian îl întrebă pe inspector despre ce a pătimit el aici.

— Nu prea e mult de povestit domnule Farrow. Am sosit aici cu patru oameni pentru a cerceta ţinutul şi poteca. Când am ajuns la locul cu pricina, am luat-o înainte şi de atunci nu mai ştiu absolut nimic. M-am trezit într-o încăpere săpată în stânci unde din când în când mă vizita câte un războinic cavaler în armură pentru a-mi aduce de mâncare. Am cerut să fiu eliberat la care primeam un râs sardonic şi mi se indica ziua morţii mele.

— Aţi descoperit, domnule inspector, despre ce este vorba aici? întrebă Marian.

— Sincer să fiu, nu! Nu cred că avem de-a face cu o bandă de contrabandişti. Mai degrabă e vorba de chestiuni politice.

— Cam aşa m-am gândit şi eu. Contrabandiştii nu s-ar fi împovărat cu crime numai de dragul de a face să pară locul ăsta bântuit. Eu am observat câte ceva şi cred că ştiu despre ce este vorba. Dar iată că se reîntoarce Pongo. Cred că trebuie să plecăm de aici.

— Massers vine, drum liber, zise el numai, îndată ce intră. Apoi se aplecă şi luă de sub un morman de haine trei săbii scurte pe care ni le puse în mâini:

— Mult pericol aici, este, mai bine cu arme.

Trebuia să fi cercetat întreaga debara foarte amănunţit altfel nu ar fi ştiut atât de precis de unde să ia armele. Stinse lumina lămpii sale de buzunar şi ne conduse în spaţiul liber.

După poziţia soarelui trebuia să fi fost orele 14. Ceasurile noastre de buzunar ni le luaseră duşmanii, după ce ne surprinseseră şi ne-au luat prizonieri.

Pongo nu vru să ne însoţească, ci preferă să mai colinde printre ganguri stâncoase, pentru a se informa mai bine şi a permite mai târziu, o mai bună reuşită a acţiunilor noastre.

Mi se făcuse tot mai foame. Îmi rugai însoţitorii să meargă mai repede, astfel că, în curând ajunserăm la primele aşezări omeneşti. Marian râse de nevoile mele trupeşti, totuşi îşi grăbi mersul pentru a reuşi încă în aceeaşi zi să ne reîntoarcem. Urcarăm dincolo de cealaltă

parte a muntelui şi-acum ne lăsarăm deplin pe mâna inspectorului în ceea ce priveşte conducerea grupului nostru. Urcarăm aşadar un drum mai lung înspre Surat aşa că ajunseserăm pe la ora 16.

Nu pot descrie bucuria colonelului Longfield, la vederea fiului său. De bucurie ar fi împărtăşit evenimentul tuturor prietenilor şi cunoştinţelor săi, dar Marian îl sfătui să n-o facă.

— E nevoie să ne reîntoarcem din nou acolo, domnule colonel pentru a prinde întreaga bandă. Dacă vor şti toţi că fiul dumneavoastră a scăpat, membrii bandei vor deduce că şi noi am scăpat odată cu dânsul şi vom găsi cuibul gol.

Cu aceasta fu de acord şi colonelul şi de aceea după ce ne adunarăm cu toţii în camera de lucru a acestuia şi Marian îi zugrăvi repede tot ce pătimisem, îl întrebă, în încheiere, dacă poate să-şi facă vreo idee despre scopurile bandei.

— Ce am dedus din relatările dumneavoastră par să fie motive politice aici la mijloc. Ştiţi doar că peste tot în India mocnesc răzmeriţe. Poate că aici, în munţii din Surat, se întâlnesc capii complotului din mai multe regiuni. Să sperăm că ne va cădea suficient material în mână pentru a-i pedepsi suficient de drastic pe cei vinovaţi.

— Am găsit câteva documente pe care le-am ascuns bine, domnule colonel. N-am vrut să le păstrez asupra mea deoarece nu încheiasem treaba în momentul acela şi nu ne găseam pe drumul de întoarcere. Dacă am procedat bine, sau nu, puteţi deduce din ce ni s-a întâmplat. După aceea.

— Cred că cel mai bun lucru pe care-l am de făcut ar fi să-mi chem oamenii şi să-i sfătuiesc să părăsească oraşul pe nesimţite, pentru a nu bate la ochi, cel mai bine câte doi sau unul. Credeţi c-ar fi mai bine să chemăm în ajutor şi armata?

— Depinde de câţi oameni aveţi dumneavoastră sub comandă disponibili. Cred că n-avem de-a face cu mai mult de 30 de oameni.

— Atât de mulţi oameni nu pot aduna pe moment, de aceea cred c-ar fi mai bine să iau legătura cu comandantul garnizoanei Surat. O să vorbesc la telefon cu el, pentru a ne pune de acord. O să merg eu la el, sau o să vină el la mine.

Colonelul Longfield a avut noroc, deoarece l-a găsit imediat pe comandant, care-i promise să vină imediat.

Nici nu avurăm mult de aşteptat, căci comandantul sosi în curând. Colonelul Longfield ne prezentă şi comandantul garnizoanei ne salută cu efuziune. Era un om de patruzeci de ani de statură medie şi cu o înfăţişare extrem de jovială.

— Mă bucur să vă fac în sfârşit cunoştinţă, domnilor. Am citit totdeauna cu interes şi emoţie despre aventurile întâmpinate de dumneavoastră. A fost întotdeauna dorinţa mea de a vă întâlni.

Bineînţeles că cu ocazii fericite, mai adăugă el zâmbind.

Am răspuns salutului la fel de călduros. Şi acum când colonelul Longfield îl puse în cunoştinţă de cauză cu misiunea noastră fu dintr-o dată trup şi suflet pentru o colaborare cu noi.

— Voi înconjura muntele cu o companie de 120 de oameni. Nu ne va scăpa nici o muscă. În garnizoană voi face exerciţii de marş. Ala că nu va şti nimeni unde mergem cu adevărat.

— Şi când vom putea pleca domnule Maior?

— Într-o oră! Dacă e nevoie patruzeci de minute. Permiteţi-mi să folosesc telefonul dumneavoastră domnule colonel, că la sosirea noastră în cazarmă să fie totul pregătit.

După convorbirea telefonică se despărţi curând de noi după ce puse la punct cu Marian unele amănunte ale planului.

De la întoarcerea noastră în casa colonelului, dacă trecuse ceva mai bine de o oră. Colonelul dăduse deja dispoziţii oamenilor săi să părăsească oraşul dispersat, câte unul sau doi, indicându-le un punct de adunare. Era vorba de o mică expediţie de război, care avea drept scop de a evita vărsări mai mari de sânge pentru viitor.

IV.
VICLENIA LUI PONGO.

LA 18 H 30’ eram deja la locul cuvenit. Colonelul Longfield ni se alăturase. Am ţinut acum un mic sfat de război. Lui Marian şi mie ne reveni sarcina de a folosi drumul pe care merseserăm noaptea trecută.

Colonelul Longfield voia să ne urmeze la o distanţă de 80 de metri cu 10 poliţişti. Fiul său urma să ia calea pe care ne întorsesem în Surat, urmând să cadă în spatele vrăjmaşilor noştri. Şi el era însoţit de 10 poliţişti. Maiorul voia să încercuiască muntele şi mai păstra o rezervă de 10 oameni.

Nu mai şovăirăm mult. Marian şi cu mine o luarăm prin defileu, pe poteca cu renume de-acum. Colonelul ne înzestrase din plin cu arme dar noi le luaserăm în bandulieră, întrucât ne bazam mai mult pe calităţile lui Pongo al nostru, dacă nu-l vor fi descoperit înainte inamicii noştri. Ne apropiarăm cu precauţiune de locul obişnuit de pândă al cavalerului în armură. Ne întrebam dacă va fi postul său sau dacă locul fusese deja luat de Pongo.

Când ne apropiarăm suficient am constat că nu era nimic în preajmă. Nu ştiam dacă să mai înaintăm sau ba, ori să aşteptăm mai întâi un semn de la uriaşul nostru camarad negru.

În orice caz trebuia să ne grăbim deoarece se apropia lăsarea întunericului, ceea ce ar fi îngreunat considerabil misiunea noastră de

recunoaştere. Dar cum se ştie noaptea la tropice se instalează foarte repede. Nici vorbă de amurgul atât de cunoscut zonelor temperate care durează atât de mult.

Marian îşi începu din nou prudent mersul pe potecă, care ducea tot mai sus. Îl urmam ceva mai în spate, pentru a nu-l împiedeca, dacă trebuia să facă pe neaşteptate un pas înapoi. Aproape că ajunsesem la cotitura rău famată, când cavalerul în armură îşi făcu din nou apariţia şi făcu o mişcare înspre Marian. Acesta sări îndemânatic înapoi. Acum indianul mă atacă pe mine, scrâşnind un blestem. Luarăm poziţie de apărare în dosul stâncilor mascându-ne oarecum, iar când acesta se văzu că are intenţia clară de a ne urmări, traserăm pistoalele.

— Trage asupra încheieturii mâinii, îmi şopti Marian după care ambele noastre arme detunară. Indianul dădu un ţipăt de durere şi dispăru după stânci.

— Acum e puţin probabil să facă uz de spadă. Ce zici, să-i atacăm noi acum?

Înainte de a oferi un răspuns colonelul Longfield ne şi ajunse cu oamenii lui. El auzise împuşcăturile şi ne credea în pericol. Când ne văzu vii şi nevătămaţi exclamă mirat:

— Ei, dar ce s-a petrecut aici, domnilor?

— Am rănit gardianul principal al cetăţii, dacă se poate spune aşa şi ne gândeam dacă nu-i momentul să declanşăm atacul. Marian nu mai avu timp să recomande precauţie maximă că Longfield şi comandase:

— Înainte băieţi! Poliţiştii se năpustiră pe cărare înainte, dar se dădură înspăimântaţi înapoi, când în faţa lor apăru cavalerul în armură.

Poate că totul s-ar fi soldat cu câteva victime dacă Marian n-ar fi prevăzut situaţia şi n-ar fi avut deja pistolul în poziţie de tragere.

Traserăm aproape concomitent, eu asupra încheieturii mâinii, iar Marian asupra spadei scurte a războinicului. Avu noroc şi-i nimeri arma care făcu un cerc larg zburându-i din mână pe pietriş.

Din nou dispăru războinicul îndărătul stâncilor.

Acum năvălirăm şi noi pe cărare în sus. Poliţiştii stăteau încă nedumeriţi lângă pereţii stâncii.

Pe războinicul Indian parcă îl înghiţise pământul. Dar noi ştiam totuşi de-acum unde-l puteam găsi şi-l aşteptarăm numai pe colonelul Longfield care grăbea spre noi. Oamenii săi aprinseră făcliile pe care le luaseră cu ei, Marian merse spre blocul de stâncă unde ascunsese documentele îl dădu deoparte şi-şi puse hârtiile preţioase în buzunar.

Colonelul observase acţiunea lui Marian şi-a vrut să ştie despre ce era vorba. Prietenul meu Marian îi făcu semn însă că acum nu era timpul potrivit pentru aşa ceva. Nu puteam să îngăduim potrivnicilor nici un minut de răgaz. Unul după altul dispărea acum pe coridorul

îngust dintre stânci, pe care poliţiştii de-abia îl descoperiră. Trei dintre ei rămaseră de strajă jos şi primiră recomandarea de a trage imediat ce s-ar apropia de ei o persoană necunoscută cu gânduri necunoscute.

Marian preluase conducerea grupei care se strecura pe culoarul dintre stânci. Acesta continua dar avea foarte multe meandre şi cotituri. Nu se mai petrecu nimic deosebit şi ne continuarăm drumul. Să se fi retras duşmanii noştri? Nu era cazul, altfel Pongo ne-ar fi dat el de ştire. Şi apoi mai era o ieşire pe care pornise cu oamenii săi, fiul colonelului Longfield, inspectorul de poliţie.

Deodată, înaintea noastră detunară câteva împuşcături. Gloanţele ne trecură pe lângă urechi. Stăteam în plină lumină şi deci ofeream o ţintă bună. Ne grăbirăm spre următoarea cotitură a potecii unde, odată ajunşi, Marian le spuse poliţiştilor să stingă făcliile.

— Ce se petrece acolo în faţă? întrebă colonelul Longfield care rămăsese puţin în urmă cu oamenii săi.

— Duşmanii noştri ne-au dat primul lor „salut” călduros, glumi Marian. Rămâneţi vă rog în spate, voi încerca să mă apropii târâş împreună cu prietenul meu. După ce vă chem, vă rog să veniţi cât se poate de repede.

Marian şi dispăru după colţ, ne mai aşteptând răspuns. Îl urmai imediat încercând să fac cât mai puţin zgomot, ascultând cu atenţie. Întuneric deplin ne înconjura. Nici înainte nici înapoi nu puteam recunoaşte nimic. Unde se găsea în acest moment Pongo? Să fi căzut prizonier sub puterea copleşitoare a inamicilor? Altfel nu şi-ar fi anunţat el până acum prezenţa? Mai parcurserăm o bucată înainte şi apoi ne oprirăm să ascultăm din nou. Nimeni nu putuse trece pe acolo înaintea noastră. Ocupam toată porţiunea cărării aşa cum stam acuma, unul lângă celălalt.

Deodată am încremenit. O mână o atinse pe a mea!

Voiam tocmai să ating trăgaciul pistolului meu, când auzii cuvintele şoptite de Pongo:

— Massers fie liniştiţi. Pongo este aici!

Marian auzi şi el şoaptele camaradului nostru, apoi Pongo adăugă:

— Înapoi!

Cum am venit aşa ne-am retras acum, până am ajuns să dăm de oamenii lui Longfield. După ce am ajuns în siguranţă după cotul potecii, Marian aprinse o faclă. Poliţiştii se dădură înapoi înspăimântaţi de apariţia lui Pongo. Credeau că îl au în faţă pe „Mesagerul Morţii” aşa cum era el echipat. Cu greu izbuti colonelul să explice lucrurile. Pongo explică acum că indianul cel voinic era rănit şi rolul lui şi-l luase el, după ce îl dusese într-o încăpere laterală şi-l ascunsese acolo. Pentru ca înşelătoria să fie şi mai credibilă înfăşurase şi un bandaj alb în jurul încheieturii mâinii, pasămite rănite. Cu prilejul atacului nostru neaşteptat Pongo fu trimis înainte pentru a ne

ataca. Plecase deci în întâmpinarea noastră, spunându-i-se că şi cealaltă ieşire era ocupată de vrăjmaşi. Un atac din partea aceea ar duce la pierderi serioase din partea noastră. Pongo era de părere c-ar fi mai bine să uzăm mai departe de viclenie.

Pongo numărase 35 de indieni, care se pregăteau de apărare. Provizii de tot felul erau suficiente pentru două săptămâni. Dacă se punea problema înfometării asediaţilor ar fi de aşteptat cel puţin două săptămâni.

Marian îl întrebă pe colonel după ce Pongo îşi termină raportul său:

— Aveţi în dotare, bombe cu gaze lacrimogene, domnule colonel?

— Bineînţeles domnule Farrow. Păcat că nu ne-am gândit de la început la aşa ceva. Să trimit repede doi oameni în oraş să aducă materialele?

— Poate c-ar fi bine să faceţi asta domnule colonel, răspunse acesta.

— Într-o oră şi jumătate bombele vor fi aici, fu de părere colonelul. Brown şi Kirsten, ştiu că sunteţi printre cei mai buni la alergări. Luaţi bombele şi întoarceţi-vă aici cât mai repede!

Cei doi oameni se retraseră în grabă.

— Pongo trebuie merge îndărăt. În două ore va fi nou aici, spuse credinciosul nostru prieten Pongo.

După un timp Marian îşi dădu nervos una peste cap.

— Am uitat în graba asta să fi zis să aducă şi măştile de gaze, domnule colonel. Noi….

— M-am gândit eu la asta domnule Farrow, îl întrerupse colonelul. Trebuia să dau un ordin pentru ridicarea gazelor lacrimogene şi-n notiţă am precizat să se aducă şi 8 măşti de gaze.

— Atunci ne va reuşi să-i afumăm cum trebuie. Să sperăm că fiul dumneavoastră nu a înaintat prea mult.

— O să trimit un om să le spună să se retragă întrucâtva. Pe de altă parte trebuie că ştie că punem ceva la cale altfel ar fi întreprins ei ceva pe cont propriu.

Solul dispăru. Acesta mai avea misiunea să-l înştiinţeze şi pe Maior cu privire la cele ce aveam de gând.

Aşteptarea ne păru foarte lungă. Colonelul trimisese vorbă că atacul va avea loc la ora 22 dacă nu vor interveni schimbări bruşte de situaţie.

Kirsten şi Brown se întoarseră la 21h 40’ din oraş, aducând cu ei bombele şi măştile de gaze.

Puţin după aceea apăru şi Pongo. Marian îl întrebă acum din curiozitate ce va face dacă careva dintre indieni îl va întreba ceva.

— Pongo nu va răspunde nimic, ci va arăta numai la gât… făcând cr, cr!

Izbucnirăm în râs. Pongo mai era pe deasupra şi bun actor. Marian

împărţi bombele şi măştile de gaze. Pongo trebuia să-şi pună în secret masca de gaze şi să arunce repede trei bombe cu gaze lacrimogene. Mai departe nu trebuia să intervină. Cât de curând auzea semnalul care era o împuşcătură de pistol, trebuia să acţioneze. Pongo dispăru la final. Colonelul aşteptă cu ceasul în mână. Timpul se scurse încet. În sfârşit sosi momentul. Ne puserăm măştile de gaze pe când Marian păşi pe culoar şi slobozi un glonte. Imediat după aceea auzirăm explozia celor trei bombe cu gaz lacrimogen. Mai aşteptarăm puţin timp pentru a fi siguri că gazele s-au răspândit, apoi Marian aprinse toate făcliile disponibile şi-o luarăm înainte. Nu furăm întâmpinaţi cu nici o împuşcătură.

Când am ajuns la capătul gangului am văzut o peşteră destul de mare, unde zăceau peste tot indieni la pământ.

Până aici ne însoţiră numai oamenii care erau prevăzuţi cu măşti de gaze. Patru poliţişti care aveau deja masca pe figură îi legară repede pe toţi indienii de jos şi-i transportară la camarazii lor, unde între timp ajunseseră şi Maiorul cu zece soldaţi. Militarii preluară transportul celor ameţiţi de gaze, deveniţi prizonierii noştri acum. În decurs de o jumătate de oră fură transportaţi, de aici, toţi indienii. Căutarăm zadarnic vreo urmă a lui Pongo. De când explodaseră bombele nu-i mai dădurăm de urmă. Să fi mers să-l ia în primire pe „Mesagerul Morţii”? Nu ştiam din păcate unde se găsea încăperea laterală pe care o găsise atunci Pongo. Poate că-l va aduce el însuşi pe cavalerul în armură. A durat destul de mult până camaradul nostru a apărut în fine, aducând însă o veste dezamăgitoare Indianul cel mare, şeful reuşise să scape. Acum se punea problema de a-l recaptura. Toţi cei interesaţi, cu mască se alăturară lui Pongo şi începurăm numaidecât căutarea. Trecură oră după oră, fără ca să dăm de individul îmbrăcat în armura afgană. Soldaţii erau siguri că n-ar fi putut trece de lanţul lor. Către dimineaţă nu ne mai rămase decât să recunoaşte evidenţa. Indianul ne scăpase!

Când colonelul Longfield dădu dispoziţia ca prizonierii să fie transportaţi de acolo văzu multe fizionomii familiare. Aparţineau castelor superioare. Colonelul îl rugă pe Maior să transporte prizonierii sub escortă armată puternică, la sediul poliţiei, întrucât oriunde altundeva n-ar fi fost în Surat în siguranţă.

În dimineaţa următoare nopţii atacului, colonelul îi puse lui Marian la micul dejun întrebarea care-l muncea cel mai tare:

— Cine credeţi că este instigatorul rebeliunii împotriva guvernului britanic, domnule Farrow?

— Nu vreau să formulez nici un răspuns, până nu vom putea aduce dovezi certe, zise acesta.

Dacă ne îngăduiţi mai rămânem o săptămână aici. Înainte de a pleca o să vă arăt cine e capul conspiraţiei şi cine e „Mesagerul

Morţii” Pot afirma cu certitudine de pe acuma că sunt una şi aceeaşi persoană.

Colonelul îl privi câteva clipe uimit pe Marian, după care îi veni ceva în minte.

— Nu mi-aţi arătat hârtiile pe care le-aţi ascuns sub blocul de piatră, domnule Farrow.

— Vi le-aş arăta numaidecât domnule colonel dacă nu m-aş teme că veţi întreprinde ceva ce ne-ar periclita foarte mult soluţionarea întregii probleme. În interesul cauzei, vă rog să mai aşteptaţi pentru a suplimenta cercetările. Sper că în curând să vă pot livra pe „Mesagerul Morţii”.

— Sunt cu dragă inimă de acord cu ceea ce propuneţi, domnule Farrow. Fără ajutorul dumneavoastră cu greu mi-aş mai fi putut vedea fiul, dac-ar fi trăit evident. O să vă acord tot sprijinul de care dispun. Dacă mai aveţi vreo dorinţă, vă rog s-o exprimaţi.

Marian chibzui câteva clipe, adâncit în gânduri, după care întrebă:

— Aveţi aici în Surat duşmani personali, domnule colonel?

— E greu să dau un răspuns concret. După asasinatele comise am acţionat diferit tocmai pentru că mi se reproşa că n-am fost destul de energic.

— Din partea cui s-au ridicat obiecţiile?

— Din partea celor mai bine văzuţi oameni din oraş, ai acelora care aveau tot interesul ca trecătoarea şi poteca în sine să fie practicabile pentru comerţul propriu-zis. Un pic să mă gândesc! Cele mai multe reproşuri le-am primit de la negustorul Indian Tronsgha. S-a exprimat destul de grosolan la adresa incapacităţii poliţiei.

— Tronsgha? Numele mi-e cunoscut. Un indian în vârstă de statură mică?

Colonelul râse din toată inima.

— Ba dimpotrivă, domnule Farrow, Tronsgha este un om în puterea vârstei de 38 de ani şi are o statură de atlet. N-aş vrea deloc să-l am de duşman personal, sau ceva de împărţit cu dânsul.

— Atunci nu poate fi omul la care m-am gândit, se dădu bătut Marian.

Îl cunoşteam pe camaradul meu destul de bine de acum ca să-mi dau seama că voia intenţionat să-l inducă în eroare pe colonel. Avea cu siguranţă motivele lui de a o face. Chipul prietenului meu se lumină şi-mi dădui seama că era mulţumit de concluziile la care ajunsese.

— O dorinţă aş avea totuşi domnule colonel. Puteţi să convocaţi mâine pe toţi negustorii de vază din Surat în biroul dumneavoastră de lucru, pentru a le împărtăşi veştile despre siguranţa călătoriilor în scop de negoţ de aici în colo? Voi fi şi eu acolo şi poate că-n cursul zilei de mâine voi putea să vă arăt pe „Mesagerul Morţii”.

— Voi da dispoziţiile necesare chiar acum la telefon, deşi, sincer să fiu, încă nu sunt pe deplin încredinţat că de-acum înainte drumul va fi lipsit de primejdii. „Mesagerul Morţii” încă nu stă, din păcate, în dosul gratiilor.

— N-are să mai dureze mult. Acum însă să ne odihnim câteva ore! Permiteţi-mi să mă retrag, împreună cu camaradul meu.

Când am rămas singur cu Marian în cameră l-am întrebat ce intenţiona cu această întrunire la vârf a negustorilor din oraş.

— Păi vreau să le dezvălui pe „Mesagerul Morţii”.

— Ştii deja cine este?

— Cred că da. Oricum, mâine trebuie să facem rost de câteva dovezi care ne lipsesc. Pongo, păzeşte încă, cu poliţiştii poteca din munţi. Nu cred că va avea succes. Va trebui ca tot noi, către seară să mai întreprindem o expediţie până acolo.

Întrucât eram obosiţi şi nu ne aşteptam la nici un eveniment deosebit, dormirăm nestingheriţi până după amiaza târziu. Ne primenirăm cu o baie şi ne întărirăm trupurile cu o cină copioasă.

Colonelul Longfield ne aştepta deja. Răspândise deja în întreg Surat-ul că noi am descoperit o bandă periculoasă în munţi şi am făcut-o nevătămătoare. Nimeni nu ştia însă amănunte. Între timp, mai dăduse şi alte telefoane şi era foarte curios să ştie ce vom întreprinde în continuare. Când auzi că noi voiam să facem o călătorie în munţi ţinu neapărat să ne însoţească. Dar Marian voia să meargă numai cu mine.

Aşa că pornirăm amândoi şi ajunserăm din nou, la potecă, deşi conspiratorii fuseseră făcuţi prizonieri, trebuia să fim totuşi foarte atenţi, întrucât „Mesagerul morţii” mai era încă în libertate.

Am ajuns în cele din urmă şi la locul cu pricina. Mă aşteptam din clipă-n clipă cavalerul în armură, dar nu se întâmplă nimic.

Urcarăm din greu vechea potecă, în sus spre vârf. Apoi deodată, cuprins de groază prinsei mâna lui Marian: da, uite-l că apare din nou!

Marian râse numai şi… merse în întâmpinarea monstrului în armură. Era bineînţeles Pongo, îmbrăcat în costumul specific, cu armură şi tot echipamentul.

Îl salutarăm bucuroşi, în felul lui specific ne povesti, că descoperise ceva nou, în căutarea „Mesagerului Morţii” şi avea de gând să ne arate chiar acum despre ce era vorba, îl urmarăm deci, sus, printre stânci.

Pongo îşi aprinse lampa de buzunar şi ne conduse, pe culoarele de-acum bine cunoscute, până la peştera unde făcusem prizonieri pe conspiratori.

— Pongo descoperit aici gang nou. Şi el ne arătă spre un perete de stâncă unde, cu toată bunăvoinţa, n-am putut descoperit nimic asemănătoare.

De-abia după ce Marian cercetă mai bine găsirăm rezolvarea

enigmei. Un bloc de piatră era mobil şi se lăsa deplasat întocmai ca o uşă.

Oare aventura noastră aicea era menită să nu mai aibe sfârşit? Oare am făcut prizonieri chiar pe toţi membrii bandei? Poate că jumătate din efectivul acestora mai era încă localizat aici şi noi nici n-o bănuiam.

Pongo păşea în faţă. Cu simţămintele amestecate, cuprins de o nelinişte interioară, îl urmarăm. Gangul ducea pieziş în jos şi se sfârşea de asemenea într-o peşteră. Aici descoperirăm felurite maşini. La început am crezut c-am dat peste o imprimerie de bani falşi. Dar nu era aşa. Erau tiparniţe ce-i drept, dar care aveau menirea unei tipografii secrete. Peste tot zăceau manifeste care aveau un puternic conţinut antiguvernamental şi antibritanic. Ajunsesem deci la sediul unei organizaţii politice al unui partid ce-şi propunea fără îndoială ţeluri potrivnice guvernării britanice.

Într-o nişă laterală am găsit echipamentul complet al armurii afgane ce servise ca deghizare „Mesagerului”.

Acest echipament se asemăna foarte bine cu acele pe care-l purta acum Pongo. De indian nici o urmă, însă. Mai căutarăm febrili alte încăperi sau alte coridoare secrete, care ar fi putut porni din această încăpere, dar nu mai găsirăm nimic deosebit.

Deoarece nu mai era nici o altă ieşire din peşteră nu ne puteam dumiri cum reuşise să dispară indian. Marian fu de părere că la dezlănţuirea atacului nostru se refugiase aici, dovadă fiind chiar părăsirea armurii. După ce ne retrăsesem reuşise probabil să se strecoare neobservat nici de către Pongo, nici de către vreunul din poliţişti.

Pongo îşi lepădă acum echipamentul şi făcu un colet din ambele armuri, intenţionând să le ia cu el.

Noi ne îndesăm buzunarele cu manifestele tipărite, cel puţin cu o parte din ele.

Lăsând poliţiştii de pază şi aici ne înapoiarăm în oraş.

Se vedea pe faţa lui că Marian era deosebit de mulţumit cu această ultimă excursie pe care o făcusem.

Pongo ar fi rămas mai degrabă să pândească sosirea „Mesagerului”.

— O să ai prilejul să-l revezi foarte curând, Pongo. Pun pariu că e de-acuma în Surat. Mâine dimineaţa o să faceţi oficial cunoştinţă.

Pongo rânji mulţumit acum.

Se făcuse deja întuneric când am ajuns în Surat. Colonelul Longfield înjură una bună când îi fu dat să vadă manifestele aduse şi când îi povestirăm de tipografia clandestină. Iată că aşa ceva trebuia să se întâmple tocmai aici, în sectorul lui!

Se făcuse aproape de miezul nopţii când ne retraserăm în sfârşit în camerele noastre. Nu aveam însă de gând să dormim. Aşteptarăm

până când se făcu linişte deplină în casă. Ieşirăm pe fereastră afară, ajungând pe crengile unui copac înalt de lângă reşedinţă şi, de acolo ne dădurăm drumul încetişor la pământ. Pongo avea misiunea de a sta de veghe în camerele noastre. Nu ştiam încă ce avea de gând Marian, până ce acesta nu-mi şopti:

— O să-i facem o vizită onorabilului negustor Tronsgha. Nu avurăm vreme de parlamentări că el o şi luase înainte, fără a se opri deloc din drumul său, pentru a cerceta împrejurimile. Se părea că ştie prea bine unde locuieşte acesta şi nu dură mult şi ajunserăm la ţintă!

Străzile sărăcăcios mobilate erau deşerte. Ca nişte umbre întunecate se iţeau casele din fundurile grădinilor pe lângă care treceam. Doar din când în când ne mai lătra un câte un câine, de din dosul gardurilor împrejmuitoare grădinilor.

— Şi dacă şi casa lui Tronsgha e păzită de câini, Mariane?

— Va trebui să-i neutralizăm, asta-i tot.

Perspectiva nu era chiar încurajatoare, dar n-aveam ce face şi-mi urmai drumul, mai ales că Marian părea foarte încrezător.

— Iată aici se află proprietatea lui Tronsgha, mă lămuri el.

Într-adevăr doi buldogi zdraveni alergau pe lângă gardul grădinii acestuia. Marian îşi introduse mâna în buzunar scoţând două „obiecte” pe care le aruncă peste gard, apoi păşi liniştit mai departe. La următorul colţ de stradă se opri.

— Ce-ai aruncat acolo, Mariane, carne otrăvită?

— Cam aşa ceva, dar nu otravă, ci impregnată cu un somnifer foarte puternic. N-aş vrea să omor câinii care de fapt sunt animale credincioase de mare valoare.

După un sfert de oră ne putem căţăra peste gard. Nu încetai să mă minunez, cum de reuşise prietenul meu să le afle pe toate, dar acuma n-aveam timp de pus întrebări. Aşteptarăm timpul cuvenit, după care ne căţărarăm peste gard, din strada alăturată. Încă nu ajunsesem pe proprietatea negustorului mai trebuia să trecem un gard.

În casa negustorului nu ardea nici-o lumină. Camaradul meu se apropie din spate de locuinţa acestuia şi acuma examina cu atenţie ferestrele. Aşteptă câteva minute, după care dispăru în întuneric. În camera pe a cărei ferestre dispăruse Marian, zării de câteva ori lumina lămpii sale de buzunar. Nu-mi putui da seama ce căuta.

După câteva minute, Marian apăru precum intrase; pe nesimţite mă trezii cu el alături.

— Haide Robert, să dispărem de aici! Am avut noroc de data asta, îmi şopti el.

Părăsirăm grădina pe aceeaşi cale pe care intraserăm şi ajungând pe stradă ne încetinirăm ritmul. Acum am găsit, în fine, răgazul să-l întreb, dacă a găsit ce-a căutat la Tronsgha.

— Da, dovada că el este „Mesagerul Morţii”.

Îmi pieri piuitul.

— Păi cum ai ghicit asta Mariane?

— Combinând toate variantele posibile. Hârtiile pe care le-am găsit şi le-am ascuns în munţi m-au pus pe urma cea bună. Mi-a lipsit numai ultima dovadă pe care am găsit-o astăzi.

— Vrei să pui să-l aresteze pe negustor de-ndată?

— Nu şi-aşa nu poate scăpa din laţul pe care i l-am întins. Va veni singur la biroul poliţiei.

În fine, o luminiţă scăpără în mintea mea. De aceea l-a rugat Marian pe colonel să-i convoace pe toţi negustorii din oraş în biroul său. Devenii deodată aşa de vioi c-aş fi stat toată noaptea la taclale cu Marian despre problemele noastre. El voia să se culce, însă, aşa că de îndată ce ajunserăm la bungalow-ul colonelului puserăm capul jos....

V.
„MESAGERUL MORŢII" ESTE DEMASCAT.

LA MICUL DEJUN, colonelul ne şi întrebă, dacă eram lămuriţi în fine cine era „Mesagerul Morţii".

— Sunt sigur de asta, domnule colonel, de altfel vă va căuta azi înainte de masă, zâmbii Marian.

Colonelul se uită la prietenul meu cu o privire de parcă ar fi vrut să întrebe dacă era în toate minţile.

— Criminalul mă va căuta pe mine, personal?

— Aşa cum aţi auzit.

— Vorbiţi serios, domnule Farrow? Sau vreţi să glumiţi cu mine?

— Nu prea am chef de glume, nu aşa de dimineaţă, replică prietenul meu. Când va fi aici puteţi să puneţi să-l aresteze.

Colonelul rămase perplex.

— Susţineţi deci că ucigaşul va veni să se predea şi va cere să fie arestat?

— N-am spus asta domnule colonel. Am zis numai că va veni aici în dimineaţa asta, va depinde de dumneavoastră să-l recunoaşteţi cine este. El se va păzi evident s-o facă.

— Acum înţeleg. Bănuiţi că făptaşul e unul din negustorii convocaţi astăzi la mine în birou. Credeţi cu adevărat că este unul din negustorii din Surat?

— Nu am doar bănuieli. Ştiu cu certitudine cine este criminalul.

— Şi de ce nu-mi spuneţi numele lui chiar acum pentru a da dispoziţiile necesare ca să fie arestat?

— Aş vrea mai întâi ca respectivul să se trădeze el însuşi. Pentru varianta asta mi-am luat toate precauţiile necesare.

— Ei, atunci aştept şi eu cu nerăbdare întâlnirea de azi. Dar dacă nu apare? Nu pot sili pe nimeni să vină la mine. Poate se răzgândeşte şi-o ia la sănătoasa. S-ar putea să pierdem totul în ultima clipă.

— Va veni cu siguranţă domnule colonel, pentru că nu bănuieşte că i-am dat de urmă! Aţi convocat întâlnirea pentru ora 10. O jumătate de oră mai târziu va fi arestat.

Colonelul Longfield răsuflă din adâncul plămânilor.

Dacă Marian Farrow afirma ceva cu atâta certitudine atunci asta însemna altceva. Pentru a fi absolut sigur mai întrebă dacă nu e cazul să ia măsuri speciale.

— După ce toţi oamenii convocaţi vor fi în sala de consiliu daţi ordine funcţionarilor să păzească toate intrările şi ieşirile, inclusiv ferestrele. Mai mult nu aveţi ce face, demascarea criminalului îi va reveni lui Pongo.

Era de-abia 8h 30’ ne despărţirăm de colonel şi nu intenţionam să revenim decât după ora 10, pentru a nu-l speria pe „Mesager”. Trebuia ca să se simtă cu totul în siguranţă. Până la ora fixată mai era încă timp destul pe care Marian intenţiona să-l folosească vorbind cu Pongo între patru ochi.

La 10 fix sosi automobilul trimis de colonel pentru ca să îi ia. Fiul colonelului, inspectorul de poliţie veni personal să ne aducă pentru că toţi cei invitaţi îşi făcuseră deja apariţia.

El însuşi îi examinase cu scrupulozitate dar nu-şi putuse da seama cine ar putea fi făptaşul.

— Şi gândiţi-vă continuă inspectorul Longfield, astă noapte s-a comis o spargere la negustorul Tronsgha, aşa cum ne-a mărturisit-o chiar dânsul. N-a putut stabili cu precizie ce s-a furat dar a descoperit că o fereastră pe care o închisese seara fusese deschisă şi a descoperit chiar urme de efracţie.

Trebui să-mi reţin un zâmbet. Dacă Tronsgha ar fi ştiut cine a fost vizitatorul nocturn, cu greu s-ar fi hotărât să vină la întrunirea de la biroul poliţiei.

Automobilul se opri, Pongo, care venise cu noi coborî, având un pachet uriaş, bine legat sub braţ. La recomandarea lui Marian, Pongo se retrase într-o cameră alăturată după care inspectorul Longfield ne conduse la tatăl său.

Împreună intrarăm în sala de consiliu.

Şaisprezece negustori din Surat se adunaseră deja acolo şi-l salutară pe colonel cu destulă reverenţă. Printre aceştia îl recunoscui după silueta sa masivă, pe negustorul Tronsgha, deşi pân-acuma nu l-am mai văzut, cu atât mai puţin în civil.

Când Tronsgha ne văzu în sală, ceva scânteie în ochii săi, dar îşi recăpătă cumpătul imediat, iar salutul său fu atât de politicos ca şi a celorlalţi oameni de afaceri adunaţi acolo.

Colonelul Longfield îi rugă pe domnii adunaţi acolo să ia loc. Îşi începu mica cuvântare, trecând în revistă agresiunile soldate cu victime petrecute în Surat în ultima vreme, mărturisindu-şi bucuria că le poate împărtăşi vestea bună că ieri s-a reuşit neutralizarea unei bande întregi care opera în această regiune. Îşi mai mărturisi totodată regretul că, creierul bandei, mai numit şi „Mesagerul Morţii” a reuşit să scape, dar îşi exprimă speranţa că poate se va reuşi în câteva ore capturarea lui, poliţiştii fiind la posturi.

Printre negustori se produse o oarecare agitaţie. Se puseră întrebări colonelului. Acesta se uita din când în când dezorientat la Marian şi la ceasul brăţară. Se vedea clar cum starea de nelinişte a şefului poliţiei creştea din ce în ce.

Marian era liniştea întruchipată.

Deodată negustorul Tronsgha se ridică de la locul său şi strigă:

— Domnul colonel, nu prea se simte siguranţa şi ordinea pe care ziceţi c-o instalaţi aici în Surat. Astă noapte chiar casa mea a fost ţinta unei tâlhării.

— Am aflat de curând lucrul ăsta domnule Tronsgha şi vă asigur c-am dat toate dispoziţiile necesare pentru a se face toate investigaţiile. Ce s-a furat de la dumneavoastră?

— N-am putut stabili cu precizie domnule colonel, azi dimineaţă mă grăbeam foarte tare…

— Poate c-aţi fost vizitat chiar de „Mesagerul Morţii” interveni acum Marian.

Negustorul, a cărui ochi scăpărau fulgere spre Marian, se stăpâni şi răspunse foarte calm:

— Cred că glumiţi, domnule? Nu vă cunosc, am auzit abia azi de numele dumneavoastră. „Mesagerul Morţii” pare să se bucure de încrederea dumneavoastră, devreme ce la arestarea bandei i-aţi permis să scape.

Asta era o aluzie pe faţă şi mă mirai de nepăsarea şi calmul prietenului meu.

— Aveţi dreptate, domnule Tronsgha, e adevărat că „Mesagerul Morţii” se bucură de încrederea mea, altfel nu i-aş fi dat colonelului Longfield cuvântul meu, că acesta ne va vizita şi ar putea fi arestat până la ora 11.

Tronsgha izbucni într-un râs strident.

— Şi cu astfel de poveşti l-aţi putut îmbrobodi pe colonel? Credeţi cu adevărat că „Mesagerul Morţii” va veni aici şi vă va ruga să-l arestaţi?

— Cam aşa ceva, domnule Tronsgha. Până la ora unsprezece mai sunt zece minute.

„Mesagerul” nostru trebuie să apară deci foarte curând.

Ceilalţi neguţători începură să se agite şi să murmure la auzul

ultimelor cuvinte ale lui Marian.

Căpătaseră de curând impresia că prietenul meu îi ţinea de proşti. Acum luă cuvântul colonelul însuşi pentru a întregi reprezentaţia.

— Domnilor, dumneavoastră ca oameni umblaţi prin lume nu se poate să nu fi auzit adesea de cei doi musafiri ai mei, domnii Farrow şi Bertram. Însoţitorul lor credincios Pongo vă este cunoscut aşijderea, după nume cel puţin. Domnii au sosit aici numai cu scopul adevărat de a lămuri crimele ce s-au petrecut în vecinătatea oraşului nostru. Vedeţi că n-a trecut decât foarte puţin timp şi-o bandă întreagă de răufăcători a fost lichidată. Numai conducătorul acestora aşa numitul „Mesagerul Morţii” a izbutit să scape. Domnul Farrow mi-a dat însă toate asigurările că în dimineaţa asta va fi arestat şi acesta. Cunoaşte identitatea acestuia şi afirmă că până la ora 11 şi vom şti dacă-l avem sau nu pe vinovat.

Pe când colonelul îşi încheia cuvântarea, uşa se deschise foarte uşor şi în spatele negustorilor înfierbântaţi apăru „Mesagerul Morţii” îmbrăcat în vechea-i armură afgană. Ştiam că nu era altul decât Pongo, totuşi apariţia lui bruscă ne dădu şi nouă fiori. Negustorii încă nu-i descoperiseră prezenţa, pentru că apăruse în spatele acestora, absolut pe nesimţite.

— Ei, domnule Farrow, răsună batjocoritor glasul de bas al lui Tronsgha, este aproape ora 11. Unde vă e omul?

— E în spatele dumneavoastră, domnilor, zise Marian cu voce ridicată, sculându-se brusc în picioare.

Urmă un strigăt general de groază şi un vacarm de nedescris în sală.

Toţi negustorii, oameni de vază ai oraşului îşi întoarseră capul, zgâindu-se la Pongo, ca la o vedenie apocaliptică. Tronsgha păli însă. Văzui clar cum tremura din tot corpul lui atletic construit.

Din nou se auzi vocea lui Marian:

— Am avut dreptate, domnilor? S-a prezentat la timp „Mesagerul Morţii”? Nimeni nu răspunse. Atunci Pongo păşi agale spre Tronsgha, ridică spada sa scurtă şi grea în sus şi zise cu vocea sa adâncă şi pătrunzătoare:

— Luaţi prizonier omul acesta. El este „Mesagerul Morţii”.

Tronsgha rămase perplex câteva secunde, fără a reuşi să îngaime o vorbă, apoi se repezi spre fereastră deschizând-o. Înainte de a putea să dispară afară, fu apucat de Pongo şi azvârlit din nou în sală. În acelaşi timp, uşa se deschise şi în cadrul acestei apăru inspectorul Longfield, fiul colonelului, însoţit de câţiva funcţionari. Marian le arătă omul trântit la pământ şi zise numai:

— Puneţi-i cătuşele!

Tronsgha se apăra acum cu mâinile şi cu picioarele. În cele din urmă fu biruit şi acum se afla încătuşat legat de scaun.

Colonelul se apropie de el.

— Ce v-a apucat, domnule colonel, să-mi aplicaţi un asemenea tratament? îi strigă negustorul colonelului. Credeţi cu adevărat că am ceva de-a face cu „Mesagerul Morţii”?

Colonelul nu răspunse nimic la aceste reproşuri. El continua să privească întrebător la Marian.

Negustorii încă se mai uitau cuprinşi de groază la costumaţia lui Pongo. De-abia după ce acesta îşi îndepărtă coiful cu vizieră şi capul lui negru ieşi la iveală, teama le dispăru treptat. Toţi cerură explicaţii.

— Domnilor, luă Marian cuvântul. Vă datorez bineînţeles explicaţii pentru învinuirea pe care o aduc acestui om, care a trăit atât de mulţi ani printre dumneavoastră, bucurându-se de stimă şi consideraţie. Acum l-am învinuit c-ar fi capul unei bande care opera în acest ţinut, având multe crime pe conştiinţă. Anumite probleme le voi trece sub tăcere, fiind chestiuni politice căzând sub incidenţa autorităţilor britanice.

Tronsgha opera în munţi şi-şi avea ascunzătoarea în apropiere de Topli. Întrucât banda de conspiratori dorea să se întâlnească în siguranţă, au dat prin faptele lor criminale un rău renume locului, trecătoarea fiind evitată de către toţi în ultima vreme. Ieri l-am rănit la încheietura mâinii pe acest „Mesager”. Uitaţi-vă la bandajul pe care-l poartă acum la mână negustorul. În afară de asta, mai trebuie să aibă vânătăi pe braţ şi răni, unde a fost atins razant de gloanţele noastre. Anume l-am ferit de răni mai grave.

În timp ce vorbea, Marian dezveli braţul prizonierului.

Într-adevăr în regiunea cotului şi a încheieturii mâinii avea răni uşoare.

— Nu vă lăsaţi induşi în eroare de asemenea poveşti, domnilor. Alaltăieri am avut un mic accident şi m-am rănit, imploră Tronsgha. N-am nimic de-a face cu „Mesagerul Morţii”.

Atunci Marian scoase din buzunarul jachetei sale un document şi i-l ţinu înaintea ochilor.

— Atunci lămuriţi-ne, domnule Tronsgha, de ce numele dumneavoastră stă scris aici şi semnătura de asemenea.

De-abia aruncă acesta o privire spre compromiţătoarea hârtie că şi făcu o nouă încercare deznădăjduită de eliberare.

— Trădare, strigă el, dar recunoscu în ultimul moment că se trădase singur. Vocea sa era de-acuma calmă când răspunse:

— Nu ştiu nimic despre acest document!

— Deci nu e scrisul dumneavoastră? întrebă Marian. Aţi afirmat că azi noapte s-a comis o spargere la dumneavoastră acasă. Spargerea am comis-o eu şi prietenul meu şi avea scopul de avă demasca. În biroul domnului Tronsgha am găsit mai multe documente, pe care acum, iată, le înmânez oficial domnului colonel Longfield. Pe de altă parte,

acolo ne-am descoperit şi armele noastre, ce ne-au fost luate când am fost atacaţi în munţi. Cu asta v-aţi dat definitiv de gol, domnule Tronsgha.

Urmă o linişte de mormânt în sală. Atunci negustorul se propti cu băţoşenie şi-l strigă cuprins de ură prietenului meu:

— Da, eu sunt „Mesagerul Morţii” şi vă prorocesc moartea! Puteţi să mă executaţi liniştit domnule colonel. Mă va urma un răzbunător căruia nu-l veţi scăpa. Eu la rându-mi vă condamn la moarte!

Marian se întoarse repede spre masa negustorilor, eu făcând la fel, în speranţa de a descoperi vreo figură trădătoare printre cei prezenţi, pentru că bănuiam prezenţa răzbunătorului aici. Nu ne fu dat să descoperim nimic ce-ar fi dat de bănuit. Despre adevărul spuselor lui Tronsgha am avut prilejul să ne convingem mai târziu.

Colonelul dizolvă adunarea, după ce-l asigură pe participanţi că trecătoarea şi poteca erau din nou în siguranţă şi accesibile. Am mai rămas câteva zile în Surat, vizitând oraşul şi împrejurimile. Întrucât colonelul era văduv, ne petrecurăm seara în clubul său, unde prezenţa noastră provoca de fiecare dată vâlvă. Întrucât colonelul nu vorbise de implicaţiile politice pentru a nu aţâţa spiritele, întrebările asupra aventurii noastre încetară încurând.

Când după un călduros rămas bun de la colonel şi fiul său am părăsit în fine oraşul, nu bănuiam ce vom întâmpina foarte curând. Dar asta voi relata altădată».

Aventurile submarinului Dox 189

Hans Warren

I.
O POVESTE CIUDATĂ.

«ÎN PORTUL WOKAM DIN INSULA ARU ne despărţirăm de profesorul Tramm, cu care am avut o interesantă aventură pe această insulă.

Datorită alimentării cu carburanţi ne puteam continua călătoria deabia după amiază, aşa că Marian şi cu mine mai făcurăm o mică plimbare prin oraş, promiţând ca la ora mesei să fiîn din nou pe iaht. Ne găseam în drum spre India, care ne atrăgea cu sectele sale, iar mai târziu voiam să facem o escală în Africa ca să vedem patria lui Pongo.

Cum oraşul Wokam nu prea avea multe lucruri deosebite de văzut şi cum era încă devreme, ne-am hotărât să dejunăm la unul din multele localuri.

Acestea nu erau prea ispititoare, aşa că merserăm nehotărâţi mai departe, uitându-ne la firmele localurilor şi la reclama acestora.

Făcuserăm un mic arc de cerc prin oraş şi ne apropiam din nou de port. Ne cam pierise cheful de aceste căutări, când, ne sări în ochi o reclamă originală pe care scria în limba germană cuvintele:

„LA BALENA NEAGRA”. Sub aceste cuvinte, un artist nu prea talentat încercase să redea cât mai realist acea balenă neagră, dar fără informaţia de mai sus, Marian şi cu mine am fi considerat că este mai de grabă o ciupercă strivită.

Important era că aveam un local german în faţa noastră şi că putem spera că vom petrece o oră plăcută de discuţii, despre iubita noastră patrie, mai ales dacă patronul era la fel de binevoitor cu clientela să ca şi necunoscutul artist în efortul de a reda cât mai exact balena pe care a pictat-o. Marian mă trase zâmbind în localul acesta care la această oră era aproape gol.

În spatele tejghelei stătea un om gras care era probabil patronul localului. Îl măsurai cu privirea şi-l salutai în germană. El însă nu păru să-mi înţeleagă cuvintele, dar probabil că le dedusese sensul deoarece îmi răspunse foarte politicos în engleză. Abdomenul lui voluminos abia îi permitea să se încline.

Luarăm loc în apropierea unui client singuratec, lângă fereastră şi Marian comandă un mic dejun frugal. Sub impresia firmei de la intrare, a făcut-o tot în germană, dar hangiul nu părea să ne înţeleagă limba, motiv pentru care Marian repetă comanda în engleză.

Faţa i se lumină pe dată şi după zadarnica încercare de plecăciune datorită dimensiunilor sale se grăbi cât îi permitea corpolenţa să dea comanda la bucătărie.

Clientul singuratic ne aruncă o privire scurtă. Răspunse scurt la salutul nostru, apoi se cufundă în lectura ziarului său. După câteva

minute, hangiul ne aduse băuturile comandate. Marian îl întreabă mirat:

— Nu sunteţi german, domnule patron?

— No, sir n-am fost niciodată, de ce aş fi tocmai neamţ? Răspunse el mirat.

— Dar aveţi o firmă în germană şi am crezut că vom întâlni aici un compatriot. De unde aveţi acea firmă?

— Ah, de aceea îmi vorbiţi într-o limbă străină, domnii mei zâmbi hangiul. Ştiţi, tabla de firmă aceasta mi-a plăcut atât de mult că am cumpărat-o la o licitaţie. Insula pictată pe ea îmi aminteşte de ţara mea, Anglia.

Confunda deci balena, nereuşită cu o insulă. Nu părea să ştie ce era scris deasupra, motiv pentru care Marian îl întreabă.

— Dar ce-i scris deasupra insulei dumneavoastră? N-am putut descifra cuvintele.

— Asta-i pe indiană, domnii mei, explică hangiul cu mândrie.

— Când am luat tabla mi s-a tradus ce-i scris acolo. Se cheamă „LA INSULA FERICITĂ”.

Marian şi cu mine ne zâmbirăm în linişte. Normal că nu l-am lămurit pe grăsan, ca să nu-i răpim motivul mândriei sale. De acea Marian îi spuse plin de seriozitate:

— Am crezut la început că este scris în germană, dar acum ne este clar. Aveţi o tablă de firmă foarte interesantă.

— Aveţi dreptate domnii mei, spuse hangiul din nou plin de mândrie, dar acum scuzaţi-mă, mâncarea dumneavoastră este gata şi-o aduc îndată. Cu aceste cuvinte dispăru de la masa noastră.

Marian a dat amuzant din cap. Şi vecinul singuratec de la masa vecină. Care auzise discuţia se uită la noi şi ni se adresă încet:

— Aveţi dreptate domnilor, că nu l-aţi privat pe grăsan de mândria lui se bucură de firma asta ca un băiat de un timbru rar. Lăsaţi-l să creadă, că balena este o insulă iar cuvintele sunt în indiană. Orice om trebuie să creadă într-un talisman. Aveţi dreptate domnul meu, de aceea nu-l lămuriţi pe hangiu.

— Ne este indiferent, dar am crezut că vom întâlni un compatriot, altfel am fi mers mai departe.

— Ah, domnii sunt germani? întrebă omul mirat, măsurându-ne atent.

Apoi se ridică, se înclină politicos şi se prezintă:

— Îmi permiteţi, numele meu este Cook, fost căpitan englez de vas.

Ne înclinarăm şi noi, Marian făcu prezentările. Când omul ne auzi numele noastre zâmbi bucuros şi răspunse:

— Chiar asta am vrut să ştiu, domni mei. Crezusem că v-am văzut undeva, probabil într-un ziar. Cum am auzit că sunteţi germani, m-am dumirit. N-am vrut să vă întreb direct de nume, de aceea m-am

prezentat. Aşa arată deci cunoscuţii aventurieri Marian Farrow şi Robert Bertram. Permiteţi să iau loc la masa dumneavoastră? Aş discuta ceva cu dumneavoastră ce nu-mi dă pace de două luni.

Marian îl invită la masa noastră şi ne salutarăm din nou, prin strângere de mână. Tocmai apăru şi hangiul, care se bucură, văzându-şi clienţii împreună. Aşa era el scutit de a face conversaţie şi se retrase după tejghea.

Mâncarăm repede, după care Marian i se adresă englezului în germană.

— Ca om umblat prin lume, trebuie să cunoaşteţi limba noastră. Precis aveţi să ne spuneţi ceva deosebit, deci este mai bine ca să nu ne audă cei neavizaţi.

— Vă înţeleg domnule Farrow. Evident că vorbesc germana foarte bine, de când eram căpitanul unui vas englez de pasageri. Ştiţi, eu vreau să lămuresc o enigmă, numai acest gând îl am în cap şi sunt cu totul tulburat. Mereu trebuie să mă gândesc la această enigmatică lumină dansatoare.

— O lumină dansatoare, Mr. Cook? De fapt asta nu-i de loc ceva enigmatic. Povestiţi-ne vă rog, prin ce aţi trecut. Noi suntem liberi şi dacă povestea este interesantă pentru noi, mai putem sta câteva zile pe insulă.

— Treaba-i foarte interesantă, domnii mei, dar şi plină de taine. Întâmplarea n-am avut-o aici, pe insula Alu, ci pe Seran (Ceran). Dacă vă interesează într-adevăr acest lucru, pun condiţia să mă luaţi cu dumneavoastră. Şi eu sunt acum propriul meu stăpân, acum după ce am primit din America o moştenire drăguţă şi văd lumea pe propria mea cheltuială.

— Ne-am bucura, dacă ne-aţi însoţi Mr. Cook, răspunse Marian, dar acum povestiţi-ne, sunt sigur că va fi ceva pentru noi, dacă dumneavoastră, om instruit şi experimentat vă străduiţi de două luni să găsiţi o explicaţie, trebuie să fie ceva aici.

— Aşa-i domnii mei. Ascultaţi-mă vă rog, vă voi povesti totul cum a fost fără înflorituri marinăreşti. După cum v-am spus cu două luni în urmă, făcând o călătorie în Marea Sudului, m-am oprit pe insula Seran. Aveam atunci un mic cuter, care după aceea întâmplare a dispărut fără urmă. Atunci am oprit în portul Tobo. Am întâlnit acolo doi domni care mi-au povestit lucruri curioase despre ce se petrece în interiorul insulei. Mi-a venit dorul să vizitez triburile sălbatice de acolo. Am fost avertizat că nu toate triburile sunt prietenoase cu albii, pe care îi privesc ca pe nişte intruşi, dar, sincer spus domnii mei, ca şi pe dumneavoastră m-a apucat dorul de a căuta o aventură. Cei doi domni mi-au întărit intenţia, descriindu-mi interiorul insulei ca fiind aşa de interesant încât m-am hotărât şi am început pregătirile pentru o mică expediţie. Unul din cei doi domni, Mr. Falk dorea să mă

însoţească, dar am refuzat la început, apoi am acceptat. Mi-a propus să cutreier cu el pădurile insulei şi m-a convins că o trupă mai mare poate implica pericole mai multe. Doi călători singurateci sau doi vânători ar fi mai puţin bătători la ochi pentru sălbateci şi ar fi mai degrabă acceptaţi în satele lor, decât o expediţie mare. La început voiam să iau cu mine doi din matrozii mei pe care mă puteam baza, dar Mr. Falk m-a sfătuit să nu o fac, aşa că într-o zi am pornit doar cu el spre interiorul insulei. Mr. Falk părea să cunoască exact drumul. La început a mers totul bine. Vânam pe drum şi treaba îmi făcea mare plăcere. Triburi sălbatice nu întâlniserăm încă, ci doar aşezări de albi, care ne primeau mereu cu amabilitate. Dar mai târziu pădurea deveni din ce în ce mai deasă, după care se transformă într-o superbă junglă. Înaintarea nu mai era aşa de uşoară, ci trebuia să ne croim drum cu cuţitele noastre mari. Treaba începea să nu-mi mai placă şi-i propusei lui Mr. Falk adesea să ne întoarcem, dar el voia neapărat să mergem mai departe, spunând că o întoarcere acum ar fi caraghioasă şi, oricum, în curând vom da de aşezările sălbatecilor. M-am lăsat convins de el. După câteva zile am ajuns din nou la un mic luminiş, unde ne făcurăm tabără de noapte, veghind cu schimbul. Când mi-a venit rândul la a doua veghe, el nu mai m-a trezit aşa că am dormit până la ziuă. Când m-am trezit. Mr. Falk dispăruse, dar în apropiere dădui de o baltă de sânge şi nişte resturi din îmbrăcămintea sa. Am crezut că noaptea, pe când era de veghe, a fost atacat de un animal sălbatec şi ucis, altă explicaţie nu aveam. L-am căutat crezând că pot să-i dau o mână de ajutor, dar zadarnic. Eram singur în junglă, ne ştiind în ce direcţie să o iau. Înaintaserăm în direcţia nord vest şi dacă voiam să mă întorc, trebuia să merg în direcţia sud est. Mi-am căutat în rucsac busola dar spre stupoarea mea, constatai că nu o mai am, poate am uitat-o în Tobo sau am pierdut-o pe drum. A început să-mi fie frică singur în junglă şi să nu ştii încotro să mergi, este foarte neplăcut. În final, ca marinar experimentat, m-am hotărât să mă orientez după soare. Aşa şi făcui convins că am direcţia bună. Căutându-l pe Mr. Falk, am părăsit luminişul şi nu l-am mai găsit, la întoarcere. De acolo aş fi avut un drum bun de reîntoarcere, căci ne făcusem drum prin desiş. Aşa însă m-am văzut silit să-mi croiesc un alt drum şi înaintam foarte anevoios. Spre seara primei zile ajunsei iarăşi la un luminiş destul de mare. Mi-am făcut bivuacul la treizeci de metri de marginea pădurii socotind că aşa voi fi mai în siguranţă decât în pădure, pentru că nu puteam veghea toată noaptea. De oboseală adormi îndată după cină. Putusem să dorm vreo trei ore când m-a trezit o lovitură. Sării în sus îngrozit şi mă uitai în jur, crezând că vreun animal sau vreun om este în apropiere. Dar mă înşelasem. Nu era nimic de văzut. Luna lumina intens iar în iarba înaltă a luminişului nu era nici un ascunziş. Mi-am scos pistolul dar după un

timp l-am pus la loc, convins că m-am înşelat. Precis am visat. Dar eram atât de agitat, că nu mai puteam adormi şi observam în linişte luminişul. Deodată tresării. Am auzit din depărtare un sunet neobişnuit. Era ca şi aerul comprimat printr-un tub, cu un ton cântător. Nu ştiam de unde venea sunetul, doar direcţia o puteam stabili şi mă uitai deci atent în direcţia de unde venea sunetul. Luminişul avea cam două sute de metri diametru. Deodată, la marginea opusă a pădurii, apăru o flacără care se mişca dansând de ici colo. M-am gândit la o lumină tremurătoare, solul pădurii fiind în multe locuri mlăştinos. Dar asta, flacăra era mult prea mare, putea să aibe de doi metri înălţime. M-am uitat fascinat la această apariţie. Se mişca direct de-a lungul marginii pădurii, dar se întorcea mereu înapoi la un loc anume. În final m-am enervat şi am vrut să văd ce-i cu acea apariţie fantomatică. Hotărâsem să mă îndrept încet spre ea. Am vrut să-mi iau arma care a fost lângă mine, locul ei însă era gol. Uitându-mă mai atent am observat că şi rucsacul mi-a dispărut. Am sărit în sus şi scoasei iar pistolul din toc. Precis aş fi observat vreun om, dar oricât m-am forţat, n-am descoperit nimic. Cotrobăind iarba înaltă, am descoperit urme de târâre, ca şi cum cineva ar fi tras rucsacul meu, dar după vreo cinci metri, urmele dispărură. Alergai spre pădure, sperând să dau acolo peste cineva. Mă gândeam la sălbatecii care poate mă văzuseră aici şi voiseră să mă jefuiască. Dar şi la marginea pădurii era totul liniştit şi nu mai îndrăznii să intru mai adânc noaptea. M-am întors şi-mi căutai lucrurile lipsă. Degeaba. Ce-mi rămânea de făcut în sălbăticia fără rucsac şi armă? Mai aveam un pistol ce-i drept de calibru mare. Dar puteam să vânez cu el? Mai aveam chibrituri în buzunar şi puteam face foc, dar unde puteam găsi aici în pădure un izvor sau un pârău? În rucsac am avut ceai rece pentru două zile. Acum perspectivele mele erau foarte triste. Trebuia să aştept dimineaţa şi să caut iarăşi urme. Flacăra ciudată dansa mai departe la marginea pădurii. Furios alergai într-acolo. Când ajunsei la mijlocul luminişului, flacăra dispăru. M-am oprit şi mă uitai ca hipnotizat într-acolo. Flacăra nu mai apărea şi nu avea rost să merg mai departe, la marginea pădurii şi să verifie locul. Vroiam să mă întorc, nelămurit cum eram, când speriat mă opri. Pe latura opusă, înapoia bivuacului meu, dansa din nou flacăra. Cum a ajuns acolo? Existau fantome în luminişul acesta? În final mă adunai şi mă dusei înapoi, fără să scap flacăra din priviri. Mă apropiai încet dar deodată dispăru. Dacă a fugit în pădure sau s-a stins n-aş putea spune. Era un mister pentru mine ce nu-l puteam înţelege. La somn nu mă puteam gândi. Cum rucsacul îmi dispăruse şi odată cu el şi binoclul, observarea mai departe trebuia să o fac numai bizuindu-mă pe ochii mei. Flacăra a mai apărut de două ori în noapte, acolo unde am văzut-o prima oară. Înainte de a se face dimineaţă dispăru. După ce s-a

luminat am cercetat luminişul în amănunţime fără să găsesc vreo explicaţie pentru straniile întâmplări. Nu putui decât să pornesc la drum ca să pot ajunge la litoral. Mi-au trebuit cinci zile ca să ajung ia prima aşezare de albi. Oamenii de acolo nu mi-au crezut istorisirea, spunând că precis avusesem vedenii. Prin ce am trecut străbătând jungla nu mă întrebaţi că nu vă pot descrie. Vă puteţi închipui doar domnii mei. De două ori am înnoptat în copaci, jos îmi era prea frică. Auzisem atunci de fiecare data noaptea sub mine, furişări, precis de animale sălbatice. Ziua reuşeam cu greu să vânez ceva dar apa se găsea foarte rar încât mă temeam să nu mor de sete. M-am bucurat doar când m-am întors la Tobo. Acolo mă aştepta o altă surpriză. Cuterul meu plecase fără ca primul meu cârmaci să-mi fi lăsat vorbă. Am aflat doar că s-ar fi îndreptat spre insula Alu şi am venit încoace. A fost într-adevăr aici, dar, spre stupoarea mea am aflat că şi stăpânul cuterului era la bord. Doar eu sunt acela! Înţelegeţi domnilor? De două luni stau aici şi aştept întoarcerea vasului meu pentru că nu ştiu încotro a luat-o. Mai aveam câteva sute de lire bani gheaţă, altfel n-aş fi rezistat. Actele mele, cecurile şi scrisoarea de credit erau din păcate în rucsac, căci nu voiam să las acte atât de importante pe vas. De două luni îmi sparg creierii cu această lumină tremurătoare, citesc fiecare ziar la care pot ajunge, sperând să găsesc ceva. Prin serviciul portuar am dat dispoziţie ca vasul meu să fie oprit oriunde va fi văzut, dar până acum nu l-a mai observat nimeni. Ce ziceţi de aceasta domnilor?

Căpitanul Cook se uită întrebător la noi. Marian nu-l întrerupse până la terminarea povestirii, dar acum răspunse zâmbind:

— Şi azi mai credeţi că Mr. Falk este mort, domnule Cook?

— De ce n-aş crede domnule? I-am văzut doar hainele rupte şi însângerate pe care le purtase noaptea.

— Şi bagajele sale unde au rămas, fiara sălbatecă nu le-a mâncat şi pe acestea domnule Cook?

Căpitanul îl fixă cu privirea pe Marian. Apoi exclamă mirai:

— La naiba domnule Farrow, vă gândiţi la toate! În agitaţia mea nu am observat că şi rucsacul lui Mr. Falk lipseşte. Dar poate că a fost furat aşa ca să al meu.

— Atunci şi rucsacul dumneavoastră ar fi fost furat pe când dormeaţi, nu ar fi fost nevoie să fiţi treziţi cu o lovitură, Mr. Cook. Nu, după părerea mea aici este e treabă foarte murdară. Cel mai bine ar fi ca încă astăzi să plecăm la Tobo şi să ne interesăm de Mr. Falk.

Puteţi trimite o telegramă ca să blocaţi contul dumneavoastră bancar.

— Ah, credeţi cumva că Mr. Falk…?

— Mai mult ca sigur. Mr. Falk nu este mort şi a aranjat toată comedia ca să vă păcălească. Poate a contat pe faptul că sălbatecii nu va vor mai da drumul. Deoarece eraţi mereu vigilent atât ziua cât şi

noaptea, iar noaptea vă urcaţi în copaci, nu aţi fost descoperit şi aţi scăpat de sălbateci.

Numai flacăra aceea misterioasă îmi este de neînţeles şi am mare dorinţă să merg cu dumneavoastră acolo, să mă conving personal. Neapărat să dispuneţi telegrafie blocarea contului dumneavoastră. Poate că acum este prea târziu dar oricum încerca. Ca adresă indicaţi Tobo, acolo vom şti dacă presupunerile mele sunt sau nu întemeiate.

Când sunteţi gata de drum Mr. Cook? Acum este ora prânzului. Vă pot aştepta două ore pe iahtul meu? Vom putea pleca imediat şi pe drum vom putea discuta iarăşi totul.

— Voi fi punctual, domnii mei, pregătirile mele de drum nu durează nici măcar atâta. Înainte de toate mii de mulţumiri că vă ocupaţi de cazul meu. Vedeţi doar, că în multe probleme îmi lipseşte experienţa.

— În ordine Mr. Cook, veniţi punctual ca să nu pierdem nici o secundă. În primul rând nu uitaţi telegrama.

Mr. Cook plăti şi părăsi localul. Şi noi plătirăm consumaţia şi părăsirăm localul „LA INSULA FERICITĂ”.

II.
O DEZAMĂGIRE MARE ŞI O BUCURIE MICA.

MR. COOK A FOST PUNCTUAL. Am ridicat ancora şi-am pornit spre Seran.

Discutaserăm cu Marian despre păţania lui Mr. Cook. El era de părere că acest Mr. Falk juca un rol foarte dubios în toată povestea asta, necrezând de loc că este mort. Curios era şi faptul cum dispăruse fără urmă cuterul căpitanului. Singura explicaţie era că Mr. Falk s-a dat drept căpitanul Cook, având în rucsac toate hârtiile lui. Mai rămânea de clarificat, cum a procedat cu echipajul, care a refuzat să pornească cu el la drum.

Oricum problema merita a fi cercetată de noi. Ne interesa mai ales acea flacără misterioasă de doi metri înălţime.

La Tobo voiam să pătrundem în interiorul insulei şi să găsim flacăra. Atunci precis am reuşit să dezlegăm misterul.

Mr. Cook ne spuse că trimisese depeşele şi că aşteaptă informaţii la Tobo. Aveam de parcurs aproximativ trei sute cinzeci de kilometric şi speram să ajungem dimineaţa următoare la destinaţie.

Rediscutarăm problema cu Mr. Cook, nu mai aflarăm nimic interesant.

Curios era doar că vasul său nu mai fusese văzut, cu toate că porturile fuseseră înştiinţate în acest sens.

Dimineaţa următoare am ajuns la Tobo. Mr. Cook se duse cu noi la serviciul portuar, după informaţii. Tocmai sosise o telegramă pentru

el. După ce o citi în grabă, deveni palid şi o întinse fără cuvinte lui Marian. O citii şi eu cu el împreună. Telegrama era din Londra şi-l înştiinţa pe Mr. Cook că banii săi fuseseră ridicaţi de la şi că banca Angliei, în consecinţă, nu-i mai poate elibera altă scrisoare de credit.

Marian dădu din cap, nearătându-se surprins. Îl consolă pe Mr. Cook, spunând că totuşi ar putea fi prinşi escrocii şi s-ar putea recupera o parte din sumă. Apoi l-a rugat să-i ducă la localul unde-l cunoscuse pe Mr. Falk.

— Cum se numea celălalt domn care era cu Mr. Falk? îl întrebă Marian pe drum.

— Numele l-am uitat în curând, domnule Farrow, recunoscu el, cred însă că suna ca şi Worth sau aşa ceva. Nici n-am avut de-a face cu el, Mr. Falk m-a acaparat de tot.

— Uitaţi-vă atent în local, dacă-l vedeţi, s-ar putea să mai fie în oraş. El ar putea eventual să ne dea relaţii despre cunoştinţa lui.

— Chiar la asta mă gândeam, domnule Farrow, răspunse Mr. Cook, acum şi eu am sentimentul că sunt victima unei escrocherii mari. Nu ar fi mai bine să las toată treaba pe seama poliţiei?

— Asta o puteţi face şi mai târziu, Mr. Cook. Dar nu veţi obţine nimic, deoarece vă lipsesc dovezile. Pe simple presupuneri poliţia nu dă nimic.

Ajunserăm la local şi Marian se şi prezentă la patron. Acesta era un domn energic şi bine făcut care ne primi în biroul său şi ne întrebă despre scopul vizitei.

— Cunoaşteţi un domn numit Falk, care a locuit la dumneavoastră în urmă cu două luni? Întrebă Marian.

— Mr. Falk? Da, domnule, îmi amintesc. Nu este domnul care a pierit în junglă. Ah, aici este doar şi căpitanul Cook, care l-a însoţit în junglă, el ar putea să vă dea informaţii mai exacte despre acel domn.

— Din păcate nu, de aceea am venit la dumneavoastră, răspunse Marian. Ne aţi putea spune ceva despre reputaţia şi afacerile lui Mr. Falk?

Patronul ridică din umeri cu părere de rău.

— Îmi pare sincer rău dar eu nu vorbesc niciodată despre clienţii mei, chiar dacă sunt morţi, e un principiu de a-l meu.

— Este lăudabil, domnule, dar în cazul acesta puteţi face o excepţie. Este vorba de o crimă şi dacă ne adresăm poliţiei va trebui să declaraţi tot ce ştiţi. De aceea, vă rog confidenţial să ne daţi câteva lămuriri.

— Cu poliţia nu vreau să am de lucru, domnule, răspunse patronul, de aceea vreau să fac o excepţie, dacă-mi descrieţi cazul. Mr. Falk n-avea o reputaţie buna, eu îl consideram escroc, dar nu puteam dovedi nimic, căci plătea punctual. Nici nu i-am interzis localul meu. A mai fost implicat se pare în anumite afaceri necurate. Ar trebui văzut ce

făcea în Tobo de exemplu, când a dispărut fiica de opt ani a comisarului Watton. O femeia a declarat, de mai multe ori, la poliţie, că a văzut după amiază copilul în parc, unde se juca cu alţi copii în compania unui ins. După descriere putea fi numai Mr. Falk, dar el avea un alibi solid, că ar fi fost tocmai atunci cu prietenul său Weliworth.

— Weliworth ah, e bine că amintiţi de acest nume, ce reputaţie are individul ăsta?

Patronul râse cu înţeles, apoi răspunse:

— Weliworth îi seamănă lui Falk întru totul. Sincer să fiu eu nu cred în moartea lui şi m-am mirat. Mr. Cook, că a-ţi decis să mergeţi cu el în interiorul insulei. M-am mirat doar că la două ore după plecarea dumneavoastră şi Weliworth a părăsit hotelul, zicând că pe durată lungă. Încă nu s-a întors.

— La asta m-am şi gândit spuse Marian, ca pentru sine, întrebă apoi mai departe.

— De atunci nu i-aţi mai văzut nici pe Mr. Falk nici pe Mr. Weliworth?

— Să fiu sincer cred că cu două luni în urmă l-am văzut pe Mr. Weliworth în port, pot însă să mă şi înşel. Era însă figura şi mersul său. S-a urcat pe un cuter ancorat.

— Ei, ajunge, vă mulţumesc domnule pentru informaţii. Dacă mai apare, nesperat, vreunul din domni, vă rugăm anunţaţi-ne. Iahtul nostru se află ancorat în port.

Patronul ne-a promis că aşa va face, dacă-i va vedea. Dezamăgit şi blestemându-se, Mr. Cook părăsi înaintea noastră localul. Îmi părea rău de el. Îşi pierduse dintr-un foc toată averea şi trebuia să înceapă probabil totul de la început.

L-am urmat încet, vorbind între noi. Tresărirăm, când văzurăm un matroz alergând spre Mr. Cook şi salutându-l entuziasmat. Şi căpitanul părea vizibil mirat şi bucuros.

— Johnson, de un de vii, unde este cuterul meu? întrebă el mirat.

— Mr. Cook noi toţi am crezut că sunteţi mort. Vestea ne-a adus-o un domn, cu care aţi plecat în interiorul insulei. Ne-a arătat o hârtie scrisă de dumneavoastră. Vă cunosc doar semnătura şi am crezut totul. Sunteţi OK, domnule căpitan?

— La dracu, n-am fost de loc bolnav şi nici n-am murit ce-i cu prostia asta? Vreau să ştiu unde-i cuterul. Mr. Cook era aşa de afectat, încât Marian interveni şi-i trase pe amândoi de-o parte.

— Veniţi cu noi pe iaht vom discuta totul, aici suntem prea vizibili. S-ar putea să ne spioneze cineva. Pe iaht, cârmaciul dumneavoastră vă va da raportul în linişte.

Mr. Cook se linişti repede. Îşi da seama că Marian avea dreptate. Şi el era curios să afle cum reuşiseră escrocii să pună mâna pe vasul lui.

În câteva minute eram deja pe punte. Pongo care ne urmărea pe neobservate de când părăsisem vasul, ne trase de o parte şi ne spuse că a văzut un om, ce părea foarte curios de noi şi ne urmărise. Individul ne aşteptase în faţa biroului portuar, ne urmărise până la local şi dispăruse doar când îl întâlnirăm pe cârmaciul lui Cook.

— Urmăreşte cu atenţie portul, Pongo! spuse Marian. Poate că-l mai descoperi odată. Atunci cheamă-ne. Cred că avem de a face cu un spion pus să-l observe pe Mr. Cook.

— Ştie urmăreşte singur port, Masser. Pongo ştie aici spion. Pongo aproape prins la el.

Spunând acestea se duse la balustradă şi se rezemă ca unul care se plictiseşte, uitându-se dezinteresat în jur. Ştiam însă că nu-i scapă nimic şi merserăm la cabinele noastre din spate, unde se dusese Mr. Cook să-l interogheze pe angajatul său.

— Auziţi domnilor ce obrăznicie, că nu am cuvinte. Johnson mai spune odată totul!

— Ei, treaba a fost aşa domnii mei: cunoscutul însoţitor a lui Mr. Cook a venit la noi spunând că căpitanul era pe moarte şi probabil deja mort. Adusese o scrisoare cu iscălitura căpitanului meu. Era scris că eram concediaţi şi trebuia să înmânăm cuterul domnului Weliworth, care ne putea păstra, dacă noi eram de acord. Toată treaba nu-mi plăcea de loc, atunci am demisionat şi mi-am cerut banii. Ceilalţi au rămas căci aici nu prea găseşti de lucru. I-am avertizat însă ca pe drum să fie foarte atenţi. Înaintea plecării vasului i-am văzut pe Mr. Weliworth, care îmi spuse că Mr. Cook e mort şi îngropat în junglă, ca şi amicul său Mr. Falk. L-am întrebat de unde ştie şi mi-a spus că de la un fermier, care i-ar fi găsit morţi şi iar fi îngropat.

Cum nu mă pricep la treburi de moştenire, nu puteam întreprinde nimic contra lui Weliworth, mai ales că peste două ore vasul pleca din port. De camarazii mei şi de vas nu mai ştiu nimic.

— Ce aţi făcut în cele două luni petrecute la Tobo? întrebă Marian.

— Am trăit din banii mei şi din munci de ocazie. Aş fi putut să mă angajez pe alt vas, dar ceva mă reţinea, nu ştiu nici eu ce. Credeam că cuterul se va întoarce, de ce-l aşteptam nu ştiu nici eu.

— În tot cazul, suntem cu un pas înainte, spuse Marian, după o vreme. Ştim că aţi fost înşelat Mr. Cook şi vom încerca să-i prindem pe cei doi escroci. Nu ştim unde sunt, dar au ceva de gând cu vasul. Banii dumneavoastră i-au ridicat prin semnături false, având la ei toate actele dumneavoastră. Mă mir doar că nu avem nici o veste despre vas, probabil că este ascuns undeva.

— Am o idee, Marian – spusei eu – poate că cei doi sunt în legătură cu un trib sălbatic şi stau acolo, până ce treaba va fi uitată. Precis că vasul stă acum în vreun golf, de unde escrocii pot uşor ajunge la tribul sălbatic. Cel mai bine ar fi să intrăm în junglă şi să căutăm tribul. Mă

gândesc şi la fiica dispărută a comisarului Watton. Precis că şi aici ea este mâna lui Falk, pentru care amicul său Weliworth a susţinut la poliţie un alibi mincinos.

Marian nu-mi răspunse imediat. După ce o vreme meditase în linişte, ridică privirea şi spuse:

— Da, Robert, poţi avea dreptate. Cei doi escroci au aflat de la sălbateci că Mr. Cook a scăpat şi bănuiesc că se va întoarce aici. De asta şi-au lăsat un spion în urmă, ca să-l observe dacă apare. Probabil că l-a filat pe cârmaciul Johnson.

— Atunci să plecăm imediat şi să-i căutăm pe indivizi, exclamă Mr. Cook. Dacă se află la sălbateci, atunci nu vor fi cheltuit prea mult din banii mei. Cred că ideea domnului Bertram este corectă.

— Şi eu cred, Mr. Cook, răspunse Marian, dar trebuie chibzuit ce-i de făcut. În orice caz trebuie să rămână cineva aici în Tobo, care să fie informat la timp, de tot ce se va întâmpla. Acesta va fi bunul nostru căpitan Hoffman, care dacă nu ne vom întoarce la timpul stabilit va preda o scrisoare comisarului de poliţie Watton. Acesta va echipa rapid o expediţie, dacă îi explicăm că este vorba de fiica lui. Să pornim deci, dumneavoastră Mr. Cook, tu Robert, Pongo şi cu mine să căutăm tribul acesta. Ne veţi putea conduce, nu?

— Precis Mr. Farrow, dacă am o busolă. Mi-am memorat atunci foarte bine direcţia. Mi-am mai făcut şi nişte notaţii şi slavă domnului, mai am carneţelul.

— Ei, atunci vom putea pleca deci mâine dimineaţă devreme, declară Marian.

Între timp voi redacta scrisoarea către comisarul Watton. Pregătirile noastre nu vor dura, avem tot ce ne trebuie la bord şi Pongo se pricepe să ne aranjeze rucsacurile cum se cuvine.

— N-am putea porni la noapte, întrebai eu. Mă gândesc la spionul văzut de Pongo. Ăsta nu va sta noaptea de veghe.

— Corect, Robert. Bun, vom pleca pe la miezul nopţii, Hoffman ne va duce de-a lungul coastei şi ne va debarca la un loc izolat unde nu ne va vedea nimeni.

Am fost cu toţii de acord. Hoffman se putea întoarce la Tobo şi să ne aştepte acolo. Ne-am gândit la o expediţie de vreo patrusprezece zile.

Urma ca, abia dacă aceste zile ar trece, căpitanul Hoffman să predea comisarului Hoffman scrisoarea.

Când micul nostru Goliath auzi că iarăşi urma să intrăm în interiorul ţării insistă atâta, încât Marian încuviinţă în final să-i permită să vină cu noi.

Pe insula Alu avusese o comportare foarte bună, aşa că nu aveam de ce ne teme. Şi în plus, faptele lui bune se răsplătesc. Şi Pongo care era rezemat de balustradă urmărind oamenii din port se bucură la

vestea că Goliath va participa la expediţie.

Cei doi avură pe dată o discuţie nostimă:

— Goliath vine prinde sălbatec rău spuse el. Pongo nu trebuie frică, Goliath mereu aproape şi omoară sălbatec când vrea să mănânce la Pongo.

— Asta foarte bun, Pongo bucuros că Goliath apără la ei. Pongo frică să nu mănânce la el.

— Puh, Goliath nu teme la animal mare. Goliath omoară elefant cu puşca mare.

— Goliath atenţie să nu omorât greşeală la Pongo, prieteni buni la Goliath, Goliath asta ştii.

— Da Goliath ştii şi nu puşcat mort pe Pongo bun. Pongo numai aproape stăm la Goliath.

Discuţia a mai durat o vreme. De admirat răbdarea lui Pongo. Goliath care-i ajungea lui Pongo până la piept era un lăudăros, dar ne dovedise că ştia să fie neînfricat, dacă situaţia o impunea. Nu ştiam că tocmai pe Pongo avea să îl elibereze, în cele din urmă.

Spionul nu mai apăru, dar eram convinşi că continua să ne observe. Nu mai părăsirăm vasul, ca şi cum nu ne mai interesa nimic în Tobo. Individul ştia însă că Mr. Cook era la bord şi urma să se mire văzând că la miezul nopţii părăsim portul.

De oarece pe drum urma să vânăm, ne luarăm armele cu noi. Doar Pongo şi Goliath renunţară la ele.

Când se întunecă Pongo care observase portul, coborî pe ţărm. Se întoarse peste două ore şi spuse zâmbind că omul nostru stătea la geamul unui local marinăresc şi nu ne slăbea din ochi. Dacă am pleca brusc, n-ar şti să ne urmărească aşa de repede şi am dispare mai înainte ca el să poată lua o decizie.

Înainte de miezul nopţii, căpitanul Hoffman ordonă să se ridice prudent ancora şi să se pornească motoarele. Ca o umbră, iahtul părăsi portul. Noi stăteam la pupă şi urmăream prin binocluri localul din care ne observa spionul. Când acesta a văzut că noi pornim a ieşit în fugă afară şi s-a repezit pe chei. De acolo ne urmări o vreme cu un binoclu de noapte. Apoi dispăru din câmpul nostru de vedere.

— De ăsta am scăpat spuse Marian, lăsând jos binoclul, de urmărit nu ne mai poate urmări, căci Hoffman va porni imediat compresoarele.

III.
PRIN PĂDURILE DIN SERAN.

DEOARECE COASTELE SRANULUI sunt foarte stâncoase, căpitanul Hoffman a trebuit să fie atent, când, după un drum de zece kilometri spre vest ne-am apropiat de coastă. Mai erau cinci sute de

metri până la ţărm când el opri prudent motoarele şi lăsă barca mică de salvare la apă, cu care Johnson urma să ne ducă pe uscat. Cârmaciul lui Mr. Cook rămăsese la bordul iahtului.

Totul decurse bine. La despărţirea de căpitanul Hoffman şi de echipaj, Marian îi reaminti primului să acţioneze conform înţelegerii. La scurt timp după aceea eram la ţărm şi-l priveam pe Johnson care se îndepărta cu barca şi care foarte bucuros ar fi luat parte la expediţie.

Ţărmul era împădurit, totuşi nu era o junglă de nepătruns. La circa un kilometru de ţărm începea un lanţ muntos, nu prea înalt. El era despădurit, aşa că nu trebuia să facem ascensiuni grele. Până dimineaţa voiam să parcurgem un drum bun aşa că înaintam repede. Aici ne ajută mult munca lui Pongo care, cu cuţitul său tăios tăia crengile din faţă şi a lui Goliath care le arunca deoparte. Din motive de prudenţă mergeam în linişte.

Dimineaţa ajunseserăm la un luminiş, unde, hotărârăm să poposim câteva ore.

Deoarece eram încă foarte departe de zona triburilor sălbatice ne aprinserăm liniştiţi un foc. Nici un pericol nu ne pândea, mai ales că era ziuă. Totuşi în timpul odihnei de după postarăm cu schimbul câte un paznic.

Goliath era foarte mândru, când îi veni rândul şi-i spuse lui Pongo, pe care tocmai îl schimbă din post:

— Pongo poate doarme nu cu frică. Goliath paza ca şi mama la Pongo! Eram pe jumătate adormit când auzi aceste vorbe şi zâmbii. Nu mai putui adormi căci mă trezi un foc violent de pistol. Se treziră şi camarazii.

Goliath scruta încordat spre desişul pădurii. Tocmai trăsese căci pretindea el, în desiş văzuse o mişcare suspectă. Pongo nu stătu mult pe gânduri. Prudent şi mlădios ca o panteră se apropie de tufiş şi-l controlă. Aveam deja pistoalele pregătite. Goliath putuse observa fie un animal sălbatec fie vreun indigen.

Dură o vreme până Pongo se întoarse. El afirmă că în tufă fusese culcat un om asupra căruia a tras Goliath, după cum dovedea sângele găsit acolo. Ne arătă un obiect, pe care credea el, numai un alb îl pierduse şi anume un cuţit de tăiat tufe, o macheta, cum o purtau aventurierii în Australia.

Scuturând din cap, Marian observă cuţitul. Apoi spuse:

— Cred că cu toată prudenţa am fost observaţi, nu înţeleg doar cum a putut individul să ne urmărească aşa de repede. Probabil că se furişa spre noi şi numai vigilenţa lui Goliath l-a oprit să-şi pună intenţiile, precis duşmănoase, în practică.

— Credeţi că este spionul din Tobo? întrebă Mr. Cook.

— Trebuie luat şi asta în calcul Mr. Cook, altminteri nu cunoaştem pe nimeni, care să ne fie duşman.

— Poate nu a fost un duşman, domnule Farrow, o fi fost vreun străin, care a vrut doar să vadă ce facem şi poate nu ştia, cum să se apropie de noi.

— Poate şi aşa, Mr. Cook, dar nu cred. Precis că este individul din Tobo.

Pongo plecă să vadă dacă individul dispăruse într-adevăr. Poate dacă e grav rănit, nu ajungea departe. Deciserăm de aceea să pornim din loc şi să mergem mai departe, ştiind că Pongo ne va urma repede. Pe drum Marian îmi spuse încet:

— Nu înţeleg cum a putut individul ăsta să s-apară aici. L-am văzut doar în port când am plecat.

— Am dispărut brusc, Mariane, răspunsei eu. O fi avut o barcă rapidă cu motor cu care ne putea ajunge uşor. Probabil că vrea să-şi avertizeze complicii care sunt la sălbateci.

— Aşa o fi, Robert. Mare atenţie, dacă este numai uşor rănit, va încerca să ne lichideze pe drum. Dacă reuşeşte toată banda se poate întoarce în linişte fără ca autorităţile să le poată dovedi vinovăţia.

— În primul rând trebuie protejat Mr. Cook, pe el îl vor ăştia. Vom sta în apropierea lui şi nu-l lăsăm să facă nimic de unul singur. Ah, Pongo se întoarce, pare să fi descoperit ceva important.

— Masser Pongo găsit drum bun, asta rău, zise el când ne ajunse. Pongo după omul rănit merge puţin. Acolo găsit poteca prin pădure. Poteca mult folosit merge la sălbatec, sigur, unde alţi albi aşteaptă.

— Atunci, înapoi, propune Marian. Vom fi debarcat acolo unde şi cei doi escroci ancorează de obicei. Pongo are dreptate, când apune că poteca duce la sălbateci.

Ne cam îndepărtaserăm de bivuac, aşa că Pongo scruta drumul, pătrunzând lateral în desiş. Trebuia să ajungă iarăşi la potecă.

Acum drumul era tot un deal şi o vale împădurită. Abia peste o oră şi jumătate dădurăm de potecă. Pe jos se vedea din când în când sânge, semn că fugarul nu avea timp să se bandajeze şi era tot în faţa noastră. Dar mai târziu constatarăm cât de viclean este şi că ne păcălise.

Şi de data asta Pongo şi Goliath erau în faţă pentru a ne asigura drumul.

Nu mai era cazul de a mai tăia crengi şi ramuri, căci cu toate că poteca era îngustă şi şerpuitoare nu erau obstacole serioase. Omul urmărit fugea, se vedea clar, foarte repede.

Merserăm cam două ore şi petele de sânge, cu toate că erau mai rare, mai erau prezente. Deodată Marian se opri şi-l chemă pe Pongo înapoi, să cerceteze petele de sânge. Pongo o făcu dar nu constată nimic deosebit şi se uită întrebător la Marian.

— Nu înţeleg ca după două ore mai găsim sânge pe drum, omul trebuia să-şi fi pierdut aproape tot sângele, dacă nu-şi lega rana. Îşi

dădu cu părerea Marian.

— Cum petele de sânge apăreau cam din zece în zece metri, nu credeţi că omul se pansase doar superficial şi că prin pansamentul îmbibat picura sângele. Marian nu era de aceeaşi părere.

— E ca şi cum individul ar lăsa intenţionat urma asta. Poate că nu este nici măcar rănit şi ce avem aici nu este sânge, declară el.

— Omul rănit şi asta sânge, spuse Pongo cu certitudine, el repede fuge şi departe de noi.

— Nu cred, dragă Pongo, poate să se fi întors şi să se fi ascuns aici undeva în desiş. Pe când noi îl urmărim, el ne-o fi aşteptând ca să ne împuşte.

— Asta am înţeles-o cu toţii şi Pongo. Acesta se uită în jur şi spuse:

— Masser Farrow poate adevărat. Pongo mai atent acum.

— Atunci atenţie mai departe şi nu aşa repede spuse Marian. Dacă noi toţi… poc… poc… poc!

Răsunară succesiv trei împuşcături. Noi ne aruncarăm repede la pământ şi ne scoaserăm pistoalele. Când dintr-un tufiş răsună un foc de armă şi Mr. Cook păru să fie lovit la cap, Marian şi cu mine traserăm fără a ochi mult într-acolo. Un strigăt de durere se auzi ceea ce ne dovedi că nimeriserăm pe vrăjmaşi.

Pongo, se avântă cu cuţitul pregătit în tufiş. Când ajunserăm şi noi acolo, el se întoarse spre noi şi spuse:

— Masser bine nimerit. Om nu mai trage, om cu două gloanţe în cap.

Îl văzurăm şi noi. Era mort. Nu asta a fost intenţia noastră dar fusesem în legitimă apărare. Pongo îl recunoscu imediat pe cel ce ne spionase în Tobo. I-am cercetat repede buzunarele. În afara armelor sale mai găsirăm un portofel uzat cu ceva bani şi schiţa unei hârtii. Acum trebuie mai întâi să-l îngropăm. Marian luă portofelul la el.

Cu cuţitele săparăm o groapă şi-l puserăm înăuntru. Marian mai spuse o rugăciune scurtă, apoi astuparăm groapa. Mă miram că Marian era tot timpul îngândurat; când îl întrebai de ce, îmi răspunse:

— Mă gândesc la cele patru împuşcături, Robert, îmi pare că au fost două pistoale. Mă uitai mirat la el. Acum parcă aveam şi eu impresia aceasta.

— Să ne uităm dar la pistolul şi vom vedea câte a tras el, spusei eu.

— Corect Robert, Pongo ce cauţi în spatele tufei? Dă-mi puţin pistolul individului mort, spuse Marian.

— Aşa este aici a mai fost un om. Acum o să fie poate mai atent, după ce a văzut cum ştim să tragem – îmi spuse Marian uşor enervat – dar acum trebuie pansat Mr. Cook. Are doar o zgârietură. În câteva ore nici nu o mai simte. În timp ce Pongo se îndepărtă mai mult de noi, noi l-am pansat pe Mr. Cook. După ce am dezinfectat rana cu tinctură de iod, ne spuse că nu-l mai doare de loc.

— Vedeţi, Mr. Cook că doar dumneavoastră sunteţi ţinta numărul unu a escrocilor. Rămâneţi aşadar în apropierea noastră. Credeţi că vom întâlni pe drumul acesta nişte ferme?

— Nu cred, Mr. Farrow, acum mergem mai spre vest. S-ar putea să mai fie, dar nu ştiu nimic de ele.

— Ei şi dacă nu vom găsi nu va fi prea rău. Dar să nu mergem mai departe şi să-l aşteptăm pe Pongo. Poate că nu întârzie prea mult. L-am aşteptat cam o oră.

Când în sfârşit apăru, nu venea în întâmpinare pe drumul pe care voiam să mergem mai departe. El luase urma celui de al doilea individ. Râzând ne spuse că n-avem de ce ne teme, fuga să dovedea doar frica ce-l cuprinse. Individul ajunse la potecă făcând un ocol şi ajunse aşa înaintea noastră.

Până la prânz merserăm voiniceşte mai departe. După masă din cauza arşiţei ne odihnirăm câteva ore. Nu se întâmplă nimic. Apoi ne continuarăm drumul până seara, când de o dată într-o vale văzurăm o fermă mică. Am fost primiţi foarte amabil. Era pentru toţi foarte plăcut să petrecem noaptea sub un acoperiş.

Fermierului nu-i spusesem nimic despre întâmplarea noastră, s-ar fi putut să-i cunoască pe escroci şi să ne îndrume greşit. Marian întrebă doar prudent dacă mai avusese vizitatori, în ultimul timp. Răspunsul fu negativ. Escrocii au evitat fermele, ca să nu se trădeze cumva. I-am spus că făceam o expediţie ştiinţifică în interiorul ţării. Ne avertiză mai ales vis-a-vis de triburile sălbatece ale Alsurilor, popor sălbatec şi crud dar care n-au ajuns la litoral. Mai spuse fermierul că triburile ar fi canibale, lucru totuşi incert.

A doua zi, refăcuţi o luarăm din loc. Fermierul ne conduse puţin. Poteca pe care venisem nu ducea la fermă ci o ocolea. Acum după ce fermierul plecase, ne întoarserăm spre potecă din nou. Merserăm aşa patru zile. Pe drum nu se întâmplă nimic, în afara unor fiare sălbatece care ne-au atacat şi pe care le-am împuşcat. După Mr. Cook trebuia să ajungem curând la jungla deasă, unde fusese părăsit de Mr. Falk. Poate vom reuşi să dăm de luminişul în care a văzut acel misterios foc tremurător. Aşa speram să dezvăluim în fine secretul acestuia.

Dar abia seara dădurăm de junglă. Poteca ducea însă mai departe. La apusul soarelui ajunserăm la un mic luminiş potrivit pentru un bivuac.

Şi această noapte trecu fără incidente, dacă facem abstracţie de zgomotele nocturne caracteristice ale pădurii, ce proveneau de la animale. Nici un sălbatec nu-şi făcu simţită prezenţa. Aşa a fost şi a doua zi. La prânz ajunserăm la un luminiş la a cărui vedere Mr. Cook exclamă bucuros că era luminişul unde se trezise singur şi văzuse lumina dansatoare.

Evident că deciserăm să înnoptăm aici, în mijlocul luminişului,

unde Pongo şi Goliath aduseră suficiente uscături pentru foc inclusiv pe timpul nopţii. Nu trebuia să ne ascundem de sălbateci, căci stau departe de noi. Nici nu trebuia să ne temem de sălbatici, căci în afară de cei trei albi, ei n-aveau arme de foc.

Totuşi gândul că Marian voia un foc noaptea, era ceva neobişnuit. Îmi explică zâmbind:

— Tocmai focul îi va păcăli, Robert, acum avem mare nevoie de ei. Cu rucsacurile şi cu hainele cele mai groase vom face nişte siluete în jurul focului. Noi însă ne vom retrage în întuneric, departe de tabără. Sălbatecii vor crede că dormim şi vor lăsa toată prudenţa de o parte. Aşa îi vom putea observa pe ei şi probabil neutraliza pe albi.

— Asta-i o idee grozavă, Mr. Farrow, spuse Mr. Cook. Văd că vă pricepeţi cu inducerea în eroare a duşmanului. Ce mutre vor face când ne vor ataca şi vor găsi lângă foc doar nişte păpuşi.

— Trebuie în primul rând să vedem unde-i putem găsi pe albi. După ce-i vom fi prins, nu mă mai tem de nici de sălbateci. Ăştia nu au arme de foc, numai albii.

Pongo care asculta discuţia, îşi spuse liniştit părerea:

— Masser şi Pongo plan are bun. Pongo încearcă prinde la şef trib sălbateci nu poate face nimic.

— Dacă-ţi reuşeşte asta Pongo, chiar că n-avem de ce să ne temem. Dar nu ştiu dacă îţi va reuşi. Marian părea să aibe rezerve.

— Pongo faci asta, Mr. Farrow, Pongo noapte dispare şi vine cu şef înapoi. Era foarte convins când spunea asta. După ce Pongo se îndepărtă, Mr. Cook ne întrebă încet:

— Credeţi că va reuşi, domnilor? Când îi auzi ai crede că-i cel mai simplu lucru din lume.

— Pongo al nostru a făcut deja şi alte lucruri, Mr. Cook. – răspunse Marian. Dacă va reuşi este foarte discutabil. În tot cazul avem încredere nelimitată în el.

Am făcut focul în mijlocul luminişului şi ne pregăteam mâncarea. După masă, Marian scoase schiţa de hartă a individului ucis. După ce o vreme o studie, mi-o înmână şi ne spuse încet:

— Suntem pe drumul cel bun. De-am mai fi prins două ore de mers, am fi dat de aşezarea sălbatecilor. Harta este foarte importantă pentru noi. Luminişul acesta este marcat cu o cruce ceea ce precis că este important.

Studiai cu curiozitate schiţa. Era făcută de un alb, un sălbatec neputând desena aşa ceva. Marian avea dreptate. Luminişul pe care ne găseam era marcat.

De aici ducea o linie punctată prin junglă, probabil spre satul sălbatecilor. În apropierea aşezării era marcat un mic cerc prevăzut cu două cruci. Aveau însemnătate, o însemnătate în mod sigur.

Când l-am întrebat pe Marian, acesta îşi dădu cu părerea.

— Cred că albii se află acolo, unde sunt cele două cruci închise în cerc. Poate că o vom găsi şi pe fiica comisarului Watton.

— Precis albii sunt acolo, răspunsei eu, altminteri ce au căutat cei doi spioni aici?

— Aşa gândesc şi eu, Robert, dar nu ştiu dacă, combinaţia noastră este bună, până nu-i vedem pe ei. În tot cazul noaptea va fi interesantă. Aşa mă miram doar că Marian nu-i spunea încă lui Pongo că erau suficiente lemne. Dar el nu interveni.

Pongo ştia cu siguranţă care-i motivul.

Marian mi-a surprins privirea şi mi se adresă râzând:

— Pongo are dreptate să aducă cât mai multe lemne, când vom aprinde focul va fi lumină ca ziua în tot luminişul. E spre avantajul nostru, dacă sălbatecii se vor furişa spre noi. Dar cred că acum ajunge şi mai degrabă să ne culcăm puţin acum, căci la noaptea nu vom mai putea dormi.

Îi făcu lui Pongo un semn şi acesta dădu aprobator din cap venind la noi. El a făcut primul de veghe până la lăsarea nopţii. Mai aveam cam două ore de somn până atunci. Mă trezii Pongo. Cu puţin înainte se lăsase noaptea şi începurăm o activitate febrilă. Focul se micşorase, aruncând o lumină mată în jur.

Ne retraserăm de lângă foc şi din rucsacuri ne scoaserăm hainele mai groase şi făcurăm trei păpuşi foarte asemănătoare cu noi. Le dispuserăm lângă foc pe care Pongo îl înteţi. Noi ne-am retras la marginea luminişului. Doar micul Goliath rămăsese lângă foc, ca să-l întreţină.

Ne aflam foarte aproape de locul unde după spusele lui Mr. Cook apăruse misterioasa flacără. Din spatele unei tufe dese puteam supraveghea exact luminişul. Arăta ca şi cum toţi ne-am fi aflat la foc, iar mişcările lui Goliath întăreau impresia.

După un timp, Pongo se îndepărtă tăcut de noi. Ştiam ce avea de gând şi speram să-i reuşească; să-l prindă pe şeful sălbatecilor.

Eram deja de trei ore acolo, când auzirăm în spatele nostru un zgomot slab. Imediat ne întoarserăm. Era Pongo care se târa aproape pe neauzite spre noi.

— Masser, vine sălbatecii şi mai albi au cu ei, curând aici. Pongo iar dispare. Masser nu atenţi la Pongo, Pongo ştie ce face.

Fără să aştepte răspuns, dispăru iar noi rămaserăm tensionaţi. Oare aici vor veni sălbatecii cu flacăra misterioasă? Mr. Cook povestise că aici a văzut-o de trei ori şi numai odată pe partea opusă.

Goliath îşi juca rolul la foc foarte bine. Îl admiram pe micuţ. Era precis un simţământ neplăcut să ştie că sălbatecii se furişează spre el. El se baza pe noi, care-l vegheam şi nu-l lăsam să intre în pericol prea mare.

IV.
LUMINA TREMURĂTOARE.

A MAI TRECUT O JUMATATE DE ORA fără să-i auzim pe sălbateci. Deodată, pe latura opusă nouă apăru flacăra pe care am aşteptat-o. Mr. Cook nu-şi putu reţine un strigăt de surprindere dar imediat a tăcut după ce primise nişte ghionţi.

Flacăra dansatoare de la marginea pădurii era înaltă cam de doi metri. Ne-am îndreptat binoclurile spre apariţia nocturnă. Dar cu toate eforturile noastre nu puturăm vedea mai mult decât o flacără ce părea să iasă din pământ şi care se mişca ţopăind. Era când mai înaltă, când mai scundă, ca şi cum acolo ar arde un tufiş. Răspândea o lumină cu o nuanţă ciudată.

Marian şi cu mine stăteam în faţa unui mister şi regretam că flacăra apăruse exact pe latura opusă.

Scena a durat cam un sfert de oră. Flacăra se mişca cam la zece metri stânga şi zece metri dreapta revenind apoi la locul de unde plecase. Eram atât de concentrat încât m-am speriat când Marian, după un ghiont mi-a şoptit.

— Atenţie vin spre noi!

Îndreptai binoclul într-acolo dar nu putui recunoaşte nimic. Cercetând zona văzui cum se mişca în iarba înaltă şi parcă se târa încet spre noi. Îmi făceam griji pentru Goliath şi pusei mâna pe armă. Dar acesta era mai viclean decât crezusem.

Avea ochi foarte buni încât recunoscuse deja umbrele din noapte. Văzui prin binoclu cum scoase revolverul său şi-l ţinea de tragere pe genunchi. Observai că şi Marian şi Mr. Cook aveau armele gata de tragere. Mai trecură câteva minute. Lumina misterioasă mai dansa la marginea pădurii, dar Goliath nu o observa, uitându-se aparent apatic înainte, dar eram convinşi că nu-i scăpa nimic.

Deodată întoarse capul, acolo unde am fi stat noi la foc. Mai târziu spuse că auzise o izbitură surdă ca şi cum un obiect ar fi fost azvârlit într-un corp. Mai târziu am aflat că sălbatecii au aruncat o piatră ca să-i trezească pe cei urmăriţi din somn şi să-i facă să vadă flacăra. Cum nu erau rucsacuri în jur, nu putură fura nimic.

Şi Mr. Cook fusese atunci trezit printr-o lovitură uşoară, dar în agitaţia să nu găsise piatra.

Goliath îşi luă imediat poziţia să iniţială şi păru că nu-l interesează nimic. Apoi aruncă deodată câteva crengi foarte subţiri pe foc. Flacăra vie izbucni şi lumină totul împrejur.

Acum recunoscuseră clar mai mulţi sălbateci prin binoclu în iarba înaltă, cum încercau să se apropie de tabără. Cu toată apatia să Goliath era mereu atent şi pe fază. Îşi ridică brusc arma şi trase două focuri. Nimerise bine. Un urlet de durere strident şi sălbatecii o luară

la fugă. Goliath mai trase două focuri din care unul îşi nimeri ţinta. Văzurăm un sălbatec căzând, pe care ceilalţi îl prinseră şi-l târâră cu ei. În clipa următoare i-a înghiţit pădurea.

Nu-mi putui reţine un elogiu pentru micul Goliath, dar Marian îmi făcu semn să tac.

— Acum vor veni şi aici şi vor face o nouă încercare. Precis se miră cum nu s-au trezit cei ce dormeau lângă foc din cauza împuşcăturilor. Să stăm în linişte. Poate că vor lămuri misterul acestei flăcări ciudate.

Aşteptarăm, dar degeaba. Sălbatecii păreau atât de speriaţi de împuşcături, că nu mai făcură o altă încercară. Goliath şedea tot lângă foc şi părea să se amuze pe seama fugii sălbatecii, îl vedeam prin binoclu râzând.

A mai trecut un sfert de oră. Când din partea opusă răsună deodată două împuşcături, ce puteau fi numai de carabină. Îl văzurăm pe Goliath căzând pe o parte şi dispărând într-un tufiş. Mă cuprinse groaza. Fusese rănit? Nu putui mult gândi că mai răsunară două împuşcături. Recunoscui dar, cum păpuşile se mişcară. Era ca şi cum cei ce dormeau ar fi fost loviţi şi ar fi vrut să sară în sus. Dar ei se rostogoliră pe o parte şi rămaseră nemişcaţi. Încă trei gloanţe loviră păpuşile, care se mişcară, fără însă să sară în sus, ceea ce le-ar fi fost imposibil.

Trecură câteva minute. Focul ne mai fiind întreţinut de Goliath deveni mai mic.

Totuşi observarăm cum de pe partea opusă nouă a luminişului se apropiau două siluete aplecate de tabără noastră. Erau doi albi care voiau să se convingă de rezultatul atentatului lor. Luai iar poziţia de tragere, strângând carabina în umăr. Cei doi se apropiau încet şi prudent, dar înainte de a ajunge la tabără, răsună lângă noi un foc de armă. Unul din albi scoase în strigăt. Aruncă mâinile în sus şi se prăbuşi cu faţa la pământ. Mr. Cook trăsese nemaiputându-şi stăpâni furia.

Celălalt se opri uluit şi vru să fugă în desişul protector. Asta nu o mai puteam permite. L-am ochit în coapsă ca să nu mai poată să fugă, dar mai înainte ca să pot să trag se mai auzi un foc de armă, de astădată din faţa noastră, era Goliath, dar nu-l nimeri pe alb, care continua să fugă.

Marian şi cu mine traserăm concomitent. Omul mai făcu o săritură se împiedecă şi căzu, scoţând un strigăt de durere.

Trebuia să fim atenţi, căci al treilea alb, cel ce fugise de noi, putea fi în vreun tufiş şi să ne lichideze. Dar rănitul cu două gloanţe în coapsă, putea să moară prin pierdere de sânge. Vedeam cum făcea încercări zadarnice să ajungă la marginea pădurii, nevrând să cadă în mâinile noastre.

Tocmai se ridicase pe jumătate când de partea cealaltă răsună un

foc de armă. Dar nu destinat nouă ci rănitului care se prăbuşi rămânând nemişcat.

— Tocmai şi-a împuşcat camaradul ca să nu-l poată trăda exclamă Marian. Ce, aşteaptă flăcăule, dacă punem mâna pe tine voi avea grijă să atârni sus şi la vedere.

— Dumneavoastră l-aţi ucis pe primul alb, l-am întrebat eu pe Mr. Cook.

— Da, Mr. Bertram a primit un glonţ în cap. Eram prea agitat când l-am recunoscut pe Mr. Weliworth. Şi-a primit pedeapsa, canaliile astea sunt nişte ucigaşi.

— Dar poate ne-ar fi prins bine ca martor – a fost de părere Marian – dacă celălalt alb este Mr. Falk, va fi dificil să vă recuperaţi averea.

— Nu a fost Falk, domnule Farrow a fost fugarul nostru, altfel i-aş fi trimis un glonte la sigur.

— Da, dacă-l putem prinde pe cel de al treilea alb, stăpâniţi-vă Mr. Cook şi eventual răniţi-l numai. Este în interesul dumneavoastră să-l prindem viu, altfel aţi pierdut totul.

— N-o să-l ucid, Mr. Farrow spuse căpitanul englez cum v-am spus a fost mânia. Dar cei acolo? Cred că sălbatecii se reîntorc.

Auzirăm un strigăt în pădure care se curmă brusc. I-o fi reuşit lui Pongo să-l captureze pe şeful sălbatecilor?

Eram convinşi că flacăra nu va mai apare şi am fi putut să ne întoarcem la tabăra noastră, fără a ne mai teme de sălbateci. Ştiam asta fiindcă le era frică de armele noastre de foc. Dar mai ştiam că acolo mai este un alb care se pricepea să umble cu o carabină. De el trebuia să scăpăm, altfel nu eram în siguranţă în luminiş.

— Cel mai bine ar fi să ne furişăm şi să încercăm a-l prinde, zise Marian, mare păcat că Pongo nu este aici, lui i-ar fi reuşit cu uşurinţă.

— Mă mir că doar că încă nu-i aici, răspunsei eu. Dacă i-ar fi reuşit să-l prindă pe şeful sălbatecilor ar fi venit direct la noi, mai ales că a auzit împuşcăturile.

— Mai aşteptăm o jumătate de oră. Dacă până atunci nu vine înseamnă că nu i-a reuşit acţiunea şi că trebuie noi să acţionăm. Dar ce-i asta? Flacăra apare din nou, dar acum este mult mai mică.

M-am uitat repede spre marginea pădurii. Marian văzuse bine, dar îmi părea că face alte mişcări. Acest lucru nu-i scăpă nici lui Mr. Cook care ne spuse:

— Asta nu-i aceeaşi flacără este mult mai mică iar mişcările sunt altele.

— Hm, făcu Marian, apoi îmi şopti la ureche:

— Goliath este prea imprudent, acum se furişează fără nici o teamă spre flacără. Îmi îndreptai binoclu de noapte într-acolo şi văzu clar o siluetă mică, ce se apropia de flacăra dansatoare. Nu putea fi decât Goliath care acum, după succesul său se baza total pe arma lui.

Speram să nu facă greşeala şi să tragă în flacără, deoarece eram sigur că numai un sălbatec putea însemna aceea apariţie. Goliath înaintase până la douăzeci de metri de flacără, când acesta dispăruse. Era prea târziu, când trase un foc de revolver în urma ei, nu o mai putea nimeri. Îl văzurăm fugind spre marginea pădurii. Credeam că vom mai auzi o împuşcătură şi-l vom vedea pe Goliath prăbuşindu-se dar totul rămase liniştit.

Sărirăm de asemenea în sus şi traversarăm luminişul alergând. Văzându-ne, Goliath ne fugi în întâmpinare şi aproape fără suflare ne raportă:

— Signor Farrow, Goliath văzut că foc om întunecat este. Goliath vrut omoare la el de fugit în pădure.

— Aşa, ai văzut clar că un om era în flacără, spuse Marian mirat.

— Da, signor Farrow, Goliath ochii bun are şi văzut la foc. Goliath nu frică ca Pongo, care nu venit ajutor! Poate vine liniştit, flacăra numai de văzut aici.

Cercetarăm tufele de pe marginea pădurii. Se vedea că albul ce fusese aici, plecase. Precis a crezut că ne-a împuşcat în luminiş şi văzându-l pe micul Goliath, crezuse că este singurul supravieţuitor şi nu i-a acordat nici o importanţă. Nu păru să fi observat că noi am fost cei care au tras de la cealaltă margine a pădurii.

— Înapoi la foc, ne reluarăm hainele şi dispărem, comandă Marian. Poate că sălbatecii se întorc, dacă-i convinge albul. Singur nu va avea curajul.

Ideea era bună. Focul era deja pe stinse şi nu mai eram ţinte bune. Când ne îmbrăcarăm, constatarăm că în fiecare haină era o gaură de glonţ, provenit din armele albilor care traseră asupra noastră.

La plecare a trebuit să car şi rucsacul lui Pongo. La marginea pădurii lateral de locul unde apăruse misterioasa flacără făcurăm un popas. Aşteptam să se facă ziuă, ca să putem înainta spre aşezarea sălbatecilor.

Mă miram că Pongo nu mai dădea nici un semn de viaţă. Marian era de aceeaşi părere şi propuse să pornim încă în cursul nopţii spre aşezarea sălbatecilor.

— Ne vom lăsa rucsac aici în desiş şi ne strecurăm mai departe. Întârzierea lui Pongo şi urletul brusc al sălbatecilor îmi dădea de gândit. Poate că este în pericol.

Ochii lui Goliath luciră când auzi aceasta. Ne spuse încet:

— Dacă Pongo la pericol, Goliath repede fugim şi alungă pe sălbatec toţi. Goliath are armă mare, sălbateci frică mare la ei.

— Pornim cu toţi să-l căutăm pe Pongo, spuse Marian.

După ascunderea rapidă a rucsacurilor, la lumina lunii, Marian mai cercetă odată harta schiţată şi ne indică apoi direcţia de mers. Furişându-ne la marginea pădurii, descoperirăm o potecă îngustă.

Eram convinşi că eram pe drumul cel bun. Se impunea totuşi o mare prudenţă, fiind posibil ca sălbatecii să fi lăsat în urmă observatori.

Înaintam cu pistoalele pregătite gata de tragere. Din cauza luminii nu se vedea nici la patru paşi. Din cauza luminii nu se vedea nici la patru paşi. De aceea, Marian cu tot riscul, aprindea lanterna din când în când ca să se orienteze mai bine.

Mai merserăm o jumătate de oră când din faţă, la o oarecare distanţă, văzurăm o lumină care de îndrepta încet spre noi. Ne oprirăm şi văzând că vine spre noi, intrarăm cu oarecare greutate în tufişurile laterale. Abia de acolo ne dădurăm seama că lumina provine de la un sălbatec, ce se afla cam la cincisprezece metri de noi.

Trebuia să ajungă îndată în dreptul nostru. Îl observarăm atenţi. Lumina izvora din toată silueta, când mai mult când mai puţin intensă. Scuturai mirat din cap fără să găsesc o explicaţie. Abia când a fost aproape de noi îmi dădui seama de ce era vorba.

Sălbatecul purta o pelerină largă, a cărei faţă interioară era vopsită în culori deschise şi tratată cu fosfor. Când o dădea înapoi şi-şi ridica braţele, de la distanţă arăta ca o flacără. Dacă-şi închidea pelerina, flacăra dispărea.

După plecarea sălbatecului mai aşteptarăm câteva minute apoi discutarăm despre această descoperire.

— Eu unul nu mi-aşi fi dat seama – spuse Mr. Cook. La fosfor nu m-am gândit. Aş vrea doar să ştiu cum a ajuns această pelerină aici.

— Îi uitaţi pe albi, Mr. Cook, răspunse Marian. Sunt sigur că ei au înscenat toată mascarada asta, să-i ţină pe sălbateci în frică. E sigur că sălbatecii au observat totul şi vor acum pelerina pentru ei.

— Precis că albul care a purtat-o până acum a fost ucis, zisei eu. Aş vrea doar să ştiu unde este Mr. Falk. Sper că nu a dispărut undeva.

— Ar fi fatal şi ar trebui să reîncepem căutările. Dar acum hai să mergem mai departe. Nu cred că vom mai da de sălbateci pe potecă, ei nu cred în luminiş, precis de aceea s-a dus sălbatecul cu flacăra, ca să ne sperie, încă o dată.

— Acolo ne va căuta zadarnic şi va putea dansa până dimineaţa râsei eu încet. Pornirăm mai departe. Goliath era mândru de afirmaţia lui referitoare la negrul ascuns în flacără se dovedise exactă.

V.
SALVAREA LUI PONGO.

MAI MERSERAM CAM DOUĂ ORE, când Marian se opri brusc. Din faţă se auzeau tot felul de zgomote ce puteau veni doar din satul sălbatecilor.

— Intrăm în desiş ca să nu ne descopere cineva din întâmplare, şopti Marian. Nu ştim încă, dacă Pongo este aici ca prizonier sau dacă

pândeşte şi el de undeva. Poate că-l descoperim şi pe celălalt alb.

Nu era uşor să ne strecurăm prin tufişurile dese. Trebuind să evităm orice zgomot, înaintarea era înceată. În sfârşit ajunserăm.

În sat era mare zarvă, aşa că nu trebuia să fim prea atenţi. Ne mai despărţea doar un tufiş şi dând prudent crengile de o parte puteam vedea totul bine.

În faţa noastră era un mic luminiş cu vreo douăzeci de colibe primite. Sălbateci se agitau părând a se bucura de ceva. Strigau ceva încurajator, dar nu-i înţelegeam. Erau numai indivizi înalţi, solizi, purtând ca arme nişte măciuci cu capuri speciale.

Marian mă înghionti încet şi-mi arătă ceva cu privirea, lateral de noi. A fost cât pe ce să exclam, când l-am văzut pe Pongo legat de un copac. Nu făcea eforturi să se elibereze şi râdea cu bonomie către sălbatecii ce-l înconjurau. Nu puteam nici cum explica, cum ajunsese el în mâna acestor sălbateci. El era legat la marginea luminişului. Ne-ar fi fost uşor să-l eliberăm pe furiş şi tocmai voiam să mă înţeleg cu Marian despre acest lucru, când Goliath ne făcu un semn, cum că vrea el să-l elibereze pe Pongo. Goliath era aşa de mic, încât se putea strecura printre crengi.

Nu avea altceva de făcut decât să-i taie lui Pongo pe la spate legăturile, cât mai repede posibil. Cu intervenţia noastră încă şi sălbatecii ar fi rupt-o la fugă speriaţi.

Marian a dat încurajator din cap, după care Goliath dispăru. Zgomotul din sat era prea mare ca să-l poată auzi şi pe Goliath, cum se mişca.

Tocmai când a ajuns la copacul unde era legat Pongo, se făcu brusc ziua, acţiunea devenea mult mai riscantă, căci ar fi putut cu uşurinţă văzut.

De cum se lumină în sat, indigenii începură să strige. Dansau, apropiindu-se tot mai mult de copacul unde era legat Pongo. Formară în faţa lui un cerc şi-şi agitau măciucile.

Deodată cercul se deschise şi şeful tribului urmat de trei inşi, garda lui de corp, se opri în faţa lui Pongo. Ceru o măciucă pe care o agita în faţa lui Pongo, alături de ceilalţi. Mă cutremurai la gândul că şeful de trib ar fi putut izbi în orice moment pe Pongo în cap. Mi-am ridicat pistolul, dar Marian scutură liniştitor din cap. Arătă cu mâna spre copacul cu pricina, făcând mişcarea de tragere cu arma. L-am înţeles imediat, căci acum l-am recunoscut şi eu pe Goliath, care şi el îşi ţinea pistolul gata de tragere. N-ar fi lăsat el ca bunul lui prieten să fie ucis.

Căpetenia ţinu o mică cuvântare, pe care însă nu am înţeles-o. Apoi arătă spre cer, la care aproape toţi ceilalţi se retraseră pe dată. Numai şeful a rămas în faţa lui Pongo, părând să deguste situaţia. De mai multe ori îşi agită măciuca în faţa lui Pongo dar acesta nu avu nici un semn de frică, râse ceea ce-l înfurie pe şeful sălbatecilor şi mai mult.

Atunci îl văzui pe Goliath târându-se încet către copac. Şeful era atât de ocupat cu Pongo, încât nu-l zări pe Goliath cum retează legăturile de la picioarele lui Pongo în momentul când şeful era foarte aproape de Pongo şi dădea semne că vrea să-i crape capul. În acel moment, piciorul lui Pongo zvâcni în sus şi-n următorul moment sălbatecul zbură departe de copac şi rămase întins jos, fără simţire.

Ceilalţi sălbateci de la o distanţă oarecare începură să urle voind să se arunce asupra lui Pongo. Dar Goliath îi tăiase acestuia deja legăturile de la mâini, iar Pongo acţionă fulgerător. Se năpusti asupra primului sălbatec, i-a smuls măciuca şi-l zvârli la pământ. Cu un răcnet fioros se îndreptă spre ceilalţi sălbateci care încremeniră, neştiind ce să facă. Dar Pongo nu ezită, voia să le dea o lecţie. Ajuns la primii, care stăteau ca înţepeniţi şi-i culcă la pământ cu măciuca, ceilalţi o luară la fugă strigând şi spre mirarea noastră şi-au aruncat măciucile. I-au urmat femeile şi copiii care au stat până atunci în colibe. În câteva minute nu au mai rămas decât şeful şi doi sălbateci ca martori ai scurtei lupte care a avut loc.

Înainte ca să ieşim din ascunzătoare, Pongo veni spre noi şi strigă:

— Masser, Pongo văzut cum Masser vin. Pongo ştiut curând liber.

Ieşirăm din desiş şi-l salutarăm. Ne povesti cum pe drumul către sat s-a împiedicat de ceva şi a fost doborât de mai mulţi indigeni. Asta era când noi în luminiş am auzit acele strigăte şi am crezut că lui Pongo i-a reuşit să-l prindă pe şeful tribului.

Trebuia să ne ocupăm acum de albul care a precis a auzit urletele indigenilor, pile de spaime. Ştiam că-şi avea coliba în apropiere şi voiam să o căutăm.

Pongo îl cercetă pe şeful tribului ameţit de lovitura primită. Acesta nefiind rănit prea tare se trezi când pongo îl scutură. Vru să sară în sus speriat, dar se îndoi din nou de durere şi a rămas lungit la pământ.

I-am dat de înţeles să nu se teamă de noi şi că noi căutăm un alb. În sfârşit înţelese. Se sculă cu greu, sprijinit de Pongo, de care încă se temea.

Ne înţelegeam prin semne. Era dispus să ne ducă la albul pe care noi îl căutam, dacă noi ne obligam să nu-i facem lui şi alor lui nici un rău.

Arată spre armele noastre şi se ţinea de urechi, scuturând violent din cap. Asta însemna să nu mai tragem.

Marian îi dădu de înţeles că nu vom mai trage, iar şeful vizibil întremat scoase un strigăt răsunător.

Imediat apărură câţiva sălbateci prudenţi, urmaţi de alţi. Şeful le vorbi, după care, în strigăte de bucurie, fără arme începură să danseze.

Situaţia se schimba în favoarea noastră. Înainte de a ne conduce la alb, trebui să-l însoţesc pe şef la coliba lui, care era cea mai mare din

luminiş. Aici aproape am fost siliţi să bem dintr-o băutură pe care ne-a întins-o. Era un fel de bine aţi venit.

Ne prefăcurăm prudenţi că o bem.

Tocmai când voiam să părăsim coliba, se auziră strigăte scoase de un sălbatec.

Văzurăm prin intrare, cum un indigen purtând pelerina cu fosforescenţă şi alergând îngrozit era urmărit de un alb, care îi striga ceva pe limba lui.

Am văzut cum şeful se întunecă şi-şi luă măciuca. Ieşi afară şi-l opri pe alb, căruia îi apunea ceva pe un ton violent.

Pe acesta Mr. Cook la recunoscut imediat pe Falk, el nu părea să fie de acord cu şeful, arătând mereu spre manta. O voia probabil înapoi.

Deodată îşi scoase pistolul de la brâu şi-l îndreptă asupra şefului. Dar în următorul moment răsună un foc de armă, iar arma lui zbură din mâna lui Falk.

Acesta îşi prinse strigând încheietura mâinii, căutând pe cel ce trăsese. Doar un moment îl scăpă din ochi pe şef, care fulgerător ridică măciuca şi-l izbi în cap. Fără un strigăt Falk se prăbuşi la pământ.

Ca să-l salvăm pentru noi, ieşirăm alergând din colibă şi-l oprirăm pe şef, care mai voia să-l lovească odată. Marian îl cercetă pe cel doborât şi care nu era mort şi probabil, curând îşi va reveni.

Marian îi explică şefului de trib că albul le aparţine lor, iar pelerina poate rămâne la ei ca schimb. Un urlet de bucurie urmat de un dans a fost răspunsul. Acum înţeleseră că nu avem nimic rău de gând cu ei şi la cererea lui Marian trei sălbateci l-au pus pe Falk în coliba sa.

I-am spus şefului că ne vom întoarce curând şi-i vom da nişte cadouri.

Peste zece minute am ajuns la o colibă mare, singuratecă într-un desiş adânc. După ce-l depuseră pe Falk tot leşinat în faţa colibei, la cererea noastră sălbateci se retraseră. Am intrat în colibă care nu era închisă.

Era împărţită în două încăperi. Prima servise drept dormitor şi cameră de zi. Când însă deschiseră mica uşă de legătură spre cealaltă cameră, văzurăm ceva ciudat. La mica fereastră stăteau ghemuită o tânără femeie ce ţinea înfricoşată în braţe, o fetiţă mică. Când a văzut că suntem albi, ochii îi luciră şi ne întrebă în engleză, dacă dorim să vorbim cu Mr. Falk.

— S-a întâmplat deja, răspunse Marian. Putem însă afla, ce faceţi dumneavoastră aici în sălbăticie şi cum aţi ajuns aici.

— Domnii sunt de la poliţie? întrebă ea speriată. Da, sunteţi de la poliţie şi Mr. Falk este pierdut. Izbucni în plâns. Am rămas la uşă aşteptând să se liniştească.

Deodată se îndreptă mi se uită ţintă în faţă şi declară:

— Eu nu am nici o vină pentru faptele lui Mr. Falk. L-am urmat

pentru că l-am iubit. N-aş mai fi suportat mult viaţa asta şi deja adesea m-am gândit la sinucidere, căci ştiam ce criminal este el. Dacă m-aş fi descurcat în junglă de mult aş fi plecat.

— Vă credem, răspunse Marian. Dar noi nu suntem de la poliţie, însă Mr. Falk şi-a terminat rolul şi trebuie să-şi ispăşească păcatele pentru crimele sale.

Ne-aţi putea spune dacă fetiţa asta este fiica comisarului Watton din Tobo?

— Nu ştiu asta, Falk mi-a spus că trebuie să ţină copilul ascuns o vreme. Eu am luat fetiţa în grijă.

— Este clar. Acum vrem doar să cercetăm încăperile cât mai minuţios, căci Mr. Falk i-a furat acestui domn toată averea sa. Ştiţi unde îşi are ascunzătoarea?

Tânăra femeie ne-o arată fără împotrivire. Nu am întrebat-o cine este, dar ne-a spus să o ducem în siguranţă cu fetiţa la Tobo.

În ascunzătoare găsirăm aproape întreaga avere furată a lui Mr. Cook, inclusiv rucsacul care mai conţinea încă tot ce purta la el. Mai găsirăm şi alte notiţe din care reieşea clar, câte făcuse Mr. Falk. Pentru noi importantă era o hartă a coastei pe care era trecut un golf singuratec şi ascuns. Acolo era cu siguranţă schoonerul lui Mr. Cook.

În acel moment ne strigă Goliath care făcuse afară de pază lângă Falk. Acesta îşi revenise şi se uita îngrozit la noi.

Deodată faţa i se schimbă, deveni ca creta, abia putu să-şi îndrepte mâna spre Mr. Cook. Şopti de abia perceptibil:

— Mr. Cook iertaţi-mă, s-a terminat, am ispăşit.

Capul îi căzu pe spate, membrele i se destinseră încă o dată şi muri. Lovitura de măciucă i-a zdrobit craniul.

Mai târziu trimiserăm câţiva sălbateci la luminiş să-i aducă pe ceilalţi doi morţi şi pe care i-am îngropat împreună.

I-am pansat pe sălbatecii răniţi de Goliath, din fericire nu grav. Prin asta ne câştigarăm recunoştinţa sălbatecilor, care voiau neapărat să sărbătorească cu noi.

Urmarăm invitaţia, ca să nu-i jignim, dar noi numai ne prefăcurăm că bem din aşa numitul vin.

Pongo şi Goliath ne aduseră între timp rucsacurile şi noi puturăm face cadouri şefului.

Cea mai mare încântare i-o făcu oglinda mea de bărbierit în care se uita neîncetat fericit. Şi-o atârnă de cureaua din jurul trupului, mândru ca un rege de coroana sa.

Dimineaţa următoare pornirăm la drum. Sălbatecii ne însoţiră o bună bucată de drum şi ne purtau bagajele.

Pentru tânăra femeie şi pentru fetiţă au confecţionat un fel de targă cu care puteau fi purtate prin junglă.

Sălbatecii ne conduseră până la ieşirea din pădure. De aici

purtarăm noi targa, cu schimbul, pentru ca tânăra femeie să nu se epuizeze.

După ce în sfârşit am ajuns la o fermă, am putut împrumuta nişte cai. Fiul fermierului care avea ceva treabă la ţărm ne conduse putând să aducă caii înapoi. După cinci zile de mers am ajuns la ţărm. De aici spre vest şi ajunserăm la golful ascuns unde spre bucuria lui Mr. Cook era schoonerul său furat. Revederea dintre Căpitan şi echipajul său a fost emoţionantă. Aflarăm că toţi crezuseră în moartea căpitanului lor şi că veniseră aici doar să-l caute.

Weliworth le spusese să-i aştepte în acest golf.

Cu vasul plecarăm înapoi la Tobo, unde sosirea noastră a făcut o mare bucurie echipajului nostru. Cele patrusprezece zile erau pe terminate şi căpitanul Hoffman ar fi predat scrisoarea lui Marian comisarului de poliţie.

Astfel puturăm să-i redăm tatălui fericit fiica. El făcu un proces verbal al întâmplărilor noastre, regretând doar că Mr. Falk nu a putut fi spânzurat.

Cum Mr. Cook făcea avansuri intense tinerei femei am mai trăit o a doua aventură, pe care o voi prezenta în volumul următor. Atunci voi spune şi cine era tânără femeie pe care am găsit-o în junglă».

Aventurile submarinului Dox 190

Hans Warren

I
O POVESTE CIUDATĂ

— DA: NU SUNTEŢI LEGAT DE TIMP, Mr. Farrow. Ar fi ceva, dacă n-aţi pleca de aici direct la Singapore, ci mai întâi prin strâmtoarea Molucelor la Manado în Celebes?

În timp ce-l întreba pe Marian. Mr. Cook se uita la mine, căutând aprobare şi încurajându-mă.

— Aveţi un motiv deosebit pentru aceasta, întreabă Marian.

Căpitanul Cook nu răspunse imediat şi după un „hm", scurt continuă:

— Aşa am mai putea rămâne o vreme împreună. Schoonerul meu l-am trimis la Singapore. Mă aşteaptă acolo.

Pe căpitanul Cook l-am cunoscut în Wokam, pe insula Aru, unde a avut loc o întâmplare aventuroasă. Acolo l-am salvat de la pierderi grele (vezi voi. 189 Lumina Tremurătoare). Prin noi şi-a recuperat Schoonerul cu care făcea înconjorul pământului.

Trimisese deci vasul său la Singapore şi voia să facă cu noi o escală la Manado.

Deoarece el vorbise de alte aventuri, Marian îl întrebă zâmbind:

— Ce este aşa de interesant în Celebes, încât doriţi să vizitaţi insula?

— Exact nu ştiu, recunoscu jenat Cook, am tot auzit lucruri ciudate de la prietenul meu, căpitanul Pillar. Din Manado a făcut o excursie în interior. Acolo i sa întâmplat ceva şi pare îngrozit, o ruină veche a unui templu, care se pare că este bântuită de spirite.

— Şi credeţi că şi noi ar trebui să vedem ruina aceea, Mr. Cook?

— De, cred că merită. Pillar este un observator obiectiv, nu un lăudăros. Când mi-a făcut această relatare nu am bănuit nimic. Deci trebuie să fie ceva.

— Ce v-a povestit amicul dumneavoastră? întreabă Marian încă sceptic.

— Ca să fiu sincer, mare lucru nu am înţeles. Am înţeles doar că Pillar voia să înnopteze în ruina ce o descoperise. Noaptea târziu, el şi cei doi matrozi ce-l însoţeau, au fost treziţi de un monstru, care cu ochi ciudaţi îi fixa dintr-un colţ. Atunci ei s-au speriat şi au fugit. Când peste două ore au îndrăznit să se întoarcă, ochii aceia au dispărut. În locul lor prietenul meu a văzut o siluetă albă cum dispărea în fundalul sălii templului şi nu a mai apărut. Dimineaţa următoare au cercetat tot templul dar nu au putut găsi nimic. De odată unul din matrozi strigă şi se uită îngrozit la un soclu gol pe care cândva stătuse stafia şi se prăbuşi fără cunoştinţă. După ce Pillar şi celălalt matroz l-au dus afară constatară că era mort, de groază cum susţinea prietenul meu. L-au

îngropat repede şi au părăsit repede luminişul unde era ruina. Fără să facă pauză, în trei zile au ajuns la Manado. Acolo mi-a făcut această povestire pe care matrozul său o confirmă.

Marian scruta îngândurat apa. Deodată îi făcu semn căpitanului Hoffmann să vină la noi. Acesta care era cu Jenn pe punte, veni puţin mai târziu.

— Vreau să facem o escală, spuse Marian. Aţi fost vreodată în Manado, căpitane Hoffmann?

— De trei ori, domnule Farrow. Vreţi acum să mergeţi acolo?

— Da, comunicaţi lui John cursul şi veniţi iar la noi, vreau să vă întreb ceva. Poate ne puteţi da o informaţie valoroasă.

Hoffmann zâmbi şi ieşi pe punte. Schimbă cursul vasului, luând-o prin strâmtoarea Ceram şi Suru. După ce se întoarse, Marian îl întreabă:

— Când aţi fost în Manado precis aţi mers şi în interiorul insulei, nu? Aţi avut ceva întâmplări ciudate pe drum sau aţi observat ceva neobişnuit?

— Ah, domnilor e tare de mult n-aş mai putea spune, răspunse căpitanul nostru, am văzut deja atâtea că trebuie să mă gândesc. Manado? Aha, asta este, acolo am ancorat odată trei săptămâni şi am intrat de câteva ori în interiorul ţării, destul de adânc, în afară de câteva incidente cu indigenii ostili străinilor n-a fost nimic. Pe Celebes mai sunt vânători de capete, asemănători daiacilor din Borneo. Unul din oameni mei era s-o păţească.

— Povestiţi-ne vă rog, n-am auzit că pe Celebes ar fi vânători de capete.

— Ba da, răspunse Hoffmann cu siguranţă. Trăiesc însă foarte retraşi şi nu vin niciodată la ţărm. Stau în păduri dese. Eu nu ştiam de ei, când hoinăream cu trei oameni de ai mei prin pădure. Trebuia să trecem un munte. Deoarece ne-am plictisit am luat-o mai mult spre nord vest şi ajunserăm într-o pădure deasă, unde puteam vâna după voie. Într-o noapte m-a trezit un zgomot ciudat. Mi-am luat puşca crezând că sunt fiare sălbatice. Cu tot focul de tabără, pe care l-am făcut, n-am putut vedea nimic. Se trezi şi unul din oameni mei şi constatarăm că Martin primul meu cârmaci lipsea. L-am strigat, l-am căutat, dar degeaba nu era de găsit. Abia dimineaţa la soare am putut cerceta zona. Am găsit a urmă din care ne-am dat seama că noaptea am fost spionaţi de sălbateci. Mi-a fost clar că numai ei au putut să-l răpească. Am pornit repede ca să-l eliberăm. Ne fiind vânători exersaţi nu mergeam prea repede. Am avut noroc. Am dat brusc de o aşezare de indigeni, spre care ne furişarăm prudenţi. Acolo mi-am văzut matrozul culcat la pământ. Era legat şi încerca disperat să se elibereze.

Sălbatecii erau în jurul lui şi agitau curioasele topoare, în care am recunoscut temuta armă a vânătorilor de capete.

Bănuiam că ar fi fost pierdut dacă eu şi oamenii mei i-am fi atacat, dar ce puteam face? Speram că armele noastre de foc îi vor speria şi alunga. Voiam să vorbesc cu oamenii mei, când auzirăm în sat strigăte puternice. I-am văzut pe indigeni fugind în pădure. Omul meu a rămas singur, legat, în aşezare.

Într-o clipă am fost la el, i-am tăiat legăturile şi i-am scos lucrurile dintr-o colibă şi am părăsit aşezarea prin pădure, fără întârziere.

Noaptea ne urcam în copaci ca să nu fim iarăşi surprinşi de sălbateci.

După trei zile am ajuns la Manado, unde însă nimeni nu ne-a crezut că pe insula de nord din Celebes ar trăi vânători de capete.

— Cum s-a întâmplat că doar cârmaciul a dispărut şi cum de a căzut în mâinile sălbatecilor întreabă Marian.

— Martin a avut paza de noapte şi după cum mi-a spus mai târziu s-a dus la marginea pădurii unde a auzit zgomote suspecte. Acolo a fost doborât. Ei voiau să se furişeze la noi, dar cum m-am trezit ei au fugit.

— Şi de ce şi-au părăsit indigenii aşezarea în fugă? Aţi găsit pentru asta o explicaţie, căpitane Hoffmann? întreabă Mr. Cook.

— Din păcate, nu. Unul din matrozi mei afirmase că sălbatecii s-ar fi uitat într-o anume direcţie. Când se uită şi el într-acolo i s-a părut că vede o creatură ciudată, ce şezuse pe o coliba a dispărut repede în junglă. N-a putut spune ce era, i-au rămas în minte doar nişte ochi mari fantomatici.

— Iarăşi ochii, observai eu. Prietenul dumneavoastră a văzut aşa ceva în ruine, domnule Cook, aşa este?

— Da, vorbea numai de asta. Dacă şi indigenii au fugit de aceşti ochi, trebuie să fie ceva aici, domnilor. Cred că merită să vizităm această ruină.

— Este deja stabilit Mr. Cook, răspunse Marian. Sper că ne veţi însoţi.

— Evident domnilor, strigă bucuros Cook. Şi eu sunt curios ce poate fi cu ruina aceea.

— N-am auzit ca indigenii să-şi construiască temple, Mariane, spusei eu. Crezi că poate fi vorba de un templu indian?

— De ce nu, Robert? Este posibil ca indieni să fi venit cândva pe această insulă şi să dedice în linişte idolului lor. Ei sunt de mult dispăruţi şi templul lor este ruinat. Poate că vom găsi drumul bun.

Vi s-a adus cumva la cunoştinţă căpitane?

— Da şi eu am avut intenţia să caut această ruină dar am renunţat. Acum însă mă bucur de două ori, că pot merge cu dumneavoastră acolo.

* * *

Seara am ajuns cu bine în portul Manado. Vase ancorate erau

puţine. Mr. Cook era cu noi la balustradă, când deodată strigă, arătând spre un Schooner ancorat pe partea de apus.

— Avem noroc domnilor. Acesta-i vasul amicului meu, Pillar. E iar aici şi venim la timp pentru a-i pune întrebările necesare.

— Prin asta câştigăm mult timp căpitane. Mergeţi acum la ei şi chemaţi-l la noi. Nu va refuza să bea un grog sănătos cu noi.

— Cu asta atenţie, domnule Farrow, când bea amicul meu spune poveşti marinăreşti. Mai întâi să-şi spună povestea şi pe urmă să-l răsplătim cu un grog.

— Aşa vom face, râse Marian. Vă aştept peste două ore la bord. Dacă el nu poate veni, ne invitaţi pe noi acolo.

— Se face, domnilor. Am plecat.

Ancorarăm. Cook merse pe ţărm, ocoli portul ca să ajungă la vasul prietenului său.

Eu şi Marian am părăsit deasemenea vasul ca să vedem oraşul.

Cu toate că ştiam că n-avem mare lucru de văzut, simţeam nevoia să ne mişcăm pe uscat.

Manado număra atunci la finele anilor douăzeci aproximativ 23.000 de locuitori. Iar produsele de bază al ţări sunt: zahăr, cauciuc, tutun, kopra, ceai, zinc, cafea şi piper. Cum mărfurile se încărcau cel mai adesea în capitala Makassar, aici veneau nave puţine. Totuşi domnea o activitate febrilă. Auzeam vorbe în toate limbile pământului, aproape, aşa că nu ne mirarăm când în apropierea noastră am auzit în germană cuvintele:

— Dacă căpitanul nostru nu apare curând, probabil nu mai apare. Karl simt miros de necaz.

Ne-am întors aproape fără voie şi am recunoscut un veritabil matroz hamburghez. Înainte ca amicul său Karl să răspundă, Marian păşi spre ei şi spuse în germană:

— Mă bucur domnii mei să găsesc aici compatrioţi.

— Sunt din Hamburg, răspunse celălalt. Prietenul meu e din Bremen.

Le-am dat mâna şi-i invitarăm la un grog în cel mai apropiat local. Mai aveam timp, cele două ore până la întoarcerea lui Cook nu trecuseră. Ne urmară bucuroşi, dovedind o neobişnuită cunoaştere a locurilor. Ne-au condus într-un local al cărui patron de asemenea, vorbea germana. Era un olandez gras şi simpatic.

— Na domnilor, povestiţi-ne ce-i cu căpitanul vostru, spuse Marian. Aud că-i dispărut.

— Căpitanul nostru Pillar, povestea pe drum mereu istorii groaznice despre o ruină veche, pe care dorea acum să o caute. L-a luat cu el pe cârmaciul nostru, pe Jim, care l-a mai condus acolo. Sunt duşi acolo de opt zile şi nu s-au mai întors.

Tresării. Căpitanul Pillar dispărut? Acesta era doar amicul lui Cook,

pe care tocmai voia să-l caute. Marian îi chestionă pe matrozi.

Am aflat că Pillar s-a întors foarte tulburat şi mult timp nu mai vorbea decât despre întâmplarea din Celebes. După ce au ancorat, se hotărî, ca împreună cu cârmaciul Jim să caute ruina, care nu-i lăsa linişte.

De abia-şi termină matrozul povestirea, când uşa se deschise şi căpitanul Cook năvălii înăuntru. Aflase de la Pongo care urmărea portul unde ne aflam.

— Domnule Farrow gândiţi-vă, prietenul meu Pillar a dispărut, strigă el agitat. A plecat iar la ruină şi trebuia să se întoarcă de mult. Vasul său este pregătit de plecare şi-l aşteaptă doar pe el.

— Ştim deja totul, Mr. Cook, răspunse Marian. Domnii de aici – îi arată el – ne-au spus totul, ei sunt compatrioţii noştrii.

Cook nu le dădu atenţie prea mare şi ni se adresă:

— Atunci trebuie să pornim imediat, domnilor. Prietenul meu este cu siguranţă în pericol, altfel s-ar fi întors de mult. Când putem porni?

— Mâine dimineaţă Mr. Cook, nu ne putem grăbi, important este să găsim drumul. Din păcate îl aveţi foarte slab în memorie întipărit.

— Ajunge dacă ştim direcţia domnilor. La ce pierdem noaptea şi să plecam abia dimineaţă? Între timp, la ruină se pot întâmpla multe.

— Aici aveţi dreptate. Dar eu cred că-i mai bine să aşteptăm până dimineaţă. Ar fi bine dacă am putea cerceta cabina prietenului dumneavoastră, poate am găsi ceva notiţe legate de drumul său. Astfel vom înainta mai repede şi-am recupera şi noaptea asta.

— Atunci să vorbim cu primul ofiţer domnilor, răspunse Mr. Cook. Poate ne va permite să cercetăm cabina căpitanului său.

— Cine a luat comanda pe vasul dumneavoastră? îi întrebă Marian pe cei doi matrozi.

— Karl, prietenul meu răspunse hamburghezul, bucuros de interesul nostru. Karl este al doilea cârmaci.

— Da. Atunci ne va da voie precis ca în prezenţa lui să ne uităm în cabina căpitanului său, nu-i aşa? întrebă zâmbind Marian.

— Veniţi cu mine chiar acum, domnilor, să vă arăt cabina.

Marian plăti grăbit consumul chelnerului. I-am urmat pe cei doi matrozi care au fost surprinşi la auzul numelor noastre. Pe drum, hamburghezul mă întrebă:

— Spuneţi-mi sunteţi cumva domnii Marian Farrow şi Bertram Robert? După ce zâmbind dădui din cap continuă: Atunci căpitanul nostru va fi salvat. Acum sunt liniştit. După câteva minute am ajuns pe vas şi am fost conduşi la cabina căpitanului. Marian se uită puţin în jur şi se duse la o masă de scris, pe care o cercetă cu atenţie. Cărţile navale nu-l interesau. Din sertarul din mijloc scoase un caiet pe care-l cercetă cu atenţie apoi îl băgă în buzunar, spunându-le matrozilor curioşi din jur:

— Aici şi-a notat căpitanul dumneavoastră întâmplarea. Îl iau cu mine ca să-l răsfoiesc atent. Poate vom găsi notat aici drumul spre ruină.

După ce am părăsit schoonerul, Marian zise:

— Căpitanul Pillar a făcut chiar şi o schiţă cu aşezarea ruinei. Aceasta ne va fi de folos. Pornim cu două ore înainte de răsăritul soarelui, până atunci ne odihnim.

— Şi cine vine cu noi Marian? Am întrebat eu, vrei să-l luăm pe Maha cu noi, ghepardul nostru?

— Nu Robert, nu ştim peste ce vom da acolo. Mai bine rămâne pe iaht în schimb îl luăm pe Goliath cu noi, băiatul ne-a fost folositor de multe ori.

Goliath, micul nostru mus, pe care-l aduseserăm din Australia s-a bucurat foarte mult când a aflat că ne va însoţi.

II
PROFESORUL THIK

ÎNAINTE DE CULCARE, bagajele fiind făcute în timpul cât am navigat am studiat împreună cu Marian în cabina sa harta schiţată de Pillar. Deodată, el spuse:

— Este o prostie, Robert, să facem acest drum lung prin munţi. Vezi harta! Ruina trebuie să fie foarte aproape de ţărm, într-o zonă izolată. Putem pleca cu iahtul de-a lungul ţărmului de sud al peninsulei, până la înălţimea corectă şi vom ajunge mai repede în mod sigur acolo decât pe jos. Ce crezi?

A trebuit să-i dau dreptate. Marian îl chemă pe căpitanul Hoffmann, care a venit imediat. Marian îi arată harta şi-i ceru părerea.

— Domnule Farrow, aveţi dreptate. Chiar acum pornesc şi la o sută cincizeci de kilometri de partea sudică, replică el. O iau în sus, în zori vom fi ajuns. Sper să nu fie prea multe stânci şi recife, ca să încurce debarcarea.

— Va trebui să aşteptaţi cu debarcarea până se luminează. Noaptea vom parcurge cei o sută cincizeci de kilometri şi aşteptăm până se face ziuă. Apoi debarcăm şi intrăm în munţi. Poate dăm de o trecătoare ca să ne uşureze traversarea munţilor.

— Aştept aici sau mă întorc la Manado? întreabă Hoffmann.

— Rămâneţi aici în faţa litoralului şi aşteptaţi-ne până ne întoarcem. Dacă în opt zile nu apărem, să echipaţi o expediţie şi urmaţi-ne. Voi copia harta şi vi-o las ca să puteţi găsi drumul. Am mai discutat aşa ceva. Cea mai importantă este prudenţa. Hoffmann ne salută şi ieşi din cabină. Ne-am culcat. Când m-am trezit, Marian mi-a

dat un ghiont amical în coaste.

— Sus Robert, am ajuns. Acum se luminează de ziuă şi Hoffmann va încerca să ne debarce. Dacă nu reuşeşte vom încerca cu barca.

Cum am dormit toată noaptea eram mai odihnit. M-am îmbrăcat repede şi m-am pregătit de acţiunea noastră. Când peste un sfert de oră am păşit pe punte, soarele tocmai răsărea.

Ţărmul era la o sută de metri de noi. Se vedeau nişte stânci şi recife, dar Hoffmann spuse că nu este problemă cu debarcarea. Am găsit un golf mic şi ascuns care este înconjurat de pereţi înalţi de stâncă unde ne putea aştepta în linişte.

Pe când dejunam, iahtul s-a apropiat de golf. John era la proră şi sonda apa. Cu braţul ridicat dădea din când în când semne, după care Hoffmann manevra cârma. În sfârşit am ajuns în golf şi am aruncat ancora. Pongo aduse bagajele noastre pe punte. Apoi ne-am despărţit.

După scurte căutări, Marian descoperi o trecătoare îngustă, ce părea că o ia prin munţi, fără a fi necesar să urcăm munţii prea înalţi.

În curând am ieşit din câmpul vizual al echipajului. Cum aici nu ne temeam de indigeni sau de alţi duşmani, am înaintat repede. Drumul nostru urca mereu şi peste vreo două ore am ajuns cam la o mie de metri altitudine. Probabil că va trebui să traversăm vârful muntelui. Aceasta ar însemna o pierdere de timp preţios. Treceam pe lângă multe văgăuni şi prăpăstii, vedeam cursuri de apă mai mari sau mai mici dispărând în adânc, descopeream văi fertile şi ne miram că nu apare nici o fiinţă vie, nici măcar o pasăre. Munţii erau morţi. Pe la prânz am ajuns la vreo o mie cincisute de metri altitudine; poteca a început să coboare. Mergeam mai repede cu toate că coborâtul era mai anevoios decât urcatul. Ne-am hotărât să facem un popas de două ore şi să-l însărcinăm pe Pongo să ne caute un loc potrivit.

Am luat cu noi suficient ceai rece şi nu depindeam de izvoare, putând poposi oriunde. Pongo găsi un platou înconjurat pe jumătate de stânci. Într-o parte puteam privi într-o prăpastie adâncă. Aici am poposit.

După drumul anevoios masa ne-a plăcut mult. Cum nimeni nu se gândea la pericole vorbeam şi râdeam tare, ne distra mai ales micul Goliath, care se certa iarăşi cu Pongo.

Mi-am scos binoclul şi am privit stâncile din faţă. Pereţii de stâncă ai prăpastiei erau la cel puţin cinci sute de metri de noi aşa că cu ochiul liber nu puteam vedea prea bine.

La o exclamaţie a mea, ceilalţi au tăcut şi văzându-mă pe mine cum mă uitam cu binoclul, repede îşi luară binoclurile şi ei. Dincolo am văzut clar un om care şi el părea că ne observă tot cu un binoclu. Am văzut scânteierea lentilelor în soare iar câteva secunde mai târziu am văzut şi omul. Era un alb.

— Ce-i cu omul acela de acolo, întreabă Cook mirat când l-a zărit

pe necunoscut. Deci aici mai sunt oameni.

Marian nu a răspuns imediat. El îl observă mai departe pe străinul care după o stâncă înaltă nu ne slăbea din ochi. Precis îşi dădea seama că-l observăm ş noi, dar nu a făcut nimic pentru a se înţelege cu noi. Deodată a dispărut după o stâncă şi nu a mai apărut.

— Ciudat, zise Marian. Era singur şi ne observa de mult. Fie că este în spatele stâncii fie că încearcă să iasă din bătaia binoclurilor noastre. Păcat că nu putem ajunge acolo.

— Mr. Cook, l-aţi văzut clar? l-am întrebat eu. Poate este prietenul dumneavoastră.

— Nu, nu, domnule Bertram şi eu m-am gândit la asta, m-a întrerupt el. Ăsta avea barbişon pe când Pillar era ras. Aş avea mare poftă să merg acolo şi să-l întreb ce face aici.

— Ar fi un ocol de mai multe ore, obiectă Marian. N-are rost să-l mai observăm. Dacă vrea să dispară, dispare, de vrea să ni se arate îl vom revedea.

Discuţia noastră amuţi. Ne simţeam aşa de siguri aici în munţi iar acum…

Marian a fost primul care după o lungă pauză sparse tăcerea.

— De acum în colo, mare prudenţă. Ca şi până acum, Pongo şi Goliath merg înainte şi cercetează poteca. Precis vom trece munţii până se întunecă.

— Nu cred, observai eu. Cred că trebuie să înnoptam în munţi. Poate vom găsi vreo grotă sau aşa ceva, unde ne putem odihni. Este mai sigur ca în pădure.

— Sunt de aceiaşi părere, spuse Cook. Trebuia să ne fi procurat la Manado o hartă precisă.

— Am verificat deja totul pe iaht. Avem doar hărţi bune. Vom reuşi în mod sigur până se înnoptează. Apariţia acelui individ îmi dă de gândit.

Pongo părăsi tăcut tabăra. Noi mai voiam să ne odihnim o oră. Ştiam că Pongo va cerceta zona taberei noastre. Goliath dispăru de asemenea. L-a urmat pe Pongo, probabil pentru a nu se ruşina mai târziu în faţa lui.

Vorbeam, dar peretele de stâncă era mereu sub observaţia noastră. Albul nu s-a mai ivit. Avea oare o altă ascunzătoare de unde ne observa?

După o oră, Pongo se întoarse. Nu a găsit nimic şi ne asigură că aici nu avem de ce ne teme.

Controlase poteca până departe.

— Unde-i Goliath? întreabă Marian mirat văzând că Pongo nu-l aminteşte.

— Goliath? făcu el mirat. Pongo nu văzut pe Goliath. Unde merge Goliath?

— A mers după tine, răspunse Marian. Credeam că te-a ajuns.

Pongo scutură capul a negare.

— Pongo nu văzut Goliath. Sperăm Goliath nu căzut. Pongo caută pe el.

Ne-am speriat. Era foarte plauzibil ca micul nostru însoţitor să nu-l fi găsit pe Pongo şi să fi căzut în prăpastia din stânga potecii. Am sărit cu toţi în sus să-l ajutăm pe Pongo la căutat. Uriaşul a luat-o înainte. Când l-am ajuns era aplecat peste prăpastie şi scutura din cap. Goliath nu căzuse în prăpastie. Căutam încă mai departe. Îi strigam tare numele dar numai ecoul ne răspunse. Goliath nu era de găsit. La trei sute de metri de tabăra noastră am descoperit un loc pe care Pongo îl scruta atent. O stâncă mare se proptea de munte, părea că ar fi căzut de sus, în jur mai erau bucăţi de pietre mai mici.

Deodată Pongo se propti de blocul de stâncă şi spre mirarea noastră îl împinse încet la o parte, fără să se forţeze. În faţa noastră a apărut o mică peşteră, în care ne îndreptarăm luminile lanternelor noastre. Pongo trebuia să ţină blocul, că altfel ar fi revenit la loc. Am văzut că peştera era un gang îngust care pătrundea adânc în munte. L-o fi descoperit Goliath din întâmplare?

Văzând pe Marian verificând cât de grea era deplasarea blocului, Pongo a înţeles pe dată şi spuse:

— Goliath uşor putut mişca piatra, el sigur văzut aici ceva şi găsit gang. Massers să urmeze repede la Goliath.

— Pongo are dreptate Robert, blocul se mişcă foarte uşor. Pongo ne va lăsa pe toţi să intrăm, apoi va lăsa blocul înapoi la locul lui.

Am intrat cu toţi repede în peşteră şi aşteptarăm pe Pongo să repună blocul la intrare. Am pornit încet mai departe. Era un adevărat coridor stâncos, care şerpuia prin munte. Paşii noştrii răsunau înăbuşit, iar când vorbeam, chiar şi foarte încet vocile noastre se auzeau goale şi bubuitoare. Am mers aşa cam o jumătate de oră, când, ca la o comandă stinserăm lanternele. Departe am văzut o rază de lumină, la început am crezut că este lumina zilei. Acum însă vedeam că este vorba tot de o lanternă.

Ne-am oprit ca să nu facem zgomot. Deodată, Pongo râzând ne şopti:

— Masser, lumină vine de la lanterna lui Goliath. Pongo văzut clar Goliath.

— Şi eu am avut impresia că în faţa noastră se mişca o umbră. Ne putem baza pe ochii lui Pongo. Lumina din faţa noastră devenea tot mai clară şi în sfârşit l-am recunoscut pe micul nostru mus. Şi el auzise paşii noştri căci lumina din faţa noastră se stinse. Ştiind că este Goliath ne-am aprins imediat lanternele. Era de râs. Goliath se uita la noi de parcă am fi fost stafii, apoi căută o ascunzătoare, dar nu a putut găsi nici una aşa de repede. Abia după ce Marian îl strigă, se eliberă

de groaza care-l cuprinse. Înainte de a veni la noi îşi reaprinse şi el lanterna.

— Signore Farrow, Goliath văzut animal mic, care sare şi găsit aici gang unde animal dispărut. Goliath încearcă mişte piatră mare, Goliath puternic, el împinge piatra şi Goliath găseşte gang. Apoi piatra mare căzut înapoi. Acum signore Farrow vine şi Goliath crezi că duşman mare furişează.

Încă mai tremura de frică, pe când îi povestea lui Marian întâmplarea. Noi însă eram bucuroşi că-l avem sănătos şi întreg cu noi din nou.

Marian l-a liniştit şi-l întrebă dacă a ajuns la capătul gangului.

— Acolo piatra mare multă. Goliath încerca împinge dar nu mişca piatra.

— Ei, să vedem atunci dacă noi o putem îndepărta, râse Marin. Tu eşti foarte tare, dar forţele reunite pot mai mult. Poate vei reuşi cu Pongo să îndepărteze piatra.

— Şi Goliath gândeşte cu Pongo face, răspunse el. Signore vine repede altfel animal dispărut şi Goliath nu poţi prinde la el.

Merserăm mai departe şi nu peste mult timp am dat de o a doua stâncă, ce închidea gangul. Am recunoscut imediat că numai o mână omenească a putut aduce aici blocul. Era doar atât de mare încât să poată închide gangul Goliath ne arată o gaură mică între piatră şi peretele gangului.

— Signore Farrow, aici strecurai animal mic. Pongo repede prinzi piatra cu Goliath.

— Cum arăta animalul Goliath? întrebai eu.

— Goliath nu văzut la el clar. Avut ochi mari ca şi ochelari la om.

M-am uitat mirat la Marian. Era oare aceiaşi fiinţă ca cea de la ruină şi cea din aşezarea sălbatecilor? Din păcate Goliath nu a putut spune decât că animalul sărise cu sărituri mari şi ţopăia.

Pongo se ocupa între timp de piatră. Goliath se grăbi să nu-l lase singur ca să nu-şi poată aroga dreptul de a fi deplasat singur piatra din loc. Pongo descoperi cum trebuie imobilizată piatra. Trebuia trasă în sus de partea noastră, lucru care celor doi le reuşi. În spatele pietrei gangul continua dar la oarecare distanţă am văzut lumina zilei. Ne-am stins lanternele şi am mers mai departe.

Cu cât înaintam mai mult, ne era clar că era lumina zilei. Oare aici era o potecă de munte? Am trecut doar de un tunel? Dar de ce a dispus cineva în gang blocul greu de stâncă, folosit ca o uşă?

Şi celălalt trebuia să aibe un scop precis. Omul în mod normal n-are nevoie să facă un simplu pasaj de nerecunoscut. Marian păru să-mi ghicească gândurile.

— Vom avea acum probabil o mică surpriză, Robert. După calculul meu ajungem într-o vale la care nu se poate ajunge decât prin tunel.

— Şi acolo vor fi locuind precis oameni, răspunsei eu. De asta ne-a observat albul.

— Mi-e clar de ce s-a ascuns de cealaltă parte a prăpastiei. O putea face la fel de bine şi de pe partea noastră, dacă ar fi stat sus, deasupra noastră. Acum trebuie să facă un drum destul de lung, cu siguranţă, mai multe ore.

Am ajuns la ieşirea din tunel. Stupefiaţi am văzut în faţa noastră o vale roditoare. În mijlocul ei era o aşezare construită exemplar. Construcţii pe stâlpi din lemn sau coajă de copac, dispuse faţă în faţă, pe două linii drepte. Părea ca şi cum ar fi fost făcute în serie. Construcţiile erau toate identice, în jurul aşezării erau câmpii roditoare, exemplar lucrate. Totul era cultivat. În planul îndepărtat am văzut vite şi oi la păscut. Valea era închisă de stânci înalte şi neregulate. Din vale nu se vedea nici o ieşire.

Între ogoare lucrau indigenii. În aşezare femeile erau ocupate cu lucrările de gospodărie şi cântau melodii ciudate. Toată valea lăsa o impresie aşa de panică încât am crezut că nu există nici un fel de pericol şi aş fi coborât de-ndată în aşezare.

Dar Marian era mai prudent. Încă nu am ieşit din gang şi nu puteam fi văzuţi. Cu binoclul scrutarăm valea în căutarea a ceva care să ne dea informaţii despre indigeni. În aşezare am observat o construcţie mai mare şi mai înaltă decât celelalte. Trebuia să aibe un scop anume. L-am atenţionat pe Marian, care mi-a spus încet.

— Poate că este templul indigenilor. Vezi că nici o femeie nu este în apropiere. Cel mai bine este dacă la început mergem noi doi în sat. Avem spatele bine protejat şi la nevoie ne putem retrage la ieşirea tunelului, pe care-l putem apăra uşor.

— Crezi că aici îl vom găsi pe căpitanul Pillar?

— Nu cred, Robert. Valea este departe de ruine. Hai să mergem!

După ce le-am spus însoţitorilor noştrii cum să se comporte, am coborât spre sat.

Am mers cam o sută de metri, fără ca cineva să ne observe. Apoi ne-a văzut o femeie care a scos un strigăt ascuţit. Bărbaţii ocupaţi cu lucrul pământului şi-au întrerupt munca şi se uitau spre sat. De cum ne-a văzut au venit repede spre noi, dar fără nici un strigăt. Uneltele le-au lăsat pe câmp şi nu erau înarmaţi.

Numai când au fost aproape de noi am observat că în jurul braţului stâng aveau nişte legături în care sunt puse nişte pumnale ciudate. Cum nu şi-au scos armele noi am înaintat încet spre ei. Dar ei erau mai vicleni de cât am crezut. Au ajuns în sat aproape simultan cu noi şi cum veneau din toate părţile alergând, am fost înconjuraţi.

Dar nici acum nu păreau să aibe intenţii duşmănoase cu noi. Am putut merge mai departe încet, acum indigenii erau în părţile laterale şi în spatele nostru, după ce cercul lor se deschise. Nu era o senzaţie

prea plăcută, dar ne bazam pe camarazi noştri care nu-i slăbeau din ochi nici o clipă pe indigeni.

Marian a mers prin sat direct spre coliba cea mai mare. Când am ajuns cam la douăzeci de metri, bărbaţii au început să strige şi au vrut să ne împiedice să mai înaintăm.

Am înţeles că le era interzis să se apropie de colibă şi de aceea am făcut câţiva paşi mai mari ca să ne despărţim de cei care ne-au înconjurat. Aceştia s-au oprit şi gesticulau cu braţele. Acum aveau în mâini pumnalele lor ciudate, pe care le agitau ameninţător spre noi. Strigau tare şi se părea că vor să cheme pe cineva.

Ne-am retras până la marea colibă şi-i urmăream pe indigeni neîntrerupt. De aceea nu am observat cum în spatele nostru sau mai exact deasupra noastră s-a deschis uşa şi-o siluetă înaltă ieşi afară.

Numai când indigenii amuţiră ca la comandă şi se uitau ca hipnotizaţi la colibă, ne-am uitat şi noi în jur.

Eram gata să ne apărăm şi voiam să ne scoatem armele. Renunţarăm însă când privirea noastră a căzut pe silueta aflată oblic deasupra noastră.

Era un bărbat înalt, costumat se putea zice, fantastic. Avea o barbă deasă, părul dezordonat şi lung. Ridicase braţul drept, impunând tăcere. Le strigă într-o limbă necunoscută câteva cuvinte, cu un efect neaşteptat.

Oamenii strigară bucuroşi, dansau degajaţi, ferindu-se a se apropia de casa de pe stâlpi.

L-am observat atent. Culoarea feţei sale era ca a celorlalţi, dar ceva mă deranja. Ne-a zâmbit cu şiretenie şi mi se adresează într-o engleză corectă:

— Veniţi liniştiţi aici, domnilor. Pe când veţi urca pe scară eu voi face tot felul de mişcări ciudate, dar nu le daţi nici o importanţă. În coliba mea sunteţi în siguranţă. Eram uluiţi. Omul a început să le vorbească celor de jos.

Între timp ne-a strigat să venim repede pentru ca indigenii să nu cadă la bănuieli.

Marian urcă hotărât scara îngustă. Am văzut pe omul de deasupra cum făcea nişte mişcări haotice şi eram atent ca să nu-l atace pe Marian. Nu s-a întâmplat nimic.

— Veniţi odată, îmi strigă el nerăbdător.

Am urcat repede, dar bărbatul continua să facă nişte mişcări ciudate, dar îmi şopti:

— Nu aşa repede domnule, aici totul se petrece încet, altfel n-are sens. Amicul dumneavoastră vă aşteaptă deja în camera mea.

Fără să le dau vreo atenţie indigenilor am urcat în colibă. Aranjarea camerei m-a mirat foarte mult. Marian şedea într-un fotoliu de producţie proprie. Era un şezlong comod. Masa, băncile şi chiar un

dulap păreau a fi făcute de proprietar.

Cel mai mult m-a mirat că Marian s-a instalat comod şi fuma bine dispus o ţigară. Arătă spre o masă şi spuse râzând:

— Vino mai aproape, Robert şi serveşte-te. Este tutun de producţie proprie, sigur este de clasa întâia.

Am intrat şi m-am aşezat pe o bancă.

Înainte de a-i putea pune lui Marian o întrebare, de afara au răsunat strigăte bucuroase.

Imediat după aceea gazda noastră intră în colibă şi, după ce a făcut o plecăciune perfect protocolară ne spuse:

— Permiteţi-mi domnilor să mă prezint. Numele meu este James Thik, Profesor Thik din Singapore.

Marian şi cu mine am rămas cu gura căscată.

Profesorul se aşezase şi mi-a întins cutia cu ţigări, îndemnându-mă să mă servesc.

Marian se scoală şi a făcut prezentările. Ne-am strâns bucuros mâinile.

— Asta este o surpriză, domnule profesor. Am sesizat ceva pe faţa dumneavoastră când eram jos, dar că sunteţi un alb la asta nu m-am gândit.

Abia însă când ne-aţi vorbit şi ne-aţi invitat am ştiut că nu avem de ce ne teme, spuse prietenul meu.

— Da, domnilor, nu sunt indigen. Sunt alb şi din motive ştiinţifice joc această comedie, ce nu afectează pe indigeni.

Sunt de cinci ani aici. Sub supravegherea mea a fost amenajată valea, după planurile mele, schiţe şi date, s-a construit satul.

Nici un indigen nu-şi închipuie că sunt alb. Le-am studiat limba şi o stăpânesc, ca şi cum aş fi unul dintre ei. Dacă nu vă plictiseşte am să vă spun povestea mea.

III
PROFESORUL THINK REGE ŞI PREOT LA INDIGENILOR

L-AM RUGAT PE PROFESOR să ne spună povestea sa, dar i-am mai spus că nu suntem singuri şi că întâmplător am descoperit intrarea în gang iar camarazii noştri ne aşteaptă colo, la intrarea în vale.

— Nu le-am putea da cumva de ştire că nu suntem în pericol ca să nu se neliniştească? Întrebă Marian.

— Se poate rezolva. Eu sunt rege şi preot, un „Walian” al indigenilor. Mă scuzaţi puţin, mă întorc în curând cu tovarăşii dumneavoastră. Coliba mea este destul de mare pentru a vă adăposti pe toţi. Daţi-mi câteva rânduri pentru ei atunci mă vor crede şi nu-mi

voi pierde vremea cu lungi explicaţii.

Marian a smuls o foaie din notes şi scrise câteva rânduri către Mr. Cook. Profesorul îşi puse pe cap un ornament comic pentru noi şi ieşi. Înainte de a părăsi coliba ne-a spus că în absenţa lui să nu ne arătăm indigenilor.

Printr-o ferestruică noi îl observam fără să fim văzuţi. Indigenii şi-au reluat lucrul şi nimeni nu se interesa de profesor care păşea demn prin sat. Doar câteva femei care stăteau în faţa caselor lor şi pregăteau Saghuwer, o băutură din sucul palmierului Areng, se înclină în faţa stăpânului.

Profesorul a părăsit aşezarea şi se îndreaptă spre ieşirea din gang. Înainte de a ajunge acolo, cu braţele ridicate a făcut un semn că venea cu intenţii paşnice. Indigenii de pe ogoare nu-l urmăreau pe profesor, probabil datorită unei timidităţi, care putea deveni frică sau veneraţie. Nu-l mai văzurăm pe profesor, dar credeam că vorbea deja cu camarazii noştri.

După câteva minute s-a întors însoţit de Cook. Pongo şi micul Goliath. Nici acum nu-l urmăreau oamenii săi cu toate că venea cu trei străini.

Femeile s-au înclinat din nou şi în curând am putut să-i salutăm le camarazii noştri.

Lângă încăperea în care ne aflam era bucătăria profesorului, amenajată de el însuşi. Vatra era chiar modernă. Aici se găseau vase, tigăi şi căni. Cum indigenii cultivau pentru regele lor cafea, am putut să servim şi noi o cafea Mocca care era delicioasă, dar din paharele noastre, căci profesorul nu dispunea de serviciul de cafea pentru şase persoane. În plus mai era vin de Saguver pe care profesorul îl transformase într-un lichior excelent.

— Aşa, domnilor, acum vă pot spune în linişte povestea mea. După care îmi veţi spune şi dumneavoastră ce v-a adus încoace. Cu şase ani în urmă am decis să studiez vechile popoare din această insulă. Aveam intenţia să scriu o lucrare. Am ales această insulă. Cum trebuia să stăpânesc limba oamenilor de aici, am cătat un om din triburi cu care să trăiesc o vreme. Am avut noroc, Pe drum am întâlnit un indigen bătrân, care era rănit de un animal. I-am salvat viaţa şi cum nu voia să se întoarcă rănit la tribul său, ne-am clădit în pădure o colibă provizorie. La început ne-am înţeles prin semne. Cum am talent lingvistic, am învăţat limba relativ repede şi am ajuns să ne înţelegem bine. Rănile sale, care la început se amelioraseră s-au agravat şi nu au vrut să se vindece. După şase luni nu mai ştiam ce să fac. Vedeam că se prăpădeşte. Şi el ştia asta. Văzând că-l îngrijesc şi fac totul pentru el mi-a explicat că el este un Walian, un preot al sălbaticilor, un mijlocitor între oameni şi zei. Mi-a povestit de această vale în care după cum credea, se putea ajunge numai prin tunel. Aici voia să

întemeieze el un trib care să trăiască numai pentru idolul său. Am aflat cum îşi imaginau indigenii idolii. Erau politeişti. Toate zeităţile lor proveneau de la o pereche de zei. Ca zeitate supremă îl au pe Muntu-Muntu, care stă în Kasandukkan, cerul de aer. Zeul lor inferior este Limumunut. Indigenii cred că şi oamenii se trag din zei. Mi-am notat totul ca să pot folosi aceste date pentru lucrarea mea. După moartea bătrânului mi-a venit ideea de a-i desăvârşi opera şi mai întâi să caut valea. L-am îngropat pe bătrân şi am păstrat costumaţia sa fantastică ce o purta într-o legătură. După multe căutări, am găsit valea. Intenţia mea era clară. M-am întors acasă şi mi-am adus tot ce-mi trebuia pentru o şedere mai lungă în vale. Spre est este o peşteră adâncă unde-mi ţin slujbele. Nici un indigen nu are voie să intre acolo. Tot acolo mi-am depus bagajele, m-am costumat şi mi-am colorat pielea ca oriunde să fiu luat drept indigen. Cea mai bună legitimaţie a mea era îmbrăcămintea mortului. Am străbătut aşa îmbrăcat pădurile până când într-o zi am dat de un sat de indigeni. Cunoscând limba, mi-a fost uşor să mă înţeleg cu ei. Vedeau în mine un sfânt Walian, un preot. Ca să-mi crească respectul, mi-am adus din Singapore o cutie de scamator. Indienilor care mă luau drept preotul unui alt trib, le-am făcut o reprezentaţie. Succesul a fost enorm. M-au proclamat stăpânul lor şi mare vrăjitor. Am condus tribul în această vale. I-am învăţat agricultura. Mai întâi la indicaţiile mele au clădit satul. Totul mergea bine, oamenii erau foarte mulţumiţi. Dacă spun ceva se face fără crâcnire. Când dumneavoastră aţi ajuns aici le-am povestit că şi dumneavoastră sunteţi mari vrăjitori, veniţi de la un alt trib, ca să mă angajaţi. Indigenii ştiu că albii le sunt duşmani, dar în prezenţa mea l-ar şi pe cel mai mare duşman al lor, dacă eu aş vrea. Am rolul de preot dar stăpânesc ca un rege absolut şi sunt chiar venerat. În cei cinci ani, am lucrat la cartea mea, marea mea operă, care este încheiată. În curând mă întorc la Singapore. Trebuie să mă îngrijesc de un succesor, dar sincer să fiu, îmi pare rău să mă despart de ei. Aşa domnilor, povestiţi-mi acum ce vă aduce în aceste locuri.

— Căutăm un prieten al căpitanului Cook, răspunse Marian. A intrat în adâncul insulei ca să caute o veche ruină de templu, aşa zis bântuită de spirite.

— Cum, la vechea ruină vreţi să mergeţi, strigă profesorul Thick. O ştiu, este făcută de indieni care s-au aşezat acolo şi şi-au construit un mic templu. Ei i-au alungat pe băştinaşi, care drept răzbunare într-o zi i-au atacat. Au trecut de atunci peste treizeci de ani. Indigenii evită locul, fiind superstiţioşi.

— Căpitanul Pillar, care a mai fost acolo, susţine c-ar fi văzut nişte ochi mari, de foc interveni Marian.

— Aşa este şi eu am auzit de asta, domnilor. Oamenii spun că acolo ar locui spiritele indienilor ucişi. Şi acum un prieten al căpitanului

Cook aplecat din nou acolo şi nu s-a mai întors?

— Da, trebuia să fie demult la Manado, unde-l aşteaptă vasul gata de plecare, a spus Mr. Cook.

— Atunci precis i s-a întâmplat ceva domnilor, declară Thick serios. Nu cred în poveşti cu stafii dar în indieni nu am încredere. Ei pot decenii de-a lungul să locuiască ascunşi fără ca cineva să le bănuiască prezenţa. Dacă ceva nu este curat la ruină atunci ei sunt răspunzători şi nu băştinaşii care sunt foarte superstiţioşi.

— Ne-aţi putea conduce acolo, domnule profesor, întrebai eu.

— Cu plăcere, dar mâine are loc o sărbătoare mare a zeului Muntu-Muntu şi nu pot lipsi. V-aş fi invitat să luaţi parte, dar văd că sunteţi grăbiţi să-l salvaţi pe prietenul dumneavoastră.

— La întoarcere am vrea să vă vizităm din nou, dacă ne permiteţi, zise Marian.

— Evident domnilor. M-aş bucura mult dacă aţi putea fi oaspeţii mei câteva zile.

— Am uitat să vă mai spunem ceva, domnule profesor. Pe drum încoace, de cealaltă parte am fost observaţi prin binoclu de un alb. Am crezut la început că este vorba de una din iscoadele dumneavoastră, explică Marian.

— Spuneţi un alb domnule Farrow, întrebă mirat profesorul. Aici n-am întâlnit niciodată albi şi sunt pe drumuri. Am descoperit o a doua ieşire din vale, care duce prin grota sfântă. Acolo n-are voie să intre nici un indigen care să nu profaneze sanctuarul şi să insulte pe zei. Numai la ritualele sfinte au voie să intre.

— Poate că-l vom mai revedea, spuse Marian. Precis că ne observa de mult. La început credeam că este în legătură cu ruina.

— Domnilor, acest lucru mă interesează mult, răspunse profesorul Thick, Dacă în trei zile nu vă întoarceţi voi începe cercetările proprii. Căci acest alb mi se pare suspect mai ales că, după cum spuneţi, se ascunde. Când doriţi să plecaţi de aici?

— Mai avem un drum lung de parcurs şi am pleca încă acum ca până seara să fim în pădure.

— N-aveţi nevoie să plecaţi acum, domnilor. Vă conduce eu cu două ore înainte de a răsări soarele şi la început de ziuă sunteţi în pădure. Al doilea tunel găsit de mine străbate mult muntele şi scurtează drumul. De aici în două ore sunteţi în pădure, iar de acolo mai aveţi de mers o zi până la ruină, unde veţi ajunge seara. Rămâneţi deci astăzi oaspeţii mei şi la noapte am să vă conduc la grota sfântă, care este al doilea tunel de ieşire. Aşa nici un indigen nu va observa unde aţi rămas.

— Bine domnule profesor. Ia stai, Goliath a văzut la intrarea în tunel un animal cam de douăzeci de centimetri cu ochi mari şi rotunzi care a dispărut, aici, în vale. Pe loc ne-am gândit la ochii de care am

auzit în legătură cu ruina.

— Putea să fi fost o bufniţă, spuse profesorul, o Bakeker.

— O Bakeker, domnule profesor? Nu am auzit de aşa ceva, spuse Marian mirat.

— O Bakeker este o bufniţă sfântă la indigeni. Superstiţioşi, când au ceva important de făcut, aşteaptă strigătul de încurajare al bufniţei Bakeker. Musul dumneavoastră spune clar că nu a recunoscut animalul.

— Credeţi că şi la ruină este o bufniţă Bakeker, domnule profesor?

— Nu cred, indigenii cunosc strigătul ei şi l-ar fi recunoscut. Poate reuşiţi dumneavoastră să dezlegaţi misterul.

— Vrem acest lucru în orice caz, domnule profesor. Mai sper ca în timp de trei zile să vă pot informa despre albul din munţii dumneavoastră, răspunse Marian.

— Vă doresc toate cele bune, domnilor. Acum a face cu dumneavoastră o plimbare prin imperiul meu. Indigenii nu vor întreprinde nimic contra dumneavoastră căci sunteţi sub protecţia mea. Dacă doriţi puteţi să vă uitaţi la toate acestea cât mai bine!

Cam două ore ne conduse profesorul Thik prin imperiul său. Era de recunoscut cu câtă dragoste a ordonat el acest loc. Peste tot o ordine desăvârşită. Oamenii păreau că nu ne văd. Rareori arunca vreunul câte o privire fugară asupra noastră, apoi repede îşi apleca ochii. Evident că profesorul Thik şi-a pus iar fantastica podoabă pe cap. Goliath păşea din când în când lângă el ca un favorit deosebit al regelui.

Am intrat în grota sfântă. Acolo profesorul ne-a arătat tunelul secret, cunoscut doar de el. Tunelul, a apărut printr-o erupţie, foarte de mult şi trecea prin munte.

Seara am stat iar împreună în coliba profesorului care ne povesti multe din viaţa lui. A fost în multe părţi ale lumii, dar ca şi pe noi India l-a atras mereu, ajungând să se stabilească la Singapore.

— Când aveţi să vă terminaţi treaba, domnilor, aş veni o vreme cu dumneavoastră. V-aş ruga să mergeţi cu mine în Borneo unde, în urma cu ani, am avut o întâmplare ciudată. Mi-aş lua aici concediu, lucru foarte simplu. Le spun doar că sunt invitat de zei şi voi lipsi o vreme.

Şi noi ne-am bucura să călătorim cu dumneavoastră, răspunse Marian. Aţi putea să ne spuneţi ce aţi trăit la Borneo? Şi noi am fost de câteva ori pe insulă.

V-aş spune, domnilor, când vom pleca de aici, altfel capul vă va sta numai la asta.

O treabă ciudată. Am numit casa unde am fost adăpostiţi casa „groazei”. Mai târziu îmi veţi da dreptate, întoarceţi-vă dar cu bine şi plecăm spre Borneo.

După ce luarăm o cină simplă, ne-am culcat devreme în cameră am

încăput cu toţi.

Dimineaţa, cu trei ore înainte de răsăritul soarelui, eu am fost trezit primul, apoi i-am trezit şi pe ceilalţi. Am dejunat cu el şi peste o oră am plecat la drum.

Fără a fi văzuţi de indigeni care dormeau liniştiţi în colibele lor ajunserăm la grota sfântă. El ne-a însoţit o vreme, după un timp ne-a părăsit pentru a fi la crăpatul zilei iarăşi în sat. Noi am mers mai departe. Marian spuse încet.

— Robert, eu cred că profesorul nu numai că a studiat credinţa indigenilor ci încet fără ca ei să-şi dea seama. Îi converteşte la creştinism. El este aici nu numai rege şi preot ci şi un fel de misionar. Dacă mai stă aici câteva luni va fonda o comunitate creştină.

— Cred că profesorul este un on excelent. M-aş bucura dacă am călători cu el un timp.

— Pongo ne face un semn, probabil, că suntem la capătul tunelului.

Pongo şi Goliath erau cam cu zece metri în faţa noastră. Acum s-au oprit. Ne-am grăbit iar când i-am ajuns, Pongo ne-a spus secretos:

— Pongo văzut iarăşi ochi mare în întuneric, ochi lumina mare. Acum iar dispărut.

— Hai repede, poate îi mai vedeam, strigă Marian. Precis este bufniţa, aşa cum spunea profesorul Thick.

— Ochii sărit. Pongo văzut clar, răspunse camaradul nostru.

Era sceptic, cu toate că noi îl dezvăţaserăm de superstiţii. Când noi am mers mai departe el ne-a urmat. Dar, n-am mai văzut nimic. Puţin după această întâmplare eram la capătul tunelului şi la marginea unei păduri dese. Imediat, lateral, era o potecă tăiată probabil de profesorul Thick. S-a făcut ziuă. Se ştie că la tropice nu există o trecere între zi şi noapte şi invers. Brusc se face lumină sau întuneric. Deoarece profesorul ne-a descris exact drumul spre ruină nu am mai stat pe gânduri şi am intrat în pădure mergând pe cărarea găsită.

IV
RUINA BÂNTUITĂ DE SPIRITE

POTECA PE CARE MERGEAM ERA ÎNGUSTĂ şi era atât de invadată de vegetaţie că Pongo trebuia să ne deschidă drumul. Eram atenţi la orice zgomot, dar de animale nu ne temeam, căci acestea vânau doar noaptea. Spre prânz traversarăm un râu nu prea lat. Înainte însă prânzirăm iar Pongo căută un vad, apa fiind destul de adâncă. Am găsit locul potrivit pentru traversare la cincizeci de metri de locul taberei noastre, în amonte. Pongo traversă încet râul, fiind observat de Goliath. Acesta strigă dintr-o dată li noi săririm repede în picioare, crezând că vreun animal îl atacă.

Dar el se uită spre râu. Îşi scoase pistolul şi ţintea ceva care înota în

râu.

Pongo se oprise în mijlocul apei. Recunoscuserăm motivul. Goliath voia să-l avertizeze pe Pongo: în apă apăruseră trei crocodili care-i barau drumul spre celălalt mal. Dar nici înapoi nu putea veni, căci din spate apăruse un al patrulea crocodil care se îndrepta spre Pongo. Pongo nu avea la el decât cuţitul său mare şi bumerangul adus din Australia. Pe când mi-am ridicat carabina, l-am văzut luând bumerangul şi aruncându-l. Înainte de a putea trage, bumerangul vâjâi prin aer, lovi capul unui crocodil şi se întoarse înapoi la Pongo. În clipa următoare l-a aruncat a doua oară, având acelaşi efect. Toate acestea s-au petrecut atât de repede încât noi nu am putut interveni.

Crocodilul lovit de Pongo a dispărut sub apă unde a început să se zbată. Între timp crocodilul din spate s-a apropiat încet şi-l putea atinge în orice moment. Dar drumul spre malul opus nu era liber, dar nici ceilalţi crocodili nu păreau a voi să-l atace. Noi de pe mal nu puteam răni mortal crocodilul cel mai apropiat de Pongo, căci ne întorcea spatele. De acea am tras asupra celor doi din faţă, câteva focuri bine ţintite. Prin asta situaţia lui Pongo deveni periculoasă, căci crocodilii loviţi se zbăteau sub apă putându-l lovi cu cozile lor lungi oricând. El însă nu le-a dat nici o importanţă şi a făcut doi paşi spre crocodilul care se furişa spre el din spate. Crocodilul cu partea superioară a corpului pe jumătate afară din apă nu se putea mişca repede, ceea ce era în avantajul lui Pongo. Acesta se oprise şi observă crocodilul care se apropia încet. Tocmai când îşi deschise botul şi se năpusti în faţă bumerangul izbi cu putere vârful botului crocodilului. Acesta se aruncă într-o parte şi începu să se zvârcolească în apă. Acum Pongo merse repede prin apă, căci apa era puţin adâncă aici şi ajunse în câteva secunde la malul nostru.

Crocodilii ucişi de noi se scufundară încet în apă. Numai cel lovit de Pongo se mai zvârcolea. Lovitura nu a fost mortală, dar era foarte dureroasă. Aşteptam cu carabinele pregătite ca să-i dăm lovitura de graţie, când va ridica capul sus din apă.

Goliath i-a strâns bucuros mâna lui Pongo. Vedeam cât era de bucuros că Pongo scăpase de pericol.

Atunci apăru capul crocodilului. Ne mai văzându-l pe Pongo acesta s-a întors spre noi. Am tras pe loc şi am nimerit bine. Crocodilul s-a scufundat iarăşi, dar după câteva minute de zbatere se linişti şi rămase nemişcat.

— Acum drumul liber, Masser, spuse Pongo, nu alţi crocodili, aici numai patru fost.

— Poate că mai sunt şi alţi şi ne pândesc de sub apă, am spus eu. Primul tău crocodil nu este mort, Pongo!

— Nu crocodil aici, răspunse el. Primul crocodil înoată repede când Pongo lovit la el. Alţii plecat Masser. Dacă şi alţii, aceştia sfâşie la

crocodil morţi.

Aici Pongo avea dreptate. Crocodilii morţi s-au scufundat şi nu au fost sfâşiaţi de ceilalţi. Ca să ne dovedească, Pongo intră iarăşi în vad şi a trecut repede pe malul opus de unde s-a întors imediat.

— Masser, acum repede, altfel poate vine alţi crocodili, zise Pongo. Peste un sfert de oră trecuserăm de vad şi intrarăm în pădure.

De câteva ori am impresia că auzim zgomote ciudate dar nici odată nu descoperirăm nimic. Aveam totuşi impresia că eram urmăriţi. Mă gândeam la omul care ne observase de pe stânca de vis a vis de locul nostru de popas. I-am mărturisit lui Marian temerile mele. Acesta se gândi puţin şi apoi râse.

— Asta o vom afla curând, Robert. Mă ascund în tufiş când voi veţi trece mai departe. Eventualul urmăritor trebuie să treacă de mine.

— Nu-l laşi mai departe pe Pongo? l-am întrebat eu îngrijorat. Lui precis nu i-ar scăpa.

— Nu-ţi face griji de mine, Robert, zâmbi el. Mergeţi liniştiţi mai departe şi nu vă uitaţi prea des în spate. Acum dispar aici în tufiş.

— Tocmai am trecut de o curbă, iar Marian intră fără vorbă în tufiş. Noi ne-am continuat drumul. Totuşi am propus că la următoarea curbă să-l aşteptăm, pentru a-l putea veni în ajutor la nevoie lui Marian. Şi Pongo se opuse. I-am făcut semn să-şi continue drumul, deoarece observase şi el absenţa lui Marian de aceea mergea mai încet. După câteva minute am ajuns la curba următoare, aici ne-am oprit şi ne-am ascuns. Pongo nu spuse nici o vorbă, bănuia că suntem urmăriţi. Trecură minute de aşteptare tensionată.

Credeam deja că mă înşelasem şi că zgomotele din spate erau făcute de animale, când auzii vocea lui Marian:

— Stai sau trag!

În clipa următoare, fugirăm înapoi, cu Pongo în frunte. În mijlocul potecii, în faţa lui Marian sta un alb care tocmai ridica mâinile sus. Era cu spatele la noi şi se sperie rău când a fost înşfăcat de Pongo care-i trase braţele la spate.

Era îmbrăcat în haine de matroz, care erau într-o stare jalnică. Marian voi să-l întrebe ceva, când Mr. Cook exclamă mirat:

— Dar acesta este Hennricks subofiţerul şef al lui Pillar. De unde veniţi, am auzit că sunteţi mort şi îngropat?

Eram şi noi miraţi. La un semn a lui Marian, Pongo i-a dat drumul omului, care respiră uşurat când l-a recunoscut pe căpitanul Cook.

— Dumnezeu fie lăudat, domnule căpitan, că vă în întâlnesc aici. Rătăcesc de luni de zile în pădure şi nu ştiu încotro s-o apuc. Am dat peste tot de indigeni şi a trebuit să schimb direcţia din care veneam. La urmă am ajuns în munţi şi mă ascund aici.

— Deci dumneavoastră ne-aţi observat cu binoclul, întrebă Mr. Cook. De ce n-aţi venit la noi?

— Pentru că nu ştiam dacă sunteţi prieteni sau duşmani. La ruină trebuie că trăieşte un alb, de aceea credeam că sunt urmărit.

— Ia povesteşte-ne în linişte totul, ceru Marian. Sunteţi al doilea matroz cu care căpitanul Pillar a venit atunci aici. Am auzit că Pillar vă credea mort.

— Aşa a fost domnilor. Îmi amintesc cum am fost cu Căpitanul Pillar şi cu Jim la temple. De odată am simţit o înţepătură fină în braţ şi am încremenit. Probabil o săgeată otrăvită. Nu mă mai puteam mişca, dar auzeam totul. M-a apucat groaza, când căpitanul meu crezând că-s mort a vrut să mă îngroape. A şi făcut-o. Dar de frică n-a mai săpat groapa prea adâncă, ci m-a acoperit numai cu nisip şi muşchi. Respiram greu, dar nu m-am sufocat. După două ore m-am întremat ceva şi m-am eliberat încet din mormântul meu. Era în spatele unui desiş. Când m-am ridicat, am văzut printre crengi, la uşa ruinei un alb şi am crezut la început că este şeful meu. Apoi spre groaza mea am văzut câteva siluete întunecate, care se avântară în desişul cel mai apropiat, probabil să mă caute. Am şters-o repede. Din fericire mai aveam arma mea la mine şi binoclul. Credeam că în fiecare moment voi fi prins şi am alergat până seara. Deodată aproape de mine apărură indigeni. Nu-mi rămase decât să mă urc în copac. Pentru mine singura salvare era să merg pe direcţia pe care am venit încoace. Noaptea mi-am petrecut-o în copac. De abia dimineaţa am coborât din copac şi am luat direcţia spre Manado. Dar curând am fost iar descoperit de indigeni şi hăituit prin pădurea deasă. La urmă m-au prins şi m-au dus în satul lor. Acolo am stat patru luni. Nu eram legat şi mă puteam mişca în voie prin sat. Dar nu puteam pleca. Nu ştiu ce aveau cu mine de gând, aşteptau o zi în care să fiu omorât. Eram mereu însoţit de doi indigeni şi trebuia să fac mereu ce mi se spunea. Cu timpul am descoperit unde îmi ţineau lucrurile. Mereu m-am gândit la fugă, dar trebuia să-mi iau armele. Într-o noapte mi-a reuşit. Indigenii plecaseră la vânătoare şi când se întunecă şi ei încă nu se întorseseră, reuşi să-mi păcălesc paznicii şi m-am strecurat nevăzut în colibă unde-mi erau lucrurile, le-am luat şi am dispărut în pădure. Evadarea mea a fost repede descoperită. Din nou m-au hăituit dar nu m-au mai prins. Am ajuns în munţi şi m-am ascuns într-o grotă. Acolo am trăit un timp. Plecam în pădure doar ca să vânez. Ieri am văzut câţiva albi, dar nu ştiam ce este cu ei. De aceea v-am urmărit, dar pe Mr. Cook nu l-am recunoscut, altfel al fi venit demult la dumneavoastră.

— Acum trebuie să ne conduceţi la ruină, spuse căpitanul Cook şi căpitanul dumneavoastră şi Jim au dispărut. S-au dus iarăşi la ruină.

Matrozul era îngrozit. Nici el nu cunoştea drumul şi fiind vorba de căpitanul lui s-a întors bucuros la ruină.

Noi ne-am bucurat că am mai găsit un ajutor, sperând să reuşim să-

i salvăm pe cei doi dispăruţi.

— Am impresia că un alb este implicat în acest lucru, cu bântuitul de spirite, spuse Mr. Cook pe când ne reluarăm drumul. Siluetele întunecate văzute de Hennricks sunt precis hinduşi.

— Şi eu mă gândesc e caută un alb în pustietatea asta, răspunse Marian.

— Indienii nu se supun unui alb dacă vor aici să-şi venereze vreo zeitate.

— Poate că şi el era prizonier, interveni eu. Hennricks n-a mai putut să-l observe.

— Atunci precis n-ar fi apărut în uşa templului, Robert. Nu, aici este ceva neclar. Apropiindu-ne tot mai mult de luminişul cu ruina am întrerupt discuţiile. În pădure puteau fi oriunde iscoade.

Ajunserăm acolo înaintea nopţii. Stăturăm la început ascunşi în desiş ca să vedem dacă aici erau oameni.

În luminiş se ridica vechea ruină. Era un temple. O uşă lipsea. În semiîntunericul din interiorul templului se putea vedea un soclu, pe care cândva tronase idolul. La început Marian nu voi să intre în ruină. Credea că noaptea va vedea aşa zisă fantomă pe care voia s-o urmărească. Aşa rămaserăm în ascunziş şi aşteptarăm noaptea. După o jumătate de oră s-a făcut întuneric. Cum luna nu răsărise încă, vedeam neclar. N-avea rost să ne furişăm mai aproape căci acum oricum nu ne puteam folosi de lanternele noastre.

Răbdarea ne-a fost pusă la grea încercare. În fine răsări luna care-şi risipea în jur lumina. Era atâta lumină încât vedeam în interiorul templului. Nai trecură câteva minute. De odată Mr. Cook mă prinse de braţ. Ştiam ce voia să spună şi-l linişti cu o mişcare de mână.

În interiorul templului văzusem şi eu clar doi ochi mari care apăruseră din spatele soclului. Mi se părea că ne observau.

Marian ne-a făcut semn să ne furişăm spre temple. Căpitanului Cook îi şopti să rămână pe loc, după tufe cu Goliath. Pongo ne însoţi. Ne-am târât ca şerpii şi ne ridicarăm doar în luminiş.

Deodată văzurăm plutind în interiorul templului o siluetă albă. Era neclară şi, cum a dispărut iar în fundalul templului, ne-am grăbit să ajungem la templu. Fugind ne aprinserăm lanternele şi luminarăm tot templul. Era gol. Nimic nu mai dovedea că aici tocmai apăruseră cei doi ochi mari şi o siluetă albă care a plutit prin templu. Rămaserăm la uşă şi luminarăm fiecare colţ al templului. Căpitanul Cook şi Hennricks îşi pierduseră răbdarea. Veniseră după noi şi stăteau acum aici crezându-ne în mare pericol.

Cum în temple nu găsirăm nimic suspect, intrarăm. Cunoşteam destul de bine amenajarea interioară a acestor temple indiene şi ştiam unde obişnuiau preoţii să-şi dispună capcanele. Soclul trebuia în primul rând cercetat. Acolo era ascuns probabil secretul templului. Pe

când Marian lumina soclul eu îmi îndreptai lumina de mai multe ori prin toată încăperea. Nu-mi puteam închipui că aici mai practicau ritualuri divine. Totul fiind vizibil abandonat şi neîntreţinut. Şi eu voiam să cercetez soclul şi-mi îndreptai lumina lanternei spre piatră. În clipa următoare scăpai lanterna din mână şi simţi în obraz o înţepătură fină. În câteva secunde, înţepenisem. Fulgerător mi-am amintit de povestea lui Hennricks. Ochii îmi erau larg deschişi şi putui să mai văd că tovarăşii mei avuseră aceeaşi soartă. Ne prăbuşirăm concomitent la pământ. Credeam că şi ei, ca şi mine văd totul în jur. Lanternele noastre, nu se stinseră la cădere, continuând să lumineze neîntrerupt.

V
O ZEIŢĂ FIOROASĂ

TRECUSERĂ CĂTEVA MINUTE, apoi văzui cum soclul de piatră se ridică încet. Siluete întunecate ieşiră şi ne prinseră. Erau precis indieni. Furăm târâţi spre deschiderea de sub soclu şi lăsaţi să alunecăm în adânc pe un plan înclinat. În întunericul deplin nu se putea vedea nimic. Curând fui înşfăcat de mâini viguroase care mă opriră şi mă duseră de acolo.

În faţa mea apăru o lumină. Eu am fost dus într-o încăpere şi culcat la pământ. La pereţi erau fixate două făclii care luminau încăperea. Deoparte în fund am văzut o statuie de idol, oribilă. Era zeiţa Kali, zeiţa morţii. Cu toată interdicţia din partea guvernului colonial, ea mai avea şi azi numeroşi adoratori secreţi. Ştiurăm imediat ce soartă ne aşteaptă. Mă trecură fiorii la gândul căpitanului Pillar şi la matrozul Jim. Urmam şi noi să fim jertfiţi acestei groaznice zeiţe. Efectul otrăvii trebuia după spusele lui Hennricks să înceteze curând.

Camarazii mei fură şi ei târâţi în aceeaşi încăpere cu mine. Cu toată înţepenirea mea puteam vedea totul clar.

Patru indieni aprindeau mai multe făclii, aşa că luminozitatea era bună. Curând în fundul templului se deschise o uşă secretă şi un alb veni încet spre noi. Când a fost aproape, observai că poartă o mască albă pe faţă. Mâinile sale aveau culoarea închisă ca ale indienilor. Părea a fi preotul şef. Ne-a cercetat o vreme şi spuse în engleză:

— Ştiu că auziţi tot ce vă spun. Aţi descoperit sanctuarul nostru şi vreţi să-l trădaţi. Preoţii mei sunt însă pe fază. Peste două zile va fi sărbătoarea unei zeiţe, atunci veţi fi sacrificaţi.

Preotul se îndepărtă încet. Încercai să calculez timpul scurs de la neutralizarea noastră. Hennricks ne spuse că la el ţinuse cam două ore. Doar de nu ne-ar lega. Încă nu am fost legaţi, nici armele nu ni le

luaseră. După cum apreciasem trecuseră cam o oră şi jumătate. Mai trecu un sfert de oră şi simţeam cum mă întremez. Atunci au apărut doi indieni. Într-o clipă furăm legaţi şi dezarmaţi. De furie am vrut să urlu. Acum eram fără putere. Furia mi se înteţea pe măsură în care simţeam că îmi recapăt forţele şi că-mi pot mişca membrele. Indienii plecaseră lăsând să ardă o singură făclie. Lumina ei ajungea ca să putem fi observaţi, aşa că nu puteam face nimic pentru salvarea noastră.

— Asta da ghinion, Mariane, zisei eu încet. Nu ne-am gândit la ce-a zis Hennricks şi am păţit-o la fel.

— Mi-e neclar Robert. De unde s-au tras blestematele astea de săgeţi pe când eram în faţa soclului.

Trebuie să fie un orificiu prin care ne pândeau. Am fost atinşi foarte repede unul după altul. Indianul a fost precis tu ai căzut primul, apoi am simţit şi eu înţepătura.

— Ai văzut, Mariane că albul este indian, poartă probabil o mască albă de gumă pe faţă? El a dat din cap şi schimbă discuţia arătând spre camaradul Pongo. Pongo fixa neîncetat statuia zeiţei Kali. Cu toate că era legat, se ridicase pe jumătate. O făcurăm şi noi şi-i urmarăm privirea. Atunci văzurăm pe capul zeiţei doi ochi mari albicioşi. La început m-am speriat rău, dar apoi cu toată situaţia rea în care ne aflam, am început să râd, când am văzut capul micuţ căruia îi aparţineau ochii. Mă miram chiar că nu găsisem de la început rezolvarea, era un Maki-spectru. Mai văzusem acest animal în Sumatra. E ca să zicem aşa o reluare a broscoiului în clasa mamiferelor. Figura lui era de brotac, Mâinile şi picioarele sunt cala amfibieni, capul mult prea mare, ar fi sferic dacă botul, ca un con larg nu ar răsări din faţă. Gura foarte largă îi dă aspectul de broască ea întinzându-se până sub ochi, precum şi buzele groase. Expresia e întărită de ochii mari care amintesc de cei ai bufniţei. Sunt cei mai mari ochi la un mamifer. Aceştia sunt apropiaţi, ocupă cea mai mare parte din faţă cu un diametru minim de un centimetru şi jumătate. Maki-ul spectru poate ajunge la patruzeci de centimetri din care douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de centimetri sunt daţi de coadă. La mulţi indigeni superstiţioşi are o faimă rea.

Acum mi-am explicat de ce indigenii din povestea căpitanului Hoffmann au rupt-o la fugă, pe când căpitanul încerca să-şi salveze matrozul. Văzuseră un maki-spectru. Acest animal răspândit în pădurile din insulele Celebes şedea acum pe capul zeiţei Kali şi se uita la noi. Se mişca liber în templu.

— Trebuie să ne eliberăm, îmi şopti Marian. Poate că Pillar şi matrozul lui mai trăiesc, dacă urmează să fie sacrificaţi împreună cu noi.

— Să văd dacă pot desface legăturile de la mâinile lui Cook,

răspunsei încet. Pongo poate între timp să se ocupe de ale tale.

— Pst, vine cineva, mi-a şoptit Marian.

Nu avui timp să-mi dau seama ce se întâmplă şi mă speriai când cei patru indieni ne înşfăcară.

Ne-au dus într-o încăpere întunecoasă, care avea o uşă solidă.

De cum au plecat hinduşii, Marian îmi ceru să nu pierdem timpul. Cum legăturile nu erau prea strânse, reuşii să dezleg legăturile căpitanului Cook şi Marian era deja liber şi se puse să-l elibereze pe Pongo.

Peste un sfert de oră eram cu toţi liberi şi încercam să deschidem uşa. Degeaba, nici măcar Pongo cu forţa sa uriaşă nu putu face nimic.

— Degeaba, trebuie să aşteptăm până vine cineva, zise Marian. Ne culcăm din nou ca şi cum am mai fi legaţi. Dacă vine cineva, pe el! Să nu scoată nici un sunet.

— Masser Pongo face asta! Noi ştiam că se va descurca bine.

De odată mi-am amintit de Goliath. Rămăsese în spatele desişului şi îi fusese frică probabil să vină la templu. Şi Marian îşi făcea grijă pentru micuţul mus care era neputincios în faţa hinduşilor.

— Masser Goliath viclean, el nu lasă prinde la el, ne linişti Pongo. Poate Goliath curând aici vine şi ne eliberează.

Nu prea credeam asta, crezând mai degrabă că mus-ul va rămâne în spatele desişului să ne aştepte.

Dar mă înşelasem. După ce ne culcarăm iarăşi, ascultând la orice zgomot de afară, crezui că am auzit deodată un zgomot de închizător. I-am dat lui Pongo un ghiont să fie atent.

De la uşă se aprinse o lumină. Paşi repezi se apropiau de noi şi tocmai când Pongo a vrut să sară răsună vocea lui Goliath:

— Signori, Goliath vine eliberăm Signori. Indieni repede aici. Signori grabă. Se opri mirat când ne-a văzut sculându-ne fără legături. Marian îi luă lanterna şi o stinse. Acum nu era timp să-l întrebe cum putuse intra în templu. Ne trebuiau armele noastre. Erau puse într-o încăpere unde era şi statuia zeiţei Kali. Am văzut clar cum un hindus le-a pus acolo jos. Le-am spus însoţitorilor noştri să rămână jos şi să ne aştepte în încăpere, căci ne puteam trăda uşor, dacă am fi mers împreună. După ce vom fi recuperate armele, nu aveam de ce să ne mai temem de hinduşi.

Plecarăm pe furiş, Marian şi cu mine. Curând am fot înapoi şi spre bucuria noastră, văzurăm armele noastre pe piatra de sacrificiu.

De acum le aveam în mână, când deodată, în spatele nostru, răsună un strigăt strident. Auzirăm picioarele goale alergând pe pardoseala de piatră. Marian stinse lanterna. Drumul înapoi la camarazi l-am făcut pe întuneric, ca să nu ne trădăm. Când am ajuns la capătul gangului, se aprinse o lumină puternică.

Trecurăm prin dreptul unei uşi, pe care Marian o deschise. El îşi

aprinse lanterna şi văzurăm în mica încăpere doi oameni legaţi la pământ. După îmbrăcăminte ne dădurăm seama că nu puteau fi decât căpitanul Pillar şi matrozul său.

— Taie-i legăturile îmi şopti Marian, încet, eu păzesc gangul.

După ce le tăiarăm legăturile, cei doi abia se puteau ţine pe picioare şi mişca, fuseseră prea mult timp legaţi. Când însă pistolul lui Marian detună de două ori în gang se îndreptară şi stăteau nesiguri pe picioare. Marian îmi spuse că trebuise să tragă două focuri de avertizare, deoarece apăruseră hinduşi în gang.

Camarazii noştri ne veniră în întâmpinare la auzul împuşcăturilor. Căpitanul Cook şi Pillar se salutară scurt dar foarte prietenos.

În acest moment sub noi pământul se cutremură, zidurile templului se clătinau. Răsună o detunătură înăbuşită. Pereţii se mişcau. Gangul din spatele nostru era intact, aşa că fugirăm de-a lungul lui, aprinzând lanternele.

După o sută de metri ajunserăm la o uşă închisă cu un zăvor. Marian o deschise. În faţa noastră era o pădure deasă, de nepătruns. Ieşirăm afară şi am respirat cu plăcere aerul curat şi proaspăt.

Deodată răsună o a doua explozie. În spatele nostru se prăbuşeau cu mult zgomot pereţii. Am intrat în desiş când ne-am simţit în siguranţă.

Marian a putut împărţi armele şi obiectele posesorilor lor.

Am mai rămas o noapte în pădure. Goliath ne povesti că s-a furişat în temple, pe când hinduşii ne duceau jos. Cum gaura nu s-a mai închis după un timp s-a strecurat prin ea şi spre groaza lui a alunecat în jos. Mai târziu ne-a văzut în templu fără ca el să fie văzut de indieni.

Căpitanul Pillar şi matrozul său o păţiseră cum am păţit-o şi noi. Pillar se bucură mult când l-a văzut pe Hennricks cel crezut mort.

Apoi ne-am dus iarăşi la templu. N-am găsit decât o grămadă de pietre. Hinduşii au dorit cu orice preţ să ne împiedice evacuarea, pentru asta au sacrificat templul ruinat. Nu ştiam dacă pieriseră în explozie şi nu aveam uneltele necesare degajării pereţilor dislocaţi şi a molozului.

Încă în acea zi pornirăm înapoi şi rămăseserăm două zile la profesorul Thick. Acesta veni cu noi în locul lui numise un indigen mai vârstnic în care se putea încrede.

Am plecat înapoi la Manado. Căpitanul Pillar trebui să părăsească portul imediat şi el ne strânse mâna la plecare.

În dimineaţa următoare iahtul nostru ieşi în larg. Voiam să ajungem cât mai repede la insula Borneo unde profesorul Thick voia să ne arate „casa groazei”. Iar acolo ne aşteptau noi şi palpitante aventuri.

Aventurile submarinului Dox 191

Hans Warren

I
FURTUL MISTERIOS

MARIAN, MR. FLEET ŞI CU MINE şedeam pe terasa unui hotel luxos din Bombay, al cărui nume nu-l divulge din anumite motive. În seara precedentă, Fleet a întâlnit o cunoştinţă din New York, o persoană încă tânără, care a avut o viaţă foarte tumultoasă. Fleet îl credea în stare de orice rău şi era convins că unchiul său, Mr. Tomkins din New York l-a trimis aici, doar ca să dispară un timp din SUA:

Fleet voia să părăsească încă azi Bombay-ul, dar apariţia cunoştinţei din New York, s-a trezit în el din nou spiritual de reporter şi voia să afle ce-i cu prezenţa lui aici, căci peste tot unde apărea producea o mică senzaţie.

Am rămas şi noi dar fără să ne gândim la o altă aventură. Voiam să ne odihnim şi noi ca lumea după eforturile pe care le-am făcut în ultimele zile.

Ne-am dat întâlnire pe această terasă. Fleet aştepta sosirea nepotului său, cum îl numea el. Numele lui era Tom Floran, dar încă nu l-am auzit pe Fleet pronunţându-l.

Nepotul era cazat în acest hotel, dar Fleet nu voia să se vadă cu el pe terasă, ci doar să-l observe pe ascuns, cam ce învârtea şi să facă odată pe detectivul.

Vorbeam de ultima noastră întâmplare, când am salvat comoara fachirului din insula cu şerpi, pentru fiica sa, Bimala. Bimala se afla deja pe iahtul lui Mr. Fleet, care voia s-o ducă în Europa.

Tocmai vorbeam cu Fleet, când am observat că Marian, se uită în jur după care se ridică de la masă şi pleacă.

— Unde se duce Mr. Farrow? mă întrebă încet Fleet.

— Habar n-am Mr. Fleet, răspunsei eu, poate a observat ceva. Dar iată. Tocmai vine cunoştinţa dumneavoastră, nepotul lui Mr. Tomkins. Vreţi să-l chemaţi la masa noastră?

— Nu, nu, Mr. Bertram, sunt bucuros să n-am de-a face cu el.

— Şi totuşi manifestaţi un interes pentru el Mr. Fleet? Pentru el vă sacrificaţi o zi întreagă şi voiaţi să plecaţi încă azi.

— Rămân doar din curiozitate, Mr. Bertram, v-am spus doar că vreau să fac pe detectivul. Spiritul de reporter mai este în mine, iar eu adulmec ceva senzaţional.

Înainte de a putea răspunde, nepotul veni la masa noastră. Ne descoperise imediat şi păru sincer să se bucure, văzându-ne aici. Mă amuza amabilitatea cu care îl salută Mr. Fleet pe nepotul lui Tomkins, ştiind bine ce gândea despre el. A făcut totuşi o mină prietenoasă, pentru că nepotul i-a restituit în seara precedentă tabachera sa din aur care i-a fost furată de la masa noastră, un caz care ne era tuturor

neclar, nepotul refuzând să dea vreo informaţie despre hoţ.

Cu toate că se numea Tom Floran şi aşa figura şi în registrul hotelului, el îşi adăuga numele şi calitatea de nepot al lui Mr. Tomkins din New-York. Acest unchi era foarte bogat şi arhicunoscut. Aşa obţinea Mr. Floran mereu încredere.

— Credeam că plecaţi astăzi Mr. Fleet, spuse pe un ton întrebător, nepotul mirat. V-aţi reconsiderat cumva intenţia?

— Da, altfel n-aş fi aici, răspunse, mai aştept ceva aici, în Bombay.

— De aş fi ştiut mai repede, mi-aş fi luat liber, dar am din păcate câteva discuţii pe care nu le pot anula. Mă veţi scuza, dacă azi nu vă pot ţine companie.

Credeam că Fleet va exclama: „Slavă Domnului!” Dar se ţinea sub control şi rămase amabil, cu toate că în sinea sa fierbea. Câteva minute mai târziu, nepotul ne-a părăsit după ce-i transmise salutări lui Mr. Farrow. L-am văzut urcând într-o maşină şi plecând.

Fleet respiră uşurat.

— Scârbos individ murmură el, asta mi-ar fi lipsit să stau o zi întreagă cu el. Nu ştiu unde s-a dus dar ceva se va întâmpla în Bombay, o senzaţie şi asta cât de curând.

— Deja s-a întâmplat Mr. Fleet. Auzirăm în spatele nostru vocea lui Marian, auzise ultimele cuvinte şi se aşeză zâmbind la masa noastră.

— Unde ai fost? l-am întrebat.

— La direcţia hotelului. Îl cunoşti şi tu pe Mr. Blackton. În urmă cu doi ani am petrecut cu el o seară aici în Bombay. M-a recunoscut imediat şi mi-a făcut semn că vrea să-mi spună ceva. S-a întâmplat ceva neobişnuit în hotel.

— Aici precis nepotul este la mijloc, Mr. Farrow, reclamă Fleet.

— Linişte Mr. Fleet, aşa nu facem tapaj, dacă vrei să ne ocupăm de această treabă. Este vorba de un furt.

— Ah şi vrei să faci pe detectivul, râsei eu.

— Exact, dragă Robert, este vorba de un lucru neclar care mă interesează şi pe mine.

Nu mă interesează hotelul ci doar modul cum s-a făcut furtul.

— V-am spus eu, aici este mâna nepotului meu Mr. Farrow, spuse Fleet din nou. I-a povestiţi-ne cum s-a făcut furtul.

— Dintr-o cameră de la etajul unu s-au furat noaptea nişte giuvaere scumpe. Hoţul nu putea să fi folosit uşa sau fereastra pentru intrare. Sau stăpânul le-a făcut pierdute, sau hoţul îşi cunoaşte meseria perfect, spuse Marian. Mr. Blackton m-a rugat să vă invit să ne uităm în linişte prin cameră.

— Foarte interesant, reflectă Fleet. Ăsta nu a fost nepoţelul, el nu este chiar atât de versat. Mergeţi înainte Mr. Farrow cu prietenul dumneavoastră, am să vă urmez neobservat.

Marian se ridică, vrând parcă să ne părăsească. Noi am mai aşteptat

câteva minute apoi plecarăm. Fleet şi cu mine ne scularăm. Da în loc să părăsim hotelul păşirăm în salonul mare, de unde un domn ne conduse spre direcţiune.

Blackton ne salută bucuros. I-am prezentat pe Mr. Fleet, dar spre mirarea noastră, Blackton spuse că-l cunoaşte deja pe reporter, ceea ce acesta nu ştia. Explicaţia consta în poza din revista ilustrată pe care i-a arătat-o.

Blackton ne-a povestit ce se întâmplase. Camera din care dispăruseră giuvaerurile a fost noaptea închisă pe dinăuntru. A doua zi de dimineaţă cheia mai era în broască, aşa că hoţul nu putuse folosi uşa.

Şi fereastra a fost închisă noaptea, iar o a treia intrare mu mai exista. Un bijutier tocmai îşi luase această cameră fără baie, ca să doarmă în siguranţă. Acum omul cerea de la direcţiune despăgubiri. Acesta nu putea să refuze pentru că era în joc renumele hotelului.

— Veniţi sus să vedeţi, spuse Blackton, poliţia a cercetat-o deja minuţios dar totul este aşa cum a lăsat-o bijutierul. Poate veţi descoperi dumneavoastră vreo urmă, căci aveţi ochi mai pătrunzători decât noi şi poliţiştii.

— Azi avem ceva timp şi ne vom uita prin încăpere Mr. Blackton, răspunse Marian.

Dar vă spun că noi nu suntem detectivi şi nici nu-l vom urmări pe hoţ. Bucuros Blackton ne conduse prin scara din spate la etajul întâi. Voia să evite orice vâlvă, pentru a nu se auzi în hotel de furt.

Când am intrat în cameră, Blackton spuse:

— Vedeţi domnilor, aşa arăta camera când s-a produs jaful. Uşa de aici era închisă pe dinăuntru iar cheia era băgată în broască. Bijutierul susţine că şi-a controlat bijuteriile înainte de culcare.

Mai mult din politeţe cercetarăm camera. Nu am găsit nimic şi eram convinşi că era vorba de o mare escrocherie a bijutierului, căci nici un om n-ar fi putut pătrunde în camera lui fără să lase urme vizibile. Şi fereastra era bine închisă, dar sus era deschisă o aerisitoare. Aceasta era aşa de mică că nici un om nu s-ar fi putut strecura prin ea.

Şi totuşi cum a avut loc furtul?

După un timp şi Marian declară că nu poate găsi nici o urmă. Singura posibilitate ar fi ca hoţul să se fi căţărat de-a lungul faţadei exterioare şi cu un băţ lung, prin aerisitoare, să fi ajuns la bijuterii.

— Mr. Farrow, ideea asta încă nu a avut-o nimeni, strigă Blackton uimit, iau acum legătura cu poliţia şi le-o comunic. Agitat, Blackton vru să meargă în biroul său. L-am urmat încet. Pe drum Marian mi-a şoptit încet pentru ca Fleet şi Blackton să nu audă:

— Chestia cu băţul este o tâmpenie dragă Robert, dar am descoperit ceva interesant despre care îţi voi spune mai târziu.

Cu greu mi-am mascat mirarea. Ce putea fi oare? Doar aveam şi eu ochi şi n-am văzut nimic deosebit. De asemeni nici poliţia nu a găsit nimic, ea care este obişnuită cu aşa ceva.

În biroul direcţiunii ne-am despărţit repede deoarece Mr. Blackton se grăbea să telefoneze poliţiei cât mai urgent. De abia am părăsit biroul că Fleet i se adresă lui Marian fără înconjur.

— Mr. Farrow aţi fost serios la aluzia cu băţul de agăţat?

— De ce. Pare să fie singura metodă de a fura bijuteriile, fără a intra în cameră, răspunse Marian.

Mr. Farrow, scuzaţi-mă dar aceasta este o prostie. Cum poate cineva pescui bijuterii cu un băţ chiar de pescuit.

Marian râse vesel şi-i explică:

— Şi eu i-am spus lui Robert pe scară acelaşi lucru, dragă Fleet, ea este o prostie, dar… voiam cel puţin să-i spun ceva lui Blackton.

— Pe mine nu mă păcăliţi Mr. Farrow, aţi găsit o urmă şi aţi vrut să abateţi atenţia lui Blackton. Ei, ce aţi găsit în cameră?

— Acelaşi lucru ca şi dumneavoastră Mr. Fleet, răspunse Marian. Credeţi că n-am găsit nimic şi că nu am simţul observaţiei? Prin aerisitor a pătruns cineva, căci câteva fire roşii atârnau la un canat.

— Asta am vrut să ştiu, Mr. Farrow! Chiar m-a enervat ideea dumneavoastră cu undiţa. Acum cel puţin ştiu că aţi vrut să atenţionaţi poliţia asupra clapei de aerisire.

— Chiar aşa Mr. Fleet, dar unde mergeţi, vreţi să vă petreceţi restul timpului dinainte de prânz pe iaht?

— Nici o vorbă, luăm o maşină şi mergem prin Bombay şi prin împrejurimi. Şi nepotul vine numai la prânz înapoi la hotel aşa că, să prânzim toţi împreună.

Am fost de acord. Curând cutreieram minunatele împrejurimi ale Bombay-ului într-o maşină închiriată. Această capitală este situată pe insula cu acelaşi nume separată printr-un canal îngust de continent. Portul este aşezat într-un splendid golf şi este unul dintre cele mai sigure din India de est.

Portughezii l-au numit cândva Bom Bahia (golful cel bun), de unde provine numele de Bombay.

Un dig şi un pod de piatră leagă Bombayul de insula Salsette, un alt dig face legătura cu insula Koloba şi cu Oldwomens Island (insula femeilor bătrâne). Cum ultimele insule au stânci înalte ele protejează portul Bombay foarte bine de furtuni. Ceea ce face, cum am mai amintit cel mai sigur port al Indiei Orientale.

Mergeam de-a lungul ţărmului şi admiram încântaţi splendida panoramă. Marele peisaj care ni se arăta, în stânga clădirile guvernamentale, vârfurile bisericilor şi ale pagodelor şi fortul, iar în dreapta insuliţe mici cu căsuţe de ţară şi plantaţii verzi. Mai departe, ţărmul brun şi neregulat, cu pescăriile şi bărcile şi mai departe,

pădurea de catarge şi farul. Fundalul îl dau munţii Ghaţi cu conturure lor superbe.

Oraşul vechi Blacktown (oraşul negru) e la un kilometru şi jumătate NV de fort şi locul indienilor şi al comercianţilor asiatici. Îşi mai păstrează vechiul aspect, acoperişuri plate, ferestre cu gratii, balcoane de lemn, uşi înguste şi joase, verande mult ieşite în afară.

Am mai văzut în urmă cu doi ani aceste frumuseţi, dar tot mai aveam multe de văzut. Fleet un bun cunoscător al insulei ne-a fost şi un bun ghid.

Deodată, pe când mergeam de-a lungul coastei, arată cu mâna întinsă spre o mică insulă, apropiată şi spuse agitat.

— Vedeţi domnilor, nepoţelul tocmai se lasă dus înapoi, îl recunosc pe lungan.

— Chiar credeţi că este el Mr. Fleet? îl întrebă Marian uimit, eu nu am aşa de buni ochi ca să-l recunosc fără binoclu. Dar mă voi convinge îndată.

— El este, fiţi siguri, Mr. Farrow, răspunse Fleet. O să-mi daţi imediat dreptate.

Marian îşi scoase binoclul şi-l îndreptă pre barca ce se apropia rapid. Curând a trebuit să-i dau dreptate lui Mr. Fleet.

— Adevărat, el este, Mr. Fleet, admir ochii dumneavoastră ageri. Nepotul a fost pe insula aceea, ştiţi cumva cine locuieşte acolo?

— N-aş putea spune dar probabil ştie şoferul nostru. Fleet îl întrebă pe indigen. Acesta aruncă o privire scurtă spre insulă apoi răspunse liniştit:

— Acolo locuieşte Mr. Rhula, un indian bogat, care face negoţ cu pietre preţioase şi cu fildeş. Un mare comerciant. Sahibii vor acolo?

Fleet făcu semn că nu şi-i spuse să conducă mai repede. Nu voia să se întâlnească cu nepotul. După o bucată de drum ordonă şoferului să oprească şi se uită înapoi. Nepotul tocmai a ajuns pe ţărmul Bombayului. Fără să se mai intereseze de barcagiu, opri o maşină şi urcă, luând direcţia spre oraş. Fleet ordonă şoferului să plece înapoi şi să păstreze o anumită distanţă faţă de cealaltă maşină.

Şoferul băiat deştept a înţeles imediat despre ce este vorba. Goni cu viteză maximă iar când a ajuns cam la treizeci de metri de maşina urmărită a încetinit viteza foarte mult.

Acum am putut să-l vedem bine pe nepot. Sta liniştit în maşină şi părea total dezinteresat. Ceva părea că-l preocupă totuşi. Opri în faţa unui magazin şi coborî. După câteva minute se întoarse şi plecă mai departe. Când am trecut şi noi prin faţa magazinului, spre uimirea noastră am văzut o prăvălie de animale mici.

Ce putea să cumpere nepotul de acolo?

Fleet ordonă şoferului să oprească şi alergă în prăvălie. Când s-a întors faţa lui exprima uimire. A făcut semn şoferului să pornească şi

apoi ne spuse:

— Ştiţi ce a cumpărat nepotul? Nuci de cocos! La ce i-or fi trebuind?

— I-a venit pofta să mănânce nuci de cocos, Mr. Fleet, râsei eu.

— Doar nu credeţi asta Mr. Bertram, răspunse Fleet nervos. Nepotul plănuieşte ceva. Să ţinem numai minte cumpărătura făcută, poate ne duce la o urmă corectă.

Marian râdea liniştit. Când Fleet îl întrebă de ce râde el i-a răspuns:

— M-am gândit doar la ceea ce ştiu deja, Fleet. Mai întâi v-a dispărut tabachera şi v-a fost restituită de Mr. Floran. Un lucru nelămurit. Apoi în hotel are loc un furt şi el pare inexplicabil. După aceea îl vedem pe nepot care, după vizita făcută la un negustor de nestemate îşi cumpără nuci de cocos. Dacă însumăm toate aceste date la un loc şi suntem buni detectivi ne vine ideea corectă.

— Ah, Mr. Farrow, acum vă râdeţi de mine. Credeţi că am o idee fixă de a urmări pe cineva care ar comite ceva aici în Bombay. Să mai aşteptăm azi cel mult mâine când se va produce marea senzaţie, de care v-am vorbit.

Marian l-a liniştit pe Fleet. Îi explică cum că nu are intenţia de a ironiza pe cineva, ci din contra, i-a venit o idee, dar ar vrea ca şi noi să ne mai gândim. Lucru este foarte simplu, ca dovadă sunt nucile de cocos cumpărate.

Acum eram de-a dreptul uimiţi. Nici eu nu-mi puteam explica de ce-i trebuiau nepotului nucile de cocos. La întrebarea lui Fleet, Marian zise:

— Nu spun nimic, încă dragă Fleet, gândiţi-vă la geamul de aerisire.

II
MAREA SENZAŢIE

NEPOTUL A MERS DIRECT LA HOTEL. Nu bănuia că noi l-am văzut şi când am ajuns la hotel el era pe terasă cu un domn cu care avea o discuţie aprinsă.

Încă nu ne-a văzut, iar noi am făcut în aşa fel ca să ne ocupăm o masă pe terasă în partea opusă.

Fleet gazda noastră în Bombay comandă un prânz copios, excelent. Tot timpul îl observam pe nepot, care era absorbit de discuţia purtată.

La urmă se ridică, îi strânse mâna necunoscutului în semn de încheiere a discuţiei şi a unei afaceri după care dispăru în hotel.

Marian l-a privit întrebător pe Fleet. Acesta nu spuse nici un cuvânt se ridică brusc de la masă intră în hotel.

După zece minute mai târziu se întoarse zâmbind.

— Tocmai am reţinut la Mr. Blackton două camere, chiar sub camerele nepotului. Va trebui să-l observăm noaptea asta. Cât îi auzim

paşii deasupra noastră, va fi în hotel. Dacă pleacă îl urmărim pas cu pas.

— Aveţi ceva de detectiv, Mr. Fleet îi spuse Marian. Ce ar fi ca pentru a vă omorî timpul, v-aţi ocupa cu o astfel de treabă? Orice om are nevoie de o variaţie în activitate.

— Nu, merci, dragă Farrow, renunţ cu plăcere la urmărirea necunoscuţilor. Ca reporter la New York a trebuit s-o fac uneori, profesia mă obliga. Că îl urmăresc pe nepot este mai mult o curiozitate, cum v-am spus.

— Ştiu Mr. Fleet şi noi ne implicăm din curiozitate. Dar propun să mergem în camerele noastre. Căldura nu mai este suportabilă. Nici nepotul nu va pleca prea curând.

Propunerea a fost acceptată. Deasupra noastră se auzeau paşii nepotului care umbla de colo până colo. Fleet arătă în sus şi spuse zâmbind:

— Ascultaţi Mr. Farrow am luat intenţionat camerele acestea pentru a şti dacă nepotul părăseşte hotelul. Ne va trebui ceva răbdare, dar cred că spre seară va părăsi hotelul.

— Chiar credeţi că vom trăi o aventură senzaţională Mr. Fleet? întrebai eu neîncrezător. Toată această obsesie o priveam ca pe un spleen a lui Fleet. Dar aş fi fost de altă părere dacă aş fi ştiut tot cea observat Marian în tăcere.

— Senzaţie, aventură va fi, Mr. Bertram, fiţi sigur. Astă seară sau mâine dimineaţă.

— Şi eu sunt curios, Mr. Fleet, răspunsei eu neîncrezător.

Fiind puţin obosit, m-am lungit în pat, fără intenţia de a adormi. Căldura apăsătoare însă mi-a dejucat planul. M-am trezit de abia când Mr. Fleet mă scutura. Mă uitai mirat în jur şi am văzut că era spre seară. Nu-mi plăcu că am dormit aşa de mult dar m-am liniştit când aflai că şi camarazii mei au făcut la fel. Chiar şi Fleet adormise cu toate că voise să vegheze.

— Acum chiar nu ştim dacă nepotul este sus sau nu recunoscu el supărat. Am vrut să mă destind puţin şi am adormit imediat.

Deasupra nu se mai auzea nimic. Dar poate că şi nepotul s-a culcat. Mie îmi era indiferent acest fapt. Aşteptam doar marea senzaţie, aventură, prevestită de Fleet.

— Să mergem jos pe terasă, propuse Marian, poate că-l vom vedea pe nepot.

— Da, veniţi, vreau să ştiu dacă a părăsit hotelul, insistă Fleet. Blackton ne va putea probabil informa.

— Dar să nu-i atrageţi bănuiala asupra nepotului Mr. Fleet, îl avertizează Marian.

— Voi fi atent, Mr. Farrow. Mă enervează că am adormit.

— Da, unui adevărat detectiv asta nu i se întâmplă spuse Marian.

Dar n-are rost să vă faceţi reproşuri, sincer, eu nu cred că peste zi se va întâmpla ceva. Dacă se va întâmpla ceva atunci va fi numai noaptea.

Coborârăm încet. În hol, am dat peste Blackton, cu care Fleet a început să discute. Marian şi cu mine ieşirăm pe terasă şi căutarăm o masă mai dosnică, unde nu puteam fi observaţi imediat, dacă ar fi apărut nepotul.

După câteva minute apăru Fleet. Vedeam pe faţa lui că era furios. De abia se aşeză la masă şi ne-a povestit.

— Nepotul a părăsit între timp hotelul. Blackton l-a văzut plecând. Până acum nu s-a întors. Ce prostie că am adormit!

— Acum nu se mai poate schimba nimic, încercă să-l liniştească Marian. Poate aflăm unde s-a dus.

— Să aflăm Mr. Farrow? strigă Fleet din ce în ce mai nervos.

— Atunci când va veni senzaţia, aventura de care tot povesteşti râse Marian. Dar nu lăsaţi ceaiul să se răcească, ar fi păcat de minunata băutură.

Fleet mă amuza. Mie îmi era indiferent unde se afla nepotul. Dacă însă aş fi ştiut în ce situaţie vom ajunge datorită lui şi prin ce urmam să trecem, n-aş mai fi fost atât de calm.

Marian reuşi cu greu să-l tempereze pe Fleet. Exista speranţa că nepotul să reapară. Au trecut două ore până să apară nepotul. Era de mult întuneric. Nepotul cu o valijoară mică în mână, a dat să intre în hotel, când privirea i-a alunecat spre masa noastră. Ne-a recunoscut şi… veni încet spre noi.

Ne salută foarte prietenos şi ne spuse:

— Mă întorc de-ndată domnilor, vreau să scap de valijoara asta mică şi să mă spăl. Mă bucur că mai sunteţi în Bombay. Azi mai putem discuta o oră. Dar la zece am o întâlnire şi trebuie să fiu neapărat prezent.

Mă amuza în continuare expresia feţei lui Fleet. Dar şi el a fost politicos exprimându-şi bucuria de a putea pălăvrăgi o oră. În realitate îl blestema din suflet că ne-a văzut stând aici.

Nepotul a dispărut în hotel. Pe faţa lui Marian era un zâmbet, care mă intriga şi pe care şi Fleet l-a observat.

— Ce aveţi Mr. Farrow, de ce râdeţi? Vă bucuraţi cumva că accept compania acestui nepot?

— Mă amuză prostia acestui nepot, Mr. Fleet – răspunse Marian. N-aţi observat nimic?

— Ce să fi observat Mr. Farrow? Dumneavoastră aţi sesizat ceva la nepotul ăsta?

— Evident, dragă Fleet, dar eu nu fac acum pe detectivul, ci dumneavoastră. Un bun detectiv este atent la toate.

— Eu nu am observat nimic, Mr. Farrow. Avea doar valijoara la el

şi s-a dus sus. Aici nu este nimic deosebit.

— Încă este bine că aţi sesizat valijoara, Mr. Fleet, de ea vorbeam. Dar nu mai spun nimic, altminteri vă veţi trăda în faţa nepotului. Atenţie, vine, pare să se grăbească să stea cât mai mult cu noi.

Ultimele cuvinte au fost puţin ironice. Mr. Fleet nemaiputându-i răspunde îi aruncă o privire furioasă, când nepotul lui Mr. Tomkins ne ceru permisiunea de a se aşeza la masa noastră.

— După câte văd staţi mai mult la Bombay, Mr. Fleet, nu aţi primit ceea ce aşteptaţi?

— Trebuie să sosească curând, aştept până mâine, răspunse cel întrebat, dar dumneavoastră ce faceţi de fapt aici, aveţi cumva afaceri în Bombay?

— Şi asta Mr. Fleet, dar mai ales am venit să mă odihnesc, New York-ul mi-a cam devenit plictisitor.

Cunoşteam gândurile lui Fleet şi mă miram cum se putea stăpâni. Aduce vorba la pietre scumpe şi-i povesti nepotului care era numai urechi, cum că a cumpărat o întreagă comoară, ce aparţinuse unui fachir.

— Nu este imprudent să ţineţi aşa ceva pe iaht, Mr. Fleet – întrebă nepotul mirat, eu n-aş avea linişte. Doar ştiţi din vechea dumneavoastră profesie că sunt oameni care ar face orice pentru a pune mâna pe aşa o comoară.

— La mine pe iaht este mai în siguranţă ca la o bancă oarecare, răspunse Fleet, nu recomand nimănui să încerce să fure ceva de acolo.

— Asta au mai spus-o şi alţii, Mr. Fleet şi totuşi hoţii şi escrocii au reuşit să fure şi cele mai bine păzite nestemate.

— De la John Fleet nu poate fura nimeni, domnul meu, spuse acesta cu un ton ce nu tolera împotrivire. Nepotul a dat sceptic din umeri.

Marian a început să povestească de micile insule locuite pe care le-am văzut.

Urmăream expresia feţei nepotului, dar acesta nu se trădă prin nimic.

De odată însă îl întrebă pe Fleet:

— N-aţi vrea să vindeţi comoara dumneavoastră? Ştiu pe cineva care ar plăti foarte bine. Marian i-a făcut un semn discret lui Fleet să accepte propunerea. Acesta a înţeles.

— Aveţi un cumpărător capabil de plată? Este destul de scump, sunt piese foarte valoroase.

— Cunosc un negustor care poate plăti orice preţ. Dacă vă convine, am să mă uit mâine dimineaţă la comoara dumneavoastră ca să-l pot informa. Şi el locuieşte pe una din insulele de care a vorbit Mr. Farrow.

Marian repetă semnul către Fleet să accepte. Acesta acceptă şi-i

spuse nepotului să vină a doua zi la ora unsprezece pe iahtul său.

În acest moment în faţa hotelului s-a iscat o agitaţie mare. Trebuia să se fi întâmplat ceva, căci mai multe grupuri de indieni discutau cu aprindere. S-au auzit strigăte care s-au răspândit repede în tot oraşul.

Fleet ne privea întrebător. Nepotul s-a ridicat de la masă şi pleacă promiţându-ne că va fi punctual. Urcă într-o maşină şi a dispărut curând din privirile noastre.

— Merg după el, spuse Fleet nervos. Nu vedeţi nimic domnilor? Cred că senzaţionalul, aventura a avut loc. Ne-a părăsit grăbit şi se urcă într-una din maşinile ce aşteptau în faţa hotelului şi a dispărut.

A apărut şi poliţia engleză, încercând să restabilească liniştea. Dar peste tot a întâmpinat rezistenţă, oamenii nu voiau să plece şi-i blestemau în gura mare pe străini.

Poliţia recurse la forţă. Indienii s-au liniştit cu timpul, dar tot mei persista o nervozitate vizibilă între ei.

Deodată a venit la masa noastră Mr. Blackton şi se aşează fără invitaţie.

— Ştiţi ce s-a întâmplat domnilor? întreabă el. Din pagoda lui Shiwa s-a furat nestematul mare pe care zeul îl purta pe frunte. Hoţul trebuie să fi fost un maestru, căci statuia este păzită zi şi noapte de preoţi, care n-o scapă din ochi. Indienii sunt convinşi că străinii au făcut-o, de aici agitaţia.

— Când s-a întâmplat? întrebă Marian interesat.

— Cam cu două ore în urmă, Mr. Farrow, dar abia acum s-a auzit în oraş, că piatra sfântă a fost furată. Pentru poliţie este o dilemă, pentru că nici un străin n-are voie să intre în pagodă. Preoţii vor ca ei să caute piatra şi ar renunţa la sprijinul poliţiei engleze.

După ce Blackton pleacă, Marian se uită la mine zâmbind şi-mi spuse încet.

— Fleet a avut dreptate, senzaţionalul este aici, Robert, acum devine interesant. Dacă aş vrea aş putea spune preoţilor cum a avut loc furtul şi cine anume are acum piatra.

— Dar de ce n-o faci, am întrebat eu mirat, crezi că este vorba de nepot.

— El este hoţul şi nimeni altul. Când a venit aici în urmă cu o oră ştiam deja că vine de la muncă, valijoara lui conţinea unealta lui. Dacă-l denunţ acum, nu vom mai găsi piatra niciodată. Fie că a dat-o mai departe, fie că a ascuns-o foarte bine.

— Vrei atunci să te ocupi de problemă, mă întrebai eu interesat.

— Nu prea sunt dornic de aşa ceva, Robert. Să-l demaşti pe nepot nu-i uşor şi mă tem că vor fi turbulenţe în oraş; indienii, vezi, nu prea vor să se calmeze.

— Îl aşteptăm pe Fleet sau vrei să întreprinzi ceva anume.

— Nu trebuie să aşteptăm, Robert, îl rugăm pe Blackton să-l anunţe

pe Fleet. Nepotul s-a dus sigur la negustorul de pe insulă ca să-i dea piatra sfântă.

— Vrei să mergi cumva la el, Mariane?

— Da, poate reuşim să salvăm piatra sfântă înainte ca ea să ajungă în străinătate. Aşteaptă-mă, până îi spun lui Blackton ce trebuie.

Pe când Marian, era plecat l-am văzut întâmplător în faţa hotelului pe Pongo, care împreună cu Goliath au făcut o plimbare prin oraş. M-am ridicat repede şi m-am dus să-i spun lui Pongo ce aveam de gând să facem. Era necesar ca să ştie şi ei, că în caz că ni se întâmpla ceva sau vom cădea într-o capcană să ştie ce să facă pentru a ne salva.

Pongo ne-a promis că ne va aştepta până dimineaţa următoare şi că, dacă nu vom fi revenit până atunci, ne va căuta pe insulă. M-am întors liniştit pe terasă, tocmai când a venit şi Marian.

I-am spus că l-am întâlnit pe Pongo şi că l-am informat cu toate noutăţile pe care le avem. Pongo s-a îndepărtat iar eu aveam senzaţia liniştitoare că el ne va ţine mereu sub observaţie, neputând şti ce ne va aştepta pe insulă.

III
RHULA NEGUSTORUL DE NESTEMATE

FIIND SEARĂ, am luat o maşină din faţa hotelului şi am plecat în oraş, cu toată ora înaintată care era. Peste tot domnea o agitaţie explicabilă. Cum ziua a fost foarte cald, abia acum ieşeau oamenii să se răcorească la briza de seară.

Merserăm de-a lungul coastei până când am ajuns în dreptul insulei cu pricina. Aici oprirăm şi Marian l-a plătit pe şofer. Mai târziu vom avea ocazii de întoarcere. Ne făceam că ne plimbăm şi ţineam sub observaţie insula. În casa clădită pe o mică înălţime, ardea lumina, dar cu toate că ne foloseam binoclurile, nu puteam vedea nimic. Nici urmă de Fleet, care trebuia să fie şi el pe undeva pe aici.

Jos la ţărm erau multe bărci ce puteau fi închiriate. Cu voce tare Marian mi-a propus să ieşim afară în larg, unde precis ar fi mai răcoare. Eram de acord, căci urma să acostăm pe insula negustorului de nestemate. Mai merserăm puţin în lungul ţărmului ca să nu luăm o barcă din dreptul insulei negustorului de nestemate.

Indianul care ne-a dat barca, ne întreabă dacă am dori un vâslaş. Spre mirarea lui, Marian îl refuză. Până acum nu i s-a mai întâmplat ca străinii care căutau destindere pe mare să vâslească ei înşişi. Nouă însă, nu ne păsa ce gândea indianul. Am luat vâslele în mâini şi am propulsat mica ambarcaţiune în mare. Nu am mers spre insulă, ci în altă direcţie, ca să ieşim din lumina promenadei. Când ajunserăm în întuneric, schimbarăm cursul. Voiam să acostăm în spatele insuliţei, de aceea am descris un arc mare de cerc. Eram siguri că insula era

bine păzită şi că nici un străin nu poate pătrunde neobservat.

— Poate că este păzită şi partea cealaltă, Mariane, spusei eu. Înainte de aceasta trebuie să cercetăm bine şi minuţios malul.

— Chiar asta am de gând să fac, dragă Robert, cred chiar că sunt capcane periculoase. Un negustor de bijuterii, care stă aşa de izolat pe o insulă, trebuie să se aştepte că va fi atacat noaptea.

— Crezi că vom putea ajunge neobservaţi la casă? am întrebat eu.

— Sper, altfel nu m-aş fi hazardat la excursia asta. Sunt convins că nepotul este acum pe insulă.

Mai aveam cam cinci metri până la ţărmul întunecat, când barca lovi ceva, care cedă uşor. Am vâslit repede înapoi iar Marian se apleacă să vadă obstacolul.

— Aici este întinsă o funie, mi-a şoptit el, cred că ne-am trădat deja, prin această atingere. Vâslirăm înapoi, ca să nu putem fi văzuţi de pe ţărm. Apoi vom încerca, dacă nu apare nimeni în altă parte.

— Dacă şi acolo este întinsă o funie, vei încerca să o tai? îl întrebai eu încet.

— Evident altfel nu putem. Poţi înceta din vâslit, suntem destul de departe de ţărm. Şi linişte, ştii că în apă sunetul se propagă departe. Poate reuşim să vedem ceva. Ne-am luat binoclurile şi ne-am uitat spre insulă, încercând să vedem dacă se face vreo mişcare. La început nu am văzut nimic. Dar peste câteva minute am văzut nişte umbre cum se mişcau pe mal şi agitându-se din când în când ca şi cum ar scruta marea.

— Acum ne caută pe noi, mi-a şoptit încet Marian, nu vor părăsi postul de observaţie prea curând, lovirea funiei o fi declanşat un semnal. De aceea vom încerca mai târziu pe partea dreaptă a insulei.

Mai urmărirăm o jumătate de oră siluetele întunecate pe ţărm. Barca noastră nu putea fi uşor văzută, luna încă nu apăruse iar la ora asta se plimbau multe bărci în zonă.

Deodată siluetele au dispărut. Marian mi-a spus încet să ne reîntoarcem la insulă, descriind o curbă largă ca să ajungem în partea ei dreaptă. Vâsleam prudent să nu ne trădăm prezenţa. Probabil că marea era în continuare observată. Curând am ajuns în partea dreaptă a insulei. Când am fost destul de aproape, Marian se aplecă peste marginea din faţă a bărcii şi se uită atent în apă ca să observe la timp funia din mare. Am vâslit încet, ca să pot opri dintr-odată barca şi-l urmăream pe Marian.

Deodată ridică mâna. Oprii pe loc şi-l urmării, cum aplecat peste marginea bărcii, manevra un cuţit tăios sub apă. Au trecut cinci minute, apoi se ridică şi-mi făcu semn să vâslesc mai departe. Cum mai erau doar cinci metri până la ţărm, vâslii la fel de încet. Ca mai înainte, în timp ce Marian cerceta apa. O altă funie nu mai exista. Curând fundul bărcii noastre atinse ţărmul.

Aici erau tufe dese, care ajungeau până la suprafaţa apei. Prin asta coborârea noastră ne era îngreunată, mai ales că trebuia să ne aşteptăm şi aici la dispozitive de alarmă instalate.

Dar nu puteam aprinde nici lanternele, crezând că eventuali paznici ne-ar descoperi.

La început am legat barca de o cracă tare, apoi urcarăm prudenţi pe ţărm. Cu toată atenţia noastră nu am văzut nici un dispozitiv de alarmă şi aşa ne-am adâncit în desiş.

Dar înainte de a depăşi bariera de vegetaţie, Marian s-a oprit şi mi-a făcut semn că a descoperit ceva. În aceea clipă răsări şi luna. Am putut recunoaşte acum uşor un fir subţire întins printre tufe. De nu am fi fost atenţi precis l-am fi rupt. Ca să trecem peste el a fost deajuns să ne aplecăm, căci sub el nu mai exista alt fir. Curând am depăşit periculosul obstacol şi când Marian a dat ultimele tufe din faţa noastră, văzurăm o grădină cu aspect de parc scăldată în lumina lunii.

Marian s-a oprit şi arată în faţă. Când am ajuns la el am văzut doi indieni voinici strecurându-se prin parc, veniţi probabil de pe latura din spate a insulei. Probabil erau paznicii trimişi de stăpânul insulei să cerceteze cauza alarmei declanşate prin atingerea funiei.

Poate că acum credeau că vreun peşte mare s-ar fi lovit de funie.

Nu i-am urmat imediat, căci era posibil să vină şi alţii dinspre apă. Abia după un sfert de oră, după ce ne-am convins că nu mai vine nimeni, ne-am furişat mai departe, folosind fiecare tufiş sau copac drept acoperire. Înaintarea noastră prudentă era foarte înceată. De fiecare dată, când auzeam ceva, ne opream în spatele unui copac sau tufă, aşteptând şi ascultând. De aceea ne trebui o jumătate de oră ca să ajungem la casă, un bungalow solid construit. De la două ferestre izvora o lumină intensă, care ajungea la verandă.

Aici am văzut două persoane care discutau cu voce tare, un european şi un indian. Am putut înţelege aproape fiecare cuvânt.

— Când totul e OK, Mr. Floran vă plătesc suma cerută, spuse indianul, trebuie însă să fiu sigur că treaba nu este cunoscută. Dacă se ştie că dumneavoastră sunteţi acela, adăugă indianul, atunci se află că eu sunt cumpărătorul. Mă înţelegeţi?

Ne-am aşteptat să-l găsim aici pe nepot, dar mă mira văzându-l atât de degajat aici pe verandă. Imediat mi-am amintit de dispozitivele de alarmă. Mr. Floran se simţea aici foarte sigur şi nici nu se credea observat.

— Puteţi fi sigur că totul este OK, Mr. Rhula – răspunse el – îmi cunosc treaba şi nimeni nu se va gândi vreodată că eu sunt intermediarul dumneavoastră. Dar sunt de acord cu condiţiile puse de dumneavoastră. După cum v-am mai spus mai am o sursă bună, poate cădem de acord. Este vorba de reporterul de care v-am vorbit deja. Individul este foarte bogat. Mâine merg la el să-mi arate o mulţime de

pietre scumpe. Dacă este ceva pentru dumneavoastră putem încheia afacerea pe loc, aici nu trebuie să fac pe intermediarul.

— Poate că totuşi o s-o faceţi, Mr. Floran, doar vă cunosc. Dacă reuşiţi să procuraţi pietrele ieftin, atunci o veţi face. Dar ce-i cu acest reporter în Bombay?

— Voia încă de ieri să plece. Acum aşteaptă ceva, în următoarele ore. Atunci eu trebuie să mă grăbesc cu afacerea mea, înainte ca el să dispară.

În acel moment în casă răsună un clinchet slab. Rhula se ridică mirat şi strigă ceva în cameră.

Curând veni un servitor care-i spuse, că de pe continent vine cineva.

— Aşa târziu nu vin clienţi la mine – contrazise negustorul – du-te repede cu Singh la ţărm şi fii atent. Ştii ce ai de făcut, dacă vreun străin vine pe insulă. Nu cred nici eu în povestea cu peştele care s-a lovit de funie. Servitorul îşi strigă colegul şi cei doi de îndepărtată repede în direcţia opusă.

Rhula şi nepotul rămaseră tăcuţi în aşteptare. Trecu un sfert de oră, fără ca ceva să se întâmple. Cei doi tăceau în continuare. După vreo zece minute răsună deodată, un fluierat strident.. Imediat ceva se mişcă în tufele din faţa noastră, răsună o împuşcătură şi un strigăt de durere. Apoi urmă o linişte totală.

Rhula şi Floran săriră în picioare şi scrutau marginea tufelor. După un timp apare un servitor care strigă spre bungalow:

— Sahib am prins un străin care a intrat pe ascuns pe insulă. Singh este rănit la braţ. A trebuit să-l doborâm, altfel ne-ar fi ucis.

— Aduceţi-l aici – ordonă Rhula – precis că este un informator al poliţiei care vă urmăreşte, se adresă el serios către Mr. Floran. Dacă pic din cauza dumneavoastră în bănuiala lor o veţi încurca rău.

Cei doi indieni se apropiară. Duceau cu ei un om pe care-l depuseră pe verandă. Rhula scoase o lanternă, coborî cu Floran treptele verandei şi lumină faţa celui legat şi lungit la podea.

— Dar acesta-i Mr. Fleet reporterul, strigă mirat Floran, ce caută el aici?

— Poate că v-a urmărit, Mr. Floran, răspunse Rhula sever, aţi discutat ceva cu el?

— Nu. Nu vă cunoaşte de loc Mr. Rhula, spuse Floran, am vorbit cu el despre comoară lui. N-am spus nici un nume, am amintit că cunosc un negustor de nestemate care locuieşte pe o insulă de aici.

— Şi acesta-i rezultatul Mr. Floran. În tot Bombayul nu există alt negustor de nestemate care să locuiască pe o insulă afară de mine. Deci m-aţi trădat. Abia acum văd ce bine a fost că nu v-am dat banii imediat. Reveniţi cu obiectul, atunci vom discuta şi vom vedea ce putem face. Pe reporterul acesta îl ţin pe insula mea ca să nu mai

încurce. În timpul acesta vă puteţi ocupa de comoara lui, poate că în lipsa lui o obţineţi mai ieftin.

Floran simţea ironia dar tăcea. Abia la întrebarea dacă Fleet mai are cunoştinţe în Bombay, nepotul tresări şi pomeni de un domn Farrow şi un domn Bertram, care au fost des văzuţi în compania lui Fleet.

— Şi asta mi-o spuneţi abia acum, Mr. Floran – strigă Rhula furios – cei doi sunt probabil tot pe insulă. Acum îmi este clar, indivizii voiau să mă spioneze poate chiar să mă fure.

Strigă ceva servitorilor şi le ordonă să dea drumul la câini.

Aceasta a fost pentru noi semnalul de retragere. Contra câinilor nu puteam face nimic, decât să-i împuşcăm. Ne-ar fi ajuns, înainte ca noi să fim la barcă.

Marian şi-a dat seama de asta şi uitându-se repede în jur, arătă spre un copac înalt, şoptindu-mi:

— La ţărm nu mai ajungem, trebuie să ne ascundem acolo sus, dar n-avem altă ieşire.

Ajunserăm repede în frunzişul des al copacului unde ne ascunserăm, putând observă tot ce se întâmplă şi petrece sub noi. După un scurt timp am auzit lătratul urât al câinilor indieni de urmărire. Ei veneau în goană cu boturile în pământ şi cu blana zburlită. Le era vizibilă furia, aşteptaseră mult, până să poată iar alerga liberi. La distanţă îi urmăreau cei doi indieni solizi. În dreapta aveau pistoalele, iar în stânga funii şi câte un mic obiect. Mai târziu aflai că era vorba de saci cu nisip cu care se pricepeau de minune să lucreze.

Câinii ne descoperiră pe dată urma. Dar spre norocul nostru, o urmăreau invers, fugind spre ţărm, unde s-au năpustit lătrând la mica noastră barcă. Evident că indienii au ştiut imediat că noi ne mai aflăm pe insulă şi s-au întors. Marian nu voia să fie văzut în copac şi mi-a şoptit repede:

— Jos, Robert, înainte ca ei să se întoarcă. Javrele ne vor descoperi aici sus şi nu ne vom putea apăra de loc. Ne ducem direct la bungalow şi ne prezentăm lui Rhula, aşa ca şi cum am fi vrut să-l vizităm.

— Şi dacă nu ne crede? Dacă află unde am acostat atunci ştie totul.

— Am venit cu Fleet împreună şi spunem că-l căutăm. Dacă mai este pe verandă, poate putem face ceva pentru el.

Nu am putut răspunde, pentru că Marian cobora deja. L-am urmat de aproape şi când am ajuns jos şi auzirăm departe lătrăturile câinilor, am alergat hotărâţi spre bungalow, unde pe verandă mai stăteau Rhula şi nepotul. Fleet nu mai era acolo, cei doi trebuiau să-l fi dus undeva.

Cei doi stăteau la balustradă şi ascultau în noapte. Am păşit încet înainte şi-i salutarăm cu voce tare. Când l-am văzut pe Floran am

făcut pe miraţii.

Rhula tresări când ne văzu brusc în faţa lui. Şi nepotul părea destul de surprins şi jenat. Nu le lăsarăm timp să întreprindă ceva, urcarăm repede treptele verandei şi-i salutarăm politicos pe negustorul de nestemate. Nepotului, Marian îi spuse:

— Şi dumneavoastră aici, Mr. Floran? Nu l-aţi văzut pe Mr. Fleet cumva, a venit aici cu o barcă şi s-a dus înainte să ne anunţe o vizită.

— Mr. Fleet nu a fost încă aici, răspunse nepotul şi eu am ajuns nu de mult aici. M-a ademenit vremea splendidă şi am folosit ocazia să-l vizitez pe Mr. Rhula ca să vorbesc cu el despre comoara lui Mr. Fleet.

— Şi noi voiam acelaşi lucru, Mr. Florian. Am făcut şi noi o tură de vâslit şi lui Mr. Fleet i-a venit ideea să vină aici pe insulă. Dumneavoastră ne-aţi spus doar că aici stă domnul care probabil s-ar interesa de comoară. Aş dori neapărat să ştiu unde este Mr. Fleet acum.

Rhula stătea cu faţa întunecată, neştiind ce atitudine să ia faţă de noi. Noi eram înarmaţi şi ne-am fi apărat, dacă am fi fost atacaţi pe la spate.

În acest moment s-au întors şi servitorii cu câinii. Aceştia au vrut să sară urlând la noi. Dacă Rhula nu le-ar fi făcut semn, ne-ar fi doborât desigur. Ca la comandă ne-am scos pistoalele şi le-am îndreptat spre câini.

— Reţineţi câinii Mr. Rhula, văd că sunt periculoşi şi trebuie să fac uz de armă dacă se apropie prea mult, strigă Marian.

Rhula reflectă rapid. Nu voia să-şi pericliteze câinii. La strigătul său, câinii se opriră, continuând să se uite cu ură la noi. Între timp ajunseră şi servitorii, care-i luară în lesă şi rămaseră aşteptând. Rhula le făcu semn să dispară.

— Bine vă ştiţi păzi insula Mr. Rhula, spuse Marian. Dacă am fi ştiut mai dinainte nu ne-am fi oprit atât de liniştiţi. Cu astfel de paznici nu trebuie să vă temeţi că veţi fi surprinşi aici de străini nepoftiţi.

Rhula nu răspunse. Ne făcu un semn cu mâna să luăm loc. Aranjă aşa ca noi să stăm cu spatele la grădină şi lumina lămpii din cameră să ne vină în faţă. El şi Floran stăteau în întuneric în faţa noastră.

— Pe drum lui Mr. Fleet i-a venit ideea să vă caute acum ca să vorbească cu dumneavoastră despre colecţia lui, repetă Marian. Voiam doar să-l rugăm pe Mr. Rhula să vină mâine la noi, să perfectăm mai repede afacerea. Mr. Fleet vrea să părăsească Bombayul. Pentru mijlocirea dumneavoastră v-ar plăti un comision.

— Atunci n-am de ce să mai stau aici, domnii pot să discute direct, răspunse Floran, ridicându-se şi spuse: deoarece mai am treabă în oraş eu plec. Voi fi punctual mâine la ora unsprezece pe iahtul lui Mr. Fleet. Fără a-i mai lăsa lui Rhula timp de gândire, salută şi se îndreptă

în grabă. Ştiam că nu voia să fie martor la ceea ce aici ar fi putut să se întâmple.

Eram convins că nu părăseşte insula.

Rhula strigă unui servitor şi ordonă să aducă vin. Nu puteam refuza, dar trebuia să fim prudenţi, pentru că ştiam că gazda noastră joacă fals. Putea să-şi dea seama că am fost martori la atacul asupra lui Fleet.

— Aş vrea să ştiu unde este Mr. Fleet, zise Marian într-un târziu, insula nu este mare şi de la ţărm se văd luminile casei dumneavoastră. Unde ar putea fi?

— Voi trimite servitorii să-l caute. Poate s-a rătăcit pe partea cealaltă a insulei. Făcu un semn oamenilor săi, pe care noi nu l-am înţeles. Aceştia s-au îndepărtat şi o luară prin micul parc din faţa verandei spre desiş, dispărând curând din vederea noastră.

Rhula umplu trei pahare cu vin şi ne invită să bem. Aşteptarăm să-şi pună paharul la gură iar noi ne făcurăm că bem.

— Deci este vorba de o comoară veche domnilor – făcu Rhula introducerea – Mr. Floran mi-a spus că ar fi şi piese foarte valoroase.

— Clar, Mr. Rhula, dar înainte de orice înţelegere, o să-l aşteptăm pe Mr. Fleet. Mă tem să nu i se fi întâmplat ceva. Câinii dumneavoastră….

— Nu l-au găsit – îl întrerupse Rhula – altminteri aş fi aflat.

— Atunci nu pricep unde stă şi mai bine îl caut eu însumi.

— Oamenii mei îl caută deja, domnilor şi în afară de asta, este periculos ca cineva să se aventureze în mod nepermis pe insula mea. Poate că Mr. Fleet a căzut în vreo capcană de-a mea, pusă contra hoţilor. Vom afla curând.

Ne făcu iarăşi semn să bem. Pe când puneam paharul iarăşi pe masă, crezui că aud paşi în spate. Cu Marian deodată sării în picioare. În aceiaşi clipă căpătarăm nişte lovituri zdravene în cap şi ne-am prăbuşit fără să a scoate un cuvânt.

***

Au trecut câteva ore până m-am trezit. Întunericul era deplin şi se simţea un miros greu de pământ. Îmi dădui imediat seama că mă aflam sub pământ. Capul mă durea rău de tot şi spre groaza mea am observat că sunt legat.

Am strigat încet numele lui Marian. Răspunsul a venit de îndată.

— Da, Robert şi eu sunt aici. Dar Fleet este altundeva. Probabil că suntem în pivniţa bungalow-ului. Pereţii sunt zidiţi solid, aici nu-şi păstrează el nestematele.

— Am fost foarte neglijenţi, Mariane, zisei eu, nu trebuia să stăm cu spatele la grădină. La început n-ar fi mers, dar după plecarea nepotului ar fi trebuit să-i iei locul şi atunci nu s-ar fi întâmplat să fim prinşi.

— Am vrut s-o fac, Robert, dar atacul a venit prea repede. Din păcate nu vom reuşi să ne eliberăm, pentru că suntem legaţi la perete. Rhula pare a fi un om tare versat.

— Crezi că Pongo ne va găsi? Din fericire ştie unde am plecat, dar el vrea să aştepte întoarcerea noastră până dimineaţă.

— Poate va veni mai repede, am impresia că ne-a urmărit pe ascuns, ca să fie mereu în preajma noastră. O fi văzut când am luat barca şi poate a făcut şi el la fel. Îmi amintesc că pe când aşteptam să vedem ce vor face paznicii pe ţărm, am observat de câteva ori, la o oarecare distanţă o altă barcă, care părea că aşteaptă ceva. Atunci nu m-am gândit la Pongo, acum însă sunt sigur că el a fost.

— El şi poate Goliath.

— Nu Pongo l-ar fi pus de veghe la ţărm. El nu vrea să-l pună în pericol pe puşti şi de aceea face mai degrabă totul singur. Dar să tăcem acum, cred că în curând vom avea o vizită. Rhula şi-o fi făcut socoteala aproximativă cam cât timp am dormit.

Am vorbit în germană încet, ca să nu fim înţeleşi de eventualele urechi neavenite. Situaţia noastră nu părea critică ştiindu-l pe Pongo aproape. Dar ce putea face el contra câinilor? Cel mult să-i doboare. Dar erau doi şi cu amândoi deodată nu putea lupta.

Am mai aşteptat o jumătate de oră după care am auzit un zgomot. Imediat lumina stridentă a unei lanterne s-a îndreptat spre noi. A fost orbiţi şi am închis ochii, iar vocea lui Rhula se auzi spunând:

— Vedeţi domnilor, că ştiu să mă apăr contra spionilor. Aţi crezut cumva că o să vă cred povestea pe care mi-aţi spus-o? Rhula se ştie apăra iar voi vă veţi primi pedeapsa. Aş fi putut de mult să vă scufund în mare încă de când eraţi ameţiţi şi să vă răstorn barca. Oricine ar fi crezut că aţi avut un accident. Dar Rhula trebuie să fie prudent, pentru că nu ştie dacă nu v-a urmărit cineva. Aici puteţi striga degeaba după ajutor căci nu vă aud decât pereţii.

Cum nu am răspuns, după un timp negustorul continuă:

— Renunţaţi la orice speranţă, domnilor. Sunteţi pierduţi odată pentru totdeauna. Nu voi renunţa eu la afacerea mea, aici, pe insulă, din cauza voastră. Totuşi ar fi o posibilitate de a vă salva, dar trebuie să ajung mai întâi la un acord cu Mr. Fleet care refuză cu încăpăţânare să-mi asculte sfatul.

— Cred şi eu, Rhula, răspunse Marian, Fleet n-o să vă dea comoara pe care o cereţi drept răscumpărare, niciodată, căci este clar că noi şi aşa vom dispare.

— Parcă v-aţi fi înţeles domnilor. Ei bine, mă voi întoarce peste două ore să văd cum v-aţi gândit. Dacă nu ajungem la un rezultat, în noaptea următoare am să vă dau pradă rechinilor.

Fără să mai aştepte un răspuns de la noi a plecat.

IV
FUGA DE PE INSULĂ

— ACUM AVEM CEL PUŢIN TIMP, Robert, îmi spuse Marian. Avem o zi întreagă în faţa noastră şi cu puţină viclenie sunt sigur că ne vom elibera. Am încercat să-mi desfac legăturile dar nu merge.

— Am observat şi eu. Această insulă îmi pare ca o grotă de ucigaşi. Precis că aici au dispărut mulţi oameni care au vrut să facă afaceri cu Rhula.

— M-am gândit la asta, când ne-a ameninţat cu moartea. Păcat că nu putem vorbi cu Fleet altfel aş folosi o şmecherie ca să-l păcălesc pe Rhula.

— Dacă vine, spusei că trebuie să vorbim cu Fleet, căci singuri noi nu putem dispune de comoara lui.

— O voi face, Robert. Nepotul s-a făcut nevăzut, pentru ca mai târziu, în caz că ne eliberează să facă pe imparţialul. A fost aici tocmai să perfecteze vânzarea pietrei furate din pagodă.

— Rhula l-ar fi putut face să dispară şi el, Mariane, ca să o obţină mai uşor nestemata.

— Cred că Floran şi-a luat măsurile de siguranţă. În caz că ar dispare îi ajunge să lase o scrisoare în care să dezvăluie toate faptele lui Rhula. Acest lucru îl ştie şi negustorul.

— Atunci putem folosi şi noi acest truc. Îi spunem lui Thula că noi l-am demascat pe Floran şi ştim că Rhula este complicele lui. Am venit aici să ne convingem de corectitudinea presupunerii noastre. Pe iahtul nostru, am lăsat o scrisoare cu toate lămuririle pentru cazul că nu ne vom întoarce.

— Nu prea cred că Rhula se va lăsa păcălit aşa de uşor cu acest truc, ne trebuie altceva mai bun. De afară se auzi un zgomot de paşi iar Marian îmi spuse: Cred că vom primi o vizită.

— Vi-l aduc acum pe Fleet, însoţitorul vostru, domnilor, la cererea lui. Vrea să vorbească cu dumneavoastră despre comoara pe care trebuie să o plătească ca răscumpărare. Fiţi rezonabili şi convingeţi-l să o predea şi veţi fi liberi imediat.

— Mai bine să pierzi o comoară decât viaţa, răspunse Marian, dar cine ne garantează că după ce am predat comoara vom fi eliberaţi, Mr. Rhula?

— Cuvântul meu domnilor. Cum am nestematele sunteţi liberi. În orice caz va trebui să-mi garantaţi că nu veţi face nimic contra mea şi să părăsiţi Bombay-ul.

— Nu ştiu dacă vom putea accepta condiţiile puse de dumneavoastră – Marian păru gânditor – ne-aţi atras într-o capcană şi precis nu vă veţi ţine de cuvânt. Dacă sacrificăm comoara vrem să fim siguri că vă veţi ţine promisiunea.

— Puteţi fi siguri că vă eliberez, ne asigură Rhula din nou. Discutaţi acum cu Mr. Fleet şi peste două ore voi veni după răspuns. Dacă nu ajungem la nici un rezultat în noaptea următoare veţi fi daţi rechinilor.

Servitorii săi l-au adus pe Mr. Fleet şi-l aşezară între noi. Spre bucuria mea el nu a mai fost legat la perete, aşa ca noi. Astfel el se putea uşor rostogoli până la noi şi să ne dezlege. După ce ne-a dat un nou avertisment Rhula s-a retras. Eram siguri că se va întoarce pe furiş ca să asculte ce vorbim.

— Ăsta da ghinion, Mr. Farrow – zise Fleet, după ce ne salutarăm – din cauza canaliei de nepot am ajuns în această situaţie. Mai credeţi că vom scăpa de aici vreodată?

— Numai dacă vă sacrificaţi comoara Mr. Fleet, ar fi posibil, răspunse prietenul meu.

— Nici vorbă, Rhula nu-şi va ţine cuvântul niciodată, cu atât mai mult dacă-i dăm comoara. Aveţi cumva idee cum să ieşim de aici?

— Vorbiţi germana Mr. Fleet, întrebă Marian.

— Evident am învăţat-o silit, pe când eram reporter, răspunse Fleet în limba maternă. Credeţi că suntem ascultaţi?

— Clar. Aveţi dreptate, Mr. Fleet, chiar dacă sacrificăm comoara nu am putea fi liberi. Pentru eliberarea noastră trebuie să folosim un vicleşug. Pongo al nostru este precis pe drum să ne caute, cu toate că nu este dimineaţă.

— Aţi vorbit cu Pongo, Mr. Farrow?

— Da, Robert l-a întâlnit în faţa hotelului. Trebuie să ne caute dacă până dimineaţă nu ne întoarcem, dar sunt convins, că ne-a urmărit pe ascuns. Ştia că venim la Rhula ca să-l observăm pe nepot.

— Na, Pongo al dumneavoastră se va descurca cu cei doi indieni de aici, cu toate că sunt puternici.

— Dar mai sunt cei doi câini indieni, Mr. Fleet. Noi a trebuit să fugim de ei.

— Atunci treaba este mai complicată decât credeam, zise Fleet, chiar dacă noi ne-am elibera. Cu Rhula şi cu cei doi indieni ne-am descurca, dar cu bestiile acelea… Cum aţi căzut în mâinile lui, doar v-am lăsat pe terasa hotelului?

Marian i-a povestit întâmplările noastre. Ne-a spus şi el că l-a urmărit îndeaproape pe Floran, care cu o barcă trecuse pe insulă. Văzând că după o oră nu apare, a închiriat şi Fleet una şi a plecat pe insulă unde, după cum noi am văzut, a fost doborât.

— Şi atunci ce facem cu ticălosul ăsta de Rhula, Mr. Farrow? întrebă el după ce-şi termină povestirea. Comoara nu i-o dau în nici un caz.

— Nici noi nu vrem aceasta, Mr. Fleet, trebuie să-l păcălim pe indian, poate stă acum în faţa uşii şi ne ascultă, dar precis nu ne

înţelege limba. Vom face aşa ca şi cum am vrea să-i dăm comoara ca să câştigăm timp. Căpitanul dumneavoastră nu lasă pe nimeni la bord, cât timp lipsiţi, deci furtul este exclus. Îi vom da lui Rhula o scrisoare către căpitanul dumneavoastră ca să predea comoara, dar să transmitem concomitent un mesaj, că în realitate să nu o predea. Cum am putea face acest lucru?

— Am mai fost în astfel de situaţii ţi-a trebuit să-i transmit ceva căpitanului Thomson. Am convenit cu el, dacă la primul i, la scrisorii, îi uit punctul, să ia de adevărat scrisoarea. Dar ce aveţi de gând cu asta Mr. Farrow?

— Să câştig timp şi să-l pun pe căpitanul Thompson pe urmele nepotului dumneavoastră şi ale lui Rhula. Va şti că sunteţi în pericol, nu?

— Evident, iar prietenii mei Hasting şi jack îl vor urmări urgent pe mesager.

— Ei, atunci mai avem şansa de a scăpa de aici. Acum rostogoliţi-vă spre noi ca să ne desfaceţi legăturile. Poate reuşim încă aici în beci să-l prindem pe Rhula şi atunci jocul este câştigător dintr-o dată.

— Se face Mr. Farrow. Pe mine m-au legat, că de abia îmi pot mişca degetele, dar voi încerca să fac ce pot, pentru a vă dezlega. Discuţia noastră amuţi acum. Ne uitam cu atenţie spre uşă şi ascultam cu atenţie să vedem dacă Rhula nu ne ascultă.

Nu trebuie să observe că Fleet se ocupă de legăturile noastre. De aceea am spus în engleză tare, ca să mă înţeleagă Rhula.

— Dar dacă treaba cu comoara reuşeşte şi Rhula poate îşi va ţine cuvântul, Mariane?

— Posibil Robert, dar cine crede în indienii aceştia? Trebuie să ne promită ceva mai sigur, pe vorbele lui goale nu dau nimic.

Marian m-a înţeles. Pe când Fleet lucra de zor, noi vorbeam cu o voce destul de tare. Dar legăturile noastre erau greu de desfăcut şi de câteva ori Fleet s-a oprit disperat. Cele două ore au trecut repede, fără ca el să fi avut un succes vizibil. Când am auzit din nou paşii lui Rhula, Fleet se lasă de lucru imediat şi a trecut la locul lui. De abia a ajuns la loc că uşa s-a şi deschis iar şi o lumină puternică ne-a orbit.

— Ei domnilor aţi luat vreo hotărâre, întreabă Rhula.

— Desigur Mr. Rhula. Vă dăm comoara şi promisiunea că de cum vom fi liberi vom părăsi Bombay-ul, dar trebuie să avem şi noi de la dumneavoastră o garanţie că vă veţi ţine de cuvânt.

— M-am gândit la asta, Mr. Farrow, răspunse negustorul de nestemate. Dumneavoastră aţi crede într-un jurământ sfânt, un jurământ pe care nu-l calcă nici un indian?

— Desigur. Dacă juraţi aşa Mr. Fleet va redacta o scrisoare către căpitanul său, ca acesta să vă predea comoara dumneavoastră care veţi duce mesajul. Aduceţi lui Mr. Fleet hârtie, un toc şi cerneală

pentru a redacta mesajul. Noi nu mai dorim să stăm aici mult ca prizonieri, vrem să fim liberi cât mai repede.

Nu puteam vedea faţa lui Rhula dar din vocea lui am înţeles că se şi vedea cu comoara în braţe. El a adus cele necesare scrisului şi-i cheamă pe cei doi servitori, să-l păzească pe Fleet şi să-i desfacă legăturile de la mâini. Înainte de asta, Rhula a trebuit să jure că ne va elibera, de cum va fi în posesia comorii.

Fleet a redactat scrisoarea. După ce a fost legat din nou iar scrisoarea a ajuns în mâinile lui Rhula acesta ne strigă batjocoritor:

— Aşa domnilor, chiar mă credeţi atât de naiv să vă dau drumul? Puteam jura de o sută de ori, că eu nu cred în zeul acesta. Aşa dar pregătiţi-vă în linişte de moarte. În noaptea următoare am să dau hrană rechinilor. Rhula este mai viclean decât toţi albii la un loc.

Le-a făcut un semn servitorilor şi au dispărut repede împreună cu el. De acum s-a închis uşa, începurăm ca la o comandă să-l înjurăm, doar pentru a-l păcăli. Când am considerat că nu ne mai ascultă nimeni, Marian spuse încet:

— Acum trebuie să încercăm a ne elibera repede, dacă căpitanul dumneavoastră va refuza să predea comoara lui Rhula, acesta va dori să se răzbune.

— Sau să vină cu alte pretenţii, interveni eu.

— Nu mai poate, Mr. Bertram, răspunse Fleet. Ne-a arătat că nu are de gând să ne elibereze şi ştie că o a doua pretenţie n-ar avea succes. Şi eu sunt de părere să ne eliberăm cât mai repede. Fleet s-a rostogolit din nou spre Marian şi-şi reluă activitatea. Cum nu mai trebuia să ne temem de urechi indiscrete, tăceam şi ascultam zgomotele de afară.

Fleet se străduia, dar trebuia mereu să ia pauză, legăturile noastre erau prea strânse şi nu voiau să cedeze. În sfârşit după două ore a reuşit totuşi. Legăturile de la mâinile lui Marian slăbiseră aşa încât le-a putut da jos singur. Curând îşi desfăcu şi legăturile de la picioare apoi ne dezlegă pe mine şi pe Fleet. Nu aveam arme dar sentimentul dea nu mai fi legat ne dădea convingerea că în curând vom fi în totală siguranţă.

Eram siguri că Rhula s-a dus personal în oraş ca să ia în primire comoara. Era atât de lacom, încât nu putea s-o încredinţeze altcuiva. Deci cei doi servitori erau singuri pe insulă. Cu ei ne-am fi descurcat uşor, dacă n-ar fi fost câinii.

În timp ce cercetam uşa, noi discutam încet, cum să-i neutralizăm pe cei doi paznici şi pe câini. Când Marian spuse:

— Mă voi furişa singur sus, să văd dacă pot găsi armele noastre. Poate Rhula le ţine în camera lui. Dacă le recuperăm, nu mă mai tem de nici un câine.

— Nu cred că le vei găsi în cameră, am spus eu, va fi ştiind că poate va fi vreodată o percheziţie şi armele l-ar putea trăda, mai ales

că prietenii noştri le pot recunoaşte uşor.

— Ai dreptate, Robert, dar atunci unde să le caut? În tot cazul trebuie să încerc. Dacă dau peste indieni, voi îmi puteţi veni în ajutor.

Uşa era închisă pe dinafară doar cu un zăvor. Fleet mai avea un briceag cu lama destul de lungă. Pe când încerca să se elibereze nu-l putea ajunge. Cu el încercarăm să găurim lemnul uşii, ca să putem împinge zăvorul. Am reuşit. După un sfert de oră am deschis uşa fără zgomot. Ieşirăm. În faţa noastră era întuneric, aşa că înaintam pe pipăite. Ajunserăm la o scară. Marian urcă încet şi ajunse la o trapă, care din fericire nu era închisă şi se putea uşor deschide. De sus venea o lumină puternică. Marian a cercetat cu atenţie împrejurimile. Nevăzând pe nimeni, ridică uşor trapa mai sus, pentru ca noi să putem ieşi la nevoie.

Cei doi servitori erau afară, iar în bungalow domnea o linişte nefirească. Urcai şi eu până la trapă, în urma lui Fleet. Am văzut un mic coridor şi pe Marian care tocmai deschidea o uşă în stânga şi se uita prudent prin ea. El o închise şi a mers la cealaltă. După ce a deschis-o ne-a făcut semn şi dispăru în cameră. Noi am rămas pe loc ascultând.

Peste câteva minute s-a întors cu armele noastre în mâini. Ni le-a dat, şoptind:

— Cei doi servitori sunt în grădina din faţa verandei şi veghează. Câinii sunt cu ei. I-am putea uşor împuşca, dar aş evita aceasta. Şi apoi Rhula se poate întoarce în orice clipă. Deocamdată ne ascundem în casă, poate pe aici să fie un pod. Acolo nici câinii nici oamenii nu ne pot face nimic, mai ales că avem armele.

O scară îngustă, dispusă lateral ducea în sus. Bungalow-ul n-avea etaj, aşa că am ajuns la un pod destul de scund. O uşă mică închidea intrarea la pod, sus putându-ne baricada uşor. Între acoperiş şi pereţi la îmbinări erau deschideri mari pentru aerisire. De aici noi puteam observa totul în voie. Dacă stam culcaţi puteam să-i văd şi pe cei doi indieni din faţa verandei.

Neliniştea câinilor i-a făcut atenţi pe cei doi paznici, care s-au ridicat şi au strigat ceva animalelor. Acestea s-au năpustit în casă alergând la scara din beci. Dar indienii râseră încet şi-şi chemară cânii înapoi, crezând probabil că ne simt mirosul acolo jos. Ei nu-şi puteau imagina că noi am evadat şi probabil le era interzis să vină la noi. Totuşi, unul din ei deschise trapa şi coborî. După un scurt timp se întoarse liniştit şi închise din nou accesul spre pivniţă. Cei doi ieşiră din nou afară aşezându-se pe iarbă. Aşteptau tăcuţi. A mai trecut o oră până când în sfârşit a venit Rhula. Îl însoţea nepotul lui Mr. Tomkins. Rhula era foarte agitat, ceea ce ne-a făcut să zâmbim. Se vedea că Thomson îl refuzase.

La un semn şi la un ordin al lui Rhula, servitorii au sărit în sus şi au

dispărut în desiş. Probabil aveau sarcina să observe ţărmul. Negustorul şi Floran se aşezară pe verandă. Din păcate nu-i puteam vedea dar în schimb auzeam tot ce vorbeau:

— Aşa Mr. Floran, vreau să vă spun ceva, strigă Rhula brusc, enervat, ştiţi ce am în mână? Un mic pistol, nu-i aşa? Da, dragul meu, intenţionat v-am atras aici, pentru că vreau să discut serios cu dumneavoastră. Unde este comoara pe care aţi furat-o azi noapte de pe iahtul lui Fleet?

Nepotul a făcut pe miratul.

— Dar Mr. Rhula, chiar credeţi că aş fi putut-o fura aşa repede? Doar nu sunt magician.

— Nu vorbi prostii, Mr. Foran. Ştiu că aveţi comoara. Chiar acum vin de pe iaht şi mi s-a spus că comoara a fost furată în cursul nopţii. Mr. Fleet mi-a dat o scrisoare, pe baza căreia căpitanul trebuia să-mi înmâneze comoara. Ori acesta mi-a spus, că comoara a fost furată. Asta-i mâna dumneavoastră. Comoara îmi aparţine mie mă înţelegi? Vreau să o am şi dacă nu mi-o daţi vă împuşc pe loc.

— Mr. Rhula vă înşelaţi, eu nu am comoara, răspunse Floran liniştit, de ce nu mi-aţi spus acest lucru la hotel? V-aţi fi putut convinge acolo că nu-i la mine, comoara.

— Aşa voi face, dar în timpul acesta sunteţi prizonierul meu, aici pe insulă. Când voi cerceta camera dumneavoastră, voi găsi scrisoarea pe care aţi lăsat-o, în caz că vi se întâmplă ceva pe insula mea. Da, Rhula este mai viclean ca dumneavoastră. Acum rămâneţi aici şi nu vă împotriviţi altfel vei avea necazuri.

Rhula fluieră ascuţit. Imediat a venit un servitor, căruia Rhula îi ordonă să-l închidă şi să-l lege pe nepot. După aceasta, Floran a fost dus într-un alt beci. Am auzit cum s-a închis uşa.

Fără a se mai interesa de noi, Rhula părăsi din nou insula, vrând să percheziţioneze camera de la hotel a nepotului. Nu ne era clar, cum voia să facă aceasta.

Mai aşteptarăm o jumătate de oră, până când puteam crede că Rhula a ajuns la Bombay, după care am coborât pe furiş din pod. Voiam mai întâi să-i prindem e cei doi indieni, după care dacă puteam să-i închidă şi pe cei doi câini undeva.

Am avut mare noroc. Când Marian ajunse primul la capătul scări şi se întoarse tocmai venea indianul care-l legase pe Floran. La vederea lui Marian încremeni, dar mai înainte ca să poată face vreo mişcare o directă la culcat la pământ. Omul era KO. Într-o clipă l-am legat cu propriile lui frânghii, ce le purta asupra sa. După ce l-am legat l-am dus în beciul în care am fost noi închişi.

— De javrele astea, nu ne-ar păsa spuse Marian, poate reuşim să-l atragem aici, fără sa că-şi aducă câinii.

— Voi încerca să fluier şi eu ca Rhula, zise încet Fleet, poate vin

aşa. Dacă vin câinii va trebui să-i împuşcăm, nu putem face altceva. Poate că bestiile acestea au omorât deja prea mulţi oameni de afaceri, domnilor.

Această idee o aveam şi eu şi personal n-aş fi ezitat să nimicesc aceşti câini. Dar Marian voia să-i prindă.

Fleet scoase un fluierat ascuţit. După câteva secunde apăru celălalt servitor care se uită în toate părţile.

Era într-adevăr însoţit de câini.

— Nu ajută la nimic, Robert, trebuie să tragem, mi-a şoptit Marian încet. De altfel tocmai l-am văzut pe Pongo, acolo în desiş.

Se pare că şi câinii l-au mirosit căci…na, tocmai fug acum spre desiş. M-am speriat grozav. Pe Pongo l-am crezut pierdut. Nu-i putea învinge deodată pe cei doi câini. Dar Marian şi Fleet văzând pericolul în care se afla Pongo ocheau pe cei doi câini, când răsunară focurile de pistol. Am văzut cum un câine în plină goană s-a prăbuşit. Gloanţele l-au lovit în ceafă. Se mai zvârcoli puţin apoi încremeni, era mort.

Între timp, al doilea câine ajunse şi el la Pongo. Pongo nu era înarmat. Îl prinse pe câine de beregată cu mâinile sale puternice, ţinându-l departe de propriul corp, o dovadă a forţei de care dispunea uriaşul Pongo.

Indianul se opri încremenit. Nu ştia împotriva cui să pornească. Când s-a hotărât şi a vrut să sară la noi, era prea târziu. Marian l-a făcut KO. Imediat a fost legat şi dus în beci.

Între timp Pongo sugrumase câinele. Acum l-a aruncat departe de el şi a venit spre noi ca să ne salute.

Pongo ne-a spus că nu ne-a scăpat din ochi toată ziua precedentă, aşteptând ocazia favorabilă pentru a ne salva. Doar din cauza câinilor nu a putut veni mai repede ca să ne salveze, altfel ar fi încercat să ne elibereze la prima plecare a lui Rhula, de pe insulă.

L-am eliberat şi pe nepot, care a fost foarte mirat să ne vadă liberi pe insulă.

— Fugiţi repede la hotel şi împiedecaţi-l pe canalia asta de Rhula să vă scotocească prin cameră i-a spus Marian. Ne întâlnim mâine seară pe terasa hotelului, noi urmăm să plecăm de abia mâine dimineaţă devreme.

— Este adevărat că vi s-a furat comoara, Mr. Fleet? întrebă Floran. El credea că noi nu ştiam de el şi m-am mirat că Marian îl lăsa aşa uşor să fugă.

— Nu s-a furat, răspunse Fleet, v-am spus deja că la mine pe iaht este mai în siguranţă decât la o bancă.

— Atunci o mai aveţi?

— Evident, nu ne lăsăm escrocaţi de orice hoţ, domnul meu.

V
TRUCUL LUI MR. FLORAN

DUPĂ CE NEPOTUL A PĂRĂSIT INSULA, Fleet spuse:

— Nu vă pot înţelege, cum de-l lăsaţi să fugă?

— Pentru a avea la noapte dovada cum îşi efectuează Mr. Floran furturile. El este sigur că noi nu ştim nimic de furturile lui şi se va demasca. Astă-seară vă duceţi comoara în camera de la hotel, nu toată, ci câteva pietre preţioase. I le veţi arăta lui Floran, care precis îşi va pune complicele să le fure.

— Aş vrea să ştiu cum arată acest ajutor a lui Mr. Floran, Mr. Farrow, răspunse Fleet, credeţi că vă va reuşi vicleşugul?

— Sunt sigur, Mr. Fleet, iar cum arată ajutorul său, vă puteţi imagina. Nu v-aţi gândit la nucile de cocos?

— Ştiţi sunt cam tulbure de cap, Mr. Farrow, s-au cam precipitat lucrurile. Nu am putut să mă gândesc că voi trece prin astfel de necazuri din pricina nepotului meu. Ce mai face-ţi pe insulă?

— Să-l arestez pe Rhula, când se întoarce. Apoi anunţăm poliţia, care va face aici o percheziţie mare. Sunt convins că Rhula e un multi-asasin care-şi lichidează totdeauna la timp partenerii de afaceri.

— Da, sunt de aceeaşi părere, Mr. Farrow. Rhula va fi în curând aici. Noi nu voiam să percheziţionăm casa, noi ne-am convins doar că servitorii nu se puteau elibera singuri.

Marian scrise o scrisoare către poliţie. Nu ne-am dat numele, ca să nu fi reţinuţi cu lungi interogatorii. Aici pe insulă vor găsi suficiente probe pentru a-l aresta pe Rhula.

Peste o oră l-am văzut venind, în sfârşit. De pe ţărm, Fleet îl observa. Noi ne-am retras în cameră ca să-l aşteptăm şi să vină pe verandă. Pe faţa lui se citea o enervare mare. Nepotul trebuia să promită că nu va spune nimic de prezenţa noastră aici, pe insulă, dacă nu ar fi avut mari neplăceri.

De cum a luat loc Rhula pe verandă am apărut şi noi. Nu putea face nimic, a fost repede legat şi băgat în beciul care ne fusese închisoare. Acolo el şi servitorul său au fost legaţi în aşa fel ca să nu se poată dezlega reciproc. Pe cel de al doilea indian l-am dus în al doilea beci.

Am părăsit insula şi am vâslit spre Bombay. După o jumătate de oră eram în hotel şi-l întâlnirăm pe nepot, care ne-a spus că vrea să plece urgent.

A reuşit să-l convingem pe nepot să nu plece şi să-l aştepte pe Mr. Fleet până dimineaţa următoare când vine să-i arate nişte pietre preţioase pe care vrea să le vândă la Bombay. Floran acceptă şi am stabilit să ne întâlnim seara pe terasa hotelului. Nu am aşteptat prea mult, până când nepotul a apărut. Marian nu trimisese scrisoarea la poliţie, voia să facă aceasta după ce vom fi terminat cu nepotul.

În camera noastră, Fleet îi arată pietrele scumpe. Expresia feţei lui Floran se schimbă deodată şi deveni nervos. Era orbit de măreţia pietrelor şi promise să ne aducă dimineaţă un cumpărător care urma să ne caute la hotel.

În faţa lui Floran, Mr. Fleet închise bijuteriile în dulapul de haine. Apoi am mers cu el jos, la cină. Nepotul nu ştia că Goliath era în cameră şi că a plecat cu bijuteriile spre iahtul lui Fleet. Îl credea foarte naiv pe Fleet.

După cină se scuză şi ne părăsi.

— Repede sus, în camera dumneavoastră, Mr. Fleet, strigă Marian, acum va încerca să fure pietrele pe care le-a văzut. L-aţi văzut ce privire avea?

— Da. Şi ce aveţi de gând, Mr. Farrow, îl daţi şi pe el pe mâna poliţiei?

— Eu nu sunt detectiv sau vânător de oameni, Mr. Fleet. Dacă va da înapoi toate pietrele furate aici în Bombay, nu mă mai interesează. Aceasta este condiţia pentru el.

— Şi cum îi aduceţi asta la cunoştinţă, Mr. Farrow?

— La prânz am fost la redacţia unui ziar şi am dat la publicare un articol lung pentru mâine. Nu va apare nici un nume, dar se anunţă demascarea negustorului de bijuterii. Dimineaţa devreme îi trimit nepotului o scrisoare şi-l atenţionez asupra articolului din ziar. Dacă nu restituie nestematele furate va fi arestat. În primul rând pretind restituirea pietrei preţioase furate din templul lui Shiwa.

Între timp am ajuns la camera lui Fleet, la etajul întâi. Trapa de aerisire era deschisă, fereastra însă era închisă. Nu am făcut lumină şi am aşteptat pe întuneric, să vedem ce se va petrece. Eram şi eu curios la ce fel de ajutor se referea Marian. Eu m-am gândit la un pitic foarte mic, care adora nucile de cocos.

Nu aşteptarăm mult şi la trapa de aerisire văzurăm deodată o umbră mică. Pătrunse repede în cameră şi ţopăi spre dulap. În acel moment, Marian aprinse lanterna. Spre marea mea uimire am văzut o maimuţă mică şi delicată ce se oprise zăpăcită uitându-se speriată la noi. Marian scoase din buzunar o bucată de nucă de cocos şi i-o întinse. Lacomă, maimuţa o înhăţă sări repede la fereastră, se strecură prin trapa de aerisire şi dispăru într-o clipă. Am deschis geamul. Marian şi cu mine ne-am aplecat afară şi la lumina lanternei lui Marian, am văzut maimuţica. Ea se căţărase pe burlan şi a dispărut imediat în camera de deasupra noastră.

— Genială idee cu maimuţica asta, acum chiar că l-aş respecta pe nepot, dacă nu ar fi comis furturile astea. Ei, vorbesc eu cu el, să vină numai jos.

— Mai bine aşteptăm dimineaţa, Mr. Fleet. El nu mai vine jos, nuca de cocos I-a dezvăluit totul. Încă în noaptea asta va încerca să fugă,

explică Marian.

— Dar atunci dispar şi bijuteriile, răspunse Fleet cu teamă, trebuie să facem ceva.

— Nu este cazul, Pongo veghează toată noaptea. Are aprobare de la Blackton să stea pe coridorul de sus. Ne putem culca liniştiţi, mâine devreme începe finalul.

Ne culcarăm. Dimineaţa următoare, un chelner a bătut la uşa noastră şi ne înmână o scrisoare. Marian o deschise. Era de la nepotul lui Mr. Tomkins. Acesta tocmai primise ziarul şi scrisoarea lui Marian şi acceptă condiţiile puse. Doar piatra din pagodă dispăruse, dar el nu mai avea timp să o caute. Poate este în camera în care din fericire Rhula nu a putut intra. Celelalte pietre preţioase le va pune pe masă. Ne mulţumeşte că nu este arestat şi vrea acum să dispară, căci datorită articolului poliţia putea să apară în orice clipă.

Tot dimineaţa poliţia a primit şi scrisoarea lui Marian cu dezvăluirile referitoare la Rhula. Precis poliţia era în drum să-l aresteze şi se va minuna când va descoperi munca noastră.

Ne-am îmbrăcat repede şi am alergat la camera lui Floran. Într-adevăr pietrele erau pe masă, dar piatra din pagodă lipsea. Nu ştiam ce să credem. Să căutăm nu mai aveam timp, poliţia putea veni în orice moment şi nu doream să fim surprinşi aici. Din camera noastră l-am sunat pe Blackton şi-i spuserăm doar numărul camerei nepotului. Când directorul a ajuns acolo sosea şi poliţia.

Mare le-a fost mirarea la găsirea bijuteriilor, dar se renunţă la urmărirea lui Floran, pentru că el era nepotul lui Mr. Tomkins. Nimeni nu ştia că el furase piatra lui Shiwa. Această piatră nu s-a găsit în cameră şi s-a considerat că a luat-o cu el.

Dar nu era aşa. Trebuia să ne împachetăm lucrurile. Tocmai mi-am legat rucsacul când un strigăt înviorat a lui Marian m-a făcut să mă întorc. În mijlocul mesei stătea maimuţica nepotului şi-şi întindea mânuţa către Marian, cerând încă o bucată de nucă de cocos. Marian mai avea în buzunar o bucată şi I-o întinse, spunându-mi să închid clapa de aerisire.

Am făcut-o, dar maimuţa părea să nu aibă chef a ne părăsi. Stăpânul ei plecase, fără a de mai interesa de ea. Am mângâiat-o şi am observat că în mâna stângă ţinea ceva strâns. Când am întins mâna mi-a pus în palmă piatra lui Shiwa.

Am împachetat-o cu grijă şi am trimis-o prin Goliath înapoi preoţilor.

Pe mica maimuţică am luat-o cu noi pe iaht. O îndrăgisem şi nu voiam s-o lăsăm singură în Bombay. În scurt timp deveni tovarăşa noastră de nedespărţit, aducându-ne multă veselie pe drum. Învăţată de Floran să fure, fura şi pe iaht tot ce sclipea. Marian o dezvăţă curând şi a făcut din ea un animal bine educat.

Înainte de prânz ne-am despărţit de Mr. Fleet, care voia să călătorească în Europa. Cu el am avut aventuri interesante şi speram ca la Kartum pe Nil să ne vedem sănătoşi.

Mai târziu am aflat că Rhula a fost o frumoasă captură pentru poliţie. La percheziţia care s-a făcut s-au găsit lucrurile furate şi multe bijuterii, care au aparţinut unor pretinşi înecaţi. Rhula a recunoscut şi cum am aflat noi mai târziu din ziar a fost condamnat la moarte pentru crimă.

Noi am plecat spre nord, voiam să ajungem la Karachi. Marian a auzit în Bombay, ceva despre un pelerin ciudat, pe care voiam să-l vizităm.

Aventurile submarinului Dox 192

Hans Warren

I
GROTA DIAVOLULUI

ÎN MOD NEASTEPTAT, plecarea noastră din Calcutta s-a amânat cu câteva zile. Pe când stam în ultima seară împreună cu comisarul Cherlow sărbătorind întrucâtva despărţirea noastră şi luarea de rămas bun, când comisarul Cherlow aminti de grota diavolului.

Tresăririm. Comisarul Cherlow îşi continuă povestirea: „... şi de aceea v-aş recomanda să faceţi un popas la Nidnapur. Sunteţi acolo în trei ore cu trenul. Precis vă va interesa, trebuie să vedeţi aceste grote ale diavolului."

— După părerea indigenilor acolo stă diavolul, domnule comisar?

— Da. Şi sincer să spun şi eu m-am îngrozit puţin, când am vizitat-o. Acel urlet subteran, care începe brusc se aude ca şi cum ar răcni diavolul. Evident că eu nu cred în aşa ceva, dar nu-mi pot explica sunetele.

— Totul are o explicaţie, Mr. Cherlow. Dracul nu există. Sunetele pot fi produse de vreun curent de aer, aşa cum se întâmplă şi în alte grote.

— Am avut şi eu aceiaşi părere, dar mi-am schimbat-o după ce am vizitat mai amănunţit grota. Acum cred că acolo, în spaţiile subterane mai adânci s-ar afla un animal nedescoperit până acum. Nimeni nu îndrăzneşte să coboare mai jos.

— Ah! Acum înţeleg, zise Marian, grota este spaţioasă şi foarte lungă, aşa este?

— Da, e un adevărat labirint de coridoare, ganguri şi grote. Vizitatorilor li se arată mai ales locul unde se aude urletul dracului. Este interzis de a intra în celelalte ganguri, paznicii spun că mai mulţi oameni care s-au aventurat să afle cauza sunetelor, nu s-au mai întors.

— Devine din ce mai interesant, Mr. Cherlow. Spuneţi că au dispărut oameni? Poliţia nu a întreprins nimic?

— Ba da, Mr. Marian, sau cercetat grotele şi gangurile, dar fără succes.

— S-a coborât în galeriile situate mai jos?

— Cum vă gândiţi la aşa ceva? Ele sunt atât de adânci, că nici cea mai lungă funie nu ar ajunge acolo, colegul meu Terman, mort din păcate într-o călătorie de inspecţie, mi-a raportat cu lux de amănunte. El este de părere că dispăruţii s-au aventurat prea mult înainte şi au căzut într-o grotă. Că i-ar fi luat diavolul este bineînţeles o prostie. Asta susţin indigenii dar un european nu poate concepe aşa ceva.

— Şi dumneavoastră vreţi ca noi să inspectăm grota, Mr. Cherlow?

— Nu s-o cercetaţi, v-am atenţionat doar asupra ei. Poate veţi găsi

o explicaţie pentru sunetele acelea ciudate.

Marian m-a privit întrebător. Dădui afirmativ din cap. Comisarul reuşise să ne trezească interesul.

— Bine, deci, facem o escală la Nidnapur Mr. Cherlow. Veniţi cu noi?

— Nu. Din păcate am aici de lucru. Dar dumneavoastră v-aş ruga să mă vizitaţi după ce vă întoarceţi la Calcutta. Dacă plecaţi dimineaţa seara puteţi fi înapoi.

— Bine, aşa vom face. Când pleacă trenul spre Nidnapur?

— La ora şapte Mr. Marian. În Nidnapur însă este destul de nesigur, iar comisarul Karbes are mult de lucru. Este vorba de breasla cerşetorilor. În anumite zile, sefii lor se adună şi-l aşteaptă acolo pe Brama lor.

— Să zicem pur şi simplu regele cerşetorilor.

Marian întrebă..

— Este permis de guvern?

— Dar ce putem face, Mr. Marian. Breasla cerşetorilor este aşa de ramificată încât nu poate fi niciodată distrusă de tot. Nici o altă breaslă nu are atâţia membrii şi simpatizanţi S-a ajuns până acolo că şi-au trimis delegaţi la guvernatorii statelor lor şi-şi depuneau pretenţiile lor, care până la urmă trebuiau acceptate.

— La dracu, dar breasla aceasta are putere, nu Mr. Cherlow?

— Aşa este.

— Şi de ce am fi în nesiguranţă la Nidnapur, Mr. Cherlow?

— Cei mai mulţi cerşetori îi urăsc pe străini, pe europeni, chiar dacă de la ei câştigă cel mai mult. În astfel de zile sunt agitaţi şi conştienţă că europenii le-au răpit libertatea. Pe străzi mişună tot felul de indivizi. Albii nu se prea arată pe cât posibil, există vreun pericol de a avea altercaţii cu indigenii.

— Cine-i de fapt acest Brama, acest rege al cerşetorilor, Mr. Cherlow?

— Nu ştim, cerşetorii îi ţin numele secret. Chiar aş crede că nici ei nu-l cunosc. Ei se adună noaptea într-o văgăună şi Brama le vorbeşte. Nu ştim dacă li se arată mascat sau nu. Ei nu povestesc de aşa ceva, iar străinilor albi nu li se permite să asiste.

— Şi dacă cineva ar îndrăzni totuşi?

— Ar fi ucis şi ar dispare fără urmă.

— Hm. Tocmai acum să mergem noi acolo să vizităm grota?

— Dar voiaţi să plecaţi Mr. Marian. Dacă aţi mai putea aştepta opt zile, aţi fi mai în siguranţă la Nidnapur.

— Nu putem aştepta. Sau renunţăm sau ne asumăm riscul. Dacă acum este prea periculos la Nidnapur, mai bine renunţăm Mr. Cherlow.

— Grota dracului este afară din localitate, domnilor, de fapt nici nu

este nevoie să intraţi în oraş. Dacă mergeţi cu trenul, gara de acolo este la marginea localităţii. Cred că ar fi cel mai nimerit ca mai înainte să luaţi legătura cu comisarul Karbes, el ar putea să vă dea mai multe sfaturi. Este mai informat în această problemă ca mine.

— Poliţia este departe de gară?

— Nu, doar la trei patru minute de mers pe jos. Dar ajunge ca să daţi peste cerşetori.

— Atunci telefonaţi-i domnului Karbes ca să ne trimită o maşină la gară. Cred că totuşi, cerşetorii evită poliţia.

— Este adevărat, poliţiştii nu sunt inoportunaţi nici dacă ar sta în mijlocul a mii de cerşetori.

— Atunci, dacă Mr. Karbes ne trimite o maşină, nu mai avem probleme.

— Aveţi dreptate, îl sun mâine. Pa la zece ajungeţi la Nidnapur şi maşina va fi deja acolo.

Cherlow părea să se bucure de hotărârea noastră. Rămase însă fără grai când Marian îi spuse că vrea să luăm cu noi şi pe ghepardul nostru îmblânzit Maha.

— De ce vreţi să-i luaţi cu dumneavoastră pe Maha. Mr. Marian întrebă el.

— Ca să cercetăm grota, Mr. Cherlow, Maha găseşte mai uşor urmele decât noi.

— Dar va face vâlvă prezenţa lui la Nidnapur, Mr. Marian.

— Dacă-l conduce Pongo nu se întâmplă nimic. Şi-n plus va fi bine dacă Maha va fi cu noi. Indienii se tem de sălbăticiuni mai mult ca de oameni. Ne-au dovedit-o adesea.

— Mă gândesc doar să nu-i incite şi mai mult Mr. Marian.

— De ce, Maha este ca un câine, nu are treaba cu alţi oameni fără ordinul nostru.

— Ei, dumneavoastră ştiţi. Îl sun deci pe Mr. Karbes. Maşina lui vă va duce la grotă.

— Ce distanţă este de la Nidnapur la grotă, domnule comisar?

— Trei sferturi de oră de mers pe jos, cu maşina cam douăzeci de minute.

— Şi unde se adună cerşetorii?

— La dracu Mr. Marian la acest lucru nu m-am gândit. Adunarea lor nocturnă are loc foarte aproape de grotă. Asta face foarte discutabil, dacă veţi putea intra în grotă.

— Vor veni mulţi cerşetori în pelerinaj, la grote, nu-i aşa?

— Nu, din contră, le este interzis să intre în grotă cât ţine întrunirea la Nidnapur?

— Hm, deci nu este riscul să dăm acolo peste indieni. Sunt paznici acolo?

— Nu în grotă. Sunt cam zece minute de drum de la locul

paznicilor până la grota dracului. Paznicii nu vă conduc, lor le plătiţi doar taxa de intrare.

— Ei, atunci va fi foarte bine. Cum vrem să vizităm grota ziua, nu vom da de cerşetori. Nu uitaţi telefonul, nu vrem să umblăm prin Nidnapur cu Maha.

Marian îl privi întrebător pe Mr. Cherlow.

— Asta nu o ştiu nici eu, zise el, nu văd ce ar avea împotrivă. Puteţi doar încerca.

— Îl luăm în orice caz. Îi spun lui Pongo să-l aducă de pe iaht, acum.

— Mai rămaserăm două ore împreună.

Rămaşi singuri în camera noastră de hotel l-am întrebat pe Marian dacă vedea atât de interesantă această grotă, încât să merite să facem o călătorie periculoasă acolo.

— Mi-am amintit câte ceva, Robert. Comisarul pare să urmărească aşa ceva cu propunerea lui. Nu vrea să ne spună, probabil îi este ruşine de gândurile lui. Ai auzit ce a spus să-l sunăm când ne întoarcem de la Nidnapur, în plus a fost şi el de două ori acolo. Odată cred eu că ar fi fost suficient.

— Ah, înţeleg acum Mariane, de asta vrei să-l luăm pe Maha cu noi aşa este nu?

— Da, vreau, să cercetăm bine grotele. Pentru aceasta ne trebuie frânghii, baterii de rezervă pentru lanterne şi hrană destulă. S-ar putea să petrecem acolo mai multe zile.

— L-am anunţat deja pe Pongo să ne aştepte cu bagajele la gară. Nu trebuie să ştie nimeni. Ce avem de gând. Pongo îl va aduce şi pe Maha şi va rezerva un compartiment întreg.

În dimineaţa următoare, cu un sfert de ceas înaintea plecării trenului eram deja în compartiment. Maha crease deja o oarecare rumoare. Priviri curioase ne urmăreau, pe când mergeam spre tren. Era doar bătător la ochi, cum un european merge pe străzi cu un astfel de animal. Pe drum, la unele staţii, indigenii încercau adesea să intre la noi, dar fură respinşi de conductor. Cum trenul se umplea şi în celelalte compartimente se stătea deja în picioare, indigenii începură să murmure contra noastră. Marian îi permise conductorului să lase la noi în compartiment câţiva pasageri, dar pe cât posibil să fie albi.

— La staţia următoare s-au urcat doi englezi şi doi indieni. Pe când englezii ne mulţumiră politicoşi că le-am permis să stea cu noi, indienii de abia ne salutară şi rămaseră muţi în colţul lor. Pe Maha, care era culcat la picioarele lui Pongo îl neglijau.

I-am privit cu atenţie şi m-am gândit la breasla cerşetorilor, de la Nidnapur. Făceau oare şi ei parte din breasla cerşetorilor? După purtarea lor părea că aşa era. Dar nu arătau a fi cerşetori. Purtau veşminte de mătase pură iar cel mai în vârstă dintre ei avea un inel

scump pe deget. Era ca un şarpe cu cap de tigru, iar ochii lui erau din pietre preţioase. Voiam să văd inelul mai de aproape dar nu voiam să-l rog pe stăpânul acestuia. L-am făcut atent pe Marian. El dădu din cap. Observase şi el inelul.

Discutarăm cu englezii. Ei erau preocupaţi de Maha şi voiau să afle de unde l-am luat. Marian le povesti întâmplarea cu pricina.

Cele trei ore de mers cu trenul au trecut repede. Când am ajuns la destinaţie ne-am bucurat foarte mult.

Englezii au mers mai departe iar indienii au coborât înaintea noastră. Când am vrut să-l urmăm conductorul ne-a reţinut în compartiment.

— Mai aşteptaţi câteva minute domnilor. Acum aici la Nidnapur europeni nu sunt bine văzuţi. Mai aşteptăm douăzeci de minute. După ce toată lumea a coborât atunci puteţi coborî şi dumneavoastră şi părăsi gara fără nici un pericol.

— Ştim, răspunse Marian, clar, mai aşteptăm. Ei sunt supăraţi pe noi, am avut un compartiment gol pe când ei au trebuit să se înghesuie în celelalte compartimente. Ar fi bine să nu ştie că şi noi coborâm aici.

M-am uitat pe peron. Nenumăraţi indieni bogat sau sărăcăcios îmbrăcaţi se înghesuiau spre ieşirea din gară.

Nu se vedea nici un european.

În sfârşit am coborât şi noi din tren. Pe când treceam prin sala gării ne-am dat seama câtă dreptate a avut Cherlow cu avertismentul său. Aici stăteau mulţi indieni grămadă iar la trecerea noastră ne măsurau cu privirile lor întunecate. Unii chiar ne-au strigat ceva dar nu am înţeles nimic. Înainte de a ajunge la ieşire atmosfera a devenit foarte neplăcută. Indienii se înghesuiau spre noi, aşa că lui Maha îi scăpă un mârâit de avertizare. Acest fapt nu-i sperie, din contra nu a lipsit mult până să ajungem al bătaie.

Deodată, la intrare au apărut trei poliţişti, doi albi şi un indian. Mulţimea de indieni s-a risipit imediat. Poliţiştii ca şi cum n-ar fi observat atitudinea ameninţătoare a indienilor, ne salutară şi ne-au condus la maşină, cu care am plecat repede.

La postul de poliţie ne-a întâmpinat un comisar tânăr.

— Ah, domnii Farrow şi Bertram, mă bucur de cunoştinţă ne-a salutat el. Aici îl văd şi pe faimosul dumneavoastră Pongo. Am auzit multe despre dumneavoastră, domnilor. Mă numesc Karbes şi sunt comisarul de serviciu. Mr. Cherlow m-a sunat azi dimineaţă devreme din Calcutta şi mi-a vorbit de planurile dumneavoastră. Vreţi aşadar să-l cătaţi pe Mr. Smith?

— Cine este Mr. Smith, Mr. Karbes, întrebă mirat Marian, după ce ne ocupaserăm locurile în maşină.

— Mr. Smith? Credeam că Mr. Cherlow v-a spus povestea lui

domnilor şi că din acest motiv aţi venit aici.

— Nu. Nu ne-a spus nimic, ne-a vorbit doar de grota diavolului şi ne-a recomandat să o vizităm pentru că este foarte interesantă.

— Nu înţeleg, Mr. Cherlow mi-a spus că poate veţi lămuri cazul lui Mr. Smith.

— Nu ne-a spus nimic, Mr. Karbes, râse Marian, acum înţeleg, nu trebuia să vizităm numai grota ci să-l căutăm şi pe acest Mr. Smith. Na, la întoarcere voi sta eu cu el de vorbă. Trebuia doar să ajungem aici, pentru că dumneavoastră urmaţi să ne povestiţi mai departe.

Comisarul se porni pe râs, iar noi deasemenea pentru modul inteligent de a ne fi păcălit.

— Colegul meu, se pare că a fost cam şiret, spuse el. Eu urmam să fiu ţapul ispăşitor în cazul când v-aţi fi supărat. Dar se pare că nu e cazul, nu-i aşa?

— Bănuiam deja, că ceva nu este în regulă cu grota dracului, Mr. Karbes. Vă rog spuneţi-ne acum despre ce este vorba.

— Pot doar să spun atât, că unul din oamenii noştri cei mai buni a dispărut fără urmă. Dar mai înainte au dispărut doi indieni şi un cercetător care s-au aventurat şi nu sau mai întors nici unul. Cu şase luni în urmă a dispărut Mr. Smith, cel mai bun om al nostru.

— Vă rog spuneţi-mi de ce s-a dus acolo şi cine l-a văzut ultima oară?

— Mr. Smith avea ziua sa liberă şi s-a dus cu încă doi poliţişti să viziteze grota. Au intrat şi au auzit urletul diavolului, iar Mr. Smith a vrut neapărat să facă cercetări şi în ciuda avertismentelor date de ceilalţi, Smith s-a târât singur într-un tunel îngust şi…. Nu s-a mai întors. Colegii l-au aşteptat dar degeaba. După trei ore s-au dus să-l caute. Au urmat gangul îngust până ce au ajuns la o prăpastie adâncă. Acolo se pare că s-a prăbuşit Mr. Smith.

— Nu s-au întreprins cercetări pentru salvarea lui domnule comisar?

— Ba da, dar fără rezultat. Jos în prăpastie nu s-au putut coborî din cauza adâncimii prea mari, are peste o sută de metri adâncime.

— Cine au fost însoţitorii lui Smith?

— Doi poliţişti indieni, numiţi Dumi şi Kalma.

— Erau de mult în serviciul poliţiei?

— De un an şi jumătate.

— Cine a întreprins căutările în acest caz?

— Atunci încă nu eram în acest post. Colegul meu Terman a condus cercetările. Mai târziu s-a accidentat mortal.

— După câte am auzit, la o inspecţie nu-i aşa?

— Da. Sincer să fiu, cred că împrejurările morţii sale au fost foarte misterioase. Maşina lui a căzut într-o prăpastie iar şoferul său s-a salvat sărind afară din maşină. Terman a căzut cu maşină cu tot în

prăpastie.

— Şoferul era indian nu-i aşa?

— Da.

— Şi unde-i acum?

— A fost concediat.

— Cât timp a trecut de atunci?

— Patru luni. Atunci s-au făcut cercetări exacte asupra accidentului. Pe întuneric, şoferul a luat-o pe un drum greşit.

— Deşi accidental s-a produs noaptea.

— Da.

— Hm. Deci acest Mr. Terman a condus atunci căutarea lui Mr. Smith. Apoi a avut un accident mortal.

— Exact cu opt zile mai târziu, Mr. Farrow.

Marian a dat din cap.

— Treaba este cam veche Mr. Karbes, mai credeţi că acum Mr. Smith mai poate fi găsit.

— Nu ne îndoim de moartea lui, vrem doar să clarificăm problema, Mr. Farrow. Vreau să vă spun ceva deschis, dar vă rog să nu spuneţi nimănui de asta…. Pe atunci lucram la Calcutta, cu Cherlow, care îmi este un foarte bun prieten. Prin el am obţinut acest post. După nenorocirea lui Smith şi moartea lui Terman, atât eu cât şi Cherlow eram de părere că nu este un lucru curat. Cherlow a făcut o legătură între cele două cazuri. Terman se grăbea să-şi termine cercetările, la întoarcerea din călătoria de inspecţie, care de fapt nu a fost aşa ceva. Terman primise misiunea să facă cercetările într-un alt caz. Ca să camufleze aceste cercetări, a motivat o călătorie de inspecţie.

— Vă înţeleg, Mr. Karbes. Aţi făcut şi dumneavoastră cercetări în grota diavolului?

— Da şi pe propria mea răspundere. Am fost de vreo cincisprezece ori în grotă şi am străbătut-o în toate direcţiile, fiind prudent să-mi marchez drumul de întoarcere. Am făcut chiar şi o schiţă cu grotele şi galeriile găsite de mine. O am aici s-ar putea să vă fie de folos în cercetările dumneavoastră, Mr. Farrow.

Marian luă schiţa şi-o băgă în buzunar.

— Aţi observat ceva în grotă Mr. Karbes?

— Veţi râde de mine, domnilor. Aveam mereu impresia că sunt observat Am văzut de două ori o umbră. Dar acum sunt convins că m-am înşelat. Eram foarte nervos.

— Aveţi linii roşii pe schiţă, Mr. Karbes ce înseamnă aceasta?

— Drumul marcat cu roşu trebuie urmat, el duce tot mai adânc. Eu eram singur şi din păcate nu mai am putut înainta. Sper să pot să vă însoţesc.

— Trebuie să vă refuz Mr. Karbes, e mai bine să nu ştie nimeni de planul nostru.

— Aveţi dreptate Mr. Farrow şi totuşi ar fi mai bine dacă aş merge şi eu. Cunosc deja o mare parte a galeriilor.

— Avem schiţa dumneavoastră şi ne putem orienta. Când puteţi să ne duceţi la grotă?

— Când doriţi.

— Atunci acum imediat. Dar să nu treceţi aproape de paznici, să nu vadă că folosim maşina poliţiei.

— Ştiţi doar că acum se întruneşte breasla cerşetorilor. Cu aceştia nu este de glumit, trebuie să fiţi prudenţi. Dar la grotă nu se duc slavă domnului.

— Ştiu. Mâine seară ne aduceţi înapoi Mr. Karbes. Mai repede nu terminăm cu cercetările.

— Şi dacă nu vă întoarceţi?

— Atunci mai aşteptaţi douăzeci şi patru de ore până să începeţi căutarea noastră. Este posibil să fim reţinuţi pe drum şi să ne întoarcem abia mai târziu.

Prânzirăm cu tânărul comisar după care ne-am urcat în maşină şi am plecat spre grota diavolului. La poalele stâncilor ne-am despărţit Pe când Karbes se întorcea la poliţie noi am străbătut văgăuna şi am căutat poteca care ducea la grotă. O găsirăm repede şi am început să ne urcăm.

II
ÎN LABIRINT

KARBES NE SFĂTUISE BINE. După o jumătate de oră am găsit mica grotă în care stăteau paznicii grotei diavolului. Indienii ne-au măsurat cu privirile întunecate, pe Maha însă cu frică. Mă temeam că ne vor interzice să intrăm cu Maha în grotă. Dar nu spuseră nimic. Am plătit taxa de intrare şi am mers mai departe. Când nu ne mai puteau auzi paznicii i-am spus lui Marian:

— Aceştia plănuiesc ceva. Ai văzut cum s-au uitat la noi?

— Clar Robert. Precis ştiau de unde venim. Am fost văzuţi în maşina poliţiei.

— Aşa de repede nu puteau fi ei informaţi. Şi apoi nu ştie nimeni ce avem noi de gând.

— Mă tem că în Nidnapur sunt multe iscoade. Indienii ţin unii cu alţi, chiar dacă au devenit poliţişti.

— Ah. Te gândeşti la Dumi şi la Kaima?

— Da. Ştii unde se află?

— De unde? Mr. Karbes a spus doar că ei nu mai sunt în poliţie.

— Aşa este. Dar unde sunt? Eu cred că ei au o mare vină în dispariţia lui Smith.

Pongo cu ghepardul în lesă mergea cu doi paşi înaintea noastră.

Deodată Maha se opri, ca şi cum ar fi să asculte, apoi merse mai energic înainte încât Pongo de abia îl putea urma. Mergeam şi noi mai repede. Fără al putea ajunge pe Pongo. Acesta tocmai dispăruse după o stâncă. Alergarăm mai repede pe potecă în sus. Conform celor spuse de Karbes trebuia să ajungem curând la grota care se găsea pe un platou stâncos şi larg. Am rămas uimiţi când după curba următoare am văzut platoul în faţa noastră şi pe Pongo stând în faţa intrării într-o grotă, abia stăpânindu-l pe Maha care voia să intre cu orice preţ.

— Ai văzut ceva Pongo întreabă Marian, după ce am ajuns la el.

— Pongo crede văzut umbră care dispare după stânca următoare, a fost răspunsul credinciosului nostru camarad.

— L-ai văzut şi a doua oară?

— Nu, Masser Farrow, Pongo fugit repede, dar umbra fugit mai repede şi Pongo nu mai văzut.

— O fi fugit în grotă, iar Maha vrea neapărat să intre. Cu siguranţă vom descoperi acolo înăuntru uşor urma „umbrei”.

— Masser Pongo crede om mult şiret şi şterge urmele. El nu aşteptat ca Masser să vine cu Maha, dar ştie că urma lui uşor de găsit.

— Atunci hai să ne grăbim, altfel chiar că ne scapă.

Marian scoţându-şi lanterna s-a grăbit spre intrarea în grotă. L-am urmat. Am ajuns împreună. Pe când Pongo îl reţinea încă pe Maha. Voiam să inspectăm grota singuri. Un tunel larg şi lung conducea în interiorul stâncii. Nu se vedea nici un om şi nu exista nici un indian, sau urme că recent ar fi intrat cineva aici.

— Acolo în spate se pare că începe grota, îmi şopti Marian.

Înaintarăm încet mai departe. La lumina lanternelor noastre nu ne-ar fi scăpat nici un amănunt. Puţin înainte de a ajunge la grotă, Marian se opri brusc şi mă luă de braţ. Tresări şi eu speriat la auzul unui urlet îngrozitor. Se părea că ar fi fost eliberaţi deodată toţi diavolii din iad.

Maha care ajunse la noi, condus de Pongo, răspunse cu un şuierat mânios. Se smucea în lesă vrând din răsputeri să intre în grotă.

— Mai departe, comandă Marian când urletul se stinse brusc. Intrarăm în grotă. Repede ca fulgerul luminile lanternelor noastre se plimbau în jur. Aici nu găsirăm nici un om. Existau însă multe ascunzători; da, ar fi fost o prostie ca cineva să încerce să se ascundă de noi, deoarece avându-l pe Maha cu noi acesta l-ar fi descoperit repede ori unde s-ar fi ascuns.

Eu m-am dus în partea stângă să inspectez, iar Marian în partea dreapta a grotei. Pongo a rămas la intrarea grotei şi ne urmărea cu privirea.

Eu m-am uitat în fiecare gol sau crăpătură a stâncii cu multă atenţie. Cum grota era destul de mare, a durat ceva timp până când am terminat cu cercetarea părţii mele. Grota avea un contur foarte

neregulat. Din grotă se ramificau o mulţime de galerii. Din tavan atârnau formaţiuni asemănătoare cu stalactitele. Unele vârfuri atingeau aproape pământul.

M-am oprit în faţa unei crăpături foarte adânci şi-l aşteptai pe Marian. Nici el nu a găsit nimic.

Luă schiţa lui Karbes şi o cercetă.

— Trebuie să intrăm în această grotă mare, Robert. Karbes a marcat-o în mod special, îmi spuse el şoptit.

— Masser, Pongo crede, mai bine cercetat mai devreme, îl auzirăm pe credinciosul nostru prieten. Maha vrea intre acolo.

— Îl lăsăm în grota cea mare să caute. De nu găseşte nimic, îl urmăm spuse Marian.

Maha nu găsi nimic în grotă, noi în schimb descoperirăm un tunel îngust. Maha voia neapărat să meargă spre stânga. Îl urmarăm. Ne conduse la o crăpătură atât de îngustă încât de abia ne-am putut strecura. Puţin mai târziu, crăpătura se lărgi, dar mai trebuia să mergem în şir. Această crăpătură mergea oarecum în jos. De mai multe ori se îngusta aşa că abia ne puteam strecura.. Făcu câteva coturi având şi porţiuni drepte, care s-au terminat într-un loc asemănător unui cazan rotund. Nici aici nu am găsit nimic. Nici un sunet. Dacă nu ar fi fost Maha cu noi aş fi crezut că nu am mers bine. Maha era tot mai neliniştit, vrând să meargă mai departe.

Marian i-a făcut un semn lui Pongo. Acesta conduse ghepardul în mijlocul grotei. Maha se opri şi adulmecă în toate direcţiile, după care alergă în cerc. Pentru mine era clar, Maha a pierdut urma. Pongo îl duse cu forţa de-a lungul pereţilor de stâncă, dar Maha părea total dezinteresat. Nu mai când ajunse iar la intrarea în cazan se smuci iarăşi, ajungând în mijlocul grotei, de unde îşi reluă căutarea zadarnică.

— Masser, omul aici şters urme, el ştia că Maha vine după el, observă Pongo.

În partea dreaptă a grotei mari descoperirăm un tunel, dar era atât de scund, încât ar fi trebuit să ne târâm prin el. Nu era însă o altă posibilitate de a ne continua drumul. De data aceasta l-am lăsat pe Maha în spate, ne mai putând să ne fie aici de nici un folos. Ne-am târât prin tunel până am ajuns la altul şi aşa am mers tot mai adânc. Pongo a făcut prin toate tunelele, prin care am trecut, marcaje pe pereţi cu creta, pentru a nu pierde drumul de întoarcere.

După socoteala mea ne târâserăm cam cincizeci de metri în jos, fără a descoperi ceva.

Tocmai voiam să-i propun lui Marian să ne întoarcem să cercetăm celelalte locuri marcate de Karbes, când Marian deodată se opri; în mijlocul tunelului, se cască o prăpastie adâncă. Dincolo de ea, tunelul continua. Prăpastia avea o lăţime cam de trei metri, aşa că la nevoie

am fi putut sări peste ea. O greşeală însă ar fi însemnat o moarte sigură. Mi se părea că aud de jos, de departe, un freamăt îndepărtat. Pongo auzi la fel.

— Acolo jos trebuie să fie o cascadă.

La un semn a lui Marian, Pongo despachetă un ghem de sfoară. Marian spuse:

— Sunt două sute de metri, dragă Robert, cred că va ajunge. Dacă nu, mai legăm un ghem.

— Crezi că este aşa de adâncă, groapa asta?

— Se poate crede, cascada este foarte departe. Ştii doar că în astfel de tunele sunetele se propaga la distanţe foarte mari.

Marian avea dreptate. El leagă lanterna sa de sfoară şi îi dădu drumul în prăpastie. O urmăream înfriguraţi. Pereţii verticali ai prăpastiei erau stâncoşi. Din loc în loc văzurăm limbi orizontale de stâncă ce ieşeau din perete. După vreo douăzeci de metri, lanterna s-a oprit la un cot al prăpastiei. Nu putea merge mai departe.

— Ţi-ar fi frică să cobori acolo, Robert, întreabă Marian.

— Eu acolo? Vrei să cercetez continuarea puţului nu-i aşa?

— Da. Frânghia este suficientă şi te putem trage afară din nou oricând vrei.

— Bine, sunt de acord. Crezi cumva. Că de la cotul acela puţul merge lateral şi nu vertical?

— Da, ar fi posibil. Dacă este aşa, cobor şi eu.

Între timp Pongo pregătise frânghia şi-o înnădise. După ce mă leagă mi-a dat drumul în adânc.

Aveam lanterna la mine şi luminam mereu în jos. Aveam un simţământ că mă apropiam de un pericol mare. După vreo cinci minute am ajuns la cot. Aveam un sprijin sub picioare. Am văzut că puţul are lateral un tunel pe o scurtă porţiune. În fund se vedea clar peretele de stâncă. M-am dezlegat şi i-am făcut semn lui Marian să coboare şi el, după care, cu lanterna în mână, am intrat în aceste tunel lateral. După vreo zece doisprezece metri am văzut o nouă fisură în stâncă, dar nu mai lată de un metru. Am sărit peste ea şi am urmat tunelul mai departe. După ce am parcurs cam treizeci de metri am ajuns la peretele de stâncă, aici se termina tunelul. Trebuia deci să mă întorc. Între timp a coborât şi Marian. I-am arătat fisura şi ne-am sfătuit ce să facem mai departe.

— Vom lăsa şi aici în jos o lanternă apoi vom vedea. Cred că umbra văzută de Pongo s-a refugiat aici; cred că a sărit peste prăpastie şi s-a salvat. Cercetările le putem continua aici şi mai târziu.

— Ai dreptate, Mariane, voiam să-ţi fac aceiaşi propunere. Cred că-i mai bine dacă…

M-am întrerupt. A răsunat iarăşi acel urlet groaznic. Toate galeriile au fost umplute de ecoul urletului, aşa că nu l-am putut localiza. Era

terifiant. Dintr-odată a încetat în aceeaşi clipă auzirăm vocea lui Pongo:

— Masser Farrow, aici sus.… repede, Pongo, frânghie…

Sfârşitul strigătului amuţi. O plesnitură ne-a făcut să ne grăbim înapoi la puţ.

Când am ajuns la intrare, frânghia noastră zăcea azvârlită la pământ la picioarele noastre.

— Hello, Pongo, ce s-a întâmplat? strigă Marian.

Nici un răspuns. Din depărtare mi s-a părut că aud şuieratul sălbatec a lui Maha.

— Ce, ce s-a întâmplat întrebai eu?

— Dacă aş şti, dragă Robert! Sper să nu fi păţit Pongo ceva. Voia să ne avertizeze, spunea ceva de frânghie şi uite-o căzută aici jos.

— Trebuie să aşteptăm aici, Pongo poate a fost silit să fugă, Mariane.

— Să sperăm că aşa este. Din fericire mai are un ghem de sfoară la el.

Tăceam şi ascultam. În puţ şi în tunel nu era nici o mişcare. Ca să economisim bateriile, am stins lanternele şi am rămas în întuneric.

Minutele treceau încet. Aşteptam deja de două ore, când urletul cel groaznic s-a auzit din nou. Aşteptarăm răbdători să înceteze, am aprins lanternele şi am privit în sus. Am văzut la marginea prăpastiei un cap întunecat, care a dispărut repede când a fost prins de razele lanternelor noastre.

— N-are rost să aşteptăm aici, trebuie să acţionăm, Robert, îmi spuse Marian. Hai să încercăm la al doilea puţ. Poate vom găsi ieşirea.

Asta n-o prea credeam, dar puteam face o încercare. Prudenţi, ca şi cum şi aici am fi fost spionaţi ne-am furişat acolo. Am luat frânghia cu noi.

III
ÎN IAD

CERCETAREA PUŢULUI a durat doar câteva minute. Nici nu trebuia să lăsăm în jos lanterna.

După vreo zece metri a apărut un cot. Fără multă vorbă m-am lăsat pe frânghia ţinută de Marian în jos. Cum lăţimea era doar de un metru puteam să-l ajut pe prietenul meu proptindu-mi spatele de pereţi. Am ajuns jos şi m-am uitat în tunelul transversal care se deschidea în faţa mea. Avea cam patru metri lungime. La capăt avea o deschidere în pământ de vreo trei sferturi de metri pătrat. Mi-am îndreptat lanterna într-acolo. Fără a se lărgi, puţul cobora oblic în adâncime. Puteam deci să-l folosim la nevoie, fără frânghie.

Mă gândeam cum o să ajungă şi Marian aici. De frânghie aveam

nevoia chiar dacă avea doar douăzeci de metri lungime.

Dar Marian găsise între timp soluţia. După ce aruncase frânghia în puţ a început să coboare prin puţ ca hornarii. Tot aşa vom putea mai târziu să ne întoarcem. După ce Marian a ajuns la mine a vrut să coboare el primul în celălalt tunel. Coborârea a fost uşoară, pentru că ne puteam propti bine de pereţi. Oblicitatea tunelului ne permitea să ne şi odihnim, când puterile păreau că ne lasă. Ajunserăm tot mai adânc. După ce am parcurs cam douăzeci de metri, Marian mi-a făcut deodată un semn ce însemna linişte totală. Sub mine auzeam tot mai tare un vuiet de apă.

Aşteptai cu răbdare. Uneori aveam impresia că auzeam şi alte sunete, dar nu mă puteam consulta cu Marian, căci ei îmi făcea mai departe semn să tac.

Ne-am stins lanternele. Aveam impresia că simt miros de ars. Da, nu m-am înşelat, undeva ardea an foc de lemne. De ce s-a oprit Marian din coborâre?

În sfârşit, mi-a făcut semn să cobor cu prudenţă. După ce am parcurs cam trei metri, tunelul se termina în faţa mea într-o fisura de circa doi metri înălţime. L-am găsit pe Marian. Mai în faţă am văzut o lumină roşiatică şi am auzit un murmur înfundat de voci. Marian îmi şopti la ureche:

— Suntem pe drumul cel bun. Robert, acolo este iadul dracului. Probabil vom avea ceva surprize.

Înainte de a putea răspunde, Marian a mers mai departe L-am urmat la fel de prudent. Ne-am apropiat tot mai mult de deschiderea din stâncă şi tot mai clar vedeam lumina focului. Fumul îmi irita deja nervii olfactivi şi mă temeam să nu strănut. Mă abţineam cu toată puterea să nu strănut. Puţini paşi ne mai despărţeau de deschiderea din stâncă. M-am oprit fără să vreau.

Marian merse mai departe. A ajuns la deschidere, se uită atent în jur, după care mi-a făcut un semn.

Când am ajuns la el, deschiderea din stâncă avea cam trei metri înălţime. În faţa noastră era e grotă mare, în al cărei mijloc ardea un foc de lemne.

În jurul lui şedeau cam douăzeci de indieni zdrenţăroşi. La o parte pe un loc mai înalt, şedea un indian singur ce purta o rasă ca de călugăr. Deasupra focului atârna un ceaun mare, din care din timp în timp zdrenţăroşii se serveau cu mâncare, folosindu-se doar de mâini.

„Breasla cerşetoriilor” îmi trecu prin minte.

Îi observarăm cam o jumătate de oră. Părură sătui în sfârşit. Ceaunul a fost îndepărtat iar indianul solitar se ridică şi le ţinu o cuvântare, scurtă.

Nu puteam înţelege totul, dar din vorbele sale scoteam esenţa. Vorbea de însemnătate zilei şi prorocea ascultătorilor săi, că într-o zi

vor fi din nou liberi. Atunci va trebui să fie breasla unită şi fidelă lui Brama al ei, care va aduce iar libertatea tuturor indienilor. La urmă mai spuse că la Nidnapur au sosit străini cu scopul de a tulbura sărbătoarea cerşetorilor şi că au intrat în grota diavolului ca s-o cerceteze. Ultimele sale cuvinte au fost:

— Grota diavolului este a noastră şi nu vrem pe nimeni să ne-o ia. Cel ce trebuie pedepsit de noi va fi atras şi va dispărea. Străinii îi caută pe cei dispăruţi, dar nu îi vor găsi, ci vor dispare şi ei la rândul lor.

După care a pus întrebări clare celor prezenţi. Din ele reieşea că ei erau însărcinaţii, că anual trebuiau să apară în faţa lui Brama. Şedinţa se încheie cu dispoziţia că la noapte să fie prezenţi la râpa dracului, unde Brama urma să li se arate.

Indienii se ridicară şi părăsiră încet grota. Numai unul a rămas cu Brama şi discuta ca el. La urmă amândoi au dispărut într-o fisură a stâncii, de cealaltă parte a grotei.

— Asta da vizuină de vulpi, Robert, zise Marian. Aici pare să fie iadul. Acum îmi explic eu de unde vine urletul acela îngrozitor. Apa străbate stânca şi este din când în când deviată într-un puţ şi astfel se produc acele zgomote ciudate. Am mai văzut ceva asemănător în Australia. Îţi mai aminteşti?

— Da. Mariane şi prin galeriile din stânci sunetul se amplifică foarte mult, în plus intervin ecourile. Toate acestea la un loc dau efectul acesta groaznic.

— Exact. Am mai aşteptat cam un sfert de ceas, după care l-am urmat pe acest Brama. L-ai înţeles?

— Te referi la ce a spus despre cei care au dispărut aici?

— Da. După părerea mea ei mai trăiesc. Nu cred că avem de a face cu ucigaşi.

— Atunci poate se termină totul cu bine. Crezi că-i vom găsi aici jos, undeva?

— Sper. Mai aşteptăm câteva minute, apoi…

Marian tresări puternic şi eu la fel. În spatele nostru se auzi un şuierat puternic. M-am gândit pe loc la Maha, dar cum ar fi putut ajunge aici? Voiam să scot lanterna.

— Massers, Pongo este. Masser nu trebuie avut frică.

— Pongo cum ai ajuns aici, doar n-ai avut frânghie şi ce s-a întâmplat acolo sus?

Marian şi Pongo vorbiseră atât de încet încât de-abia se auzea la trei paşi. Pongo spuse că pe când aştepta la puţ, Maha a început să mârâie încet. În clipa următoare smucitura a fost aşa de violentă de frânghie încât îi scapă lui Pongo. Acesta de abia mai avuse timp să calce, ca să evite o cădere în gol. În spatele lui zărise doi indieni care la vederea lui Maha o luară la fugă. Atunci ne strigase el

avertismentul, fiind apoi smuls din loc de Maha, care nu mai putea fi stăpânit. El s-a luat după indieni care brusc au dispărut fără urmă.

Pongo îl caută îndelung, până când Maha a descoperit un alt puţ care cobora oblic în adânc. Pongo coborî prudent având ghepardul adesea pe umeri. Aşa a ajuns el în acest tunel pe care noi l-am străbătut pe întuneric, ne putând vedea fisura îngustă din stâncă, prin care Pongo şi Maha veniseră.

Eram bucuros să-l avem pe credinciosul nostru prieten iarăşi cu noi. Am început să-i căutăm pe cei doi indieni împreună. Ştiam că ieşirea din acest labirint de grote nu era departe aşa că nu mai ne făceam griji.

Am coborât prudent în grotă. Acolo unde dispăruse Brama împreună cu însoţitorul său: aici am găsit o altă crăpătură în stâncă, în care intrarăm aprinzându-ne lanternele, căci nu mai credeam că indienii mai puteau fi acolo în galerie. Şi această galerie mergea oblic în jos. Făcea mai multe coturi, la cale noi ne opream şi aşteptam. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Zgomotul apei se apropia mereu. Deodată ne-am găsit în faţa unui pod de lemn lung cam de vreo şase metri, ce trecea peste o prăpastie. La zece metri sub el curgea un râu vijelios.

Nu am îndrăznit să călcăm pe pod până ce nu-l cercetarăm. Pongo a păşit primul pe el, dar nici acum nu se întâmplă nimic.

El se întoarse şi ne-a spus că podul este solid şi nu crede în vreo capcană. Am trecut şi noi încet peste pod, când se întâmplă nenorocirea. Pongo şi Maha erau cu doi paşi înaintea noastră, când podul se apleacă sub noi şi noi lunecarăm, în gol. Încercarăm disperaţi să ne prindem de ceva, dar nu am putut, apoi căzurăm în gol. În clipa următoare, apa se închise deasupra mea şi am fost smuls de râul acela sălbatec.

Cu greu ajunsei iar la suprafaţă. În cădere pierdusem lanterna, aşa că eram în beznă. Strigai după însoţitorii mei, dar nu am primit nici un răspuns. Apa mă purta mai departe. Nu-i simţisem încă..

Ridicai braţele şi mă îngrozii. Tavanul de stâncă era doar la jumătate de metru deasupra apei. Am fost azvârlit într-un tunel. Dacă apa se adună, eram pierdut, înecul era sigur. Observasem cu groază, că tavanul se apropia tot mai mult de suprafaţa apei. Încă vreo douăzeci de centimetri şi mă izbeam cu capul de el. Am întins braţul stâng, în faţă, să amortizez o eventuală ciocnire violentă.

Momentul temut sosi. Mă scufundai rapid, deasupra mea nu mai era aer. Se terminase, voi rezista doar cât îmi voi ţine respiraţia. Urechile îmi vuiau iar plămânii voiau să explodeze. Deodată se făcu lumină. Ajunsei la suprafaţă şi respirai cu nesaţ un aer curat şi minunat de răcoros de munte. Apa gonea printr-o mică vale roditoare, închisă de jur împrejur de stânci.

Pe mal alergau doi indieni cu beţe de bambus lungi în mâini. Mă prinsei de ele şi am fost tras pe ţărm, unde m-am prăbuşit epuizat. Cred că am leşinat câteva secunde; când am putut din nou gândi clar, eram legat de mâini. Lângă mine zăcea Marian în iarbă, iar Pongo era tocmai scos din apă. Unul din indieni ţinea un revolver îndreptat spre el, căci nu era aşa de slăbit ca noi. Trebui să accepte şi el să fie legat.

Mă ridicai şi m-am uitat după Maha. Soarta lui nu-mi era de loc indiferentă. Aş fi regretat enorm dacă credinciosul animal s-ar fi înecat.

Maha nu era de văzut. Eram speriat, ştiind că era în faţa lui Pongo, când podul se înclinase, trebuia deci să fi căzut şi el în adânc.

— Marian, Maha a dispărut, îi spusei eu prietenului meu.

Aceste vorbe îl treziră şi se ridică cu iuţeală.

— Dacă Maha s-a înecat, canaliile acestea o vor plăti scump, strigă el. În agitaţia ce-l cuprinse, vorbise nemţeşte, limbă cunoscută puţin şi de Pongo. Acesta zâmbi ca şi cum n-ar fi fost nimic şi spuse tot în germană:

— Masser nu are frică pentru Maha. Maha s-a salvat cu săritură, Pongo văzut, cum el ajuns în gang.

Respirai uşurat. Dacă soarta lui era nesigură, puteam totuşi spera că mai trăia. La fel gândea şi Marian. Dar nu am mai putut continua discuţia, pentru că la un semn al însoţitorilor noştri a trebuit să ne ridicăm şi să-i urmăm. Însoţitorii noştri nu erau alţii decât acei care ne-au salvat, dezarmat şi legat. În faţa noastră se vedeau câteva bungalow-uri, spre care ne îndreptam, cu cei doi indieni. Spre mirarea noastră, pe veranda unui bungalow am văzut doi albi, care ne priveau şi ei miraţi. Nu spuseră nici o vorbă, aşteptând pe semne să vadă ce va urma. Nu erau legaţi dar n-aveau arme asupra lor.

Am fost conduşi pe veranda unui bungalow mai mare. Unul dintre indieni a intrat în casă, dar s-a întors imediat şi s-a aşezat lângă noi. Peste vreo două minute, s-a ivit indianul pe care-l văzuserăm în grotă, ţinând discursul către trimişii breslei şi anume Brama. Şi acum purta rasa de călugăr.

Ne-a privit îndelung apoi s-a aşezat într-un fotoliu. Ne-a făcut semn cu mâna să ne aşezăm şi noi. I-am acceptat invitaţia doar Pongo rămase în picioare, aşteptând.

La un semn al indianului mâinile ne-au fost dezlegate. Apoi acesta ne explică:

— Nu încercaţi să vă eliberaţi, pentru că sunteţi atent supravegheaţi şi aţi fi împuşcaţi pe loc. Aici vă găsiţi în iad.

Vorbise în engleză. Marian îi răspunse zâmbind:

— Dacă iadul aşa arată, n-avem de ce ne teme.

— Cine a intrat odată în iad nu-l mai poate părăsi, spuse apăsat indianul.

— Aşa şi de ce suntem noi reţinuţi aici?

— Aceasta nu trebuie să o ştiţi. V-aţi băgat în nişte treburi care pentru voi sunt periculoase. Dincolo mai sunt doi blestemaţi, nici ei nu au vrut să se căiască, unul a dispărut, celălalt a avut intenţia să ne trădeze şi nici el nu s-a mai întors.

— Şi ce avem noi de făcut aici în iad, întreabă Marian.

— Nimic. Vă puteţi petrece timpul cum vreţi, dar orice încercare de eliberare se pedepseşte cu moartea. Aceşti doi paznici nu sunt singuri, jos în vale sunt mai mulţi, să încercaţi numai să fugiţi. Eu nu vreau moartea nimănui, dar dacă nu ascultaţi nu am ce face. Primiţi mâncare bună în rest puteţi face ce doriţi.

Valea este închisă de pereţi de stâncă abrupţi, care nu pot fi escaladaţi. Există o singură cale pe care însă n-o veţi găsi niciodată. Vă puteţi alege un bungalow şi locui acolo. Când vă cer să mă vizitaţi, atunci trebuie să veniţi.

Trebuie să recunosc indianul mi-a plăcut. În ochii lui nu era ura pe care o vedeam adesea la indieni, expresia lui vădea bunătate. Am crezut că este vorba de un preot.

— Mergeţi acum şi alegeţi-vă locuinţa, am să vă chem mai târziu aici.

— Putem vorbi cu ceilalţi albi, întreabă Marian?

— Da şi ei sunt prizonieri ai iadului. Am spus că puteţi face ce doriţi.

Acum a fost rândul lui Pongo să fie dezlegat. A înţeles ce s-a vorbit, faţa-i era satisfăcută. Adversarii noştri nu ştiau ce forţă zăcea în el, altfel ar fi fost mai prudenţi.

Ne-am ridicat şi am părăsit veranda. La început am mers la cei doi albi.

— Bine aţi venit în iad, domnilor. Ne bucură, să avem în fine, oameni noi în societatea noastră.

Marian a luat gluma cu mult umor. Îi salută amabil pe cei doi.

— Presupun că sunteţi Mr. Smith?

— Aşa este, m-aţi căutat cumva pe mine?

— Da şi după cum vedeţi v-am găsit.

— Văd, râse Smith. Pot să vi-l prezint pe prof. Tolgas, tovarăşul meu de suferinţă. El este de şapte luni aici, în iadul acesta, domnilor.

Marian a făcut prezentările. Am luat loc pe verandă şi ne-am povestit întâmplările prin cam am trecut Apoi cei doi au făcut la fel. Profesorul a fost ademenit într-un tunel lateral şi imobilizat, cu el indienii au avut o treabă uşoară. Cu Smith treaba a fost alta, el credea de mult că în spatele grotei diavolului se ascundea ceva şi-i bănuia pe cerşetori.

Dumi şi Kalma, cei doi colegi indieni, ştiau de aceasta Smith nu ştia că cei doi erau trădători şi că intraseră în poliţie doar ca să facă

spionaj. Ei au aflat de bănuielile lui Smith şi l-au convins să exploreze împreună grota.

Când au intrat în grotă cei doi indieni l-au doborât.

— Cei doi indieni care v-au capturat au fost, domnilor Dumi şi Kalma. Mda, am controlat toată valea dar până acum nu am găsit nici un drum de salvare. Am văzut că aici locuiesc zece indieni în afară de acest Brama şi cei doi paznici, ce păzesc valea.

— Şi credeţi că ne va fi imposibil să părăsim valea?

— Până acum nu am văzut nici o ieşire.

— Dar acum suntem cinci oameni zdraveni, deci doi indieni pentru unul, cu aceştia ne putem descurca.

— Da, m-am gândit la asta, dar mă tem că Brama va întări paza.

— Trebuie să ne plănuim eliberarea, zise Marian. Mă bucur că dumneavoastră şi profesorul sunteţi vii, mă temeam deja de răzbunare sângeroasă a indienilor.

— Brama nu este aşa de răzbunător, din contra este un om foarte bun. Ne-a dat şi un joc de şah pentru a ne petrece timpul liber. De multe ori am jucat şah cu el şi am fost ospătaţi regeşte. Cu toate că joc excelent nu pot să mă laud că am câştigat vreo partidă.

— Aveţi impresia de a trăi aici în paradis, râse Marian.

— Da, eu văd ca o călătorie de concediu şi cred că voi reuşi curând să mă eliberez.

— Asta nu va dura mult Mr. Smith. Ştiu sigur că în curând aveţi să vă reluaţi serviciul.

— Şi eu cred asta, Domnilor, veţi fi flămânzi, voi face pe gazda căci nu ştiţi încă rosturile casei. Peste zece minute veţi avea o mâncare bună în faţă.

Bătu din palme. Apăru imediat un indian care-l întreabă ce vrea. Smith îi spuse să aducă haine uscate şi o mâncare bună.

Peste douăzeci de minute eram în haine uscate şi aşezaţi la o masă îmbelşugată, căreia, flămânzi cum eram, i-am făcut toate onorurile.

IV
EVADAREA.

AM DISCUTAT FĂRĂ SĂ FIM DERANJAŢI. Aici noi nu ne simţeam ca prizonieri. Aveam impresia că eram musafirii regelui cerşetorilor, Brama.

— Spuneţi-ne ce scop are această breaslă a cerşetorilor, Mr. Smith, întrebă Marian.

Această grotă are o însemnătate pentru ei, nu?

— Eu bănuiesc că în spatele ei se ascunde o mişcare politică, răspunse Smith încet.

— De aceea îi tot observ. După cum v-am spus Dumi şi Kalma au

observat la rândul lor aceasta şi m-au neutralizat.

— Vă temeţi de o revoltă?

— Mai puţin. Momentul nu este prielnic de a provoca o răscoală. Gândiţi-vă la Ghandi, cum s-a păcălit cu încercarea sa. Indienii se gândesc la libertate, dar nu îndrăznesc să se ridice, cel puţin acum, încă nu. Dar trebuie să fim foarte atenţi şi să distrugem ori ce încercare de conspiraţie din faşe.

— Breasla cerşetorilor este atât de puternică încât poate fi periculoasă?

— Până acum nu, dar poate fi cândva foarte puternică. De aceea facem tot posibilul ca să împiedecăm întâlnirile cerşetorilor. Dar nu cu brutalitate, până ce nu avem dovezi clare..

— Şi încă nu aveţi aceste dovezi?

— Nu, bănuim doar că întâlnirile acestei bresle au un caracter politic.

— Dar atunci nu aveţi ce face contra lor. Dar puteţi face ceva pentru prizonieratul dumneavoastră, Mr. Smith, pentru privare de libertate, la fel domnul profesor şi noi.

— Acum voi face ceva contra lui Brama, când mă va libera. De abia aştept.

— Noaptea asta vom cerceta valea şi dumneavoastră ne veţi fi ghid, domnule Smith. Cred că vom găsi o ieşire din vale. N-aţi văzut în care direcţie merg indieni când părăsesc valea?

— Dincolo, în perete este o grotă. Am văzut adesea cum ei intrau acolo şi rămâneau dispăruţi cu orele. Brama la fel.

Bănuiesc deci că acolo este ieşirea ascunsă. Mai ştiu că grota este zi şi noapte păzită.

— Paza poate fi păcălită. Din câţi oameni se compune?

— Din doi indieni.

Marian se uită la Pongo şi zâmbi. A elimina doi paznici pentru Pongo al nostru era ceva foarte simplu.

— Vom încerca încă din noaptea aceasta să părăsim valea, spuse Marian. Cu cât vom pleca mai repede cu atât mai bine va fi. Cred că într-o bună zi Brama va dispare fără urmă.

— Şi eu cred asta, interveni profesorul Tolgas. Am văzut că el lipseşte cu lunile şi apoi apare iarăşi, dintr-o data.

— Vedeţi că am dreptate cu presupunerea mea, în noaptea asta va fi marea adunare a breslei cerşetorilor şi mâine Brama poate dispare.

— Atunci trebuie să acţionăm, Mr. Farrow răspunse Smith. Aş vrea să fie deja întuneric şi eu sper că ne va reuşi fuga. Dar mai înainte alegeţi-vă un bungalow. Brama trebuie să creadă că v-aţi împăcat cu soarta.

— Dar să fugim fără arme, Marian întrebai eu.

— Vreţi cumva să le luaţi de la Brama, întrebă Smith zâmbind.

— Clar că fără arme nu vom plece, zise Marian. Brama le va fi având undeva în bungalow-ul său, nu-i aşa?

— Ba da, ale mele cel puţin sunt acolo răspunse Smith. Dar este prea periculos, tot planul nostru de fugă se poate compromite.

— Din contra Mr. Smith, dacă avem armele ieşim mult mai uşor din vale. Fără arme nu ne putem nici măcar apăra.

— Mda, aveţi dreptate. Voi face tot ce-mi veţi cere, Mr. Farrow. La început vă conduc să vă alegeţi un bungalow.

Părăsirăm veranda. Profesorul Tolgas a rămas singur el ne având dorinţa de a mai face o plimbare. Acest lucru nouă ne convenea căci se crea impresia că Smith vrea doar să ne arate bungalow-urile. După o jumătate de oră ne-am ales o cabană mică. Primirăm de la indieni pături şi ne-am amenajat locuinţa. Nimeni nu bănuia că noi în această noapte voiam să evadăm.

Smith rămase la noi până s-a făcut întuneric. L-am sfătuit ca până la miezul nopţii să stea pe verandă ca să fie văzut. Urma ca apoi noi să ne furişăm la el!

După ce Smith ne părăsi îl întrebai mirat pe Marian:

— Nu este prea târziu dacă pornim la miezul nopţii? Trebuie doar să regăsim armele.

— Le luăm mai înainte, Robert – răspunse Marian – nu am vrut să-i spun lui Smith. El nu este aşa de prudent ca noi şi ne-ar putea trăda. Mai întâi luăm armele şi apoi mergem la el. Între timp Pongo îi va supraveghea pe paznici şi la nevoie îi va neutraliza.

Propunerea lui Marian era foarte bună. Am mai stat o oră pe verandă după lăsarea întunericului apoi ne-am pregătit să ne culcăm. Doar o jumătate de oră am stat pe paturi. După care ne-am ridicat şi am părăsit prudenţi bungalow-ul printr-o fereastră mică din spatele acesteia.

În vale era beznă totală. Nouă ne convenea, căci era un aliat bun, de minune.

Memoraserăm amplasamentul locuinţei lui Brama şi speram să o găsim uşor. Pongo urma să ne conducă acolo, noi urmând să ne luăm armele pe când Pongo îi observa pe paznici.

Ne-am furişat de-a lungul peretelui de stâncă. Din când în când auzeam paşii paznicilor care patrulau prin vale. Ne opream când vreunul se apropia, odată trebui chiar să ne aplecăm, pentru a nu fi văzuţi. În sfârşit, am ajuns la bungalow-ul lui Brama. În ciuda întunericului l-am recunoscut pe verandă. Discuta ceva încet cu un alt indian.

După câteva minute de observare atentă, Marian mi-a şoptit:

— Mergem prin spatele bungalow-ului şi intrăm pe acolo. Unul din noi să acopere retragerea.

Dacă suntem văzuţi, ajută doar fuga, Atunci va trebuie să ajungem

cât mai repede la bungalow-ul nostru şi să ne prefacem că dormim.

— Dar Pongo nu va mai ajunge la bungalow, dacă Brama dă alarma.

— El va şti ce-i de făcut, să fim deci fără grijă. Hai să ne grăbim.

Ne-am furişat în spatele bungalow-ului. Una din micile ferestre era deschisă. Brama părea că se simte în siguranţă, necrezând că vreun prizonier de al lui se va furişa aici ca să-şi ia armele.

— Robert, tu rămâi afară, eu încerc să aduc armele. Sper ca să nu fie nimeni înăuntru, căci altfel este de rău.

Marian aşteaptă câteva minute, ascultând la fereastră. Vocile înfundate de pe verandă răzbăteau până la noi. Nu înţelegeam şi nici nu voiam să-i ascultăm.

Prudent Marian se strecură în încăpere. Văzui aprinzându-şi lanterna sa, pe care din fericire nu o pierduse. Raza de lumină dispăru peste câteva secunde. Cum nu a mai apărut, am înţeles că Marian a intrat în altă cameră. Eu m-am uitat în jur să recunosc împrejurimile.

Tresării. Cam la douăzeci de metri a apărut o umbră ce venea spre mine. Trebuia să fie unul din paznici care patrula prin vale. El păşi de-a lungul peretelui din spatele bungalow-ului. Umbra se apropia tot mai mult. Nu aveam unde să mă ascund. Indianul venea spre mine şi mă vedea oricum.

Repede m-am hotărât şi m-am strecurat în camera. Am rămas aici până ce a trecut paznicul de fereastră şi s-a pierdut în bezna nopţi.

— Ce este Robert, întreabă Marian, încet.

— A trecut un paznic şi a trebuit să mă ascund. Ai găsit armele?

— Încă nu. Am auzit în spate ceva şi ţi-am recunoscut umbra. Armele par să fie în cealaltă cameră. Am rămas la fereastră, pe când Marian dispăru în cealaltă cameră. Nu auzii nimic de acolo.

Cum în faţa camerei era veranda el nu şi putea folosi lanterna, ci s-a orientat pe pipăite în cameră.

Cei doi indieni de pe verandă mai discutau. Minutele treceau greu, mi se păreau o veşnicie iar Marian nu mai venea. Atent, observai că se apropia cineva şi am auzit vocea înceată a lui Marian:

— Ia de la mine câteva din arme, le-am găsit şi pe ale lui Smith şi pe ale profesorului.

Am avut noroc, armele erau puse pe o ladă.

Am luat revolverele mele şi pe cele ale profesorului. Ne-am strecurat afară prin fereastră şi am plecat. Am plecat direct să-l luăm pe Smith. Poate că şi lui îi reuşise ceva.

Nu am ajuns la bungalow-ul tovarăşilor noştri de suferinţă că Marian mă prinse de braţ, oprindu-se:

— Aproape că am uitat, Robert, la noapte părăseşte şi Brama valea, ca să se arate cerşetorilor. Va trebui să aşteptăm până ce va pleca. Poate ia şi câţiva paznici cu el.

— Ar fi bine, am fi stăpânii văii şi l-am putea prinde când s-ar întoarce.

Ce ar fi să punem mâna pe acest Brama?

— Mi-a venit şi mie această idee. Sper că Pongo încă nu i-a neutralizat pe paznici, altfel la plecare Brama şi-ar da seama..

— Să merg până acolo şi să-l previn pe Pongo?

— Da, eu voi veni ulterior cu Smith şi cu profesorul. Ne întâlnim la stânga grotei.

Am plecat în grabă. Pe întuneric putem merge fără teamă de a fi văzut. Când m-am apropiat de peretele opus am devenit mai atent.

M-am oprit şi am încercat să-l văd undeva pe Pongo. Dar nu credeam că voi reuşi căci el era mult prea prudent, pentru al descoperi era un lucru aproape imposibil. Dar speram că mă va vedea el, ceea ce s-a şi întâmplat, brusc a apărut lângă mine, fără să-l pot vedea.

— Masser Bertram aici? Unde Masser Farrow şi tovarăşi? întreabă el.

— Vin şi ei. Ai făcut ceva?

— Nu încă, Pongo vrea atrage afară pe indieni din grotă.

— Încă nu-i putem face KO. Brama va părăsi noaptea asta valea. Dacă nu vede pe paznici, intră la bănuieli.

Pongo a înţeles. Am mers spre stânga să aşteptăm venirea camarazilor noştri. Ajunseseră de vreo cinci minute. Smith ardea de dorinţa de a părăsi valea, cât mai repede, pentru a. Aduce poliţişti şi să-i ridice pe cerşetorii afiaţi la adunare. Marian îi recomandă prudenţă.

— Eu am alt plan Mr. Smith. Brama n-are voie să apară azi în faţa cerşetorilor, ei îl vor aştepta în zadar. Am intenţia să-l capturez pe acest rege al cerşetorilor.

— Ar fi splendid, dar cum vreţi să faceţi aceasta, Mr. Farrow?

— Va fi uşor. Ajunge să pătrundem neobservaţi în grotă.

— Dar acolo sunt paznici pe care dumneavoastră nu vreţi să-i neutralizaţi.

— Îi păcălim noi, Mr. Smith. Îi atragem afară. Pe când ei inspectează împrejurimile grotei noi ne strecurăm rapid înăuntru şi ne ascundem în tuneluri.

— Ah, acum înţeleg Mr. Farrow. Sper să vă reuşească.

— Trebuie să reuşească. Pongo îl va atrage afară la o oarecare distanţă de paznici.

— Pongo face asta, declară încrezător şi pleacă încet.

Noi ne-am furişat pe lângă perete cât mai aproape de grotă. După câţiva paşi, Marian ne-a făcut semn să ne oprim. Aşteptam nerăbdători. Deodată am auzit un zgomot de piatră lovită. Venea din dreapta grotei. La patru metri de noi apăru un paznic, care se opri la intrarea grotei şi se uită în jur. Pe noi nu ne putea vedea. Acum se

auzi un nou zgomot. Paznicul strigă ceva şi o luă la dreapta, imediat a venit cel de al doilea paznic care-l urmă. Grăbiţi noi ne-am strecurat în grotă, înainte am mai auzit un zgomot de piatră lovită şi mai departe spre dreapta.

De abia am ajuns înăuntru că şi apăru silueta înaltă a lui Pongo, care se aflase în dreapta intrări în peştera.

În fundul grotei se aprinse o luminiţă mică. Era lanterna lui Marian, care tocmai găsi tunelul care ducea în stâncă. Dispăru acolo fără să spună o vorbă cuiva. L-am urmat imediat. Am mers o bucată de drum prin tunel, apoi deodată Marian se opri ascultând. Auzeam în spate, departe, voci. Paznicii sau întors şi discutau între ei. Credeau că s-a desprins o piatră de pe peretele de stâncă şi a căzut în adânc.

— Trebuie să ajungem cât mai repede la pod, zise Marian încet, numai după ce-l trecem suntem în siguranţă.

Pe Brama îl prindem în grota unde l-am văzut stand cu cerşetorii lui.

Cum şi Pongo avea lanternă drumul a fost bine luminat, ca ziua. Ne simţeam în siguranţă.

După un sfert de oră, de mers, am ajuns la pod. Cunoşteam deja capcana, ştiam în ce parte se va bascula podul. Marian caută şi găsi mecanismul, pe care-l asigură şi păşi primul pe pod. Ajunse cu bine dincolo. Noi l-am urmat unul câte unul. După ce toţi am trecut podul, Pongo a ţinut podul strâns, ca să nu poată bascule, iar Marian aleargă înapoi şi-i scoase din nou siguranţa de la mecanism. Brama nu trebuia să ştie că noi am trecut podul.

Am mers mai departe, după ce Marian se întoarse. Nu am făcut o sută de metri că Marian şi Pongo stinseră brusc lanternele oprindu-se. Am auzit un sunet cunoscut, urmat de un scheunat vesel. Am aprins din nou lanternele şi l-am văzut pe credinciosul nostru Maha. Ne-a sărit în braţe plin de bucurie. S-a rătăcit prin tunele, fără să găsească vreo ieşire. Probabil că ne-a căutat urmele.

Având-l pe Maha cu noi ne simţeam şi noi mai în siguranţă. Câteva minute mai târziu am ajuns la grota unde l-am văzut pe Brama, aici voim noi să-l aşteptăm.

V
BRAMA REGELE CERŞETORILOR

AM CERCETAT GROTA CU MARE ATENŢIE. Aici nu se vedea nimic, acest lucru se vedea şi din comportarea lui Maha, care era foarte liniştit.

— Înainte de miezul nopţii Brama nu va veni aici, spuse Marian, aşteptăm până atunci. Cum nu ştim câţi oameni îl vor însoţi, ne putem aştepta la minimum opt. De aceea, Pongo îl va prelua pe Brama, ca să nu scape. Iar noi vom păzi toate ieşirile din grotă şi să închidem

intrarea, după ce au intrat. Pentru lumină ne ajung lanternele.

— Cred că aici vor face un scurt popas Mr. Farrow, spuse Smith, vedeţi mai sunt destule lemne de foc. Dacă ei aşteaptă aici până vine Brama să-şi joace rolul, este în avantajul nostru.

— Aici aveţi dreptate, dar nu ştiu dacă vor rămâne aici, deci trebuie să ne pregătim. Este posibil să luptăm cu indienii care sunt nişte fanatici şi sunt în stare de orice sacrificiu pentru Brama. Eu însă aş vrea să evit vărsarea de sânge.

— Masser trebuie linişte, Pongo crede că indian vine. Şi Maha e neliniştit, şopti Pongo. Maha cu părul pe spate zburlit stătea în faţa intrării. Se apropiau deci duşmani.

— Repede, ocupaţi ieşirile, comandă Marian.

Ne-am dus repede la locurile noastre. Am stins lanternele. În grotă domnea o beznă totală.

Am auzit paşi apropiindu-se şi voci încete. După paşi erau patru indieni. Cu aceştia terminăm repede. La început a apărut o lumină, apoi indieni care ţineau o făclie în mână, ei păreau că se simt în deplină siguranţă. Brama păşi în centrul grotei şi dădu un ordin indienilor care-l însoţeau, aceştia au adus imediat lemne şi au făcut focul. Brama voia deci să aştepte în grotă. Nu se mai aşează pe stânca mai înaltă şi se aşează cu ai săi la foc. Aceştia tăceau, se uitau la flăcări şi păreau că aşteaptă un cuvânt de la Brama. Dar el nu scoase nici o vorbă. Tăcea.

L-am văzut pe Marian înaintând încet şi făcându-ne semn să-l urmăm. Ţineam armele îndreptate spre indieni care nu se aşteptau la nimic rău. I-a speriat comanda lui Marian:

— Stai, cine mişcă va fi împuşcat!

Indienii se uitau la noi ca şi cum am fi fost stafii. Doar Brama rămase liniştit şi părea că ne zâmbeşte, cel puţin mie aşa mi s-a părut.

Marian se apropie de Brama şi-i declară:

— Brama eşti prizonierul meu şi te acuz de privare de libertate.

— Străinii s-au eliberat. Brama nu poate schimba nimic. Brama a fost bun cu străinii şi i-am tratat ca pe oaspeţii mei.

— Asta nu-i o scuză, izbucni Smith. Eşti prizonierul meu Brama, eu ştiu ce ai făcut tu, aici în munţi. Aţi vrut să vă revoltaţi contra străinilor.

Brama dădu din cap şi zâmbi din nou. Se uită în foc şi părea să cugete.

Pongo între timp i-a legat pe cei trei însoţitori ai lui Brama şi aştepta un semn, să procedeze şi cu acesta la fel. Acesta ridică deodată capul şi zise:

— Brama vrea să vorbească singur cu străinii.

Smith voi să izbucnească din nou, dar Marian îl linişti. La un semn al lui cei trei paznici au fost duşi de acolo, aşa că nu ne puteau auzi

discuţia cu Brama. Brama mai tăcu un timp după care ne spuse cu o voce înceată:

— Omul alb de la poliţie numit Smith gândeşte că Brama şi-a adunat oamenii ca să-i aţâţe contra străinilor. Acest lucru nu este adevărat. Brama voia contrariul şi-a liniştit pe oamenii care au venit aici.

— Vrei doar să te justifici, Brama, strigă Smith. Poţi spune multe. De ce am fost atacaţi în grota diavolului? Aceşti oameni te-au auzit vorbind de o răscoală.

— Brama nu a vorbit de o răscoală ci doar a profeţit libertatea membrilor breslei şi acum să nu se întreprindă nimic.

— Ne-ai ameninţat cu moartea dacă am fi părăsit valea.

— Această ameninţare nu s-ar fi pus în practică.

— Asta o spui acum, Brama doar ca să te aperi. Eu nu te cred.

— Dacă Brama va fi luat prizonier, toţi indieni se vor ridica, atunci va fi răscoală şi Brama o poate împiedeca.

— Aici poate avea dreptate. Dar puteam îndrăzni să-l eliberăm? Pe noi nu ne interesa activitatea lui, voiam doar să explorăm grota şi să-l găsim pe Mr. Smith. Ne-a reuşit ambele. Ce avea de gând Mr. Smith să facă cu el pe noi nu ne interesa. Smith observă că avertismentul lui Brama era serios şi vorbi pe alt ton.

— Ce ai face dacă ţi-am da drumul Brama?

— Brama şi-ar linişti adepţii şi i-ar trimite de aici. Brama ştie că va fi greu. Un indian, aţâţă breasla cerşetorilor şi luptă contra lui Brama. El vrea luptă.

— Cine-i acesta Brama întreabă Smith.

— Sun Goldi în Nidnapur.

— Sun Goldi negustorul?

— Da, el îi este duşman lui Brama, el vrea să nimicească pe toţi albii. Brama nu vrea lupta, dar Sun Goldi o vrea. El vrea puterea.

— Hm şi cum să-i dovedesc că are asemenea intenţii?

— Sun Goldi este un contrabandist, veţi găsi dovezile în casa lui. Arestează-l, străinule şi va fi linişte în ţară.

— Şi ce va fi în noaptea asta la adunare?

— Brama va vorbi fraţilor săi şi alibi vor putea să-l asculte. Brama le va dovedi că el vrea pace. Marian şi cu mine ascultam în tăcere ne vrând să ne amestecăm. Smith ni se adresă şi ne-a cerut părerea. Marian ridică din umeri.

— Nu vă putem da nici un sfat, Mr. Smith, nu avem voie să intervenim. Eu şi prietenul meu renunţăm la acuzaţia de privare de libertate.

— Dar de ce am fost reţinuţi şi trebuia să dispărem? întreabă Mr. Smith din nou.

— Grota diavolului nu trebuia trădată, de aceea a dispărut primul

alb, pe care-l numiţi profesor.

— Şi eu?

— Pentru că străinul care a vrut să întreprindă ceva contra breslei cerşetorilor. Sun Goldi i-a tocmit pe Dumi şi Kalma ei au lucrat la ordinul său. Brama nu a vrut aceasta.

— Chiar nu ştiu ce să fac, spuse Smith, eu… Se opri speriat. Brama sări în sus şi mai înainte ca să poată fi oprit a dispărut în cea mai apropiată galerie. Maha se repezi după el dar Brama trebuie că a găsit o ascunzătoare bună, căci dispăruse fără urmă. Maha i-a găsit ascunzătoarea, dar Brama nu mai era acolo. Să-l urmărim acum nu avea nici un sens.

Ne-am ocupat de cei trei indieni şi am avut o mare surpriză. Unul din ei înfricoşat rău de tot, voia să spună adevărul dacă-i promiteam libertatea. Bertram i-a dat promisiunea.

Se dovedi că nu există o breaslă a cerşetorilor. Cei care se adunau aici erau contrabandişti din toate colţurile Indiei. Brama era şeful. El se arăta mereu ca un preot blând şi bun. Cum breasla a căzut în bănuială că ar exista un complot, Brama se temea că breasla de contrabandişti va fi demascată. De aceea l-a răpit pe Smith, scăpând de un adversar periculos. Nu a ucis însă pe nimeni, ca la rândul său să nu aibă aceeaşi soartă. Cum galeriile de jos ale grotei diavolului serveau la întrunirile secrete, vizitatorii prea îndrăzneţi trebuiau să dispară.

Smith înjură cu năduf auzind adevărul. Acum voia să ajungă urgent la Nidnapur, să-i raporteze şefului său. Pentru desfiinţarea breslei era nevoie de armată.

— Nu cred că-i necesar zise Marian. Zâmbind. Brama a avertizat deja banda şi am ajunge prea târziu. Mâine în Nidnapur nu va fi nici un cerşetor şi nici un contrabandist.

— Atunci să ne grăbim. Luăm prizonierii şi ne întoarcem la Nidnapur.

— De acord, spuse Marian. Dar nu are rost să-i luăm pe prizonieri cu noi. Îi lăsăm aici şi-i luăm mai târziu.

— Bine, prizonieri numai ne-ar încurca. Vom merge pe drumul pe care a venit Pongo al dumneavoastră.

Am mers fără oprire şi am ajuns iar în grota dracului. Smith mergea înainte. Voia să-i prindă pe cei doi paznici ai grotei. Dar aceştia dispăruseră, o dovadă că şi ei fuseseră avertizaţi.

— Pe acest Sun Goldi trebuie să-l arestăm imediat, zise Smith după ce am ajuns la drumul spre Nidnapur, a fost bine că Brama ni l-a trădat.

Marian râse.

— Credeţi în asta, Mr. Smith? Sun Goldi este la fel de nevinovat ca dumneavoastră, iar povestea cu conspiraţia este o prostie, e clar.

— Smith trebui să accepte că a fost păcălit de Brama.

Era ora două noaptea când am ajuns la Nidnapur.

Smith îl trezi pe şeful său şi-i dădu acestuia un raport amănunţit. Şeful său sună la Calcutta şi ceru întăriri, care îi fură aprobate. Dar până la sosirea acestora trebuiau să treacă ore. Până atunci, Brama şi acoliţii lui vor fi dispărut de mult peste munţi şi văi. Neavând ca face noi am mers la un local. Mă temeam că Brama îşi va aţâţa nenumăraţii adepţi şi se va ajunge la lupte cu poliţia. Marian însa râse, spunând că Brama poate fi bucuros că a dispărut cu acoliţii lui.

A doua zi dimineaţa străzile oraşului erau aproape pustii. Nici un cerşetor.

— Crezi că-l vom mai vedea vreodată pe Brama, Mariane? îl întrebai, văzând cum îmi zâmbeşte.

— Poate. Mi-a venit o idee bună şi vreau să i-o spun lui Smith. A suferit destul şi el trebuie să fie cel ce va găsi ascunzătoarea lui Brama.

— Crezi că Brama se mai afla în vale?

— Nu, asta ar fi cea mai mare prostie. Ascunzătoarea lui Brama o vom afla probabil de la Sun Goldi.

— Negustorul pe care-l tot acuza Brama?

— Exact, Robert. Cred că cei doi sunt duşmani, poate foşti concurenţi altfel Brama nu l-ar fi acuzat. Dacă-i spun lui Sun Goldi ce a afirmat Brama despre el, ne va da poate nişte indicaţii, pentru ca noi, vreau să zic poliţia, să pună mâna pe tip.

— Asta da idee bună, cred că va merge. Când vrei să vorbeşti cu Smith?

— Acum. Probabil că câţiva poliţişti sunt pe cale să se informeze despre breasla cerşetorilor. La poliţie am aflat că şi Smith era plecat. Voia să-i aducă pe indienii prinşi în grotă. Marian zâmbii. Mai târziu îmi spuse că, după părerea lui, Smith nu va mai găsi pe nimeni. Aşa a şi fost.

Îl căutarăm pe negustorul Sun Goldi. Acesta a fost foarte mirat când noi i-am spus în faţă, că el l-ar cunoaşte pa Brama contrabandistul. A vrut la început să nege, dar după ce Marian îl asigură că nu-l va trăda, recunoscu că-l cunoaşte pe Brama şi că şi el fusese contrabandist. De ani de zile însă. Lucra cinstit. Fu foarte furios, când a auzit ce învinuiri îi adusese Brama.

— Tipul trebuie desfiinţat, domnilor! strigă el. Dacă mă asiguraţi că numele meu nu va fi pomenit, pot să vă dau un sfat bun. Dacă Brama va fi arestat, se dizolvă şi breasla contrabandiştilor.

Marian îi făcu pe plac. Apoi aflarăm următoarele:

În afara localităţii un indian bogat avea posesiuni. Acesta era Brama. Cum numai cei iniţiaţi îl cunoşteau putea liniştit juca rolul de om cinstit. Îi mulţumirăm lui Sun Goldi şi-i promiserăm să nu-i

pomenim numele.

Apoi pornirăm la drum să-l căutăm pe Brama.

Acesta purta acolo numele de Tobota.

Îl lăsarăm Maha în local dar am regretat mai târziu, căci el ar fi putut urgent da de urma lui Brama, dacă tipul ar fi încercat să scape. Dar Pongo ar fi putut aduce ascuns oricând.

Am ajuns la posesiunile indianului. Ne-au întâmpinat doi culi, care ne spuseră că Tobota, stăpânul lor, nu era acasă.

— Tobota plecat, Sahib, zise un culi.

— Trebuie să vorbim neapărat cu el, îi explică Marian, e vorba de… marfă.

Marian nu se dădu bătut. Îl dădu la o parte şi intră în proprietate. Merse spre bungalow-ul mare. Unul din indieni îl urmă. Văzui cum celălalt se îndepărta pe furiş şi dispăru după casă. Îl făcui atent pe prietenul meu. Ne furişarăm după casă şi văzurăm cum culi a dispărut într-un hambar mare. Fără să ne ocupăm de primul culi, ne repezirăm la uşa hambarului, dar am găsit-o închisă. Orice încercare de a o deschide a fost zadarnică. Culi a vrut să ne împiedice dar Marian deveni brutal şi-i arătă arma. Speriat omul se retrase.

Păşirăm prudent spre fereastra deschisă. Dar înainte de a ajunge acolo se întâmplă ceva ce ne miră mult. Deodată apăru Maha, care cu o săritură elegantă dispăru prin fereastră în hambar. În clipa următoare am auzit un strigăt apoi fu iar linişte.

Uşa hambarului se deschise dinăuntru şi culi fugi afară fără să se uite în jur, înspre casă. De acolo năvăliră mai mulţi indieni, urlând, spre noi. Am fost obligaţi să scoatem armele.

Cum nu se lăsară impresionaţi, Marian trase câteva focuri de avertizare. Tipii preferară să dispară rapid.

Intrarăm în hambar. Pe pământ era lungit un indian, deasupra lui stătea Maha. Marian îi lumină faţa. Era Brama.

Îl legarăm. Când am terminat apărură câţiva poliţişti alertaţi de împuşcături. Fură speriaţi când îl văzură legat la pământ pe bogatul Tobota. Acesta ceru pe un ton energic să fie eliberat şi ne acuză că l-am atacat. Poliţiştii care ne văzuseră cu o zi înainte la sediul lor nu ştiau ce să facă. Voiau să fie de partea lui Tobota, dar Marian le explică că omul e prizonierul său şi-l va împuşca pe oricine va încerca să-l elibereze. Acest drept, Marian nu-l avea şi nici n-ar fi făcut-o, dar vorbele sale avură efect.

Agenţii se sfătuiră şi conveniră să trimită un mesager la sediu ca să vină un comisar, Marian îşi dădu consimţământul.

Peste o jumătate de oră veni maşina poliţiei. Comisarul Karbes fu foarte mirat, auzind că Tobota e Brama. Cum de faţă era şi Smith, revenit între timp la sediul poliţiei şi acesta adeveri că e vorba de Brama, care-l ţinuse prizonier atâta timp, indianul fu dus la sediu. Noi

plecarăm cu maşina, pe când comisarul percheziţiona casa lui Brama. Captura fu bogată. Tobota era într-adevăr regele contrabandiştilor şi trăia în Nidnapur ca om cinstit, chipurile. Servitorii săi erau toţi contrabandişti. La urmă Tobota recunoscu totul.

Aşa a fost rezolvat misterul grotei diavolului şi ne puturăm întoarce la Calcutta mulţumiţi. O făcurăm în aceeaşi zi, căci voiam să părăsim oraşul.

Dimineaţa următoare o pornirăm. Mergeam de-a lungul coastei de est a Indiei. Marian voia înainte de a ne întoarce în patrie să vizităm încă o dată Ceylonul şi mai târziu Bombay.

Aventurile submarinului Dox 193

Hans Warren

I.
VÂNĂTORII DE OAMENI.

— «ROBERT, ATENŢIE!

Strigătul lui Marian mă smulse din gândurile mele cu care privisem fantasticul peisaj de la picioarele mele. Aproape simultan am auzit deasupra mea un puternic zgomot şi am simţit cum muntele se mişca din temelie şi îngrozit m-am lipit de peretele neted al stâncii. Dar în subconştientul meu am înţeles că atât catârul meu cât şi oameni şi animalele care au trecut înaintea mea pe potecă s-au lipit de stânca din dreapta potecii ce urca ameţitor de abrupt spre înălţimi în timp ce în stânga potecii se deschidea o prăpastie ameţitoare.

Imediat se dezlănţui iadul. Zgomotul se transformă într-un puternic vuiet şi ca un nor negru ucigaş, acoperind soarele, avalanşa de piatră trecu pe deasupra noastră în adânc. Totul fusese brusc. Blocuri mari de piatră cât o casă, praf şi grohotiş alcătuiau un covor al groazei, care la câţiva metri de noi, vuia spre adâncuri. Stânca tremura ca un om în gheara morţii, praful mi-a lipit ochii şi pătrunse adânc în plămâni îngreunându-mi respiraţia, iar sorbul produs de avalanşe ameninţa să mă smulgă în acel haos de materie moartă. Semiconştient văzui un catâr în faţă, care lovit de o piatră, se cabra şi a fost smuls în adânc împreună cu hamalul indigen care-şi înfăşurase frâul de mână. Văzui cum, în zbor, o piatră îi crăpă capul. Om şi animal dispărură în prăpastie şi fură zdrobiţi de uriaşa masă de grohotiş ce se prăbuşea.

Brusc, avalanşa încetă. Prin praful gros străluci din nou soarele. Masele de piatră mai vuiau în adâncuri, iar fragmente de stâncă mai vâjiiau prin aer din când în când ca nişte meteori, ca apoi să se lase o linişte de moarte.

— Am avut noroc iarăşi, spuse Marian.

Abia l-am recunoscut. Faţa-i era acoperită cu un strat gros de praf cenuşiu, la fel şi părul său blond. Dintr-o tăietură adâncă în obrazul stâng curgea sânge, probabil de la vreo piatră ce a ricoşat. Abia acum văzui că şi eu am încasat ceva. Eram încă şocat şi nu simţeam durerea dar tăietura din mâna mea era adâncă şi sângera puternic.

Nu apucai să-mi leg batista în jurul rănii că şi apăru Pongo. Faţa sa neagră, era albă de frică.

— Un catâr şi un negru morţi, anunţă el, noi mergem repede Massers, Nilongo spune, asta valea spiritelor rele, trebuie fugim repede. Nilongo, un hotentot diform cu o faţă urâtă ca de maimuţă era şeful coloanei de hamali pe care am închiriat-o la Bokapo şi care trebuia să ne conducă la Banzyille.

— Nu există spirite, Pongo – râse Marian – nu putem pune tot ce se întâmplă pe seama spiritelor rele. Avalanşa s-a produs pentru că prin eroziune o stâncă nu a mai avut stabilitate şi a căzut. Să mergem deci

pentru Dumnezeu, mai departe, nici pe mine nu mă amuză treaba asta. Coloana de negri şi catâri se puse din nou în mişcare. O ultimă privire în prăpastia fără fund, după care lovii catârul peste crupă şi mersei mai departe. Este greu de descris panorama care mi se desfăşura în faţa ochilor. Era ca şi cum am fi fost prinşi într-un cazan gigantic. În faţă, în spate şi în jos se întindea o văgăună lungă. La dreapta şi la stânga prăpastiei peste care ducea poteca se ridicau stânci negre de granit până în cer, încât vârfurile abia se zăreau în aerul care tremura de arşiţa soarelui.

Urmăm o curbă după care priveliştea se schimbă devenind mai prietenoasă. Jos începea lacul Sian, care ne va însoţi mai mulţi kilometri. Lacul nu avea maluri, deoarece stâncile coborau aproape vertical în apă scufundându-se în întunericul negru-verzui al adâncurilor sale.

Catârii strigau, simţeau probabil mirosul apei în nări. Dar după cum se vedea nu aveau cum să-şi stingă setea, deoarece lacul era cam la două sute de metri sub noi şi neexistând nici un drum care să ducă la oglinda atrăgătoare a apei.

Pe poteca de aproximativ o jumătate de metru lăţime. Pongo veni prudent spre noi iar faţa sa neagră şi amabilă strălucea de bucurie.

— Nilongo spune, peste o jumătate de oră vine loc bun de popas, anunţă el, arătându-şi dinţii albi.

— Bravo!

— Marian care păşea în urma mea mă lovi peste umăr.

— Eşti şi tu obosit bătrâne, nu? râse el. Uite în două ore este noapte, o noapte răcoroasă şi reconfortantă.

De abia aşteptam asta. Somn, odihnă, mâncare, băutură. Membrele-mi erau ca zdrobite de marşul istovitor ce începuse dimineaţa devreme. Eram scăldat de sudoare, hainele mi se lipeau de piele, faţa şi genunchii goi îmi erau arse de un soare nemilos.

— Şi încă cât mă bucur de tabăra de noapte – spusei eu din inimă – în Sahara nu poate fi mai fierbinte, Mariane.

— Nici măcar nu suntem aşa departe de ea, răspunse el. Dincolo de acest masiv muntos uriaş începe deşertul. Nisip mort şi fierbinte, dune migratoare, fata morgana şi oaze binecuvântate. Oh, eu iubesc deşertul.

— Eu pot să-mi închipui ceva mai frumos – comentai eu – şi temându-mă să nu-i vină în minte să schimbe ruta şi să mergem spre Sahara, în loc de a merge la Congo, adăugai şi de altfel, nu suntem deloc echipaţi pentru deşert.

— Fără frică – mâna sa mă plesni iarăşi pe umăr, care ars de soare mă durea oricum. Deşertul urmează altă dată. De la Banzyille o luăm spre vest.

Nu-şi termină fraza, când deasupra noastră a început din nou să

trosnească şi să pârâie. Scoaserăm simultan un strigăt de avertizare, după care se produse din nou o avalanşă, tot atât de nimicitoare ca prima. Caravana înainta mai repede. Negrii biciuiau animalele iar noi ajunserăm să alergăm.

Faţa lui Marian se întunecă, după cum l-am văzut uitându-mă peste umăr.

— Nu e ciudat, Robert – zise el – două avalanşe în aşa scurt timp, nu este de-a dreptul misterios?

— Nu te înţeleg – spusei eu tresărind.

— Ei, nu se poate ca la o jumătate de oră să pornească o a doua avalanşă. În câţiva ani munţii ar fi trebuit să fie mult mai mici iar valea ar fi trebuit să fie de mult umplută cu grohotiş.

— Da – căutai eu o motivaţie – poate că zgomotele produse de noi şi undele sonore au declanşat avalanşele ca şi în cazul avalanşelor de zăpadă de la munte.

— Ai putea avea dreptate, spuse Marian, dar n-am ce face simt ceva al dracului de scârbos în stomac.

— Vrei să spui, că după părerea ta nişte oameni…

— Aproape că aşa arată, cu toate că ar fi inexplicabil cum ar putea oameni să ajungă acolo sus spuse el şi se uita întunecat la stâncile abrupte, cu vârfurile în nori.

În faţă, hamalii strigau voioşi iar catârii urlau. Ajunseserăm la popas.

Poteca pe care am mers ultimii kilometri, din îngustă ce era se făcea tot mai lată şi în cele din urmă deveni o platformă care înainta în lac. Era dreaptă şi netedă şi, minune, pe ea creştea iarbă, o iarbă gălbuie destui de uscată. De la ea coborau pante line spre lac. Malul era doar aici accesibil, iar la câţiva zeci de metri mai departe din lac se înălţau stânci uriaşe din lac.

Ajunşi pe platformă, râzând şi strigând, negrii descărcară bagajele de pe catâri. Unii alergau deja cu saci de apă la lac, ca să-i umple cu mult râvnitul lichid. Următoarea jumătate de oră a fost plină de o activitate febrilă. Supraveghearăm cu multă atenţie depunerea bagajelor. Am dispus unde să ni se facă cortul nostru şi-i dăduserăm lui Pongo care făcea pe bucătarul, raţiile pentru cină. Mergând spre cort Marian se uită mulţumit în sus.

— Aici cel puţin, avalanşele n-au ce ne face, zise el.

Într-adevăr, deasupra noastră se ridica o stâncă ce părea un obstacol de netrecut, în faţa unei căderi de piatră.

— Unde este Maha? întrebai speriat, căci nu-l văzusem de câteva ore pe leopardul nostru îmblânzit. Marian arată spre lac.

Acolo era lungit Maha, alene, pe o stâncă, după ce băuse pe săturate apă, apa ce-i lipsise atât de mult timp.

Marian îşi întinse braţele mulţumit.

— Gata pentru azi, spuse el, aceasta sunând ca o rugăciune de mulţumire.

II.
LACUL MORŢII.

LA TROPICE NOAPTE SE LASĂ MAIESTOASĂ, plină de frumuseţe întunecată. Nu există un amurg, ca la noi, în Europa. Nu, aici lăsarea nopţii este un eveniment deosebit de puternic, ca şi aurora boreală de la polul nord. Soarele apunând, aprinde atmosfera, iar norii au un colorit căruia nu-i poate concura paleta nici unui pictor genial. Soarele stătea ca o minge de foc la orizont, învăluit de ceţurile planetare, ca apoi să dispară complet.

Focul său mai dăinuie şi după ce el a depăşit orizontul, ca un incendiu pe cer, apoi se stinge încet, iar culoarea rubinului, devine roşu închis şi trece în albastru violet, până ce negura nopţii îl acoperă cu totul.

Stăteam întinşi în faţa cortului nostru. Încă nu era întuneric. Conturile stâncilor şi vârfurile lor se apropiaseră de noi. Apa lacului scânteia jos în adânc.

Între mine şi Marian stătea inevitabila cutie cu ţigări Camel, ţigări atât de iubite de Marian şi pe care le fumam şi eu.

Hamalii adunaseră pe mal lemnul adus de apele lacului. În centrul platoului fumega şi trosnea focul unui rug. Adunaţi în jurul focului, rotindu-şi înfricoşaţi ochii, negrii ascultau poveşti cu stafii, pe care le spunea Nilongo în fioroasa limbă a cafrilor, care suna asemănător cu clinchetul cozii şerpilor cu clopoţei. Cârduri de lilieci uriaşi, veniţi din grotele munţilor zburau fără zgomot în jurul focului, arătându-şi uneori ochii negri scânteietori.

— Câini zburători – zise Marian, arătând spre ei cu ţigara – în total inofensivi şi totuşi sunt consideraţi vampiri. Boşimanii din Africa de Sud îi mănâncă ca delicatese. Cu toată relaxarea trupului meu obosit, nu puteam scăpa de o nelinişte care-mi apăsa sufletul. Nu ştiam nici de unde venea aceea nelinişte. Să fi fost moartea hamalului în avalanşa de pietre? Caraghios, în sălbăticie, moartea nu e ceva groaznic. I te uiţi în faţă zilnic, se moare uşor la tropice. Aici domneşte legea celui mai tare. Cel mai tare îl ucide pe cel mai slab. La aceasta se mai adaugă concepţia fatalistă a indigenilor, credinţa lor în destin, care-i face indiferenţi faţă de moarte.

Bun, dar eu nu eram indigen şi totuşi mă lăsam adesea cuprins de gânduri ne-europene. De ce nu mă bucuram aşadar de frumoasa seară? Marian explică cu voce tremurândă:

— Simţi Robert, cum toată atmosfera acestei văi e plina de un mister al distrugerii?

Mai ştii cum am vegheat o noapte întreagă între mormintele faraonilor, pentru că era ceva în jurul nostru, care nu ne lăsa în pace?

— Îmi citeşti gândurile, Mariane, răspunsei eu, credeam că doar eu simt starea aceasta de nelinişte sufletească. Mă linişteşte faptul că şi tu simţi ameninţarea din jurul nostru.

Marian îşi aprinse nervos o altă ţigară.

— Este ceva în superstiţiile negrilor – vorbi mai departe Marian – toată viaţa m-am petrecut-o călătorind de la Pol la Pol. Aproape peste tot în Asia şi Europa, în Africa şi în Australia, am dat de locuri blestemate. Valea aceasta e un astfel de loc.

Dădui din cap şi-l mângâiai pe cap pe Maha, care era lungit între picioarele noastre.

Ochii săi galbeni, a căror pupilă se mărea cu cât se făcea mai întuneric, scurtau locul neîncetat. De câteva ori se ridicase şi mârâise furios.

— Şi el simte ceva, zise Marian încet.

Pongo împărţi mâncarea hamalilor, care înfometaţi se năpustiră la ea. Apoi unul din ei, luă doi saci de apă şi coborî fluierând peste platforma abruptă la lac, ca să aducă apă de băut. Am putut să-l urmărim cu privirea, până a dispărut între blocurile de granit de pe mal.

Deodată Maha se ridică complet. Blana i se zburlise pe spate şi scuipă furios. În acelaşi moment răsună un urlet groaznic, al unui om aflat în spaimele morţii. Ecoul multiplică efectul terifiant. Am sărit în sus îngrozit şi-mi aţinui urechile. Marian aduse rapid armele din cort, iar negrii erau în picioare grupându-se în jurul nostru.

— Strigătul de groază a fost al celui care a plecat după apă.

— Să mergem! Trebuie să-l ajutăm. Alergarăm jos la lac, la ultima licărire de lumină a zilei, urmaţi de negri. Jos la lac era deja întuneric. Găsirăm sacii, fără apă. Dar omul dispăruse fără urmă.

Eram consternaţi. Unde era omul? Îi rămăseseră doar două posibilităţi, platforma pe care o puteam observa în totalitate şi lacul. Cum nu era pe platformă, putea să-şi fi găsit moartea doar în fac. Ce se întâmplase? O fi ieşit vreo fiinţă misterioasă din lac şi l-a tras pe negru în apă? Era singura posibilitate, căci din proprie voinţă omul nu şi-a căutat moartea în apă şi apoi acel urlet de groază?

Simţeam sudoarea fricii şi Marian era palid. Negrii din spate clănţăneau din dinţi.

— Uite-l pe Maha – şopti Marian.

Leopardul stătea acolo unde începea stânca ce intra vertical în apă şi părea să ajungă până la cer.

Blana-i era zburlită şi scuipa spre stâncă. Tot comportamentul său era de neînţeles, stânca nu avea nimic neobişnuit.

Stăturăm până când întunericul a fost deplin. În zadar ne sforţam

privirile, oglinda apei era netedă şi limpede, iar adâncimile erau negre. Nimic nu se mişca. Nici un peşte nu sărea deasupra apei nu era nici o boare de vânt. Era ca şi cum moartea şi-ar fi întins mâna pe lac şi pe sufletele noastre înfrigurate.

III.
BURNS SE PREZINTĂ.

FLĂCĂRILE FOCULUI DE TABĂRĂ urcau vertical spre cerul întunecat al nopţii. Hamalii stăteau ghemuiţi în jurul sau. Nimeni nu dormea în această noapte. Dispariţia sacagiului care literalmente a dispărut în neant, apăsa ca un coşmar sufletele acestor primitivi, care tot ce nu înţeleg, pun pe seama duhurilor necurate şi a demonilor.

Ne puserăm păturile de lână pe umeri, ne înveliră dârdâind de frig şi fumam în linişte.

Nu mi-e ruşine să recunosc că în noaptea aceea, cu toate că de nenumărate ori fuseserăm confruntaţi cu moartea – ne temeam. Nu ne era teamă de pericol ci mai degrabă groaza unui copil care se trezeşte noaptea şi se sperie de o umbră vrăjită de lumina lunii pe perete.

Ce situaţie: un om dispare fără urmă. Nu putea fugi nici la stânga şi nici la dreapta din cauza stâncilor, iar în faţă era lacul adânc. Negrii nu se sinucid. Rămânea doar alternativa că ceva misterios l-a tras la fundul apei.

Oare acest ceva a cauzat şi avalanşele, ce erau să ne nimicească?

Omul cu judecată logică se sperie, când logica se termină şi apare ilogicul. Moartea negrului era nelogica, ne deranja şi ne răpea somnul. Nici liniştea nopţii nu ne stimula somnul.

În văgăună era o linişte de moarte. Nici o boare, nici un val pe lac pană şi liliecii se retrăseseră în vizuinele lor. O lună palidă lucea în spatele munţilor. Cel mai slab sunet făcut de noi trezea imediat ecouri nenumărate şi parcă batjocoritoare.

Noi doi tăceam. Gândurile mele erau la Miss Gloria Pitt misionara blondă, pe care noi am salvat-o din ghearele lui El Fasil, regele contrabandiştilor şi care acum se găsea la Bokago. Dacă totul mergea bine, am putea să ne ţinem promisiunea şi s-o vizităm la misiune peste două trei luni.

Marian păru să-mi ghicească gândurile.

— Ne lipseşte lordul Bubi, zise el, luându-şi o nouă ţigară, umorul lui ne-ar prinde bine acum.

Avea dreptate. Lordul Stoke şi valetul său poznaş ne-ar fi ajutat, poate să ne regăsim buna dispoziţie. Dacă ar Fi apărut stafia ce ne-a răpit hamalul, sunt sigur, că James, valetul iar fi spus:

„*Cartea dumneavoastră de vizită vă rog, trebuie să vă anunţ lordului înainte de a începe dumneavoastră să intraţi*”.

La acest gând răsei încet. Marian mă bătu de îndată pe umeri.

— Bravo Robert, la naiba cu gândurile sumbre. Uite se face ziuă.

Într-adevăr noaptea ce părea nesfârşită se încheiase. Cerul deveni la început galben pal, apoi oranj, roşcat şi la urmă roşu rubiniu. Se lumină pe dată şi în văgăună şi am putut vedea totul clar.

Pongo se apucă să pregătească dejunul. Negrii măcăiau cu voce tare, iar odată cu întunericul dispăruse şi frica lor.

Dădui indicaţii cum să fie încărcaţi catârii, câţiva aveau spatele rănit şi trebuiau cruţaţi.

— Unde este Maha? îl întrebai eu pe Marian, care venea spre noi. Acesta arată spre lac. Maha era tot acolo unde mârâise ieri după dispariţia negrului. Nemişcat, leopardul scruta stânca, acolo unde se unea cu apa.

Ce vedea oare leopardul nostru acolo? Era ceva acolo, simţit doar de instinctul lui?

— Haide!

Marian merse înainte, coborând panta spre lac. Îl urmai. Lacul se schimbase peste noapte. Malul avea altă formă. Ştiui ce se întâmplase.

— Apa a crescut cu mai mulţi metri, strigai surprins.

Marian dădu afirmativ din cap.

— Lacul este supus fluxului, ca şi marele lac Albert sau ca şi mările. Aici în apropiere de ecuator, fazele sunt foarte evidente, ieri, când a dispărut negrul, a fost reflux, acum este flux.

Ne uitarăm tăcuţi în apă. Era clară ca şi cristalul şi de un verde smarald, provenind probabil de la un mineral.

Văzurăm adevărate păduri de plante de apă, mulţi peşti necunoscuţi dar şi păstrăvi de lac şi ştiuci comune. În schimb nu se vedea nici un monstru, căruia să-i fi putut cădea victimă hamalul. Oftând mă întoarsei spre Marian:

— N-o să ştim niciodată cum s-a sfârşit, spusei eu descurajat. Îl fluierarăm pe Maha. Cu vădită neplăcere plecă leopardul de pe locul unde stătuse la pândă ca o pisică în aşteptarea şoarecelui. Mai scuipă odată spre stâncă, apoi ne urmă.

Dejunarăm în grabă. Catârii erau deja încărcaţi. Pornirăm la drum.

Drumul era la fel de greu ca în zilele precedente. Când urcuş când coborâş pe poteca de stâncă. Doar o călcătură greşită şi cădeam în adâncime de mai multe sute de metri în lac.

Soarele ardea nemilos. Nimeni nu vorbea. Limbile ni le simţeam uscate. Pongo se strecură printre catâri la noi.

— Vine un sat, Masser, anunţă el. Multe colibe şi multă pădure.

Furăm destul de surprinşi de această veste, neştiind până acum de existenta aşezărilor omeneşti în această vale. Eram primii europeni care le vedeau.

Expediţia precedentă, condusă de ofiţerul Snyders a avut un sfârşit

groaznic şi nu s-a întors niciodată. Predarăm catârii lui Pongo şi merserăm în fruntea coloanei.

Ceea ce am văzut ne-a surprins mai mult decât locul de popas de ieri. Peretele de stâncă pe lângă care merserăm luă o direcţie semicirculară înapoi iar sub el limitat într-o parte de lac şi de cealaltă de stânci se găsea o vale cu un diametru de aproximativ trei kilometri. Înspre munte era împădurită iar într-un luminiş pe malul neted, erau mai multe colibe indigene. Văzurăm copii jucându-se şi femei măcinând grâne în mojaruri mari de lemn.

— Înainte, comandă Marian bine dispus, peste o jumătate de oră ne odihnim sub copacii verzi.

Într-adevăr, era o plăcere, după zile întregi de stâncărie, să vezi verdeaţă adevărată.

Am început coborârea anevoioasă în vale. Era foarte abruptă şi trebuia să fim foarte atenţi, să nu pierdem nici un animal prin prăbuşirea lui în prăpastie.

Femeile şi copiii ne văzură abia când un catâr nechează şi fugiră, cuprinşi de panică.

Când am ajuns în vale, nu mai era nimeni. Colibele stăteau goale şi părăsite, doar focul din vetre trăda existenţa vieţii umane.

Marian le comandă hamalilor să aştepte cu catârii în timp ce el cu mine mergeam spre colibe.

El voia mai întâi să se înţeleagă cu localnicii aparent foarte timizi.

Când am ajuns la colibe am rămas încremeniţi. Într-una din colibe, răsună asemenea unei trompete un cântec violent.

“*Ca mic copil la piept cu a-a-mea,*
Juheissia, pe ploaie şi pe vânt
Deja era pileala plăcerea mea,
Căci ploua, ploua în fiecare zi-hi-i”

Nimic nu ne-ar fi putut surprinde mai mult, ca această voce oribilă de bas, care se încurca în limbă.

O râgâială sonoră şi un oftat întrerupse cântecul, ca apoi sa zbiere cu o voce răguşită:

— Mai aduceţi o sticlă de gin din pârâu, bandă de blestemaţi!

Marian a început să râdă. Era atât de grotesc să dai de o voce care se potrivea doar în Witechapel şi în cârciumile din docurile de pe Tamisa, aici, în inima Africii, într-o zonă zisă neexplorată încât nu puteam decât să râdem. Amuţirăm doar când prin uşa deschisă, o sticla inconfundabilă de gin zbură la picioarele noastre, făcându-se ţăndări.

— Râdeţi de mine, bandă neagră? răgi vocea de bas, na, vă arăt eu vouă.

Coliba se cutremură din temelii şi în prag apăru un colos.

Marian şi cu mine izbucnirăm iar în râs, de ne-au dat lacrimile.

În uşă, echipat doar în izmene mari şi lungi, jegoase stătea o fiinţa umană, semănând cu un balaur, atât de gras era tipul. Osânza îi atârna peste piept şi burta iar burta îi era enorm de mare. Obrajii erau plini de grăsime, presăraţi de o barbă roşcată. Mustaţa uriaşă, roşie, cu capetele răsucite îi împodobea faţa şi buza superioară. Nasul borcănat îi lucea în roşu închis iar cei doi ochişori porcini ne priveau atât de speriaţi, ca şi cum am fi fost nişte făpturi din altă lume. Trase cu greu aer, apoi deschise gura ca un crap când se hrăneşte şi începu să vorbească:

— Numele meu, hâc, este Isaak Burns şi în numele dracului – hâc – dumneavoastră cine sunteţi?

IV.
SATUL CELOR MORŢI.

NE LINIŞTIRĂM CU GREU şi Isaak Burns ne strânse mâinile, după ce se convinse că suntem într-adevăr oameni.

— De când văd peste tot şoareci albi – hâc – nu mai am încredere în ochii mei recunoscu el. Apoi punându-şi mâinile la gură strigă:

— Hei, măi, mormoloci negri, aduceţi gin din pârâu – hâc – avem musafiri!

Câteva siluete apărură, ezitând, printre copaci. Burns arată înspre o colibă:

— Intraţi în wigwamul meu gentlemeni, acu vine – hâc – şi răcoritoarea!

Intrarăm în colibă. Aici duhnea oribil a alcool stătut. Mobilierul era simplu, o masa stricată care abia se mai ţinea pe picioare cu scaune cioplite grosolan aşezate în mijloc iar într-un colţ se odihnea un pat improvizat din fân uscat. Peste tot sticle goale, foi de staniol şi dopuri…

— Luaţi loc, gentlemeni – este doar o coliba jegoasă – hâc – *dar my home is my castle* – hâc, cât timp am gin, mă simt bine aici.

Apărură doi sălbateci timizi, purtând o duzină de sticle de gin învelite în staniol.

Burns destupă trei sticle şi ne oferi mie şi lui Marian câte una.

— N-am pahare – râgâi el – dar un tip bine pileşte din sticlă. Noroc!

Îşi puse sticla la gură şi, gâlgâind, conţinutul i se varsă pe dată în gât.

Tot luând câte o gură, Burns ne povesti istoria sa.

Fusese marinar. Mergea odată cu un vas cu aburi de-a lungul coastei, Guineei de Sud. În portul Banana, la gura fluviului Congo, după o beţie zdravănă, pierdu nava. De aceea se gândi să ducă viaţa unui şobolan de uscat. Îşi luă un vas, cu tot felul da mărfuri de kitsh şi

călători pe Congo în sus, ca şi comerciant. În Wadda i se furase barca şi a fost nevoit să o ia pe jos până la Banzyille. Acolo îşi cumpără un număr de catâri, îi încarcă cu gin şi se deplasă, crezându-se foarte isteţ, cu această caravană în valea Sian. Ajunse doar până aici, apoi hamalii îi fugiră cu catâri cu tot, lăsându-i doar două mii de sticle de gin.

— Cum să fi mers mai departe, gentlemeni? Burns izbi cu pumnul în masă, aici nu-s catâri – hâc – să las la banda asta neagră ginul? Nu, niciodată! Rămân până ce beau toate sticlele. Cu jumate din ele sunt gata – hâc – până ce le termin pe celelalte, din şoarecii albi, ce-i văd s-or face – hâc – elefanţi albi. Daaa, hai noroc.

— Aveţi o sarcină frumoasă, îl ironizează Marian, bine dispus. Le termin eu, ha, ha! Asta înseamnă – zile zise el, aplecându-se în faţă – dacă supravieţuiesc.

Ultimele cuvinte le spuse, părând treaz complet.

— Vreţi să spuneţi, dacă nu muriţi mai înainte, de intoxicaţie – am spus eu.

— Nu, la naiba, şopti Isaak agitat, dacă nu mă duce dracul mai înainte din valea Sian.

— Nu vă înţeleg. Faţa lui Marian fu deodată atentă. Şi eu bănuiam că omul acesta voia sa ne spună ceva important.

— Sigur. Nu puteţi şti asta. Deci fiţi atenţi. Burns se uită la uşă. Aici ceva nu-i curat. Ceva bântuie, un animal fioros, sau aşa ceva, negri cred că-s spirite. Aproape săptămânal dispare câte unul fără urmă şi nu numai de azi, de ieri. Sălbatecii zic că aşa a fost şi pe timpul părinţilor şi bunicilor lor, că la anumite intervale de timp oamenii dispăreau fără urmă. S-au resemnat cu asta. Ei cred că-i o jertfă ce trebuie s-o aducă spiritelor rele. Fiecare se aşteaptă să-i vină rândul. Sunt de trei săptămâni aici şi deja au dispărut fără urmă patru negri. Na, ce ziceţi de asta?

— E interesant, răspunse Marian cu ochii strălucind, rămânem aici.

Între colibe, la umbra copacilor, ne aşezarăm cortul. Hamalii fură încartiruiţi în colibele negrilor. Catârii îl lăsarăm liberi, neputând fugi din vale.

După ce-l lăsasem pe Burns să se trezească din beţie, Pongo veni agitat la noi.

— Loc de tabără rău, Masser. Aici spirite rele mănâncă pe negrii săraci cu piele şi cu păr cu tot, îi spuse el lui Marian.

Cu un zâmbet furios, acesta îl bătu pe umăr.

— O să le prindem noi pe spirite, Pongo şi le vom dezvăţa noi să mai mănânce oameni, crede-mă.

— Oh! Pongo îşi roti speriat ochii şi aleargă să le comunice hamalilor, că domni albi vor să meargă la vânătoare de spirite.

Noi plecarăm în recunoaştere la lac. Ginul mi se urcase la cap, căci

eu evitam alcoolul. Eram cât se poate de dezgustat. Consideram tot ce auzisem de domeniul fabulaţiei superstiţioase. În Africa dispar zilnic oamenii şi nici naiba nu se interesează de ei Spirite rele, mâncătoare de oamenii? Prostii. Pentru toate există o explicaţie logică, la ce bun să recurgem la a patra dimensiune. La lucruri necunoscute nouă, care afirmativ ar exista între cer şi pământ.

— Prostii, gândesc eu cu voce tare şi-l privii pe Marian provocator în faţă, ca şi cum i-aş fi spus, contrazice-mă dacă poţi.

— Sper că nu vei începe să cânţi şi să dansezi, spuse Marian ironic, de acum încolo rămâi pe Coca Cola. Ginul nu-i pentru copii.

— Vrei să afirmi că aş fi pilit? strigai eu indignat. Sunt treaz ca şi un predicator metodist dragul meu.

— N-am afirmat că vezi şoareci albi, ca Isaak râse el, luându-mă de braţ, nu-i aşa, este încântător, ca o bucăţica din paradis? Şi totuşi, la această privelişte, trebuie să mă gândesc la orhideea aceea roşie ca sângele din Amazonas, care prin aspectul minunat şi mirosul ei îmbătător atrăgea insectele şi la urmă, le mânca. Şi frumuseţea acestei naturi vrea să acopere groaza acelor nenumăraţi oameni, care şi-au găsit aici o moarte misterioasă.

Dintr-o dată am fost treaz şi am simţit frisoane.

— Tu crezi, atunci, că bâlbâi eu.

— După câte am auzit eu, aici din timpuri străvechi dispar oameni. Ei nu sunt ucişi, sau prinşi tot timpul, ci numai când sunt la pescuit şi chiar atunci îşi găsesc moartea.

— Dar cine?

— Vom afla. Marian a dat din cap, de nu vom cădea şi noi victime acestui pericol necunoscut. Sau pe fundul lacului trăiesc animale deosebite de periculoase sau…

— Sau ce întrebai eu?

— Nu ştiu – vocea-i părea descurajată – dar în curând vom şti.

Ne stabilirăm în satul numit lapati şi locuit de negri congolezi.

Marian ardea de dorinţa de a dezvălui misterul văii şi apoi, puţina odihnă nu ne va strica de fel.

Lumea este săracă în aventuri, Robert, râse Marian, nu-mi răpi credinţa în ultima aventură, o simt cu toţi nervii, că aventura este aici. Deci rămânem.

În mod curios, nu existau ţânţari, care noaptea ne-ar fi făcut viaţa un chin.

Isaak Burns era încântat de venirea noastră. După ce se trezi din beţie, îl auzirăm zbierând la negrii care îi erau totalmente supuşi. Curând apărură câţiva negrii timizi şi ne înmânară dania lui Burns pentru dimineaţa: o baterie de gin. Se făcuse deja seară. Burns apăru pe jumătate treaz, purtând în onoarea noastră o cămaşă cadrilată, roşie, de cowboy.

Îşi băgă faţa de lună plină, cu nasul roşu în cortul nostru.

— La masă gentlemeni – strigă el vesel – în cinstea sosirii voastre, negrii fac un chef. O să vedeţi, ce bine dispuşi sunt frăţiorii.

Într-adevăr, pe locul viran din centrul satului ardea un foc mare. Trupurile negre, date cu ulei străluceau la lumina flăcărilor. Unii purtau măşti groteşti de lemn vopsite, alţii îşi agitau suliţele şi dansau în ritmul tobei Lokolli.

Eram adunaţi cu toţii. Apreciai că sunt cam o sută de locuitori.

Luarăm loc pe nisip şi trebui să mâncăm din peştii fripţi de căpetenie, traşi pe o suliţă, deasupra focului. Dansatorii se fortificau mereu cu vin de palmier, iar dansul lor devenea tot mai sălbatec.

— Sunt oameni simpatici, nevinovaţi ca iepuraşii şi sunt mâncaţi ca şi iepuraşii – spuse Isaak aruncând o privire temătoare spre lacul cufundat în beznă.

V.
O ZI DE GROAZĂ.

DIMINEAŢA A VENIT CU CÂNTEC de păsări şi un cer în flăcări. Ne dezvelirăm de pături, am coborât din hamacuri şi ne-am dus la corturi, unde Pongo fierbea deja cafeaua. Maha, care dormise în cort, ne întâmpină torcând. Mâncarăm afară. Satul era deja în picioare şi-o ceată de tineri purtând pe umeri bărci de două persoane plecară la lac. Femeile le duceau plasele şi harpoanele care erau lungi.

Satul se hrănea numai cu peşte şi cu recolta de pe micile ogoare. Carnea nu o cunoşteau, ba chiar le era interzisă.

În sat nu existau oi sau capre. Până şi găinile lipseau.

După ce privirăm la pescarii care se îndepărtau în bărcile lor agile, folosirăm dimineaţa ca să recunoaştem zona. Cum deja văzuserăm valea şi cum ştiam că aceasta formează un semicerc, nu ne-am mai deplasat să o vedem ci ne-am mulţumit să o privim de la distanţă. Stâncile înalte şi netede formau pereţii pe care nu te puteai urca şi măsurau sute de metri înălţime. Valea se putea părăsi doar pe poteca îngustă pe care veniserăm sau pe lac. Pe la prânz ne-am întors şi am găsit satul în fierbere. Grupuri de negrii înfricoşaţi stăteau pe mal, Isaak Burns, care agita o sticla de gin ne spuse:

— Doi pescari nu s-au mai întors, spuse el fără suflare, venind spre noi când ne-a văzut. Au dispărut fără urme, iar barca lor plutea nevătămată, dar ei sau volatilizat, au fost mâncaţi sau dracul mai ştie ce s-a întâmplat.

În Marian se trezi febra vânătorii. Recunoscui acest lucru după ochi săi lucitori. Fugirăm la mal, cu Pongo ca translator şi i-am întrebat pe pescarii speriaţi ce s-a întâmplat. Un lucru era clar. Cei doi plecaseră de-a lungul malului abrupt din sud, deci în direcţia de unde veniserăm

noi. După ce lipsa lor a fost observată, tovarăşii lor merseră să-i caute, dar nu au găsit decât barca lor goală. Acolo unde găsiră barca dispăruse şi hamalul nostru cu o seară mai înainte.

Am cerut să ni se aducă două din bărcile noastre pneumatice împreună cu armele şi muniţiile necesare. Ne-am urcat apoi în bărci şi am mers să inspectăm locul unde s-a produs tragedia. Observarăm acum că nivelul apei era mai ridicat decât de dimineaţă.

— A fost un reflux când au plecat pescarii? întrebă Marian.

— Da, Burns îl privea fără să înţeleagă – aici este reflux de două ori pe zi, dimineaţa devreme şi seara.

— De ce întrebi? mă adresai eu lui Marian.

— Şi când a dispărut hamalul nostru a fost tot reflux – răspunse el privind gânditor în depărtare.

În jur nu era nimic suspect de văzut. Stâncile, până la oglinda apei erau acoperite cu plante ca şi algele, urcau abrupt în sus, iar apa era liniştită. Nimic nu trăda prezenţa unui monstru antropofag. Zadarnic ne uitarăm în jur cu binoclurile noastre Zeiss că nu zărirăm nimic. Nimic nu putea arăta mai paşnic, decât bărcile noastre pe lac.

În sat, la întoarcere se ţinu o sărbătorire a morţilor. Băştinaşii îşi unseră feţele şi corpurile cu lut roşu şi-şi agitau lăncile şi scuturile prevăzute cu blănuri scumpe în timp ce vrăjitorul, un biet epileptic ce-şi dobândise funcţia tocmai prin boala lui se zvârcolea cuprins de crampe, pe sol.

Marian se întunecă la faţă când noi cu Burns împreună, beat mort în cinstea situaţiei, ne îndepărtarăm spre cortul nostru.

— N-aţi descoperit nimic? întrebă Burns – aţi văzut ceva – hâc – monstru mâncător de oameni?

Marian se îndepărtase de Isaak, căci la fiecare vorbă, din gura lui ieşea o putoare teribilă de alcool.

N-am găsit nimic – răspunse Marian nervos. Seara, la reflux, vom încerca din nou.

După câte am constat oamenii dispar la reflux. Să încercăm deci atunci.

— Vin şi eu! spuse Burns care fierbea de dorinţa de activitate. Sunt un marinar hotărât de şi sunt bătrân. Mister Marian luaţi-mă şi pe mine. Împreună vom găsi şarpele de mare. *Ahoi*!

Bărcile noastre porniră încet. De data aceasta neînsoţite de pescari. Eu stam cu Marian într-o barcă. Burns cu volumul său, o ocupa singur pe cealaltă, care avea un pescaj adânc, mai ales că îşi luase cu el un mare număr de sticle învelite în staniol drept provizie de hrană. În timpul drumului spre locul cu pricina, cânta de ţi se rupea inima „*La Paloma*”.

— La cântatul ăstuia şi pe un şarpe de mare îl apucă durerile de cap, mârâi Marian. Lasă că îl fac eu imediat să tacă.

Se uită atent prin binoclu şi după ce-mi făcu cu ochiul, striga puternic şi groaznicul cântec imediat a încetat.

— Ce e?

Şi Isaak vâsli repede spre noi. Până şi nasul său roşu devenise palid.

— Acolo, în faţă, făcu Marian pe speriatul, acolo s-a mişcat ceva.

— Dumnezeule mare! Burns era deja lângă noi şi am putut vedea cum îi tremură osânza. N-ar fi mai bine să ne întoarcem?

— Dar Mr. Burns, un marinar adevărat are curaj, gândiţi-vă la Nelson, la bătălia de la Trafalgar. Aşa un şerpişor nu vă poate speria, spuse Marian, abia stăpânindu-şi râsul.

— Vă este uşor – hâc? Voi vedeţi şarpele simplu, eu – hâc – dublu.

Mergeam deja de-a lungul malului, spre locul unde au dispărut cei trei oameni. Acum la reflux, stâncile păreau mai sinistre. Apa scăzuse cu cel puţin doi metri iar stâncile care în mod obişnuit erau acoperite cu apă, acum erau îmbrăcate cu alge negre şi gelatinoase. Văzurăm colonii de scoici mari cât pumnul, printre ei crabi şi nişte fiinţe asemănătoare cu şopârla, cu nouă ochi fixate de scoici. Aveau un miros pătrunzător de peşte putrezit.

Marian spuse că zona nu-i de loc simpatica. Fără să vreau şoptisem ca şi cum nu am fi vrut să trezim un pericol. Soarele dispărea după vârfurile munţilor şi un amurg albăstrui cuprindea acum lacul. În mijlocul său se aduna încet o ceaţă groasă. Încă o oră şi era o noapte deplină. Deodată Marian îşi duse binoclul la ochi şi şuieră printre dinţi.

— Pregătiţi-vă armele! ordonă el încet.

Speriat scoasei carabinele din toc şi-i întinsei una, dezasigurată. Burns fu din nou aproape de noi, cu ochii ca de copil căruia bunica îi spunea povestea lui Han care a plecat să cunoască Grecia.

Acum văzurăm ce-l tulburase pe Marian. În stâncă sub linia fluxului, se deschidea o gaură neagră. Aici era o grotă, vizibilă doar la reflux şi în care ar fi putut sta un monstru. Ne apropiarăm prudenţi.

Trebuie sa recunosc, că nu doar Isaak era pe jumătate mort de frică, nici eu nu eram în apele mele.

Oare ce monstru putea trăi în acea văgăună? Vreo caracatiţă uriaşă, de dinaintea potopului. Nu vor ieşi acum braţele şerpuitoare, prevăzute cu ventuze şi să ne prindă acum?

Marian opri barca şi ascultarăm. În afară de clănţănitul dinţilor lui Burns, care avea un acces de malarie, nu se auzea nimic.

Intrarea în stâncă nu era aşa de mică, ea continua şi sub apă. Împletituri de alge negre atârnau ca o perdea macabră pe intrarea de la grotă. Dincolo de ele era un întuneric de nepătruns.

Aplecat în faţă, Marian scruta interiorul grotei. Îşi umezi degetul şi-şi ţinu mâna întinsă, apoi dădu din cap mulţumit.

— Există un curent de aer – spuse el de abia auzit. Ştii ce-i asta?

Asta nu-i o grotă ci un tunel, care are undeva o deschidere. Uite colo! Arată spre stânca ce conducea spre deschidere. La câţiva centimetri deasupra apei, un pervaz îngust ducea în interior. Era clar că a fost făcut de mâna omului cu lovituri de daltă şi nu de natură.

Ne îndepărtarăm în direcţia din care venisem. Isaak părea încântat şi vâslea din răsputeri. Se vedea că în curând aproape va cânta iar „*La Paloma*".

— Nu facem nimic? Întrebai eu dezaprobator, cu toată frica îndurată.

— Azi nu Robert, zise Marian – mâine când luăm cu noi echipamentele necesare.

Cred, prietene, că ne aşteaptă cea mai tensionată aventură din viaţa noastră.

VI.
ÎN VĂGĂUNA IADULUI.

ERA ÎNCĂ NOAPTE. Pe lac plutea o ceaţă uşoară, iar vârfurile stâncilor deveneau rozalii.

Liliecii dispăreau în linişte în scobiturile din stânci sau în micile grote, ca să-şi înceapă somnul de peste zi. Una lângă altele stăteau cele trei bărci lângă stâncă. Urmării cu inima bătând înfricoşată cum urma apei pe perete creştea. Vremea refluxului. Cu vocea înceată, Marian Ie dădu lui Burns şi lui Pongo ultimele instrucţiuni.

— Când refluxul este maxim, intrăm în galerie şi vom merge pe poteca care se vede şi nu cu barca, pentru că ne-ar putea stânjeni.

— Şi noi? întreabă Isaak cu vocea tremurândă de frică că va trebui să meargă cu noi.

— Voi aşteptaţi aici. Dacă nu ne întoarcem până la al doilea reflux deci până seara atunci.

— Atunci, ni s-a întâmplat ceva, răspunse Marian sec. Toţi murim odată.

— Şi noi ce facem în acest caz? întreabă Burns, cu o figură de înmormântare, ca şi cum ne-ar fi văzut deja sicriele.

Marian zâmbi ironic:

— Asta va fi treaba voastră, a conştiinţei şi a curajului vostru.

Între timp se luminase. Refluxul ajunse la nivelul cel mai scăzut. Aventura noastră putea începe.

— Perdeaua de alge de la intrare picura de umezeală şi era plină de iarbă. Păşirăm pe drumul îngust ce era cioplit în stâncă, aprinserăm lanternele care erau fixate la piept şi preluarăm de la Pongo ploştile cu apă şi raniţele cu mâncare. Cu armele curat şi proaspăt. Marian care mergea în faţă, se opri şi se îndreaptă. Aici tunelul deveni mai înalt încât nu-i puteai atinge cu mâna tavanul.

Marion lumină în jur. Surpriza mi-a fost aşa de mare, că exclamai, ceea ce produse un – ecou care s-a multiplicat la nesfârşit.

Tunelul se termina aici, iar noi ne găseam într-un uriaş dom subteran. Nu-i puteam aprecia înălţimea. Coloane bizare de piatră din bazalt cenuşiu purtau cupola, de care atârnau stalactite până la zece metri, care la lumina lanternelor noastre scânteiau în toate culorile curcubeului. De jos unde se mărise mult suprafaţa, creşteau stalactite către plafon. Era ca şi cum un arhitect genial ar fi construit catedrala, care era însă doar un produs al naturii, o operă grandioasă a creaţiei.

Pe pereţi erau desene, făcute de mâini omeneşti.

Aproape că uitasem, privind, de pericolul necunoscut, de care ne apropiam cu fiecare pas.

În curând am ajuns aproape de gura tunelului.

A fost rândul lui Marian să provoace ecoul, cu un strigăt de surpriză.

— Dumnezeule mare, ce-mi văd ochii, ogoare cultivate, lucrate de mâna omenească, un lac!

Acum observai că pe lac pluteau bărci ciudate. Valea era deci locuită de oameni, poate urmaşii celor ce au făcut desenele din galerie. Mai am văzut o mică aşezare. Nu-mi credeam ochilor, ce văd. Acestea nu erau colibe de negri africani. În lumina soarelui luceau pereţi de piatră tencuiţi în alb. Vrui să mă îndrept spre Marian, cu un strigăt de uimire, dar nu apucai. Căci deodată am simţit o lovitură puternică în cap, totul mi-a dispărut din faţa ochilor şi căzând am văzut nişte siluete, apoi mă scufundai în bezna leşinului.

VII.
LA VÂNĂTORII DE OAMENI.

LEŞINUL MEU A DURAT MULT. Când m-am deşteptat am simţit dureri foarte violente la cap. Încercai să-mi deschid ochii, dar lumina prea puternică m-a făcut să-i închid din nou. Am încercat mintal să fac reconstituirea faptelor petrecute. Ce a fost? Da, primisem o lovitură în cap pe când priveam valea pe care o descoperisem şi-apoi venise lovitura. Redeschisei iarăşi ochii, da, acum mergea mai bine şi mă puteam orienta. Abia acum îmi dădui seama că eram legat de mâini şi de picioare. Mă găseam într-o încăpere tencuită în alb, cu pereţii ciudat decoraţi. Printr-o uşă deschisă, am văzut lumina puternică a soarelui. Cu membrele pline de răni şi de durere încercai să mă rostogolesc într-o parte şi descoperi pe Marian care şi el era legat ca un pachet. Era conştient şi-mi zâmbi crispat. Cruste negre de sânge îi acopereau jumătate din faţă.

— Unde suntem? Întrebai eu, la care le zâmbi ironic.

— Am alergat după aventură, acum ne-a ajuns aventura pe noi.

Suntem în puterea celor care răpesc oamenii ce trăiesc dincolo de munte, în valea Sian.

— Deci spui că nu este nici un monstru… începui eu speriat.

— Şi aceşti oameni par a fi nişte monştri. Marian se întrerupse şi ascultă. Linişte, vin, şopti el grăbit.

Imediat intrarea se întunecă şi doi oameni intrară în încăpere.

— Nu erau egipteni, aşa cum crezuserăm la început, ci negrii, dar dintr-o rasa pe care noi nu o cunoşteam, ceva ce semăna cu etiopienii.

Feţele erau înguste, bine formate. Buzele cărnoase îi trădau ca negri, dar părul le era uşor ondulat şi nu creţ ca la africani, purtând o coamă trasă pe spate. Profilurile erau tipice egiptene. Mă cutremurai, când mă uitai în ochii lor. Puteau să aibe cam treizeci de ani şi ne privea nemişcaţi.

În ochi lor, reci, cenuşii, nu se vedea nici o urmă de milă sau de mirare, cu toate că prezenţa a doi albi – aici trebuia să le dea de gândit – pentru ei trebuia să fie o adevărată senzaţie. În privirile lor era atâta cruzime rece, încât simţii cum curge sudoarea pe frunte şi pe şira spinării.

Cei doi se aplecară şi ne cercetară legăturile. Credeam că vor să ne dezlege. Dar, din contra, plini de brutalităţi ne strânseră nişte legături slăbite, după care ne-au întors pe burtă, să controleze legăturile şi de la spate.

Am fost foarte furios.

— Ce vreţi de la noi – strigai eu – lăsaţi-ne liberi.

Nu reacţionară la vorbele mele, iar Marian, pe care-l luară acum în lucru, zâmbi ironic:

— Cum poţi gândi că flăcăii ăştia bruni înţeleg engleza? Întreabă el.

Cei doi plecară şi ne lăsară singuri, uşa rămase însă deschisă. Mă rostogoli cu ultimele puteri spre Marian şi-l întrebai agitat:

— Ce vom face? Nu putem sta cu mâinile în sân şi…

— Cum mâinile ne sunt legate şi de astea avem nevoie, după cum vezi nu putem face nimic, zâmbi el, devenind imediat serios. Momentan nu putem face nimic, nu ne putem dezlega, iar ajutor de afară, pentru moment, nu pare să existe. Nu ne rămâne decât să aşteptăm o ocazie bună de evadare. Dacă n-aş fi aşa de strâns legat, m-aş simţi mai bine.

Aşteptarăm tăcuţi cele ce aveau să urmeze. Foamea şi setea se făceau simţite, limba se lipea de cerul gurii iar stomacul chiorăia.

Mereu treceau oameni, bărbaţi, femei şi copii prin faţa uşii noastre, care era deschisă, dar nimeni nu ne dădu nici o atenţie. Eu, nu-mi puteam explica aceasta dar Marian a avut şi aici o inspiraţie.

— Îţi aminteşti de ofiţerul Snyder care ne-a povestit de o expediţie, care voia să exploreze pentru prima dată Valea Sian şi care a dispărut

fără urmă? Dacă la dispariţia acestora mai pui interesul redus pentru noi, ai răspunsul la întrebarea ta. Nu suntem primii europeni, albi, pe care-i văd, mai mult ca sigur că ei au fost ce-i care i-au prins pe expediţionar. Simplu nu?

Cu tot umorul lui Marian am fost cuprins de groază. Dacă el avea dreptate, atunci ne aştepta şi pe noi aceiaşi soartă, de a fi ucişi.

După lumina cum scădea afară, ne-am dat seama că se însera. Afară agitaţia creştea tot mai mult. Prin dreptul uşii noastre treceau tot mai mulţi oameni. Bărbaţii purtau doar şorţuri de in în faţă, simplu colorate, iar femeile nişte togi trecute peste corp. Acum spre seară, văzurăm că femeile erau mai împodobit îmbrăcate, în stofe roşii şi albastre. Se părea că se pregătesc de o serbare, altfel nu se explica schimbarea costumelor.

În curând urma să avem explicaţia. Când se întunecă, cei doi paznici apărură iarăşi, ne tăiară legăturile de la picioare şi trăgându-ne de braţe, ne ridicară. La început, nu am putut sta în picioare, deoarece ele erau ca moarte. Dar cei doi nu ne-au dat nici o importanţă, ci ne-au îmbrâncit brutal afară.

Cu tot întunericul de afară, văzurăm bine mica aşezare. Erau cam cincizeci de case apropiate una de alta. Nu erau din piatră aşa cum am crezut, ci din lut şi tencuite. Strada pe care am fost conduşi, era îngrijită, în dreapta şi în stânga erau chiar şi rondouri de flori. Oamenii pe care-i întâlneam nu se uitau la noi, ba chiar se uitau într-o parte când treceam. Curând ajunserăm la destinaţie.

Era un loc rotund, drept. De jur împrejur erau figuri din lut şi piatră, reprezentând cu siguranţă idoli, în mijloc se înălţa statura gigantică a unui idol cu un cap grotesc de pasăre. De gât atârna un scarabeu de o frânghie tot de aur.

— Acesta este zeul egiptean Thout, şopti Marian agitat. În antichitate a fost prezentat ca Ibis. Uite scarabeul de aur pe pieptul său. Cu toate că Marian vorbise încet cei doi paznici îl auziseră şi schimbară priviri pline de înţeles între ei, atunci când Marian a pronunţat numele Thout.

Am fost duşi şi legaţi de doi stâlpi, la marginea platoului, în faţa statuii lui Ibis, după care cei doi paznici ne lăsară singuri.

Marian stătea la stâlp, cu dinţii încleştaţi şi palid se uita la idol.

— Ce au de gând să facă cu noi? întrebai eu cu frică.

— El se uită la mine.

— Ai văzut blocul de piatră din faţa statui? întrebă el mânios.

— Da, sus este un fel de farfurie, un taler de piatră aşa mi se pare.

— Corect. Ăsta este altarul de sacrificiu. Am fost duşi, aşa dar în biserica acestei bande. Cum nu pot crede că vor să ne convertească la vechea lor religie egipteană, prezenţa noastră aici va fi având un alt scop. Tu ce crezi?

M-am uitat mirat la el dar ochii săi priveau fix mai departe idolii. Când mă uitai şi eu la vederea farfuriei, îmi veni un gând groaznic, ce mi-a făcut părul măciucă.

— Doar nu crezi cumva că… m-am bâlbâit eu.

— Ai altă explicaţie? întreabă întunecat Marian, după ce mă privise cu milă. Nu, pentru Dumnezeu nu vreau să mor. Dar vasul de sacrificiu era prea evident şi-mi spunea multe. De asta erau răpiţi mereu negrii din valea Sian, zeul Thout cerea jertfe din timpuri străvechi, iar aceste jertfe erau membrii bietului trib de negrii, care acceptau dispariţiile repetate ca pe o fatală dorinţă a zeilor. Şi acum era rândul nostru. Alt motiv nu exista de a ne fi adus aici.

Încercai să fiu liniştit ca Marian, cu toate că-mi vene să urlu de disperare. De ce am venit, eu, idiotul de mine în Africa? Ce frumos poate fi acum la Londra sau în alt oraş civilizat! Acum poate că m-aş schimba, ca să merg la un supeu într-o societate mai plăcută sau poate că plecam la teatru sau la operă, într-un cuvânt aş fi printre oameni civilizaţi. Şi acum, în loc de toate aceste lucruri stau legat la un stâlp de tortură, aşteptând să fiu măcelărit.

S-a făcut noapte. De după munţi apăru luna, care arunca o lumină palidă asupra noastră. Sculpturile căpătară un aspect înfricoşător, arătau ca nişte stafii. În jurul nostru se aprinseră făclii mari, fixate în inele de metal, prinse de statuile idolilor. Curând, piaţa a fost luminată de lumina făcliilor şi a lunii.

Curând apăru şi poporul în grupuri dispersate, cam de o sută de bărbaţi şi femei, aparent toată populaţia văii. Nimeni nu vorbea cu glas tare. Până şi murmurele încetară, când a apărut o siluetă înaltă şi slabă. Autoritatea mare pe care o degaja, arăta să fie căpetenia sau un mare preot. Trebuia să fie foarte bătrân. Părul alb îi ajungea la umeri. Purta o togă roşie ca sângele, care-i acoperea tot capul. Păşi maiestuos spre statuia lui Ibis şi ridică apoi braţele slabe în sus.

Ca la un semn, cei prezenţi căzură la pământ şi îşi atinseră cu fruntea şi palmele pământul.

În spate răsunară o mulţime de tobe, la care se asociară nişte fluiere stridente. Sunetele erau ritmice, iar în tactul lor credincioşi loveau pământul cu capul. Apoi preotul se întoarse şi vorbi mulţimii. Era o limbă melodioasă, dar nu înţelegeam nimic, pe când Marian dădu surprins din cap.

— E un amestec de egipteană veche şi dialecte ale negrilor, zise el, aproape mulţumit. Curând, Preotul a făcut un semn. Lumea se puse în mişcare şi am crezut că ne-a sunat ceasul cel din urmă, când auzirăm strigăte îngrozite, iar cei doi preoţi care aprinseră făcliile, traseră după ei doi negri cu mâinile legate la spate.

Aceştia sunt cei doi oameni care au dispărut alaltăieri în valea Sian, spuse Marian surprins. Fură duşi până la piatra de jertfă. Unul a fost

ridicat de preoţi, până ce capul îl veni deasupra talerului, iar unui din preoţi îl prinse pe negru, care urla de groază, de părul său lânos şi îi trase brutal capul pe spate.

Căruntul se apleacă şi ţinu un cuţit lucitor sus, deasupra capului. Îngrozit închisei ochii să nu văd crima aceasta oribilă. Auzi totuşi strigătul şi horcăitul victimei.

Apoi strigătul celui de al doilea negru. Şi strigatul lui deveni o horcăială nearticulată iar sângele său ţâşni în vasul de sacrificiu. Abia când se făcu linişte, deschisei ochii. Cele două cadavre nu le vedeam, erau culcate la pământ iar preoţii erau aplecaţi deasupra lor. Din tavă, aburea sângele cald.

Preotul şef se ridică ţinând în mână, deasupra capului, două obiecte ca doi bulgări însângeraţi. Gloata urla încântată şi abia acum ghicii ce ţinea preotul în mână: erau cele două inimi ale bieţilor negrii ucişi.

VIII.
IDEEA LUI ISAAK.

ATÂRNAM ÎN LEGĂTURI mai mult mort decât viu. Piaţa se golise, doar cele două cadavre erau lungite şi părăsite încă în faţa locului de sacrificiu. Făcliile aprinse mai pâlpâiau şi părea că ochi de demoni luminează în întuneric. Nici moralul lui Marian nu era mai bun. Şi pe el îl susţineau doar legăturile, după cum vedeam.

Trebui să-mi dreg vocea de câteva ori, până când am putut scoate o vorbă de la el:

— Mai există vreo şansă de salvare, Mariane? întrebai eu cu frică.

El îşi întoarse încet faţa spre mine.

— Până ce pacientul nu-i mort de tot, medicii „îi tot promit sănătate”. Cel mai bine este să ne ţinem de regula asta. Mai trăim încă!

— Dar, prieteni noştri Burns şi Pongo, ei ştiu că noi suntem în pericol de moarte, vezi că nu au venit ieri. Spusesem ieri căci era trecut de mult de miezul nopţii.

El a dat din cap.

— Ca să ne ajute Pongo este prea puţin inteligent, iar Burns prea laş. Sau ţi-ai putea închipui că Isaak nimicitorul de gin va apare aici ca un arhanghel şi ne va elibera?

Lăsai capul în jos. Şansele de a scăpa viu de aici erau aşa de mici, încât era bine să ne pregătim din timp de moarte.

Noaptea trecu nesfârşit de greu şi de încet. Luna dispăruse după munţi şi-mi păru o veşnicie până ce au apărut zorile.

Era o nouă zi. Era ultima noastră zi pe această lume? Aşa ca şi cum ar fi vrut să ne mai arate o dată totala ei frumuseţe, atât de minunat a fost răsăritul soarelui. Toată splendoarea culorilor curcubeului

străluci, până când prima rază de soare atinse pământul văii. Abia acum am văzut unde ne aflam. În imediata apropiere a locului de sacrificiu, era un orificiu în stâncă prin care venisem şi prin care se scurgea un braţ de apă spre lacul acum aproape gol, căci lacul Sian era acum la reflux. La intrarea în grotă stăteau doi paznici, muşchiuloşi şi goi, cu măciuci în mâni şi supravegheau neîncetat văgăuna întunecoasă. Intrarea şi ieşirea erau deci păzite. Aşa dar aceşti doi paznici ne-au doborât pe noi. Satul fiind în spatele nostru, nu-l puteam vedea. Dar ce chinuitoare era imaginea intrării în grotă când ştiam că dincolo de ea este libertatea care era atât de aproape de noi şi totuşi atât de departe.

Foamea deveni aşa de chinuitoare încât stomacul îmi ardea ca focul.

Nici lui Marian nu-i era mai bine. Avu odată o criză de furie şi zgâlţâi ca un dement legăturile, cu singurul succes că-i curgea sângele din încheieturi. Apoi atârnă apatic de frânghii, iar nu mai puteam gândi dar şi toate gândurile mele erau la mâncare şi la băut. Vedeam cele mai renumite delicatese în faţa ochilor mei şi pahare de cristal scânteietoare, cu apă limpede.

Nici unul din semiegipteni nu a venit la noi. Odată când se schimbară paznicii la intrarea în grotă strigarăm amândoi, dar ei nu ne luaseră de loc în seamă. Marian spuse cu amărăciune:

Se pare că tăierea noastră va avea foc în curând, căci dacă am pieri de foame, nu mai putem fi înjunghiaţi.

Ştiam că are dreptate, dar eram atât de slăbit, încât gândul la moartea groaznică nu mă mai speria. Fie ce o fi dar chinul acesta să se termine odată.

Spre prânz se întâmplă ceva, ce ne mai învioră spiritele pe jumătate stinse. Observasem cum venea fluxul. Pârâul îngust din grotă se umfla vizibil şi năvăli în jos spre lac, care se umplea încet.

Deodată cei doi paznici strigară. Crezurăm că suntem victimele unei halucinaţii, când, din deschidere, ieşiră pe valurile fluxului tot mai intens, două canoe indigene. Erau fără vâslaşi şi când paznicii le traseră la mal văzurăm şi-a părut incredibil, ca erau pline cu sticle de gin învelite în hârtie de staniol.

Marian şi cu mine ne-am uitat cu gura căscată. Ce însemna asta? Sticlele nu putea proveni decât de la Isaak Burns, dar pentru ce? Marian pricepu primul intenţia beţivanului şi a început să zâmbească. La început am crezut că s-a scrântit deoarece, în situaţia noastră, un zâmbet era ceva deplasat. Apoi Marian spuse:

— Mai ştii ce am spus ieri? Pongo e prea puţin inteligent, iar Burns prea laş. Ei, inteligenţa lui Burns a găsit o cale să ne ajute, fără sa fie nevoie de curaj. Asta, dacă planul acesta va reuşi.

Eu nu am înţeles imediat. Inteligenta mea se vedea a nu fi aşa

dezvoltată ca cea a lui Isaak. Dar în curând am început să-mi dau seama de ce a trimis Isaak ginul.

Tot mai mulţi oameni se adunau în jurul bărcilor şi scoteau sticlele una câte una din barcă. Curând pe mal era o baterie de sticle, ce-ar fi făcut cinste oricărei crâşme.

Oamenii nu ştiau ce să facă cu ele până ce unul din ei sparse gâtul unei sticle şi-i gustă conţinutul. Alţii îi urmară exemplul. Se părea că le place ginul, pentru că tot beau din sticle, până când le fură smulse din mâini de către ceilalţi. Apoi bărcile cu conţinutul lor au fost duse în sat.

În câteva ore tot satul a fost beat. Marian râse răguşit şi dintr-odată îmi dădui seama de intenţia lui Burns. Îi urmăream atenţi pe paznicii de la intrarea în grotă. Îşi însuşiseră aproape o jumătate de duzină de sticle, căci doar ei găsiseră bărcile.

Atenţia le era stinsă. Băuseră cu atât entuziasm sticlă după sticlă, încât ar fi putut să-i servească lui Burns drept exemplu. După nici o oră erau căzuţi beţi turtă în nisip şi sforăiau.

Şi în sat era agitaţie mare. În spatele nostru auzeam strigăte puternice, râsete vesele precum şi clinchete de sticle. Sălbaticii care nu cunoşteau alcoolul, se îmbătau repede. Unii dansau la sunetul muzicanţilor care au asigurat fondul sonor al groaznicului măcel din ziua precedentă.

Amiaza trecuse de mult dar orgia mai ţinea. Soarele ne ardea fără milă, iar roiuri de muşte colorate atrase de crustele noastre de sânge de pe capete ne torturau înfiorător.

Pierdusem orice simţ al realităţi. Adesea îmi era, ca şi cum as fi fost mort. Nu-mi mai simţeam membrele, durerea şi foamea se stinseră, gândurile, eliberate de legături personale, zburau prin spaţiu. Eram în gând acasă cu nedespărţitul meu prieten, Marian, în toate situaţiile vieţi noastre. Din când în când vedeam prezentul oribil şi mă bucuram că pot să mă refugiez iar în ţara viselor.

Abandonasem speranţa de salvare. Cine ştie cum au ajuns aici sticlele marinarului beţiv. Poate că dispariţia noastră l-a speriat aşa că a vrut să fugă cu restul rezervei de alcool iar indigeni l-au prins şi l-au ucis. Nu avea sens să-mi mai fac astfel de gânduri, situaţia noastră era pecetluită.

Îmi putui da totuşi seama că larma din sat se stinse. Cei beţi adormiseră, fiind scoşi din luptă pentru mai multă vreme. Soarele stătea să apună şi-mi lucea cu neruşinare drept în faţă. Deodată am simţit că în spatele meu se mişcă ceva. Credeam deja că vom fi duşi la execuţie, când de jos, răsună o voce:

— Eu aici, Massa, Pongo venit să duce pe Massers.

Eram deja atât de apatic încât nici nu m-am bucurat la auzul acestor cuvinte şi a vocii cunoscute a negrului nostru credincios. Lama

unui cuţit ascuţit mi-a eliberat încheieturile de legăturile ce-mi ţinea capul sus şi eu am căzut ca un lemn la pământ. Cu mare greutate m-am ridicat şi m-am uitat în jurul meu.

Satul era mut ca un mormânt. Numai copiii mici se mai jucau pe uliţe iar câinii semi sălbateci lătrau. Vocea lui Marian mă dezmetici.

— Iarăşi a mers bine, Robert, spuse el răguşit cu un zâmbet superior pe buzele-i arse de soare, aşa şi acum să dispărem.

Sprijiniţi de braţele lui Pongo, ne îndreptarăm clătinându-ne spre grotă după ce aruncarăm o ultimă privire în jur. Mie şi lui Marian fiecare pas ne provoca dureri atroce, datorită circulaţiei proaste a sângelui, pricinuită de modul groaznic cum am fost legaţi. După ce am mers puţin sângele a început să se pună în mişcare încet, încet. Drumul spre grotă era mai lung decât crezuserăm noi. Ne-a trebuit cam o jumătate de oră de mers anevoios, printr-o depresiune şi apoi pe o pantă, în sus, până să ajungem acolo. Sosise deja şi Isaak Burns, să ajute la eliberarea noastră. Stătea la intrarea tunelului subteran, la dreapta şi la stânga lui paznici morţi de beţi. De fiecare dată când ne uitam la el, părea mai agitat tar mişcările mâinilor erau mai largi şi mai violente.

— Se pare că suntem în pericol – spuse Marian – haide, Robert, mai repede, trebuie să alergăm pentru a scăpa. Când am fost doar la o sută de metri, Isaak îşi lasă braţele în jos. Îndată am văzut motivul. Din tunelul subteran izbucnea gâlgâind apa, crescând într-una, curgând spre micul lac.

— A început fluxul, zise Marian disperat. Am întârziat o jumătate de oră.

IX.
O LUPTĂ PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE.

ISAAK ERA TOTAL DISPERAT. Aşezat pe un bloc de piatră îşi ştergea fruntea transpirată cu o batistă, care de mulţi ani nu mai fusese spălată.

— De ce nu v-aţi grăbit – se văită el – acum este prea târziu, fluxul este aici şi suntem pierduţi.

— Şi noi suntem în aceiaşi situaţie ca şi dumneata – îi spuse Marian, lăsându-se să cadă pe iarbă.

— Aceasta nu este o consolare, se vaită mai departe Isaak. Mi-este egal dacă voi fi măcelărit solo sau în societate.

Ne gândeam doborâţi de griji, la situaţia noastră, în timp ce Pongo veghea.

— Mor de foame, spusei eu disperat, dau un regat pentru ceva comestibil.

— Merg să aduc ceva de mâncare zise uriaşul Pongo.

— Du-te, dar nu-i trezi pe porcii ăştia beţi, spuse Marian.

Pongo dispăru cu paşi întinşi, printre case.

— A ce bine am aranjat totul, explică Burns, am încărcat bărcile cu gin şi le-am lăsat duse de flux prin tunel. Când eram siguri că sunt beţi cu toţi, am pornit la reflux, cu Pongo încoace. Sălbatecii nu dormeau încă, spuse el uitându-se cu o privire supărată spre cei doi paznici, care sforăiau puternic întinşi pe nisip.

— Poate că aceştia dorm până vine refluxul, îl linişti Marian.

Deodată tresăriram. Din sat se auziră strigăte de copii, lătrat de câini şi urlete răguşite de bărbaţi.

În acel moment apăru după colţ Pongo, alergând spre noi, urmărit de câţiva bărbaţi nesiguri pe picioarele lor, care strigau şi-şi agitau lăncile.

Pongo căra un sac greu, care-i stânjenea vizibil la fugă.

— Oh, de ce n-am rămas acasă, se jelui Isaak. Şi bunica mea îmi tot spunea: rămâi în ţară şi hrăneşte-te în mod cinstit.

În ce priveşte hrănitul, i-aţi urmat sfatul, spuse Marian ironic, privind la obezul matroz care tremura din tot corpul.

Deodată strigai. Unul din paznici se ridicase pe neobservate şi se apleacă după măciucă. Isaak reacţiona fulgerător. Scoase o sticlă de gin din buzunarul hainei şi i-o izbi negrului în cap. Acesta se prăbuşi pe loc. Acelaşi tratament îl aplică Burns şi celui de al doilea paznic.

— Ce-i sigur e sigur, oftă Burns, iar respectul nostru crescu mult faţă de puterea lui de decizie.

Situaţia se arăta ameninţătoare, tot mai mulţi negri fugeau după Pongo.

— Trebuie să ne baricadăm undeva, strigă Marian.

Singurul drum care ne rămăsese liber era stânca din spate. Trebuia să o escaladăm şi să ne găsim o ascunzătoare, de unde cu pietre azvârlite să-i ţinem pe atacatori la distanţă.

Zis şi făcut. Între timp noi ne-am mai întremat puţin şi puturăm escalada, cu Burns, care tremura de frică, panta abruptă a stâncii. Urcând, observarăm că din această parte, muntele care despărţea cele două văii, putea fi escaladat până la vârf. Acest lucru nu ne folosea, căci cobora pe cealaltă parte în valea Sian, era imposibilă. Aproape de vârf, găsirăm o platformă, pe care, gâfâind ne oprim după ce depăşirăm stânci, grohotiş, iar mersul nostru declanşase mici avalanşe de piatră. Eram atât de istovit încât iarăşi am căzut în apatia pe care am avut-o la stâlpul de tortură, cu câteva ore mai înainte.

Totul îmi juca în faţa ochilor. Burns se topea văzând cu ochii lăsând o pată umedă pe tot ce atingea. Cu toată situaţia grea în care ne aflam, trebui să zâmbesc, la gândul că semăna cu o lumânare lăsată la soare.

Pongo ne va ajunge curând din urma. Era urmărit cam de douăzeci

de sălbateci, care erau locuitori ai ciudatei văi. Se vedea că nu scăpaseră de tot de influenţa alcoolului, zbierând ca nebunii şi clătinându-se pe picioare şi adesea căzând la pământ. În fine Pongo ajunse la noi. Râzând aruncă sacul jos, iar eu cu mâinile tremurânde, îl deşertai. Ce de delicatese! Ceva ca două pâini mari, carne fripta şi fructe delicioase. Ca un animal flămând, m-am năpustit asupra lor.

— Pongo, bă negru ticălos adu-mi pietre – ordonă Burns – puteţi mânca liniştit Mr. Marian, îi ţin eu pe spurcaţii ăştia la distanţă. Marian îmi urmă exemplul. În timpul acesta Burns arunca cu pietre împreună cu Pongo în capetele atacatorilor lipsiţi de apărare.

— Aici, bă, fiu de căţea! urla el din răsputeri.

— Aici, bă negru beat. Te pui tu cu Isaak Burns care a străbătut toate cele şapte mări? Ha, ha! Fix pe craniu! Aşa băiatule, de copil eram deja un ţintaş prima! Gagica ta n-o să te recunoască, bă semiegiptean jegos. Cam aşa ţinu un timp lupta şi fiecare piatră îşi atinse ţinta. Atacatorii văzură că n-au ce face şi se retraseră.

A început să se întunece. Mâncaserăm pe saturate, după care Marian s-a dus să inspecteze terenul.

— S-ar putea ca la noapte, spurcaţii aceştia să se strecoare la noi şi să ne atace. Nu ne rămâne decât să ne urcăm pe vârf şi să aşteptăm, îşi dădu el cu părerea.

Era logic. Din fericire, după apusul soarelui răsări luna şi la lumina ei am putut străbate ultima parte a anevoiosului drum. În fine, ajunserăm la vârf. Nu era atât de ascuţit, cum se vedea de jos şi găsirăm curând un loc bun de popas.

Ne uitarăm cutremuraţi în valea în care scânteia apa lacului Sian. Acolo undeva era poteca îngustă, pe care am venit şi unde puţin a lipsit să cădem victime avalanşelor.

Peste noapte n-avem de ce ne teme. Speram ca semiegiptenii să se fi întors în satul lor, iar noi dimineaţă vom încerca o evadare forţată şi să ajungem la intrarea în tunel. Dacă nu vom reuşi, vom avea slabe şanse să părăsim vii această vale blestemată.

Pongo şi Burns făcură primii de veghe. Cei doi aruncau mereu cu pietre în vale, ca să-i ţină în şah pe eventualii atacatori.

Avui un somn adânc, fără vise, până când Marian mă trezi, fiind timpul să preluăm veghea. Eram atât de obosit de parcă mai înainte m-aş fi culcat. Ne postarăm tăcuţi la marginea platoului şi ascultam atenţi. Nu se mişca nimic. Fie că inamicii se retrăseseră în sat, fie că se odihneau ca şi noi, aşteptând dimineaţa pentru a ataca.

Când apărură primele semne ale zorilor, Marian se duse să inspecteze zona. Se întoarse după câteva minute şi-l văzui agitat şi cu ochii aprinşi.

Se aruncă la pământ, lângă mine.

— Îţi aminteşti de avalanşa de pietre, care era cât pe ce să ne

strivească, întreabă el pe nerăsuflate? Am dovada că ele au fost declanşate artificial de aceşti sălbateci. L-am urmat şi eu şi mi-a arătat resturi de frânghie groasă fixate de stâncă.

Ele ţineau pietrele şi au fost tăiate când noi acolo jos tocmai treceam. Dar aste nu este totul. Uită-te acolo!

Arată în direcţia opusă, în valea în care tocmai ne găseam. Nu am putut descoperi nimic. Grămada de grohotiş, care se deschidea jos în vale, unde îşi făcuseră ieri tabăra duşmanii noştri, forma un fel de baraj.

— Uită-te mai atent, aici!

Îi urmai privirea triumfătoare şi apoi îmi dădui seama că avea dreptate. Frânghii groase cât braţul se vedeau de sub pietre. Erau ancorate cu noduri enorme de stâncile muntelui… Erau foarte multe.

— Ele ţin ca o reţea toată panta – râse Marian – avem aici o avalanşă de pietre creată artificial ca în timpul lui Andreas Hofer din Tirol, când lupta contra francezilor.

Din anumite motive, locuitorii văii s-au temut de o eventuală ameninţare din interior. Uite frânghiile, sunt aproape pietrificate prin secreţiile calcaroase din stânci. Putem admite, că această avalanşă s-a construit cu mai multe veacuri în urmă. Cei din vale, arată el în jos, unde mai era întuneric, poate că nici nu ştiu de acest lucrare.

Dacă indigenii nu s-au retras la lăsarea serii, atunci vom utiliza propria lor invenţie contra lor. Această avalanşă ne va elibera cu siguranţă drumul. Hai să-i trezim şi pe ceilalţi.

X.
AVALANŞA MORŢII.

DEJUNARĂM RAPID şi observarăm naşterea zilei, ai cărei mesageri erau culorile splendide de pe cer. În vale domnea o ceată care ne bara vederea, dar ea se risipi la primele raze de soare.

Cu respiraţia tăiată ne uitarăm în vale. La început nu văzurăm nici o urmă de duşman, dar apoi, a început ceva să mişte. De după fiecare stâncă, din fiecare scobitură apăreau şi se puseră să escaladeze muntele, scoţând strigăte de luptă.

Erau cam cincizeci de războinici înarmaţi cu lănci şi securi mici de aruncat. Erau prea mulţi pentru noi şi ne-ar fi copleşit.

— Mr. Burns şi tu Pongo, daţi cu pietre în ei şi ţineţi-i în şah. Hai, Robert!

Ne îndepărtarăm, neobservaţi, Isaak îşi începu zbierând canonada cu pietre.

Ne târârăm până la platforma de pietre. Când ajunserăm la primele frânghii, care ţineau flancul stâng al peretelui de piatră. Marian îmi spuse să mă opresc.

— Eu merg pe cealaltă parte. Când îţi spun, taie frânghiile, tu să le tai.

Cu inima zvâcnind, cu cuţitul lui Pongo, de tăiat tufişuri, în mână, aşteptam. Atacatorii ajunseră deja la jumătatea pantei şi nu se prea fereau de pietrele lui Burns. Dacă nu se declanşa avalanşa, dacă s-a stabilizat cu trecerea timpului, eram pierduţi.

— Acum! răsună comanda lui Marian din spatele unei stânci.

Sării în sus, prinsei maceta cu ambele mâini şi izbi din răsputeri prima frânghie. Dar după câteva lovituri, de abia reuşisem să tai câteva fire, dar a fost de ajuns. Cu un zgomot puternic, frânghia începu să se rupă. Procedai la fel cu cea de a doua frânghie. Păru să fie destul. Se rupseră ambele şi ţâşniră ca şi coarda unui arc, în adânc. Pământul, a început să tremure dintr-odată. Părea că panta se cutremură din temelii. Apoi se mişcară masele de piatră, fisuri adânci apărură în grohotiş, roca striga, ofta, scrâşnea şi de-o dată falanga se transformă în bucăţi de stânci şi grohotişul începu să alunece. Un tunet grozav şi cu un nor de praf, masa de rocă se prăvăli în adânc.

Mă agăţasem de o stâncă cu toată groază şi nu-mi putui lua privirea de la masa pietre, de la avalanşa morţii, care se năpustea în valea atât de paşnică. Atacatorii se opriră brusc. Câteva secunde râmaseră ca împietriţi, apoi înţeleseră că iadul vine spre ei, se întoarseră şi o luară la fugă în jos, spre vale. Dar avalanşa îi ajunse. Bucăţi mari de stâncă striveau trupurile negricioase, zdrobeau capete, braţe şi picioare. Aidoma unui pumn uriaş, avalanşa mătură panta şi aleargă urlând spre vale.

Lipit de stâncă urmării înfrigurat acest infern al nimicirii.

După ce norul de praf se lasă, din cei cincizeci de atacatori nu se mai vedea nici unul, giulgiul de stânci şi roci îi acoperise pentru vecie.

— Înainte!

Marian mă zgâlţâi şi mă smulse din letargie. Să ne folosim de panica creată şi să fugim. Pe când fugirăm la camarazii noştri, văzurăm cum oamenii disperaţi, care erau în drum spre munte, alergau îngroziţi înapoi în sat.

— A fost groaznic, dar necesar, Burns era palid şi-i tremura bărbia dublă. Banda aceasta şi-a meritat pedeapsa.

Ne-am grăbit să coboram panta. Văzui îngrozit, păşind pe grohotişul avalanşei, bucăţi mari de membre ca şi crescute din piatră. O mână spasmodica încremenise, arătând în sus, lângă un picior însângerat.

Ajunserăm în fine în fundul văii şi ne apropiarăm de gura tunelului subteran. Nici un paznic. Refluxul era maxim şi nestingheriţi intrarăm în deschidere întunecată. Din fericire Burns avea o lanternă, ale noastre ne fuseseră luate.

La această lumină palidă, am parcurs drumul înapoi. Un curent de

aer proaspăt ne vestea ieşirea şi după o jumătate de oră văzurăm lumina zilei, la gura tunelului. Nimeni nu poate descrie sentimentele ce mă cuprinseră. Libertate. În urmă era moartea sigură, erau miile de spaime suportate ca prizonier ai acestor indivizi ciudaţi şi cruzi, în faţă era viaţa.

Ajunserăm în fine la ieşire. Albastru şi paşnic lac Sian se întindea în faţa noastră. La o oarecare distanţă – respectabilă – un număr de bărci ne întâmpinau, din care ne salutau gesticulând şi strigând, hamalii noştri. Într-una, în faţă, stătea, nebun de bucurie Maha. Urcarăm în una din bărci, pregătita pentru noi şi flancaţi de celelalte bărci, cu hamalii noştri veseli în ele, am mers la locul nostru de tabără.

XI.
POARTA ÎNCHISĂ.

ÎN PIAŢA SATULUI ARDEA UN FOC MARE. Muţi, într-un cerc stăteau sătenii pe care Marian îi convocase. Noi stăteam pe un fel de estradă construită în cinstea noastră. În cinstea salvării sale, Burns se făcuse criţă şi doar cu greu îl putui opri să nu ţină o cuvântare. În faţa noastră împodobiţi cu însemnele rangului lor şedeau căpetenia şi vrăjitorul.

Marian se ridică şi ţinu o cuvântare scurtă, pe care Pongo o traduse în graiul tribului.

— Oameni buni, din timpuri străvechi au tot dispărut din satul vostru oameni. Ei nu se mai întorceau de la pescuit, iar voi credeaţi că au căzut pradă spiritelor rele. Dar nu a fost aşa. Într-o vale izolata de lume, trăieşte un alt popor, care aducea idolilor săi cruzi jertfe omeneşti. Ei veneau printr-un tunel subteran, care numai la reflux apare din lac, aici capturau pe bieţii pescari şi-i sacrificau pe altarul idolilor lor. De mâine sunteţi eliberaţi de acest pericol. Nici când nu va mai dispare vreun prieten de-al vostru, veţi pescui mai departe şi veţi muri, dar de bătrâneţe. Ca să mă credeţi, mâine, la reflux sa fie tot satul de faţă în bărci, să vadă cum îi elimin printr-o vrajă pentru totdeauna, pe duşmani.

După ce Marian încheiase şi Pongo tradusese cuvântarea, oamenii măcăiră însufleţiţi. Apoi se ridică şeful tribului şi se închină până la pământ.

— Asta a fost o veste bună, om alb – spuse el, încă nu putem crede că am scăpat de spiritele rele care încă de pe vremea lui taică-meu şi al bunicului meu – căpetenii înţelepte au răpit oameni şi i-au mâncat. Dacă mâine reuşeşti să închizi gura iadului, noi, copiii şi nepoţii noştri te vom venera ca mare zeu atotputernic. Vorba s-a terminat.

— Acum aţi fost avansat ca zeu păgân – zbieră Isaak entuziasmat. Pe chestia asta, hai, să pilim!

Am zâmbit pe ascuns şi mă gândeam la Gloria Pitt pe care urma s-o revedem în curând. Ce ar zice ea, misionara, de noua demnitate divină a lui Marian?

A doua zi o flotilă mare de bărci părăsi satul şi ieşi pe lac unde tocmai se ridica ceaţa. Toţi voiau să vadă cum marele vrăjitor alb îi va izgoni pentru vecie pe demonii cei răi din vale.

După o jumătate de oră ne apropiarăm de tunelul subteran. De departe se zărea gaura neagră care ducea în valea în care am trăit clipe de coşmar. Pongo, instruit de noi, ordonă sătenilor să facă cu bărcile un semicerc mare şi să nu se apropie de stânci prea mult.

Marian şi cu mine vâslirăm spre tunel. Scrutarăm prudenţi întunericul şi traserăm câteva focuri, ca să-i alungăm pe eventualii inşi ascunşi acolo. Apoi Marian coborî, luând cu el o legătură de patroane de dinamită şi o rolă de fitil, după care dispăru în tunel. Nervos, îl aşteptai. Apăru în sfârşit, trăgând şnurul alb după el. La ieşire îl puse jos şi-l aprinse cu bricheta. Fitilul începu să ardă, sfârâind.

— Valea de aici! Marian sări la mine în barcă, apoi vâslirăm din răsputeri spre ceilalţi.

Aşteptarăm nerăbdători. Nu se mişca nimic, gaura neagră ne privea ameninţătoare.

Deodată, din ea ţâşni o limbă de foc. Tot masivul muntelui păru să se cutremure, apoi auzirăm trosnetul surd al exploziei. Stânca se schimbă în aceeaşi clipă. Crăpături largi se deschiseră în pereţii netezi apoi, cu un sunet puternic, peretele de stâncă se prăbuşi. Trombe de apă, înalte cât o casă ţâşniră spre cer. Valurile ne zgâlţâiră bărcile, apoi totul se terminase. Acolo unde a fost gura grotei, se vedea doar o haldă abruptă de rocă. Drumul spre poporul vânătorilor de oameni era închis pentru vecie.

Marian îşi agită vâsla.

— Oameni buni, sunteţi liberi! strigă el entuziasmat.

Burns, bine pilit se înălţă, clătinându-se, în barcă şi ridică o sticlă de gin pe jumătate goală.

— *Three Cheers for Mr. Marian*! De trei ori, uraa! zbieră el, apoi, pierzându-şi echilibrul, căzu în apă cu capul înainte…»

*

Lupta contra piraţilor este dură şi grea, dar nu imposibilă. Eroii noştri având un elan deosebit de mare şi dorinţa de a depăşi obstacolele, reuşesc prin ingeniozitatea lor să învingă duşmanul.

Aventurile submarinului Dox 194

Hans Warren

I.
DONNA INES Y CASTELLO.

«ASEMENEA UNUI ROI DE ALBINE înfuriate, mai multe duzini de bărci primitive, cu negri strigând la bord, se foiau în jurul vasului.

Erau umplute până la refuz cu fructe colorate, ulcioare de lut pestriţ vopsite, găini şi papagali în cuşti împletite din bambus, mărfuri pe care indigeni afacerişti voiau să le vândă pasagerilor.

În portul din Jambiera, dacă primitivul loc de ancorare merită această denumire, la prânz era o arşiţă apăsătoare. Aici fluviul formase un golf natural, pe care l-a smuls din malul lutos de-a lungul veacurilor.

Vasul societăţi olandeze de navigaţie pe Congo avea un pescaj prea mare ca să poată ancora în port, aşa că opriră la cincizeci de metri de acesta, pasageri şi lucrurile de la bord urmând să fie transbordaţi în bărci.

Portul nu arăta prea bine. Pe ţărm erau nişte barăci dărăpănate, cu acoperişuri de tablă. Mai în spate, separate de colibele indigenilor erau construite factoriile câtorva agenturi comerciale. Acolo se îmbătau până la moarte câţiva salariaţi englezi fi olandezi, whisky-ul fiind singurul mijloc de a combate oarecum plictiseala dezolantă a locului.

Apa golfului era la fel de murdară ca şi negrii care-şi ofereau, din bărci, mărfurile. Aici pluteau toate gunoaiele din Jambinga, fructe putrede, cutii vechi de tablă şi hoituri umflate de pisici şi de şobolani. Mirosul era pe măsură şi numai când o adiere de vânt punea în mişcare aerul plin de miasme, despre junglă venea un miros de frunziş.

Marian şi cu mine ne rezemam tăcuţi de balustradă. Preferam să stăm afară decât în cabine, unde mirosul de transpiraţie era şi mai greu de suportat decât soarele fierbinte pe căştile coloniale.

Ne uitarăm plictisiţi la agitaţia din port, neafectată de căldură, aceşti oameni fiind doar creaturi ale tropicelor.

Mie, cu toate micile neplăceri, îmi convenea perspectiva de a lenevi o bună vreme pe un vas.

Ajunseserăm aici abia ieri, după un drum deosebit de anevoios, de aproape două săptămâni. Voiam să coborâm pe Congo până la Bangala şi de acolo să urcăm pe Mongala până la Bokapo.

Când auzeam de Bokapo, mă bucuram la gândul că acolo era Miss Gloria Pitt căreia i-am promis că o vom vizita. Acest drum însemna o săptămână de linişte, relaxare, care-mi lipseau cumplit. La bord se puse ceva în mişcare. Căpitanii – numit Van Lieven – semănând cu o bilă de grăsime strigă ceva de pe punte. Dădu comenzi într-un amestec

de olandeză, engleză şi diferite dialecte indigene, după care sirena începu să urle asurzitor.

Intenţia de pornire o observaseră şi negri din bărci, care-şi înteţiră strigătele.

Ne aflam pe un vas cu aburi vechi, cu zbaturi. Avea o punte de clasa întâia, pe care ne aflam şi o punte mijlocie, pentru indigeni. Pe puntea de clasa întâia erau dispuse direct, cabinele, de care era lipită o mică sală de mese şi un salon ceva între fumoar, crâşmă şi spelunca de jocuri de noroc. Clasa întâia era calculată pentru cel mult douăzeci de pasageri dar, după cum văzusem, erau ocupate cel mult cincisprezece cabine. Eram de abia de o oră la bord, supravegheasem încărcarea bagajelor şi stăturăm doar puţin în micile cabine jegoase, de loc ispititoare. Un miros pătrunzător ne trăda şi prezenţa ploşniţelor.

Isaak, matrozul ratat şi negustor falit de gin, pe care-l găsisem în valea demonilor, sforăia de la sosirea noastră în cabina lui. Urma să ne despărţim în Bangala de unde Isaak Burns voia să plece pe ţărmul oceanului, sperând să se poată angaja pe un vas.

Agitaţia pe vas deveni tot mai mare, negrii de pe puntea de mijloc se despărţeau strigându-şi neamurile de pe ţărm, apoi, scrâşnind şi scârţâind, a fost ridicată ancora. Sirena urlă din nou, apoi vechiul vas se puse în mişcare tremurând din toate încheieturile căci se porniseră motoarele. Uriaşele roţi se puseră icnind la lucru, învârtindu-se şi biciuind apa. Căpitanul Van Lieven în persoană stătea la cârmă manevrând nava din port.

Deodată se auziră strigăte, sirena urlă din nou, rotile se învârtesc înapoi şi vasul se opri în timp ce căpitanul înjurând fioros ieşi pe punte.

De pe mal se desprinse o barcă cu şase vâslaşi voinici şi se apropia rapid.

Fără să vrem ne concentrarăm atenţia asupra pasagerului întârziat, care trebuia să fie cineva, altminteri Van Lieven n-ar fi oprit. Când barca ajunse, văzurăm că era vorba de o femeie, ce voia să urce la bord.

— La naiba! spuse apăsat Marian.

Exclamaţia lui Marian era justificată. Era una din cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată. Purta un costum de călătorie mulat pe corp, din mătase, care-i scotea în evidenţă formele corpului proporţionat. De sub casca colonială albă de plută se vedea părul negru, cârlionţat, care-i încadra faţa îngustă şi delicată.

Căpitanul o aşteaptă la scară. Se oprise din înjurat. Se apleacă cu servilitate şi-i sărută mâna. Câţiva negri cărau valize din bambus, apoi, însoţită de căpitan, veni şi străina.

Acum îi putui vedea bine faţa. Era de o frumuseţe strălucitoare.

Ochii mari şi migdalaţi erau umbriţi de gene lungi şi negre ca noaptea. Buzele de un roşu aprins contrastau cu tenul puternic bronzat. La gât sclipea un şirag triplu de perle iar la urechi scânteiau diamante, care dacă erau veritabile, valorau o avere.

Trecând pe lângă noi ne examină scurt, lăsând în urmă un parfum delicat, după care dispăru repede.

— Dumnezeule – o frumuseţe! – exclamai eu cu evlavie.

— O frumuseţe periculoasă – completă sec Marian.

În acel moment reapăru căpitanul, care-şi condusese pasagera la cabină.

— Cine a fost doamna? întreabă Marian.

Faţa fui Van Lieven se topea ca untul la soare.

— Donna Ines y Castello, zise el rotindu-şi ochii asemenea unui canar care bea apă, o femele bogată! Mynherr, stăpâna unor plantaţii uriaşe.

Apoi aplecându-se mai aproape, spuse cu un ton complice:

— Ines nebuna – toată Africa vorbeşte de ea. N-aţi auzit de ea niciodată?

Marian scutură din cap amuzant.

— O veţi cunoaşte atunci mai îndeaproape, zâmbi căpitanul şi se înapoie pe punte.

El nu ştia cât adevăr era în spusele sale.

II.
O CĂLĂTORIE PE CONGO.

FĂRĂ O VITEZĂ PREA MARE, vasul nostru cobora în jos pe Congo.

Se înserase deja iar luminile fantastice al amurgului, scăldau peisajul în nuanţe de la roşu purpuriu la violet.

Role mari se scufundau ritmic în apa murdară, risipind cascade de stropi. Câţiva mateloţi negri se pregăteau să aprindă luminile de poziţie pentru noaptea care se apropia.

Pe cursul inferior, Congo nu este o apă prea paşnică. Este plin de bancuri de nisip şi de noroi. Are nenumărate braţe laterale şi este aidoma unui labirint de apă care-şi taie drumul prin junglă şi stepă spre Oceanul Atlantic.

Hărţile fluviale aflate la dispoziţia navigatorilor nu sunt nici pe departe precise, în timpul inundaţiilor din sezonul ploios, albia se schimbă anual, făcând ca fiecare călătorie să fie o aventură îndrăzneaţă.

Şedeam în continuare în fotoliile noastre pliante, la balustradă şi priveam la peisajul de junglă. Congo putea avea aici o lăţime de o milă şi jumătate. Din apă se iţeau numeroase insule plutitoare, un stol

de păsări mari ne urmăreau de aproape. Treceam adesea pe lângă grupuri de crocodil care cu priviri lacome urmăreau vasul.

— Vizităm vasul înainte de a se întuneca?

Marian se sculă şi îşi întinse braţele căscând. Am fost de acord, peisajul monoton începea să mă plictisească.

Puntea de clasa întâia era goală, pasagerii preferaseră pe timpul arşiţei să stea în paturi. Situaţia era alta pe puntea mijlocie. Vânzoleala era în toi. Cel puţin o sută de negri cu femei şi copii, cu capre şi găini, cu boccele mari, în care-şi păstrau avutul, arătau ca pasagerii unei arce de-a lui Noe. Câini urâţi lătrau, maimuţe îmblânzite făceau gimnastică pe barele balustradei, copii goi şi plini de murdărie strigau. Aici nu erau cabine, lumea se aşezase comod pe pardosea, părând să se simtă foarte bine. Unele mame îşi adaptau copii, câţiva bărbaţi jucau cărţi, o parte din civilizaţia de import a albilor şi nimeni nu se interesa de noi.

Pongo ne salută radios. Nu ni se permisese să-l luăm cu noi pe negrul nostru credincios la clasa întâia. Ea era destinată numai pentru albi şi nici un negru, în afară de cei din echipaj, nu avea voie să o „pângărească”.

— Am dus-o pe Maha în cabina boţmanului. Negrii proşti au frică de Maha şi a trebuit închis pe el – spuse el.

Râsei. Era lesne de imaginat ce agitaţie provocase sosirea leopardului nostru îmblânzit printre negri.

Pongo se simţea în largul său. Ne conduse şi ne arată coborârea în sala cazanelor şi spre cală, unde ne ţineam bagajele mari. Echipajul erau compus aproape exclusiv din negri şi metişi.

Doar căpitanul şi primul ofiţer, un englez numit Mc. Algius erau albi.

— Toţi aici negri răi, fură ca maimuţele, falşi ca şarpele şi leneşi ca un hipopotam. Nu bun, foarte răi negri, ne şopti Pongo.

Luarăm vorbele sale la cunoştinţă. Ei avea un instinct sigur, care adesea ne-a fost de folos.

Se întunecase între timp şi ne-am întors la cabinele noastre. Era timpul să ne schimbăm pentru cină. De obicei nu făceam asta dar acum fiind câteva doamne la bord, printre ele fermecătoarea Donna Ines ne străduiam să nu ne facem de râs pe *old England*.

Prin peretele subţire de despărţire, auzeam din cabina noastră sforăiturile lui Isaak din cabina alăturată. Era ca şi cum un gater ar fi fost pus în funcţiune.

— *Hallo old fellow*, sus, este timpul de haleală! Bătui din răsputeri în peretele despărţitor.

Sforăitul amuţi cu un horcăit speriat, patul trosni şi apoi răsună vocea somnoroasă a fui Burns.

— Este dimineaţă sau seară *Gentlemans*?

— E seară, adormitule! Sus, acuşi vom cina cu nişte tipe bine.

Perspectiva cinei îl trezi pe Burns şi-l auzirăm sărind din pat.

— N-am nimic de îmbrăcat, nu pot să apar în izmene şi cămaşă în sala de mese, se văicărea el.

— Căutaţi-vă ceva în valizele mele, care sunt în cabina dumneavoastră, spuse Marian. Ceva o să vi se potrivească!

— *Ay, ay*, grohăi Isaak, apoi îl auzirăm deschizând o valiză.

Când răsună gongul de chemare la cină, eram gata.

Părăsirăm cabina şi ieşirăm pe punte. Aproape că am exclamat speriat, când îl văzui pe Isaak, care rezemat de balustradă, ne aştepta.

Nefericitul se înghesuia într-un smoching tropical, alb ca neaua, care îi era întins pe trup ca pieliţa pe cârnaţ. Acolo unde burdihanul i se ţuguia maiestos, nu se putea încheia nici la vestă, nici la smoching. Pantalonii erau de asemenea descheiaţi la curea şi ajungeau de abia la glezne. Cum gulerul cămăşii nu se putea închide, Isaak îşi înfăşurase o batistă cadrilată, roşie în jurul gâtului.

— Cum vă plac domnii mei, îmi stă bine nu? Burns jucă cochet şoldurile sale dolofane.

Marian dădu serios din cap.

— Am văzut cândva la un circ un cimpanzeu bătrân. Şi ăla purta un smoching şi mânca cu furculiţa şi cuţitul.

— Vreţi să afirmaţi că eu arăt ca un cimpanzeu? strigă Burns indignat.

Marian dădu din cap zâmbind, a negaţie.

— Doamne fereşte, cimpanzeul arăta elegant şi mai omeneşte.

Isaak îşi deschise gura, de indignare negăsind cuvinte.

Abia acum văzui că faţa-i era plină de pete roşii, mari.

— Ce bube aveţi pe figură? întrebai eu.

— Ploşniţe, aproape ca la mammy acasă – cabina este plină de ploşniţe, zâmbi el fericit.

— Va trebui să dormim pe punte – constată Marian amărât la masă, domnilor, Isaak, veţi face furouri ca şi Douglas Fairbanks! Inimile tuturor damelor se vor frânge la vederea dumitale!

— Am avut mereu noroc la dame! În flecare port la Atlantic am câte o mireasă, ce-şi plânge ochii din cap după mine, spuse Isaak rânjind şi netezindu-şi cărarea bogat pomădată de pe scăfârlia cu pâr roşu, după care ne îndreptarăm spre sala de mese.

Cina nu începuse încă. Van Lieven trona în capul mesei. Şi ceilalţi oaspeţi erau deja acolo şi ne priveau curioşi. Era lumea obişnuită din zona tropicală africană: un misionar, cu o nevastă nesemnificativa, câţiva comercianţi englezi şi un funcţionar guvernamental, în călătorie de inspecţie. Donna Ines încă nu apăruse.

Făcurăm prezentările, apoi luarăm loc. Un negru în ţinută albă de steward începu a ne servi supa rece.

Eram cuprinşi în discuţii cu vecinii noştri, despre lucruri indiferente, aşteptând înfriguraţi sosirea frumoasei spaniole. Isaak şedea lângă nevasta misionarului şi spunea nişte glume marinăreşti deocheate, la care dânsa, roşie ca focul, se uita căutând ajutor spre soţul său, care îşi sorbea zgomotos supa.

Deodată uşa se deschise şi Dona Ines intră. Discuţia amuţi, toţi uitându-se la frumoasa îmbrăcată într-o rochie de seară roşie ca focul. Braţele goale şi gâtul zvelt erau pline de podoabe, în urechi scânteiau diamante cât aluna. Până şi la pantofii cu tocurile înalte purta agrafe cu pietre preţioase!

Căpitanul sări în întâmpinarea el. După atitudinea sa servilă se vedea că dama era un pasager special.

La braţul acestuia, Donna Ines se duse spre locul ei. Pe cei prezenţi i-a măsurat cu o privirea rece, aproape dispreţuitoare.

Se aşează în faţa mea şi a lui Marian. Pe când stewardul o servea, îi puteam admira frumuseţea deosebită. Ea ar fi făcut senzaţie în orice salon european. Aici, în plină sălbăticie, era ca o apariţie ireală. Cum de rezistase tenul rozaliu arşiţei? De unde aceste toalete elegante, descinse parcă dintr-un atelier parizian de modă aici în inima Africii?

Căpitanul a început cu ea o discuţie şi noi puturăm să-i admirăm timbrul plăcut al vocii. Marian o privi atent. Observai, că-i fixează cu privirea mâinile, care se jucau cu o batistă subţire de mătase. Şi ea îi surprinse privirea, păli, ne privi o clipă mânioasă şi-şi duse mâinile sub masă.

Reacţia veni însă mai târziu. Amândoi văzuserăm că unghiile-i lăcuite în roşu aveau lunule albăstri.

Donna Ines era o „Haffcast”, o metisă. În vinele ei curgea sânge de negru.

*

Zilele se scurgeau plictisitor. Eu şi cu Marian ne petreceam adesea timpul, trăgând în crocodili, care înotau în grupuri mari.

Pe Donna Ines şi pe ceilalţi pasageri îi vedeam doar la masă. Spaniola se lăsa însă adesea servită în cabină. Faptul că ghicisem că Donna Ines provenea dintr-un tată spaniol şi o mamă negresă sau cel puţin creolă o făcu deosebit de rezervată. Ne evita vizibil şi ne ignora, când ne întâlneam ocazional.

Se ştie că legile rasiale sunt în Africa cele mai stricte. Cine are doar un strop de sânge negru în vine este un paria, un lepros, evitat de albi precum ciuma. Este, desigur nedrept. Nu culoarea pielii, naţionalitatea şi rasa sunt decisive, ci caracterul oamenilor. Pe de altă parte, uriaşa ţară colonială Africa este stăpânită de o mână de europeni. Dacă aceştia s-ar amesteca cu negrii şi ar renunţa la izolarea tor, de creaturi divine, atunci stăpânirea lor în Africa ar lua sfârşit, mai ales că peste tot în uriaşa ţară, începe să se manifeste naţionalismul negrilor,

indigenii realizează treptat că Africa este ţara lor; că forţa lor unită îi poate zdrobi pe europeni şi să-i alunge pentru totdeauna.

De aceea, legile rasiale, pe care naţiunile europene le repudiază şi le consideră criminale – în Europa – în colonii sunt conservate cu o intoleranţă acerbă.

Donna Ines era o „Halfcast” şi un cuvânt de al nostru ar fi ajuns, ca ea să fie exilată pe puntea mijlocie, să fie gonită din societatea albilor. Evident, nici nu ne gândeam la aşa ceva.

Noi aveam alte concepţii despre problema rasială. Şi totuşi, faptul că noi ştiam „taina”, ne despărţea net.

Nici măcar nu ne puteam supăra. Doar Isaak se străduia să-i intre în graţii. De abia apărea pe punte, că el se şi înfiinţa şi-i potrivea parasolarul, aducea scaunul pliant şi băuturi reci.

Revenind de la aceste mici drăgălăşenii era ca ţicnit, aruncând cu vorbe ca gagică a întâia, bestie faină ş.a. Neplăcut era doar că el făcea pe Dandy-ul, purtând garderoba mea şi pe a lui Marian, alternativ. Cum aceste haine nu erau pe măsura corpolenţei sale, totdeauna plesneau la cusături sau sărea câte un nasture.

În a cincea zi a plictisitoarei călători, cu două zile înainte de a ajunge la destinaţie, la cină se aduse vorba asupra piraţilor care de o vreme făceau fluviul Congo nesigur.

Vasul meu a fost atacat de cinci ori. A fost al naibii, pasagerii au fost dezbrăcaţii până la cămaşă, povesti van Lieven.

— Şi o spuneţi aşa de liniştit? Bărbia dublă a nevesti de misionar tremura indignată.

— Eu nu am păţit nimic niciodată, Căpitanul ne privi amuzant.

— Jefuiţi au fost doar pasagerii. Vedeţi piraţii îmi datorează recunoştinţă. Dacă n-aş trece eu pe aici, nu mi-ar putea ataca vasul. De mi-ar strica vasul sau dacă m-ar scufunda ar fi pierderea lor. Aşa, afacerile noastre se cam completează.

— Plăcut ins sunteţi dumneavoastră! Nevasta pastorului îl fulgeră prin Iorgnon. Sunteţi rece, fără inimă! Austin, azi ne vom ruga pentru siguranţa pasagerilor – se adresează ea soţului său.

— Eşti un înger! Un adevărat înger creştin. Reverendul o sărută mişcat pe obraz.

Neobservată, datorită discuţiei agitate, Donna Ines îşi făcu apariţia.

— Despre ce este vorba aici? întreabă ea cu o voce melodioasă.

— Despre piraţii de pe Congo! răspunse Van Lieven, sărind servil în întâmpinarea ei şi sărutându-i zgomotos mâna.

— Oh! Ce interesant! Ador romantismul tâlharilor îl am în sânge.

Se uită ironic şi provocator la Marian şi la mine.

— Nu vă lăsaţi deranjaţi, domnilor, sunt o ascultătoare atentă.

— Povesteam că vasul a fost atacat adesea, spuse căpitanul. Au fost tot felul de scene nebuneşti la bord.

— A curs sânge? Au fost morţi? Au fost mulţi pasageri ucişi?

Ochii frumoasei sclipeau de excitaţie.

— Persoană neruşinată! sâsâi nevasta de pastor aşa că Donna Ines trebuia s-o audă. Femeie perfidă!

Ines o privi dispreţuitor în faţă.

— De ce vă ambalaţi aşa? Pentru dumneavoastră treaba nu este rea. De vă bagă cineva un cuţit în piept, soţul dumneavoastră vă poate acorda ultimul mir. Şi în cer este precis mai răcoare ca aici. Preoteasă sări în sus. Era desfigurată de furie şi tremura din tot corpul.

— Persoană infamă! Tâlhăriţă! Hai Austin, eu nu pot respira acelaşi aer cu această… damă! strigă ea înfuriată.

În acest moment motoarele se opriră. Liniştea bruscă deveni de speriat. De pe punte se auzeau strigăte şi urlete de jale provenind de la negrese. Van Lieven se ridică cu o faţă serioasă. Cred că am vorbit prea mult de piraţi şi aşa am pictat pe dracul pe pereţi. Aşa arată, că ar fi deja aici!

Preoteasa ţipă strident şi leşină. Noi sărirăm toţi în sus.

Doar Donna Ines râmase liniştită şi zâmbea batjocoritor.

III.
PIRAŢII DE PE CONGO.

ÎNCĂ MAI SUNĂ ÎN NOAPTE cântecul monoton al negrilor. Ceaţa înconjurase vasul într-o manta de vată şi părea că vrea să înghită orice sunet de pe punte, făcând însă să se audă dar valurile ce se loveau de vasul care înainta încet şi prudent.

Negru superstiţioşi erau vizibil impresionaţi de ceaţa care lăsa impresia ca vasul pluteşte În cosmosul infinit.

Ei se strângeau în grupuri şi în cântecele lor era pomenit adesea „marele Lord” cum îl numesc negrii creştini pe Dumnezeu.

Pongo stătea singur la scara care ducea spre puntea de sus. Era curios că la mijlocul alor săi, el se simţea singur.

Contactul cu albii, pe care-i slujea ridicase un zid între el şi negri. Civilizaţia albior este ca o otravă. Cine vine cu ea în contact, o gustă. Naturaleţea negrului sălbatec dispare. El face cunoştinţă cu paleativele civilizaţiei, ştie să umble cu armele de foc, cunoaşte aparatul de fotografiat, aparatul de bărbierit, săpunul, radioul. Ştie deservi un motor. Dar el se înstrăinează de neamul lui, se simte superior acestuia. Aşa se produce despărţirea lentă…

Aici se ştia că el este Boy-ul şi ghidul albior de la clasa întâia. Şi aici se ţineau la distanţă respectuoasă de ei; şi el se simţea singur.

Cu câtă plăcere ar fi pălăvrăgit cu tânăra, care-şi ridicase părul sclipind de grăsime şi care-i aruncase priviri timide. Bătrâna urâtă de lângă ea, precis era maică-sa şi din faptul că nimeni nu se interesa de

fată, el îşi dădu seama că fata este necăsătorită.

Deodată, Pongo tresări. Urechile-i sensibile auziră ceva neobişnuit. Ceva se freca de bordajul vasului, valurile se auzeau mai intens şi parcă se auzea şi zăngănit de arme.

Aproape concomitent Pongo zări capete creţe de negri apărând la balustradă. Siluete despuiate, mlădioase răsăriră pe punte. În mâini aveau – lui Pongo nu-i venea să creadă – pistoale automate.

Şi ceilalţi negri îi descoperiră acum pe piraţii, care tot mai numeroşi se urcau pe vas, începu un haos grotesc. Pasagerii, strigând agitaţi fură adunaţi sub ameninţarea armelor automate la pupa. Pongo mai zări un număr de piraţi care dispăru în sala maşinilor. El se refugiase în umbra scării, fiind ajutat de culoarea sa închisă. Urmări încordat cele ce se petreceau, gata în orice moment să fugă la stăpânii săi.

Fochiştii leoarcă de sudoare, care neîntrerupt alimentaseră cu lemne cazanele încinse, se ridicară, miraţi. Soneria telegraf a motoarelor sună strident, după care îşi încetară brusc activitatea. Cel ce părea că-i conduce pe piraţi se adresă fochiştilor speriaţi în limba zulufă.

— Stingeţi focul! Repede!

Negrii îngroziţi se conformară, orbeşte.

Mc. Algius, care era pe punte, îşi ridică mâinile sus, când văzu aţintite mai multe arme automate asupra sa.

— Fără teatru, bă maimuţoilor! mârâi el, fără a-şi scoate pipa din gură – nu-i prima oară că ne sabordaţi!

Negri rânjeau prietenos şi totuşi îl legară de cârmă. Pongo după ce pândi momentul prielnic, sări şi se avântă în sus spre puntea superioară. A fost totuşi lovit de o salvă de automat. Gloanţele loviseră peretele de lemn aproape de capul său.

Ca la comandă, Marian şi cu mine străbăturăm grupa agitată a pasagerilor de clasa întâia şi ieşiră pe punte. Doar Donna Ines îşi păstra calmul, fumându-şi relaxată ţigara.

Tocmai când ieşeam afară pe uşă, răsună o salvă. Pongo escaladă în salturi lungi scara.

— Piraţi Massers! spuse el cu faţa radiind, ca şi când ar fi adus o veste de bucurie.

— Dumnezeule mare! horcăi Isaak Burns, doar nu va fi luptă, eu sunt pacifist, n-am poftă să fiu lichidat!

— Sunteţi laş, Mr. Burns? întreabă Marian ironic. Aici nu putem rămâne, nu avem acoperire. Haide-ţi în cabina mea.

Eu şi cu Burns, care încă mai icnea jalnic, urmaţi de Pongo, intrarăm în cabina îngustă, la timp, căci piraţii se avântară de pe scară. Îmi dădui imediat seama că Marian avusese dreptate. Uşa grea de stejar era placată cu cupru. Marian smulse în grabă salteaua de pe

pat şi o rezemă de uşă făcând-o de nepătruns pentru gloanţe.

— Mica fereastră de la uşă este în loc minunat de tragere, râse el – de aici ţinem toată puntea sub control fără nici o grijă.

— Dar eu sunt o ţintă aşa de bună! – se văicări Burns – sunt aşa de voluminos că ocup toată cabina, precis că mă vor nimeri!

— Pune-te la orizontală, îl sfătui Marian prietenos – nu trebuie ca omenirea să piardă un aşa exemplar valoros. Robert, Pongo, veniţi, luaţi-vă armele, începe dansul.

Haosul era deocamdată în sala de mese. Auzeam istericalele femeilor, înjurăturile căpitanului şi strigătele guturale ale piraţilor, probabil că tocmai îi jefuiau pe pasageri.

— N-ar trebui să-i ajutăm cumva? întrebai eu timid. Îmi era milă de victimele jafului.

Marian îşi aprinse liniştit o ţigară.

— De nu mă înşel am numărat douăzeci de negrotei înarmaţi a-ntâia care acum îi buzunăresc pe colegii noştri pasageri. Jos vor mai fi încă douăzeci, aşa că şansele noastre sunt minime. Şi-apoi, dacă intervenim, precis vor fi multe victime. Aşa măcar scapă ceilalţi cu viaţă. Rămânem deci în defensivă şi ne limităm doar ca şi ne apărăm.

— Vine negri răi! sâsâi Pongo care se uita prin ferestruica. Câţiva bandiţi negri se îndreptau drept spre cabina noastră. Cineva le va fi trădat unde eram cazaţi.

— Începe balul! şopti Marian, aşezând ţeava armei pe ferestruică după care trase rapid câteva focuri. Gloanţele loviră puntea în faţa picioarelor piraţilor care strigară îngroziţi. Concomitent, o salvă de automat lovi uşa iar mişcările saltelei arătau că ea reţinuse proiectilele.

— Dacă cel puţin pastorul ar fi cu noi! se văicărea înăbuşit Burns, nu vreau să ajung în fericirea veşnică fără consolare religioasă.

— În iad, prietene, Marian îl îmbrânci supărat pe Isaak, care asemenea unul peşte mare zăcea pe podea. Dacă ar trebui să-ţi mărturiseşti toate păcatele ţi-ar trebui toată noaptea, bă traficant de şnaps.

— Am acasă o mamă în vârstă, scâncii Burns şi o nevastă în Liverpool. Ce mă vor plânge…

În acest moment o aftă salvă lovi uşa şi grăsanul amuţi.

Cum ferestruica îi permitea unui singur om să tragă prin ea şi locul era ocupat de Marian, noi ne ghemuisem la podea, cu armele pregătite, la caz de nevoie gata să-i luăm locul.

Marian trăgea degajat, fără să-şi scoată ţigara din gură. Situaţia era clar în favoarea noastră. Pe punte, în raza de bătaie a armelor noastre nu se putea arăta nimeni, apoi bandiţii nu puteau prelungi asediul prea mult timp.

Isaak îşi dădu seama că situaţia nu era aşa de periculoasă. Se ridică

icnind în genunchi, luă o armă de pe podea şi-o încarcă.

— Să nu credeţi că-s laş! – icni el cu voce astmatică şi mă privi cu ochi indignaţi, holbaţi – tocmai zâmbeam amuzant. La mine curajul este moştenit. Taică meu era cel mai mare bătăuş, tot comitatul se temea de el. Şi maică-mea, he, he – asta femeie, ea şi pe bătrân îl făcea KO, când venea beat acasă.

— De moştenit se vede că ai moştenit doar beţia, spuse Marian.

Apoi se îndreptă cu o înjurătură furioasă:

— Ia te uită, Robert, cred că spurcaţii ăştia ne-au copt-o!

Mă uitai prin ferestruică şi încremeni. Marian avea dreptate – eram pierduţi. Bandiţi văzând că fortăreaţa noastră nu se lasă cucerită, îi folosiră pe pasagerii perplecşi din sala de mese drept scuturi umane, trăgând din spatele acestora în uşa noastră, spre care înaintau încet.

— Nu pot trage fără să-i lovesc pe pasageri, spuse Marian răguşit, lăsând arma în jos, s-a terminat Robert, trebuie să ne predăm.

Dintr-o dată se întâmplă ceva neaşteptat. Vasul se înalţă uşor la bord, ca şi când ar fi fost smuls de o mână uriaşe. Grinzi se rupseră, metalul scrâşnea pe piatră iar sirena urla îngrozitor.

Furăm azvârliţi în aer ca nişte mingi şi căzurăm grămadă într-un colţ al cabinei.

Se auzi o împuşcătură asurzitoare şi Isaak strigă ca un porc la tăiere, îşi trăsese singur în picior… iată ce se întâmplase.

Mc. Algius, ale cărui mâini fuseseră legate de bara cârma, se uita întunecat la cei tei negri care-l păzeau cu automatele gata de tragere.

— Delegaţi-mă, bă maimuţe negre. Nu ştiţi ce-i datoraţi unui domn alb, câinilor de iad ce sunteţi.

Şeful celor trei îi arată rânjind dinţi albi.

— Noi ştim că tu mare, puternic om alb, Massa, gâlgâi ei batjocoritor. Dacă eu face ţac-ţac, atunci tu om alb mort.

Mc. Algius scrâşni din dinţi furios. Soarele african şi whiskyul, îi măcinaseră sănătatea şi moralul de alb, dar deosebirea de rasă, superioritatea rasei albe era singura care-i ridica deasupra aceste bande negre.

Dacă-şi pierdea acest sentiment şi Mc. Algius o ştia, se terminase cu el.

Deodată şi-a abandonat gândurile sumbre. Urechile-i sesizară o posibilitate de a pune o dată capăt situaţiei umilitoare.

Cum motoarele erau oprite, vasul plutea în linişte, purtat de curent pe Congo în jos, pe puntea mijlocie călătorii negri a căror bagaje erau scotocite după lucruri de valoare strigau în continuare. Urletul negrilor provoacă un ecou ciudat. Din ceaţa de nepătruns de la babord se auzi încet dar sigur trăncăneli maimuţelor trezite de larma de la bord. Pentru Mc. Algius era momentul. Vasul trecea aproape de una din numeroasele insule de pe Congo. Râse batjocoritor.

Dacă-i locul de a le-o coace piraţilor, chiar dacă vasul se ducea la dracu, că tot nu-i aparţinea şi era asigurat, atunci să fie!

Prudent, fără ca paznicii să vadă ceva, el răsuci cârma, cu braţele-i legate.

Ţipetele maimuţelor se auzeau tot mai aproape şi apoi… Vasul se săltă în sus, cei trei negri fură măturaţi ca de un uragan peste balustradă.

Totul se dispuse oblic. Vasul eşuase.

IV.
CASTELUL DIN SĂLBĂTICIE.

ÎMI SCOASEI CAPUL DINTRE PICIOARELE lui Isaak şi-mi pipăit cucuiul care îmi creştea pe cap şi observai că eram cu genunchiul drept pe gura lui Isaak, care era deja albastru la faţă. De cum trăsei piciorul, începu să se vaite din răsputeri.

Marian şi Pongo se ridicaseră deasemenea cu greutate. Podeau cabinei era oblică, uşa părând să atârne sus, deasupra noastră.

— Mor! zise Burns disperat, sângerez. Ajutaţi-mă, pentru numele Domnului.

Mă convinsei rapid că Isaak căpătase o nouă rană, ce-i perforase dintr-o parte în alta pulpa stângă. Rana, cum se întâmplă la împuşcăturile de aproape, de abia sângera.

Marian, care se ridicase ţinându-se de picioarele patului, împinse uşa în afară şi se uită pe punte.

— Veniţi şi adunaţi armele! strigă el. Banda o şterge! Pongo şi cu mine ne luarăm după el. Mă uitai afară. Piraţii dispăruseră şi ţăcănitul unui motor care ne trăda faptul că piraţi se îmbarcau, fără a face un secret, din faptul că posedau bărci cu motor.

Nu ne mai păsa de ceilalţi pasageri, ci ne târârăm pe podeau oblică spre balustradă. Mai aveam un cont de încheiat cu piraţii.

Tocmai când ajungeam la balustradă, motoarele porniră păcănind. Ceaţa nu ne permitea să vedem. Deschiserăm totuşi focul la întâmplare şi câteva urlete de durere ne dovediră că nimeriserăm. Răspunsul constă în câteva salve de automat, din bărci, care trecură mult peste capetele noastre, apoi zgomotul motoarelor se stinse în noapte.

— E gata! Păcat că nu i-am putut goni puţin. Hai să vedem ce-a făcut banda asta, spuse Marian, lăsându-şi arma în jos.

Ne deplasarăm prudenţi, ca să nu lunecăm, pe puntea înclinată, spre sala de mese, unde se refugiaseră pasageri îngroziţi şi se auzeau văicăreli şi vociferări.

Priveliştea de acolo era de groază. Pe mijlocul mesei, între mâncăruri vărsate, zăcea leşinată nevasta pastorului, în timp ce acesta

îi masa tulburat tâmplele, cu vin roşu. Hainele femeilor erau sfâşiate, bărbaţii erau fără sacouri. Probabil că au fost siliţi să le dezbrace, când bandiţi le-au scotocit prin buzunare.

Singură degajată, şezând într-un fotoliu fumând o ţigară şi uitându-se ironic la deranjata adunare, era Donna Ines. Nu ne crezusem ochilor. La gâtul ei spânzura în continuare şiragul de perle, la degete îi scânteiau ca mai înainte inelele iar diamantele din urechi scânteiau batjocoritor. Părea că urmăreşte o piesă kitsch de operetă dintr-o loje.

Căpitanul, ca şi primul său ofiţer, fusese legat şi sta culcat într-un colţ urlând ca un leu. Marian se grăbi să-l dezlege. Ceilalţi pasageri erau prea tulburaţi şi dezorientaţi, ca să fie în stare să dea o mână de ajutor.

— În portofel am avut peste o mie de lire sterline – gemu funcţionarul guvernamental. Banii majestăţii sale! Cum voi putea răspunde eu?

— Perlele mele, strigă soţia cea grasă a negustorului olandez. Bijuteriile mele! Adrian, toate au dispărut, valorau un sfert de milion.

— Toată averea mea era la mine! bâlbâi un gentleman englez, cu două săptămâni în urmă mi-am vândut factoriile, voiam să mă întorc în Europa, să am în fine linişte, acum pot începe liniştit totul de la capăt!

Nevasta misionarului îşi revenise şi urla ca o hienă flămândă. Apoi privirea îi căzu asupra Donnei Ines. Sări de pe masă, căzu jos şi în patru labe se târî spre spaniolă.

— Cum se face de dumneata n-ai fost jefuită – ţipă ea. Cum de tocmai dumneata ai fost cruţată, dumneata?

Donna Ines zâmbi şi suflă degajată inele de fum.

— Vorbiţi! – misionara dădea să se arunce asupra adversarei sale – cum de au fost toate femeile jefuite şi numai dumneata nu?

Donna Ines îşi luă relaxată ţigara din gură.

— Chiar şi piraţi de pe Congo ştiu face deosebirea între o doamnă şi o muiere – surâse ea ironic.

— Gura! zbiară căpitanul, punând capăt scenei – purtaţi-vă ca oamenii nu ca maimuţele. Hai să vedem în cabine ce s-a furat! Vă puteţi smulge părul şi altădată.

Misionara ţipă brusc, din nou, arătând spre uşă. Toţi se întoarseră.

În uşă stătea rânjind Pongo, care ţinea cu mâna, un negru de guler. Era unul din piraţi, după cum constatarăm pe loc.

— El fură în cabine – zise Pongo – nu aude cum colegii fuge. Eu găsesc şi acum aici piratul! Căpitanul sări ca un tigru, la tâlharul ce tremura ca varga şi începu să-i care la pumni.

— Îmi vei plăti pentru ceilalţi, mă câine de iad – scrâşni el – până acum m-aţi tratat la jafurile voastre ca pe un gentleman alb. Dacă m-aţi legat, nu v-o iert.

Pumni îi explodau ritmic în figura prizonierului ce se tumefia încet şi care se văicărea de moarte. Nasul îi sângera.

— Cine-i şeful vostru? Vorbeşte sau îţi crăp capul. Spune-i numele, sau, pentru Dumnezeu fac tocătură de carne din tine!

Ochii negrului se îndreptară undeva în spatele căpitanului şi îşi întinse mâna. Înainte însă de a apuca să zică ceva, o detunătură, rupse liniştea. Din gura piratului răzbătea un horcăit, apoi se prăbuşi cu o gaură însângerată între ochi.

Donna Ines veni spre noi cu un revolver în mână, fumegând. În mâna stângă îşi mai ţinea ţigara aprinsă.

— Ce atâta tevatură cu individul? spuse ea liniştită. Nu valora nici gloanţele pe care-i l-am tras în cap.

*

Ne uitam uimiţi la frumoasa care cu sânge rece şi în mod conştient ucise un om. Chiar şi căpitanul, care, până acum fusese penibil de servil fată de ea, o privi cu ochii injectaţi de furie.

— Cum îndrăzniţi? întreabă el, abia stăpânindu-şi furia.

Ea l-a privit zâmbind amuzată, ca o profesoară ce se distrează pe seama unui elev bleg.

— Nu ştiţi unde ne aflăm? Arătă cu mâinile spre ambele maluri învăluite în ceată. A început deja imperiul meu. Deja de ore vasul străbate domeniile mele.

— Dar va aflaţi pe un vas olandez, Signora – strigă căpitanul – şi aici doar eu…

— Vas? zâmbetul ei deveni mai provocator. Aţi zis, vas? Deocamdată e clar o epavă amărâtă, *capito*? – dădu apoi dispreţuitoare din cap – *adios senor,* acum, mă voi odihni până ce pot debarca. Se întoarse şi dispăru.

Marian o urmări îngândurat cu privirea. Ştiam ce însemna asta. Perspectivă de aventuri eterne.

Cum după atac şi avarierea vasului numai asta nu-mi lipsea, îl privi pe Marian plin de dezaprobare.

— Bună femeie! Robert, zise el încet, plin de reţinere, şarm şi curaj, ce crezi? Ar merita s-o cunoaştem mai îndeaproape, ce crezi?

— Cum? – eram total uluit – doar nu vrei să…

Îmi veni gândul Marian s-ar fi amorezat de această fiinţă.

— Crezi cumva că o iubesc? El îmi ghicise gândul şi râse. Ia-o cum vrei şi cum crezi, dar trebuie să creadă chestia asta! Haide!

Ne duserăm în sala de mese, unde stewardul tocmai servea pasagerilor cafeaua fierbinte şi asta ne mai lipsea şi nouă.

În uşă Marian mă reţinu şi trebui să ne stăpânim amândoi, ca să nu izbucnim în râs.

— A fost teribil, *Lady and Gentleman* – striga Isaak, cu piciorul bandajat, înconjurat de pasageri, având o sticlă de rachiu în fată. Când

a început dansul, le-am zis alor mei să se adăpostească. Eu curajos cum sunt, m-am pus la uşă, expunându-mă gloanţelor banditilor care trăgeau. Sunt trăgător de elită, cu fiecare foc am nimerit. La Clubul meu nimeream mereu toate nouă.

— Dar asta este la popice – obiectă misionăreasa.

Isaak dădu neglijent din mână.

— Bile de popice sau de plumb – este acelaşi! Dar vă rog, nu mă mai întrerupeţi. Trăgeam, deci stând drept, cu pieptul de bărbat curajos spre duşmani, gata să mor, ca să-mi salvez amicii. Sângele eroic al strămoşului meu – a fost cavaler, tâlhar, să ştiţi asta şi a fost spânzurat – s-a trezit în mine. Ţeava armei mele ardea, fumul îmi tăia respiraţia, vedeam roşu ca un taur care ia pe matador în coarne.

— Dar, noi am fost folosiţi drept scuturi de către bandiţi, apoi nu s-a mai tras. La geam l-am văzut doar pe Mr. Marian, obiectă nevasta negustorului olandez.

— Eram deja grav rănit şi mă luptam cu moartea, răspunse Isaak vexat. Ştiţi ce este să ai la picior o gaură cât un şiling dublu? Văd că m-am sacrificat degeaba, nerecunoştinţa este în floare şi prudenţa este cea mai nimerită. Mai bine m-aş fi refugiat undeva, decât să mă ologesc pentru voi.

Puse sticla de tărie la gât şi înghiţi gâlgâind restul rămas. Când puse jos sticla şi ne văzu în uşă, de jenă se coloră în roz.

Marian îl bătu prietenos pe umăr.

— Na, ne-am revenit din marea spaima? Cine te-a pansat?

— Eu singur – grohăi Burns – voi m-aţi fi lăsat să sângerez. Ajută-te singur că şi Dumnezeu te ajută, sau de nu, altcineva. Deci m-am pansat.

— Cu ce? interveni eu, căci pansamentele de la piciorul lui Isaak îmi păreau cunoscute.

Acesta se uită nevinovat ca un nou născut la doica sa.

— Aţi avut trei cămăşi în valiză, Sir – bâlbâi el – rupte sunt pansamente a-ntâia. Trebuie încă să vă mulţumesc.

Eram distrus. Cele trei cămăşi noi toată averea mea şi cine ştia când voi putea să-mi procur altele.

— Din păcate erau din mătase – spuse Burns critic – inul este mai bun pentru bandaje, dar la nevoie…

Nu apucă să continue. Van Lieven intră şi ne ceru atenţie.

— Am cercetat vasul cu oamenii mei. Din păcate, reparaţia spărturii din peretele vasului va dura cel puţin două săptămâni. Pentru dumneavoastră, domnilor sunt trei posibilităţi. Sau rămâneţi în acest timp la bord sau plecaţi cu bărcile noastre de salvare până la Bangala. În plus Donna Ines vă comunică că puteţi sta la ea până se termină reparaţiile. E doar câteva mile în aval, ascultaţi, tocmai acum semnalizează acasă.

Într-adevăr, de pe puntea de mijloc se auzea sunetul înfundat al unei tobe Lokol, telegraful junglei. Sunetelor sacadate le răspunse o altă tobă de pe malul învăluit de ceaţă, apoi se auziră din mai multe părţi.

Vestea căpitanului stârni rumoare, pro şi contra. Mai ales bărbaţii căsătoriţi ar fi acceptat oferta Donnei Ines pe când nevestele lor protestau furioase. Curând a fost clar, că nimeni nu accepta oferta Donnei. O parte mare a pasagerilor decise să aştepte la bord. Funcţionarul guvernamental şi câţiva negustori grăbiţi hotărâră să-şi continue drumul cu bărcile.

Marian şi cu mine ne plimbam pe punte. Se făcea dimineaţă, ceaţa se risipea şi la orizont apărură coroanele unor uriaşi arbori de pâine.

— Vom accepta invitaţia, spuse Marian, ar fi nepoliticos să o refuzăm şi apoi…

Nu mai continuă. Bănuiam şi cauza. S-o fi îndrăgostit de frumoasa spaniolă.

Începu o zi însorită. La bordul vasului avariat, cu toată arşiţa, munca era febrilă.

Agăţaţi de funii, membrii echipajului îndreptau din ciocane marginile spărturii. Bărcile cu lumea grăbită plecaseră. Ele aveau misiunea de a cere direcţiei portului din Bangala un barcaz, cu ajutorul căruia vasul avariat ar fi redevenit din nou navigabil.

Noi ne-am dus bagajele pe punte, aşteptând ce va urma. Nu dură mult şi în depărtare apărură trei bărci mici cu motor, care trăgeau după ele altele.

— Vine flotila mea, spuse o voce plăcută în spatele nostru.

Ne întoarserăm şi o remarcarăm pe Donna Ines care se apropiase pe neauzite de noi.

— Căpitanul mi-a spus că aţi acceptat invitaţia mea *senores*. Mă bucur că până la terminarea reparaţiilor să vă am musafiri în Buen retriro-ul meu. Uneori este cam monoton pe plantaţia mea. Îmi doresc puţină variaţie.

Sărutarăm galanţi mâna frumoasei. „Flotila” sosise între timp, bărcile simple fură decuplate de cele cu motor şi fură pe loc asaltate de negrii veseli de pe puntea mijlocie.

— Să ştiţi că mai toţi pasagerii de pe puntea de mijloc sunt muncitori recrutaţi de mine la Jambinga pentru plantaţie.

În ultimele luni am avut o epidemie de malarie. Negrii cădeau ca muştele. Din nou, mă sperie răceala cu care vorbea de moartea muncitorilor ei. Dar nu avui timp să mă gândesc mult la aceasta. Trebuia să supraveghez transbordarea bagajelor. Apoi apăru, la despărţire, Van Lieven.

— Vă iau peste cel târziu două săptămâni, promise el. Vă veţi simţi bine, ca oaspeţi ai Donnei. Vă invidiez.

— Două săptămâni de repaus, fără să faci nimic, frumoasă perspectivă – spusei eu…

— Cred că eşti într-o mare eroare – interveni Marian – vei vedea tu.

— Ce ne poate aştepta? îl privi mirat.

Marian se apleacă în faţă şi-mi şopti misterios:

— Marea aventură!

O coloană lungă de bărci cobora jos pe Congo. În faţa erau bărcile cu motor, urmate de celelalte, în care negrii vâsleau râzând şi cântând. Vasul râmase tot mai mult În urmă, până ce după o curbă, furăm înconjuraţi de virgina junglă.

Donna Ines era în barca din faţă. Marian, eu şi Pongo în a doua. O luaserăm cu noi şi pe Maha. Acum dormea întinsă pe jos, în barca. Nu prea vorbeam. Eram asaltaţi de gânduri. Mă frământau vorbele lui Marian despre marea aventură ce ne aştepta. Eu mai degrabă credeam, într-o aventura galanta între gazdă şi el. Eram aproape gelos şi asta era explicabil.

Noi doi eram prieteni nedespărţiţi de ani de zile. Camaraderia ne era cimentată de necazuri şi pericole trăite împreună. Gândul unei despărţiri era groaznic. Între noi nu a stat nici odată vreo femeie, eram mereu de părerea că pentru Marian sexul slab nu există. De mine nu puteam afirma acelaşi lucru, mai ales dacă mă gândeam la Miss Gloria Pitt, pe care o veneram ca un puşti de şcoală, pe care speram să o revăd curând. Dar Marian – nu, acest gând nu-mi venise încă şi deci mă durea de două ori mai tare.

Nu eram cunoscător de femei, dar atât lucru ştiam, că frumoasa spaniolă cu urma de sânge negru nu se mulţumea cu jumătăţi.

Dacă ea şi Marian s-ar uni, el i-ar fi sclav şi asta ar fi fost despărţirea. Ca un ins nedorit aş fi deranjat cu siguranţă idila.

Aruncai priviri sumbre spre malul stâng. Arbori uriaşi la marginea sa stăteau în apa murdară. Giganticele lor rădăcini aeriene se înfigeau asemenea unor degete fantomatice în fluviu. Părea să fie o zonă de inundaţie, cu toate că acum apa nu era mare.

— Mlaştini! comentă Marian laconic.

Avea dreptate. Mlaştina se întindea la nesfârşit de-a lungul malului. Jungla o însoţea permanent. Până şi lianele copacilor care ieşeau din apa rău mirositoare din care proveneau se stingeau toate formele de viaţă ale mlaştinei… Ştiam, aici era patria şerpilor arboricoli, care se aruncau dintre crăci asupra intruşilor ucigându-i.

Aici roiau periculoşii ţânţari anofeli, ai malariei tropicale. Aici trăiau păianjeni mari cât pumnul, a căror muşcătură declanşa crampe epileptice şi apoi o moarte chinuitoare. Toi aici era imperiul crocodililor care-şi depuneau ouăle în nămolul cald al mlaştinii, aici trăiau uriaşi lilieci vampiri, nepericuloşi pentru om, dar al căror zbor nocturn îi tulbura şi pe cei cu nervi tari. Tot aici existau nenumărate

lipitori uriaşe, care odată fixate de trupurile oamenilor sau animalelor, greu se lăsau îndepărtate.

Am călătorit aproape o oră de-a lungul malului mlăştinos. Barca conducătoare îşi reduse viteza şi se opri lângă noi. Donna Ines ne făcu veselă un semn.

— Aici începe imperiul meu! strigă ea, arătând spre mal. Într-adevăr nu numai mlaştină şi jungla încetaseră. Văzurăm plantaţii bogate unde negrese cu năframe viu colorate lucrau şi ne făcură semne.

— Acolo este casa mea, strigă Donna Ines şi de mirare rămăsei cu gura căscată. La marginea unui golf îngrijit, cu un debarcader curat, se înălţa o clădire mare, de vis în stil maur, strălucitoare de albă în soare, care mai bine s-ar fi potrivit pe o alee din Madrid.

V.
CHEMAREA AVENTURII.

ŞEDEAM PE VERANDA VILEI, bându-ne cafeaua servită de doi negri bine, drăguţi şi educaţi. Aveam în faţă golful cu micul debarcader. Uneori vedeam patrulând negri bine înarmaţi pe chei. De pe plantaţie se auzea un cântec tărăgănat, în cor.

— Aici eu simt regină, stăpână pe viaţa şi moartea supuşilor mei. Nici o stăpână din Europa nu are atâta putere asupra supuşilor ca şi mine. Nu sunt de invidiat? spuse cu mândrie Donna Ines, fumându-şi inevitabila ţigară.

Marian aprobă politicos.

— Desigur, dar scuzaţi-mi întrebarea, viaţa dumneavoastră aici nu este cumva monotonă?

— Credeţi? Ochii ei mari, focoşi îl fulgerară amuzanţi – tocmai dumneavoastră Mr. Farrow ar trebui să ştiţi că aventura este peste tot. Trebuie doar să o chemi şi ea e aici. Monotonă? Doamne, vânez, pescuiesc îi judec pe cei leneşi şi hoţi. E o variaţie drăguţă, să condamni un ticălos de negru la o sută de ciomege şi să mă uit cum se execută sentinţa.

Eram mirat. Marian, duşmanul oricărei cruzimi, nu se enerva la vorbele brutale ale acestei femei. Ce impresie îi făcea?

El zâmbi din nou, aprobator, îi luă mâna şi i-o sărută.

— Vă admir, Donna Ines, sunteţi o femeie născută pentru Africa. Aici se pot impune doar naturile dominante, cei slabi dispar. Sunteţi, se pare, severă cu oamenii dumneavoastră. Nu fug de la dumneavoastră?

Donna Ines râse cu poftă.

— De ar putea, ar fugi, dar nu pot. Vedeţi, plantaţiile mele fac un

semicerc care dă în malurile fluviului. În jurul plantaţiei e o mlaştină mortală, de nepătruns pentru oameni. Malul este păzit de garda mea înarmată cu consemnul de a ucide pe oricine părăseşte acest mal fără voia mea. De aici se fuge mai greu ca de pe Insula dracului, Sing-Sing sau Dartmoont.

— Genial, replică Marian. Iarăşi trebuie să vă spun cât vă admir.

Fierbeam. Era de-a dreptul neruşinat, cum îi făcea Marian curte acestei sadice. Unde-i era spiritul de dreptate? Cum putea el aproba aceste practici sclavagiste? Mă sculai şi îmi luai pălăria tropicală.

— Vă rog să mă scuzaţi, sunt obosit, aş vrea să mă culc. Tremuram de furie.

— Somn uşor, dragul meu – mă salută ea prietenoasă – să nu vă deranjeze lătratul câinilor mei. De seara până dimineaţa circulă liberi, în aceste ore nici unul din oamenii mei n-are voie să-şi părăsească coliba.

*

Nu putui adormi mult timp. Gândurile, evenimentele nu-mi dădeau pace. Schimbarea petrecută cu Marian mă rodea şi astfel se făcu miezul nopţii, când închisei ochi. Patul lui Marian era încă liber. Nu ştiu cât era ceasul, când am tresărit, cu senzaţia că se află cineva în cameră şi se petrece ceva periculos, neobişnuit. În cameră era întuneric. Prin fereastră răzbătea lumina palidă a lunii, care lumina fantomatic plasele albe de ţânţari. În faţa geamului, stătea Marian, întunecat, uitându-se prin binoclu. Sări din pat.

— Ce faci aici? şopti eu fără să vreau.

El ma fixat cu privirea. Mi-am dat seama că era dus pe gânduri.

— A, te-ai trezit? întreabă el. Apoi îşi lasă binoclul . Au dispărut deja, spuse el cu regret.

— Ce anume? întrebai eu mirat.

— Marea aventură, răspunse el amuzat.

Era prea mult. Pe când el se dezbrăca, căscând, îi ţinui o adevărată predică.

— Este ruşinos cum te porţi. Te-ai schimbat de tot de când ai cunoscut-o pe blestemata asta de spaniolă. Îi lingi mâinile ca un gigolo, ai alură de dansator de mahala, mai lipseşte să-i scrii versuri lirice. Mă îndoiesc că mai eşti raţional.

El era deja în pijama, mă privi şi-mi zâmbi ironic.

— Eşti deci convins că-s îndrăgostit total de ea? întreabă el.

— Evident! – strigai furios – asta o vede oricine.

Zâmbetul i se intensifică.

— Idiotule! spuse el apoi simplu, sări în pat şi trase plasa de protecţie împotriva ţânţarilor. Imediat după aceea sforăi puternic.

A doua zi a sejurului nostru pe plantaţie, ne plimbam pe câmpurile de bumbac. Mă simţeam destul de singur, de abia îl văzusem în acest

timp pe Marian. Mai că regretam că nu-l luaserăm cu noi pe Burns, aşa rănit la picior cum era.

Farrow era tot timpul cu spaniola împreună. Când aceasta se retrăgea în camerele ei, el se sfădea cu slujnicele negre. Uneori credeam că e bolnav, altfel nu-mi puteam explica schimbarea petrecută cu el.

De abia schimbam câte o vorbă cu el, în timp ce străbăteam câmpiile, purtând arme uşoare de vânătoare.

Marian a fost cel care a rupt tăcerea.

— Cum îţi place aici, bătrâne?

— De loc – răspunsei eu oţărât – aş vrea ca mâine să vină vaporul.

— Ar fi prea devreme – zâmbi el – ţi-aminteşti doar, ne aşteaptă marea aventură.

— Tu o trăieşti deja – zisei eu înţepător, gândindu-mă la gazdă.

— Chiar aşa. A început deja. Dar până acum a fost doar preludiul.

— Da… vrei să te complici şi mai mult cu ea! Asta te-a vrăjit, văd eu, la urmă voi pleca singur cu vasul iar tu vei rămâne cu bestia asta. Marian m-a privit cu gura căscată.

— Despre ce vorbeşti? mă întreabă el.

— De Donna Ines, despre ce.

El a început să râdă cu poftă.

— Dacă nu ai fi prietenul meu ţi-aş cârpi o palmă.

Îşi aprinse râzând o ţigară şi continuă:

— Tu chiar crezi că eu m-am legat de mulatra asta?

— Evident – bâlbâi eu confuz – n-am altă explicaţie pentru purtarea ta.

Râzând în continuare, mă luă de braţ şi mă trase spre o colină mică umbrită de un palmier. Ne aşezarăm şi Marian îmi întinse tabachera.

— Hai, ia, aprinde-ţi o ţigară, să-ţi calmezi nervii. Aşa, ai observat deci, că eu îi fac curte gazdei şi că mă ocup de ea?

— Clar, crezi cumva că-s orb?

— Frumos – Marian zâmbi – ai dreptate. Dar nu te-ai gândit că aş putea urmări un anumit scop? Vezi tu, cu viclenie reuşeşti adesea mai mult decât cu alte mijloace, ca vânător ar trebui să ştii. Exact asta fac eu cu ea, ca vânătorul care se furişează la vânat.

— Dar… ce ai de gând cu ea? întrebai eu mirat.

— Ascultă-mă cu atenţie: cu două zile în urmă am fost atacaţi de piraţi, care deja de multă vreme îşi fac mendrele pe Congo. Asta n-ar fi neobişnuit. Ai văzut şi tu: toţi pasagerii au fost jefuiţi, doar Donna Ines nu, cu toate că avea bijuterii scumpe. Apoi l-a împuşcat pe piratul capturat, atunci când el ar fi spus poate, cine-i şeful bandei. Mai departe: bandiţii au plecat pe Congo în jos în direcţia plantaţiei astea. Toate astea mi-au ajuns ca să-i accept invitaţia. Când am ajuns aici am văzut pe chei un paznic înarmat, în care am recunoscut pe unul din

piraţi. Doar ştii ce memorie vizuală am. De asta sunt sigur, Donna Ines are legături cu piraţii. L-am făcut deci curte şi-am aflat multe. Am aflat că plantaţia este singura ei proprietate. O plantaţie ca asta nu aduce nici pe departe atâta venit, care ar putea justifica standardul de viaţă al stăpânei. Deci, trebuie să dispună de alte surse băneşti, mai bogate, am vorbit cu unii muncitori, mai ales cu personalul feminin. Le este interzis să părăsească noaptea casa. Cel mai sever este păzit accesul spre centura de mlaştină. De aici mie îmi este clar: Donna Ines are de-a face cu piraţi, chiar dacă numai ca tăinuitoare. Cred că banda este aici, undeva într-un cot al mlaştinii, considerată de nepătruns. Îţi aduci aminte cum am stat prima noapte la geam şi m-am uitat afară?

Dădui din cap fără să răspund.

— Am văzut o grupă de indivizi, încărcaţi cu valize care veneau din direcţia mlaştinei şi au venit în casă. Câinii de pază nu le-au făcut nimic. Eu am recunoscut pe piraţii care ne-au atacat vasul.

— E fantastic.

De mirare, de abia puteam respira. Era de necrezut. În acelaşi timp mă bucuram că el nu se îndrăgostise de spaniolă şi prietenia noastră a rămas aceiaşi.

— Şi ce vrei să faci? am întrebat eu înfrigurat.

— Deocamdată observ mai departe. Apoi le sparg gaşca. Va fi caftează, bătrâne!

— Din partea mea – strigai eu mulţumit – de-acum merg cu tine şi în iad!

— Cred că întocmai aşa ceva ne aşteaptă – zise Marian sec.

Coborârăm colina. Nu departe începea mlaştina. Am mers spre ea. Iarba ne ajungea până la piept, dar ne convenea, căci nu voiam să fim văzuţi. După puţin timp, solul deveni umed. Apa plescăia, uneori ne înfundam până la gleznă.

Acum am înţeles de ce Marian spuse înainte de plecare să ne scoatem cizmele. Deodată iarba se termină, în faţa noastră, cu sticliri verzui, se întindea mlaştina. În apă erau copaci uriaşi de junglă. Cât vedeai cu ochi, peisajul era acelaşi.

— Aceia cu valizele veneau din direcţia asta – spuse Marian gânditor. Pare ciudat, dar trebuie să fie un drum prin mlaştina asta – nu-i altă cale – sau ipoteza mea este greşită.

Am stat cam o oră la marginea mlaştinii, fără să găsim vreun drum. Dar urmele de picioare omeneşti dovedeau presupunerile lui Marian. Deodată el se opri şi ascultă încordat.

— Repede, la adăpost! strigă el. Ne-am ascuns în spatele unor tufe de iarbă de elefant.

Acum auzi şi eu zgomotul unor picioare desculţe, care se apropiau. Iarba s-a desfăcut şi din ea apăru un negru aproape gol. El icnea sub greutatea unui sac. Deduserăm din conturul conţinutului, că erau

conserve. Ne uitarăm încordaţi, cum negrul păşea prin apa mlaştini. Ce făcea? Noi ne convinserăm nu odată, că mlaştina era practic fără fund. Negrul a făcut câţiva paşi spre dreapta, uitându-se în jur, apoi păşi direct în băltoacele verzui. Nu se întâmplă nimic. Nu se scufundă, apa-i ajungea cel mult la genunchi.

— Un vad! – îmi şopti Marian – uită-te! Negru străbătu mocirla faţă în faţă cu arborii într-un zigzag neobişnuit. Vadul era amenajat în mod rafinat. Doar un iniţiat l-ar fi putut găsi. Oricine altul s-ar fi scufundat în apa înşelătoare.

Negrul ajunse la copaci, mai aruncă o privare în jur şi dispăru în pădurea mlăştinoasă.

— Am găsit poteca! se bucură Marian. Acum piraţii nu ne mai pot scăpa!

— Mergem acum?

Simţeam la inimă acele bătăi, ca înaintea unor acţiuni periculoase.

— Nu, azi este prea târziu şi nu suntem echipaţi cum trebuie. Pornim mâine în zorii. Îmi cuprinse braţul vesel, înfrigurat. Marea aventură începe mâine! râse el.

VI.
ÎN CUIBUL PIRAŢILOR.

ÎN CAMERA NOASTRĂ ne-am adunat eu, Pongo şi Marian. Ne sfătuiam în şoaptă, ca să nu poată auzi nimeni.

Cina decurse foarte tensionată Marian flirtase cu gazda, spunând într-o doară, că a doua zi devreme voiam să mergem să vânăm. Donna Ines, nebănuind nimic, a fost de acord şi a organizat totul pentru picnic, ca să nu ducem lipsă de nimic. Ei, de ar fi ştiut, ne-ar fi pus sigur otravă de şobolani în vin, în loc să ne aprovizioneze.

Pongo mult mai experimentat ca noi în căutatul urmelor, urma să ne însoţească. Am luat cu noi şi armele automate cu douăsprezece gloanţe şi foarte multă muniţie. Pongo mai reuşi să subtilizeze o sfoară de rufe nesfârşit de lungă. Când totul a fost gata, ne-am dus la culcare. Pentru simplitate, Pongo dormi pe duşumea.

*

Pornirăm în zori. Aveam tot felul de gânduri. Era caraghios, doar de atâtea ori sfidaserăm moartea. Câinii de pază au fost retraşi. Puturăm trece netulburaţi prin sat, în colibe începuse deja mişcarea. Asemenea unei cupe imense de un verde deschis, cerul de dimineaţă se boltea deasupra noastră. Peste câteva minute, urma să vină peste noi, fără tranziţie ziua tropicală şi cu ea împreună arşiţa.

Pe plantaţie şi în jungla întunecată, la orizont, armata maimuţelor ţipa. Era un concert grotesc. Înaintam voiniceşte prin iarba udă de

rouă, salutaţi cu umilinţă de negri care ieşeau din colibele lor. La foculeţe mici femeile pregăteau supa de dimineaţă. După ce lăsarăm aşezarea în urmă, intrarăm în câmpurile de bumbac. Eram îngânduraţi şi tăcuţi. Marian trecu lângă mine, fumându-şi îngândurat ţigara de dimineaţă.

— Ar mai fi ceva de clarificat, Robert – zise el. Să zicem că găsim ascunzătoarea bandei ce putem face?

— Îi nimicim – răspunsei eu prompt.

Marian scutură din cap.

— Asta nu-mi convine. Nu suntem poliţişti şi nici nu-i treaba noastră să apărăm dreptatea.

Ascultăm de legea din sălbăticie şi nimicim ceea ce ne ameninţă în direct. În fond, piraţii nu ne-au făcut nimic nouă.

— Şi focurile trase pe vas – obiectai eu – rănirea lui Isaak?

— Lupta noi am început-o – aminti el – iar lui Burns grăsanul mica rănire nu i-a stricat. Dar să nu mai vorbim de asta. Lăsăm totul pe seama sorţii. Şi-apoi nu vindem pielea ursului din pădure până… aşa e?

Ne-am apropiat de mlaştină, a cărei apă o vedeam sticlind printre ierburi.

— Am ajuns! aplecat în faţă Marian cercetează urmele pe solul umed şi a găsit repede locul unde negrul intrase în apă. El a marcat locul pentru siguranţă cu o cutie goală de chibrituri.

— Aşa Pongo, cercetaşi bătrân, acum începe munca ta! De aici începe un drum în zigzag, un vad prin mlaştină. Îl vei găsi? Marian îl bătu pe umăr.

— Massa poate fie sigur pe Pongo spuse ei, Pongo găseşte drumul.

El observă cu atenţie apa, intrând apoi cu piciorul drept în mlaştină. Pipăi câteva clipe. Găsise o bază solidă. Pas cu pas, anevoie, găsi drumul. L-am urmat atenţi. Un pas greşit ar fi însemnat moartea noastră. La sfatul lui Marian mi-am păstrat cizmele în picioare ca să mă apăr de lipitori.

Pielea lor udă era mai grea şi făcea păşitul mai greu.

Am ajuns cam la mijlocul mlaştinii când Marian ne cerea să ne oprim.

— Nu observi nimic, Robert? întreabă el.

— Nimic, dădui din cap a negaţie, decât că picioarele-mi sunt ude.

— Nici nu-ţi miroase nimic? întreabă el cu încăpăţânare.

Acum mi-am dat seama, ce vrea el să spună.

— Ba da – strigai eu – miroase puternic a petrol.

Marian încuviinţă şi arată la suprafaţa apei. Jocul de culori de la suprafaţa apei nu era de putreziciune, cum bănuisem noi, toată apa era acoperită de un strat subţire de petrol.

— Crezi că aici există petrol – întrebai eu – vreun puţ în mijlocul

junglei?

— Nu! Marian zâmbi, scuturând din cap – ce crezi tu? Nu te-ai gândit că ar fi imposibil de a trăi mai mult timp aici, asemenea piraţilor? Oricine ar pieri de malarie, febra apei negre, boli transmise de miliardele de ţânţari. Gândeşte-te apoi la şerpi veninoşi, la painjeni, la lipitori. Ai simţit vreun ţânţar aici în mlaştină.

— Nu.

Nu-mi dădeam seama ce voia să spună.

— Tocmai. Aici nu există nici un ţânţar, nici lipitori ş.a. Piraţii au probabil numeroase butoaie furate pline cu petrol aici în mlaştină. Toată suprafaţa apei este acoperită cu petrol şi prin asta apa este închisă ermetic şi nu mai poate primi oxigen. Tot ce este sub suprafaţa apei piere.

Aşa pier ouăle de muscă ţeţe şi toate celelalte insecte. Mor broaştele şi şerpii veninoşi care se hrănesc cu ele mor şi păianjenii, ne mai existând ţânţari şi muşte. Pe scurt în acest mod inteligent, mlaştina s-a eliberat de aceste creaturi. Nu trebuie să ne temem de ele.

— Fabuloasă treabă – exclamai eu entuziasmat. Sincer îmi era mult mai frică de aceste pericole ale junglei, decât de vreo luptă cu banditii.

Peste puţin timp am ajuns la nişte copacii mari, ce stăteau în apă. Pongo găsi şi aici uşor drumul.

Ne deplasasem prin acea pădure fantastică. Majoritatea arborilor erau morţi. Câte un trunchi se clătina chiar la atingerea, sau la rezemare. Şi maimuţele erau puţine în această, pădure. Doar arareori vedeam faţa zbârcită a vreunui mandril în desiş.

După o oră de mers, Pongo se întoarse spre noi, spunând că simte fum, după care merse cu prudenţă mărită. Şi nervii noştri erau întinşi la maximum. Fumul însemna apropierea oamenilor şi-n acest caz cuibul piraţilor era aproape.

Într-adevăr, după zece minute am ajuns la destinaţie.

Urmând exemplul lui Pongo ne lipirăm de trunchiurile copacilor şi urmăream peisajul neobişnuit de romantic, care ni se oferea. Aici, în mijlocul junglei se întindea un lac cu un diametru de câteva sute de metri. În mijlocul său era o insulă mică, de pământ, acoperită cu iarbă verde, pe care creşteau palmieri graţioşi. Între aceştia stăteau câteva colibe primitive, acoperite cu tablă, făcute din scânduri. În centru ardea un foc, în jurul căruia stăteau nişte oameni mâncând din cutii de conservă.

Nu mai era nici un dubiu. Descoperisem ascunzătoarea piraţilor de pe Congo. Pe latura dinspre noi erau trei bărci cu motor – flota de război a piraţilor. Pe lângă ele mai era un număr de bărci simple de pescari fără motor. Lângă debarcader văzurăm numeroase butoaie, probabil cu benzină pentru bărci şi petrol, pentru combaterea

insectelor.

Pongo arată în sus şi noi înţeleserăm pe dată. Crăcile şi coroanele copacului sub care stăteam erau pentru noi o ascunzătoare ideală. Curând ne făcuserăm de-a dreptul comozi printre crăci, aici puteam rezista multa vreme. La început cercetarăm din priviri aşezarea. Negri aproape goi ieşeau din colibe sau veneau la foc să mănânce. După o jumătate de oră ştiam că sunt cam o duzină de oameni pe insulă. Am recunoscut pe câţiva din piraţii care ne atacaseră vasul.

— La început mâncăm – spuse Marian – piraţii mi-au făcut poftă. Pongo, coşul! Pongo se grăbi să execute ordinul. Şi lui îi chiorăiau maţele de foame. Aşa am ajuns noi să şedem la dejun faţă-n faţă cu o periculoasă banda de tâlhari. După ce am mâncat, ne-am, permis să fumăm cu prudenţă, ca să nu fim văzuţi.

— Aşa acum ţinem consiliu de război – zise Marian – situaţia este următoarea: o luptă deschisă nu ne putem permite, sunt prea mulţi. Am putea să-i lichidăm din ascunzătoare, dar cu asta nu sunt de acord. Eu aş vrea să-i prind vii şi să-i predau căpitanului vasului. La bordul vasului său, el are şi putere judecătorească, să facă cu ei ce vrea. Deci cum îi prindem vii? M-am uitat la banda sinistră. Şi ei terminaseră de mâncat. Sticle pântecoase de rom treceau din mână în mână. Unii jucau zaruri. Miza era se vede rezultatul ultimului jaf.

— Nu văd nici nu mod de a-i captura fără luptă, zisei eu resemnat.

Marian tăcea. După cutele sale de pe frunte se vedea că cugeta după un pian.

— De am putea distruge bărcile – spuse el – ar fi prizonieri pe insulă. Sunt sigur, că există o singură cale de ieşire din mlaştină, cea pe care am venit şi pe care o putem ţine sub control. Vezi, Robert, asta ar funcţiona. Bărcile trebuie să dispară. Una o păstrăm pentru noi, unul din noi rămâne să păzească accesul, ceilalţi doi urcă pe Congo în sus, să-l anunţe pe căpitan. Dacă vine Van Lieven cu oamenii săi, ăştia se predau, cu siguranţă.

— Prima – mă entuziasmai eu – dar cum ajungem la bărci.

— Eu înot ca peştele şi liniştit ca şarpele de apă. Eu mergi şi strici bărcile, propuse Pongo.

— Crezi că poţi? întreabă Marian sceptic. La nevoie te-am acoperi.

După ce se uită o clipă la faţa rânjită a negrului îi întinse acestuia mâna.

— Bun! Tu înoţi noi te acoperim. Găureşte bărcile cu cuţitul sau, dacă se poate, desfă valvele de evacuare!

Pongo a luat mândru mâna stăpânului său şi se pregăti. Şi-a înfăşurat sfoara în jurul şoldurilor ca să albă cu ce fixa barca destinată nouă, luă pumnalul solid între dinţi şi coborî agil din copac. Apoi înoată prin lac, într-adevăr ca un şarpe de apă. Cea mai mare parte a drumului o făcuse sub apă. Ieşea doar să respire, neprovocând de fel

valuri. Pongo ajunse ne stingherit la bărci.

VII.
FUGA DIN IAD.

URMĂREAM TOTUL PRIN BINOCLU. Cu pumnalul Pongo a făcut găuri în bărci, rupse câteva scânduri şi, în plus a pus toate cârmele în barca de care legase sfoara adusă. Pe când terminase cu lucru acesta, celelalte erau pe jumătate deja pline cu apă, urmând să se scufunde în curând. Cu sfoara în mână şi trăgând barca după el Pongo înoată înapoi, la baza noastră.

Trasării brusc. Unul dintre piraţi s-a îndreptat fluierând spre mal. Nu putea să dureze mult până să-l vadă pe Pongo sau cel puţin barca pe care o trăgea. Aşa s-a şi întâmplat. Cu gura căscată, banditul se uită la bărcile scufundate, întorcând capul l-a văzut pe înotător şi scoase un strigăt puternic. Imediat a început un vacarm nebunesc. Toţi cei din jurul focului au sărit în sus şi cu pistoale sau puşti în mâini au alergat la mal.

Mi-am pus arma la ochi, dar înainte de a trage s-a auzit o împuşcătură asurzitoare chiar lângă mine. Piratul a făcut un pas, lasă arma şi se prăbuşi.

Era vorba de una din loviturile de maestru ale lui Marian. Totul a mers foarte repede. Piraţii s-au adăpostit repede după copaci sau, s-au aruncat la pământ, trăgând asupra noastră. Lucru nu era prea plăcut, deoarece adăpostul nostru fiind cam precar, gloanţele treceau ameninţător de aproape de noi. Pongo ajunse între timp la noi şi se urcă în copac. Trăgeam şi eu. Acum se întâmplă un lucru neplăcut. Trăgând fără să ochesc bine, am nimerit un butoi cu benzină de pe o colină mică, lângă care se aflau şi alte butoaie. Jetul de benzină a început să curgă cu putere, dar nu spre apă, ci spre uscat, ceea ce eu din poziţia mea nu puteam vedea. Am văzut doar cum focul de tabără se făcea mai luminos, apoi un şarpe de foc se îndreaptă repede spre un butoi care a explodat imediat.

Benzina aprinsă a fost aruncată departe, a inundat şi celelalte butoaie, care unul după altul au explodat ca nişte bombe. Petrolul şi benzina s-au revărsat ca un fluid aprins peste insulă. Piraţii alergau strigând spre interiorul insulei. Marian izbucni în râs:

— Şi un ţintaş prost mai nimereşte câteodată!

Într-adevăr, situaţia nu se putea schimba mai bine. Flăcările au ajuns deja la colibe, care au început să se aprindă şi să ardă ca iasca. Şi copacii ardeau ca făcliile. Negri sau îngrămădit pe un loc mic, ce era liber în mijlocul insulei. Arşiţa focului le-a dat cu siguranţă de furcă. Marian râse amuzant.

— Că vom prinde piraţi, ştiam, dar că vor fi, piraţi prăjiţi, nu mi-aş

fi imaginat.

— Bărcile scufundate toate! Pongo arată spre debarcader. Da, toate bărcile au dispărut. Banditţii nu numai că-şi pierduseră colibele şi proviziile, dar şi orice posibilitate de a fugi.

— O victorie ieftină, spuse Marian, aproape cu regret.

Nu avea dreptate. Ce avea să urmeze va dovedi contrariul afirmaţiei. Deodată s-a pornit un vânt. Flăcările au fost purtate spre copacii din pădurea mlăştinoasă, ducând crengi aprinse şi cenuşa cu jar. Deodată Pongo strigă arătând cu mâna:

— Acolo, arde copacii!

Aşa era. Unul din copacii uscaţi luase foc şi ardea. Curând focul s-a întins şi la alţi arbori. Nu peste mult timp ardea toată pădurea.

— Situaţia a devenit fierbinte! constată Marian. Avea dreptate. Focul se întindea vertiginos şi era fără îndoială, că toată pădurea îi va cădea victimă.

— N-ar trebui să ne întoarcem repede, pe drumul pe care am venit? – am întrebat eu – acestora nu le mai putem ajuta nimic.

Marian scutură din cap a negaţie.

— Ne-a trebuit cel puţin două ore ca să ajungem aici şi tot atât ne trebuie ca să ne întoarcem. Focul ne-ar prinde din urmă şi am arde de vii.

— Şi atunci? am întrebat eu îngrozit.

— Va trebui să ne grăbim!

Ne-am urcat în barcă. Pongo a pornit motorul şi o luarăm din loc. Piraţii de pe malul insulei strigau ca nebunii dar nu mai trăgeau în noi. În plecarea noastră ei vedeau singura lor şansa de a-şi salva viaţa, luând-o pe drumul ce până atunci l-am blocat. Într-adevăr ei au sărit în apă şi-au înotat spre copacul în care am stat noi până atunci.

— Prăpădiţi aceştia nu mai au nici o scăpare – spuse Marian cu milă focul este mal rapid de cât ei. Ar fi meritat să fie spânzuraţi, dar moartea prin foc este prea crudă pedeapsă şi noi trebuie să ne grăbim, pentru că focul se apropie vertiginos. Pădurea incendiată era ca un iad. Copacii uriaşi ai junglei în cădere trosneau. Maimuţele încercau ţipând să se salveze prin fugă.

Am ajuns repede, pe canalul care ducea spre Congo. Se vedea clar că această cale a fost folosită.

Căldura era atât de mare, încât pe alocuri ne-a ars pielea.

— Mai repede, Pongo, strigă Marian. Dacă nu ne grăbim, o păţim ca şi piraţii. Pongo al nostru se străduia să scoată totul din micul motor. Am reuşit să ne distanţăm de focul nimicitor. Penumbra junglei făcuse loc unei luminozităţi sângerii, cu atât mai ameninţătoare, cu cât fumul incendiului întuneca soarele. Marian spuse întunecat la faţă:

— Acum pier milioane de forme de viaţă. Toată fauna, mai puţin păsările, este sortită morţii. Pe o sută de kilometri pădurea va fi

cenuşă, până când vreun braţ de apa sau vreo ploaie va opri incendiu.

— Şi eu sunt de vină! dacă n-aş fi nimerit butoiul…

Marian îmi puse mâna pe umăr şi-mi răspunse consolator:

— Nu-ţi face probleme, bătrâne. Ai fost doar o unealtă ascultătoare a legii din sălbăticie. Moartea, nimicirea, viaţa şi creaţia, nicăieri aceşti antipozi nu sunt mai apropiaţi între ei decât în Africa. Numai morala noastră bolnăvicioasă, occidentală, vede în moarte ceva tragic. Pe când, aici moare o pădure, cu toate vietăţile ei, se nasc şi cresc mii de alte forme de viaţă nefolositoare, cresc alte jungle din pământul fertil. Viaţa şi moartea sunt capricii ale forţei creatoare. Noi, prin totul suntem doar marionete, prin tot ce facem. Tăcurăm. Funcţionarea motorului deveni deodată neregulată, Pongo umblă puţin la bujii apoi barca se deplasă puţin mai departe.

— Nu mai este benzină! spuse Pongo.

Ca la comandă ne-am uitat în spate, de unde se apropia tot mai repede.

— Repede la vâsle! strigă Marian. Din fericire, vâslele luate de Pongo din celelalte bărci erau în barcă. Am început să vâslim ca istericii, ştiind toţi trei că viaţa noastră atârnă de aceasta.

— Repede, Robert, lasă vâsla şi demontează motorul. Motorul este prea greu, strigă Marian.

Nu era uşor ca fără unelte şi în grabă mare să-l demontez. M-am lovit bine la degete până când am reuşit să arunc motorul în apă. Din fericire, vântul, vinovat de toată nenorocirea aceasta, a început să sufle din altă direcţie, aşa că incendiul se apropia doar încet iar şansele noastre de salvare creşteau simţitor, vâsleam de aceea cu râvnă îndoită. Aşa nu auzirăm zgomotul unui motor de barcă care se apropia. De după o curbă a apărut deodată o barcă cu motor; care venea cu viteza maximă spre noi şi se apropia de incendiu. La cârma bărcii era Donna Ines. Părul negru flutura în vânt, faţa-i era crispată şi ciudat luminată de incendiul îndepărtat. Părea că nu ne-a observat când a trecut pe lângă noi. Dar nici nu eram capabili de vreo reacţie, totul a fost aşa de neaşteptat. A trebuit să luptăm din greu ca barca să nu se răstoarne din cauza valurilor produse de barca cu motor a Donnei Ines. După ce mi-am revenit am întrebat.

— A înnebunit? Unde vrea Donna să meargă?

— Spre moarte, răspunse Marian ridicând din umeri. Ştie că a pierdut jocul şi acum suportă consecinţele. Tot respectul, pentru ea, are mai mult caracter de cât am crezut. Pentru vorbele-i reci, aş fi putut să-l sugrum. Donna Ines nu mi-a fost simpatică ci din potrivă. Am blestemat-o, când credeam că s-a pus între Marian şi mine. Dar un astfel de sfârşit, nu, aşa ceva nu-i doream.

Dorinţa mea părea a fi fost auzită, pentru că din nou am auzit zgomotul de motor al Donnei. În spatele nostru s-a ivit din nou barca

cu Donna Ines în plină viteză, a văzut probabil că cuibul bandiţilor a fost nimicit şi că nu se mai putea intra acolo.

De aceea preferase să fugă.

— Trebuie să-i tăiem calea, strigă Marian. Cine ştie ce nenorocire va mai provoca dacă o lăsăm să scape. Hai, vâsliţi spre mijlocul apei! Marian s-a ridicat din barcă şi începu să gesticuleze.

— Predaţi-vă, rezistenta este inutilă! Predaţi-vă!

Ea ne-a aruncat o privire crispată de după parbrizul bărcii, fără nici o expresie. Deodată îşi ridică mâna dreaptă şi mai multe gloanţe au trecut pe lângă noi. Ne-am lăsat intuitiv în jos pe fundul bărcii. Motorul Donnei Ines urla iar barca cu ea a trecut ca o nălucă pe lângă noi.

VIII.
MUSAFIRII LUI ISAAK.

DIN NOU, de abia am reuşit să evităm răsturnarea bărcii, atât de înalte au fost valurile provocate de barca Donnei. Pongo a îngenunchiat şi a luat-o la ochi pe fugară, vrând să-i trimită focuri bine ţintite, dar Marian l-a oprit.

— Lasă Pongo! Ar fi o laşitate s-o lovim pe la spate. La urmă tot nu ne scapă! Spaniola observase manevra noastră şi şi-a încetinit viteza. Cu acest intermezzo, am pierdut ceva timp iar arşiţa incendiului s-a apropiat mult de noi. Cu grabă mare, am vâslit mai departe, preocupaţi doar de propria noastră salvare.

— Congo! Pongo s-a ridicat, indicând cu mâna întinsă. Într-adevăr, la câteva sute de metri se vedea apa cenuşie a fluviului în care se vărsa canalul nostru.

M-am lăsat la podea. Eram epuizat. Apa adunată în barcă mă răcorea plăcut. Marian radia de bucurie. Îşi aprinse o ţigară, de altfel era prima de la începutul fugii noastre de la cuibul piraţilor. Mi-a introdus şi mie o ţigară în gură.

— Na, bătrâne – spuse el şi-mi dădu un foc, iar am avut un noroc nesperat de mare. Nu a lipsit mult şi vântul ne risipea cenuşa. Dar slava Domnului, acum suntem în siguranţa! În acest timp Pongo dirijase barca în Congo, a cărei lăţime se vedea la orizont. M-am ridicat cu greutate din barcă. Toţi muşchii mă dureau şi lăcrimam de durere.

— Şi acum ce facem? Vâslim până la plantaţia spaniolei?

— Ar fi fără sens. Marian scutură din cap. Uiţi ce gardă înarmată are Donna Ines? Ne-ar lichida urgent.

— Şi atunci ce facem?

— Chiar dacă ne este foarte greu, nu ne rămâne decât să vâslim în amonte, la vaporul nostru. Acolo, ne luăm întăriri şi dimineaţă pornim

atacul. Este singura noastră şansă care ne poate duce la prinderea piraţilor. Am fost de acord. Ne-am oprit din vâslit şi am început să mâncăm restul proviziilor. Vântul îşi schimbase direcţia şi odată cu el şi incendiul părea că se deplasează în direcţia opusă. Aici nu se mai simţea nimic. Peste o oră de odihnă, am luat-o din nou din loc. Călătoria în amonte era extrem de grea. Pe mine mă însufleţea doar dorinţa de a dormi din nou într-un pat pe vas. S-a înserat. Imediat ajungem, ne comunică Marian. Acolo, după curbă este vasul nostru. Cu o energie îndoită am vâslit până când ani depăşit curba. Cu toată luna plină; care lumina întreaga zonă, nu era nici urmă de vapor.

*

Noaptea ne-am petrecut-o pe insula pe care eşuase vasul, acum dispărut fără urmă. În zori ne-am sculat tremurând de frig din tabăra noastră improvizată. Pongo se grăbea să ne facă un foc bun. Pe când eu şi cu Marian mă încălzeam la foc, Pongo s-a dus să pescuiască. Stătea în apă până la brâu, încercând să prindă peşte de sub pietre şi rădăcinile arbuştilor ce creşteau în apă.

— Pentru mine este o enigmă cum de a putut pleca vaporul – începu Marian – Van Lieven a apreciat cam două săptămâni timpul necesar reparaţiilor. N-a trecut nici o săptămână şi vasul a dispărut. Situaţia se complică tot mai mult.

— Trebuie să mergem la factoria Donnei Ines am spus eu. Perspectiva nu era atrăgătoare dar ce ne rămânea de făcut?

— Evident că trebuie, aprobă Marian. Sunt mai multe posibilităţi. Eu nu pot cred că Van Lieven ne-a părăsit, pur şi simplu. Sunt convins că ne va aştepta o mare surpriză în golful Donnei Ines. Ce s-a întâmplat între timp, dacă banda aceasta cu trupa ei a capturat vasul pentru propria ei siguranţă – nu se ştie. Oricum vrem nu vrem, trebuie să intrăm în bârlogul lupului. Pongo ne-a întrerupt discuţia. Aducea de la pescuit o grămadă mare de peşti mari şi graşi. I-am curăţit şi prăjit la foc deschis. Mie-mi era groază să mănânc peştele fără sare, dar foamea mea era prea mare. După ce ne verificarăm armele, ne-am urcat în bărci, am vâslit până la mijlocul apei, după care ne-am lăsat purtaţi de curentul apei. Pongo era la cârmă. Nu vorbeam, doar fumam, eram adânci în gânduri sumbre. Peste câteva ore am ajuns la destinaţie. Am văzut vasul de la distanţă ancorat la marginea golfului.

— Slavă Domnului, vasul este aici! exclamă Marian mulţumit, apoi am vâslit cu armele gata de tragere aşezate pe genunchi spre golf.

În primul moment nu am descoperit paznici, mereu prezenţi pe malul apei, Pongo ne arată rânjind o gheretă mică pe vas deschisă, apoi auzirăm cântece urlate. Paznicii şedeau în mijlocul unei baterii de sticle goale de rachiu. Unii zăceau la podea, sfârâind, morţi de beţi. Ne-am privit miraţi şi am pornit nestingheriţi spre chei. La coborâre a fost şi mai şi vasul era părăsit de oameni, nici un marinar nu se vedea.

Din vila Donnei Ines răzbăteau râsete şi strigăte precum şi ţipătul unui gramofon. Prudenţi cu arma în mână, pregătită de tragere am mers spre vilă. Pe drum am văzut câţiva oameni din echipaj dormind în iarbă beţi tun. Am intrat în casă. Totul era gol, doar din marea sufragerie răzbătea urletul pe care-l auzisem încă de pe mal. Hotărât Marian deschise uşa şi noi ne uitarăm tulburaţi la tabloul nebunesc ce se afla în faţa noastră.

Echipajul vasului şedea în sufragerie la o masă lungă. În mijloc, trona cu faţa roşie ca focul amicul nostru Isaak Burns. Toată lumea era beată. Câţiva pasageri erau deja sub masă sau şedeau cu ochii sticloşi şi alte semne de intoxicare alcoolică în diferite colturi ale corpului.

Ne-am privit fără să scoatem o vorbă. Într-un târziu am fost observaţi. Prima care ne-a văzut a fost nevasta misionarului. Cu un strigăt subţire, se bălăbăni spre noi, m-a luat de după gât şi lălăi ceva ca şi „iubiţelule”. Răcnind intră şi Van Lieven pe scenă împiedicându-se la fiecare pas.

— În sfârşit sunteţi aici! Hâc! *Gentlemen.* Noi – hâc – noi am aşteptat barcazele care au venit, ne-au făcut flotabil – hâc – iar gaura – hâc – am astupat-o cu pânza de catarg. Apoi se urcă pe un fotoliu şt răcni: Pornim! Ultimii pasageri sunt aici! De abia acum ne descoperi şi Isaak şi cu demnitatea unui Cezar beat veni spre noi.

— Bun venit în casa mea, nobilii mei prieteni! răcni el, eu, stăpânul acestei plantaţii vă salută.

— Marian l-a prins brutal de piept.

— Unde-i Donna Ines? Repede! Vorbeşte!

— S-a dus! răgi Isaak. Volatilizată. I-a fost dor de Spania, a plecat cu barcazul şi m-a numit aici moştenitor. Aici! Îşi bagă mâna În buzunar şi scoase o scrisoare mototolită, pe care i-o întinse lui Marian. Acesta o deschise grăbit şi eu am putut-o citi peste umărul lui.

Senor Farrow!

Aţi câştigat jocul. Sunt mult prea africană, ca să nu respect legea sălbăticiei, adică legea celui mai tare. Părăsesc terenul. Senor Burns, e singurul dintre voi, care mi-a făcut curte cinstit. El este moştenitorul meu. Poate mai ne vom întâlni pe lumea asta şi atunci voi cere revanşa.

— Este cea mai bună rezolvare, spuse Marian sec. Este o adevărată drăcoaică această Donna Ines. Dacă o vom întâlni vreodată, vom avea toate motivele să fim prudenţi.

După un an, a trebuit să mă gândesc la vorbele lui Marian, care au fost profetice».

Aventurile submarinului Dox 195

Hans Warren

I.
ŢARA PLICTISELII.

— NU EXISTĂ O ŢARA mai plictisitoare ca Australia, domnule Farrow: deja forma geografică e lipsită de orice farmec.

Profesorul Loogwell a dat din cap, cu seriozitate, spre George.

— Trebuie să vă contrazic domnul profesor, zise George ce am văzut până acum a fost foarte interesant. Eu sunt foarte mulţumit de călătoria noastră în Australia.

— Aţi venit din Sidney, domnule Farrow, aţi vizitat la început zonele fertile ale litoralului de est. Ştiaţi ce veţi găsi acolo, oraşe mari şi o regiune bogată. Dar să zicem că aţi fi debarcat, în nord. Atunci v-aţi fi întors speriat. Nordul este tropical, nu are nici locuitori, nici vegetaţie. Doar coastele de sud şi de sud-est au favorizat apariţia marilor oraşe. Dar, le găsiţi interesante? Străzile sunt rigide, trasate ca şi cu liniarul zgârie nori albi, bisericile construite în stil sec, neogotic Afaceriştii aleargă congestionaţi, semănând în costumele lor cenuşii colegilor lor din Londra, Johannesburg, Chicago sau San Francisco. Peste tot, aceleaşi maşini, aceleaşi cinematografe, aceleaşi uniforme. La fel discuţie, la fel sun cursele de cai, pariurile şi fotbalul. Doar cursul lânei şi a cerealelor aduc puţină viaţă în această plictiseală. Repet, Australia este ţara plictiselii, aici nu aveţi ce obiecta. Am dreptate, domnule Farrow?

— Într-un anumit fel, da, domnule profesor, răspunse George. Am impresia că peste o sută de ani, Australia, ca şi alte zone coloniale din lume, va arăta cu totul altfel. Orice loc de pe pământ îşi are particularităţile sale, la fel şi Australia.

— Tare o mai apăraţi! În ce constă particularităţile sale, după părerea dumneavoastră domnule Farrow?

— Să ne gândim la faună, domnule profesor. Prin emu şi prin cangur Australia este ultra originală.

— De acord, dar cam asta ar fi totul. Fiecare parte a lumii are o faună specială. Deci credeţi că peste o sută de ani Australia va arată altfel vă înşelaţi. Vedeţi căile ferate. Călătorul care o străbate de la un capăt la altul, are aici surprize deosebite. Distantele dintre sine sunt peste tot altfel. În statul Victoria este de cinci picioare şi trei ţoli, dar în Queensland şi în Tasmania este alta. O călătorie de la un capăt la altul al continentului înseamnă cel puţin şase schimburi, la graniţele statelor respective. După părerea experţilor, o uniformizare a ecartamentelor ar costa peste un miliard de mărci.

— Sunteţi de mult timp în Australia, domnule profesor?

Vreau să editez nişte cugetări şi să fac guvernului englez propuneri pentru o colonizare corectă. Australia se opune imigraţiei. Nu se ştie,

dacă la o creştere a populaţiei, aceasta ar mai putea fi hrănită. Aprovizionarea cu apă în condiţiile date este o problemă aproape imposibilă, aşa arată această ţară. O centură de vegetaţie, bogată în jurul unui centru groaznic de arid. De pe obiectele lăcuite se cojeşte lacul, grafitul creioanelor se fărâmiţează, unghiile se rup ca sticla, părul devine cu timpul slab, ca fibrele vegetale uscate. O ţară groaznică, Australia asta!

George Farrow şi cu Petre, l-au cunoscut pe profesorul Longwell în Perth, George a fost acostat de el, pe când reţinea două camere la hotel Longwell auzise multe despre călătoriile căpitanului Farrow şi-l întreabă pe George dacă nu-i este rudă. Când află cine este acesta, îl invită pe George şi pe Petre la o oră de conversaţie. Acum şedeau pe terasa aerisită a hotelului lor. George i-a vorbit despre călătoria şi de aventurile sale ca şi de intenţia de a intra în interiorul ţarii, pentru a cunoaşte mai bine renumita bursă australiană.

Profesorul Longwell l-a sfătuit să renunţe şi-i ţinu o prelegere despre Australia.

— Şi încă nici nu am vorbit de indigeni, domnule Farrow. Credeţi-mă există triburi sălbatice, care n-au venit în contact cu albi. Cu toate că trăim în epoca tehnicii şi că pentru noi numai există distanţe pe pământ, acest continent nu este încă explorat în totalitate. Expediţiile în interior sunt aşa de obositoare şi de periculoase, încât fiecare explorator se sperie şi renunţă. Cu avioanele se poate survola continentul, da, se poate şi ateriza, dar nu se poate descoperi nimic. Indigenii de care vorbeam trăiesc în desişuri greu de pătruns. Ştim de existenţa lor, dar nu echipăm nici o expediţie, ca să venim cu ei în contact. La ce folos?

— Recunosc, domnule profesor, că teritoriul este neglijat, dar rămân la părerea mea, în ceea ce priveşte cu suta de ani. Oamenii de azi pot face multe. Este nevoie de pământuri. De ce să nu se pornească o colonizare a Australiei?

— Uitaţi apa, domnule Farrow.

— Tehnica poate orice. Au fost deja rezolvate şi alte probleme.

— Natura îi pune însă probleme şi limite tehnicii. Şi apoi, măsurile ce le preconizaţi, ar costa enorm. Eu susţin că Australia este şi va rămâne o ţară pustie şi plictisitoare.

— Vedeţi că tehnica a pătruns şi aici, domnule profesor, auzeam de curând, că Australia posedă cele mai multe avioane particulare din lume, raportat la numărul populaţiei. De la carul cu boi s-a trecut direct la avion, sărind nişte etape de dezvoltare.

— Aceasta deoarece avionul este de maximă importanţă, domnule Farrow. Dar asta nu spune nimic. Traficul aerian este atât de intens că în curând oricine îşi va putea permite un avion. Eu, de exemplu. …

Profesorul Longwell se întrerupse. Pe esplanada din faţa hotelului

s-a născut o rumoare. Au răsunat strigăte de durere, se agitară braţe. George şi cu Petre sau ridicat şi se uitau peste grilajul terasei.

— În mijlocul mulţimii au văzut un chinez cu o statură uriaşă, care agita un bici. Câţiva albi îl prinseră de braţe.

Chinezul urlă înfuriat:

— A furat, mi-a spart dulapul. Îl omor pe ticălos!

Din partea opusă au apărut doi poliţişti, care sau apropiat rapid de mulţimea agitată. În clipa aceea, ceva s-a pus în mişcare în mulţimea adunată. Chinezul uriaş îşi făcea loc înjurând, prin gloata. Înainte ca el să se poată mişca mai liber, un băieţel chinez care de asemenea se strecurase prin mulţime se înalţă şi o luă la fugă.

A fost urmărit de urletele mulţimi. În faţa tuturor alerga chinezul cel uriaş care nu dădea nici o importanţă poliţiştilor, care s-au luat şi ei după mulţime. După câteva momente au dispărut cu toţi pe o stradă laterală, ce era paralelă cu a noastră.

Profesorul Longwell urmărise şi el incidentul.

— Aşa ceva se întâmplă zilnic aici. Puştiul a făcut ceva şi acum urmează să-şi capete porţia. Dar nu cred că-l vor prinde, este prea sprinten.

George şi Petre erau de aceeaşi părere. Profesorul mai voia să vorbească despre Australia, dar George nu mai dorea să reia subiectul. L-a căzut bine când de la masa vecină un alb echipat fără cusur, cu un costum de tropice se întoarse spre profesor şi-i spuse:

— Acesta a fost Hay Wong, Sir, căpitanul „STELEI DE MARE”

— Vă referiţi la chinezul ăsta mare, Sir?

— Exact. Mă mir doar cum se arată aşa deschis în Perth. N-aţi auzit încă nimic despre „STEAUA DE MARE”?

— Da, este prezentat ca un mare contrabandist, dar din păcate nu i s-a dovedit nimic. Hay Wong este un bandit tare versat, care a dat şi dă multă bătaie de cap autorităţilor australiene, mă mir doar de obrăznicia sa de a intra în portul Perth. Vasul lui, „STEAUA DE MARE” este ancorat, vizibil pentru toţi aici în radă.

George interveni râzând.

— Atunci probabil că nu are la bord nici o marfă de contrabandă, Sir.

— Nu spuneţi asta! Hay Wong ştie ce face. Sunt convins că va aduce la ţărm marfă nevămuită, chiar sub ochii vameşilor.

— Îi va fi greu, sau vameşii ar fi cei mai mari cretini din lume.

— Mulţumesc, Sir şi eu sunt funcţionar vamal. Dar încă nu m-am considerat un cretin. Îmi permiteţi numele meu este Jack Carter.

— Dumneavoastră sunteţi Jack Carter? întreabă profesorul mirat. Apoi se ridică se prezintă pe sine şi pe însoţitorii săi, întinzându-i omului mâna – scuze, Mr. Carter, n-am ştiut. Am crezut că sunteţi în Sidney.

— De acolo am venit cu avionul, ca să prind „STEAUA DE MARE". Dar nu-mi pot explica atitudinea tâlharului. Ştiu că are marfă de contrabandă la bord. Dacă însă-l iau la puricat cu oamenii mei, căutăm degeaba.

— Motiv pentru care mai bine renunţaţi, nu?

— Nu, tocmai am un plan. Dar oricum nu-mi place, că Hay Wong şi-a părăsit vasul, ca să pedepsească un pui de chinez.

— Oamenii dumneavoastră tocmai percheziţionează vasul, Mr. Carter?

— Da. Eu nu vreau să fiu văzut pentru că Hay Wong mă cunoaşte. Comisarul meu îmi va aduce în curând ştirea că nu a găsit nimic. Abia atunci voi interveni personal.

— Dacă nu se găseşte nimic, nu puteţi nici dumneavoastră face ceva, Mr. Carter.

— V-am spus că Hay Wong are marfă de contrabandă pe vasul său, sunt sigur. Este undeva ascunsă într-o ascunzătoare secretă, pe care neapărat trebuie să o găsesc. Hay Wong nu va mai avea dreptul să părăsească portul Perth.

— Na, vă doresc mult succes Mr. Carter, eu…

— Chinezul se întoarce – interveni Petre – se pare că vrea să intre aici. Carter, un înalt funcţionar vamal, mai mult un detectiv vamal, cum îi plăcea să se recomande în glumă, se întoarse şi se uită spre chinez.

— Ce porcărie – zise el – n-ar trebui să mă vadă înainte, păcat nu mai pot dispare! Asta este. Peste câteva secunde, chinezul intră pe terasă şi se uită, în jur. Carter i-a întors spatele, dar Hay Wong l-a recunoscut totuşi. Veni încet mai aproape şi luă loc la o masă vecină. Nu-l slăbea din ochi pe Carter, a cărui înfăţişare nu-i trăda funcţia. Când chelnerul îi aduse, comanda, chinezul exclamă:

— Ah, Mr. Carter sunteţi şi dumneavoastră în Perth?

Chinezul vorbea fluent engleza. Se înclină zâmbind ironic spre Carter, când acesta se întoarse spre el.

— Da sunt aici, Hay Wong – răspunse Carter – voiam doar să văd, ce aţi încărcat.

— Asta o vor constata în curând oameni dumneavoastră Mr. Carter. N-am nici o încărcătură, vreau doar să iau lână – adaugă chinezul rânjind.

— Cât timp staţionaţi în Perth?

— Câteva zile, Mr. Carter.

— Asta înseamnă că vreţi să dispăreţi în noaptea următoare. Dar asta nu merge Hay Wang, merg cu dumneavoastră pe vas şi-l voi percheziţiona personal.

— Sunt de acord, Mr. Carter, să vă primesc pe „STEAUA DE MARE" – răspunse celălalt.

— Ce era cu puştiul pe care-l loveaţi?

— Era un hoţ, care m-a tâlhărit. A spart o casetă în cabina mea şi-a luat două sute de lire.

— Sunteţi sigur că el a fost?

— Evident a fost doar găsit în cabina mea. A reuşit să fugă la ţărm, dar oamenii mei l-au ajuns. Din păcate, după intervenţia unor albi a reuşit să scape. Dar politia îl va prinde sigur.

Carter îl privi pe Hay Wong cu asprime.

— Minţiţi, Hay Wong! Ştiţi sigur că puştiul nu a furat – explică el.

— De ce aş minţi? Cum puteţi ştii, că Lu Wang nu este un hoţ?

— Pentru că Hay Wong nu-şi lasă o casetă cu bani în cabină, la discreţia unui ucenic marinar. Şi apoi băiatului îi era sigur interzisă intrarea în cabina dumneatale.

— Şi totuşi a făcut-o şi a furat banii.

— Cu ce a fost deschisă caseta?

— Cu o secure.

— Caută alt motiv, Hay Wong. Mă voi uita personal la casetă şi-mi voi face propria mea părere. Precis este ceva putred aici.

— Puteţi vedea caseta dacă veniţi pe vasul meu. Nu mă ating de ea până atunci.

— Nu-i nevoie să mă aşteptaţi, Hay Wong, vom merge împreună pe vas.

George observă că chinezului ceva nu-i convenea.

— Eu aş mai avea ceva de rezolvat, Mr. Carter – răspunse chinezul – într-o jumătate de oră, dacă vă convine…

— Nimic! Dumneata mă vei conduce pe vas. Rezolvările mai pot aştepta, că oricum vrei, o să rămâi mai multe zile în Perth. Fără însoţirea mea nu părăseşti terasa!

— Înseamnă că mă arestaţi?

— Numai dacă-mi refuzi însoţirea. Am un mandat de arestare pe numele dumneatale, Hay Wong, deci, conformează-te!

Chinezul a tăcut. Carter l-a privit zâmbind. Părea a fi sigur de lucrul său.

— Bine, mergem împreună pe vasul meu Mr. Carter, n-am nimic împotrivă – declară în sfârşit Hay Wong.

— Domnii mă vor însoţi, spuse Carter, arătând spre profesorul Longwell, spre George şi spre Petre.

Profesorul scutură din cap.

— Regret Mr. Carter, dar am o întâlnire şi trebuie să aştept pe terasă. Dar eu cred că Mr. Farrow vă însoţeşte bucuros.

George a dat din cap. Pentru el şi Petre era o variaţie, de a participa la percheziţia unui vas suspectat de contrabandă.

— Mă bucur că veniţi, Mr. Farrow. Vreau să discul ceva cu dumneavoastră, mai târziu. Dacă eu nu mă înşel, sunteţi fiul

căpitanului Farrow, pe care mai demult atât l-am vânat?

— Chiar aşa, eu sunt acela.

— Eram atunci pe un distrugător – continuă Carter – aveam ordinul de a captura sau distruge submarinul. Asta-i cu ani în urmă şi azi admir cum tatăl dumneavoastră a reuşit să scape de urmărirea noastră. L-am înghesuit aşa de bine, încât noi am spus că nu mai are scăpare şi totuşi a reuşit să scape, peste noapte submarinul a dispărut fără urmă, după cum am constatat noi în dimineaţa zilei următoare.

— Da, au fost zile tensionale, Mr. Carter, îmi amintesc, atunci era înainte de Singapore, nu-i aşa?

— Exact. Ei, mă bucur că n-am reuşit. Ce s-a întâmplat însă cu nava?

— A fost fisurată grav într-o furtună şi era să se scufunde. Acum zace în portul nostru de reşedinţă, pe „Insula Odihnii”.

— Şi ce face tatăl dumneavoastră?

— Vrea să se odihnească o vreme şi după întoarcerea mea din Australia, are de gând să cumpere o navă, poate una cu pânze, pentru că vrem cu ea să străbatem mările.

— Bună idee. Mi-ar place să-l cunosc personal pe tatăl dumneavoastră… Stai, rămâi aici, Hay Wong, nu aşa ne-am înţeles.

Un funcţionar vamal intră pe terasă. Îl salută pe Carter şi-l privi uimit pe Hay Wong.

— Aţi găsit ceva? întreabă Carter.

— Nimic, Mr. Carter şi eu nici nu cred că…

— Ce crezi, păstrează pentru tine, Lerg despre asta mai vorbim noi. Ai retras deja oamenii?

— Da, nimeni nu a mai rămas pe vas.

— Bine. Rămâneţi la staţie, gata de acţiune.

Funcţionarul salută şi pleacă. Chinezul rânji, înţelegând ce i s-a raportat lui Carter.

— Vreţi să-mi percheziţionaţi vasul din nou, Mr. Carter? întreabă el.

— Da, sigur, să găsesc ce ai ascuns.

— Nu veţi găsi nimic, Mr. Carter.

— Deci recunoşti că ai marfă de contrabandă la bord.

— Vă înşelaţi, Mr. Carter, n-am avut niciodată aşa ceva, de aceea nici nu veţi găsi ceva.

— Să mergem!

Carter se ridică şi se despărţi de profesorul Longwell. Apoi i-a spus lui Hay Wong să-l însoţească. George şi Petre îl urmau de-aproape, vrând să împiedice o fugă a chinezului. Dar acesta nu părea să se gândească la fugă, ci-l urmă docil pe funcţionarul vamal. Peste zece minute, erau pe puntea „STELEI DE MARE”.

II.
VICLENIE CHINEZEASCĂ.

„STEAUA DE MARE” era un schooner mai mare. Echipajul era format numai din chinezi, care acum stăteau fără ocupaţie pe punte, uitându-se cu neîncredere la noii sosiţi.

Carter a cerut să vadă cabina lui Hay Wong. George şi Petre voiau să rămână pe punte, dar Carter le făcu un semn, să stea cu el. Au intrat deci, împreună în cabina chinezului.

— Arată-mi la început caseta, Hay Wong! ceru Carter.

Chinezul aduse dintr-un dulap de perete o casetă mică, pe care o puse pe masă.

George şi Petre îi urmăreau fiecare mişcare. Deodată, au auzit uşa trântită cu zgomot. Din doi paşi, Carter a fost la uşă, era închisă. Petre se uită zadarnic după Hay Wong. Acesta părăsise încet, cabina.

Carter lovi cu pumnii în uşă.

— Deschideţi, sau sparg uşa! strigă ei.

Un râs batjocoritor i-a răspuns, urmat de vocea lui Hay Wong.

— Fiţi liniştit, Mr. Carter, nu vi se va întâmpla nimic. Veţi face doar gratuit o minunată călătorie pe mare. Strigătul este fără rost, nu vă aude nimeni din port. Geamul nu se poate deschide, am avut eu înainte grijă de asta.

Carter şi-a scos pistolul şi trase două focuri în uşă. Dar gloanţele nu străpunseră lemnul, ci ricoşară. Uşa era armată cu plăci de oţel.

Râsul batjocoritor al chinezului se auzi din nou:

— V-aţi convins că nu puteţi face nimic, Mr. Carter? Într-un sfert de ceas părăsesc portul. Dacă atunci îmi predaţi armele, vă las cu plăcere pe punte.

Carter înjură şi se uită în cabină. Fereastra era închisă de afară, probabil cu plăci de oţel. Altă ieşire nu există. Carter şi-a dat seama, că zgomotul nu folosea la nimic. Sus pe punte se auzea cum alerga echipajul. Scripeţii scârţiiau iar barele pânzelor trosneau. Vasul a început să se balanseze. Se ridica ancora, Hay Wong voia cu adevărat să părăsească portul şi să-i ducă prizonieri cu el.

După încercările zadarnice ale celor trei de a forţa uşa, Carter a spus furios:

— Suntem într-o capcană, domnilor ca şoarecii. Dar mai avem armele. Cred că nu ne va pune la flămânzit, ca să le predăm armele. De aceea trebuie cu orice preţ să ne eliberăm prin forţă.

— Vasul s-a pus în mişcare, Mr. Carter – spuse Petre – în câteva minute a părăsit portul.

— Oamenii dumneavoastră ştiu unde vă aflaţi, Mr. Carter? întreabă George.

— Din păcate nu le-am spus intenţia mea. Acum îmi pare râu.

— Ne-au văzut echipajele altor vase, când am urcat pe bord. Oamenii dumneavoastră îşi vor da repede seama că lipsiţi şi aţi fost răpit de „STEAUA DE MARE”.

— Poate dura câteva zile, până când oamenii mei îmi vor observa lipsa, Mr. Farrow. Nu ne putem aştepta la ajutor din afară, trebuie să acţionăm singuri.

— Mai bine nu încercaţi – strigă Hay Wong, care ascultase la uşă – oamenii mei sunt bine înarmaţi. Dacă sunteţi liniştiţi, în patru săptămâni sunteţi liberi. Dacă nu, veţi face cunoştinţă cu mulţimea rechinilor, care ne însoţesc. Tocmai ieşim din port.

— Lasă-ne urgent afară, Hay Wong, sau o să-mi cunoşti cealaltă latură! Gluma aceasta ţi-o trec cu vederea, dacă te supui imediat.

— Eu să v-ascut, Mr. Carter? Nu recunoaşteţi situaţia! Acum dumneavoastră va trebui să vă supuneţi, aţi înţeles? Şi acum, gata cu vorbele. Gândiţi-vă să predaţi armele?

— Aşteaptă numai mult şi bine!

— Eu aştept până ce vă va sili foamea, domnii mei. Dacă predaţi armele sunteţi oaspeţii mei la bord. Gândiţi-vă bine!

Hay Wong se îndepărtează. Carter aleargă de colo-colo ca un animal în cuşcă, înjurând şi blestemându-l pe chinez. Pe sine se caracteriza drept un idiot.

— Profesorul Longwell a avut dreptate când ne-a numit cretini pe noi vameşii şi aşa şi este, eu sunt unul din ei. Nici unuia din colegi mei nu i s-ar fi întâmplat să cadă în capcana lui Hay Wong.

— Nu cunoaşteţi viclenia chineză, Mr. Carter. Hay Wong s-a prefăcut, când a venit pe terasă. El presupunea că veţi dori să veniţi cu el la bord şi şi-a luat toate măsurile. Dar la noi nu s-a aşteptat.

— Eu sunt de vină, că vi s-a răpit şi dumneavoastră libertatea, Mr. Farrow.

— Să nu vorbim de aceasta Mr. Carter. Avem timp şi este mai bine să vă însoţim. Sunt doar curios unde ne duce Hay Wong.

— Poate pe o insulă nelocuită, folosită drept ascunzătoare. Ce e rău, este că pe moment nu putem face nimic. Canalia ştia că voi veni la Perth, capcana a fost bine pregătită.

— Poate chiar de aceea a intrat în port, Mr. Carter. El o fi avut informatori care v-au trădat. De când eraţi sosit în Perth?

— Am ajuns dimineaţa, în seara dinainte, poliţia m-a informat că „STEAUA DE MARE” a intrat în port. Peste o oră şedeam deja în avion.

Petre inspectase între timp amănunţit cabina; se uita atent la casetă, apoi i-o întinse lui George.

— Aceasta n-a fost niciodată deschisă cu toporul, domnule George – zise el – Hay Wong a minţit.

Poate şi scena din faţa localului a fost o comedie, cu scopul să-i

atragă atenţia lui Mr. Carter asupra sa. Doar el a intrat pe terasă, ca şi când ar fi ştiut că-l va întâlni acolo pe Mr. Carter.

— N-a fost comedie – contră Carter – banditul îl lovea pe băiat ca şi când ar fi vrut să-l ucidă. Şi pentru asta ar merita ceva, puştiul. Tare aş vrea să ştiu dacă puştiul a furat sau nu.

Vechea lampă de petrol dădea să se stângă. George se sculă şi verifică rezervorul.

— Va ardea cel mult o jumătate de oră. Mai bine o stingem acum, cine ştie dacă mai târziu vom primi lumină din nou.

— Acolo în dulapul acela mic sunt şase lumânări, domnule George – spuse Petre. Deci deocamdată avem lumină. Totuşi mai bine stingem acum lampa.

— Atunci unul din noi va sta la uşă şi va asculta. Nu vreau să fiu surprins de porcul acesta de chinez pe întuneric – zise Carter.

Petre a făcut primul de gardă. Cum fiecare dintre ei, pe lângă arme mai aveau câte o lanternă, nu trebuiau să şi facă griji pentru lumină. Cu lanterna sa, Carter verifică fereastra. Ea era închisă pe din afară cu table de oţel.

— Pentru moment nu-i nimic de făcut – i-a spus supărat lui George – dar mai bine flămânzesc decât să-i predau armele.

— L-am putea păcăli Mr. Carter. Câte revolvere aveţi la dumneavoastră?

— Două, am mereu unul de rezervă la mine.

— Noi de asemenea. Dacă-i predăm lui Hay Wong trei revolvere, ne mai rămân totuşi trei. Asta face douăzeci şi patru de focuri.

— Da, este o idee, Mr. Farrow, dar Hay Wong ne va percheziţiona hainele.

— Ascundem armele, Mr. Carter şi le luăm mai târziu, apoi vom găsi o ocazie de a captura vasul.

— Trei oameni contra opt până la doisprezece chinezi? Sunteţi curajos Mr. Farrow.

— Efectul de surpriză este totul. Până chinezii îşi dau seama ce sa întâmplat, i-am terminat. Eu şi cu Petre suntem marinari. Nu ne va fi greu să ducem vasul înapoi în Perth.

Carter râse:

— Vă închipuiţi totul ca pe o bagatelă. Echipajul se va apăra.

— La luptă nu se va ajunge. Vor fi luaţi prin surprindere, după cum am mai spus.

— Şi dacă nu reuşeşte?

— Nici atunci nu-i mare lucru.

— Bun, s-o facem, dar unde ascundem pistoalele? Vreau de asemenea să păstrez trei încărcătoare cu gloanţe. George şi-a aprins lanterna şi lumină în jur. Arată apoi spre pat.

— Vom pune pistoalele sub salteaua de paie.

— Acolo va căuta prima dată Hay Wong, Mr. Farrow.

— Să caute, nu le va găsi, le vom băga în sacul de paie. Greu ne va fi să le recuperăm.

— Asta o vom putea face noaptea, o saltea…

— Aici în cabină, pot dormi cel mult doi dintre noi, dacă ne va lăsa. Mă tem că ne va da altă cabină.

— Aceasta ar fi fatal pentru noi.

— Să avem încredere în şansă, Mr. Carter. Până acum, noi…

Un şuierat uşor la uşă l-a făcut pe Farrow să tresară.

— Vine cineva, şopti Petre.

— Un chinez s-a apropiat de uşă, imediat s-a auzit o ciocănitură în uşă.

— Ce este – întreabă Carter.

— Ei, domnilor aţi ajuns la o hotărâre? Aveţi poftă de aer curat – era Hay Wong.

— Numai dacă ne deschizi uşa.

— Mai întâi însă îmi daţi armele, ca să nu va ispitească la prostii. Sunteţi gata să mi le predaţi.

— Ce ne rămâne altceva de făcut?

— Bun, daţi-mi-le prin clapa aceea mică din uşă. Dar cu mânerul către mine!

— Că prudent mai eşti Hay Wong.

— Este necesar, când am de a face cu oameni ca voi. Ei, câte pistoale aveţi?

— Trei.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Dacă aţi fi spus unui sau două nu v-aş fi crezut. Deci mi le predaţi unul câte unul.

— S-a stins lumina, Hay Wong. Nu te mira că suntem în întuneric.

— În dulapul cel mic sunt lumânări. Aprindeţi una, după care deschid clapeta.

Petre aprinse lumânarea. Apoi, în uşă se văzu o deschidere. Hay Wong însă nu era de văzut, căci se postase într-o parte. Carter îşi predă revolverul, urmat de Petre şi la urmă de George. Clapeta se închise din nou.

— Peste zece minute puteţi veni pe punte domnilor. Vă avertizez însă că oameni mei sunt cu toţii înarmaţi şi vor trage dacă faceţi prosti. Aşteptaţi câteva minute, apoi mă întorc.

— Va veni cu câţiva oameni pentru a ne percheziţiona – spuse George încet – repede pistoalele în sac!

Petre stinse lumânarea pentru ca George sa nu fie observat. Când totul s-a terminat, din nou se auziră paşi pe coridor. Petre s-a grăbit să aprindă lumânarea. Uşa s-a deschis. În faţa noastră stăteau cinci chinezi voinici, cu pistoalele întinse. În spatele uşi sta Hay Wong.

— Oamenii mei vă vor percheziţiona, domnii mei. Puteţi păstra asupra dumneavoastră tot ce aveţi, mai puţin armele. Apoi vă pot lăsa pe punte – explică el.

Chinezii au intrat în cabină. Nu a durat mult; câte unul, prizonierii urcau pe punte.

Acolo alţi chinezi au aşteptat şi i-au îndreptat spre prora vasului. Veni apoi Hay Wong.

— N-aţi fi crezut asta, Mr. Carter? – începu el ironic – dar eu v-am aşteptat în Perth. Ce-mi propun, îmi reuşeşte. Dumneavoastră sunteţi singurul om care îmi poate face greutăţi, aşa că pentru un timp trebuie să vă scot din circulaţie. Regret spuse el uitându-se la George şi la Petre – că trebuie să suferiţi şi dumneavoastră, dar de ce l-aţi însoţit pe Mr. Carter?

— Unde merge vasul? întreabă Carter, cu toate că ştia că nu i se va spune adevărul.

— Veţi vedea. Fiţi cuminţi pe punte şi veţi avea o călătorie plăcută. Doi dintre oamenii mei vă vor păzi mereu. La noapte veţi avea cabinele dumneavoastră.

George i-a aruncat o privire fugară lui Carter. Faţa vameşului se întunecă. Se vedea că-şi pierdea speranţa.

— De ce vrei să ne desparţi Hay Wong. Lasă-ne şi noaptea împreună, spuse Carter.

— Acum îmi sunteţi oaspeţi – replică chinezul rânjind şi mă voi îngriji să aveţi un confort bun. Şi eu vreau să-mi recuperez cabina.

Carter nu a răspuns. Se uita numai la ocean. În spate tocmai dispărea coasta Australiei.

— Deci, din nou, purtaţi-vă bine, domnii mei. Oamenii mei vor trage urgent în voi, dacă faceţi prostii. Eu sunt ocupat, dar vă voi revedea la cină.

S-a îndepărtat. Cei trei au rămas la balustradă şi se uitau în jur. La oarecare distanţă George descoperi doi chinezi tineri, în aparenţă fără ocupaţie. Şi ei scrutau marea. Lui George i-a fost clar, că aceştia erau paznicii de care vorbise Hay Wong.

— Deci este foarte neplăcut! – strigă Carter înfundat – de asta mă temeam, acum nu-i nimic de făcut!

— Dacă i-am păcăli pe aceşti doi – arată Petre spre cei doi chinezi.

— Să aşteptăm o ocazie mai bună, nu suntem în pericol – spuse George.

— În joc sunt renumele şi existenţa mea, Mr. Farrow, toţi vor râde de mine – gemu Carter.

— Jocul încă nu este pierdut, Mr. Carter. Pe moment însă nu putem decât să aşteptăm.

— Să aştept şi iar să aştept, nu mai suport.

— Liniştiţi-vă! Se va găsi o ieşire. Să urmărim cursul vasului şi

echipajul. Nu ştiţi dacă pe aici sunt insule?

— Da există câteva insule stâncoase.

— Când le vom atinge?

— La viteza vasului, către miezul nopţi.

— Asta-i bine. Hay Wong va crede că dormim, când va acosta.

— Ce aveţi de gând Mr. Farrow?

— Încă nu ştiu, dar noaptea vom fi cu ochii deschişi. Ne eliberăm la prima ocazie. Carter nu mai răspunse. Scruta marea. George şi Pete îi observau pe ascuns pe chinezi. Erau – după cum şi-au dat seama, marinari iscusiţi, George numără unsprezece – marinari inclusiv Hay Wong.

III.
INSULA CONTRABANDIŞTILOR.

PÂNĂ SEARA NU S-A INTÂMPLAT NIMIC. Când soarele cobora la orizont cei trei prizonieri au fost duşi iar sub punte şi închişi într-o cabină mai mare. Li s-a adus cina, care le-a plăcut foarte mult, după care au fost despărţiţi. Fiecare a primit câte un „dormitor” separat.

George aşteaptă câteva minute, până ce auzi paşi chinezilor îndepărtându-se, apoi cercetă uşa. Era din lemn masiv, cu închizătoare sigure şi în plus, din afară, s-a tras un zăvor.

George deveni nervos, neavând nimic de făcut. Apoi se ocupă de fereastră. Şi aici a trebuii să renunţe curând, căci fereastra era pe din afară închisă cu o scândură solidă.

S-a aşezat pe pat cu lanterna la îndemână. Un pistol i-ar fi convenit mai mult.

Timpul se scurge încet, iar el adormi. Deodată, o uşoară bătaie în uşă l-a trezit. La început a crezut că s-a înşelat, dar ciocănitul se repetă. George se sculă şi merse la uşă. Îşi puse urechea la uşă şi ascultă. Auzi clar o răsuflare înceată. Apoi bătaia se repetă.

— Cine-i acolo? întreabă George încet.

— Lu Wang, Sir, eu… eu vrea să ajute la dumneavoastră.

— Cine eşti?

— Ucenicul marinar, Sir, nu ştie nimeni, că Lu Wang întors la bord.

— Cum vrei să ne ajuţi, uşa este închisă.

— Numai zăvorâtă, Sir, Lu Wang repede deschide uşa.

— Atunci fă-o repede, până nu vine cineva.

George auzi scrâşnetul zăvorului, apoi uşa s-a deschis. La lumina lanternei a văzut un băieţel chinez, care sa strecurat repede în cabină, închizând uşa după el.

— Pe tine te-a bătut Hay Wong azi, în piaţa din Perth? la întrebat Farrow.

— Da, Sir, dar Lu Wang nu a furat, Lu Wang este fără vină.

— De ce te-ai întors la bord? Hay Wang te va pedepsi, dacă te prinde şi încă foarte rău.

— Lu Wang nu putut rămâne în oraş, poliţia pe el caută. Lu Wang văzut cum oameni albi urcă la „STEAUA DE MARE” şi vasul vrut plece. Atunci, Lu Wang repede furişat la bord. El văzut cum albii luaţi prinşi, Lu Wang vrea liber la albii şi albii atunci nu crede că Lu Wang hoţ. Lu Wang vrea să rămână cu oameni albi.

George a râs încet.

— Dar cum vrei tu să ne ajuţi, Lu Wang? Doar nu putem părăsi vasul.

— Ba da, Lu Wang ştie cum. Barca mică poate repede lăsat în apă. Vasul într-o oră la insulă şi atunci nu mai este posibil.

— Lu Wang ştie şi el aduce armele, el cunoaşte ascunzătoare de la căpitan.

Voii să dispară dar George l-a reţinut şi-i spuse că în salteaua de paie a lui Hay Wong au ascuns trei pistoale. Lu Wang nu ştie dacă va reuşi să le aducă, dar promise că va încerca. După ce acesta dispăruse, George a ieşit pe coridor. Prudent, deschise uşa cabinelor camarazilor săi. Carter şi cu Petre erau trezi şi ei au auzit ciocănitul la uşă.

— Veniţi în cabina mea, să-l aşteptăm pe Lu Wang, băiatul pare sincer. Cabinele voastre le zăvorâm din nou.

Au stat pe întuneric, în cabina lui George, aşteptând venirea micului chinez, neştiind dacă Lu Wang va găsi armele. Minutele treceau greu în sfârşit, auziră pe coridor paşi înceţi. Lu Wang apăru. Tăcut a pus pe masă cele şase pistoale.

— Lu Wang găsit pe toate la căpitan în ascunzătoarea.

— Ai fost şi în cabina lui? s-a interesat George.

— Da Sir, Lu Wang furişat în cabina. Hay Wong dormit adânc.

Toţi ne-am recunoscut armele. Petre spuse zâmbind:

— L-ar fi împuns pe Hay Wong când acesta s-ar fi culcat pe saltea!

— Cu atât mai bine. Du-ne pe punte, Lu Wang! Sunt paznici sus?

— Trei oameni sus, dar nu atenţi la punte. Acolo este barcă mică.

Au ieşit pe coridor. George care era ultimul a zăvorât cabina. Hay Wong va trebui să-şi frământe creierii, cum de i-au scăpat prizonierii. Am ajuns pe punte fără incidente. Carter, care se simţea sigur cu armele sale a vrut să-i neutralizeze imediat pe cei trei paznici de la proră. Poate le-ar fi reuşit să pună mâna pe vas, dar George a fost împotrivă, zicând că este prea periculos, chinezii fiind şi ei înarmaţi. De aceea, ei s-au furişat spre pupa vasului. Aici era o mică barcă de salvare. Lu Wang pregătise totul pentru fugă. Trebuia doar ca barca să fie lăsată în apă.

Erau patru în barcă. Apă şi provizii însă nu. La acest lucru nu s-a gândit nimeni. Au lăsat prudent barca în jos, după care coborâră în ea.

Vasul avea o viteză bună. La orizont se vedea neclar o fâşie

întunecată. Lu Wang ne-o arată şi prin semne ne-a dat de înţeles, că aceea este insula contrabandiştilor.

George a desfăcut funia. Vasul se îndepărta rapid, pe când barca rămânea în urmă.

— Şi acum? întreabă Carter.

— Nu ne rămâne decât să mergem noi pe insulă, spuse George, nu avem apă, nu avem provizii. O întoarcere la Perth ar dura prea mult, dacă n-am întâlni vreun vas. Dar mă tem că suntem departe de ruta marină.

Lu Wang adeveri spusele lui George. El cunoştea insula şi propuse acestora să debarce pe partea de nord a insulei, deoarece în partea sudică se aflau depozitele lui Hay Wong, în cea mai mare parte, ascunse în grote, adânci. Existau acolo deasemenea şi câteva colibe.

Petre şi George s-au pus pe vâslit, Carter era la cârmă iar Lu Wang le dădea direcţia.

Între timp „STEAUA DE MARE” dispărea tot mai mult la orizont. Fuga captivilor nu a fost descoperită. George era de părere, că Hay Wong s-ar fi întors imediat, ca să-i prindă, pe prizonieri. Aşa însă va avea mult de căutat. insula se apropia tot mai mult. Pe când vasul a mers spre sud, barca a luat drumul spre nord. Peste o oră au ajuns la ţărmul stâncos al insulei.

La indicaţia lui Lu Wang, barca intră într-un mic golf. Aici au debarcat şi au tras barca la ţărm. Micul chinez le arată o potecă îngustă, care ducea spre sudul insulei. Stâncile din jur se ridicau până la trei sute de metri înălţime. Pădure exista numai în centrul insulei. Cum încă era noapte şi drumul prin munţi era anevoios, hotărârăm să aşteptăm dimineaţa.

George s-a urcat pe una din stânci ca să cerceteze marea, căci voia să ştie dacă Hay Wong va încerca să-şi caute prizonierii. Lu Wang a luat conducerea. După o oră de urcat pe o potecă abruptă şi plină de pericole, am ajuns sus. Odată ajunşi sus ne-am adăpostit într-o nişă protejată de o stâncă. Sub ei se întindea marea, care era luminată de lună.

„STEAUA DE MARE” însă nu se vedea. George a început să-l descoase pe Lu Wang. Acesta la început ezită, dar când Farrow îl asigură că nu se va mai întoarce la Hay Wong, a început să vorbească despre viaţă şi munca de pe „STEAUA DE MARE”.

Hay Wong era într-adevăr un contrabandist notoriu. La bordul vasului exista o ascunzătoare secretă, aşa cum bănuise Carter. Era atât de dibaci dispusă, că Hay Wong putea liniştit să intre în orice port.

Lu Wang nu cunoştea însă locul ascunzătoarei. Era ţinut în secret de Hay Wong.

— Ei, eu voi găsi sigur, locul ascunzători spuse Carter, mai ales că ştiu de ea. În curând „STEAUA DE MARE” nu va mai face

contrabandă.

— Acum însă trebuie să vedem, cum ne întoarcem la Perth, Mr. Carter. Cu barca asta mică este riscant, chiar de am avea provizii şi apă. Dacă ne surprinde o furtună suntem pierduţi.

Lu Wang spune, că Hay Wang ar avea o barcă cu motor, bună ascunsă într-un golf.

Acesta o folosea des, noaptea să preia marfa de contrabandă de pe alte vase. Era limpede că pentru a ajunge în Australia îi era necesară această barcă. Carter abia acum şi-a dat seama ce folositoare îi era compania lui George şi a lui Petre. Dacă ar fi venit singur, doar cu Hay Wong la bordul vasului, ar fi fost acum într-o situaţie dezolantă.

S-a făcut ora două dimineaţa, când Carter propuse să se doarmă câteva ceasuri, ceea a fost acceptat imediat. Urmau să facă de pază cu schimbul. Lu Wang, care a adormit deja, a fost exclus de la această pază. George a preluat primul schimb, peste o oră urma Pete şi George se mai putea odihni două ore. Apoi se putea merge spre sudul coastei. Tocmai când se culcaseră camarazii, la sudul insulei apărea un vas. Era „STEAUA DE MARE”.

George îşi imagina zâmbind furia lui Hay Wong şi sperietura matrozilor, cărora precis nu le-a fost prea moale. Vasul se îndepărtă tot mai mult, până ce ajunse un punct. George se aştepta ca Hay Wong să se întoarcă până la prânz, la insulă.

Între timp ei ar fi avut timp să inspecteze tabăra contrabandiştilor şi, dacă totul le mergea bine, să pună mâna pe barca cu motor.

La ora stabilită au pornit Lu Wang a fost iar un ghid. George şi-a dat seama că în aceea îngrămădire de stânci, ei nu s-ar fi descurcat niciodată, chiar dacă ar fi cunoscut locul taberei lui Hay Wong. Drumul în zigzag prin munţi a durat două ore, când Lu Wang le-a făcut semn că erau aproape de destinaţie. S-a oprit pe un platou de stâncă şi ne arată în jos. Cam la patruzeci de metri sub noi erau câteva colibe construite într-o viroagă. De aici o crăpătură în stâncă ducea la un golf ascuns, care de pe platou era deasemenea bine văzut. Nu se vedea nimeni, iar la colibe nu era nici o mişcare.

— Vasul a plecat din nou. Se pare că nu a rămas nimeni aici, spuse încet George.

— Aici mereu rămâne patru oameni ne spune micul chinez. Ei acum doarme. Când este ziua atunci ei vine afară. În stâncă multe grote pe care le locuieşte Wong.

— Dar barca nu este păzită? întreabă George.

— Trebuie pază şi acolo, ordin de la Hay Wong, dar oameni mai bine doarme.

— Atunci ar fi acum momentul să punem mâna pe barca cu motor – propuse Carter – într-o oră putem fi pe drum spre Perth.

— Dar uitaţi alimentele şi apa Mr. Carter – spuse George.

— Apa aduce de la izvor, posibil – interveni micul chinez – Lu Wang ştie unde este butoiaş. Dar alimente este în grota mare. Lu Wang nu poate aduci curând lumină.

— Arată-ne drumul spre golf şi ocupă-te de apă! În cât timp crezi că o poţi aduce? întreabă Carter.

— O oră, Sir. Dumneavoastră aduceţi între timp barca cu motor?

— Da. Unde vrei să aduci butoiaşul?

Lu Wang arătă alt golf.

— Barca cu motor poate acolo fie dus. Acolo Lu Wang mai repede poate duce apa.

— Bun, arată-ne şi nouă golful acela!

Micul chinez i-a condus mai departe. Curând au văzut marea sub ei. Şi de aici se vedea golful ascuns, unde era ancorată barca cu motor. Lu Wang arată de-a lungul coastei, spre nord şi explică.

— Acolo golf, ascuns numai intrare îngust. Acolo poate duce barca cu motor.

— Bine, te aşteptăm acolo. Dar fii atent şi nu te lăsa prins!

— Lu Wang viclean – rânji micul chinez – pe Lu Wang nu prinde.

Le-a mai arătat drumul spre golful din faţa taberei, după care a dispărut pe o altă potecă. Ei au coborât încet. După spusele lui Lu Wang, puteau ajunge la golf, fără să atingă tabăra. George spuse:

— Să ne grăbim. Într-o oră se face ziuă şi este mai periculos, aceştia se vor trezi.

— Chiar asta am vrut să spun şi eu, spuse Carter. Să ne grăbim. În golf se pare că numai este nimeni.

Golful se vedea de sus, totodată se vedea şi barca bine ascunsă într-o nişă din stâncă.

Lu Wang spusese că este mereu gata de pornire.

S-a făcut ziuă, chiar când am ajuns la golful unde era ascunsă barca. Toţi se grăbeau înfriguraţi spre barcă. Mai erau câţiva paşi până la barcă. Când, deodată din tabără răzbătu un strigăt de spaimă, urmat de o larmă cumplită.

— Se pare că l-au descoperit pe Lu Wang – spuse George, haideţi să-l ajutăm.

— Ba nu, mai întâi capturăm barca. Pa urmă îl putem elibera pe micul chinez şi mai târziu zise Carter, grăbindu-se şi ajunse primul la barcă, pe care o dezleagă. Sări înăuntru urmat de George şi de Petre. Petre porni motorul. Iar George a preluat cârma.

Au părăsit încet golful. De abia când au ajuns în plină mare, s-a accelerat motorul. Peste o jumătate de oră, barca era bine ascunsă, în celălalt golf.

Lu Wang nu era de văzut nicăieri. George zise:

— Trebuie să-l căutăm. Dumneavoastră rămâneţi aici, să păziţi barca, Mr. Carter. Eu cu amicul meu, vom încerca să-l găsim pe Lu

Wang.

Carter a fost de acord. George şi Petre au pornit în căutarea micului chinez, spre tabăra contrabandiştilor. Când au ajuns la locul de unde s-au despărţit de Lu Wang, au mers pe poteca pe care a mers micul chinez. Din depărtare s-au auzit strigăte. Probabil că contrabandiştii au constatat lipsa bărcii cu motor.

Dacă erau doar patru oameni pe insulă, Petre şi cu George n-aveau de ce să se teamă. Dar Farrow gândea că micul Lu Wang se putea înşela. Se apropiau tot mai mult de tabăra inamică. Erau cam la vreo treizeci de metri de înălţime şi mergeau pe o potecă lată cam de un metru şi jumătate, care ducea de-a lungul prăpastiei. La stânga se înălţau stânci drepte.

Deodată, George s-a oprit şi-l prinse pe Petre de braţ. Înaintea lor s-a auzit un strigăt disperat. Aşa strigă cineva care este în gheara morţii. George a crezut ca a recunoscut vocea lui Lu Wang. George i-a dat drumul lui Petre şi avântându-se înainte a dispărut după un colţ de stâncă. Petre l-a urmat îndeaproape.

George s-a oprit o clipă, se uită în jur, după care se adresă lui Petre:

— Aici trebuie să fi fost. Dar nu-i nimeni, cu toate că poteca este vizibilă pe o bună bucată din ea. Oare Lu Wang…

Deodată, din prăpastie, s-a auzit un strigăt disperat. S-a aplecat repede peste marginea ei şi se uită. La nici trei metri sub ei, dintr-o nişă a unei stânci creştea un arbust sărăcăcios. De el atârna, ţinându-se disperat, Lu Wang.

Petre şi-a dat repede de situaţia gravă a micului chinez. Într-o clipă a desfăcut funia scurtă pe care o purta înfăşurată în jurul şoldurilor şi-i iasă lui Lu Wang, un capăt în jos. Puştiul i-a recunoscut şi în ochi i-a lucit speranţa. Prinse cu îndemânare funia şi se lăsă tras în sus de cei doi prieteni.

Când Lu Wang a simţit pământul sub picioare, arată spre prăpastie şi spuse:

— El nu mai poate omoare la Lu Wang, el primit pedeapsă.

— Ce s-a întâmplat, Lu Wang? întreabă George.

— Lu Wang găsit butoi de apă şi a umplut. Dar Shan Fu văzut şi el început furişat după Lu Wang şi el vrut aruncă Lu Wang aici în prăpastie. Dar numai butoi cu apă căzut şi Shan Fu. Şi Lu Wang pierdut echilibru şi ar fi căzut în prăpastie dacă nu găseşte tufiş pe care Lu Wang a prins.

— Cine-i Shan Fu?

— Shan Fu foarte crud, el deja ucis doi oameni, Shan Fu meritat moarte.

— Hai repede, trebuie să plecăm. La apă trebuie să renunţăm. Sper că nu murim de sete pe drum.

Cu toate că Lu Wang se oferi să mai aducă un butoiaş, dar George

se grăbea. Când s-au întors şi au putut vedea marea au observat cum din depărtare, „STEAUA DE MARE” se întorcea.

Lu Wang se sperie şi îşi depăşi în fugă camarazii. Nu voia să mai cadă în mâinile lui Hay Wong, de la care n-avea de aşteptate îndurare.

IV.
URMĂRIŢI DE GHINION.

Când au ajuns în golf, Carter îi aştepta cu nerăbdare. Şi el a observat „STEAUA DE MARE” şi voia să se întoarcă cât mai repede la Perth pentru ca, cu ajutorul poliţiştilor, să captureze banda.

Când George i-a povestit, că lui Lu Wang nu i-a reuşit să salveze butoiul cu apă, el a dat din mână.

— Haideţi, n-o să murim de sete sau de foame. Să sperăm că suntem mai rapizi ca „STEAUA DE MARE”, în cazul că ne vor urmări.

— Vă aşteptaţi la aşa ceva? întreabă George.

— Este clar, că Hay Wong va observa lipsa bărcii cu motor. Atunci îşi va da seama cine i-a furat-o, mai ales că nu ne-a găsit pe mare. Probabil că va porni urgent, din nou, după noi, ca să ne prindă.

— Vântul s-a înteţit – spuse Petre – vom avea de a face cu mare simpatică.

Carter nu răspunse. Porni motorul şi preluă cârma. Ardea de dorinţa de a părăsi cât mai repede insula.

Barca a ieşit din golf în plină viteză.

Carter a luat direcţia est. Petre şi George au privit în jur. Insula a rămas în urmă iar „STEAUA DE MARE” nu se vedea încă. Petre spuse îngrijorat:

— Avem vânt dinspre est, iar „STEAUA DE MARE” este destul de rapidă. Carter spuse ceva. Petre nu-i acordă nici o atenţie, se uită doar îngrijorat la George.

Când erau la aproximativ doi kilometri de insulă, observară „STEAUA DE MARE” care tocmai pornea. Vasul îşi întinse pânzele şi porni în urmărirea lor.

— Carter blestemă. Barca avea deja viteza maximă. Petre se uită prin binoclu.

— Vasul ne ajunge, trebuie să schimbăm cursul, să-l silim să meargă în zigzag, Mr. Carter.

Acesta nu-i dădu nici o atenţie lui Petre. El nu era un marinar şi astfel nu înţelegea situaţia creată.

— Mr. Carter, vasul ne ajunge din urmă, dacă nu schimbăm mereu cursul – strigă şi George – doar aşa putem încetini înaintarea vasului!

— Nu ne va ajunge, n-avem timp să schimbăm cursul, răspunse Carter, trebuie să ajung cât mai repede la Perth.

— Dacă vântul se înteţeşte, nu vom ajunge nici odată – explică

Petre, Carter nu răspunse, se uită doar în spate. „STEAUA DE MARE” se apropiase deja cu două sute de metri.

— Mr. Carter, fiţi rezonabil, vedeţi doar că vasul ne ajunge din urmă, dacă nu utilizăm un şiretlic – avertizează George din nou. Carter se uită din nou îndărăt şi spuse:

— Luaţi dumneavoastră cârma, Mr. Farrow, dacă ştiţi mai bine, spuse el cu încăpăţânare. Barca porni acum spre nord. Carter se înfurie, când a văzut că vasul a făcut aceeaşi manevră. Se înfurie şi mai mult, când Petre schimbă iar cursul şi goni spre nord vest „STEAUA DE MARE” şi-a încetinit mersul.

— N-are nici un sens, aşa nu vom ajunge la Perth – spuse Carter neliniştit – vedeţi doar că se apropie tot mai mult.

George nu-i răspunse. Abia când a văzut că vasul îşi dispuse pânzele, i-a dat lui Petre un ordin scurt:

— Iarăşi spre est, Petre.

Acesta schimbă cursul. Acela lucru făcut şi vasul, dar nu atât de repede.

Barca reuşi să câştige o sută de metri. Mergeau spre est în plină viteză.

Dar vântul se înteţea şi marea devenea din ce în ce mai neliniştită. Pentru barcă devenea mai periculos, câtă vreme vasul câştiga în viteză.

— N-avem ce face, decât să ocolim vasul şi să mergem spre est, explică George. Spre est nu merge decât în zigzag.

— Dar ne îndepărtăm tot mai mult de coasta Australiei, spuse Carter.

— Urmărirea va putea dura mult timp. Aş vrea să fie noapte, aşa am scăpa cu siguranţă, Petre, mai încercăm să schimbăm cursul?

Fără discuţie, Petre a luat cursul spre nord-vest. Dar „STEAUA DE MARE” nu-l imita, ci îşi păstra vechiul curs. Petre blestemă înfuriat.

Hay Wong este mai şiret decât am crezut. A intuit ce voim să facem. El ştie, că vrem să ne întoarcem la Perth şi nu vrea să piardă timp. Totuşi vom menţine cursul spre nord.

Acum, barca s-a depărtat ceva, dar brusc „STEAUA DE MARE” a cârmit spre nord-est, ca şi cum ar fi vrut să le taie calea.

— Al dracului marinar – zise Petre – se pricepe „STEAUA DE MARE” este ca un vas de corsar.

Carter urmărea furios vasul îşi dădea seama, că pe acea vreme, vasul era în avantaj. Barca era aruncată de colo până colo şi ameninţată să se răstoarne. Dar graţie pilotajului lui Petre, nu se întâmplă.

Acesta a făcut totul, ca să obţină un avans, dar a văzut că nu are rost.

— Pentru noi, singura salvare este curs spre vest – zise el – dacă ne

urmăreşte, trebuie să meargă contra vântului, ceea ce nu-i de loc simplu.

— Protestez – interveni Carter violent – vreau spre est! Până ce ne ajunge „STEAUA DE MARE” putem probabil ajunge pe coasta Australiei. Putem de asemenea întâlni alte vase şi sa le cerem ajutor.

Barca goni iar spre est. Dar vasul recuperase între timp din distanţă. Şi înainta uşor purtat de vânt. Distanţa care îi separa era de numai o mie de metri.

— În trei ore ne-a ajuns – spuse George.

— Prostii – n-are voie să ne scape, pe noi…

Carter s-a oprit speriat Petre şi George s-au uitat îngroziţi unul la altul. Motorul sa oprit deodată.

Petre sa pus să cerceteze motorul. Când se ridică râse cu disperare.

— Nu mai avem carburant – spuse el.

Carter îşi scoase pistoalele şi le dezasigură.

— Va fi o luptă grea, dar viu nu mă vor prinde, spuse el.

— Renunţaţi la această idee, aceştia ne sunt superiori, Mr. Carter. Ştiţi doar că Hay Wong nu vrea decât să ne ţină un timp pe insulă. Are ceva de gând. Lăsaţi mai bine armele.

Vasul se apropia rapid de ei. L-am văzut pe Hay Wong, la balustradă uitându-se şi rânjind la noi. „STEAUA DE MARE” a descris un arc de cerc. Pe punte au răsunat comenzi. Pânzele au început să fluture. În fine, au fost strânse. Petre şi George admirară priceperea marinarilor. Vasul manevră şi se opri la o mică distanţă de barcă.

— Apropiaţi-vă, strigă Hay Wong – vedeţi că oamenii mei sunt înarmaţi. Orice rezistenţă este inutilă, iar de data aceasta nu mai tolerez nimic.

Petre manevră barca spre vas. Carter avea privirile fixe. Îşi puse pistoalele la loc şi părea să se fi resemnat. Când barca a ajuns la vas, George se uită lung după Lu Wong. Micul chinez dispăruse. Farrow se sperie. Oare s-a aruncat în apă, fără să fie văzut, de frica lui Hay Wong? Nu a putut să se gândească mult că a trebuit să urce pe puntea vasului, pe scara de frânghie ce a fost lăsată de pa vas. Curând a fost pe puntea vasului alături de prieteni săi. Trei matrozi i-au dezarmat pe dată Hay Wong păşi ironic spre ei.

— A mers mai repede decât aţi fi crezut nu-i aşa? Dar parcă aţi fi vrăjitori. Cum aţi reuşit să ieşiţi din cabine?

George şi-a dat seama că Hay Wong nu ştie nimic de Lu Wang şi răspunse:

— Asta este secretul nostru. Doar nu credeţi că suntem aşa de proşti ca să-l trădăm.

— O K. Aici pe vas nu-i nevoie să vă închid, dar pe insulă veţi fi păziţi straşnic. Ştiu că unul din oameni mei este un ticălos şi v-a eliberat. Numiţi-mi-l şi vă va merge mai bine.

— Nu suntem trădători, Hay Wong.

— Nu-i cazul să-mi spuneţi nimic. Rămâneţi acum pe punte şi gustaţi din plin plăcerile reîntoarcerii.

Barca cu motor a fost remorcată. S-au întins pânzele şi vasul a ponit. Carter a tras o înjurătură. În depărtare se arată un vas cu cinci catarge, pe care cu carburant suficient l-ar fi ajuns într-o oră. Hay Wong arată către acel vas şi spuse:

— Păcat, nu-i aşa?

....

Spre prânz au ajuns la insulă. Prizonierii au fost duşi într-una din numeroasele grote. Aici erau mai multe paturi şi lăzi, care erau întrebuinţate drept scaune. Intrarea era păzită de doi chinezi.

— S-a terminat – gemu Carter – dacă am fi aşteptat, poate că am fi scăpat.

— Reproşurile nu-şi au rostul acum, Mr. Carter, oricum n-am fi scăpat, pentru că nu aveam suficient carburant. Sunt îngrijorat doar de soarta micului chinez, Lu Wang spuse George.

De abia acum şi-au amintit de Lu Wang şi ceilalţi doi. Carter a fost de părere că el s-ar fi aruncat în mare de frica lui Hay Wong, dar Petre scutură capul râzând zicând.

— Uiţi cabina mică George – răspunse el.

— Chiar aşa – exclamă Farrow – Lu Wang s-o fi ascuns. Cabina n-a fost cercetată, Hay Wong ştia doar de noi şi de el habar nu avea.

— Asta ar fi în avantajul nostru, George.

— Da, dacă Lu Wang ar scăpa din nou.

— Lu Wang este şmecher, îmi place băieţelul acesta.

— Şi mie. Să aşteptăm, poate va face iarăşi ceva pentru noi.

Carter nu asculta discuţia, el se uita la activitatea din tabără. A văzut cum numeroase lăzi şi pachete a fost aduse la golf. Bănuia că ele urmau să fie încărcate pe „STEAUA DE MARE”

Se înfurie. Îi venea să se năpustească la Hay Wong şi să-i ceară socoteală. Dar şi-a dat seama ce tâmpenie ar fi fost din partea lui.

Spre seară, din golf s-au auzit zgomote de ciocane şi de fierăstraie. Carter nu şi le putea explica. În fine Petre se pare că a avut cea mai bună explicaţie.

— „STEAUA DE MARE” este cunoscută peste tot – spuse el – Hay Wong vrea să facă nişte modificări şi prin asta vasul devine de neidentificat. Aşa am făcut şi noi în timpul războiului, ca să scăpăm de urmăritori.

— Aşa o fi Petre – George păru convins – este păcat ca nu putem vedea „noul vas”, ca să-l recunoaştem drept „STEAUA DE MARE”.

— N-are sens, domnilor – contră – Carter stăm aici şi nu putem face nimic. Profesional sunt terminat. Faptul că am fost capturat de Hay Wong mă va distruge.

— Bine e când se termină cu bine, Mr. Carter – răspunse Petre. Încă nu-i nimic pierdut. Aţi văzut că ne-am eliberat o dată, de ce nu ne-ar reuşi şi a doua oră?

— Pentru că acum banditţii sunt foarte atenţi acum, Mr. Petre. Suntem ţinuţi aici…

— Să aşteptăm!

Ziua a trecut greu. A venit noaptea.

Prizonierii au fost bine hrăniţi. Apoi a apărut Hay Wong însoţit de doi chinezi bine înarmaţi.

— În noaptea aceasta părăsesc insula, Mr. Carter – spuse ei – peste trei zile, vor pleca şi ultimii mei oameni, apoi sunteţi liberi.

Alimente sunt suficiente aşa că veţi rezista. Am să vă trimit la timp un vas, ca ajungeţi la Perth. Mai mult nu vă pot spune. Păcat că nu puteţi admira noua „STEA DE MARE”, v-aţi mira cu siguranţă.

Nimeni nu răspuns. Hay Wong i-a privit rânjind apoi continuă:

— Autorităţile vamale, vă vor ridica o statuie, Mr. Carter, pentru că l-aţi păcălit aşa de bine pe regele contrabasiştilor, Hay Wong. Salutări oamenilor dumneavoastră. Pe mine în aceste ape nu mă veţi mai vedea. S-a îndepărtat şi merse spre golf.

Prizonierii au constatat că toţi chinezii au dispărut treptat, rămânând doar patru pentru pază.

— Este clar că va pleca în noaptea aceasta – răbufni Carter.

— Şi eu sunt aici.

— Îi putem urmări, Mr. Carter, barca cu motor au lăsat-o aici – spuse George.

— De unde ştiţi asta?

— N-aţi auzit că peste trei zile, cei patru inşi rămaşi aici urmează să plece? Pentru aceasta pot folosi numai barca. Suntem trei inşi şi Lu Wong se va arăta la timpul potrivit.

Carter se uită la George cu un început de speranţă.

— Mai credeţi că totul se va termina cu bine, Mr. Farrow?

— Sunt convins de asta, Mr. Carter.

— Aş vrea să se întâmple aşa, altfel sunt profesional pierdut.

S-au culcat şi s-au făcut că dorm. În faţa grotei păzeau doi chinezi. George observă că unui era deja obosit şi aţipea adesea. Celălalt îl trezea însă de fiecare dată l-a zgâlţâit pentru a-l trezi. George a părăsit patul şi se furişă prudent la ieşirea din grotă. Voia să ştie precis unde se găseau ceilalţi doi chinezi. Un zgomot uşor, provocat de el i-a alertat pe cei doi chinezi. Se sculară şi au aprins o făclie. George a reuşit să se furişeze repede în patul său şi s-a prefăcut că doarme.

Chinezii au intrat în grotă. Unul din chinezi ţinea în mâna stângă o făclie, dar amândoi aveau în mâna dreapta pistoale.

S-au uitat bănuitori în grotă. Văzând că prizonierii dorm, s-au înapoiat la locul lor, George a vrut să încerce din nou, dar Petre îl

strigă încet înapoi.

— Nu faci decât să-l trezeşti pe paznic. Nu uita că-l aşteptăm pe Lu Wang. El nu poate ajunge la noi dacă aceştia sunt trezi. Stai liniştit şi aşteptă, noaptea este lungă.

George şi-a dat seama că Petre are dreptate şi s-a culcat din nou la loc. Au trecut mai multe ore, fără ca să se fi întâmplat ceva. Paznicii s-au schimbat la miezul nopţii. George l-ar fi atacat cu plăcere, dar el ştia că Hay Wong ordonase ca prizonieri să fie lichidaţi la orice încercare de fugă.

Noaptea a trecut. S-a făcut ziuă. Lu Wang nu s-a arătat George nu mai credea că micul chinez se mai afla pe insulă. Ei au crezut doar că el s-ar fi ascuns în cabină. Poate că de frică sărise peste bord.

Captivii au fost bine hrăniţi, dar sever păziţi zi şi noapte. Chinezii nu se lăsau păcăliţi, pentru că Hay Wong i-a ameninţat cu pedepse grele, în cazul când prizonierii ar fi fugit.

Carter a căzut în apatie. Vedea în gând cum „STEAUA DE MARE” intra în portul Perth şi-şi descărca la ţărm marfa de contrabandă, sub ochii vameşilor. Atunci îl apuca o furie neobişnuită.

Trecu ziua şi s-a făcut din nou noapte. Prizonierii au hotărât să încerce ceva cu orice preţ în cursul nopţii.

George şi cu Petre voiau să-i dezarmeze pe paznici. Dacă reuşeau, n-aveau de ce să se teamă din partea celorlalţi doi chinezi. Atacul urma să aibă loc imediat după miezul nopţi, la schimbarea paznicilor.

Carter aştepta nerăbdător. Voia să-i ajute pe ceilalţi doi cu fapta.

Întâmplarea le-a venit în ajutor mai repede, George observă că unul din chinezi din schimbul întâi de veghe adormise şi colegul său nu-i trezise.

George l-a făcut lui Petre un semn discret, amândoi s-au strecurat spre ieşire.

Petre voia să-l înşface pe cel treaz, iar George urmând să-l suprime pe cel adormit. S-au înţeles prin semne. S-au apropiat tot mai mult de ieşire. La urmă au ajuns la doi metri de paznici. Petre se ridică prudent i-a făcut lui George încă un semn şi se aruncă asupra paznicului. Mâinile sale l-au apucat de gât şi l-a tras în grotă. George a făcut la fel cu celălalt, înainte ca cei doi paznici să-şi de-a seama ce li s-a întâmplat erau deja legaţi şi dezarmaţi de Carter. Chinezii care dormeau în colibă nu au observat nimic. Dar la intrarea în grotă apăru o siluetă, George a recunoscut în ea pe micul chinez.

Acesta ţinea sub observaţie intrarea în grotă, pentru a găsi o ocazie să-i elibereze pe oameni albi. Lui singur i-a fost imposibil să întreprindă ceva.

— Unde sunt ceilalţi doi? întreabă George grăbit.

Lu Wang arată coliba.

— Rămâi aici cu prizonieri! Mai sunt oameni pe insulă?

Lu Wang răspunse că nu mai era nimeni. Petre şi George au plecat urmaţi la mică distantă de Carter. El ducea sforile cu care următorii paznici trebuiau legaţi. George intră încet în colibă şi-şi aprinse lanterna. În clipa următoare le strigă chinezilor un puternic „mâinile sus”!

Aceştia au sărit în sus speriaţi şi s-au uitat la ţevile celor două pistoale îndreptate spre ei. Ştiau ce înseamnă un asemenea ordin şi ridicară repede mâinile sus.

Nu le mai trebuiau cătuşe. George le-a scos şi celorlalţi doi căluşele din gură, pentru că oameni să nu mai sufere inutil.

Erau stăpânii insulei. Au ţinut un mic consiliu. Carter propuse să părăsească imediat insula, ca să fie încă a doua zi la Perth. Cum vântul slăbise, puteau avea o cursă bună peste noapte. Propunerea a fost acceptată.

Lu Wang povesti că într-adevăr s-a ascuns în cabină şi că nimeni nu a bănuit că este acolo. Văzuse cum „STEAUA DE MARE” a fost camuflată, ea căpătând o altă înfăţişare. Lu Wang a spus că recunoaşte oricând vasul.

Petre s-a dus să inspecteze barca cu motor. Rezervorul era plin, dar Petre l-a pus pe Wang Lu, care cunoştea bine insula să umple un tanc de rezervă. Au luat cu ei apă şi alimente. Curând totul a fost gata de plecare.

Carter voia să-i lase pe prizonieri pe insulă. N-aveau cum fugi. El urma oricum să se întoarcă şi să confişte marfa stocată aici de Hay Wong.

Peste o oră, erau în barcă şi goneau pe mare. Petre era la cârmă. George îl întreabă pe Carter.

— Ei bine cum vă simţiţi, Mr. Carter? Mai aveţi ceva speranţe?

— Da, dar… sper să nu ajungem prea târziu.

V.
STEAUA DE MARE CAMUFLATĂ.

Cu ajutorul unei mici busole, Petre a luat direcţia spre portul Perth. Ca marinar nu se putea înşela. După calculele sale cu viteza pe care o avea la prânz trebuiau să ajungă la Perth. Motorul lucra ireproşabil. Marea era destul de liniştită, iar micile valuri nu împiedecau barca să meargă bine.

George şi Carter s-au culcat puţin în mica cabină, urmând ca mai târziu să-l schimbe pe Petre.

S-a făcut ziuă. George tocmai preluase cârma şi se bucura de minunata dimineaţă. Ceilalţi doi dormeau, la fel şi Lu Wang care se cuibărise şi se făcuse comod la pupa bărcii. Sub razele încă oblice ale soarelui marea părea drapată cu miliarde de briliante. Pe cerul

albastru nu era nici un nor. Era o zi splendidă.

Departe la orizont a trecut un vapor. După o jumătate de oră a dispărut în zare. Pe tot întinsul mării nu se mai vedea nimic decât apă.

George respiră adânc aerul marin se gândea la tatăl său şi la frumoasele călătorii făcute cu submarinul. Urma iar să străbată mările cu camarazi săi, dar nu cu un submarin. Pentru început voia să-i propună tatălui său o călătorie spre Ţara de Foc deoarece întotdeauna şi-a dorit aceasta.

O mână la atins prudent pe umăr. George se trezi din visare şi se întoarse mirat, în spatele lui stătea Lu Wang.

— Ei, ce se întâmplă? Întreabă George prietenos.

— Lu Wang vrea să întrebe ceva – bâlbâi micul chinez.

— Întreabă Lu Wang, ce ai pe suflet?

— Lu Wang vrea rămâne mereu la oameni albi, Lu Wang vrea Mr. Farrow duce cu el.

— Unde să te iau cu mine, Lu Wang? întreabă George zâmbind.

— Lu Wang auzit cum Mr. Farrow mult aventuri şi călătorii face. Lu Wang vrea rămâne la Mr. Farrow şi să apere pe el.

— Ah, vrei să fii micul meu spirit protector? Dar nu ştiu ce să facem cu tine. Nu rămânem mult în Australia, mai târziu ne întoarcem pe o insulă izolată. Apoi vom pleca pe mare.

— Lu Wang este marinar. Lu Wang vrea merge cu Mr. Farrow – se rugă micul chinez.

— Lu Wang nu va merge – spuse George – după ce dădu din cap zâmbind. Micul chinez lasă capul în jos şi se uită trist în podea, dar nu îndrăzni să-şi repete rugămintea. Lui George i-a fost milă de el.

— Nu ştii unde să mergi dacă te desparţi de noi Lu Wang?

— Lu Wang nu mai are părinţi, el singur pe lume. Toţi oamenii răi cu Lu Wang, numai Mr. Farrow bun.

— Îţi fac o propunere, Lu Wang. Dar mai întâi vreau să aud adevărul. Ai luat bani din caseta lui Hay Wong? Copilul l-a privit în ochi şi răspunse simplu.

— Nu.

— Bine. Te cred. Deci cât timp vom rămâne în Australia poţi rămâne cu noi, apoi vom mai vedea. Eşti mulţumit aşa?

Faţa micului chinez s-a luminat, a mulţumit bâlbâindu-se. Apoi s-a retras cu modestie la pupă.

Petre şi cu Carter s-au sculat peste trei ore. Petre a pregătit în grabă micul dejun pe urmă a preluat cârma.

Spre prânz în sfârşit au ajuns pe litoralul Australiei. Petre navigase corect. Acum se îndreptau direct spre portul Perth unde au ajuns peste o oră.

Lu Wang s-a ascuns într-o cabină de unde se uită pe fereastră. După o scurtă cercetare, îl cheamă pe George şi-i arată un vas ancorat în

rada portului.

— Aceasta este „STEAUA DE MARE” Lu Wang recunoaşte imediat.

George nu ar fi recunoscut vasul, într-atât era de schimbat. La bord se vedeau câţiva matrozi în costume noi, care lăsau o impresie îngrijită. Toţi matrozi erau chinezi.

La intrarea în port Carter a părăsit barca cu motor, ca să ia legătura cu autoritatea vamală. Îl întâlni pe comisarul Lerg, care era îngrijorat de dispariţia superiorului său. Lerg ar fi vrut să afle ce se întâmplase, dar Carter n-avea timp de poveşti.

— În radă este un vas. Cum se numeşte? întreabă el.

— Vă referiţi la „ARICIUL” care a intrat ieri seară în port?

— Cui îi aparţine vasul?

— Unui negustor bogat din Singapore. Se numeşte Fu Shan.

— Ce are la bord?

Lerg scoase o listă şi o întinse lui Carter. Acesta o parcurse superficial.

— S-a vămuit totul? întreabă Carter.

— Da – râse Lerg – credeţi că are marfă de contrabandă, Mr. Carter? Vedeţi deja peste tot fantome.

— Pe vasul acesta sunt fantome, dragul meu Lerg. Ştiţi cum se numeşte în realitate vasul acesta? Nu?... STEAUA DE MARE. Iar căpitanul este...

— Hay Wong?

— Exact.

— Asta este – exclus – Mr. Carter. Eu cunosc bine STEAUA DE MARE. Uitaţi-vă numai la vasul din port şi veţi vedea că vă Înşelaţi.

— Este STEAUA DE MARE, Lerg, poţi fi sigur de asta.

— Dar eu am vorbit personal cu căpitanul. Nu este Hay Wong.

Carter a dat dispreţuitor din mână.

— Hay Wong este la bord, pariez pe orice. Are de gând să facă ceva. Eu tocmai vin de pe insula lui. El şi-a modificat vasul şi acum se numeşte „ARICIUL”.

— Nu vă înşelaţi, Mr. Carter?

— Nu, sunt absolut sigur.

— Dar vasul nu are marfă de contrabandă la bord.

— Vasul are o ascunzătoare secretă, cunoscută numai de Hay Wong. Dar o vom descoperi. Am intenţia să confisc vasul şi voi începe imediat întocmirea actelor necesare de confiscare. În primul rând vezi ca vasul să nu mai poată părăsi portul.

Lerg salută şi a dispărut. Carter sa dus la şeful poliţiei cu care a discutat îndelung. Când a părăsit sediul poliţiei era urmat în mod discret de mai mulţi agenţi de poliţie şi de vamă.

Cum vasul era ancorat în radă, Carter a putut urca imediat la bord. Chinezii văzându-l s-au speriat. Carter a recunoscut imediat pe câţiva

din ei, cu toate că aveau ţinute marinăreşti noi.

— Unde-i Hay Wong? îl întreabă pe primul matroz întâlnit.

— Hay Wong? – replică acesta mirat – vă referiţi la căpitanul vasului.

— Da, evident. Unde-i?

— Fu Shan a coborât pe ţărm.

— Cine are acum comanda vasului?

— Eu, Sir.

Cârmaciul păşi spre Carter.

— Vasul este confiscat. Aici este legitimaţia mea. Fără permisiunea mea nu poate părăsi nimeni vasul.

Chinezii, descumpăniţi şi înfricoşaţi se uitau unul la altul.

La un semnal dat de Carter cu un mic fluier, poliţiştii şi vameşii au urcat la bord şi au ocupat vasul. La aceasta acţiune s-au asociat George şi cu Petre.

În acest moment, în radă a apărut un chinez. Tocmai voia să urce la bord dar acum încearcă să dispară. Carter la arestat pe loc. Acesta se dovedi a fi Fu Shan, pretinsul căpitan al vasului.

— Fu Shan? întreabă George. Dar acesta a căzut pe insulă de pe stâncă şi a pierit acolo. Acesta are un nume fals.

— Numele n-are importanţă – interveni Carter – ştim că vasul este a lui Hay Wong. Acum îl percheziţionăm. Într-o oră trebuie să găsesc ascunzătoarea.

La început au intrat în cabina căpitanului. Au recunoscut-o imediat. O cercetară, dar n-au găsit nimic ce ar fi indicat prezenţa lui Hay Wong.

Petre părăsi ultimul cabina. Tocmai a vrut să închidă uşa, când din spate auzi un sunet S-a întors repede înapoi, închise uşa şi rămase ascultând, în încăpere. Au trecut câteva minute. Petre i-a auzit pe cei de afară cum s-au îndepărtat, apoi a fost linişte. Apoi iarăşi s-a auzit un sunet. S-a auzit ca un zăvor pe care-l trage cineva. Sunetul venea din colţul cabinei. Acesta se repetă, după care o parte din peretele de lemn s-a deplasat, lăsând o crăpătură, în care s-a ivit capul lui Hay Wong. Când l-a văzut pe Petre el s-a retras brusc înapoi şi-a vrut să închidă uşa secretă. Dar dintr-o săritură Petre a fost acolo blocând uşa cu piciorul. Totodată încearcă să intre prin deschidere. A reuşit. Acum stătea faţă în faţă cu Hay Wong, într-un spaţiu lung dar foarte îngust. Chinezul nu-ndrăzni să se mişte. Pistolul lui Petre era îndreptat spre pieptul său.

— Ieşi afară în cabină, Hay Wong, dar repede! Şi fără prostii! Marş afară!

Hay Wong ieşi. De abia ajunse în cabină, că uşa se deschise şi apăru George. El îl căuta pe Petre. Se uită la Hay Wong, pe care l-a recunoscut imediat. L-a strigat repede pe Carter, care a venit imediat

urmat de oamenii săi. Hay Wong a fost încătuşat şi scos pe punte.

Carter a inspectat ascunzătoarea, unde a găsit multă marfa de contrabandă. Descărcarea ei ar fi luat mult timp şi în fond vasul era confiscat şi putea aştepta.

Carter a început interogarea echipajului. Matrozii văzându-l pe Hay Wong arestat şi încătuşat au mărturisit totul. În fond ei nu erau piraţi ci doar contrabandişti. Pe ei îi aştepta doar o închisoare de câţiva ani. Ei au fost duşi la politie şi de acolo la închisoare. Vasul a fost ocupat de agenţi.

Spre seară un cuter al poliţiei a pornit, cu misiunea de a cerceta insula contrabandiştilor. Aici au găsit multă marfă dosită de contrabandişti, care urma a fi transportată cu barca cu motor.

La urmă Hay Wong a recunoscut totul. Când a auzit că cel care l-a ruinat era Lu Wang. L-a apucat o criză de furie sălbatecă. La început Carter a crezut că are de a face cu un nebun.

După ce s-a liniştit, Hay Wong a recunoscut că înscenase el însuşi furtul, de care-l acuzase pe Lu Wang, ca să nu trebuiască să le plătească matrozilor.

Seara George şi Petre erau din nou pe terasa localului. Erau mulţumiţi. Pe Lu Wang l-au trimis la cinema, ca să-i facă o bucurie.

După un timp a venit şi profesorul Longwell. Acesta auzise de cele întâmplate şi de la George află şi alte amănunte.

— Mai susţineţi că Australia este o ţară plictisitoare? întreabă George zâmbind.

— Ce au, de a face întâmplările dumneavoastră cu particularităţile ţării? Eu m-am referit doar la ţară şi la localnici, nu la aventură. De altfel, voiam să vă povestesc ceva despre faună. Cu toate că am spus că este o ţară plictisitoare, Australia este o lume ciudată. Ciudaţi sunt locuitorii, ciudată este flora şi fauna. Aici totul este altfel, nu sunt puncte de repere care să permită construirea de punţi de legătură spre lumea veche sau spre cea nouă. Australia s-a desprins prea demult, de restul uscatului. Aici totul s-a dezvoltat de la sine, fără influenţe externe. Urşii, lupii, şobolanii şi şoarecii se nasc cu marsupiul, în care-şi poartă şi-şi hrănesc puii. O idee originală a creaţiei, nu? Şi cangurul aparţine acestui mediu, ca şi „cocoşul care râde". Pasărea se numeşte aşa, pentru că scoate un soi de râs gâlgâit. Australienii îi numesc „prostănacul râzător". Aş putea să vă povestesc, să vă ţin prelegerii ore în şir despre Australia. L-am văzut în libertate pe ursul Koala cel care ar putea fi pus la originea ursuleţilor noştri de pluş. Cunosc şobolanul – cangur şi multe alte vietăţi. Şi dacă totuşi spun că Australia este o ţară a plictiselii, atunci…

Petre şi George, nu-l mai ascultau, adormiseră. Cine putea şti, cine purta vina – vorbirea monotonă a profesorului sau plictiseala.

Aventurile submarinului Dox 196

Hans Warren

I.

UN CADOU CIUDAT

— EI, DE-ACUM PUTEM RĂSUFLA USURŢI, francezii nu ne mai pot ajunge!

Căpitanul Farrow stând alături de fiul său în turnul submarinului râse satisfăcut şi bucurându-se de briza răcoroasă a mării.

— Acum ne aflăm în apele teritoriale ale Uniunii Sud Africane.

George strălucea de mândrie.

— La ce te gândeşti? îl întrebă tatăl său.

— La fortul Dauphin, răspunse George.

Căpitanul dădu din cap şi zise:

— Da George, sunt într-adevăr mândru de tine. Dacă vreau să fiu sincer cu mine, trebuie să recunosc că atunci când eram prizonieri în portul Dauphin nu credeam că vom scăpa. Ideea ta de a ne elibera a fost de nepreţuit (vezi vol. Nr. 171 Prizonieri în Madagascar).

— De fapt ideea îţi aparţine tată, căci tu ne-ai şoptit cuvântul „grenade cu gaze”.

— Asta da, dar tu ai făurit planul şi l-ai pus în aplicare mai repede decât se aşteptau francezii, care de altfel nu întrevedeau pe atunci nici un incident cu noi.

O vreme între cei doi domni tăcerea, apoi George arătă spre ţărm şi spuse:

— Ia uite-te tată, acolo, pe mal stă un negru ce ne face semn cu mâna.

— Ciudat, remarcă căpitanul Farrow, de cele mai multe ori negrii fug mâncând pământul la vederea unui submarin, pentru că acest tip de vas nu le este cunoscut. Dar negrul de acolo pare foarte doritor să facem cunoştinţă.

— Am putea merge până acolo, propuse George.

— Se pare că este un boşiman, îşi spuse Farrow, dacă ar fi să-l încadrez în principalele triburi africane.

— Arată ca un disperat, tată! Hai să trimitem acolo o barcă de aluminiu.

Căpitanul fu de acord şi dădu un ordin prin porta-voce.

— Îmi dai voie să merg şi eu tată?

— Când nu te-am lăsat eu să mergi dacă a fost vorba de o aventură.

Pe lângă aceasta fiul căpitanului observase cu precizie tufişul şi văzu că nu se mişca nici măcar o crenguţă.

— Nu cred că negrul de acolo vrea să ne atragă într-o cursă. Cred că el se află în pericol şi ne face semen să-l salvăm. Şi dacă nu este el personal, probabil sunt în pericol rudele sau tovarăşii lui de trib.

Şi pe doctorul Bertram îl preocupa ideea de ce ar fi putut un negru să se mişte aşa şi să facă încontinuu semne cu mâna.

— Poate negrul este atacat de vreo fiară sălbatecă, un leu sau un leopard care acum stă ascuns la pândă în tufiş iar negrul nu se mai poate întoarce în satul său.

Barca de aluminiu ajunse acum la ţărm. Negrul se retrăsese câţiva paşi în spate şi se uita ţintă la ei.

George se ridică în barcă şi strigă în engleză:

— Salut, ce se întâmplă acolo?

Negrul înţelese întrebarea şi răspunse imediat:

— Repede, veniţi, veniţi domnule! Marengo vrea să vă dea bun Gri-Gri ca şi cadou.

— Gri-Gri, repetă George întrebător şi se uită la doctorul Bertram.

— Se referă la un talisman, îi explică repede doctorul.

— De când dăruieşte un negru un talisman? întrebă căpitanul care deveni deodată bănuitor.

George părăsi barca şi se îndreptă spre negru. Se părea că într-adevăr era un boşiman. Pentru ochii unui european nu prea arăta bine. Pielea-i întunecată era plină de riduri, capul mic şi subţire, nasul turtit şi gura prea mare.

— Gri-Gri bun împotriva Maharero! începu din nou negrul. Domnule luaţi repede!

Atunci îi întinse lui George un lucru mic, ciudat, dintr-o piatră negricioasă care avea forma unui peşte.

George ţinu talismanul în palma deschisă şi-l observa cu atenţie. Doctorul Bertram apăru de îndată lângă el; interesul pentru obiectele de cult îl pasionase încă din tinereţe. Omul de ştiinţă observă imediat că piatra trebuia să fie într-adevăr un talisman, că era probabil foarte veche şi se afla de mai multe generaţii în posesia unei familii. De atâtea atingeri piatra părea ca polizată. Cu atât mai mult i se păru ciudat doctorului că negrul îşi dădea din mână talismanul dar mai şi insistă să fie primit.

— Bun împotriva Maharero! repetă negrul şi îşi strâmbă figura într-o grimasă pe care camarazii nu puteau s-o înţeleagă. Faţa-i exprima bucurie sau, mai degrabă o bucurie răutăcioasă ca şi când s-ar fi scăpat de ceva.

Piatra părea, cum se spune, că l-ar arde la degete. El părea foarte bucuros să scape de ea nu aruncând-o ci făcând-o cadou.

— Cine este Maharero? întrebă George.

— Numele mi se pare oarecum cunoscut, adăugă doctorul, înainte ca negrul să fi putut răspunde.

— Maharero, mare căpetenie fost, domnule răspunse boşimanul.

— Ah, da, îşi aminti doctorul. El a fost chiar căpetenie cunoscută în timpul revoltei din 1904. Aici nu poate fi vorba de el personal, ci de unul din urmaşii lui care probabil acest nume.

George vru să-i dea şi el negrului ceva pentru talisman fiindcă ştia

că pentru locuitorii junglelor şi stepelor acesta este un lucru de mare preţ şi nu se despărţeau aşa fără un motiv de el. De aceea îl întrebă pe doctorul Bertram ce ar putea să-i dăruiască în schimb ca să-l bucure.

— Daţi-i o porţie bună de tutun, asta sigur o va lua şi se va bucura foarte mult, îi spuse doctorul răspunzându-i în limba germană ca să nu se facă înţeles de negrul boşiman.

Petre avea din întâmplare la el o porţie bună din tutunul cel mai fin şi pe care o întinse pentru ca George s-o ia şi s-o dăruiască. Astfel, cu câteva cuvinte prietenoase, George îi întinse tutunul boşimanului. Acesta însă scutură din nou puternic capul.

— Nimic nu luăm pentru Gri-Gri, domnule, spuse el cu hotărâre.

George rămase uimit de refuz, dar se bucura de bucuria negrului.

— De ce te bucuri aşa? întrebă doctorul Bertram.

Marengo deveni deodată serios şi spuse după ce îşi bălăngăni capul întâi la dreapta apoi la stânga.

— Eu nu ştiu dacă Gri-Gri noroc sau nenoroc aduce. Numai tânărului domn facem bucurie. Maharero departe este.

În răspunsul scurt se ascundeau multe… Asta simţi imediat şi doctorul Bertram. De aceea nu consideră răspunsul săi încheiat ci continuă să-l cerceteze. Înainte de toate îi dădu de gândit faptul că boşimanul a afirmat că Maharero era foarte departe. Probabil că era chiar pe dos. George gândea aproape la fel. Şi lui îi păru răspunsul negrului cam cu două înţelesuri.

Deodată George auzi nu departe de capul său un zumzăit ca şi zgomotul făcut de un bondar uriaş.

Ceea ce zburase fusese un bondar dar cu totul altfel. Era o săgeată cu pene care fiind bine ţintită îl răni pe Marengo. Boşimanul căzu la pământ în timp ce scotea un strigăt de durere.

George se întoarse imediat în partea de unde venise săgeata. Îşi luă pistolul şi trase câteva focuri în direcţia desişului. Pistolul însă îl ţinea îndreptat în sus ca nu cumva să rănească din întâmplare pe negrii ascunşi acolo. Dorea numai să-i avertizeze.

Din tufiş se auziră câteva rupturi de crengi. Lui George i se păru că aude chiar vocea unui negru care-i striga încetişor ceva altuia.

Petre, dăduse din cap atunci când fiul căpitanului îşi dădu cu părerea în privinţa negrului:

— Deci v-aţi înşelat, domnule George!

George era foarte speriat din cauza săgeţii trase, care ar fi putut tot aşa de bine să nimerească vreun membru al echipajului. El strigă repede:

— Urmează-mă Petre!

— Căpitanul vru să se împotrivească plecării fiului său, cu sau fără Petre, dar George se şi îndepărtase deja.

El găsi în curând o cărare care îi permitea înaintarea fără însă a-i

crea greutăţi. Examină cu multă prudenţă atât tufişurile din stânga cât şi cele din dreapta. Nu putu însă descoperi nimic care să-l ajute în urmărirea celui care trăsese cu arcul.

— Tufişul este foarte des, spuse Petre şi destul de înalt, iar pe cărare n-a umblat nimeni în ultimele minute, altfel ar trebui să vedem urme sau crengi rupte din tufişuri.

George fu de aceeaşi părere dar nu dori să renunţe imediat la căutare. Ei înaintau tot mai adânc în vreme ce căpitanul Farrow care rămăsese tot pe ţărm se uita la doctorul Bertram care îngrijea rana lui Marengo. El scosese cu grijă săgeata din rană, în aşa fel încât la scoaterea vârfului ei să înrăutăţească mai mult rana. Luă apoi din micuţa trusă de prim ajutor care o avea în permanenţă la el în timpul excursiilor, alcool pentru a dezinfecta rana şi apoi lipi un plasture deasupra.

— E numai o zgârietură, îi spuse el rănitului. Se va vindeca repede, îl linişti el pe boşimanul care-l privea cu ochi mari.

Între timp George şi Petre înaintau în continuare în tufişuri căutându-l pe acela care trăsese, dar nu se apropiaseră nici cu un pas de ţelul lor.

— Ar fi bine dacă ne-am întoarce, spuse Petre, care de altfel nu prea renunţa la ceea ce-şi punea în cap.

— Bine, să ne întoarcem la tovarăşii noştrii, spuse şi George.

Ajunseră din nou la mal. O împuşcătură răsună pe neaşteptate. Trăsese unul din matrozi. Căpitanul îi trimisese pe matrozi cu micuţa barcă puţin mai departe de mal, într-un loc cu iarba înaltă pentru a o ascunde. Atunci Lhose, unul din matrozi, dădu peste un negru care se ridică repede de pe jos şi acum se holba la omul alb. Lhose şi-a ridicat pistolul şi a tras fără însă să ţintească. Dar imediat după împuşcătură se auzi un ţipăt slab.

Din iarba înaltă sări clătinându-se puţin un negru care se îndreptă spre grupul marinarilor ce tocmai părăsiseră desişul.

Căpitanul Farrow, George, doctorul şi Petre se aplecă repede asupra lui şi constată că glonţul îi trecuse prin umărul stâng. Şi pentru că sângera puternic Bertram trebui din nou să-şi scoată trusa medicală şi să-l bandajeze.

George se uita între timp la săgeţile care se aflau într-un fel de pungă din piele legată în jurul coapselor negrului.

— Acesta cred că este bărbatul care l-a rănit pe Marengo, spuse el hotărât. Săgeţile lui sunt identice.

În timp ce doctorul îl îngrijea pe negru, acesta ţinuse tot timpul ochii închişi. Acum şi-i deschise. Atunci privirea îi căzu pe talismanul pe care George îl ţinea în mâna dreaptă. Ochii negrului deveniră ficşi şi nu-şi putea lua privirea de la el.

— Cunoşti acest Gri-Gri? îl întrebă George.

Negrul dădu din cap şi răspunse.

— Maharero o să vină şi pedepseşte pe domni pentru că îl au pe Gri-Gri.

— Chiar aşa nu se poate! râse George.

Însă negrul nu râse cu el ci continuă:

— Marengo rănit, avut el Gri-Gri şi eu rănit. Mbogo trebuie poate să moară.

— Dintr-o rană aşa de mică nu se moare, spuse doctorul Bertram, bine dispus.

— Domnii o să fie răniţi şi ei poate chiar moare, ei are Gri-Gri.

— Treaba aceasta începe încet, încet să mă amuze, zâmbii George în sinea lui, dar cu voce tare spuse: Mie nu mi-e frică Mbogo nu cred că piatra îmi va aduce ghinion.

— Domnul o să vadă, se încăpăţână negrul.

— Dacă trebuie să mor din cauza pietrei nu o să ajung să mai văd nimic, îi replică surâzând fiul căpitanului.

Doctorul Bertram trebui să se gândească la căpetenia Maharero, pe care îl pomenise Marengo şi-l întrebă pe Mbogo dacă el îl cunoaşte cumva. Când negrul auzi pronunţat acest nume tresări puternic.

— Maharero, mare căpetenie este, răspunse el repede. Este chiar în apropiere.

— Unul spune una, altul spune alta, comentă Petre.

— Maharero puternic tare, trimis Mbogo înaintea lui ca să-l prindă pe Marengo.

— Are asta ceva de-a face cu Gri-Gri? reluă doctorul Bertram.

— Gri-Gri este Tschu de la Maharero, confirmă negrul.

George vru să-l întrebe pe doctorul Bertram ce este aceea Tschu, dar căpitanul se săturase de toată această poveste care se soldase şi cu doi răniţi, aşa că ordonă:

— Toată lumea înapoi la submarin!

Nimeni nu se gândi să se împotrivească. Nici chiar George nu îndrăzni să comenteze. Chiar în acel moment se auzi un ţipăt prelung din pădure, ţipăt pe care numai o fată sau o femeie l-ar fi putut scoate. Fără să vrea toţi se opriră şi se uitară unul la altul.

Apoi toţi îşi îndreptară privirea spre tufişuri.

De acolo o tânără negresă ţâşni cu toată viteza şi se îndreptă acum spre sud. Un leopard uriaş o urmărea.

George fu atât de vrăjit de această scenă cumplită încât uită să-şi ia arma şi să tragă.

Leopardul se opri în moment, ceea ce-i permise negresei să se distanţeze mai mult dar, din nou, distanţa dintre ei se micşoră când leopardul făcu un salt uriaş şi graţios.

Acum George îşi scoase pistolul şi strigă:

— Trebuie să salvăm fata!

Negresa dispăru chiar în acest moment în tufişuri. Imediat leopardul fu după ea. Acum nu mai putea fi zărit de pe malul mării.

— Repede! strigă George încă o dată. Haideţi după ea!

Fără a mai aştepta răspunsul tatălui său, George se repezi spre tufişul unde dispăruse negresa. Tovarăşilor lui nu le mai rămânea altceva de făcut decât să-l urmeze pentru a nu-l lăsa singur în faţa pericolului. Bineînţeles că Petre fu al doilea.

La marginea tufişului George îşi dădu seama imediat că negresa nu se adâncise în tufele de spini şi mărăcini ci o apucase pe cărarea bine făcută, pe care el o urmă, de asemenea. Începu să fugă acum, dar nici urmă de negresă şi nici de leopard. Însă putea să audă cum felina uriaşă scuipa din nou furioasă.

Lui George i se părea ca şi cum leopardul ar fi ajuns-o de mult pe negresă şi acum se juca cu ea aşa cum se joacă pisica cu şoarecele. Deodată, după ce luă o cotitură George se trezi cu leopardul în faţă şi rapid scoase pistolul. Dar animalul, ca şi cum i-ar fi bănuit intenţiile lui se înfundă îndemânatic în tufişurile dese.

II
CĂPETENIA MAHARERO

GEORGE SE GRABEA MAI DEPARTE. Spera că încă mai era posibil să salveze tânăra negresă. Fără să fie atent la drum fugea înainte. Atunci ceva fâşâi în stânga şi în dreapta tufişurilor. George nici nu-şi dădu seama când se întâmplă. Deodată fu înconjurat de o mulţime de negrii cere-l loviră puternic peste braţe.

În acest moment nu putea nici măcar să se apere deoarece ambele mâini îi erau ca paralizate.

Înainte ca să-şi revină se trezi cu ele ferecate la spate.

George îl strigă în ajutor pe Petre care nu-l putuse urma aşa de repede şi rămăsese o bucată de drum în spate. Nu primi nici un răspuns de la tovarăşul lui credincios. George auzi însă o înjurătură tare, marinărească. Deci negrii îl capturaseră şi pe el.

Deodată îl descoperi printre grupul de negri şi pe tovarăşii lui de pe submarine legaţi fedeleş ca şi el.

Un negru, ce părea a fi conducătorul, îl împinse în faţă şi îl sili să meargă în rând cu ceilalţi. George însă nu părea dispus să se mişte din loc. Atunci fu înşfăcat de două mâini puternice şi luat pe sus. Orice încercare de a se împotrivi pe care o făcu era în zadar. În cele din urmă cedă. Nu avea nici un rost să se împotrivească forţei negrului aici pe cărarea îngustă din junglă. Trebuia să fie răbdător şi să aştepte o ocazie potrivită.

Dar unde o fi rămas tânăra negresă urmărită de leopard? O sfâşiase deja uriaşa felină? Negrii ştiau cu siguranţă. Bineînţeles că-i veniseră

în ajutor.

Treptat însă lui George îi căzu vălul de pe ochi. Negresa îi atrăsese în cursă. Bine jucat! Leopardul fusese un animal îmblânzit. De aceea nu o sfâşiase de la început şi de aceea i s-a părut lui că fiara se juca cu ea. Tânăra negresă era cu siguranţă stăpâna lui. Gândindu-se la situaţia lui George îşi aminti de Lhose. Matrozul nu putuse cu siguranţă să audă ce s-a întâmplat. Totul sa petrecut mult prea departe de el. Dar timpul trecea şi probabil atâta aşteptare îi va da de gândit. Poate îi va trece prin cap să ia legătura cu Rindow şi cu ceilalţi tovarăşi de pe submarin.

Pe Rindow se putea baza şi era sigur că acesta va trimite pe cărarea din pădure o echipă de salvare destoinică.

Marşul dură în jur de jumătate de oră, apoi încetul cu încetul începu să se lumineze şi ajunseră la marginea pădurii. În faţă se întindea pe vreo doi kilometri iarba bogată a unei stepe. În mijlocul stepei George o văzu pe negresă cu leopardul lângă ea. Deci avusese dreptate. Mânia îl cuprinse la vederea acestei subtile viclenii. Încercă să meargă spre ea căci picioarele nu îi fuseseră legate dar negrii îl ţineau într-o strânsoare de fier.

Încercarea ar fi fost zadarnică. Nu mai dură mult şi şirul indian al negrilor şi al prizonierilor lor trecu peste câmpie şi ajunseră într-un loc unde George putu vedea nişte colibe.

Deci un sat de negri! Nu se vedea însă nici un locuitor cu toate că şirul putuse fi văzut de mult.

Însemna că aveau un conducător foarte autoritar de vreme ce nu-şi făceau apariţia nici măcar femeile atât de curioase de felul lor şi nici copiii ca să vadă ce pradă aduseseră bărbaţii lor. Şirul se mişca acum între primele colibe şi un şir de arbori până ajunseră într-un fel de piaţă unde o mulţime de negrii formau un cerc. George estimă că ar fi fost cam două sute. Femei şi copii nu erau printre ei, deci toţi erau războinici. Aşadar era vorba de un trib războinic şi un conducător puternic. Acolo unde cercul negrilor nu se închidea se afla un jilţ frumos sculptat. Pe el se afla un negru mai bătrân a cărui privire era întunecată.

Prizonierii fuseseră aduşi în faţa înaltei căpetenii şi abia acum fură legaţi de picioare. Şi George fu legat ca şi ceilalţi dar îşi dădu seama clar că nu avea altă alternativă. După aceasta negrii se retraseră şi se aşezară jos ca şi ceilalţi.

Atunci răsună vocea întunecatului conducător:

— Iscoadele mele mi-au spus că tânărul domn are Gri-Gri-ul meu. De aceea trebuie să mori. Şi nu numai tu ci şi ceilalţi domni care l-au atins. Ceilalţi pot rămâne în viaţă însă trebuie să mă servească ca sclavi.

— Asta da judecată! Scurtă şi la obiect, râse George uitându-se spre

stânga la doctorul Bertram. Apoi se întoarse spre căpetenie şi zise:

— Protestez şi încă cu supărare împotriva acestei judecăţi şi condamnări! Eu nu ţi-am luat şi nici nu ţi-am furat Gri-Gri! Un negru pe nume Marengo mi l-a oferit la mal. Am vrut să-i dau în schimb un pachet de tutun însă a refuzat şi n-a vrut să ia nimic. A spus că-mi v-aduce atât noroc cât şi ghinion. Se pare că mi-a adus numai ghinion.

— Vorbeşti prea îndrăzneţ, spuse Maharero când George termină ce avea de spus. Cred tot ce mi-ai spus dar cu toate acestea trebuie să mori. Gri-Gri-ul este Gri-Gri-ul meu. Nici un alt om nu are voie să-l atingă şi nici să-l posede.

— Te faci de râs căpetenie! îi strigă George. Eu nu dau doi bani pe talismanul tău. Uită-te, poţi să-l iei înapoi! Pentru mine nu este decât o piatră lipsită de importanţă.

— Gri-Gri-ul meu nu este fără valoare! Maharero însă nu poate să-l ia înapoi. A fost atins de alt om şi acuma nu mai are nici o putere.

— Şi mă rog de ce trebuie să moară domnul din stânga? întrebă George.

— Domnul cu cele două luni (căpetenia se referea la ochelarii strălucitori ai doctorului) a atins şi el piatra.

— Dar totul este o nebunie, spuse George, care-şi dădu seama că Maharero nu glumea deloc.

Căpetenia nu prea a înţeles la ce se referea cuvântul „nebunie” şi de aceea repetă:

— Totuşi tu trebuie să mori!

— Nici nu mă gândesc la aşa ceva, se înfurie George. Mă simt complet nevinovat.

— Nevinovat? spuse Maharero întrebător. După o asemenea nelegiuire? Bine, eu am fost totdeauna drept în judecata mea. Pe domeniul meu nu poate muri nimeni dacă afirmă că este nevinovat. Îşi mai dau o şansă… Va trebui să lupţi pentru viaţa ta şi pentru viaţa domnului de acolo. Acum o să-ţi găsesc un partener.

Tovarăşii lui George fuseseră duşi într-o colibă şi legaţi de perete. Patru negri rămaseră de pază. La o scăpare sau chiar la încercarea de a se elibera nici nu se puteau gândi.

Petre îl consola acum pe George căruia îi cam scăzuse buna dispoziţie de la începutul convorbirii cu căpetenia negrilor. Uriaşul regreta amarnic că nu se poate el lupta cu cel pe care-l va alege căpetenia.

Marinarii de pe submarin aşteptară mult timp în colibă. Orice încercare de a vorbi cu negrii ce ne păzeau fu inutilă. Nu răspundeau la nimic.

Nici cei de pe submarin nu prea aveau chef de vorbă, vorbiră mai ales de lupta ce urma să aibă loc, dar nici nu ştiau ce să decidă devreme ce nu cunoşteau adversarul ales pentru a se bate cu George.

Aşteptarea deveni treptat un chin.

Căpitanul Farrow tot repeta. Încercarea de a le ridica moralul prin aceea că le repeta că sigur vor primi cât de curând ajutor de pe submarin.

George nu se temea de lupta ce îl aştepta, însă devenea tot mai nerăbdător pe măsură ce trecea vremea.

Deodată auziră cum cineva se apropia de colibă. George respiră uşurat. Acum se va sfârşi o dată această poveste, bine sau rău. Dar mare le fu dezamăgirea când în loc de solii pe care-i aşteptau negrii îl aduseră şi pe marinarul Lhose legat fedeleş.

El raportă imediat căpitanului cum îl atrăseseră şi pe el într-o cursă. Auzise deodată strigăte de ajutor într-un tufiş şi când ajunsese acolo se trezi înconjurat de mai mulţi negri care-l capturară cu uşurinţă.

— Deci s-a terminat cu speranţa noastră de a primi ajutor de pe submarin, îşi spuse căpitanul Farrow.

George încercă să-şi încurajeze tatăl.

— Cei de pe submarin îşi vor da seama în curând că ceva nu este în regulă; de îndată ce acest lucru îi va fi clar lui Rindow, acesta va trimite o echipă de pe submarin să vadă ce s-a întâmplat.

Lhose mai raportă că în sat se lucra cu hărnicie. Peste tot se întindeau plase de pescuit.

Toţi se mirară de aceasta. Oare ce putea să însemne?

— Probabil vor să camufleze locul în care va avea lupta, bănui George, care nu se afla prea departe de adevăr. De îndată ce fu rostit cuvântul luptă, dispoziţia lui George se îmbunătăţi vizibil. Deci afară nu se trândăvea. Timpul luptei se apropia, iar speranţa lui George era din ce în ce mai mare.

Prin capul lui se încrucişau idei, ba despre apropiata luptă, ba despre această ciudată amuletă. Apoi spuse:

— Mă miră că Maharero nu şi-a luat înapoi Gri-Gri-ul. Înainte ca doctorul Bertram să-i poată explica acest lucru, afară se auziră din nou paşi. Cei de pe submarin ascultară cu atenţie şi tăcură deodată.

Maharero însuşi îşi făcu apariţia, însoţit de sfătuitorii săi, care însă rămaseră la uşa colibei când acesta intră înăuntru.

— A sosit timpul! spuse el cu faţa întunecată şi le porunci păzitorilor să-l dezlege de la perete şi de asemenea să le elibereze picioarele din frânghiile cu care fuseseră legaţi.

Totul se petrecu foarte rapid. Înainte ca Maharero să se întoarcă şi să părăsească coliba le strigă păzitorilor:

— Înainte spre piaţă unde va avea loc lupta! Bătălia poate începe. Conduceţi bărbaţii acolo!

— Şi aduceţi cu cântece mireasa! îşi bătu joc George.

În faţa colibei se formă un rând. În faţa se afla Maharero şi bătrânii

din consiliul, apoi urmară prizonierii supravegheaţi de paznici, pentru ca la urmă să fie războinici înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, care păreau a fi garda de corp a căpeteniei.

Doctorul Bertram era foarte serios. Şi lui George îi pieri zâmbetul când văzu locul unde va avea loc lupta. Puternice plase de pescuit foarte tari erau înălţate pe piloni de doi metri înălţime formând un intrând care era, bănuiau ei, locul de acces pe terenul unde avea să se desfăşoare competiţia.

George fu condus pe acolo. Cei care-l păzeau rămăseseră afară! Fiul căpitanului se tot întreba ce puteau oare însemna toate acestea? Cu ce adversar îl va pune oare căpetenia să lupte?

În jurul construcţiei stăteau negri în rânduri dese. Între ei şi plasele puse pe stâlpi erau câţiva metri buni. Trei părţi erau pline de bărbaţi. Pe partea a patra stăteau femeile şi copii mai mărişori.

Maharero păşi spre locul care-i era destinat şi se aşeză pe un fel de fotoliu sub formă de tron. După ce se aşeză se întoarse spre locul unde se afla George şi-i zise:

— Tinere domn, voi trimite acum la tine un băietan care să te dezlege atât la mâini cât şi la picioare şi care să-ţi ia centura şi pistolul. Cuţitul îl poţi păstra.

Din mulţime ieşi un puştan cam de zece ani care se îndreptă spre el. El ţinea în mână un cuţit. Înainte ca să-i scoată legăturile, băiatul, cu o repeziciune ce-l zăpăci pe George îi luă pistolul, pentru a-l împiedeca să se folosească de el odată ce-i dezlega mâinile.

În timp ce George îşi freca de zor încheieturile care-i erau amorţite de legăturile strânse care-i intraseră în carne şi în timp ce-şi scotea cuţitul care-l servise de atâtea ori să-i salveze viaţa, Maharero strigă către spectatori:

— Tinere domn, ai vrut să-mi salvezi fiica pe care ai crezut că o urmărea un leopard. Asta a fost nobil din partea ta. Acum ţi se dă posibilitatea să te lupţi cu un leopard.

Doctorul Bertram se întoarse spre căpitan şi-i zise:

— Bănuiam deja că George va trebui să lupte cu un adversar mai neobişnuit.

Când George pricepu cuvintele ce i se adresase căpetenia, făcu un lucru care-i miră mult pe tovarăşii săi; îşi dădu jos puloverul subţire care-l purta totuşi în ciuda căldurii de afară şi făcu din el un bandaj pe braţul stâng. El citise undeva că un băştinaş sud-american procedase aşa când a fost atacat de un jaguar şi reuşise numai cu un cuţit să-l omoare. Pentru asta băştinaşul se retrăsese spre unul din pereţii peşterii unde se afla, iar când jaguarul îl atacă, îi aruncă acestuia nisip în ochi şi îi întinse braţul stâng acoperit cu o blană de oaie. Jaguarul muşcă braţul apărat de blana de oaie şi restul fusese o chestiune de îndemânare; rapid, cu mâna dreaptă îi dădu lovitura de graţie.

Puloverul îl apăra pe George, însă nu se putea compara cu o blană de oaie.

Căpitanul Farrow şi tovarăşii săi înţeleseră curând de ce făcea George aceste preparative, pe când negrii îl priveau în mod ciudat. Doctorul Bertram îi strigă lui George câteva cuvinte de încurajare. Acesta le zâmbi tovarăşilor şi tatălui său:

— Va fi sigur mult mai uşor decât pare!

Căpitanul Farrow era foarte mândru în sinea lui, de curajul dovedit de fiul său în această periculoasă situaţie.

În acel moment se deschise o cărare printre negrii care acum erau aşezaţi pe jos. Un fel de vehicul ciudat îşi făcu apariţia. El purta o cuşcă primitivă făcută din beţe de bambus. În aşa fel, încât un animal ţinut acolo să nu poată scăpa în nici un fel, nici dacă s-ar izbi cu toată forţa şi nici dacă ar fi muşcat.

Patru negri duseră cuşca în faţa intrării prin care fusese dus şi George. Atunci Maharero îi strigă încă o dată lui George:

— Tu ştii că leopardul fetei mele este îmblânzit. Nu aş vrea să-i pui viaţa în pericol mai ales că fiica mea îl iubeşte aşa de mult. Leopardul cu care va trebui să lupţi a fost capturat abia de două zile şi pentru a-i mări sălbăticia de atunci nu a fost hrănit deloc!

George remarcă imediat că fiara era mult mai puternică decât leopardul îmblânzit. Când cuşca fu deschisă George crezu că leopardul va ţâşni şi va ataca direct pe el să-l sfâşie. Dar nimic din toate acestea nu se întâmplă. Animalul rămase pe loc în cuşcă şi acum îşi mişca capul de la stânga la dreapta ca şi cum ar fi vrut să se obişnuiască cu noua situaţie.

După câteva minute bune, doi negri luară nişte beţe lungi şi încercară să-l facă să iasă din cuşcă. Şi, cum acesta nu reacţiona, începură să-l împungă cu vârfurile beţelor aşa încât să-l determine să intre în arenă. Imediat ce leopardul ieşi, negrii închiseră cu grijă intrarea cu altă plasă făcută special în acest scop.

Acum George era singur cu adversarul lui într-un spaţiu aşa de mic. Îl cântărea cu sânge rece, iar acesta părea că nu-şi dă seama de libertatea lui, libertate totuşi limitată.

Leopardul privi mai întâi oarecum mirat mulţimea de oameni din spatele plaselor, ca apoi să-şi îndrepte atenţia spre George. Acesta stătea cu braţul stâng înfăşurat în pulover puţin depărtat de corp şi aştepta să vadă ce are de gând animalul să facă.

Deodată corpul fiarei parcă fu străbătut de un curent electric; ochii îi străluciră viu şi-şi ciuli urechile, apoi se ghemui şi făcu câţiva paşi spre George care însă nu dădu înapoi.

Leopardul era gata să sară.

Mârâind sălbatic acesta făcu un salt în aer. George însă era pregătit. El frână cu braţul stâng saltul animalului şi cu toate că

impactul fu puternic, George rămase drept pe picioarele pe care le ţinea puţin depărtate. Leopardul căzu iar George se aruncă cu toată forţa pe el şi-l ţintui la pământ.

Leopardul mârâia şi scuipa, încerca să iasă din strânsoare însă nu putu, căci George se urcă rapid pe el şi-i ţinea ceafa între genunchi ca într-o menghină. Acum ar fi fost foarte uşor pentru el să-i înfigă cuţitul între coaste. Dar lui George îi fu milă de acest animal nevinovat şi pe de altă parte dorea să-i arate căpeteniei că putuse să câştige lupta şi fără vărsare de sânge. El îşi întoarse capul spre căpetenie care stătea încurcat pe jilţul său şi strigă:

— Leopardul este învins. Aş putea să-l omor. Dar ar fi o laşitate din partea mea. El îmi aparţine pentru că l-am învins. Dacă tu eşti de acord mare căpetenie, eu îi voi dărui viaţa. Şi tu, trebuie să-i redai libertatea.

Pentru căpetenie oferta tânărului alb veni atât de neaşteptat încât pentru un moment nu ştiuse ce să spună. Abia peste câteva secunde se întoarse spre sfătuitorii săi şi începu să vorbească în şoaptă cu ei.

În sfârşit Maharero îi strigă lui George:

— Noi recunoaştem că tu ai învins leopardul. El îţi aparţine. Fă ce vrei cu el.

— Atunci îl voi băga din nou în cuşcă, îi răspunse George. Îşi mulţumesc mare căpetenie!

Maharero dădu din cap că este de acord, mai ales că cel care reuşise să învingă cu mâinile goale leopardul era un tânăr alb şi că acesta îi ceruse permisiunea de a face cu el ce dorea.

George dădu drumul din strânsoare dar leopardul era periculos şi fu nevoit din nou să-l ţină strâns lipit de pământ.

Greutatea consta acum în modul care trebuia ales pentru a-l băga din nou în cuşcă şi nu era o treabă prea uşoară. El o rugă pe căpetenie să aducă vehicolul cu cuşca în arenă. Din nou acesta se sfătui cu „consiliul de miniştri” şi spuse că dorinţa lui George va fi îndeplinită. Printre negrii care trebuiau să aducă cuşca începură discuţii. Nici unul nu îndrăznea să intre cu ea în arenă, aşa de aproape de leopard. George deveni nerăbdător şi strigă:

— N-are nici unul dintre voi curajul să vină cu căruţa aici? Vedeţi doar că acum leopardul este blând ca un căţel şi apoi eu nu-l las să scape din strânsoare!

În acel moment băiatul de zece ani, care înainte de începerea luptei îi tăiase lui George legăturile şi-l dezarmase, trecu pe lângă negrii mai în vârstă spre locul ce duce la intrarea în arenă. El dădu la o parte o bucată de plasă şi intră cu căruţa pe care era instalată cuşca leopardului.

George se bucură de curajul tânărului şi-i strigă:

— Bravo! Vei deveni un războinic curajos! I-ai făcut de ruşine pe

fraţii tăi mai mari.

Negrii şi în special femeile bătură din palme şi-l aplaudară.

George se gândi între timp la o tactică prin care să bage din nou leopardul în cuşcă. Se agăţă mai puternic de partea din spate a animalului şi reuşi să-şi treacă braţele pe sub labele din faţă a acestuia, apoi îl trase încetişor spre cuşcă.

Animalul înţelept nu se simţea prea bine în această încleştate şi încercă să se elibereze. Cuşca îi păru drumul cel mai apropiat spre libertate. Când fiul căpitanului îşi ridică încet genunchii leopardul ţâşni şi, dintr-o săritură ajunse în cuşcă.

George nu pricepu în primul moment ce se întâmplase şi crezu că animalul îi scăpase. Dar cum nu văzu nici o agitaţie în jurul îngrăditurii din plase de pescuit, îşi dădu seama că avusese noroc.

Dacă leopardul ar fi rămas în arenă, ar fi trebuit să reia lupta de la capăt.

Totuşi un pic de noroc trebuie să aibă şi omul!

Tânărul negru închise cu îndemânare uşa cuştii şi o legă bine de carul cu care fusese adusă.

Mai târziu, George însuşi se va îngriji ca să fie dusă adânc în pădure cuşca cu leopardul, căruia îi dăruise libertatea.

Între rândurile negrilor în ultimele secunde se aşternuse o tăcere totală.

Acum începură să-l aplaude pe George şi pe băiatul negru.

Chiar Maharero se ridică din jilţul său şi le făcu cu mâna celor doi tineri. Expresia chipului său nu mai era aşa de întunecată cum era cu puţin timp în urmă.

III
MAHARERO, CA PRIETEN

TOVARĂŞII DE PE SUBMARINE, când George se apropie de ei, l-ar fi strâns mâna pentru a-şi exprima admiraţia faţă de el însă nu puteau fiindcă erau legaţi în continuare.

Şi pentru că George sângera puţin, doctoral Bertram se adresă căpeteniei rugând-o să-l taie legăturile pentru a-l putea pansa. El îşi dădu cuvântul de onoare că nu va mai folosi armele. Cu această ocazie pomeni şi de faptul că erau germani.

Imediat Maharero veni la grupul celor de pe submarine şi strigă:

— Oh, domnii mei este germani? De ce nu aţi spus mai devreme?

— Albilor le fură tăiate imediat legăturile şi acum îşi mişcau mâinile şi picioarele pentru a-şi dezmorţi muşchii şi a pune sângele în mişcare.

George se alesese cu două răni la braţul stâng. Ele sângerau puternic; când însă doctorul le examină îi spuse, în timp ce-l pansa, că

nu erau decât două mici zgârieturi care se vor vindeca în curând. Totuşi trebuia să fie foarte atent pentru că la Tropice rănile se puteau infecta mai repede decât în zona temperată. Doctorul rupse câteva fâşii din mâneca cămăşii şi pansă rana. La întoarcerea pe submarin le va pansa cu pansament steril din care acum nu mai avea fiindcă îl folosise la pansarea negrului de pe plajă.

Căpitanul asista în tăcere la toate acestea şi când doctorul termină şi-i dădu drumul lui George, îi spuse acestuia:

— Dă-i înapoi căpeteniei Gri-Gri-ul, George şi hai să ne întoarcem la submarin.

— Chiar aşa uşor n-o să fie, îi răspunse fiul său. Eu am luptat numai pentru a-mi salva viaţa mie şi a doctorului Bertram, voi trebuie să fiţi sclavi.

George nu putu să nu zâmbească când rosti ultima propoziţie. În timp ce negrii îl admirau ca pe un tânăr zeu, George se îndreptă printre ei spre Maharero care se retrăsese din nou mai departe de grupul albilor de pe submarin. În timp ce George înainta, câteva femei îndrăzniră să-l atingă ca să se convingă că într-adevăr era făcut din carne şi oase ca ceilalţi oameni. Chiar dacă negrii erau vestiţi ca fiind curajoşi în lupta cu cuţitul încă nimeni nu încercase să se lupte cu o felină sălbatică şi s-o învingă numai prin îndemânare şi puterea propriului corp şi mai ales să-i redea la sfârşit libertatea. George ajunse în sfârşit la căpetenie, se înclină în faţa ei şi-i ceru să le redea libertatea tovarăşilor săi. Maharero care le tăiase el însuşi legăturile, acum adăugă mărinimos:

— Tovarăşii tăi sunt liberi şi pot merge unde vor de-acum înainte. Însă eu m-aş bucura mult dacă aţi participa cu toţii la serbarea pe care o dau în cinstea înfrângerii leopardului, serbare care deja a şi început. Tânărul domn este eroul zilei şi nu poate în nici un caz să lipsească. George îi mulţumi în numele colegilor săi, acceptă petrecerea şi dori să-i dea înapoi Gri-Gri-ul.

Însă căpetenie refuză:

— Gri-Gri-ul poate să-l păstreze tânărul domn. Gri-Gri-ul furat de la mine de două ori şi întotdeauna s-a întors la mine chiar dacă acum îl are tânărul domn. Poţi să-l iei şi să-l duci chiar şi peste mări.

George a luat piatra lustruită care avea o ciudată formă de peşte şi a privit-o gânditor. El îi mai puse câteva întrebări lui Maharero căci dorea să afle mai multe despre piatră. Căpetenia spuse că îi pare rău, dar dacă i-ar spune mai multe piatra şi-ar pierde puterile ei. Numai el îi cunoştea secretele şi atunci când îşi va simţi sfârşitul aproape o v-a da împreună cu secretele ei fiului său care îi va urma la conducere.

Deodată ramurile boscheţilor trosniră şi se auzi o voce pe care cei de pe submarin o recunoscură imediat ca fiind a lui Rindow:

— Mâinile sus!

George şi tatăl său le făcură semn cu mâna tovarăşilor de pe submarin care veniseră să-i salveze:

— Totul este în cea mai perfectă ordine!

Doctorul le explică în câteva cuvinte celor veniţi acum ce se întâmplase aici.

Interesul lui Rindow se opri în special asupra talismanului.

El îl întrebă pe doctorul Bertram dacă ştia că Maharero transmisese prin sunetul tobelor pe distanţe întinse că acum talismanul este în posesia lui George. Doctorul dădu din umeri.

— Trebuie să aşteptăm, spuse Farrow care în asemenea situaţii era liniştea însăşi.

Nu era superficial, dar era de părere că nu trebuia să-şi bată capul înainte ca lucrurile să se fi petrecut. Poate nu se petrece nimic şi astfel evita atâta pierdere de energie şi putere. Aşa proceda şi pe submarin, când arunca tot „balastul" inutil. În sat apărură acum negresele care, în comparaţie cu bărbaţii erau departe de a fi urâte. Ele împărţeau celor din trib cât şi oaspeţilor vin de palmier.

Apărură şi turtele de mălai copt alături de bucăţi grase din carne de antilopă şi părţi mai slabe din pulpe.

Toţi mâncară şi apreciară mult friptura, pâine aşi vinul. În curând se instală o atmosferă veselă, dar nici un negru nu exagera cu băutura pe care o beau cu măsură, urmând exemplul căpeteniei lor.

Maharero stătea acum jos lângă căpitan şi fiul acestuia pe care nu mai contenea să-l laude. Deodată spuse:

— Voi însoţi pe oaspeţii mei până la mal, atunci când leopardul va fi pus în libertate, pentru că vreau să vă cer să văd submarinul.

Farrow nu putu să-i refuze rugămintea şi-i spuse că el este de acord. Dar când căpetenia dori să-şi ia cu el toţi războinicii căpitanul trebui să se opună.

Maharero văzu că nu-i putea lua pe toţi şi se hotărî, cu acceptul lui Farrow, numai la treizeci.

Petrecerea luă sfârşit în momentul în care un tânăr din trib anunţă că leopardul fusese pus în libertate şi toţi se îndreptară spre mal. Maharero era însoţit de treizeci de războinici printre care se aflau şi tineri şi bătrâni. Când ajunseră la mal negrii scoaseră din tufişurile de acolo nişte bărci care fuseseră bine ascunse şi cu care intenţionau să ajungă la submarin. Totuşi, Maharero lăsă să meargă mai întâi cei de pe submarin în bărcile lor uşoare de aluminiu.

— Să sperăm că nu ne vor ataca submarinul! spuse Rindow.

— După băutura de bun venit care ne-au oferit-o. Aşa ceva nu este posibil, le explică doctorul Bertram care se pricepea la mentalitatea şi obiceiurile negrilor.

Când negrii ajunseră pe submarin Farrow îi împărţi în şase grupe conduse de von Braun, ofiţerul său doi, de Plundow, Petre, Kern şi

Lhose. Lui Maharero se hotărî el însuşi să-i arate submarinul. George doctorul şi inginerul Hagen îi însoţeau în timp ce Rindow rămăsese în turn unde preluă comanda.

Între timp se urcase pe submarin toţi cei care-l însoţiseră pe Rindow în acţiunea de salvare şi care trăseseră şi bărcile odată cu ei.

Maharero se dovedi instruit şi priceput în cea mai modernă tehnică mai mult decât s-ar fi bănuit.

El îl asculta pe Hagen care îi dădea explicaţii despre toate instrumentele suflate acolo şi în mare păru că înţelege totul. Din când în când punea întrebări inteligente care demonstrau puterea lui de înţelegere în domeniul tehnicii.

După ce negrii vizitară totul, se urcară din nou pe punte. Farrow le împărţi ţigări şi perle de sticlă. Pentru căpetenie pregăti ceva mai deosebit: o fotografie a lui împreună cu fiul său.

Apoi negrii se urcară în bărcile lor înguste şi vâsliră veseli către ţărm făcându-le cu mâna celor rămaşi pe submarin. Curând Farrow dădu ordinul de plecare mai departe şi încet submarinul se depărtă de mal.

Între doctorul Bertram, Rindow şi George se iscă o discuţie aprinsă despre fetişuri şi talismane, despre puterile pe care puteau să le deţină aceste obiecte fără viaţă şi despre cum ar fi posibil ca Gri-Gri-ul să se întoarcă din nou unde ar fi „ţinutul său natal” la stăpânul său.

Deodată doctorul Bertram schimbă subiectul şi, după ce urmări prin binoclu ţărmul spuse:

— Într-o jumătate de oră ajungem la vărsarea Marelui Fluviu al peştilor.

Farrow dori ca până atunci să se odihnească puţin aşa că se retrase în cabina lui. El îi predă comanda submarinului lui von Braun pentru că Rindow avea acum zi liberă şi-l lăsă pe Plundow la cârma submarinului.

Discuţia despre talismane şi Gri-Gri-uri se terminase de pu-ţin timp când Petre care se fala şi el pe punte, îl făcu atent pe George asupra unui rechin care înota încolo şi încoace la cârma submarinului.

Lui George nu-i trebui binoclu pentru a remarca acest răpitor al mărilor care se afla atât de aproape. Îl observa acum din obişnuinţă şi mai ales pentru că acestui feroce peşte îi jurase pieirea făcându-l răspunzător de cruzimea lui şi de faptul că nu se dădea înapoi nici măcar în faţa oamenilor pe care-i ataca şi-i omora cu plăcere.

Atunci George simţi o lovitură neaşteptată în spate, tocmai acolo unde îşi ţinea cureaua cu armele.

Fugi repede spre balustrada turnului. Când se dezmetici abia văzu cum un negru, care până atunci stătuse ascuns undeva în interiorul submarinului, sări peste bord. Imediat, George se uită după armele sale, care din fericire erau la locul lor, atât pistoalele cât şi cuţitul de

la Sanja.

— Piatra a dispărut! îi strigă George tatălui său care se întorsese în turn cu Petre.

— Un negru a sărit peste bord! strigă aproape în acelaşi timp Petre.

— Înoată formidabil! spuse George încântat.

— Dar rechinul! spuse Petre între timp. O să-l ajungă în curând.

Farrow şi fiul său rămaseră muţi. Încordaţi priveau acum în apă la spectacolul ce urma să aibă loc. George nu îndrăzni să tragă pentru că rechinul şi negrul se mişcau atât de repede încât nu putea garanta că dacă trăgea, viaţa negrului n-ar fi fost pusă în primejdie.

— Acolo! strigă George înspăimântat. Rechinul l-a prins!

— Rechinul nu l-a prins! urlă Petre care de pe punte îl putea urmări mai bine decât George din turn.

Într-adevăr negrul apăru după puţin timp şi, în mod curios, dorind să se apropie din nou de submarin.

— Negrul i-a vârât rechinului în gură un obiect întunecat! spuse Petre emoţionat.

— Asta nu putea fi decât Gri-Gri-ul! afirmă cu certitudine George.

— Trebuie să omorâm rechinul! spuse Petre convingător. Atunci vom afla dacă are sau nu piatra în stomac.

Dintr-o săritură Petre se căţără în turn şi-şi dădu drumul pe scăriţa de metal în sala de comandă.

— El va aduce cu siguranţă un harpon, îi spuse George tatălui său.

Aşa se şi întâmplă. Rechinul încă mai înota foarte aproape de cârma submarinului când Petre apăru cu un harpon foarte mare. Totodată adusese şi puşca lui George.

— Când va fi prins în harpon vă rog să-l împuşcaţi domnule George! strigă Petre tânărului său prieten.

Farrow se gândea mai mult la această apariţie neaşteptată a negrului. El îi ordonă lui Rindow să ia cu el doi matrozi şi să scotocească bine submarinul în cazul că s-ar mai afla un negru pe el de care ei să nu aibă cunoştinţă.

Petre îşi termină pregătirile în privinţa aruncării harponului şi acum aştepta un moment prielnic. Acesta se oferi îndată şi harponul pătrunse adânc în spatele acestui răpitor feroce al mărilor. Imediat cel de la cârmă îl făcu semn lui George că putea să tragă.

El trase rapid trei gloanţe. Rechinul se mai roti încoace şi încolo, bătu apa puternic cu coada. Apoi deveni liniştit, tot mai liniştit şi peste câteva minute plutea mort pe linia harponului fiind tras încet după submarin.

— Trebuie să spintec rechinul! strigă Petre.

— Dar asta n-o putem face pe punte, remarcă căpitanul.

— Voi trage puţin rechinul afară din apă, atât cât să-l spintec şi să văd dacă într-adevăr Gri-Gri-ul se află acolo după cum am bănuit.

George nu dori să fie martor la despicarea rechinului poate dintr-o anumită timiditate faţă de totetismul negrului aşa că preferă să se retragă în interiorul submarinului. El merse la doctorul Bertram care stătea aplecat asupra cărţilor sale şi îi povesti întâmplarea cu negrul care sărise în mare şi care luase cu el piatra şi pe care-l bănuia deja de mult ajuns la ţărm. Cam peste o oră se auziră ciocănituri la uşa cabinetului. La răspunsul doctorului uşa se deschise şi în ea apăru Petre ţinând în mână talismanul găsit în burta rechinului.

— Piatra nu mai trebuie să se piardă, spuse el. Acum o s-o duc în siguranţă şi o s-o închid în cabina mea.

— Vreţi să vedeţi dacă profeţia lui Maharero se va adeveri? întrebă doctorul.

George îi răspunse afirmativ.

— Eu aş fi fericit dacă piatra ar dispărea de pe aici! spuse Petre amărât. Am neplăcutul sentiment că ne va aduce multe nenorociri.

— Vreau numai să verific dacă profeţiile lui Maharero se îndeplinesc cu adevărat, remarcă George şi astfel discuţia se încheie.

IV
LA MARELE FLUVIU AL PEŞTILOR

GEORGE NU SE SIMŢI UŞURAT de-abia după ce depuse piatra în seiful secret al cabinei sale şi-şi vârî cheia în buzunar.

Cabina lui nu era atât de mare încât să nu-şi dea seama imediat, dacă l-ar fi pândit cu adevărat vreun om acolo.

Pe coridor îl întâlni pe tatăl său care-l întrebă imediat dacă a încuiat piatra preţioasă. Chiar Farrow însuşi era de părere că prezenţa unei pietre preţioase la bordul vasului său va fi sursa unor necazuri ce s-ar putea abate asupra-i.

George îl întrebă la rându-i cum a decurs percheziţia vasului.

— N-am găsit nici un negru la bord, deşi Kern a fost de părere că a văzut o umbră lunecând pe lângă el.

— Dacă Kern spune aşa, atunci e foarte posibil să avem un pasager clandestin la bord. Vasul nostru nu-i aşa de mare, încât să nu ne permită să-l descoperim în cele din urmă.

— O să-l căutăm mai târziu, George, mai întâi chiar în sala maşinilor. Acolo mi se pare locul cel mai nimerit unde s-ar putea ascunde un intrus. Dar hai acum să mâncăm!

Pe când spunea ultimele cuvinte şovăi o clipă. Îi era atât de familiar duduitul regulat al motorului încât orice disonanţă o sesiza imediat ce s-ar fi produs. Şi o iregularitate în bâzâitul motorului o înregistrase cu siguranţă. Da, se petrecea ceva în sala motoarelor Diesel, ce aducea cu zgomotele caracteristice rateurilor.

Apoi orice zgomot încetă şi motoarele se opriră cu totul din mersul

lor.

O luară repede la pas, tatăl şi fiul înspre sala maşinilor. Înaintea uşii se ciocniră chiar de inginerul Hagen care le strigă:

— Trebuie să fie ceva cu „aprinderea”. O să stabilesc imediat.

Marinarii care făceau de serviciu în sala maşinilor se precipitară şi ei; unul din ei strigă de-ndată ce-l văzu pe căpitan:

— Curele de transmisie sunt tăiate în mai multe locuri. Aici cu siguranţă că e mâna unui străin. Inginerului Hagen nu-i mai rămase nimic altceva de făcut decât să ateste ceea ce descoperise marinarul.

Arăta de parcă cineva ar fi făcut-o cu tot dinadinsul.

— O vreme ne putem folosi de electromotoare şi apoi sper că într-un sfert de oră, maximum douăzeci de minute să putem rezolva totul.

Submarinul se clătina acum ceva mai mult decât obişnuia în largul mării, ceea ce era un semn că se apropia de izvorul unui curent foarte puternic.

— O să navigăm o vreme ceva mai aproape de coastă, fu de părere Farrow. Dacă s-o fi strecurat cu adevărat vreun negru pe bord, nu va fi greu să-l debarcăm undeva neobservaţi pe rută. Grăbeşte lucrul cu oamenii, dragă Hagen ca să nu consumăm prea mult curent şi să nu obosim electromotoarele.

Căpitanul părăsi acum sala maşinilor. În timp ce Farrow o luă de-a dreptul înspre turn, George zăbovi puţin în pragul uşii şi-l rugă pe un marinar care-i era la îndemână să-i dea de ştire lui Petre ca să-şi ia doi oameni şi să coboare în sala maşinilor pentru a percheziţiona mai temeinic acest spaţiu.

Unul din maşinişti, care părăsi pentru puţină vreme sala pentru a aduce un cablu nou, auzi cuvintele lui George şi nu-i scapă, fireşte, motivul pentru care acesta voia ca Petre să mai cerceteze încă o dată locul. El i se adresă direct lui George:

— Dacă a fost cu adevărat cineva aici, atunci cu siguranţă şi-a luat demult tălpăşiţa. De-ndată ce am descoperit cauza ce a provocat oprirea motoarelor n-am avut ochi decât pentru asta. Se prea poate ca omul nostru să se fi strecurat de mult pe uşă, fără să prindem noi de veste.

— Păi şi noi am luat-o de-a dreptul aici, de îndată ce am sesizat iregularităţi în mersul motoarelor. Aşa că prin partea noastră n-ar fi putut scăpa, altfel l-am fi văzut cu siguranţă. Trebuie să se aţină deci pe undeva în direcţia magaziilor.

Mecanicul dispăru, repede cu cablul său, dar George se opri mai privind o dată, din pragul uşii, de-a lungul coridorului lung, apoi din nou în sala maşinilor.

Dacă un răufăcător se ascundea cu adevărat printre ţevi şi cabluri care mascau roţi şi elice, atunci acesta putea din nebăgare de seamă să producă nu numai mari stricăciuni, dar şi să se accidenteze el însuşi.

Da îndată ce va sosi Petre cu un alt camarad, George voia să-şi exprime dorinţa ca aceştia să caute cât mai amănunţit, atât în sala maşinilor cât şi în magazia unde e păstrează alimentele, conservele şi băuturile aşezate ordonat în diferite boxe. Petre aduse însă cinci oameni cu care intenţiona să cerceteze toate încăperile cât mai amănunţit.

Căpitanul Farrow cârmi vasul între timp cât mai aproape de coastă, oprind totodată şi electromotoarele.

Dox-ul se opri în cele din urmă.

Aproape o oră întreagă cercetară ei, împreună cu George şi Petre, sala maşinilor, târându-se peste tot, magazia de alimente, mutând sacii cu provizii de colo-colo şi-n cele din urmă şi alte încăperi ale submarinului unde s-ar fi putut piti un călător clandestin. Dar nimic! George renunţă în cele din urmă, după ce mulţumi pentru ajutor camarazilor. După atâta oboseală, simţea o formă grozavă, de aceea merse în sala de mese unde tatăl său tocmai se aşezase jos. George îi mărturisi tatălui său, că el şi camarazii nu găsiseră nimic de şi întorseseră cu fundul în sus tot submarinul.

— Nu-mi miroase bine deloc chestia asta. Un străin trebuie să se găsească neapărat la bord, pentru că nu-mi închipui cine ar fi putut tăia astfel cablurile. Un om de-ai noştri în nici un caz. În turnul nostru probabil c-a găsit o ascunzătoare minunată dacă a scăpat negăsit de la o căutare atât de minuţioasă. Trebuie să fim foarte vigilenţi. Probabil că s-a ascuns aici pentru a pune mâna pe piatră şi asta numai în toiul nopţii. Închide-ţi în noaptea asta, neapărat cabina pe dinăuntru George! Unui străin i-ar veni greu din punct de vedere tehnic să deschidă o uşă bine zăvorâtă fără a face zgomot, care i-ar fi fatal.

După masă tatăl şi fiul urcară în turn. Hagen, pe care îl întâlniră în drum, le raportă că musafirul nepoftit le pricinuise pagube mai mari decât se aştepta la prima vedere. Defectase efectiv chiar distribuitorul de energie. Prin urmare repararea daunelor va mai dura ceva.

Farrow hotărî de aceea să se mai ţină o vreme la gura „Fluviul peştelui” cu vasul său. Acei dintre camarazi care nu erau de serviciu se duseseră cu toţii la pescuit şi trebuie s-o spunem că râul „Fluviul peştelui” îşi merita cu prisosinţă renumele, pentru că într-un timp foarte scurt prinseră o mare cantitate de peşte încât să le ajungă pentru mai multe mese îmbelşugate.

Felurile de mâncare care se bazau în primul rând pe peşte erau pe placul tuturor la bord. George se uită o vreme la camarazii care pescuiau, apoi îi veni şi lui deodată cheful de pescuit şi se adresă tatălui său:

— Mă duc să-mi iau şi eu undiţa. Vreau să văd dacă am şi eu tot atât noroc azi ca şi camarazii.

George coborî, ajunse la cabina sa şi se îndreptă fără să bănuiască

nimic înspre dulăpiorul lui blindat în care pe lângă alte unelte îşi ţinea şi ustensilele de pescuit. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte lui George că în spaţiul acestui dulăpior, de altfel înţesat cu tot felul de lucruri s-ar fi putut ascunde şi un om. Dar de îndată ce deschise uşa dulăpiorului, o mogâldeaţă neagră sări cu îndemânarea unei feline de acolo.

Tânărul fu atât de surprins încât nu putu schiţa nici o mişcare. Într-o clipă negrul îl lovi si-l doborî la pământ.

Dar George nu-şi pierdu cunoştinţa. Căzuse numai în genunchi; se ridică în picioare şi-l atacă la rândul său pe agresor.

Acesta din urmă mai reuşi o lovitură pe care George o simţi dureros în regiunea rinichilor săi, apoi expedie el însuşi o directă de dreaptă în bărbia adversarului pe care-l scoase astfel pentru moment din luptă. Negrul se prăbuşi ameţit.

George se grăbi spre uşă pentru a-l striga pe Petre, întrucât în urma încăierării pe care o avusese se resimţea încă şi n-ar mai fi vrut să aibă nimic de-a face cu negrul în cazul că acesta şi-ar reveni în fire.. Nu dură decât puţin şi Petre şi fu în cadrul uşii. Fără o vorbă îi arătă lui Petre pe cel prăbuşit la pământ, pe care acesta îl legă fedeleş încă pe când negrul era fără cunoştinţă. Prima întrebare pe care i-o puse Petre prietenului său a fost:

— Te-a rănit serios, domnule George?

George negă dând din cap.

— Nu e grav Petre. Sunt puţin ameţit, întrucât am încasat şi eu câteva. Tipul e foarte îndemânatic. Hai să-l scoatem afară. Tata va hotărî el însuşi ce să facă cu el. Cel mai bine ar fi să-l lăsăm să plece în plata Domnului. Prea multe stricăciuni n-a făcut nici aşa. Ce să facem cu el aici? Haide! Să te ajut să-l cari!

Dar Petre nu avea nevoie de ajutor. Îşi aruncă pe umărul stâng trupul zvelt dar vânjos al tânărului negru şi păşi afară din cabină. Greutatea trupului pe care-l căra nu părea să fie resimţită de Petre aproape de loc.

Stârni oarecare rumoare apariţia celor doi cu încărcătura lor pe punte. George îi raportă în amănunţime tatălui său, tot ce se petrecuse, propunând în cele din urmă:

— Cel mai bine ar fi să-i dăm drumul. Ce spui tată? Mai întâi însă aş vrea să-i pun câteva întrebări în legătură cu tainele şi cu vraja aceea Gri-Gri.

— Nu poţi să-ţi iei gândul deloc de la vechiul talisman al căpeteniei negrilor, râse căpitanul. Aruncă talismanul! Cu asta îndepărtezi şi vraja. Chiar dacă-l arunci în mare va ajunge în posesia vechiului proprietar, cu condiţia ca prezicerea lui Maharero să se îndeplinească şi cum o credea el însuşi. Bine înţeles că-i vom da drumul pasagerului nostru clandestin. Interoghează-l mai întâi, dacă asta vrei! Încearcă,

deşi mă îndoiesc că vei afla ceva în legătură cu Gri-Gri.

Negrul îşi deschise ochii în cele din urmă, dar făcu o mutră foarte plouată de îndată ce-şi dădu seama că a fost legat fedeleş. Imediat ce observă că ochii oamenilor albi erau îndreptaţi spre el, plini de nerăbdare, parcă întrebători, trăsăturile sale se destinseră. Acum individul părea chiar calm şi dezinteresat.

George se adresă în engleză dar primi numai o ridicare din umeri din partea interlocutorului său, drept răspuns.

De asemenea doctorul Bertram căută să se înţeleagă cu el în mai multe dialecte pe care le cunoştea. Din nou, singurul răspuns pe care-l primi fu ridicările din umăr, deşi era sigur că cunoştea cel puţin unul din dialectele folosite de doctor. În cele din urmă acesta renunţă să mai încerce.

— Duceţi-l pe uscat, ordonă căpitanul, pe care începuse să-l plictisească povestea asta. Puneţi-l într-o barcă de aluminiu şi la mal cu el!

— Păi distanţa până la ţărm nu-i mare deloc. Ar putea s-o străbată şi înot. Nu văd prin preajmă rechini sau crocodili. Petre, taie-i legăturile şi zvârle-l peste bord!

Negrul deschise ochii cât cepele, de îndată ce Petre se aplecă cu cuţitul înspre el. Dar după ce Petre îi tăie legăturile, o expresie de uimire se zugrăvi pe chipul său. Petre îl conduse până la balustrada punţii şi-i făcu semn să sară în apă. Atunci negrul se întoarse înspre George şi îi zise într-o engleză stricată:

— Tânărul Masser mai bine aruncă talisman Gri-Gri, decât păstrează. Aduce numai nenoroc.

Apoi sări de îndată peste bord cu o săritură sprintenă care ar fi făcut cinste şi unei ştiuci.

Era un înotător deosebit şi-n mai puţin timp decât se crezuse ajunse la ţărm. Acolo după ce se scutură ca un căţel muiat de apă, se mai îndreptă odată spre submarin strigând:

— Masser aruncă Gri-Gri. Eu bine sfătuieşte! Apoi se îndreptă înspre primele tufişuri în dosul cărora dispăru apoi cu totul.

George deveni foarte serios. Se întoarse spre tatăl său spunându-i:

— Poate că-i voi urma sfatul. Sau să n-o fac? Piatra asta preţioasă este foarte valoroasă în primul rând prin vechimea ei. Dac-aş şti pe cineva care i-ar înapoia-o regelui Maharero, poate i-aş încredinţa-o.

În cele din urmă se primi raportul din sala maşinilor că totul era în regulă, reparaţiile fuseseră făcute şi că submarinul îşi putea continua drumul.

Căpitanul îşi exprimă mulţumirile sale şi se adresă „pescarilor”:

— Împachetarea camarazi. Luaţi-vă instrumentele şi să ne vedem de drum!

În curând puntea se goli de oameni. În turn, mai rămăseseră alături

de căpitan George şi Petre.

Căpitanul însuşi manevră din turn cârma şi dădu jos în sala maşinilor ordinul ca submarinul să pornească la început cu viteză scăzută.

Elicea se învârti propulsând valuri mici până la suprafaţa apei Dox-ul se puse în mişcare. Dar nu făcu câţiva metri că motoarele se opriră din nou. Pe jumătate mirat şi pe jumătate înfuriat Farrow se uită spre George şi Petre Uriaşul.

George strigă imediat:

— Aş putea paria că mai avem un alt negru la bord, poate chiar în sala maşinilor. Pot tată, să cobor ca să-l caut?

Aşteaptă puţin să mă interesez despre ce este vorba. Poate că-i urmarea vechii pane provocată de negrul debarcat.

De pereţii vasului se auzi ceva ca o ciocnitură.

— Ei, ce-a fost asta? întrebă George.

Petre privi peste parapet şi zise consternat:

— O săgeată! Putea să fi venit numai din tufişurile alea de colo! Cuvintele-i fură urmate de o ploaie de săgeţi.

— Devine neplăcut de-a binelea, constată căpitanul!

— Ce neruşinare de-a binelea, constată căpitanul.

— Repede din turn şi trage chepengul Petre. Vom folosi electromotoarele din nou, acum că motoarele Diesel ne fac din nou figura. Continuăm cursul actual spre sud! Cu aceste ultime vorbe căpitanul coborî primul scăriţa de fier care ducea în interiorul submarinului, urmat de George, care ar mai fi rămas cu plăcere acolo pentru a urmări ce se întâmplă. Îşi dădu seama că tatăl său avea dreptate, săgeţile erau prea multe şi cădeau prea aproape ciocnindu-se de pereţii submarinului.

În tufişuri trebuie să se fi adunat un număr impresionant de negri, altfel de unde atâtea săgeţi deodată?

Petre la rându-i după ce trase chepengul, coborî scările până în cabina de comandă, unde căpitanul tocmai dădea ordine prin porta-voce.

— Mare drăcovenie e acolo sus acum! Dar nu ne ajută cu nimic să ne plângem. Vezi numai dragă Hagen să se facă reparaţiile necesare, pentru a ne putea urni din loc cât mai repede. M-aş fi lăsat pe fund dac-aş şti că am adâncimea necesară. Bombardamentul de pe mal e atât de intens acum încât îmi vine s-o fac. Se întoarse apoi înspre George şi Petre continuând:

— Ţevile de transmisie a combustibilului în camera de injecţie sunt distruse. Hagen e de părere că numai o mână criminală ar fi putut face aşa ceva. Aici pe coastă sunt o grămadă de negri, care ar fi în stare să conducă camioane cu marfă. În concluzie se pricep puţin şi la motoare. În afară de asta mai sunt încă cabluri rupte şi tăiate. Chiar şi

cele care ţin de buna funcţionare a electromotoarelor.. Aşa că va trebui să facem încă o percheziţie amănunţită la bord, George. Neapărat trebuie să-l prindem pe individ! Dacă nu, ni se poate întâmpla pe parcurs oricând vreo nouă boacănă.

George care privea tocmai acum prin periscop zise:

— Cam vreo cincizeci de negri au apărut din tufişuri. Toţi au sărit în apă şi înoată înspre submarin.

— Cum să-i facem s-o ia la sănătoasa? întrebă Petre. Nici o grijă râse Farrow. Robinetele noastre special ne permit să aspirăm apa din tancurile de balast fără a folosi pompele. Chiar dacă până la fund nu-i cine ştie cât, o să las brusc Dox-ul să se scufunde. Să-i vezi atunci ce-o să mai înoate înspre ţărm, amicii noştri!

Căpitanul dădu ordine pentru a se duce la îndeplinire intenţia sa. În secundele următoare apa intra spumegând în tancurile de balast.

George care stătea din nou urmărind la periscop desfăşurarea evenimentelor strigă râzând la puţin timp după ce submarinul începu să se scufunde.

— Câţi negri au ajuns pe punte stau rezemându-se de balustradă. Probabil că nu ştiu încă încotro s-o ia. Acum se uită unii la alţii îngroziţi de moarte. Câţiva au sărit în apă. Îi urmează şi alţii. Sar ca broscoii unii după alţii. Puntea e cu desăvârşire goală acum.

— Se pare că adâncimea aici e tocmai potrivită contată Farrow cu satisfacţie.

— Ei, şi acum să cercetăm temeinic vasul, propuse George. De data asta promit să nu-mi scape nimic.

V
O LUPTĂ SCURTĂ

GEORGE ŞI PETRE PĂRĂSIRĂ SALA DE COMANDĂ. Pe coridorul lung care străbătea aproape întregul submarin George îi spuse lui Petre:

— Să-i convocăm pe toţi camarazii care nu sunt de serviciu aici şi să începem cercetarea sistematică a submarinului. La fiecare uşă vom instala o santinelă, ca nu cumva omul nostru să ne scape printre degete. Intru numai pentru a-mi pune uneltele de pescuit în cabina mea şi vin imediat.

Petre strigă cu glas de stentor după camarazii care nu erau de cart. George la rându-i nu-şi putu reţine un zâmbet. Doar nu era ca în acest răstimp un al doilea negru să se fi ascuns în dulapul său. Dar nimeni nu se mai ascunsese de data asta acolo. George îţi depuse instrumentele de pescuit ţi încuie dulapul. Dintr-o dată se simţi cuprins pe după gât de două braţe zdravene. Îşi dădu seama după strânsoare că avea de-a face, din nou, cu un adversar deosebit de

puternic.

Îşi încordă toate forţele pentru a se împotrivi strânsorii, dar nu-i reuşi. Disperat dădu cu pumnii în spate şi nimeri în braţele adversarului său care însă nu-l slăbiră. Nereuşind să se elibereze îşi duse mâinile la oblânc şi-şi scoase ambele pistoale. Nu reuşi însă să tragă vreun glonte că primi nişte lovituri atât de puternice peste braţe că-i căzură ambele arme din mâini.

Vru să cheme pe cineva în ajutor, dar parcă de i-ar fi ghicit gândurile, potrivnicul său îi astupă gura cu mâna. Iată că George avea acum de-a face cu un adversar care era pregătit pentru orice eventualitate. Acesta îl mai strânse încă o dată de gât, pentru a-i lua tot aerul, apoi îi eliberă gâtul şi începu să-l prelucreze sistematic cu lovituri de box, până ce-l luă aproape tot piuitul. Lui George nu-i mai rămase altceva de făcut decât să-l lovească peste fluierul piciorului din toate puterile, în mod normal, nu s-ar fi pretat la o astfel de luptă necavalerească. Negrul răspunse reacţiei lui George cu o nouă serie de lovituri bine ţintite, care-l ameţi şi mai mult. Îşi pierdu conştiinţa, lunecă la pământ şi nu mai ştiu nimic de el.

Mult nu dură această stare de inconştienţă. George se simţi ridicat în sus, auzi voci şi deschise ochii. Văzu vreo doi marinari care se aplecaseră asupra lui. Concomitent privirea lui George căzu pe trupul lui Petre care stătea prăbuşit chiar în uşa cabinei. Priveliştea care i se înfăţişa în faţa ochilor îl aduse repede în simţiri, starea-i de ameţeală dispăru ca prin farmec.

— Ce-i cu Petre? întrebă el repede.

— Nu ştim încă, veni răspunsul unuia din marinari.

— Am alergat cât am putut aici, auzind zgomotul, spuse acum cel de al doilea marinar.

Petre a intrat în cabină. În pragul uşii s-a ciocnit cu o matahală neagră. Ca vântul trecu siluetă asta pe lângă noi. Nu ne-am putut da seama deloc despre ce e vorba.

— Umbra a dispărut în direcţia sălii de comandă, afirmă acum al treilea marinar care se apropia.

— Intrând v-am văzut pe amândoi lungiţi aici şi-n rest nu mai ştim nimic, îşi întregi raportul primul marinar.

— Atunci spre sala de comandă! strigă George. Acolo este tatăl meu. Negrul dispune de puteri extraordinare.

Între timp Petre începu să se mişte. Lucru care-i provocă o mare uşurare lui George. Încă ameţit, uriaşul privi în jurul său cum din toate cabinele dădeau buzna camarazii pentru a se interesa de soarta lui. Printre ei se număra şi George, care încă se mai clătina şi care-i strigă acum prietenul său:

— Un negru se mai află pe vas, Petre! Revino-ţi repede şi hai în turn spre sala de comandă. În timp ce George se îndrepta în mare

grabă într-acolo uriaşul se ridică. Era încă ameţit şi trebui să se sprijine de canaturile uşii pentru a nu se prăbuşi din nou la pământ. Îşi reveni însă, cât de cât şi-o luă acum la goană, grăbit, după George.

În sala de comandă nu descoperiră nici picior de negru. Unde să se fi ascuns totuşi?

Căpitanul Farrow care examina tocmai suprafaţa mării prin periscop se întoarse când intrară ca o vijelie marinarii care-l precedară pe George, strigând:

— Ei drace! Dar ce s-a mai întâmplat?

George scrâşni răspunsul de agitat ce era.

— Din nou am fost atacat în cabina mea. Camarazii au apucat să vadă agresorul, care e un negru deosebit de puternic şi periculos, cum a mai apucat să dispară pe aici înspre sala de comandă.

— Ce-i drept am auzit trântindu-se o uşă, făcu Farrow îngândurat, dar nu i-am dat cuvenita atenţie, ocupat cum eram, de aia nici nu m-am întors. Trebuie s-o fi apucat înspre proră. După cum se vede, aici nu se ascunde nimeni!

Marinarii se împărţiră din nou pe grupe şi cercetarea reîncepu cu şi Mi multă asiduitate. George rămase lângă tatăl său.

— O să aştept aici până apare Petre, propuse el, adresându-se tatălui său, individul l-a pus jos şi pe Petre, îmi închipui că dispune de o forţă uriaşă. Dacă le scapă camarazilor care-l caută la proră, negreşit că se întoarce din nou aici.

Farrow nu putu decât să zâmbească de îngrijorarea citită pe chipul lui George. Se îndepărtă cu un pas doi de periscop şi-i zise:

— Ia uită-te şi tu! La mal trebuie să se fi adunat un adevărat consiliu de război al negrilor. Cu un submarin n-au mai avut ei de-a face până acuma, nu ştiu ce fel de vapor e ăsta de se poate scufunda pe moment în valuri, în timp ce ei stăteau pe punte. Pe George–l pufni râsul de-a binelea când îi văzu pe negri adunaţi la sfat.

— Prea mult curaj chiar că nu poţi citi pe mutrele lor acum. Bănuiesc că numai curiozitatea îi mai ţine deocamdată la mal. Dacă ne scufundăm dintr-o dată, o s-o ia din nou la fugă. Numai de ar termina odată Hagen reparaţia şi să vezi ce surpriză o să le mai coacem!

— Iată-l şi pe Petre, exclamă bucuros Farrow întorcându-se spre George.

— E nemaipomenit tipul, ce zici Petre, a reuşit să te culce şi pe tine la pământ, fu de părere copleşit George.

Petre se simţi puţin ruşinat şi răspunse oarecum ruşinat:

— Lovitură la stomac! Prin surprindere şi nepermisă. Dar lasă că i-o plătesc eu, cu vârf şi îndesat, numai să-i dau de urmă. Vii cu mine, domnule George?

— Aş rămâne mai degrabă aici, în sala de comandă, Petre. Asta în caz că individului îi trece prin minte să se mai întoarcă aici. Oricum

tata e singur aici. Petre dădu numai din cap pe când se întorcea să plece:

— Nu-i chiar atât de înalt, dar e foarte îndemânatic şi vânjos. Am apucat să-l văd înainte de a încasa lovitura în stomac.

— Să sperăm că-i ultimul negru care se mai ascunde la bord, remarcă căpitanul. Mă miră numai că nu l-au descoperit încă camarazii. Chiar aşa de multe ascunzători nu prea sunt pe Dox-ul nostru. Să nu fi fugit numai!

Petre se întoarse şi fu la rându-i de părere:

— Se prea poate domnule căpitan. În partea din spate a vasului nu cred că se poate să se fi ascuns nimeni. Nimeni pe care să nu-l fi găsit până acum. Camarazii noştri care cercetează culoarul principal nu se poate să-l fi scăpat.

— Dar tata a venit tocmai când s-a trântit o uşă, completă George. Poate că se aţine chiar în apropiere.

— Un întreg echipaj de submarin ar trebui să-i vină doar de hac negrului ăstuia, cât ar fi el de puternic, mormăi nemulţumit, ca pentru sine, căpitanul.

Petre mai făcu un pas în dreapta lui înspre sala care duce în sala ofiţerilor. Se opri însă pe loc, de îndată ce o voce înăbuşită îi răsuflă în urechi:

— Pe Wombu nu-l puteţi prinde Massers! Wombu duce acum pe Gri-Gri înapoi la Maharero. Gri-Gri a fost furat şi acuma numai prin furt, înapoi poate vine. Altfel pierdut vraja de la el.

— Ai auzit ce-a spus? se întoarse Farrow spre fiul său. Acum totul îmi apare clar.

— Dar unde s-a ascuns individul! strigă Petre, care li se alăturase între timp.

— Vocea se auzea foarte înăbuşit de parcă ar fi venit din unul din burlanele turnului, stabili căpitanul.

Rezolvarea problemei se produse în câteva secunde, timp în care urmările pentru submarin ar fi putut fi foarte neplăcute.

Dintr-o dată o cantitate imensă de apă se prăbuşi de-a lungul turnului. Petre răcni înfuriat:

— Veniţi încoace! Ticălosul a reuşit în ciuda presiunii apei să deschidă chepengul turnului şi acum ne inundă pe toţi.

Petre se repezi ca o furtună în sus pe scări. Dar presiunea maselor de apă care se revărsau de sus era aşa de puternică încât nici chiar uriaşul nu-i putea face faţă. Trebui, cu toată forţa de care dispunea, să se încleşteze de balustrade scăriţei pentru a nu fi smuls de apă.

Problema se punea dacă negrul ascuns la bord reuşise de asemenea să învingă presiunea şuvoaielor de apă. Presiunea aceasta devenise atât de mare încât se părea că nu-i va putea rezista nici o fiinţă omenească.

Se putea întâmpla ca însuţi negrul să fie târât până în sala de comandă unde apa ajunsese deja până la genunchi.

Căpitanul rămase însă calm ca întotdeauna. El însuşi nu putea întreprinde nimic pentru moment; trebuia să aştepte ca Petre să reuşească să închidă chepengul.

Farrow mai privi încă o dată prin periscop.

— Cum naiba vom scăpa mai pe urmă de toată apa asta? întrebă George îngrijorat.

— Nici o grijă băiete! Pompele o vor face în locul nostru şi încă repede.

Dar apa urca tot mai mult în sala de comandă. Deja începuse să curgă în şuvoi mărişor şi pe culoarul central. Marinarii încercară imediat să ferece uşile şi să astupe eventualele găuri pe unde apa ar fi putut pătrunde. Ar fi fost grav dacă apa ar fi pătruns şi-n cabine, în sala maşinilor şi în magazine.

Petre reuşi în cele din urmă să urce scările. Apa încă curgea din belşug în sala de comandă. Lui George îi trecu de genunchi. Apoi fluxul de apă scăzu treptat în intensitate pentru ca să se oprească cu totul, în cele din urmă.

Petre veni de-a buşilea pe scări în jos.

— S-a făcut! strigă el mulţumit, scuturându-se de apă şi trecându-şi mâna prin păr.

— Excelent Petre, ai făcut o treabă minunată aşa cum numai Petre Uriaşul ştia s-o facă, îl lăudă căpitanul, care strânse, cu putere, mâna udă a timonierului său.

— Acum repede ia-ţi schimburi uscate!

— Asta dacă dulapul meu de haine n-a intrat încă la apă, glumi râzând Petre. Dar individul nostru a reuşit să scape!

George privi la rându-i prin periscop.

— Iată că iese la suprafaţă, chiar acum, le strigă el tatălui său şi lui Petre. Uite-l cum înoată spre mal. Cât de repede şi ce tehnică demonstrează! Dar negrii de pe mal văd că se împrăştie acuma. Nici nu e de mirare după ce li s-a întâmplat.

Dar uite că se apropie un crocodile de negrul nostru, care e vrednic nevoie mare nu-i vorbă.

A luat piatra preţioasă în gură şi a prins în mâini cuţitul. Acum înoată direct spre crocodil, face un plonjon. Crocodilul bate din coadă cu furie, iar apa se înroşeşte. Se pare că negrul l-a rănit serios. Acum înoată mai departe, a ajuns deja la mal şi se urcă pe uscat. Trebuie că cunoaşte cum stau lucrurile cu submarinul pentru că acum văd că se întoarce şi ne face semn cu Gri-Gri-ul. Pare să ştie că-l urmărim prin periscop. Iată c-o rupe la fugă; dispare în desiş, de-acum e gata cu piatra talisman, am pierdut-o! George se îndepărtă de periscop.

— Fii bucuros c-ai scăpat de piatră, remarcă căpitanul.

— Se pare că acest Gri-Gri mi-ar fi adus numai ghinioane, se autoconsolă George. Din porta-voce se auzi un anunţ pe care-l monitoriză căpitanul Farrow.

— Totul e în ordine, dădu el răspunsul. Ne ridicăm în curând la suprafaţă. Farrow dădu ordinele cerute şi trecu din nou la periscop.

— Uite că negrii au ieşit din nou din desiş, remarcă el. Se pare că s-au speriat numai de negrul nostru care a ieşit atât de brusc din apă. Poate că-i atribuie chiar puteri supranaturale. Să vedem ce-or să mai facă acum când submarinul o să se ridice din apă chiar sub nasul lor! Ia uită-te mai departe George. Dar povesteşte-ne ce vezi!

George se apropie de periscop. Pompele începură să scoată apa, încetul cu încetul din tancurile de balast. Petre stătea deja pregătit pe scăriţa de fier care duce în turn, pentru a deschide chepengul de îndată ce submarinul s-ar fi ivit deasupra apei şi îi observa acum cu maximă atenţie pe negrii adunaţi pe mal.

Dintr-o dată o nelinişte vizibilă puse stăpânire pe ei, nelinişte care creştea din ce în ce. Începură să dialogheze între ei. Ca la o comandă, brusc, o rupseră la goană şi dispărură în desişul cel mai apropiat, cu salturi care de care mai caraghioase.

Asta se petrece chiar în momentul în care turnul vasului apăru deasupra valurilor şi Petre deschise chepengul.

Timonierul aruncă o privire deasupra suprafeţei lucioase a mării şi strigă în jos:

— Repede scufundarea! Distrugător dinspre nord!

Din nou chepengul se închise cu zgomot, pompele aspirară din nou apă în tancurile de balast la comanda lui Farrow. Vasul se scufundă într-o clipită. Prin periscop, căpitanul deosebi chiar la gura Fluviului Peştelui apariţia unui distrugător care arbora drapelul francez. Prin radiotelegraf primise după toate aparenţele aprobarea Uniunii Sud-Africane, de a căuta submarinul căpitanului Farrow tocmai în apele astea. Periscopul se ridica numai puţin deasupra suprafeţei lucioase-oglindă a apei, astfel că, fără a-l zări, vasul de război francez trecu duduind din toate motoarele pe alături.

— Va trebui să rămânem o bucată de timp aici în cazul că vasul francez face cale întoarsă, fu de părere Farrow.

— Se întunecă îndată, atunci ne va proteja şi întunericul, întări George.

Apa care a pătruns în vas a fost folosită acum cu folos de marinari cară spălară temeinic pereţii şi-n general părţile metalice şi de oţel al submarinului.

Farrow cercetase între timp, cu ajutorul periscopului, foarte amănunţit împrejurimile şi stabili că ceva mai departe, în faţa lor, se aflau câteva stânci masive ieşite din apă în vecinătatea cărora n-ar fi trebuit cu nici un chip să ajungă.

La masa de seară avură peşte pregătit în felurite chipuri, din ceea ce pescuiseră mai înainte. Bucătarul îşi dăduse osteneala să le pregătească ceva special şi chiar aşa fu încât mâncară cu o poftă pe măsură.

Vasul de război francez nu le mai dădu în continuare bătăi de cap.

După ce se lăsă întunericul, căpitanul dădu ordinul să se golească apa din tancurile de balast. De-abia se ridicase puntea deasupra valurilor, că George şi Petre şi dădură buzna prin chepeng urcând scăriţa care dădea în turn. Fiul căpitanului plimbă reflectorul în voie pe suprafaţa apei astfel încât vasul se mişca acum ca o balenă uriaşă în întunericul înconjurător. Plasamentul stâncilor periculoase Farrow şi-l întipărise bine în minte, astfel că îi fu uşor să le evite.

Departe înspre sud o undă de lumină mijea la orizont. În zona aceea ne caută încă francezii, râse George. Să sperăm că nu se vor plictisi între timp.

Farrow făcu mai întâi un ocol larg înspre est, apoi cârmi şi el înspre sud, atunci când luminile reflectoarelor distrugătorului nu se mai distingeau deloc.

Căpitanul îşi făcuse socoteala că dacă ar menţine viteza Dox-ului său la un anumit standard, în cursul zilei următoare ar fi ocolit capul Bunei Speranţe. Somnul lui George din noaptea care veni fu destul de agitat şi el mărturisi tatălui său că visase mereu piatra blestemată. Gri-Gri-ul răpit căpeteniei Maharero. Îşi încheie relatarea cu cuvintele:

— Mă simt foarte uşurat că nu mai posed piatra. Acum sunt sigur că mi-ar fi purtat ghinion.

Căpitanul şi doctorul dădură numai don cap cu înţelegere.

Dox-ul îşi urmă cursul stabilit. În curând camarazii fură confruntaţi cu noi întâmplări, din care una a fost descrisă în volumul urmator...

Aventurile submarinului Dox 197

Hans Warren

I.
STRIGĂT RADIOFONIC DE AJUTOR

FOARTE APROAPE ÎNAINTEA SUBMARINULUI a apărut deodată o insuliţă. Soarele tocmai răsărise de jumătate de oră. George se găsea cu tatăl său în turnul submersibilului şi examina prin puternicul lui binoclu ţărmul ce se întindea în faţă.

— Cu începere de acum, ne aflăm la faţa locului, a murmurat căpitanul. Dacă cineva ar putea să ne mai şi indice din care insulă a fost transmisă radiograma, atunci aş fi extreme de fericit. În orice caz, nu putem încă părăsi arhipelagul Andaman.

George a clătinat doar capul. În această privinţă el era hotărât, încă de când porniseră la drum din Calcutta, să-l convingă pe tatăl său s-o apuce înspre insulele Andamane.

Totul se întâmplase cu o seară înainte. Ca de obicei, radiofonistul, care urmărea ultimele ştiri transmise de cel mai apropiat post de radio englez, a auzit deodată o emisiune cu nişte ciudate semnale morse. Semnalele veneau de la un emiţător obişnuit, nu prea puternic. Nu era uniforme, ci dimpotrivă îşi schimbau des intensitatea, astfel că cu greu se putea înţelege mesajul lor.

Foarte bine pregătitul radiotelegrafist de pe submarine şi-a notat imediat textul, constatând la sfârşit că acesta era formulat în limba olandeză. Pe parcursul transmisiei şi-a însemnat pe o hârtiuţă următoarele cuvinte:

„Repede – în fiecare clipă – primejdie – Dawari – ajutor – viaţa mea – Andamane.”

George, care tocmai se găsea în cabina tatălui său, pe când a fost adusă vestea, a mirosit în asta o nouă aventură.

— Spui că această comunicare s-a transmis în timpul programului de ştiri în engleză? l-a întrebat el pe radiotelegrafist.

— Da, presupun că aceasta s-a făcut intenţionat. Este vorba de o cerere de ajutor, asta rezultă, fără nici un dubiu.

— Şi ai putea să ne spui câte ceva şi despre emiţător.

— Acesta trebuie să fie o mică instalaţie de telegrafie fără fir, alimentată de un dinam manual.

— Aşadar o staţie portativă ca cele folosite de armată.

— Se poate deduce de aici că este vorba de un fermier. George a studiat încă o dată comunicarea. Este foarte clar că e din Andamane. Omul care cere ajutor se găseşte pe o insulă din arhipelag. Cuvântul Dawari trebuie să fie un nume.

— Aşa bănuiesc şi eu, a spus căpitanul Farrow. Pare să fie al unui indian. În orice caz, vom da curs cererii de ajutor şi ne vom îndrepta de îndată într-acolo.

Căpitanul a poruncit imediat să se pornească pe direcţia vest. Submarinul a navigat în decursul întregii nopţi cu cea mai mare viteză şi a izbutit să ajungă în dimineaţa zilei următoare în preajma Andamanelor.

Deşi George era adâncit în gânduri, deodată o descoperire l-a adus la realitate. El a scos un strigăt:

— Tată, porunceşte să se oprească submarinul!

Căpitanul a dat imediat un ordin scurt să fie stopate maşinile şi cu o uşoară zguduitură submarinul a rămas nemişcat.

— Ce ai văzut George? a vrut el să ştie.

— Vezi locul acela unde desişul se lasă chiar până în mare, într-un mic golfuleţ?

Căpitanul şi-a dus binoclul la ochi.

— Da acum îl văd şi eu. Câteva ramuri ale unui boschet cu flori roşii sunt rupte.

— Este un indiciu că cineva a trecut printre ele, a exclamat George precipitat.

— Ceea ce ţie ţi se pare ceva de bănuit, nu?

— Da, mai ales că insuliţa lasă impresia că e nelocuită.

— Urma poate să fi fost lăsată şi de un animal.

— În acest caz trebuie să fi fost un animal foarte mare. Sper că n-ai să ai nimic împotrivă dacă aş da o raită până acolo, ca să arunc o privire?

Căpitanul Farrow l-a chemat printr-un gest cu mâna pe Petre, care se afla în afara turnului, pe puntea submarinului.

— Petre. Lasă pe apă o barcă de aluminiu. Şi întorcându-se spre fiul său, i-a spus: George, socot că nu-i nimic deosebit, dar să fii cu băgare de seamă.

Ochii lui George au sclipit:

— Se poate totuşi urmări de pe submarin dacă mă ameninţă vreun pericol. Cred că fiecare dintre noi trebuie să fie cu ochii în patru în cazul acesta, când un om are nevoie de ajutorul nostru.

— Ştiu că şi cel mai neînsemnat sprijin din partea noastră este important, George.

— Nu vreau decât să aflu dacă dincolo de locul acela suspect nu se ascunde vreo potecă.

Căpitanul a confirmat din cap.

— Să te reîntorci însă repede, chiar dacă s-ar găsi aşa ceva.

Între timp câţiva marinari au montat barca şi i-au dat drumul pe apă. George a intrat în ea şi a vâslit pe o distanţă de vreo cincisprezece metri până unde se întindea ţărmul. Mai întâi a ascult atent câteva minute după ce barca a alunecat pe plajă.

George a examinat cu încordare desişul şi imediat şi-a dat seama că prin acel loc trecuse un om, deoarece crengile erau cu totul strivite,

după ce acesta ieşise până la plajă şi se întoarse înapoi prin acelaşi loc.

Tânărul era convins că îndărătul tufişului exista o potecă.

Asta nu mai era curios deloc, aşa că s-a hotărât să debarce.

S-a ridicat şi a sărit pe la prora bărcii pe uscat.

S-a uitat iute înapoi spre camarazii săi, care nu-l scăpau din vedere de pe submarin. Apoi s-a întors şi şi-a văzut de drum.

Deodată foarte aproape de el, s-a arătat din tufiş capul imens al unui tigru.

George a rămas câteva secunde ca împietrit. Pentru moment nu putea întreprinde nimic deoarece fiara se găsea mult prea aproape. Printr-o săritură scurtă George s-a pus în gardă.

Din nefericire el nu se putea bizui pe un ajutor de pe bord, pentru că acoperea cu trupul său o parte din uriaşul corp al tigrului, aşa încât camarazii săi nu puteau ţinti cu siguranţă şi orice împuşcătură care nu l-ar fi nimerit mortal, ar fi fost cu certitudine o nenorocire pentru George. Asta se vedea limpede de pe submarin, de unde se urmărea întâmplarea de pe insulă cu răsuflarea tăiată.

George ştia că nu se poate aştepta la vreun ajutor câtă vreme tigrul stătea pe loc şi se uita ţintă la el. Tânărul îşi adunase întreaga energie în privire, ochii săi sfredeleau pur şi simplu fiara, într-o încercare disperată de a preîntâmpina un atac al acesteia.

Într-adevăr, se părea că privirea lui îl deruta pe tigru. Felina îşi întorcea capul încolo şi încoace, ca să scape de privirea dominatoare a lui George. Totuşi ochii verzui şi sclipitori ai tigrului l-au fixat din nou pe tânăr.

Dacă ar încerca să rişte, scoţându-şi pistolul?

De la această distanţă ar putea să ţintească unul din aceşti ochi, fără a greşi. George era sigur de împuşcătura sa şi de efectul pe care l-ar fi avut puternicul proiectil.

Încet, fără a-l întărâta pe tigru, a apucat cu mâna dreaptă patul pistolului. A pipăit centimetru cu centimetru până ce degetul atins trăgaciul. Dar, înainte ca George să poată trece la acţiune, undeva în desiş a răsunat un semnal ciudat. George a crezut în primul moment că acesta era scos de o pasăre, însă tonul avea ceva omenesc în el.

Acest strigăt a produs un efect curios asupra tigrului.

El a tresărit deodată, a devenit mai neliniştit şi a biciuit cu coada încolo şi încoace. Apoi ciudatul semnal a răsunat din nou. În aceeaşi clipă tigrul s-a retras ascultător, cu o mişcare mlădioasă. Asta s-a întâmplat atât de repede, încât George n-a mai apucat să scoată pistolul.

Tânărul a mai rămas vreo câteva secunde nemişcat pe locul său. Această păţanie era desigur foarte ciudată. Întrucât tigrul reacţionase la cele două chemări, rezultă că pe micuţa insulă trebuia să locuiască

un om, care domesticise felina. Poate chiar din această cauză fiara n-a întreprins imediat un atac.

Fiul căpitanului nu s-a mai gândit să pătrundă în desiş. Tot atât de bine cum acest ins misterios îl chemase la sine pe tigru, la fel putea să-l asmută împotriva unui intrus din ascunzişul său ferit, aşa că nu era cu putinţă o apărare.

George s-a urcat iute din nou în barcă şi s-a îndepărtat de ţărm cu o lovitură de vâslă. Se simţea cu mult mai uşurat pe când se întorcea cu ambarcaţiunea, apropiindu-se de submarin.

Când a ajuns pe punte, l-a întâmpinat tatăl său şi l-a apucat de mână.

— Ce bine e că te afli din nou aici George, am suportat nişte clipe îngrozitoare!

— Şi eu, tată, a recunoscut la rândul său George. Am fost cu totul luat prin surprindere.

— Noi n-am putut să te ajutăm pentru că ai acoperit în întregime cu corpul tău pe tigru. Cum s-a făcut că fiara a dispărut aşa de repede?

— Asta-i o ciudăţenie, a spus George. Tigrul trebuie să fie îmblânzit. El a reacţionat la un sunet venit din desiş.

— Scos de o voce omenească? a întrebat doctorul Bertram, aflat lângă căpitan.

— A răsunat ca ţipătul unei păsări, care mi s-a părut nu tocmai natural. Va trebui să examinăm asta mai îndeaproape.

Căpitanul a confirmat din cap.

— Ai dreptate, George, toate semnele arată că strigătul de ajutor al olandezului a venit din această insulă.

— Dacă sunteţi de acord, atunci propun ca deocamdată să nu mergem pe uscat, a fost de părere doctorul.

— De ce oare nu, vă temeţi de tigru? a întrebat George.

— Nu George, pe uscat este ceva mult mai important. Ai uitat de numele Dawari?

— Am înţeles, faceţi o legătură între tigru şi acest om.

— Este doar o bănuială. De bună seamă că pentru olandez primejdia va deveni şi mai mare, atunci când Dawari ne va vedea venind.

Căpitanul Farrow a clătinat din cap.

— Pentru mine chestiunea este mult mai neclară şi de neînţeles. Dacă presupunem că tigrul este cu adevărat domesticit, atunci trebuie ca acest Dawari să fie un indian, căci doar unui indian îi stă în putere să-l îmblânzească, aşa şi să lase fiara să umble liberă încolo şi încoace prin jungla de pe ţărm.

George l-a privit uimit pe tatăl său.

— Înţeleg la ce te referi. Şi eu am avut aceeaşi stranie impresie că tigrul şi stăpânul său se aţin la marginea insulei şi în acest caz e

posibil ca olandezul să se găsească în interior, sub această severă supraveghere.

— S-ar putea ca omul să fi suferit o lovitură din partea lui Dawari.

Doctorul Bertram l-a privit întrebător pe căpitanul Farrow.

— Dar dacă cumva suferă de mania persecuţiei?

— Asta o vei putea stabili totuşi dumneata, doctore.

— Orişicum ar fi, olandezul putea oare să transmită o radiogramă dacă este atât de strict supravegheat?

— Cererea de ajutor a pornit înainte de a fi existat vreo supraveghere.

— Fără îndoială că i-a fost cu neputinţă să părăsească insula şi nici să se mişte în libertate. Altfel nu-mi pot imagina cele ce s-au petrecut.

— Dragă George, tu ai uitat cu totul de tigru. Mie îmi este imposibil să cred că te poţi plimba pe o insulă unde hoinăreşte o asemenea fiară.

— Ce credeţi doctore Bertram?

— Realitatea este că noi nu ştim în ce situaţie se află omul.

— Totuşi, el trebuie să aibă un ajutor, singur nu şi-ar fi putut pune în funcţiune emiţătorul, a spus George cu convingere.

— Viitorul ne va arăta ce s-a petrecut aici, a încheiat căpitanul discuţia. Orişice calcul este nefolositor în această clipă.

Atunci de micul grup s-a apropiat Petre.

— Domnule căpitan, am zărit în desiş, drept la marginea golfuleţului, chipul unui indian. Indianul a fost imprudent şi a îndoit într-o parte o creangă mai mare. În locul rămas liber i-am putut vedea vreo câteva secunde faţa lui cafenie.

— Bine Petre, l-a lăudat bucuros căpitanul. Acum ştim ceva mai mult. Toate celelalte vor ieşi la iveală când îl vom găsi pe olandez. Este de sperat că aceasta se va întâmpla curând.

Căpitanul s-a urcat repede în turn şi a dat un ordin. Submarinul a pornit încet pe direcţia nord, îndepărtându-se astfel de insulă, încât indianul să-l poată vedea dispărând la orizont. Cu siguranţă că observatorul ascuns va voi să se convingă că aceşti străini de pe ciudata navă s-au cărat cu adevărat.

De îndată ce insula nu s-a mai zărit, timonierul Plundow, la ordinal căpitanului, a luat-o pe direcţia vest. În acelaşi timp a sporit considerabil viteza, aşa încât să sosească cât se poate de repede în alt loc de pe coasta insulei, înainte ca indianul cu tigrul lui să părăsească desişul.

După zece minute de navigaţie rapidă submarinul şi-a schimbat cursul spre sud. Nu a durat mult şi a ajuns din nou în apropierea insulei. Vasul se ţinea acum pe lângă coasta vestică.

Căpitanul cerceta ţărmul prin binoclu şi a descoperit un mic intrând care oferea o posibilitate bună de debarcare.

Ţărmul cădea aproape vertical. Era posibilă o apropiere nemijlocită de uscat. George a examinat atent desişul ce se întindea până lângă mare. Plaja avea o lăţime de numai patru metri. Nici un semn nu arăta că în partea aceea s-ar afla indianul.

II
POTECA CU SURPRIZE

GEORGE A AVUT UN SENTIMENT cu totul neplăcut atunci când a sărit pe ţărm şi s-a îndreptat spre desiş. Din fericire ţinea în mâna dreaptă pistolul gata pregătit de tragere, dacă pe neaşteptate tigrul ar fi ţâşnit din frunziş, deşi era foarte îndoielnic că l-ar putea ucide printr-o împuşcătură fulgerătoare.

Din câţiva paşi s-a aflat lângă zidul multicolor de verdeaţă şi i-a aşteptat pe camarazi. S-au apropiat şi căpitanul Farrow, doctorul Bertram şi cu Petre. Acesta din urmă a păşit imediat spre George şi i-a şoptit uşor:

— Face impresia că aici atmosfera este în ordine, domnule George. N-am putut descoperi nicăieri ceva care să dea de bănuit. Desigur, n-am adulmecat nici prezenţa tigrului.

Căpitanul şi doctorul porniră de-acum înainte. Îşi traseseră şi ei pistoalele şi erau pregătiţi să deschidă focul în orice clipă.

— Înainte! Vrem să nu pierdem deloc timpul, a fost de părere căpitanul. Dacă dăm de indian, s-ar putea să apese o primejdie asupra olandezului.

— Petre şi cu mine vom înainta în faţă, a spus George şi vom înlătura eventualele obstacole. Va fi necesar să vă acoperim cu armele noastre. În caz că apare tigrul, nu vom şovăi deloc să-l doborâm.

Cei doi au pornit hotărâţi să înfrunte necunoscutul. Pe cât a fost cu putinţă, au rupt fără zgomot crengile şi tulpinile ce le stăteau în cale, servindu-se de amândouă mâinile. De aceea situaţia lor devenea şi mai primejdioasă.

George a pătruns cel dintâi printre boscheţi. Ascuţitul său pumnal înlătura la repezeală şi pe tăcute fiecare obstacol. Petre, care îl urma de aproape avea mai puţin de lucru. Deodată George s-a pomenit în faţa unui mic luminiş. A rămas imediat pe loc şi a cercetat cu băgare de seamă terenul ce se întindea în faţă.

Luminişul avea un diametru de vreo douăzeci de metri şi o particularitate, care l-a prevenit pe aventurier să fie extreme de prudent. Solul era răscolit şi brazde mari de pământ zăceau ici şi colo.

Aceasta pentru că trebuie să fi fost executate de foarte puţin timp, deoarece printre grămezile de ţărână încă nu răsărise nici o plantă. În desişul din partea cealaltă, George a descoperit două făgaşe, care demonstrau clar că pe acolo treceau frecvent oameni. Se putea chiar

ca spre acest luminiş să vină o potecă, căci greaua muncă de săpare indica fără tăgadă că fusese depusă de un număr destul de mare de oameni.

— Ciudat! a exclamat încet doctorul, de ce să fi săpat cineva tocmai în acest loc? E posibil totuşi să nu fie vorba de o plantaţie? Este o treabă în întregime de neînţeles.

— Pare ca şi cum nişte oameni ar fi cercetat ceva, a spus George. Olandezul ar fi părăsit această insulă sălbatecă dacă n-ar exista o pricină întemeiată. Poate că el caută vreo comoară ascunsă. Asta ar fi foarte bună explicaţie.

Căpitanul Farrow l-a privit neîncrezător pe fiul său:

— Explicaţia ta mi se pare cam neverosimilă George. Totuşi, noi vom merge mai departe, ne aflăm pe o urmă bună. Dar să fim prudenţi. Cu cât ne vom apropia de dezlegarea enigmei, cu atât mai mare va fi primejdia pentru noi.

George a traversat încet luminişul. Nu supraveghea numai solul cu atenţie ci iscodea mereu în faţă spre cele două deschideri din tufişuri. Când s-a aflat la vreo câţiva metri de golul din stânga, a simţit deodată cum îi fuge pământul de sub picioare.

Tânărul s-a aruncat fulgerător înapoi. Însoţitorii săi au încremenit pe loc. El i-a înştiinţat în şoaptă despre descoperirea sa. În timp ce ai săi nu scăpau din ochi deschiderea din tufiş, el s-a lăsat în jos pe pământ şi l-a cercetat cu deamănuntul.

George a dat la o parte cu precauţie o brazdă şi-a ieşit la iveală o scândură, care părea să fie aşezată aici de vreo zi. Pe tânăr a pus stăpânirea sentimental unei primejdii. Această tăblie putea provoca o cădere. Sau poate era un fel de mină, care se declanşa prin apăsarea în jos a scândurii? În acest caz explozia putea surveni din secundă în secundă.

George s-a ridicat la iuţeală şi i-a tras puternic după sine pe tovarăşii săi. În acelaşi timp le-a împărtăşit temerile sale. S-au oprit cu toţii în dosul unui trunchi gros de copac. Căpitanul a chibzuit o clipă:

— De fapt, asta nu-mi dă de gândit, a spus el. O mină cu declanşare la un moment dat nu este ceva atât de simplu. Acest olandez nu are mijloace pentru aşa ceva. Totuşi noi vom mai aştepta din precauţie încă vreo câteva minute şi apoi vom examina cu de-amănuntul scândura. Poate că serveşte pentru cu totul alte scopuri.

Aventurierii au aşteptat vreo cinci minute în cea mai mare încordare. Nu s-a întâmplat nimic şi George şi-a dat seama că bănuiala sa era în întregime greşită. După ce tatăl său a dat aprobarea din cap la privirea întrebătoare, tânărul a pornit înainte şi a cercetat minuţios scândura suspectă.

A putut s-o ridice cu uşurinţă. Dedesubtul scândurii era prins un dispozitiv simplu, improvizat. Un arc ţinea scândura la o distanţă mică

de trei cabluri, din care unul era înfăşurat într-o bandă izolantă şi intra în pământ. Acesta era apropiat de un contact, care prin apăsarea în jos a scândurii de deasupra se împreuna cu cablul. Celelalte două fire metalice se prelungeau pe deasupra solului înspre est.

— Trebuie să fie contactul unui dispozitiv de alarmă, a strigat George. Olandezul ştie acum că în acest desiş au pătruns dinspre vest nişte străini. Cu siguranţă că ne aflăm în apropierea bârlogului său.

— Dacă nu cumva semnalul nu l-a prevenit pe Dawari, a obiectat căpitanul. În orice caz trebuie să pătrundem mai departe, cu prudenţă. Cu atât mai mult cu cât indianul poate să ne hărţuiască cu tigrul său. Aşadar înainte, însă cu băgare de seamă!

George a examinat cele două intrânduri din tufiş, aflate doar la trei metri unul de altul. Îndărătul lor se putea descoperi vreo potecă, care să ducă înspre est. Dar de ce existau două cărări s-a întrebat George, să aibă oare aceasta vreo cauză cu totul aparte? Desigur că există un drum pentru inducerea în eroare şi probabil prevăzut cu o capcană.

Tânărul s-a întors la camarazii săi:

— M-am gândit pe care potecă trebuie s-o apucăm. Cea din dreapta pare să fie folosită, totuşi olandezul este îndeajuns de inteligent ca să se pună la adăpost prin vreo ciudăţenie. M-am oprit la poteca din stânga, tocmai pentru că face impresia că-i mai periculoasă, dar poate că ea ne va călăuzi mai degrabă spre ţinta noastră. Pornesc înainte s-o luăm spre stânga.

— Asta-i şi opinia mea, a confirmat căpitanul Farrow. Trebuie să fim atenţi la orice cursă. O apucăm deci la stânga.

Din doi paşi George a pătruns în golul din desiş şi a călcat pe cărăruia îngustă. Înainta foarte încet, oprindu-se încordat la orice i se părea ciudat. Devenea tot mai bănuitor pe măsură ce înainta, fără ca totuşi să se ivească ceva. Lui George i se părea de necrezut că olandezul să nu fi asigurat în mod eficient această potecă.

De aceea devenea tot mai şovăielnic.

— Ce s-a întâmplat George? L-a întrebat tatăl său, ai descoperit ceva deosebit?

— Absolut nimic şi tocmai asta mă miră. Nu pot să-mi explic de ce drumul nostru nu are nici un obstacol.

— Poate vom afla mai mult despre asta pe măsură ce înaintam.

— Pentru ce atunci au fost puse cele două contacte la începutul potecii? Asta nu-i deloc o glumă tată.

— În schimb poate fi o dovadă că olandezul suferă cu adevărat de mania persecuţiei.

— Cu toate acestea, el şi-a montat pe această cale o instalaţie de asigurare. Totul este aşa de misterios, aşa de confuz, vreau ca…

George nu şi-a dus până la capăt vorba, deoarece pe neaşteptate a răsunat un şuier puternic pe ambele laturi ale cărării. George şi-a dat

imediat seama că acest şuierat ascunde o moarte îngrozitoare.

— Repede înapoi, a răcnit el cu energie.

Însoţitorii săi auziră şi ei sunetul sinistru şi au înţeles primejdia. Din două salturi fost îndărăt la un loc mai sigur pe cărare. În aceeaşi clipă din tufiş au alunecat pe potecă nişte corpuri negricioase. George a numărat în mare grabă că erau cel puţin o duzină. Apoi hidoasele corpuri s-au ridicat până la o jumătate de metru şi chiar şi mai sus şi s-au legănat încolo şi încoace.

Erau cobre, şerpi foarte periculoşi şi înspăimântători. Tânărul a apucat cu dreapta pistolul şi l-a ridicat, dar a lăsat imediat arma în jos. Nu părea să fie cazul de tras deoarece prin aceasta indianul intenţiona doar să-şi dovedească prezenţa. Primejdia trebuia îndepărtată printr-o altă metodă?

În vreme ce George chibzuia cum putea să procedeze cu cobrele, s-a apropiat de el Petre. Credinciosul uriaş a înţeles imediat cu exactitate situaţia şi a rupt două crengi de grosimea unui deget şi lungi de vreun metru, a îndepărtat crengile mai subţiri şi frunzele, obţinând nişte nuiele elastice, arme bune împotriva şerpilor. Petre i-a oferit un băţ tânărului.

— Ia-l, cu astea putem cel mai bine pune pe fugă acest cuibar.

Apariţia lui Petre părea să fi înfuriat şi mai mult cobrele. În aceeaşi clipă, una din reptile s-a aruncat înainte. Concomitent George şi cu Petre au început să lovească. Ei au croit cobrele cu putere, zdrobindu-le şira spinării şi făcându-le bucăţi. În câteva secunde au fost ucişi opt şerpi. Cei rămaşi şi-au pierdut repede curajul şi s-au refugiat înapoi în desiş. George s-a îndreptat, răsuflând uşurat.

— Cred că, într-adevăr, şerpii n-au fost dresaţi de om şi-a dat el cu părerea râzând şi mai cred că olandezul cunoaşte că în acest loc al potecii există foarte multe reptile, acesta este deci cel dintâi caz. Sunt pe deplin mulţumit că în sfârşit s-a petrecut ceva.

George ştia că şi camarazii săi gândeau la fel.

Era de aşteptat ca semnalul de alarmă să-l fi determinat, pe olandez sau pe Dawari să treacă la fapte, ce putea stârni de obicei un dispozitiv de alarmă într-o minte de om?

III
UN NOU ALIAT

DECI CEI PATRU AVENTURIERI au pornit mai departe. Petre se afla din nou în urmă. Trecuseră minute şi deodată doctorul a auzit în spatele său un horcăit înfundat.

S-a întors rapid.

De gâtul lui Petre atârna un laţ din fibră de cocos. Uriaşul era tras cu o forţă înspăimântătoare în spre tufiş. Doctorul Bertram şi-a scos

pumnalul, s-a repezit înainte şi a tăiat la iuţeală frânghia chiar pe lângă ceafa lui Petre.

Uriaşul s-a aruncat înainte şi-a smuls cu mâna stânga funia de la grumaz şi s-a repezit spre desiş. Însă căpitanul l-a oprit printr-o chemare scurtă.

— N-are nici un rost, Petre, te vâri într-o primejdie nefolositoare. În această învălmăşeală n-o să-l prinzi pe făptuitor. Vei deveni doar victima unui nou atac perfid.

Petre a scrâşnit din dinţi. L-a ascultat doar de nevoie de astă dată pe căpitan. Acesta s-a întors înspre George:

— De-acum înainte putem să ne folosim fără ezitare de arme, în caz că se va produce încă o dată un atac. Ştim că s-a aflat de-acum despre noi. George, să fi deosebit de prudent. Chiar şi tu Petre!

— Trebuie să existe pe aici vreo trei inşi şi-a dat cu părerea Petre cu vocea răguşită şi mi-e teamă că vom fi din nou atacaţi.

De-abia a rostit Petre aceste cuvinte, că dintr-un tufiş, chiar de lângă el, a trosnit o creangă. S-a ghemuit fulgerător, cu prezenţă de spirit. Aceasta i-a fost salvarea. Chiar pe deasupra lui a zburat o lance, pierzându-se cu zgomot în tufişul din cealaltă parte a potecii. Arma trebuie să fi fost aruncată cu o forţă enormă.

Acum uriaşul a fost lăsat în voie şi nu l-a mai reţinut nimeni. Dintr-un salt el a ajuns înăuntru tufişului. Imediat după aceea s-a stârnit acolo o forfoteală zgomotoasă. Petre lăsa impresia că se încăierase cu un adversar.

Rapid a sărit şi George în desiş ca să-l ajute. S-a pomenit între două siluete şi în primul moment a avut senzaţia că era apucat de un taifun. A primit şi el câteva lovituri zdravene, încât a văzut negru în faţa ochilor.

Apoi s-a lăsat deodată liniştea, a răsunat un geamăt puternic, iar George, prăbuşit la pământ şi-a revenit şi s-a ridicat.

— Domnule George dar dumneavoastră ce căutaţi aici? a întrebat Petre îngrijorat. Eu terminasem deja cu acest individ chiar dacă dispunea de o forţă imensă. Puteaţi fi pe punctul de a suferi un mare necaz.

George mai era încă foarte buimăcit.

— Am primit nişte pumni puternici, Petre. Ajută-mă să ies din tufiş.

Petre s-a repezit îngrijorat spre fiul căpitanului şi l-a adus la tatăl său. Apoi s-a întors în tufiş şi a târât în potecă un corp mare şi întunecat, la vederea căruia doctorul a exclamat:

— Dumnezeule, acesta-i un negru adevărat, cum a ajuns totuşi până aici? Acum chiar că pot să-mi explic aruncarea aceea de lance.

Chiar şi căpitanul a început să facă ochii mari:

— La naiba, acesta-i un flăcău gigantic. Tot respectul Petre, trebuie să nu-ţi fi fost uşor ca să-l birui. Probabil că eu n-aş fi reuşit.

— Fără intervenţia domnului George poate că n-aş fi izbutit aşa de repede, a răspuns Petre la lauda ce i-a fost adresată. Domnul George a abătut câteva izbituri ale negrului şi prin asta am avut prilejul să-i aplic lovitura hotărâtoare.

El s-a aplecat asupra negrului şi i-a legat mâinile.

— Ce se poate deduce din toate astea? a întrebat George, care îşi revenise oarecum. Un olandez, un indian cu un tigru şi un negru. Treaba e din ce în ce mai încurcată, cine luptă acum şi împotriva cui?

Colosul negru era prins şi pus la punct. Însă de-acum îşi deschide larg ochii şi îşi încordă puternicii săi muşchi ai braţelor. Chipul lui urât i se schimonosea de mâhnire. Tentativa de a se elibera de legături a făcut ca sfoara subţire ce-l lega să-i cresteze încheietura mâinilor. A încercat din nou să scape, însă, iarăşi în zadar. Atunci a privit furios la oamenii din faţa sa.

— Pentru ce ne-ai atacat? l-a întrebat căpitanul cu severitate.

Acesta s-a folosit de un jargon englezesc, pe care probabil că negrul îl înţelegea şi chiar putea să-i vorbească. A primit răspunsul în frânturi de cuvinte în engleză:

— Trebuie să apăr maser al meu Masser bun cu Mbenga. Masser teme de oameni răi.

— Aha, tu ne crezi oameni ticăloşi şi ai vrut să-l aperi de noi pe stăpânul tău, bravo ţie. Dar chiar noi înşine am venit în ajutorul stăpânului tău, el ne-a chemat. De ce a trebuit să întorci lucrurile pe dos?

Mbenga aşa cum el însuşi se numise, l-a privit uimit pe căpitanul Farrow şi apoi a dat cu râvnă din cap.

— Stăpânul tău nu se teme cumva de un om oacheş, care are un Simba îmblânzit şi vărgat?

Căpitanul Farrow avea în vedere faptul că negrul nu cunoştea cuvântul „tigru” şi a folosit de aceea denumirea de „leu vărgat” Mbenga a dat şi mai energic din cap şi a strigat:

— Da, maser, de el frică, în cheamă Dawari.

— În sfârşit ne-am lămurit, a spus George. De ce nu-l păzeşti pe stăpân de acest Dawari.

— Teamă mie de el, a replicat negrul sperios, el are privirea rea. Şi Masser tot aşa spus.

Doctorul a clătinat semnificativ din cap şi şi-a exprimat părerea; indianul are o privire hipnotică, care îi inspiră o frică puternică sărmanului negru.

— Am putea risca să-l eliberăm pe Mbenga de legături? a întrebat George.

Tatăl său a aprobat din cap.

— Eu m-am şi gândit deja. Dar vom fi cu ochii pe el. Dacă va încerca încă vreun atac perfid va căpăta pentru asta răsplata cuvenită.

Petre dezleagă-i frânghiile. Şi întorcându-se spre Mbenga a spus: Tu te vei ţine pe lângă noi şi ne vei călăuzi la stăpânul tău. Vrem să-l ajutăm împotriva lui Dawari. Dar să nu încerci nici o trădare pentru că te vom împuşca imediat dacă cei face o singură mişcare suspectă.

Negrul l-a privit cu naivitate şi l-a încredinţat că nu mai vrea să încerce nici un atac perfid. După ce Petre i-a înlăturat sforile, el s-a ridicat şi-a frecat încheieturile mâinilor şi a spus deodată.

— Masser, eu aduce suliţă, fără suliţă eu doar jumătate om.

Înainte ca cei doi de alături să-l poată împiedeca, corpul său mlădios şi impresionant a dispărut în desiş.

— Nu m-am gândit la asta, a exclamat căpitanul necăjit. Am avut încredere în el.

Căpitanul a vrut să mai continue vorba, dar a rămas pe de-a întregul uimit când l-a văzut pe Mbenga alunecând tăcut din tufişuri, cu uriaşa lui lance în mână. Însă faţa negrului devenise cenuşie. Privirea îi rătăcea îngrijorată în jur.

— Masser, a murmurat el, Mbenga văzut Dawari cu al lui Simba vărgat. Era în tufiş.

— Atunci, imediat mai departe, a poruncit încet căpitanul. El se afla în desiş şi nu ne va putea întrece cu nici un pas, ca să ne oprească pe undeva. Mbenga, tu totuşi ne-ai urmărit pe aici şi prin urmare ai trecut în lungul acestei căi. Există cumva pentru noi vreo primejdie dacă vom porni mai departe? Este aşezată vreo cursă?

— Nu, masser, pe potecă defel capcană. Masser trecut pe lângă şerpii, numai că Mbenga era atunci ascuns. Pe mine trimis încoace când clopot sunat tare.

— Spre stăpânul tău mai duce şi alt drum? a întrebat căpitanul Farrow grăbit. Atunci e bine, a spus el când Mbenga a confirmat. În acest caz vom folosi cealaltă cale. Şi-apoi ne vom afla la o distanţă mai mare faţă de Dawari şi tigrul său. Repede prin tufişuri, dar foarte încet.

Oamenii s-au furişat repede în desiş. Mbenga se strecura în faţă. Îl urmau îndeaproape pe George şi tatăl său. Petre, care încheia din nou mica coloană, alunecă şi el în tăcere cu ceilalţi prin hăţiş.

Desişul era lat doar de vreo trei metri şi după vreo două minute aventurierii s-au aflat pe cealaltă potecă, păşind pe solul solid şi mai lat al acesteia. Şi acum Mbenga preluase conducerea. Îşi ridicase lancea gata de aruncare şi iscodea îngrijorat în jur.

Negrul bătea recordul de repeziciune. George era preocupat în timpul mersului de ciudatele întâmplări ce aveau loc pe această insulă. Cum să se teamă un olandez de un indian şi de ce a cerut să-i vină în ajutor din altă parte şi nu i-a dat credinciosului său negru însărcinarea de a-l nimici pe Dawari?

George a fost scos brusc din gândurile sale. Mbenga s-a oprit pe

neaşteptate şi şi-a smucit braţul în sus cu greaua lui lance. Dar nu şi-a aruncat arma, ci dimpotrivă, a început să tremure cu violenţă. Tânărul a privit în faţă pe lângă uriaşul negru. Chiar şi el se simţea încremenit, însă mai mult de uimire decât de spaimă.

La vreo patru metri înainte lui Mbenga era tupilat tigrul şi în spatele animalului se afla un indian înalt şi zvelt cu un antereu alb şi turban. Ochii îi străluceau sinistru, îndreptaţi insistent asupra lui Mbenga. George nu se mai mira că uriaşul dârdâia atât, văzând ochii indianului, care răspândeau o uriaşă energie neobişnuită, în puterea căreia orice fire slabă de înger.

George şi-a tras încet pistolul de la şold şi cu pumnul stâng l-a izbit pe Mbenga între coaste, şoptindu-i hotărât la ureche:

— Aruncă-ţi lancea, dacă tigrul va voi să sară.

Tânărul a ochit calm ochiul stâng al tigrului dar mai înainte de a apuca să descarce arma, a izbucnit un strigăt scurt şi imensa fiară s-a aruncat fulgerător în tufişul de alături.

George s-a uitat scârbit la indian. Acesta a părut deodată că se mistuie, că-şi dă sufletul. Tânărul biruise cu succes măiestria hipnotică a lui Dawari. Cu toate acestea, a rămas uimit cu pistolul în mână, când şi-a dat seama că indianul dispăruse ca prin farmec.

— Masser, el este diavolul rău, a murmurat temător Mbenga, el omoară.

— Este o prostie, a strigat George mânios, acesta nu-i un demon, ci un scamator oarecare, altceva nimic. Noi l-am şi potolit de-acum şi sigur că vrăjitoria lui nu-i va fi de nici un folos. Să-i dăm drumul Mbenga, n-avem voie să pierdem timpul.

George i-a dat negrului o lovitură amicală şi acesta s-a pus în mişcare. Cu toate acestea, Mbenga mergea destul de încet. Tânărul îl zorea, dar apoi a preluat el însuşi conducerea. Păşea hotărât mereu mai departe. Totuşi nu era destul de prevăzător, aşa cum era situaţia. Poteca făcea o cotitură cam bruscă, spre care George se îndrepta curajos, deşi aceasta reprezenta o posibilă ameninţare. Deodată tânărul şi-a scos pistolul şi s-a aruncat îndărăt cu toată forţa. L-au trecut fiorii când s-a pomenit cu tigrul dinaintea sa. Aproape în aceeaşi clipă George a slobozit o împuşcătură şi bestia a început să ragă turbată şi să scurme pământul cu puternicele sale gheare.

George a tras încă o dată, dar a făcut-o în mod mecanic. Se aştepta să vadă sfârşitul inevitabil al tigrului, dar acesta părea să-şi revină şi să se arunce asupra sa. Atunci, aproape de el, a simţit o zguduitură şi a răsunat un răcnet neclar şi înspăimântător, apoi pe lângă capul lui George a zburat ceva scânteietor. Mugetul sălbăticiunii s-a oprit printr-un horcăit şi impunătorul său trup s-a răsturnat pe aproape, după care s-a rostogolit pe cărarea îngustă. Tânărul văzu acum că în gâtlejul fiarei era înfiptă adânc suliţa lui Mbenga.

Tigrul a încercat convulsiv să se pună iarăşi pe picioare şi era de temut că va rupe coada lăncii. George a înălţat încă o dată pistolul, a ochit scurt şi a tras de două ori. Acum gloanţele au nimerit cum trebuie. Corpul felinei s-a întins pe pământ, labele i s-au mişcat şovăielnic şi convulsiv, apoi şi-a dat sfârşitul.

— Mbenga îţi mulţumesc, tu mi-ai salvat viaţa, a strigat George, fără să se întoarcă înspre el.

Cu siguranţă că indianul se găsea încă prin apropiere. Totuşi George n-a putut nicidecum să-l descopere. Ce uram să se mai întâmple?

— Masser repede, l-a zorit Mbenga. Dawari vrea omoare pe masser al meu Abia şi-a rostit negrul avertismentul că George s-a şi grăbit să pornească. Camarazii săi îl urmau din spate, foarte îndeaproape.

IV
PE URMELE LUI JAAP

— GEORGE, FII PREVĂZĂTOR, i-a strigat din urmă tatăl său, avem de-a face cu un adversar deosebit de periculos.

— Fără doar şi poate voi ţine seama de asta, tată.

George a dat năvală înainte pe cărarea ce lua sfârşit. Înaintea tuturor se întindea un luminiş larg. La marginea lui sudică se aflau câteva cabane răsfirate ca nişte solzi. Nu se vedea nimeni, iar la liziera junglei părea să nu fie nici un semn de viaţă. În partea dinspre nord se afla un bungalow curăţel.

George a examinat insistent luminişul. Liniştea era sinistră. Unde erau lucrătorii care locuiau în aceste sălaşe, unde era olandezul şi unde, înainte de toate, Dawari?

— Va trebui mai întâi să cercetăm bungalow a spus căpitanul. Este posibil ca Dawari să se găsească în el.

George n-a pierdut prea mult timp şi a pornit spre bungalow. Din patru, cinci sărituri mari el a ajuns la clădire şi s-a avântat înainte pe scară.

Tânărul i-a aşteptat şi pe ceilalţi şi au pătruns împreună înăuntru. Au scotocit toate încăperile cu cea mai mare precauţie, dar n-au găsit nici pe olandez şi nici urmă de Dawari. Apoi au revenit pe verandă. George s-a întors înspre negru:

— Unde era stăpânul tău când a sunat alarma?

— Masser stat aici la masă şi Mbenga a arătat spre o măsuţă lângă care zăcea un scaun răsturnat.

— Mă aflu cu adevărat în faţa unei enigme, a spus căpitanul. De ce au părăsit toţi oamenii bungalow, din ce cauză nu se află nici un lucrător prin apropiere?

— Pot înţelege din ce pricină nu se mai găseşte aici olandezul, a

răspuns George. Însă altceva îmi este inexplicabil.

Aventurierii au ocolit încet bungalowul. În iarba ce acoperea până mai încolo spaţiul din jur trebuia să fie urme, care neapărat ar fi bătut la ochi. Peste puţin, George a găsit o dâră, care l-a făcut să scoată un strigăt. Urma era foarte proaspătă şi se întindea până la desişul dinspre vest, de dinapoia bungalowului. Se vedea desluşit că aceştia erau paşi omeneşti.

Pe lângă urmele de picior apăreau însă şi prin amprente rotunde şi adânci. Acestea proveneau de la labele unui tigru.

George i-a făcut un semn cu mâna lui Petre ca să se apropie şi să examineze şi el urmele.

— Totuşi asta nu-i cu putinţă, a izbucnit el. Omul şi cu tigrul au venit încoace din desiş concomitent. Cum a fost posibil asta, când tigrul zace mort pe potecă?

Căpitanul Farrow şi cu doctorul Bertram s-au apropiat şi ei. Au făcut la rândul lor ochii mari. Căpitanul s-a răsucit spre Mbenga.

— Dawari are doi Simba vărgaţi?

— Nu cunosc Masser. Dawari locuieşte acolo cu Simba. El a arătat spre o colibă mică pe jumătate ascunsă la marginea luminişului. George s-a îndreptat imediat înspre ea. Aceasta avea doar o mică şi foarte simplă odaie. În peretele din spate George a descoperit o uşă îngustă şi scundă. A deschis-o cu prudenţă şi şi-a înălţat rapid pistolul căci din încăperea întunecoasă din spatele uşii l-a izbit un miros pătrunzător de felină.

Tânărul a scos cu mâna stângă lampa de buzunar şi a aprins-o. Odaia slujea de adăpost pentru tigru, dar acum era goală. Însă pe nisipul moale de pe jos. George a găsit ceva foarte important. Studiind urma labelor de tigru, a descoperit că aici sălăşluiau de fapt vreo două fiare.

— Iată unde este rezolvarea enigmei, a strigat George. Dawari posedă doi tigri. Se poate deduce bine după urmele diferite lăsate. Cu unul din ei indianul s-a opus împotriva noastră şi cu celălalt s-a decis să plece ca să-l ucidă pe olandez. Acum este complicat. Să sperăm că vom ajunge cât timp olandezul este încă în viaţă, tăinuit pe undeva.

Au părăsit cu toţii la iuţeală coliba şi s-au luat după o urmă care i-a condus înspre partea răsăriteană a luminişului. Dawari şi tigrul său trecuseră pe aici. Când George a ajuns în desiş, a devenit imediat foarte atent. El a dat peste o potecuţă îngustă, ce făcea nenumărate cotituri înspre sud-est, în interiorul junglei. George se oprea câteva secunde la fiecare cotitură, de teama unui atac din partea lui Dawari, sau al tigrului acestuia. De aceea, aventurierii înaintau foarte încet şi asta îi făcea destul de nerăbdători. După vreo jumătate de oră în faţa li s-a arătat un nou luminiş. Era pustiu, însă târnăcoapele şi hârleţele care răscoliseră şi pe aici pământul, zăcea pe jos, părăsite nu de mult.

Muncitorii trebuie să fi părăsit în mare grabă locul.

— Totul a depins de Dawari, a reflectat George. Există două posibilităţi, ori le-a fost teamă de hipnotismul lui şi de tigru, ori fac parte dintr-o castă indiană inferioară, pe care ei a ştiut să pună stăpânire.

— În acest caz mi-a devenit şi mai clară relaţia dintre olandez şi Dawari, a spus doctorul. Nu-i de mirare că au ajuns să devină duşmani pe această insulă.

— Săparea luminişului dă de presupus că cei doi se străduiesc să găsească vreun lucru oarecare. Şi George şi-a încruntat ochii. Este cu putinţă ca olandezul să profite doar de uneltele indianului. Acum, Dawari e stăpân pe situaţie şi încearcă să-l înlăture din calea sa pe alb. Acesta a băgat de seamă şi a lansat strigătul de ajutor.

— Această explicaţie este extrem de bună, a fost de părere doctorul. Aş putea chiar să merg ceva mai departe şi să susţin că aici e vorba de ceva religios.

— Vom afla asta când îl vom găsi pe om. Căpitanul s-a uitat în jur, apoi s-a adresat negrului: Ştii ce caută stăpânul tău?

Mbenga a dat din cap:

— Master Jaap mult poruncit şi mult căutat. Mereu vorbit de statuie şi de demon. Dar Mbenga nu vrut să afle.

— Se pare că aveţi dreptate, doctore Bertram, a sărit George. Va trebui însă să mergem mai departe şi să nu pierdem deloc timpul. Dincolo în partea aceea, pornesc înainte câteva poteci. Unele să fi fost folosite de olandez? Şi atunci ia venit o idee bună: Mbenga, unde se găseşte maşina pe care tu trebuia s-o învârteşti? Să ne conduci repede la ea.

Negrul a străbătut repede luminişul şi s-a îndreptat către sud, unde porneau cărările. Aventurierii au descoperit în sfârşit urma unei tălpi de cizmă. Însă chiar lângă ea, pe alături, se aţineau urmele lăsate de indian şi de tigru.

George l-a chemat la el pe negru, cerându-i să păşească mai repede, deoarece acesta cam şovăia. El ştia că indianul era în faţă şi a spus deschis.

— Mbenga vrea să apere pe masser, Mbenga merge îndărătul lui.

— Eşti un şmecher, i s-a adresat George râzând, dar e bine, voi merge atunci eu în frunte.

Mbenga a dat zelos din cap şi imediat şi-a ridicat lancea cu braţul drept. George s-a gândit involuntar la credinciosul Pongo al prietenului lor Marian. Negrul lăsa impresia că era la fel de devotat faţă de olandez, numai că nu poseda curajul de neclintit al lui Pongo.

Oamenii pătrundeau nestingheriţi tot mai adânc în pădurea tropicală. Se scursese o jumătate de oră şi George devenea din ce în ce mai neliniştit. Mbenga i-a atins uşor umărul:

— Masser fie atent, acum începe rău. Mulţi crocodili este.

— Ce vorbeşti? George a clătinat surprins din cap. De unde au putut veni oare crocodilii pe insulă? Chiar că nu-mi pot imagina.

A apărut iarăşi o cotitură bruscă şi camarazii s-au oprit uimiţi. Negrul îl avertizase la timp. Înaintea lor se întindea până departe o mlaştină, în care mişunau o mulţime de crocodilii. Numai pe alocuri se ridicau nişte petece mici de teren solid, acoperite cu o iarbă abundentă şi plante grase.

Din pătura înşelătoare de vegetaţie se ridicau pretutindeni capetele enorme şi noduroase ale crocodililor. George nu l-a întrebat pe negru dacă mai era şi un alt drum, deoarece vedea urmele olandezului şi ale celor doi prigonitori ai săi de pe mica insulă, care se prelingeau prin smârc. Locurile mai stabile erau la anumite distanţe şi un om putea să le sară cu siguranţă.

George n-a stat nici o clipă pe gânduri. Dintr-un salt a ajuns la prima insuliţă de verdeaţă şi s-a avântat imediat mai departe, căci simţea cum solul se lasă uşor cu el.

De ambele părţi, ici colo, aşteptau ameninţători crocodilii. George s-a întors satisfăcut spre însoţitorii săi, rămaşi cam în urmă. Cel mai neînsemnat pas greşit însemna aici moartea. După vreo două sute de salturi el a ajuns la capătul mlaştinii. În cele din urmă, a simţit din nou pământul tare sub picioare. S-a răsucit imediat şi s-a uitat în urmă. Crocodilii erau postaţi cu toţii foarte aproape de petecul de sol, gata să înhaţe, însă nu erau agresivi, ceea ce lui George i se părea de necrezut. El l-a întrebat pe Mbenga care îl ajunsese din urmă:

— Nu ţi-e frică de crocodili? I-ai spus stăpânului tău că nu te temi de ei?

— Mbenga nu avut deloc frică când fost cu masser, a explicat negrul. Masser al meu aruncat lucruri mici care făcut foarte mare trosnet şi crocodili îndată împrăştiat.

Căpitanul Farrow a auzit ultimele cuvinte:

— Olandezul se va fi folosit de grenade de mână, a spus el. De aceea crocodilii aşteaptă, ca vreo câţiva dintre ei să fie sfârtecaţi. Dar haide să-i dăm drumul mai departe, ne înghesuie timpul.

Toţi camarazii au trecut cu bine peste acest obstacol şi au pornit vijelios mai departe sub comanda lui George. Copacii nu mai erau deşi, iar tufişurile şi lianele mai puţin abundente. Fâşia de pădure avea o întindere de vreo două sute de metri, apoi se lăţea din nou cu boscheţi mărunţi ce acopereau un luminiş. În mijlocul lor se ridica un dâmb în formă aproape dreptunghiulară. Înălţimea lui ajungea la aproximativ patruzeci iar lăţimea la vreo douăzeci de metri.

— Această movilă nu-i defel natural, a spus George, asta-i o operă omenească.

— Fireşte, a răspuns doctorul, acolo sus este fixată chiar o antenă.

Cu siguranţă că în coliba aceea mică se găseşte şi staţia de radio.

— După părerea mea e chiar o movilă, doctore Bertram. Dar sub pământ şi încurcătura de liane se poate ascunde vreun templu.

Grupul s-a apropiat cu prudenţă de colibă. După cum se aşteptaseră, aceasta adăpostea o staţie de telegrafie fără fir. Un volant greu era legat de un dinam. Teama tuturor că olandezul s-ar afla ucis în colibă era din fericire neîntemeiată. Camarazii au părăsit repede mica staţie. Căpitanul l-a întrebat pe negru.

— Mbenga, nu cunoaşte unde ar fi putut dispare stăpânul tău?

Uriaşul negru a luat din nou un chip temător, a arătat spre movila alăturată şi a spus:

— Masser mergea des pe dealul acesta, Mbenga a rămas aici, Mbenga ştie că înăuntru este duh rău.

— Aici printre liane, sclipeşte un bloc de piatră, a strigat George în aceeaşi clipă. Sub stratul de pământ este ascunsă. Aşa cum am presupus o construcţie veche. Va trebui să intrăm înăuntru.

V
TEMPLUL ZEIŢEI KALI

— **IATA CEVA EXTREM DE INTERESANT,** a spus doctorul. Cred că în partea aceasta trebuie să fie un temple de felul celui de la Borubudor din Java. Sunt mai mult de o sută de ani de când a fost ascuns sub un strat de pământ. Repede, Mbenga, arată-ne intrarea, chestiunea mă interesează din motive ştiinţifice.

Cuprins de şovăială, negrul a pornit spre un loc din stânga faţadei acoperite cu pământ a construcţiei. La trei metri de zid el s-a oprit şi a arătat un loc anumit.

— Aici masser a atins, apoi a intrat în deal.

George a şi întins mâna chiar lângă o plantă căţărătoare şi a pipăit piatra neacoperită. Pe peretele zgrunţuros şi crăpat nu exista deloc pământ. Pe când dibuia înspre dreapta sa, a simţit ceva metalic. A bâjbâit încolo şi încoace şi a apucat în sfârşit o clanţă. A apăsat-o în jos şi a putut să deschidă înspre el o uşă ascunsă.

George şi-a scos prompt lanterna, a aprins-o, a dat la o parte lianele şi s-a strecurat înăuntru prin deschizătură. Puternicul con de lumină i-a înfăţişat o încăpere din care pornea un coridor foarte larg. Într-o nişă se aflau două statuiete străvechi, patinate de vreme. Acestea îl reprezentau pe distrugătorul Şiva şi pe înspăimântătoarea zeiţă cu multe braţe Kali.

George a respirat adânc. L-a trecut un uşor fior. Doctorul Bertram a contemplate atent statuietele şi i-a făcut un semn lui George să se apropie:

— N-are rost totuşi să-ţi spun pe cine înfăţişează aceste efigii.

— Pe Şiva şi Kali, doctore Bertram. Sincer să fiu, n-aş dori de fel să fiu victima lor.

Doctorul a râs uşor:

— Aderenţii zeiţei, înspăimântătorii tugi, se zice că au fost stârpiţi de mult.

— În ce mă priveşte, nu sunt totuşi prea speriat de metodele perfide de ucidere a tugilor, cu laţuri de mătase şi jertfe umane prin strangulare. E greu de închipuit că între aceşti pereţi şi-au dat sufletul nenumăraţi oameni pe piatra de sacrificiu.

— Totuşi, am ajuns la concluzia după o adâncă chibzuială că Dawari este un descendent al tugilor.

— Într-adevăr, nu exclud că s-ar putea să se mai practice în taină acest cult îngrozitor.

George a îndreptat lumina lămpii de buzunar înspre pardoseala acoperit de un praf gros şi a putut să descopere urmele clare ale olandezului şi ale Dawari cu tigrul său. Amprentele duceau direct spre statuia lui Kali, chiar pe locul unde se afla el cu doctorul.

A cercetat oribila statuetă cu şi mai mare băgare de seamă şi a descoperit repede că patina de pe un braţ, era înlăturată. George a apucat braţul din acel loc şi a încercat să-l mişte. Când l-a împins înapoi, a răsunat un clinchet slab, apoi a învârtit micul piedestal din piatră un clinchet slab, apoi a învârtit micul piedestal din piatră împreună cu statuia şi peretele din spatele nişei s-a dat îndărăt.

Imediat tânărul a întrerupt lumina lanternei. Tovarăşii săi i-au urmat exemplul. A aşteptat câteva minute în întuneric şi întrucât nu se mişca nimic, George a hotărât să intre în încăperea alăturată. A inspirat aerul, ca să-şi dea seama dacă nu se simte miros de tigru prin apropiere. Numai după ce a înţeles că lipseşte puternica excalaţie de felină, abia atunci a aprins iarăşi lanterna şi a făcut un semn celorlalţi să-l urmeze.

Strălucitoarea fasciculă de lumină ilumina ca un proiector întreaga încăpere. George a fost dezamăgit. Se aştepta să vadă o statuie mare a sângeroasei zeiţe Kali, dar numai un soclu uriaş de piatră se înălţa în faţa sa, lângă peretele de vizavi. Statuia fusese îndepărtată. Dinaintea soclului se găsea însă un bloc din piatră dreptunghiular. Tânărul a înţeles îndată că aceasta era piatra de sacrificiu.

Însoţitorii săi luminau cu toţii pereţii. Nu ieşea nicăieri în evidenţă vreun cadru de uşă, deci trebuia să caute iarăşi urmele pe care le lăsaseră după ei olandezul şi cu Dawari.

În această încăpere, cea mai mare a templului, nu se afla un strat aşa de gros ca în anticameră. Era foarte anevoios să descoperi vreo urmă pe podeaua netedă. Numai când George a lăsat să cadă lumina în jos, ca să cerceteze într-un ungher, a putut să dea la iveală o urmă foarte slabă.

Dâra ducea de-a dreptul spre soclul din piatră, care avea doi metri buni în înălţime. A putut să desluşească limpede o spărtură şi o zgârietură, care demonstrau că drumul căutat ducea prin soclu. George a spus în şoaptă:

— Petre, acum trebuie să ne ridicăm. Bănuiesc că acolo deasupra se află un chepeng, care ne va permite să pătrundem în tainele templului. Bagă de seamă ca tigrul să nu se repeadă pe estradă.

— O să mă urc mai întâi eu şi voi fi gata pregătit, cu pistolul în mână, ca să împiedic vreun atac al indianului, dacă ne aşteaptă cumva acolo sus.

Petre l-a prins pe George de gleznă şi l-a săltat printr-un avânt uşor, cât a putut mai sus, încât să reuşească să-şi pună genunchii comod pe marginea soclului. George a descoperit imediat conturul unei uşi la mijlocul suprafeţei netede. S-a apropiat precaut de aceasta.

Ceilalţi camarazi îl urmau îndeaproape şi se aflau deja în preajma tânărului. Acesta lăsase de-acum un genunchi în jos şi apăsă cu ţeava pistolului capacul chepengului. Se temea ca oblonul să nu fie zăvorât, dar nu a fost aşa şi a izbutit să-l deschidă.

Imediat şi-au stins cu toţii lămpile. George a dat capacul la o parte şi l-a lovit în faţă o duhoare puternică de felină.

Tânărul a rămas câteva secunde nemişcat. Şovăia să-şi aprindă lanterna. Dacă Dawari şi cu tigrul îl pândeau, indianul ar fi fost acela care trage folosul.

Miasma de felină devenea tot mai pătrunzătoare. Aşadar fiara se apropiase. George era gata să acţioneze rapid ca să nu cadă jertfă unui atac prin surprindere. Sfidând orice risc, el a aprins totuşi lampa de buzunar.

Înaintea lui George a apărut o scară abruptă care cobora în jos într-o încăpere subterană. Pe treptele acesteia stătea ghemuit tigrul gata să sară. Într-o fracţiune de secundă George şi-a ridicat pistolul şi a ţintit ochii felinei. Dar, mai înainte de a apăsa pe trăgaci, tigrul s-a aruncat într-o parte. Împuşcătura armei lui George a nimerit totuşi animalul, însă era îndoielnic că avusese vreun efect hotărâtor.

Căpitanul Farrow s-a grăbit să ajungă la fiul său:

— Care-i situaţia George?

— Tigrul, tată, şedea pe scară.

— L-ai nimerit?

— Cred că foarte uşor, nu mortal.

— Şi nu te-a atacat?

— Nu, a şters-o.

— Asta-i de necrezut. Fiecare tigru rănit sare la om imediat. Dawari trebuie să fie cel mai periculos om dacă e în stare să stăpânească o asemenea fiară. Se impune să fim cu şi mai mare băgare de seamă.

— Mai întâi de toate, să ajungem acolo dedesubt, a intervenit

doctorul Bertram. Tigrul nu-i cea mai importantă chestiune.

— Într-adevăr, a fost de acord George, în primul rând trebuie să aflăm dacă olandezul se găseşte pe undeva pe aici.

— Eu pornesc mai departe, a spus Petre nerăbdător, cu aşteptatul nu obţinem nimic şi a încercat să treacă pe lângă George.

Dar tânărul i-a luat-o înainte şi a dat năvală pe scară, sărind câte două, trei trepte dintr-o dată. Acum putea să vadă întreaga încăpere. Aceasta era la fel de mare ca cea de sus, numai că la mijlocul ei se înălţau câţiva stâlpi de sprijin foarte groşi. Cu siguranţă că Dawari se afla după una din aceste coloane. George s-a pus imediat la adăpost după unul din aceşti stâlpi, s-a lăsat în jos şi şi-a plimbat lumina lanternei în jur.

— Indianul nu se lasă văzut, a strigat tare Petre.

— Şi nu se vede nici urmă de tigru, i-a răspuns George.

El a luminat pardoseala. Acolo, într-un loc, lucea ceva umed. Tânărul şi-a încordat privirea urmărind cu fascicula de lumină dâra de sânge pe care o lăsase tigrul. A auzit deodată un zgomot sus şi a încremenit pe loc, dar a înţeles deîndată că nu era vreun motiv de îngrijorare. De acolo coborau căpitanul Farrow şi cu doctorul Bertram, care luminau puternic cu lanternele în jur. Căpitanul s-a îndreptat spre cel mai apropiat stâlp, în timp ce doctorul se găsea încă în urmă pe scară.

George intenţiona tocmai să-i împărtăşească descoperirea sa, când din dosul unei coloane a văzut apărând o mână care ţinea o ţeavă scurtă. În aceeaşi clipă, el a deschis focul. A răsunat un puternic ţipăt de durere şi într-o fracţiune de secundă a apărut faţa schimonosită de durere şi furie a lui Dawari, după care s-a retras fulgerător.

— Atenţie! a strigat George, Dawari se află după a doua coloană din stânga. Are o ţeavă de suflat săgeţi.

George şi-a părăsit locul său de lângă stâlpul de susţinere. Desigur braţul indianului era rănit şi nu-l mai putea folosi.

Camarazii s-au apropiat mai mult. Şi-au ridicat şi ei lămpile înspre stâlpul unde era Dawari.

— L-ai nimerit? a întrebat căpitanul.

— Drept în mână, a răspuns George.

— Posedă aşadar arma perfidă a tuturor populaţiilor de culoare. Este o ţeavă de suflat săgeţi otrăvite, a susţinut cu tărie doctorul Bertram. Asta ne constrânge să fim de două ori prevăzători. Cum îl vom scoate pe individ de după coloana sa?

Au susţinut cu toţii pe şoptite o scurtă consfătuire, după care s-au stins lămpile şi au sărit dintr-o parte într-o parte. Apoi şi-au îndreptat fasciculele de lumină oblic în dosul stâlpului de susţinere.

George şi cu Petre ţâşniră cu mult mai repede înainte. Necăjit, tânărul a bătut din picior. Dawari dispăruse!

— Fireşte că acest vechi temple are o mulţime de secrete şi-a dat cu părerea George. Dawari le cunoaşte pe toate. Cu siguranţă că-i zadarnic să-i căutăm. În afară de aceasta, mă tem că nu-l vom găsi aici pe olandez. Ne aflăm într-o situaţie neplăcută.

— Şi tigrul continuă să-mi provoace griji, a spus căpitanul. Oare pe unde s-o fi pitulat?

— Nu poate fi găsit, pentru că a dispărut întocmai ca şi indianul.

— Am dat însă, tată, de sângele lăsat de el. Totuşi mai întâi va trebui să-l prindem pe Dawari, care-i cel mai ameninţător.

— Stâlpul este gol pe dinăuntru, a spus Petre, care examina în timpul acesta foarte minuţios coloana. Petre, care examina în timpul acesta foarte minuţios coloana. Iată, aici, poate fi observat conturul unei uşi micuţe.

George şi-a vârât pistolul în toc şi-a scos pumnalul şi a apăsat cu tăişul într-o crăpătură. A dat repede peste un arc ascuns şi uşa s-a crăpat uşor. Prin deschizătura coloanei s-a năpustit asupra lui George, silueta unui om. Spre norocul lui, tânărul nu s-a prăbuşit la pământ şi a apucat să-şi scoată pistolul.

— Stai! a strigat el, nici un pas înainte, altfel trag.

Somaţia lui hotărâtă, pe care din emoţie o rostise în germană, a avut un efect neaşteptat. În plin asalt, omul a rămas pe loc, a clipit uimit din ochi în conul de lumină al lanternei, apoi într-o germană ireproşabilă a exclamat:

— Dumnezeule, dar cine eşti dumneata? Am crezut că Dawari mi-a dat de urmă. Ai venit cumva la chemarea mea telegrafică?

— Emisia aceea radiofonică a provenit de la dumneavoastră? Atunci eşti olandezul pe care-l căutăm. Chemarea dumitale de ajutor a fost stăruitoare.

— Da, am descoperit că Dawari este un tug, care a adus încoace şi pe alţii de-ai lui. Eu mă numesc Jaap van Geldern.

— Cum, Jaap van Geldern, a strigat doctorul Bertram înflăcărat, cunoscutul profesor în domeniul artei antice? Asta-i o plăcere enormă pentru mine, domnule profesor. Numele meu este Bertram.

— Bertram? Doctorul Bertram? Şi din vocea profesorului se revărsa aceeaşi bucurie. Trebuie să spun că eu sunt şi mai fericit, iubite doctore. Sunt recunoscut numai în domeniul meu, pe când dumneata te poţi mândri cu un evantai larg de specialităţi ştiinţifice.

— Scuză-mă iubite profesor, a intervenit căpitanul râzând, eu mă numesc Farrow, aici este fiul meu George, iar dincolo se află credinciosul nostru ajutor de timonier Petre. Totuşi, nu cred că este un moment potrivit ca să ne adresăm laude măgulitoare reciproce. Dawari e încă în libertate. Până nu-l vom găsi ne va pândi primejdia.

— Sunt de acord cu asta. Am şi spus-o că Dawari e un tug şi cred că chiar ocupă un rang superior.

— Şi cum ai dat de acest indian?

— La Calcutta el s-a străduit să-mi povestească despre acest templu. Deasupra soclului trebuie să se fi aflat pe vremuri o statuie a zeiţei Kali, făurită din aur curat. Templul era probabil ascuns în pământ, într-un luminiş de pe această insulă. Fireşte că vestea m-a atras. Am angajat lucrători şi i-am adus aici.

— Şi de unde ştia Dawari de existenţa templului?

— Asta-i o chestiune neclară. N-am fost nici odată în stare să aflu. Doar pe temeiul unor afirmaţii…

Doctorul Bertram l-a întrerupt pe omul de ştiinţă:

— Am înţeles domnule profesor, însă unde-i opera aceea? Asta-i într-adevăr…

Doctorul n-a mai putut să-şi continua fraza. De undeva de sus a izbucnit glasul răsunător al lui Mbenga:

— Masseri, masseri, veniţi aici la mine. Dawari vrea ucide Mbenga.

Vocea lui puternică avea o rezonanţă mai mare ca un semnal de alarmă. Acest strigăt pătrunzător şi disperat a fost urmat de răcnetele mai multor oameni. A izbucnit un ţipăt de moarte şi apoi, după câteva secunde, s-a aşternut liniştea.

George s-a repezit ca din puşcă pe trepte în sus. Se aştepta să-l găsească pe negru fără viaţă, întins pe soclul de piatră, dar când a aprins lanterna şi s-a uitat prin uşiţă l-a văzut pe negru ghemuit chiar lângă el. Mbenga se holba drept înainte şi tremura din tot corpul.

Lancea îi era împlântată în pieptul unui indian, care zăcea la pământ în sala din faţa, la câţiva metri de uşă. Tânărul a văzut cu groază că tot mai multe siluete întunecate se îngrămădeau în sala mare a templului.

Erau indieni şi toţi purtau pe frunte linii verticale albe, semne ale zeului Şiva. Pătrunzătorul con de lumină al lanternei îi orbea şi într-o clipă au rămas încremeniţi. Apoi deodată s-a auzit vocea lui Dawari şi oamenii s-au aruncat spre soclul de piatră cu ţipete sălbatice.

George a deschis focul cu pistolul. El l-a doborât pe cel mai turbat din frunte, însă indienii nu s-au arătat înspăimântaţi şi lăsau impresia că nici nu auzeau împuşcăturile. Tânărul şi-a dat seama că, în ciuda gloanţelor sale, nu va putea opri această avalanşă. El i-a dat lui Mbenga un ghiont zdravăn şi a urlat asurzitor:

— Sari repede jos pe scară, trebuie să blocăm chepengul. Negru şi-a revenit din apatia lui şi s-a strecurat rapid pe trepte. George l-a urmat şi-a tras repede capacul. După cum se aştepta, a găsit dedesubtul chepengului două zăvoare de fier, pe care le-a împins înainte.

Apoi l-a ajuns pe negru şi a fost martor la bucuria lui Mbenga când şi-a reîntâlnit stăpânul. George i-a informat pe toţi despre cele ce se petrecuseră sus.

Olandezul l-a bătut pe umăr pe Mbenga şi a spus:

— Într-adevăr, el nu e un erou, dar când este cazul poate să fie. Şi mai este şi credincios.

— Asta am şi observat deja, a spus căpitanul Farrow. Totuşi acum ne găsim într-o mare încurcătură.

— Nu cred, a vorbit din nou olandezul, că lucrătorii de sus se vor potoli îndată. Deşi i-am tratat întotdeauna bine. Ei au fost covârşiţi într-o clipă de influenţa lui Dawari. Dar când vor vedea că nu obţin nici un avantaj, atunci se vor potoli îndată. George a clătinat din cap:

— Aici vă înşelaţi, indienii şi-au zugrăvit nişte semne ameninţătoare pe frunte. Sunt şi ei tugi, aduşi de Dawari şi îl ascultă orbeşte. Ofensa primită îl va face pe indian de două ori mai răzbunător.

Doctorul Bertram a tras atent cu urechea în sus.

— Ne găsim într-o situaţie îngrijorătoare, dacă nu întreprindem ceva. Nu trebuie să fim prea siguri de viitorul ce ne aşteaptă. Devine cert că nu vom putea ajunge până sus.

— Dar nici tugii aici jos, a tăiat-o George.

Între timp însă, au început să răsune lovituri viguroase în chepeng. Nu putea dura multă vreme până când avea să crape piatra în urma acestor puternice izbituri.

Aventurierii s-au rânduit în picioare pe scară şi-au aprins lămpile de buzunar şi au aşteptat cu pistoalele gata de tragere.

Tensiunea creştea cu fiecare lovitură asupra capacului din piatră. Mai putea trece doar vreo câteva secunde până când hoarda ar fi destupat puţul. Acum chiar dădeau la o parte cu zgomot blocul de piatră ce oprea coborârea pe scară şi după o bufnitură zguduitoare, s-a prăbuşit în jos o bucată mare de lespede.

Camarazii au fost nevoiţi să sară repede într-o parte, ca să nu fie loviţi de sfărâmături. Apoi şi-au reaprins lanternele şi şi-au ridicat din nou pistoalele. În raza luminilor au apărut nişte chipuri negricioase şi sălbatice, pe care le-au făcut să dispară.

Petre a tras cel dintâi. Uriaşul şi-a dat seama pe de-a întregul de pericol. Aici era vorba pur şi simplu de viaţă şi orişice cruţare a agresorilor ar fi fost fără rost. Şi ceilalţi au deschis focul. Nu aveau deloc intenţia să se lase jertfiţi în cinstea zeiţei cu multe braţe. Imediat tugii s-au retras la adăpost. Prin deschizătură se putea observa că cei mai mulţi dintre indieni părăsiseră soclul de piatră. Alţii, mai fanatici însă, au rămas.

— Ne aflăm exact ca într-o cursă de şoareci, a murmurat căpitanul Farrow. Indienii nu ne vor lăsa să ieşim, astfel că azi nu-şi vor putea permite un sacrificiu.

— Bine ar fi să găsim vreo ieşire secretă, a chibzuit George. Templul ascunde precis încă multe taine în structura lui.

— Din păcate eu nu cunosc nici una, a spus profesorul. Îmi pare

rău, domnii mei, că aţi intrat în această treabă neplăcută. Ne aflăm într-o situaţie cu totul neobişnuită. Vom găsi o cale de scăpare.

— Tugii au aprins un foc în templu, a strigat Petre.

— Acum este desigur târziu ca să încercăm să găsim o retragere printr-o a doua ieşire, a fost de părere George dezamăgit.

Căpitanul Farrow l-a privit pe fiul său:

— Cu toate acestea, va trebui să mai încercăm odată George. Poate reuşim să-i păcălim pe indieni.

George s-a îndreptat repede înspre coloana prin care se putea ajunge sus. Tânărul s-a urcat împreună cu tatăl său. Cu pistolul gata de tragere în mâna dreaptă, el a crăpat cu cea mai mare precauţie uşa şi s-a pitulat jos. Prin deschizătura îngustă a putut observa neliniştit vâlvătăile luminoase ale unui foc. Tugii îl aţâţaseră chiar lângă ieşirea tăinuită.

George a împins încet înainte uşa de piatră. Se pregătea într-adevăr un atac prin surprindere şi au tresărit amândoi când deodată în faţa deschizăturii a apărut un indian cu un cuţit în mână, pregătit să dea buzna înăuntru.

George a tras fără şovăire. Indianul s-a lăsat grămadă, în tăcere. Cu ţipete stridente, de uşă s-au apropiat şi alţi tugi. George a slobozit încă două focuri asupra asaltatorilor, apoi a tras repede uşa spre el. După ce arcul ascuns s-a destins, cu un clinchet metalic, a respirat uşurat.

— Aşadar, nimic. Va trebui să mai rămânem aici dedesubt, a spus căpitanul cu calm. Ultime noastră nădejde stă acum în ajutorul camarazilor de pe submarin.

Când tatăl şi cu fiul lui s-au înapoiat în subsol, le-a împărtăşit celorlalţi că scăparea prin sala mare a templului era cu neputinţă. Căpitanul a cerut să fie cercetate încă o dată şi cu mare migală coloanele. Petre trebuia, până una, alta, să stea în picioare sus pe scară, ca să împiedice vreun atac neaşteptat.

— Se impune să ne încordăm toată atenţia şi-a dat George cu părerea. Dawari cunoaşte secretele acestui templu. Este cu putinţă să-şi conducă oamenii prin vreun spaţiu subteran. Aşadar, trebuie să fim cu cea mai mare băgare de seamă.

De-abia a rostit aceste cuvinte că Petre a strigat:

— Atenţie se pare că reîncep!

— S-au repezit cu toţii pe trepte în sus. Dinspre soclu se auzea lămurit o râcâială uşoară. Sus se pregătea un nou atac.

În aceeaşi clipă a zburat în jos o sferă aprinsă. Era un fel de ghiulea îmbibată cu o răşină, care ardea strălucitor. În acelaşi timp, răspândea o miasmă dezgustătoare şi ameţitoare.

— Mişeii! Vor să ne afume, a strigat căpitanul. Va trebui să stingem acest boţ de foc. Să ne scoatem hainele, grăbiţi-vă!

Petre se şi apucase energic de treabă. Uriaşul îşi dădea totuşi seama

că nu vor putea fi înăbuşite cu îmbrăcămintea acele vâlvătăi rău mirositoare.

— Fiţi prevăzători, i-a prevenit căpitanul, ştim cu toţi cât de viclean este Dawari!

Apoi el s-a repezit spre una din curioasele şi grelele mingi de foc care căzuseră de sus prin chepeng şi s-a aruncat peste ea.

Bulgărele moale s-a turtit imediat, iar flacăra s-a stins, fără să mai scoată fum după aceea.

Sus a izbucnit un răcnet de furie, când tugii au observat că încercarea lor n-a izbutit. În mânia lor, au cutezat să înainteze mai departe şi s-au oprit la deschizătura chepengului. Cei de jos şi-au înălţat imediat pistoalele. Totuşi indienii erau preveniţi că puteau fi împuşcaţi şi capetele au dispărut ca prin farmec.

— Să ne ferim şi altfel de foc, i-a îndemnat căpitanul Farrow pe tovarăşii săi, Să ne lipim cu toţii cât mai strâns de pereţi!

VI

SALVATORII

— S-AU DESPĂRŢIT şi fiecare şi-a căutat un adăpost cât mai sigur.

Toate gândurile lui George se îndreptau înspre urmele de sânge lăsate de tigru. El a ajuns până la locul unde, dintr-odată acestea nu s-au mai văzut.

Pământul din încăperea subterană era acoperit cu plăci mari şi pătrate din piatră. El s-a oprit doar la o posibilitate care explica dispariţia fiarei. Pe sus nu putea scăpa şi nici să meargă mai departe, altfel n-ar fi dispărut brusc dârele de sânge, aşadar trebuia să fi ieşit pe sub încăperea de la subsol. Asta înseamnă că placa pătrată era mobilă.

Ceilalţi camarazi cercetaseră şi ei dala, însă n-au izbutit să descopere vreun mecanism, care s-o facă să se mişte. Ceva totuşi nu era în regulă. Urmele de sânge se terminau dintr-o dată aici, prin urmare, tigrul nu putea să iasă decât prin acest loc, asta era absolute sigur, după cum tot atât de sigur era că exista posibilitatea ca lespedea să fie mişcată în vreun fel de la locul ei.

George s-a aplecat jos şi a examinat pardoseala cu atenţie. Şi-a dat seama îndată că bănuiala lui era întemeiată. O descoperire ciudată îi întărea în întregime presupunerea. Tigrul trebuia să fi stat ceva mai mult într-un loc de pe dală, deoarece acolo se scursese o cantitate mai mare de sânge. Pata roşiatică era un pic cam ştearsă, ceea ce însemna că animalul o fi alunecat peste dâră.

Deci concluzia rezulta de la sine. Lespedea putea, dacă avea fixat un mecanism, să fie dată la o parte!

A făcut un pas înainte şi s-a oprit pe dala de piatră. Şi atunci deodată aceasta s-a dat la o parte.

George a mai apucat să scoată un strigăt, ca să-i facă atenţi pe camarazii săi. A văzut cum îl privea Petre, apoi s-a prăbuşit în golul de dedesubt. I-au trebuit trei metri ca să ajungă la fund. George s căzut pe un pământ argilos, foarte bătătorit. A început să bâjbâie prin întuneric cu mâinile în faţă. Mai înainte de a întreprinde ceva, placa de piatră de deasupra s-a închis din nou.

Tânărul s-a uitat năucit în sus. La lumina lămpii de buzunar a observat mecanismul care pusese în mişcare capacul. Lespedea era apăsată în sus de un arc puternic, în timp ce îl blocau două zăvoare laterale. De jos, unde se găsea, nu putea în nici un chip să ajungă până acolo.

Apoi tânărul a examinat cu de-amănuntul spaţiul în care se afla. Era un puţ strâmt şi rezistent, având acel chepeng deasupra. Din el pornea un gang îngust şi scund. Nu-i rămânea decât să se aplece şi să se pună în mişcare.

Ceea ce i-a bătut îndeosebi la ochi a fost un slab miros de felină. Aşadar, tigrul trebuia să se afle prin apropiere. Desigur, George nu greşea, acesta era drumul pe care îl folosise tigrul.

Tânărul a chibzuit o clipă. Trebuia să aştepte până când tovarăşii săi aveau să descopere şi ei mecanismul, ori să-şi înceapă cercetările? Cu siguranţă că coridorul ajungea undeva la un loc deschis şi chiar dacă nu exista această posibilitate, el l-ar fi condus oricum la beciul subteran unde probabil că preoţii templului îşi închideau cândva prizonierii.

Dacă această cale nu-i aducea vreo speranţă de libertate, situaţia lui devenea şi mai primejdioasă prin prezenţa, într-un spaţiu subteran necunoscut a tigrului lui Dawari.

George n-a întârziat să ia o hotărâre şi îndoindu-şi spinarea a pornit prin interiorul tunelului. Lumina lanternei sale electrice ajungea departe. Tânărul a simţit că gangul se îngustează, ceea ce-i dădea de înţeles că se apropia de încăperea secretă de detenţie a templului. Cu toate acestea, George şi-a continuat hotărât drumul şi cu fiecare pas duhoarea de felină devenea tot mai de nesuportat.

Cu pistolul în mână gata de tragere, tânărul a pândit după un colţ. La o oarecare distanţă a putut observa o licărire slabă de lumină, să existe acolo vreo ieşire? George a pornit mai departe. Lumina devenea tot mai puternică, însă nu era vorba de lumina zilei, precum crezuse mai devreme, ci una tulbure şi pâlpâitoare.

Curând George a găsit dezlegarea ciudăţeniei. Coridorul dădea într-o încăpere circulară, cu un diametru de douăzeci de metri, din care jumătate era despărţită de un grilaj. Pe pereţi ardeau câteva făclii, care răspândeau acea licărire luminoasă.

De după gratii a izbucnit un pufăit. Când George şi-a îndreptat lumina asupra locului cu pricina l-a străbătut un fior. În spatele îngrădirii despărţitoare se găsea tigrul rănit. Acesta s-a repezit asupra masivului grilaj, dar nu putea ajunge până la George, deoarece cuşca nu era deschisă.

Fiecare simţ al tânărului era peste măsură de încordat. Dacă tigrul nu putea să iasă afară, asta însemna că cineva îl închisese acolo. Exista deci o cale de acces în această încăpere, pe care Dawari o cunoştea.

George şi-a îndreptat lumina în sus. La o înălţime de vreo zece metri se afla tavanul, dar nu se observa nici o deschizătură.

Fără a şovăi, tânărul s-a mai apropiat. Tigrul era ghemuit după gratii şi pândea fiecare mişcare a lui George cu priviri lacome de pradă. Ochii îi sclipeau ca ai unui strigoi la lumina tremurătoare a torţelor, care răspândeau în încăpere ceva ca o ameninţare foarte apropiată.

George s-a aplecat uşor înainte şi a ascultat atent în liniştea ce domnea înăuntru. Deodată îndărătul său a auzit un zgomot. A vrut să se întoarcă, dar de-acum era prea târziu.

Pieptul i-a fost prins de un laţ, care i-a strâns braţele şi a fost răsturnat la pământ printr-o smucitură foarte puternică.

A auzit nişte paşi apropiindu-se, apoi în faţa lui a apărut Dawari. Indianul a examinat triumfător victima sa fără apărare. N-a rostit nici un cuvânt, deşi privirea lui plină de ură spunea destul.

Dawari l-a fixat minute întregi pe George cu ochi dogorâtori. Acesta zăcea nemişcat la pământ şi nu-şi consuma energia pentru că nu voia ca indianul să-l lovească. În sfârşit, Dawari s-a aplecat şi i-a luat lui George arma. L-a sfredelit încă o dată pe tânăr cu privirea, după care a slobozit un strigăt şi s-a îndepărtat de acesta.

Printr-o smucitură bruscă George s-a eliberat de frânghie şi s-a ridicat. Apoi s-a întors rapid şi a mai văzut cum Dawari s-a îndepărtat. În urma lui s-a lăsat zdrăngănind un grilaj în dreptul unei deschizături.

Indianul s-a oprit în spatele gratiilor şi s-a uitat vreme îndelungată la tânărul din faţa sa. Apoi Dawari a vorbit.

— Tu va trebui să mori.

A pronunţat doar această mică frază, totuşi în cuvintele lui se afla o fermitate care nu lăsa nici o îndoială că George era pierdut.

Din nou indianul a strigat. Tigrul a reînceput imediat să sară agitate la culme, de colo, colo, pe după gratii, izbindu-se de grilaj. Animalul era iritat din cale afară. George a văzut cu spaimă cum deodată se întindea o frânghie, pe care nu o descoperise mai înainte. Grilajul se ridica tot mai sus, lăsând liberă o deschizătură îngustă.

Tânărul a intenţionat să sară într-acolo, dar acum era prea târziu. Felina se târa mlădioasă, lipită de pământ, înspre deschizătura ce se

lărgea mereu.

Cu degetele încleştate de o vergea a chepengului, Dawari a slobozit un şuierat nearticulat şi sonor adresat animalului său, fără a-l învrednici pe George cu privirea.

Acesta s-a retras înapoi până la perete. Era foarte liniştit şi îşi calcula şansa cu fiori reci. Prin deschizătura devenită şi mai mare, tigrul a ieşit tiptil, ghemuindu-se jos la pământ, la o depărtare de vreo patru metri de fiul căpitanului.

George ştia că acum nu putea să-l ajute deloc privirea sa.

Fiara era foarte înfuriată pentru că el o rănise şi devenea tot mai întărâtată de îndemnurile indianului.

Cu o hotărâre rapidă, George a smuls o făclie de mâner şi i-a aruncat-o în cap. Animalul s-a dat încet la o parte, îndepărtându-se de torţă. Deocamdată George scăpase, dar trebuia să încerce s-o facă pe fiară să ajungă în cuşcă şi să închidă uşa după ea.

Stânjenit cu totul de lumina focului, tigrul privea într-o parte. Ca toate animalele sălbatice el se temea de foc. Totuşi, situaţia lui George nu se îmbunătăţise în nici un caz. Dacă reuşise deocamdată să oprească felina exista pe de altă parte aici indianul, iar acesta avea să acţioneze cu hotărâre. În această încăpere nu era nici un adăpost împotriva săgeţilor otrăvite pe care le-ar fi putut slobozi Dawari prin ţeava de suflat.

O chemare a stăpânului său l-a scos din încurcătură pe tigru. Acesta a-nceput iarăşi să se apropie de George pândind acum de la numai trei metri mişcările tânărului. George stătea nemişcat, ţinând sus în mâini alte două făclii. Privirea îi era îndreptată asupra tigrului, în vreme ce indianul îl urmărea de afară cu coada ochiului.

Bestia s-a ghemuit, mârâind uşor din gâtlej. George ştia că putea să sară în fiece secundă şi era gata pregătit pentru asta. Agitând furios făcliile tânărul a păşit încet spre fiară. A socotit că astfel o va face să se retragă înfricoşată în cuşcă.

Totuşi alta i-a fost reacţia. Tigrul fiind obişnuit cu oamenii, s-a mărginit doar să se ridice şi să scoată un mârâit mânios. Atunci i-a aruncat o făclie exact între ochi.

Lovit, puternicul animal a bătut în retragere cu un pas. Cu toate acestea el n-a fugit, dar nici n-a îndrăznit să atace. George s-a întors timp de câteva secunde spre Dawari şi a aruncat o privire indianului de dincolo de grilaj. Asta a fost salvarea sa. Tânărul l-a văzut îndreptându-şi ţeava de suflat şi a putut în ultima clipă să se arunce jos, într-o parte. Săgeata otrăvită a zburat pe lângă capul său cu un vâjâit slab.

Văzându-l acum pe adversarul său întins la pământ tigrul a făcut un salt îndrăzneţ înainte. George a izbutit totuşi să-şi întindă braţul şi să apuce făclia pe care a agitat-o iarăşi în aer.

Ochii tânărului căutau cu disperare în jur; dacă nu primea imediat un ajutor era pierdut. Scrâşnind din dinţi a văzut cum Dawari ridică din nou tubul de suflat printre zăbrele.

George a sărit în sus cu îndrăzneala disperării şi a azvârlit torţa aprinsă asupra lui Dawari. Această s-a izbit de zăbrelele de fier, împroşcându-l cu scântei pe indian, care a scos un ţipăt de durere.

Totuşi George n-a mai avut vreme să observe efectul acţiunii sale. Dintr-un salt impresionant a ajuns la făclia cea mai apropiată, a tras-o în jos şi s-a rostogolit într-o parte.

Nu era nici o secundă de pierdut, căci tigrul, ca slobozit dintr-un arc a ajuns aproape de tânăr. Cu un ultim salt a aterizat spre locul unde se afla încă George întins. Acesta s-a ridicat într-un genunchi şi s-a pregătit să-l înfrunte.

Trei metri mai separau felina de George. Tânărul simţea răsuflarea fierbinte a fiarei şi a întins torţa pâlpâitoare spre acesta. Totuşi tigrul stătea nemişcat, doar vârful cozii i se clătina încolo şi încoace.

George nu risca să se uite spre Dawari, pentru că nu putea să-l scape din ochi pe tigru. Aproape că simţea fizic cum indianul îşi introducea iarăşi printre gratiile chepengului ţeava lui de suflat. Aştepta în fiecare secundă săgeata aducătoare de moarte.

Atunci au izbucnit pe neaşteptate două împuşcături şi în încăpere a pătruns un ţipăt prelung. Era răcnetul de moarte al unui om.

George şi-a dat seama în aceeaşi clipă despre ce era vorba. El a recunoscut trosnetul împuşcăturii. Neaşteptatul ajutor i-a dat un nou curaj.

Cu un strigăt răsunător el a sărit asupra tigrului şi l-a izbit în cap din toate puterile cu făclia.

Animalul deja cu totul speriat de împuşcătură se dădea repede şi supus înapoi. Coastele îi tremurau, iar cu coada biciuia agitat pământul. Şi-a întors încetişor marele său cap spre George, spre uşă şi apoi spre George.

— Stai aşa, domnule George, a izbucnit vocea lui Petre, sosesc acum…

George, sprijinindu-se ameţit de peretele din spatele său, a văzut cum tigrul a sărit din nou în mijlocul încăperii. A surprins şi chipul lui Petre apărând după grilaj, dar cu toate acestea, aici înăuntru, nu vedea nici o salvare. Cele întâmplate se desfăşuraseră ca un film şi parcă acum, dintr-o dată, nu-l mai interesa nimic.

Ţeava pistolului lui Petre a apărut printre gratiile grilajului. Tigrul mai era încă pe locul său. Cu siguranţă că aştepta o poruncă de la stăpânul său. Dar acesta nu mai putea să vorbească. Dawari era mort.

Apoi Petre a tras de două ori.

Tigrul s-a aruncat în sus ca izbit de un pumn uriaş, a stat câteva secunde ca încremenit şi s-a prăbuşit pe loc grămadă. Prin uriaşul său

corp a trecut un tremur uşor, labele i s-au mişcat convulsiv prin aer, apoi şi-a întins relaxat mădularele. Fiara pierise.

***

Treptat gândirea lui George devenea tot mai limpede. A păşit nesigur spre tigrul ucis din afara coridorului. Petre deschisese deja grilajul şi dădea buzna înăuntru. În marea lui bucurie l-a îmbrăţişat pe George cu uriaşa sa forţă.

— Să-i mulţumim lui Dumnezeu că n-aţi păţit nimic, a strigat el şi i-a dat drumul tânărului.

Acesta i-a strâns mâna cu putere:

— Îţi mulţumesc Petre, totul s-a întâmplat în ultima clipă. Nu mai aveam de-acum nici o speranţă de salvare.

— Noi n-am descoperit prea repede mecanismul, altfel aş fi ajuns aici mai devreme. De ce totuşi nu ne-aţi aşteptat?

— N-am putut să ştiu că se va întâmpla aşa.

— Trebuie să fiţi mai prevăzător, domnule George, de vreme ce de fiecare dată ajutorul vine mai târziu. Din cuvintele uriaşului se degaja marea lui îngrijorare.

George s-a văzut nevoit să-i dea dreptate.

— Cum s-au desfăşurat lucrurile acolo sus, ce fac ceilalţi? a întrebat el.

— Totul a rămas neschimbat. Nu putem să ieşim afară. Tatăl dumneavoastră se bizuie că ne vor elibera curând camarazii de pe submarin.

— Prin asta el a vrut doar să vă insufle curaj. Eu nu cred în aşa ceva. În orice caz, înainte de a se însera tugii nu vor întreprinde nimic, iar în timpul nopţii nu vor da de urmele noastre.

— Trebuie să existe totuşi încă un coridor care dă în această încăpere, a chibzuit Petre. Dawari se afla afară şi apoi deodată a ajuns aici jos. Oare pe unde a venit?

— El m-a surprins din afara gangului. Sunt de părere că undeva în tunel se află o intrare secretă. Va trebui să examinăm cu de-amănuntul pe întregul drum de întoarcere.

George s-a apropiat de cadavrul lui Dawari şi şi-a luat din nou pistolul şi lanterna. Apoi cei doi prieteni au cercetat mai întâi încăperea cea rotundă, dar n-au putut să descopere nimic. Nu s-au lăsat însă descurajaţi, ci dimpotrivă, au continuat cu verificarea gangului. Au luminat cu băgare de seamă pereţii şi duşumeaua. Dar în zadar. N-au găsit locul prin care Dawari să fi putut ajunge în coridor.

În cele din urmă s-au oprit iarăşi sub deschizătura chepengului.

— Se poate totuşi ca indianul să nu venit prin pereţi, a fost de părere Petre necăjit. Voi cerceta încă o dată.

George l-a chemat însă înapoi printr-un semn cu mâna.

— Noi am verificat de-acum foarte bine, Petre. Cu siguranţă că nu

mai are nici un rost. Va trebui mai curând să ne imaginăm vreun plan care să-i poată potoli pe tugi. După moartea şefului lor, vor renunţa cu siguranţă îndată la agitaţia care i-a cuprins.

Petre a slobozit un strigăt. La deschizătura de sus apăruse faţa căpitanului. Farrow a lăsat repede de sus o frânghie, ca să se caţere pe ea cei doi prieteni.

Căpitanul şi-a îmbrăţişat fiul. Când apoi a aflat câte a pătimit George în timpul acesta şi că Petre a putut interveni în ultima clipă, i-a strâns călduros mâna uriaşului. N-a rostit nici un cuvânt, totuşi Petre îşi imagina sentimentele adânci ce-l încercau pe căpitan.

Şi ceilalţi se bucurau că George se află iarăşi în mijlocul lor, imediat apoi s-au gândit ce să întreprindă în continuare.

— Voi merge sus şi mă voi înfăţişa în faţa oamenilor, a spus Jaap van Geldern.

Însă căpitanul a obiectat printr-un gest:

— Ce rost mai are asta?

— Au vrut tot timpul să mă alunge. Acum însă am posibilitatea să le dau de ştire tugilor că Dawari a murit. Poate chiar prin asta voi izbuti să-i fac să-şi recapete raţiunea.

— Vă rog să renunţaţi de la bun început la acest plan. Mai degrabă cred că va avea rezultatul de a-i aduce într-o stare de nebunie.

— Indienii se vor consola cu greu, chiar şi cu o ofrandă, a intervenit doctorul. În primul rând, religia le cere ca fiecare dintre ei să prindă un om pentru sacrificare şi în al doilea rând, pentru propria lor siguranţă nu ne vor lăsa să scăpăm. Dacă englezii ar afla şi ar interveni în ajutorul nostru, ei ar fi pierduţi.

— Atunci cunosc eu o cale mai bună, a sărit George. Vom asalta cu toţii dintr-o dată în sus şi vom isprăvi cu căpetenia lor de-acum. De fapt, ei au rămas fără conducere, voinţa diabolică a lui Dawari nu se mai află în spatele lor şi vom putea astfel să ne bizuim pe succesul acestui asalt.

Căpitanul Farrow a dat din cap cu îndoială.

— Planul are un neajuns George. Este de admis că dacă unul dintre ei va încerca să scape cu fuga îl vor urma şi ceilalţi. Dar dacă n-au s-o şteargă şi vor opune rezistenţă?

— În acest caz ne vom retrage liniştiţi înapoi. Indienii nu au arme primejdioase şi în această privinţă noi le suntem superiori.

George a pornit pe scară şi a ascultat atent în sus.

— Va trebui totuşi să încercăm, a şoptit el.

Petre a confirmat din cap, avea şi el părerea că era mai bine să se întreprindă ceva, decât să se aştepte atât de mult.

Însă înainte ca planul lui George să poată fi pus în aplicare sus au început să trosnească pe neaşteptate împuşcături. Apoi s-a auzit o comandă hotărâtă.

Camarazii s-au privit uimiţi. Ce însemna asta? Ordinul fusese rostit în engleză.

George s-a grăbit pe trepte în sus. Interiorul templului era luminat puternic. Un detaşament de soldaţi englezi de marină puseseră stăpânire pe sala mare. Erau orânduiţi în semicerc în faţa indienilor şi îşi ţineau lămpile de buzunar îndreptate spre ei.

Tugii stăteau încremeniţi şi surprinşi pe de-a întregul. Erau îngrămădiţi în mijlocul încăperii cu mâinile ridicate în sus. Nu mai rămăsese nimic din ura lor sălbatecă. N-au încercat nici o împotrivire atunci când au fost încătuşaţi unul câte unul.

Camarazii au coborât bucuroşi de pe soclu. În întâmpinarea lor a păşit un ofiţer zvelt.

— Căpitanul Morris, s-a prezentat el. După cum văd, noi am putut să jucăm un oarecare rol.

Căpitanul Farrow i-a scuturat mâna.

— Sunt de acord cu asta, căpitane. De unde aţi venit aşa deodată?

— Am recepţionat ieri o cerere de ajutor transmisă de pe această insulă şi am înaintat cu toată viteza spre ţărmul estic. Sunt bucuros că am putut să vă ajut.

Căpitanul, ca şi însoţitorii săi, au ţinut să-şi exprime încă o dată recunoştinţa faţă de englezi. Apoi van Geldern şi-a povestit păţaniile prin care trecuse.

— Vă vom ajuta să găsiţi statuia, a spus Morris. Este şi în interesul nostru. Acest templu ascuns mai adăposteşte încă mereu cruzimi sângeroase. Vom putea stăvili cultul diabolic dacă vom defrişa desişul.

Olandezul i-a călăuzit pe ofiţer şi pe aventurieri din nou la subsol. În peretele dinspre vest era dăltuit profilul unei statui. Se spunea că opera de acolo a fost îngropată de mult într-un loc prin împrejurimi şi acum gigantica statuie a zeiţei Kali zăcea pe undeva, sub copacii viguroşi, îmbătrâniţi de vreme. Jaap a explicat:

— Locul acela trebuie să se întindă înspre vest şi de aceea i s-a cizelat aici imaginea. Aşa că eu am pus să se sape pe direcţia aceea în toate luminişurile. Dar n-am obţinut nici un rezultat. Doar un singur luminiş n-a fost încă scotocit. Acum presupun că statuia se află acolo.

— Din această pricină a vrut Dawari să vă înlăture tot timpul? a întrebat doctorul.

— Da, aceasta a fost cauza. El s-a întors înspre ofiţer: cu ajutorul soldaţilor dumitale, căpitane, am putea ca în câteva ore să aflăm care-i realitatea.

George a izbucnit în râs:

— Mi-ar plăcea să pariez cu dumneavoastră că nici în acel luminiş nu veţi găsi chipul zeităţii.

Profesorul l-a privit mirat:

— Îmi spuneţi cu multă convingere că este îndoielnic să reuşesc.

Dar atunci aţi putea eventual să-mi indicaţi unde trebuie s-o caut.

George a făcut cu braţul o mişcare vagă:

— Uitaţi-vă totuşi mai minuţios încoace, coloanele din această încăpere au aproape aceeaşi înfăţişare ca şi trunchiul unui copac. Aşadar zeiţa trebuie să fie ascunsă pe aici. El şi-a îndreptat lumina lanternei în jos. De ce să nu ne imaginăm că nu-i tăinuită pe undeva în acest loc?

Doctorul Bertram a scos un fluierat:

— Într-adevăr, de ce lespezile de piatră pe care stăm sunt mult mai mari decât dalele cu care este pavat pământul de dinafară?

— Fiindcă aici a fost îngropată statuia, a strigat Jaap van Geldern, care a înţeles imediat. La naiba, domnule Farrow, asta este într-adevăr o sugestie extraordinară!

Căpitanul Morris a oprit câţiva soldaţi, care au pus mâna pe uneltele indianului şi s-au apucat imediat de treabă. Au izbutit ca într-un timp foarte scurt să îndepărteze dalele de piatră şi să dezgroape într-adevăr statuia din aur a zeiţei Kali. Fireşte că nu era masivă, ci goală prin interior. Cu toate acestea, cântărea peste un chintal şi a cerut multă osteneală pentru a fi scoasă afară din templu pe poarta principală.

George a arătat cu capul spre profesor:

— Am presimţit mai demult că statuia este goală pe dinăuntru. Preoţii o urcau prin puţ şi îi duceau oleacă de nas pe credincioşi.

Au fost puse de asemeni în siguranţă şi micile statuiete din antreu. Jaap van Geldern intenţiona să le adauge la colecţia sa.

Apoi englezii au aruncat în aer templul. Bătrâna clădire s-a prăbuşit grămadă cu o explozie zguduitoare.

Olandezul s-a despărţit cordial de camarazi. El a plecat cu distrugătorul englez spre Calcutta, unde se afla chiar locuinţa sa.

Camarazii s-au reîntors pe submarin, după care şi-au continuat călătoria întreruptă.

Aventurile submarinului Dox 198

Hans Warren

I
UN PARTENER DE CĂLĂTORIE

O CĂLĂTORIE ÎN EXPRESUL TRANSCONTINENTAL de la Koolgardie prin platoul Nullarbor este probabil ceam mai plictisitoare din câte se poate imagina. Pentru observatorul atent însă, poate fi deosebit de interesantă, fiind aproape unică în felul ei. Rău famatul platou Nullarbor este neted ca oglinda şi se întinde la nesfârşit într-un loc lipsit de viaţă. Nici un copac, nici o verdeaţă nu înviorează deşertul dezolant, nici o aşezare omenească nu aduce vreo schimbare în monotonul apăsător al acestui peisaj părăsit de Dumnezeu. Trenul merge în linie dreaptă peste cincisute de kilometri – fără o singură curbă.

— Aici se văd în fine diferenţele între Australia şi celelalte continente, spuse George Farrow prietenului său Petre pe când stăteau într-un compartiment al trenului ce gonea spre răsărit.

— O distanţă atât de lungă şi de dreaptă n-am mai parcurs de când sunt şi doar am văzut destule în lume.

— Ai dreptate George, răspunse Petre, oricum nu aş face drumul acesta prea des, deşertul acesta dezolant mă face de-a dreptul melancolic. Sahara pe lângă ăsta este un adevărat paradis, acolo mai vezi şi alte forme de relief.

— Şi totuşi zona aceasta este cu totul altceva decât un deşert.

— Ia scuză-mă, doar dacă acesta nu-i cel mai deşert dintre deşerte, atunci eu habar n-am de geografie, domnule George.

— Singur ţi-ai dat calificativul Petre, răspunse George râzând, în deşertul acesta sunt păşuni bogate.

— Faci glume? Atunci fă te rog mai bune.

— Nu, aşa-i cum eu îţi spun. Nu demult am citit în Perth ocazional ceva despre zona aceasta. Vezi peste tot grămăjoare de vegetaţie care acoperă pământul? Ele sun un furaj minunat ce ar putea hrăni milioane de oi. Cu toate că aici nu plouă de loc, roua nopţii ajunge să ţină plantele în viaţă.

— Interesant. Dar zona nu este bună de păşune căci lipseşte apa şi cum chiar tu spui că aici aproape niciodată nu plouă.

— Nu face nimic, dragă Petre. S-au făcut mai multe păşuni şi toate cu succes. Apa nu se află la adâncime mare şi este puţin sărată, dar la animale le place grozav.

— Dacă acest lucru este adevărat nu înţeleg de ce această suprafaţă atât de mare este lăsată în paragină. Doar sunt destui oameni pe lume care ar putea lucra acest pământ.

— Aici ai dreptate dar, Australia are o politică demografică deosebită. Peste jumătate din locuitorii ei trăiesc în câteva oraşe mari iar emigranţilor nu li se permite să intre în interiorul ţării. Dacă ţara

noastră ar dispune de astfel de spaţiu nemăsurat, unde acum domneşte deşertul s-ar naşte cultura şi bunăstarea.

— Aici aveţi dreptate domnilor s-a auzit dintr-odată vocea unei tinere fete care şedea în compartimentul faţă în faţă cu cei doi, dar din păcate germanii sunt un popor fără spaţiu. Cred că dumneavoastră veţi fi având dubii faţă de sensul istoriei lumii, văzând cu proprii dumneavoastră ochi nedreapta împărţire a pământului.

Cei doi amici tresăriră. Nu numai pentru că tânăra a luat parte dintr-odată la discuţie, dar tânăra vorbise într-o germană destul de curgătoare, având foarte puţin accent străin.

Nu după mult timp discuţia s-a reluat cu mai multă vioiciune.

Cei doi au aflat că tânăra venea din Perth, iar tatăl ei era german de origine. Se îndrepta către Tanunda, care era şi destinaţia celor doi.

— Vreţi precis să vizitaţi rude sau cunoştinţe în Tanunda?

— Nu.

— Dar precis cunoaşteţi zona mai bine ca noi.

— Nu, nici asta, vin pentru prima dată aici.

Din acest răspuns sec, George observă că tânăra nu prea voia să vorbească despre scopul călătoriei sale. Când şi Petre i-a pus câteva întrebări în acest sens, amabilitatea a dispărut imediat de pe faţa tovarăşei noastre de călătorie.

Era vizibil că voia să închidă discuţia; ba mai mult se adânci în lectura ziarelor ei.

Cei doi schimbară repede câteva priviri între ei. Gândul lor era acelaşi, trebuie să fie ceva cu călătoria fetei.

Ce o putea determina pe o fată de maximum douăzeci şi doi de ani să facă o călătorie lungă şi grea de la ţărmul mării până la acest colţ uitat al Australiei.

Nu avea rost să se gândească prea mult la asta, deoarece monotonia călătoriei îi îndemna la prea multe supoziţii şi bănuieli neverificabile.

Afară peisajul s-a schimbat brusc. Pentru prima dată de la plecarea din Koolgardie au apărut pajişti verzi şi câmpuri vălurite. Toată monotonia şi uscăciunea au dispărut, iar locul lor a fost luat de câmpurile cu spice. Acestea le-au apărut ca un salut dintr-o altă lume mai frumoasă, care le amintea de ţara lor. Acest sentiment li s-a înteţit după ce au părăsit trenul în Tanunda şi au văzut grădinile verzi cu viţă de vie de jur împrejur, crezând că sunt într-un sat podgorean german. Şi chiar ajunseră într-un astfel de sat, dar într-unul germano-australian!

Întregul ţinut era o podgorie mănoasă. Pe scurt, istoria locului era următoarea:

Un fiu de ţăran silezian pe nume Seppelt a emigrat în a doua jumătate a secolului trecut în Australia de sud. După eforturi lungi şi zadarnice de a planta tutun, i-a venit ideea să încerce cu vinul.

Localitatea sa de baştină, Grunberg din Silezia avea renumele nu prea plăcut, încă din vechime, de a livra vinul cel mai acru din Germania. Seppelt se pricepea ceva la podgorii. Şi eu a avut noroc. Viţa s-a prins iar soarele fierbinte al sudului a făcut minuni. Vinul de Tanunde a devenit curând renumit. Curând au sosit tot mai mulţi emigranţi germani la Tanunde. Au apărut mai multe localităţi înfloritoare, o întreagă serie, pe scurt, în brusa sălbatecă australiană a crescut un nucleu de cultură germană, hrănit de munca disciplinată a unor emigranţi germani săraci.

Farrow şi Petre străbătură, ca în vis micul şi curatul orăşel care în totalitate era compus din emigranţi germani.

După ce au mers tăcuţi cam un sfert de oră, Petre spuse deodată:

— Unde o fi rămas însoţitoarea noastră? Şi ea a coborât doar aici.

— De, ar fi trebuit să ne ocupăm de ea.

— Dar, în mod sigur ne-ar fi refuzat şi respins din nou.

— Asta este posibil. Puteam totuşi încerca să-i oferim compania noastră. Este de-a dreptul frapant, cât de retrasă s-a făcut dintr-o dată.

— Părea că ar fi ceva secret legat de călătoria ei. Poate are o problemă ce nu trebuie să iasă la lumină.

— Nu cred! Fata mi-a făcut o impresie foarte bună. Cuvintele ei de la început mi-au mers direct la inimă. Tăcerea ei dovedeşte că nu prea are diplomaţie. În nici un caz nu-i o persoană rafinată. Altfel ne-ar fi oferit nişte baliverne neplauzibile despre scopul călătoriei sale dacă ar fi vrut să ascundă ceva.

— Atunci trebuie să-ţi dau dreptate domnule George. Hai să o lăsăm că nu este treaba noastră.

Acolo pare să fie localul Schrapel, care ne-a fost recomandat la Koolgardie. După câteva minute, stăteau la masa acoperită cu o faţă de masă albă, ca a unui local tipic german. Vinul era excelent. Orice cunoscător l-ar fi luat drept un vin de Bodensee sau un Kaiserstuheler. Pe etichetă însă stătea scris: Spring-Vale, South Australia, iar deasupra denumirea germană „Quelltader”

Amabilul patron servea personal mâncarea comandată iar când au auzit că oaspeţii săi sunt conaţionalii săi din vechea patrie, a luat loc imediat la masa lor şi i-a asaltat cu întrebări, încât aceştia de abia mai puteau mânca.

— Da, de la războiul cel mare încoace, la noi nu mai este ca şi înainte, povestea Schrapel, după ce oferise ţigări de foi clienţilor săi. Vedeţi, germanii, au suferit şi aici o lovitură prea grea. Copii noştri învaţă în şcoli după modelul anglo-australian, localităţile noastre sunt rebotezate, etc.

La noi nu mai există, Hahudirf, Lobetal, Siegersdorf sau Neu-Meckleuburg. Există în schimb Ambeleside, gaza, Kitchner. Totuşi şi noi şi chiar mulţi din noii veniţi englezi mai folosim vechile denumire.

Aşa cum am spus, este periculos că generaţia tânără se englezeşte, într-un mod imposibil de frânat.

Cei doi amici l-au ascultat cu interes. Schrapel era încântat să aibă un auditoriu atât de atent.

Afară s-a întunecat de mult. Schrapel a început deja cea de a treia sticlă. Se vorbea despre colonizări, despre destine şi despre tot ce este nou în patrie. Mai ales acestea din urmă îi umplea de mândrie şi de bucurie pe purtătorii şi pe pionerii culturii germane aflaţi departe de ţara părinţilor lor. Pe când discuţia era în toi şi era înfierbântată, un strigăt strident i-a făcut pe cei trei să tresară speriaţi. Strigătul venea din stradă, din imediata apropiere a localului. La fel au făcut şi ceilalţi consumatori, care erau foarte puţini în local.

— Ce a fost asta? întreabă Schrapel. Părea să fi fost un strigăt de om.

— Nu numai părea, chiar era un strigăt disperat şi anume al unei femei, răspunse George şi plecă spre uşă. Precis a fost cineva atacat.

— Proştii, bombăni Schrapel, la noi încă niciodată n-a fost atacat nimeni. Noi suntem toţi oameni paşnici, chiar dacă trăim în sălbăticie.

Farrow era deja afară, urmat de Petre.

— Nu văd nimic, Petre, este prea întuneric. Du-te şi adu o lanternă. Clienţii veniră după ei, după ce au rămas până atunci în local, inactivi.

George a aprins lanterna şi a luminat strada din faţa casei. Acolo, la vreo zece metri de intrare zăcea un corp întunecat, inert. George s-a repezit spre el, urmat de ceilalţi. Era o femeie. Au ridicat-o şi au dus-o repede în local, unde a fost culcată pe o canapea veche dar comodă, pe care au stat cei doi amici.

— Ei drăcie, exclamă George, aceasta este chiar fata noastră din tren.

— Chiar, spuse Petre, cu paltonul acesta şi cu pălăria n-am recunoscut-o imediat.

— O cunoaşteţi domnilor? întrebă Schrapel mirat.

— Nu ştim cine este, am călătorit un timp împreună cu trenul.

George se apropie şi o cercetă, căutând eventuale răni.

— Pare să fi primit doar o lovitură în faţă, le-a spus el celorlalţi, ba nu! Aici la ceafă sângerează. Este curios.

— Eu cred – şi-a dat cu părerea Petre – că după lovitura în faţă s-a lovit cu ceafa de pământ. De aici sângele şi leşinul.

— Ai dreptate, Petre, sunt doar răni uşoare, cauzate de cădere. Schrapel a trimis între timp după singurul medic localnic care era. Acest a sosit peste câteva minute şi constată o comoţie cerebrală serioasă.

În Tanunda nu exista spital. De aceea Schrapel se oferi să o ducă pe tânăra necunoscută la el acasă. Soţia s-a i-a amenajat o cameră şi

promise că se va îngriji personal. Medicul după ce termină consultaţia şi cu recomandările pleacă. Promise că se va întoarce dimineaţa.

Farrow sta îngândurat şi tăcut în colţul său.

— Chiar aşa te preocupă cazul acesta încât neglijezi vinul acesta bun, întrebă Petre, după ce tăcerea lui George a început să-l enerveze.

— Chiar aşa, acest fapt mi se pare foarte misterios.

— Poate să fie o întâmplare sau o confundare, nu văd cine ar fi doborât-o în plină stradă pe fata aceasta simpatică.

— Te înşeli, Petre. Precis există un motiv. Ceva este cu fata aceasta, altfel ar fi fost mai comunicativă cu noi. Pe de altă parte să nu uităm că a fost jefuită.

— Jefuită, dar de unde ştii?

— Azi nu prea eşti în formă Petre. N-ai văzut că ea nu mai are poşeta la ea. În tren avea o geantă din piele de crocodil chiar frumoasă. Pe când medicul a fost aici, am ieşit afară din nou şi am cercetat toată strada. Dacă şi-ar fi pierdut poşeta, când a fost atacată, în mod sigur o găseam acolo, pentru că de atunci nimeni nu a mai trecut, acest lucru este sigur.

— Văd acum acest fapt cu alţi ochi, răspunse Petre gânditor. Furtul poşetei este deja altceva. Ai dreptate, aici este ceva necurat. Dar nu ne va fi uşor să lămurim această problemă. Să sperăm că ea se va trezi repede şi vom afla cine anume este ea şi de ce a venit aici. Sper că cel puţin acum, nu va mai fi atât de rezervată faţă de noi, ca în tren.

— Aceasta este şi părerea mea. Totuşi nu putem aştepta atât de mult. Medicul mi-a spus că este vorba de o comoţie cerebrală serioasă. Poate dura zile sau săptămâni până să-i revină cunoştinţa.

— Acest lucru este foarte rău. Dar la ce te gândeşti să faci domnule George?

— Pentru moment nimic. Acum cel mai bun lucru este să ne culcăm, pentru ca călătoria noastră a fost obositoare, iar vinul a fost greu. Mâine lumea va arăta cu totul altfel.

Petre era şi el foarte obosit aşa că propunerea lui George a fost primită. Cei doi sau dus la etaj unde patronul le-a rezervat o cameră curată şi drăguţă. Nu a trecut mult şi au căzut într-un somn adânc şi sănătos.

II
SCRISOARE MISTERIOASĂ

A DOUA ZI DIMINEAŢA DEVREME, Farrow şi Petre au luat o masă îmbelşugată în camera de oaspeţi, în compania domnului Schrapel. Tema principală a discuţiei era evident atacul din noaptea precedentă, fiecare având o opinie proprie.

În toiul dezbaterii a apărut deodată doamna Schrapel vizibil agitată. Ţinea în mână un plic îngust.

— Închipuie-ţi Karl, i-a strigat soţului său, plicul acesta l-am găsit în pantoful domnişoarei. Sub el era acest plic. Cui crezi că este adresat?

A pus plicul îndoit la mijloc pe masă.

Trei perechi de ochi citiră simultan adresa scrisă oarecum cu stângăcie. Mr. Karl Schrapel, Tanunda (South-Australia), Boardinnhouse.

Preţ de o clipă s-a lăsat o tăcere mormântală, după care gazda izbucni:

— La naiba, strigă el, asta-i bună! Ce are tânăra cu mine? Dar adresa este bună, scrisoarea îmi este adresată mie. Avem o grămadă de Schrapel în Tanunda, dar numai eu am un local. Ia să vedem ce este? Şi cu un cuţit deschise plicul. Pe când îi scotea conţinutul faţa-i luă o expresie de nedumerire. Nu era nimic, în schimb apărură cinci bancnote noi de câte o mie de lire sterline.

— 5000 de lire, exclamă George, mirat, asta face cam 61700 de mărci. Domnule Schrapel felicitări.

— Felicitări? Pentru ce?

— Ei, pentru îmbogăţire, evident.

— Dar ce au banii aceştia aşa de mulţi cu mine, domnule Farrow?

— După toate aparenţele sunt proprietatea dumneavoastră. Plicul vă este adresat. Banii sunt deci destinaţi, chiar dacă lipseşte explicaţia scrisă.

— Dar vă rog domnule Farrow, cine pe lumea aceasta mi-ar trimite aşa deodată cinci mii de lire? Nici unui dement nu i-ar veni o aşa idee.

— Aţi împrumutat cuiva mai de mult bani?

— Asta da, dar numai sume de maxim cinci lire. Totuşi este o deosebire între cinci lire şi cinci mii de lire.

— Aceasta este clar, râse Farrow, ar mai fi posibilitatea ca dumneavoastră să păstraţi banii pentru altcineva.

— Puţin probabil, domnule Farrow. Nu am prieteni sau cunoscuţi care să lucreze cu astfel de sume.

Noi trăim destul de modest, iar dacă cineva are economisite câteva sute de lire, trece deja drept un om înstărit.

Nici Farrow nu a mai avut ce spune. Schrapel se juca neîncetat cu bancnotele.

Nu era greu să-i ghiceşti gândurile. Banii primiţi îl iritau şi el credea că lui îi erau destinaţi. Pe de altă parte nu-şi putea explica, cine i-a trimis lui aşa o sumă mare. În final spuse:

— Cel mai curios este că plicul nu conţine nici o scrisoare.

— Şi eu m-am gândit la aceasta, răspunse George, într-adevăr este foarte ciudat, dar totuşi există explicaţii posibile. Din scrisul stângaci

de pe plic se vede că adresantul nu este un maestru al stiloului. Poate că nici nu se prea pricepea să se exprime în scris, ceea ce pe aici este destul de frecvent. În plus, poate că a considerat că tânăra va da explicaţiile necesare.

— Hm, făcu Schrapel, este posibil. Să sperăm că sărăcuţa îşi va reveni repede.

După un timp, a sosit medicul, ca să se intereseze de pacientă.

George şi Petre au plecat la o plimbare de dimineaţă. Au fost surprinşi de activitatea vie ce le apărea la fiecare pas. Cel mai mult s-au interesat de rachiurile Seppelt, cea mai mare din Australia. Vase uriaşe de fermentare se aliniau perfect în şiruri drepte. Fiecare purta inscripţii cu litere enorme, care citite într-un rând redau numele lui Seppelt, al fiului de ţăran sărac care a plecat din Grunberg în Silezia. Pe când s-au întors Petre spuse:

— Ştii domnule George, tocmai îmi vine în minte că mai fi o posibilitate, de ce expeditorul banilor n-a dat nimic în scris drept explicaţie.

— Şi anume?

— De un lucru nu prea curat şi-l poate compromite şi pe Schrapel. Ce ştim noi despre el? Poate ştie foarte bine ce este cu banii şi face doar pe neştiutorul. Văd că nu pari de acord cu ipoteza mea. Gândeşte-te însă cât de des ne-am înşelat cu oamenii. Cel puţin cred că este nimerit să luăm şi asta în considerare. Nu poate strica în nici un caz.

— Este clar. Dacă însă sunt sceptic la ipoteza ta, este pentru că atunci nu ştiu de ce doamna Schrapel i-a dat soţului său plicul, în prezenţa noastră. Vei spune că nu ştie nimic. Dar acest lucru nu mi se pare credibil. Aici unde relaţiile dintre soţ şi soţie sunt altele decât în ţările civilizate, poţi face deducţii de la un partener asupra celuilalt. Aşa, adică soţul este un ticălos iar soţia nu este mai bună cu nimic. Doamna Schrapel însă este o bună gospodină, asta este în mod sigur. Nu, Petre, dacă cineva este putred aici, acestea nu sunt gazdele noastre, ci persoana care a trimis scrisoarea.

Petre s-a dat învins şi nu mai răspunse.

Cei doi s-au îndreptat încet spre localul lor. S-a făcut deja ora mesei. În timp ce mâncau, observară că au venit trei persoane noi, având un aspect sălbatec şi îndrăzneţ, care nu se prea potriveau cu acest loc paşnic. După vorba lor se vedea că proveneau din altă zonă, decât cei din Tanunda şi englezi de origine vorbesc un idiom amestecat cu cuvinte germane. Din experienţă, Farrow şi Petre ştiau că aspectul exterior de multe ori nu este înşelător omului din interior, aşa că de la început ei au avut rezerve mari faţă de indivizii sosiţi. Privirile lor fugare, vorbitul în şoapte şi acel ceva, care-l face pe om pe loc antipatic, i-a pus pe cei doi în gardă.

După masă medicul şi-a făcut din nou apariţia.

La întrebarea lui George, dacă starea pacientului s-ar ameliora curând, acesta ridică din umeri şi răspunse:

— Nu sunt atotştiutor, domnii mei, cred însă că va mai trebui să avem răbdare până când tânăra îşi va recăpăta cunoştinţa. Mai poate să dureze câteva zile. La comoţia cerebrală, ameliorările pot surveni brusc. După cum am spus aici ajută doar aşteptarea.

Nu suna prea încurajator. George coborî încet treptele, când gazda l-a atins pe umăr şi-l trase repede într-o încăpere alăturată.

— O vorbă doar domnule Farrow, spuse el grăbit, aici nu ne aude nimeni. I-aţi văzut pe noii veniţi?

— Şi încă cum! de mult n-am mai văzut trei mutre de spânzurat ca acestea reunite la un loc.

— Asta-i şi părerea mea. Indivizii şi-au luat camere pentru această noapte la mine.

— Nu veţi fi prea încântat, domnule Schrapel.

— De loc. Dar ce să fac? Au plătit în avans. Pretind că sunt păstori şi vor să meargă la Broken Hill. Până acum s-au purtat bine.

— Poate că aşa este, iar indivizii arată mai rău decât sunt în realitate. Aveţi dreptate, domnule, nu le puteţi refuza găzduirea fără să aveţi neplăceri. Dar aveţi dubii.

— Da, vedeţi numai că ei s-au purtat foarte ciudat, când au sosit azi dimineaţă. Au vrut să vadă toate camerele înainte de a se hotărî să rămână, cu toate că nu arată a clienţi de hoteluri de clasa întâia. Şi-au băgat nasul în toate camerele, inclusiv în ceea unde este bolnava, înainte ca să apuc să-i împiedic.

George fluieră încet printre dinţi:

— Vedeţi deci, continuă Schrapel, despre ce este vorba. Am impresia că voiau să recunoască poziţia camerei, unde stă domnişoara bolnavă. Care o fi motivul acestei recunoaşteri, eu nu-l cunosc.

— Cu siguranţă că au de gând să o atace din nou.

— Exact. Nevastă-mea este de părere că atacul nu se îndreaptă contra persoanei tinerei fete, ci se datoreşte celor cinci mii de lire.

— Atunci soţia dumneavoastră are perfectă dreptate, domnule Schrapel.

— Am un plan, vom fi foarte vigilenţi şi sper că dumneavoastră şi domnul Petre ne veţi ajuta.

— Nici nu trebuie să amintiţi de acest lucru, domnule Schrapel.

— Bun. Eu cred că dacă indivizii nu vor găsi banii în camera bolnavei, vor bănui cu siguranţă că sunt la mine. Corect?

— Asta în mod sigur, ca amin în biserică.

Schrapel râse amuzat.

— Nu, spuse el zâmbind şi scoase din buzunarul drept plicul cu cinci mii de lire, vedeţi aici sunt banii. Luaţi-i, la dumneavoastră sunt

mai în siguranţă.

— Aveţi aşa mare încredere într-un străin, domnule Schrapel?

— Prostii! E destul să se uite omul la dumneavoastră. Şi-n plus suntem compatrioţi.

După o scurtă ezitare, George a pus banii în portofelul său. Trebuia să-i dea dreptate lui Schrapel. Prudenţa nu este nici odată suficientă. Când George şi Schrapel ieşiră din mica încăpere, aproape că s-au ciocnit în uşă cu unul din cei trei oaspeţi noi.

III
UN ATAC MÂRŞAV

ÎN DUPĂ AMIAZA ACELEIAŞI ZILEI, cei doi au făcut o ieşire până la orăşelul învecinat Ambleside. Pe drum George i-a povestit lui Petre cele discutate cu Schrapel. Amintind şi de ciudata întâlnire de la uşă.

— Crezi că banditul a auzit ceva? întrebă Petre.

— Nu, am vorbit în şoaptă, uşa părea destul de bine izolată fonic, cred în plus, că individul a venit mai târziu să asculte.

— Ei, atunci totul este în ordine.

— Nu chiar, indivizii trebuie să deducă de aici că noi ştim totul. Deci nu se vor îndrepta numai contra lui Schrapel. Ci şi împotriva noastră.

— Ai dreptate, domnule George, este rău de tot. Trebuie să ne aşteptăm la un atac, mai ales dumneavoastră.

— De ce mai ales eu?

— Pentru că tu ai banii şi indivizii poate au auzit ceva. Cel puţin aşa vor crede, dacă nu-i vor găsi la Schrapel.

— Ai dreptate.

— De aceea, îţi fac o propunere. Cred că este mai bine să-mi dai mie banii. Cum am mai spus, după discuţia ta cu Schrapel, tu eşti mai mult expus. George nu părea prea convins, scutură din cap neîncrezător. Totuşi scoase banii din buzunar şi-i înmână lui Petre.

— Plicul este prea mare, spuse acesta scoţând bancnotele. Mai bine bag banii în micul spaţiu secret al portofelului meu.

— Fă cum crezi că este mai bine, răspunse George şi puse plicul gol înapoi în buzunar. Nici unul din ei nu-şi închipuia ce importanţă urma să aibă mai târziu această acţiune.

Când au ajuns la primele case din Ambleside, Petre spuse gânditor:

— Poate că nu este bine că am venit încoace. Am o presimţire ciudată, de care nu mă scap. N-ar fi trebuit să părăsim localul. Cine ştie ce se poate întâmpla acolo în lipsa noastră.

George se uită mirat la Petre şi mişcă capul gânditor:

— Nu-ţi face griji, Petre. În timpul zilei nu vor întreprinde nimic, oricând pot veni alţi clienţi. Spre seară suntem înapoi. Nu-ţi face griji!

Din păcate, George şi-a făcut socoteala fără capriciosul cer australian. Ei ajunseră cu bine în Ambleside, dar după ce au vizitat orăşelul lui au gustat un pahar bun de vin, a izbucnit o furtună puternică, lucru extrem de rar pe acolo şi de o violenţă catastrofală. Părea că cerul şi-a deschis toate porţile. Într-o clipă, apa a ajuns la câţiva centimetri pe străzi şi drumuri, fulgera şi tuna ca şi cum ar fi venit ziua de pe urmă.

La o întoarcere în Tanunda, în asemenea condiţii nu se putea nici gândi.

Au trebuit să aştepte aproape trei ore, terminarea furtunii, într-un mic local. Între timp Petre a devenit tot mai neliniştit şi mai nervos. Avea mereu impresia că în Tanunda s-a întâmplat ceva. Aşteptarea nedorită îl chinuia. Neliniştea lui Petre s-a transmis şi asupra lui George. Şi el credea că furtuna este o ocazie foarte bună pentru bandiţi în vederea unui atac asupra familiei Schrapel, deoarece pe această vreme era greu de crezut că ar mai fi venit alţi clienţi.

Cei doi respirară uşuraţi când în final ploaia a început să mai slăbească şi vântul s-a oprit brusc.

Cerul era înnourat. Seara s-a lăsat, dar pe cer nu se vedea nici o stea.

— Plecăm acum, să ajungem cât mai repede spuse George.

Patronul micului local încercă să-i convingă să mai rămână, spunând că drumurile, imediat după ploaie sunt noroioase şi greu accesibile, dar că după vreo două ore se vor usca suficient George nu l-a luat în seamă. Voia cu orice preţ să ajungă la hotel, înaintea de miezul nopţii.

La început au avut spor la mers. Dar mai târziu drumul a devenit mai anevoios iar noaptea neagră făcând orientarea şi mai grea. După două ore de mers obositor au ajuns la strada principală care ducea în linie dreaptă la Tanunda. Acum rătăcirea era exclusă, drumul era bun şi nu mai trebuia să se teamă de gropi, de apă sau noroi.

După aproximativ o jumătate de oră de mers pe drum, au văzut deodată în apropiere o motocicletă. Nici nu ajunseră bine acolo, că o voce le strigă:

— *Hello, mesures,* vă pricepeţi la motoare? Noi nu-i dăm de capăt!

— Este o plăcere să vă fim de folos, răspunse George şi el şi Petre aveau în domeniul mecanicii o experienţă bogată.

Apropiindu-se, au văzut patru inşi în haine de piele şi cu şepci de automobilişti. O a doua motocicletă sta de o parte, la câţiva metri distanţă.

— *Good evening,* salută Farrow, îndreptându-se spre motocicleta defectă. În aceeaşi clipă a fost prins pe la spate, un al doilea ins îl atacă din faţă, i-a dat câţiva pumni zdraveni apoi l-a strâns de gât. Totul s-a întâmplat foarte repede, încât o ripostă a fost imposibil de

dat.

Indivizii erau voinici şi superiori numeric.

George s-a străduit zadarnic să-şi elibereze braţele, dar ele erau fixate ca într-o menghină şi trase la spate. Pe când îşi pierdea cunoştinţa încet, apucă să vadă cum şi Petre cădea copleşit la pământ. Apoi o ceaţă întunecată i-a învăluit simţurile.

IV
UN INCIDENT CIUDAT

MAI TÂRZIU, nu au putut spune, cât timp au zăcut inconştienţi pe pământul umed al drumului. Dar după aprecierea lor nu au putut sta mai mult de o oră.

George şi-a revenit primul, urmat la câteva minute de Petre.

Era încă noapte, dar norii începeau să se risipească, stelele sclipeau pe cer iar lumina lunii le-a fost celor doi suficientă ca să se descurca.

— Bine lucrat, au fost primele cuvinte ale lui Petre, acum ne este clar, aceştia au fost prea onorabilii clienţi ai lui Schrapel. Sincer să fiu eu nu I-am recunoscut la timp!

— Pentru că purtau toţi şepci cu cozoroc, a răspuns George resemnat. Şi în plus nu era lună, era prea întuneric. Ca să putem recunoaşte pe cineva. Nu avem ce ne reproşa. Oricine ar fi căzut în această capcană.

— Ai dreptate, dar este o slabă consolare. Banii s-au dus. Cine ştie, dacă îi vom recupera de la nemernici.

— Da, viitorul este cam sumbru, ne lipseşte practice orice informaţie. Cu atât mai penibil cu cât banii au aparţinut lui Schrapel, izbucni plin de ură George, după care cu un efort vizibil, înfrângându-şi slăbiciunea s-a ridicat în picioare.

După ce s-a ridicat a făcut câteva mişcări cu braţele pentru că îi era frig. Nopţile aici erau reci, iar hainele îi erau ude.

— Ia te uită, ticăloşi mi-ai rupt toată jacheta ca să găsească banii!

— Bine, la tine cu tot efortul lor tot nu-l puteau găsi, spuse zâmbind Petre.

George s-a oprit o clipă şi se căută în buzunarul drept de la piept, unde a pus plicul cu pricina. Buzunarul era gol. Petre i-a urmărit mişcările şi se căută şi el în buzunar.

— Portofelul meu este la mine, zise el, nu mi-aş fi închipuit că sunt aşa de cumsecade ca să ne lase micul nostru avut personal.

Vizibil marcat, Farrow a păşit spre el.

— Repede, Petre verifică conţinutul. Este posibil ca….

Nu a avut curajul să-şi termine fraza. Petre l-a privit o clipă întrebător, după care a înţeles ce voia să ştie George.

Scoase repede portofelul şi la deschis. Degetele îi tremurau. În clipa următoare a oftat uşurat şi spuse jubilând de bucurie:

— George, bandiţii au fost de-a dreptul cretini. Uite, aici sunt bani, cinci bancnote frumoase de o mie de lire, nu lipseşte nici un penny. Este posibil aşa ceva?

George se uită cu gura căscată la bani. Bănuise deci cu temei că vot fi atacaţi. Respiră uşurat.

Un timp au tăcut amândoi. Apoi George spuse:

— Aici iar se verifică proverbul: prea mult zel strică. Aceştia după ce ne-au doborât mi-au rupt haina şi au şters-o, după ce au găsit plicul, fără a se mai uita înăuntru. Dragă Petre, când mi-ai zis să-ţi dau în păstrare banii, ai avut cea mai bună idee din viaţa ta. Te-aş putea îmbrăţişa bătrâne.

— Bine, bine, spuse Petre râzând, nimic nu-i aşa de grozav ca această păcăleală pe care le-am tras-o bandiţilor. Dar cea mai bună idee ai avut-o tu că ai păstrat plicul care era prea mare pentru portofelul meu.

— Am făcut-o inconştient, poate cu gândul că pe plic era scrisul adversarului.

— Bine, oricum este bine. Am avut un mare noroc. Uneori văd, că soarta este bună cu noi.

Între timp Petre s-a ridicat şi el de jos. El a suferit mai mult decât George, dar bucuria din ultimele minute i-a redat puterile. George era şi el în forma bună.

— Să nu ne bucurăm prea devreme, spuse el, aceştia pot descoperi în orice moment înşelăciunea. Trebuie să plecăm imediat. Sper că eşti în măsură să mai mergi o oră.

— Evident, domnule George, îmi simt picioarele cam grele, dar mersul le va ajuta.

Se înţelege că ultimele parte a drumului impunea o atenţie sporită. Au ocolit cu precauţie drumul şi au luat-o pe un drum lateral, prin tufişuri şi nu le-a fost uşor.

Ca de obicei, George şi-a dovedit talentele de cercetaş. Nu a pierdut nici odată drumul principal din ochi, pe de o parte pentru a putea ţine direcţia, pe de altă parte ca să se asigure dacă bandiţii nu s-au întors. Cu toată prudenţa, înaintarea lor a fost considerată înceată. Pentru a ajunge la Tanunda le-a trebuit mai mult de două ore. Cu toate că se crăpa de ziuă localnicii mai dormeau. Pe străzile golite, adversarii puteau oricând să le întindă capcane. Cei doi înaintau cu pistoalele neasigurate în mână, dar ajunseră nestingheriţi la localul lui Schrapel. Era clar că bandiţii încă nu au descoperit înşelăciunea.

Când au ajuns la local, au constatat cu uimire că ferestrele localului erau luminate. De la distanţă nu au putut vedea aceasta fiind deja dimineaţă.

— Aici ceva nu este în ordine, spuse George. Lumina aceasta le ferestre nu arată a bine. Să sperăm că în lipsa noastră nu s-a întâmplat nimic.

Uşa de la intrare nu era zăvorâtă. Şi acest lucru te punea pe gânduri. George intră urmat de Petre. În local i-a aştepta o scenă neobişnuită. În jurul mesei mari şi rotunde, din mijlocul încăperii zăceau dormind adânc, Schrapel, nevasta sa li cei doi clienţi. Pe masă erau o mulţime de sticle precum şi paharele pe jumătate golite. Totul pleda pentru un chef grozav, urmat de o beţie generală. În primul moment cei doi, Petre şi George s-au speriat când au văzut scena aceasta, crezând că cei de pe jos sunt morţi. Dar când au văzut că respiră normal iar Schrapel sforăie de zor, s-au mai liniştit.

— Ce zici de asta, domnule George întrebă Petre? ce sau mai distrat…

— Prostii, l-a întrerupt George, pe Schrapel nu-l îmbată nimeni aşa de uşor. Nu, aici este altceva. Să ne uităm numai.

George s-a dus la bucătărie. Pe holul întunecat era cât pe ce să se împiedice de un corp culcat pe podea.

— Şi aici este unul, îi strigă el lui Petre. Dacă nu mă înşel este Williams, servitorul. Împreună cu Petre l-au dus în camera de oaspeţi. Era într-adevăr servitorul Williams. Dormea adânc, când a fost pus pe podea, s-a culcat din nou pe o parte, după ce şi-a închis ochi dezorientat, sforăind mai departe.

— Dacă-l frecăm cu apă rece, îl trezim mai repede, zise Petre privindu-l pe cel adormit.

— Şi eu cred la fel. Dar mai este timp. Să ne uităm mai întâi peste tot. George merse la uşă şi o încuie.

— Nu se ştie dacă bandiţii nu se întorc, explică el, atunci vor găsi cel puţin uşile închise.

Mergând în bucătărie au dat peste slujnică. Dormea pe pardoseaua rece, de piatră.

— Ei, n-o fi plăcut să stai culcată pe pardoseala rece, spuse Petre râzând. Pe amărâta aceasta la trezire o vor durea toate oasele.

George a dat din cap aprobator, deodată privirea lui i s-a oprit asupra unui pahar spart de pe pardosea.

— Deci aici este aceiaşi treabă, murmură el, indivizii i-au tratat pe toţi din casă cu un vin amestecat cu un somnifer.

— Mă mir, cum s-a lăsat păcălit Schrapel. Normal era, să-i fi fost suspectă generozitatea indivizilor.

— Da, asta nu mai înţeleg nici eu, dragă Petre. O mai fi şi altceva. Schrapel nu-i un prost şi de la început n-a avut încredere în ei. Dar, asta o vom afla în curând. Hai să vedem mai departe.

Pe slujnica adormită au urcat-o la etaj. Acolo-i aştepta un haos de nedescris.

Bandiţii căutând, au răsturnat totul lăzi şi cutii. Nici un cloţ nu a rămas necercetat. Cel mai rău era în camera fetei, care zăcea mai departe inconştientă în patul ei.

— Aici au lucrat cu temei, râse George şi degeaba. Acum am înţeles de ce ne-au atacat. După percheziţia aceasta indivizii au ajuns la concluzia că bani nu mai sunt aici, chiar dacă iscoada lor n-a înţeles nimic din discuţia noastră au dedus că Schrapel mi-a dat mie banii spre păstrare, deoarece a văzut ce bine ne înţelegeam.

Plecară apoi jos, să se ocupe de lumea ameţită de băutură şi de sedative. Schrapel părea imposibil de trezit pentru început. În schimb Williams, servitorul s-a dezmeticit uimitor de repede. Se uită mirat în jurul lui, dar când George i-a explicat situaţia a înţeles totul. Totuşi nu a ştiut să spună decât că, după ce a început furtuna, oaspeţii au golit câteva sticle de vin, cu Schrapel şi cu nevastă-sa. El servise la masă. Unul din clienţi – Williams – nu a putut preciza care, i-a oferit un pahar de vin să-l bea în cinstea lui. Aşa şi făcuse. După care a plecat înapoi, la bucătărie, unde trebui să lupte împotriva unei oboseli instalate brusc. La urmă a vrut să se întoarcă în salon, dar pe drum a căzut grămadă. Asta a fost tot.

George şi Petre ascultară relatarea în linişte, apoi şi-au reluat încercările de a-i trezi pe ceilalţi.

Încercară cu comprese reci pe inimă. În plus le-a masat tălpile cu perii, după ce le-a tras jos pantofii şi şosetele. Au avut un rezultat bun. Au început să se trezească unul după altul.

Williams, a fiert imediat o cafea tare, care i-a dezmeticit şi mai bine pe bieţii oameni.

După ce cei prezenţi şi-au revenit din prima spaimă şi au înţeles situaţia, Petre nu se putea abţine de a-i face lui Schrapel reproşuri, că s-a lăsat păcălit şi tras pe sfoară de nişte indivizi dubioşi.

— Trebuia să fiţi neîncrezători, când i-aţi văzut cum vă îmbie pe toţi cu vin. Schrapel îl lasă pe Petre să termine, apoi i-a răspuns:

— Vă înşelaţi domnule Petre, pe toată linia. Povestea s-a întâmplat altfel. Cu puţin timp înainte de începerea furtunii au venit la mine în local aceşti doi oameni, al un pahar. Ei, au dat vinul, nu bandiţii. La început şedeau la mese diferite. Când a început furtuna, discuţia s-a purtat de la masă la masă, era ceva normal, mai ales că o furtună nu a mai avut loc de nai de zile. Ne aşteptam ca în orice moment să fim aruncaţi în lumea de apoi, de unul din acele groaznice fulgere globulare. Înţelegeţi, că în pericol, creşte solidaritatea umană. Aşa au ajuns cei patru inşi la masa noastră. În locul lor nici eu n-aş fi stat la fereastră, aici din minut în minut şederea era tot mai neplăcută. Când s-a mai lăsat furtuna eram bucuroşi şi mulţumind lui Dumnezeu că am scăpat teferi. Aşa i-am dat şi lui Williams să bea şi i-am trimis şi slujnicei la bucătărie un păhărel. Că vinul a fost cu somnifer nu pot

înţelege nici cum, credeţi-mă, tot timpul i-am ţinut sub observaţie, pentru că mă aşteptam să se folosească de furtună şi să ne atace. Nu-mi dau seama cum a putut careva din ei să pună somniferul în vin.

— Poate că aţi părăsit localul pentru câteva minute, domnule Schrapel? întrebă Farrow.

— Nici o clipă nu m-am ridicat de la masă.

După această relatare, George cu o faţă îngândurată povesti întâmplarea prin care au trecut, împreună cu Petre. Părerea generală era că banii erau salvaţi, dar că oricând putea avea loc un alt atac din partea acestor canalii, deci atenţie.

— N-ar fi mai bine să iau banii iar la mine? întrebă Schrapel. Ăştia prima dată, vor căuta la dumneavoastră domnule Petre.

— Nu-i aşa sigur, spuse acesta, dar mie îmi este indiferent şi sunt chiar bucuros să scap de bani şi de răspundere. Petre şi-a căutat portofelul, vrând să-i dea banii lui Schrapel dar George a intervenit brusc, spunând:

— Cred că este mai bine, dacă iau eu banii. Nu cred că vor încerca din nou să mă atace pe mine, după ce prima dată i-am păcălit aşa de rău, cu plicul gol. Dumneavoastră domnule Schrapel sunteţi ocupat ziua cu localul, deci nu puteţi veghea aşa de bine ca mine, care pe moment tot nu am ce face. Deci dacă vă convine….

— Desigur, domnule George, eu nu sunt obişnuit să umblu cu pistolul neasigurat în buzunar şi să mă aştept în fie are clipă la un atac perfid.

George a luat banii la el.

— Atunci pe moment, totul este în ordine. O întrebare, aveţi o cameră liberă pentru astă noapte? N-aş dormi cu aşa mulţi bani în buzunar, într-o cameră cu amicul meu Petre.

— Desigur, am mai multe camere libere, nevastă-mea se va ocupa aşa de îndată.

Petre se uită mirat la George. Nu înţelegea ce avantaje ar aduce dormitul în camere separate. Din potrivă, dacă dormim împreună puteau veghea cu schimbul. Nu gândi pre mult, pentru că cineva a abătut la uşă. Era medicul, care voia să-şi viziteze pacienta.

În acest timp ceilalţi au luat un dejun bogat şi consistent. Pentru că din seara precedentă nu mai mâncaseră nimic din cauza că au fost trezi toată noaptea şi acum le era o foame de lup.

Peste un sfert de oră medicul şi-a încheiat consultaţia. A venit să-şi ia rămas bun de la noi şi ne spuse:

— Domnişoara este pe drumul cel bun. Simptomele periculoase au trecut. Pot garanta că în trei – patru zile se va restabili. Ce a fost mai greu a trecut, acum viaţa ei nu mai este în pericol.

Noi, ne-am bucurat foarte mult de această ştire. Cu toată părerea de rău justificată, starea de inconştienţă a fetei era obstacolul

principal în calea elucidării secretului celor cinci mii de lire.

Odată cu revenirea ei la normal totul urma să se clarifice.

V
TRĂDĂTORUL

PESTE O ORĂ, după ce s-au retras în camerele lor să se odihnească puţin, după eforturile depuse în timpul nopţii, Petre îl întrebă pe George de ce voia să-şi ia o cameră separată.

— Trebuie să fie un motiv, în explicaţia ta, că doar din cauza banilor nu vrei să împarţi camera cu mine motivaţia este prea slabă.

— Ai dreptate Petre şi mie mi-e jenă că nu am găsit un alt motiv. Nu poţi fi mereu pe fază şi apoi în afară de aceasta, doar tu ai sesizat nuanţa.

— Asta aşa este. Ei, acum spune, care este scopul acestui exerciţiu?

— Nu este uşor de spus. Iarăşi este ceva instinctual. Mai întâi iei banii urgent din nou la tine. Petre, spuse cu hotărâre George. Tot jocul cu schimbarea şi păstrarea banilor a fost doar o comedie pentru spectatorii noştrii.

Petre se scărpină după ureche.

— Ascultă domnule George, asta-i prea mult pentru mine. Spui comedie pentru spectatorii noştri?

Atunci vrei să spui că joci teatru faţă de Schrapel şi soţia lui?

— Azi nu pari să ai ziua ta bună Petre.

— Aha, n-ai încredere în cei doi amici de pahar ai lui Schrapel şi crezi…

— Iarăşi greşeşti. Nu, chestia este alta. În timpul relatării lui Schrapel m-am tot gândit la întâmplările de ieri şi-i dau dreptate lui Schrapel, pentru că introducerea somniferului în vin a rămas neclară. Schrapel care era atent ar fi văzut, dacă vreunul din indivizi ar fi pus ceva în vin. Deci somniferul a fost pus în vin, dar nu în salon. Nu pot dovedi aceasta, dar sunt sigur că nu mă înşel.

Petre a rămas pentru moment fără cuvinte. La aşa ceva nu s-ar fi aşteptat.

— La naiba, exclamă el, aceasta nu este exclus. Dar cine ar putea fi individul?

— Aceasta nu este greu de ghicit, cred eu.

— O clipă, pot fi doar două persoane, slujnica şi Williams, servitorul.

— Pe slujnică o poţi uita. Crede-mă este Williams şi nimeni altul.

— Eşti sigur domnule George, dar deocamdată n-ai nici o dovadă. Este adevărat că servitorul nu inspiră simpatie, dar asta nu înseamnă că este un ticălos. Ştii cumva, de când lucrează aici?

— Da, mai înainte l-am întrebat pe Schrapel. Nu este nici de două

luni aici. În plus, este un metis din tată englez şi mamă indigenă. Nu-i pot acuza în bloc pe metişi, dar experienţa a dovedit că ei sunt adesea fără caracter şi uşor de cumpărat.

— Hm, deci tu crezi că bandiţii l-au racolat doar de puţin timp, poate chiar de ieri şi el în fond n-ar face parte din bandă?

— Da, aceasta este şi părerea mea de moment. Cred că tot planul a fost făcut nu de mult. Petre s-a gândit puţin apoi scutură din cap energic şi spuse:

— Nu, nu te pot urmări, cred că te înşeli. Mai întâi nu ai nici o dovadă, doar simple bănuieli care sunt şi ele foarte vagi. Apoi ai lăsat de o parte un contra argument foarte important.

— Care ar putea fi?

— Curios, că nu-ţi poţi da singur seama. Ai uitat că şi Williams a fost inconştient când l-am găsit?

Farrow surâse maliţios.

— Şi aceasta este pentru tine un contra argument?

— Dacă nu este cel mai bun posibil, atunci creierul meu nu mai valorează nici un bănuţ.

— O vai, singur te-ai condamnat. Tocmai inconştienţa lui m-a pus pe gânduri.

— Azi vorbeşti în şarade, domnule George. Nu ai putea fi mai explicit ca să înţeleg şi eu mai bine?

— Fie ascultă. Îţi aminteşti bine cum l-am trezit pe Williams. A mers destul de repede nu crezi?

— Ba da!

— Bun. Eu cred că a mers puţin prea repede!

— Aşa, tu crezi că în realitate nici nu a băut din vinul cu somnifer?

— Ba da, dar n-a luat decât atât cât să adoarmă şi să-şi facă un alibi excelent.

Petre fluieră printre dinţi.

— Acum încep să te înţeleg, domnule George. A durat puţin trebuie să recunosc. Dar aşteaptă, acum mă dumiresc. N-ar fi posibil ca el să fi băut puţin, când i s-a cerut să bea în sănătatea lui Schrapel?

— Bravo Petre. Suntem într-un singur gând. Şi totuşi nu este adevărat. Schrapel mi-a povestit că unul din bandiţi i-a luat-o înaintea amicului Schrapel, i-a turnat în pahar. A insistat, ca servitorul să bea din vinul său, iar vinul lor n-a fost cu siguranţă tratat cu somnifer. Ei comandaseră un sortiment mai bun şi mai scump, aşa că o confundare a sticlelor nu era posibil. Nu, Williams a luat voluntar o mică doză din somnifer cât să-l adoarmă câteva ore.

— Poate că nici nu aluat, ci doar s-a prefăcut că doarme adânc.

— Te contrazic din nou. Somnul era adevărat. Am văzut când şi-a deschis ochii. Avea o micşorare a pupilelor, oricum prezentă. Nu în gradul ca la Schrapel şi la ceilalţi.

— La naiba, domnule George poţi concura un medic experimentat, cu spiritul tău de observaţie.

— Mai încet, asta-i ceva întâmplător ce am aflat de la Dr. Bertram. Dar se vede că astfel de cunoştinţe pot fi utile uneori. Fără somnifer, Williams nu şi-ar fi putut juca rolul atât de bine, el având doar puţin talent de actor. Aceasta s-a dovedit la trezire. A ştiut imediat totul şi nici nu s-a mirat.

— Ai dreptate domnule George, mă dau bătut. Încă o întrebare doar: ai luat camere separate doar ca să-l păcăleşti pe Williams?

— Clar. Bănuiesc că noaptea aceasta va mai fi un atac. Ne trebuie libertate de mişcare. De asemeni trebuie să ne ocupăm de fata care este bolnavă. Aceştia nu vor ezita să o ucidă, acum că pot afla de la Williams în orice moment că se însănătoşeşte repede. Dar, acum să lăsăm planurile mari şi să ne culcăm. Totul se va rezolva de la sine.

Aşa s-a şi întâmplat, dar altfel de cât şi-au imaginat cei doi prieteni.

Spre prânz s-au sculat amândoi odihniţi şi au luat masa în salon. Acolo şi-au petrecut şi după amiaza. Williams trebuia să fie observat cu atenţie, căci trebuia să ia într-un fel sau altul legătura cu banditii.

Dar deocamdată, nu s-a mai întâmplat nimic. Williams îşi vedea liniştit şi sârguincios de lucru, când în bucătărie când în salon, era tot timpul ocupat şi căliu.

Farrow a început să se enerveze. Aşteptarea îl plictisea cumplit, dar nu puteau părăsi localul. Oricând putea interveni ceva.

Petre se necăjea şi el, că nu a avut intuiţia lui George. Căuta un mod de a se evidenţia.

Când Schrapel veni câteva minute la masa lor, Petre îl întrebă:

— Există un post de poliţie în Tanunda, domnule Schrapel?

— Avem un inspector şi un poliţist. Sunt mai mult decât suficienţi, la noi nu s-a întâmplat nimic, ceva serios.

Schrapel pleacă iar la tejghea. Petre îi spuse lui George.

— M-aş pune în legătură cu poliţiştii de aici.

— Ei dar de ce? întrebă Farrow mirat.

— Cred că este mai bine. Încă tot nu ştim cine sunt adversarii noştrii. Poate că sunt criminali căutaţi de poliţie. Şi în plus n-ar strica dacă în această noapte s-ar ocupa de local.

— Da, cred că ai dreptate Petre. Nu poate strica de loc. Poate că ar fi chiar indicat să-i predăm inspectorului cei cinci mii de lire.

— Excelent, domnule George, aşa voi face, plec chiar acum. Vii cu mine?

— Aş veni cu plăcere dar este mai bine să rămân aici. Dacă Williams încearcă să părăsească localul vreau să merg pe urmele lui.

— Bine. Deci mă duc singur. Înainte de a pleca Petre l-a informat şi pe Schrapel de intenţia lor. George după ce şi-a băut cafeaua în linişte, s-a dus în salon şi s-a adâncit în lectura singurului ziar local care

exista. În afară de el nu mai era nimeni în salon. Înaintea serii nu prea erau clienţi de aşteptat, peste zi, localnicii din Tanunda erau ocupaţi cu munca.

Williams lucra în salon. Curăţa pahare şi ştergea bufetul. Lui George aceasta îi convenea de minune. Îl avea sub ochi, ne trebuind să-l tot urmărească, fapt ce ar fi fost sesizat de celălalt. Când se întâmplă ceva cu totul neaşteptat.

Uşa care ducea spre casa scării s-a deschis şi apăru însoţitoarea lor necunoscută din călătorie.

Farrow a sărit în sus. A înţeles imediat că fata şi-a recăpătat brusc cunoştinţa. S-a trezit singură într-o cameră necunoscută, iar frica de situaţia de neînţeles a determinat-o să coboare din pat şi să iasă din cameră.

George a făcut câţiva paşi spre ea. În acelaşi moment a văzut-o şi Williams. De spaimă i-a căzut din mână pahar care s-a făcut ţăndări. Apoi scoase un blestem cumplit şi imediat a dispărut în bucătărie. În prima clipă, George a vrut să-l urmărească, dar s-a răzgândit şi s-a grăbit spre necunoscută care se apropia încet şi cu paşi nesiguri. Când l-a văzut pe George faţa i s-a decolorat.

— O, doamne – bâlbâi ea, aţi fost cu mine în tren şi m-aţi întrebat despre scopul călătoriei mele – deci dumneavoastră sunteţi cei ce…

— Nu, strigă George repede, vă înşelaţi. Nu eu v-am atacat, din contră, eu şi cu prietenul meu v-am salvat şi v-am aduc aici în siguranţă.

Tânăra aruncă priviri neliniştite în jur. Pe semne că nu-şi revenise cu totul, încă mai scânteiau frânturi de amintiri de la atacul căruia i-a căzut victimă, în creier.

— Cineva m-a doborât. A fost o umbră, s-a topit apoi în beznă.

S-a întrerupt. Picioarele îi cedau, se clătină uşor şi se uită după ajutor. Faţa ei îi era de o paloare cadaverică.

George o prinse de mână şi a dus-o la o canapea. Ea nu s-a împotrivit de loc.

— Reveniţi-vă puţin, o rugă George. Avem timp. Fiţi liniştită, nu vi se va întâmpla nimic şi banii sunt în siguranţă.

— Banii? – strigă ea drept răspuns – de unde ştii de ei? Nu mai sunt aici, m-am uitat după ei. Deci, dumneata!

— Nu, nu, o întrerupse George, lăsaţi-mă să vă explic în linişte.

Nu a putut continua. În acel moment, din bucătărie s-a auzit o împuşcătură de pistol. Cineva strigă. Apoi în uşă au apărut doi din bandiţi, cu pistoalele întinse, spre ei, îmbrăcaţi în haine de piele.

— Mâinile sus! s-a auzit strigând o voce poruncitoare.

George ezită o clipă. Imediat s-a auzit o împuşcătură. Glontele a trecut pe lângă braţul său. A opune o rezistenţă, ar fi o nebunie. Îşi ridică încet mâinile sus. În acelaşi moment, necunoscuta leşină din

cauza împuşcăturii.

Din cealaltă parte au apărut şi ceilalţi doi bandiţi, însoţiţi de Williams.

Îl mânau din spate pe Schrapel şi pe nevastă-sa.

— Legaţii pe toţi! comandă cel ce părea şeful, mai întâi pe neamţ, el este precis cel mai periculos!

George a fost legat într-o clipă de mâini şi picioare. Nu se putea mişca de loc. Schrapel şi nevastă-sa păţiră la fel.

— Unde-i celălalt neamţ? întrebă şeful.

— A plecat *boss*, cam de vreo jumătate de oră.

— Postaţi-vă atunci la uşă voi doi şi doborâţi-l, dacă vrea să intre.

George a crezut că o întoarcere repede a lui Petre ar fi îmbunătăţit situaţia, dar această speranţă s-a spulberat ca o bulă de săpun. Petre n-avea cum să nu le cadă bandiţilor în mâini, nebănuind nimic. Spera doar că l-a găsit pe inspector şi i-a dat banii în păstrare. Aşa cel puţin le-ar fi stricat bandiţilor toate socotelile.

Şeful a păşit spre George, scuipă dispreţuitor şi-l întrebă plin de batjocură:

— Nu te miri, *old boy*, de unde apărem aşa de odată? Cine vrea să se măsoare cu Jim Brothers trebuie să se scoale mai devreme ca voi, ageamii de nemţi. Ieri ne-aţi păcălit, dar acum este altceva. Am stat toată ziua aici, într-o pivniţă de vin, încăpătoare, adăpostiţi de amicul Williams. Şi acum a venit momentul să intervenim, nu crezi? Altfel, Miss Schrapel v-ar fi povestit lucruri pe care voi le puteţi afla numai după ce noi am plecat cu cele cinci mii de lire.

Făcu o mică pauză, încântat de situaţia apărută.

Farrow se gândea febril la cele spuse de bandit. Miss Schrapel? Deci este sigur că tânăra este o rudă de-a gazdei noastre.

Şeful care s-a prezentat drept Jim Brothers îngenunche şi încearcă să descheie jacheta lui George.

George a început dintr-odată să râdă.

— Te-ai ţicnit? întrebă Brothers furios.

— Nu, de loc, dar dumneata, onorate Mr. Brothers o să ai curând o mică criză de nervi, când vei vedea că ai fost din nou păcălit. Banii nu mai sunt aici, nici la mine nici la vreunul din oamenii de aici.

— Prostii, se amestecă Williams, tipul vrea să vă înşele. Eu am văzut când i-a luat.

— *Well*, răspunse Brothers, golind toate buzunarele lui George, evident fără să dea de bancnote. De furie i se îngroşară venele pe frunte.

— Căutaţi la ceilalţi dar repede. Banii trebuie să fie aici, nu mai putem pierde timpul.

Rezultatul a fost acelaşi şi după ce Schrapel şi nevastă-sa au fost percheziţionaţi.

Brothers răcnea, cuprins de o furie nebună.

— Unde a pus banii? răcni el la George, spune-mi acum pe loc sau te fac ciur.

Îşi îndreptă pistolul spre fruntea lui George.

— Crezi că atunci vei găsi banii? întrebă George cu sânge rece.

— Câine! strigă turbat Brothers, număr până la trei, dacă nu vorbeşti s-a terminat cu tine!

Criminalul şi-a pierdut controlul. Era capabil de orice. Atunci a intervenit Williams:

— Staţi o clipă, spuse el, treaba este simplă. Ăsta o fi dat banii amicului său, au făcut mai multe schimburi de acestea, ca să ne păcălească. Toată ziua s-au uitat la mine şi am avut impresia că m-au descoperit.

— Chiar aşa este, interveni George. Ştiu de azi dimineaţă cu siguranţă că faci parte din bandă.

— Atunci totul s-a lămurit, zise Williams, îl pândim pe celălalt şi îi luăm banii după care o ştergem cât mai repede.

— Puteţi să-l pândiţi, dacă vreţi pe amicul meu, râse Farrow, dar nici la el nu veţi găsi cele cinci mii de lire, exact ca la mine.

În acel moment s-a auzit cum uşa grea a casei a fost deschisă. George şi-a ţinut respiraţia. Acum urma ca Petre să fie doborât de pumnii bandiţilor. Şi dacă nu l-a găsit pe inspector şi banii sunt la el?

Nu şi-a putut duce gândul până la capăt. Afară se auzi un foc de armă.

Poate a sesizat Petre pericolul şi se apără? Sau bandiţii au tras?

George a închis involuntar ochii.

— Mâinile sus! se auziră dintr-odată mai multe somaţii.

George se uită în sus. Bandiţii tresăriră speriaţi. În uşă era Petre cu pistolul ridicat. Alături de el doi poliţişti în uniformă, cu carabinele la ochi. Brothers a vrut să-şi ia pistolul. În acelaşi moment se auzi un foc de armă de la uşă şi pistolul a căzut din mâna însângerată a banditului.

Abia atunci mâinile s-au ridicat la repezeală. Nici unul nu a îndrăznit să riposteze. După câteva secunde s-au auzit clicul cătuşelor care-i făceau pe bandiţi cu totul inofensivi.

— Petre, cum ţi-a reuşit? întrebă bucuros George, pe când amicul său îi tăia legăturile de la mâini şi picioare. Pentru că nu aveai de unde ştii că nemernicii tocmai acum…

— Ba am ştiut domnule George, indivizii nu au fost destul de atenţi. Pe când au intrat în bucătărie, să-l prindă pe Schrapel şi pe soţia lui, slujnica a fugit în curte. Fata nu-i proastă, a venit direct la poliţie, unde tratam cu inspectorul Clifford. Atunci am venit toţi cei trei alergând încoace şi, slavă domnului, am ajuns la timp. Dar ce-i asta? întrebă el mirat.

— Este Miss Schrapel, tovarăşa noastră de călătorie. Da, totul a pornit odată cu apariţia ei aici.

— Stop, domnule George, aceasta mi-o vei povesti mai târziu în linişte. Acum să-i ducem de aici pe aceşti domni onorabili, acolo unde le este locul.

Aşa şi făcură. Criminalii au fost duşi la sediul poliţiei, unde, până la trimiterea lor în judecată, la Adelaide au fost ţinuţi sub pază bună.

După predarea bandiţilor cei doi amici s-au întors împreună cu inspectorul Clifford la localul lui Schrapel, unde s-a întocmit un proces verbal.

Miss Schrapel şi-a revenit între timp. A fost şi medicul care în urma consultaţiei a găsit că starea ei este satisfăcătoare.

Acum întrebările şi discuţiile nu mai încetau. Pe toţi îi interesa să ştie de unde proveneau cele cinci mii de lire. Pe scurt povestea lor a fost următoarea:

Schrapel a avut un frate vitreg pe care-l chema Eduard care în tinereţe l-a înşelat cu moştenirea tatălui său şi apoi a emigrat în America. Acest om era tatăl tinerei care acum stătea la masă. În America el a făcut avere, devenind un om bogat, dar dorul de Australia îl trăgea înapoi mereu. În final, fiind în vârstă s-a întors însoţit de fiica lui în Perth, oraşul său natal. Cu anii au crescut şi remuşcările datorite faptei sale ruşinoase faţă de fratele său vitreg, deveniră tot mai puternice. Ar fi vrut să repare totul dar nu-i ştia adresa şi dacă mai trăieşte. Abia pe patul de moarte a aflat întâmplător adresa fratelui său. Atunci a rugat-o pe fiica sa să plece imediat după moartea sa la Tanunde şi să-i ducă fratelui său cinci mii de lire sterline ce reprezentau de zece ori valoarea moştenirii de atunci. Ar fi vrut să-i scrie câteva rânduri şi să-i ceară iertare, dar mâna nu-l mai asculta. A reuşit totuşi dar cu mâna tremurândă să scrie stângaci, adresa pe plic. Discuţia dintre muribund şi fiica sa a fost ascultată de Jim Brothers, servitorul lui Eduard Schrapel. În capul acestei canalii s-a născut planul să fure banii, atât doar că nu ştia unde-i ţine ascunşi Miss Schrapel. Complicii săi au încercat încă din Perth un atentat împotriva tinerei fete, dar acesta a eşuat. Fata instinctiv, ştia că banii, erau ţinta atacului, pe care-i purta mereu la ea. De aceea i-a ascuns în pantofi şi era rezervată faţă de toţi tovarăşi de călătorie. Brothers nu descurajă şi pleacă cu complicii săi după ea, sperând că va găsi un loc întunecos unde va putea da atacul asupra fetei. Era convins că fata păstra banii în poşetă. Aşa se explică faptul că în Tanunda atacul a vizat doar poşeta.

Întâmplarea a făcut că, în localul lui Schrapel l-a întâlnit pe Williams o veche cunoştinţă din Perth, care a participat la numeroase ticăloşi în trecut. Individul era deci un complice ideal.

Prin apariţia lui Farrow şi a prietenului său Petre în Tanunda

planurile criminalilor au fost dejucate.

Acum când totul s-a terminat cu bine a urmat în Tanunda o sărbătoare mare.

George şi Petre au trebuit să mai rămână un timp în Tanunda la insistenţele lui Schrapel.

Acum Schrapel era fericit. Era un om bogat şi unchiul unei nepoate fermecătoare. Cel mai mult însă îl bucura faptul că se putea gândi la fratele său fără supărare şi dispreţ.

După un timp, cei doi prieteni George şi Petre au părăsit Tanunda şi s-au îndreptat spre noi aventuri.

Aventurile submarinului Dox 199

Hans Warren

I
O NOAPTE NEPLĂCUTĂ

GEORGE FARROW S-A TREZIT din somn. O mână l-a atins uşor.

— Sst, nu te mişca George, stai liniştit, i-a şoptit Petre. Auzi foşnetul?

George era încă ameţit, a trebuit să-şi adune mai întâi gândurile. Era culcat, alături de Petre şi de micul chinez Lu Wang într-un cort pe malul râului Bajat în plină junglă. Îşi încordă auzul. Da, auzea şi el zgomotul de fâşâit şi de târâre. Îl cuprinse o spaimă cumplită. Auzise adesea acest zgomot în junglă.

— Şerpi Petre, murmură el.

— Da, au intrat în cort, sunt mai mulţi, răspunse Petre. Nu te mişca, adu-ţi aminte de ce ne-a povestit însoţitorul nostru, Bergas. A vorbit ieri de şarpele cu pălărie, cel mai periculos de pe această insulă.

— Vom face lumină, Petre, lumina alungă şerpii.

— Dar îi şi întărâtă. Sunt deja aproape de noi. Sper ca Lu Wang să nu se mişte că ar fi pierdut.

Cei doi au rămas nemişcaţi, ascultând agitaţi înfiorătoarele sunete.

George cugetă. Ce noroc că nu-şi dăduse jos cizmele la culcare, ca până atunci.

Pielea cizmelor nu o puteau străpunge dinţii unui şarpe.

Dar Lu Wang? Va sări speriat din somn, fără să recunoască pericolul. Farrow îl auzea respiraţia liniştită.

— Nu avem ce face, Petre, trebuie să acţionăm, murmură el. Număr până la trei apoi sărim. Îmi voi aprinde urgent lanterna. Fă şi tu la fel. Trebuie mai ales să-i ţinem la distanţă de Lu Wang.

— OK, George sunt gata!

George a început să numere încet. În mâna stângă ţinea lanterna iar în cea dreaptă pistolul.

— Unu, doi, trei!

Cele două lanterne s-au aprins aproape simultan. Cortul a fost luminat ca ziua. Lumina lanternei lui Farrow s-a deplasat spre patul lui Lu Wang. Lângă gâtul acestuia se înălţase un şarpe care a început să şuiere enervat. Micul chinez s-a trezit şi se mişcă. George a tras. A avut doar două secunde timp de ochire, dar era un trăgător bun. Glontele zdrobi capul şarpelui. Lu Wang strigă şi sări în sus. Din fericire, nu a fost atins. Tocmai atunci Petre trase două focuri cu pistoletul. Un alt şarpe se zvârcolea rănit de moarte.

— Nu te mişca Lu Wang, strigă George, după care luminând în jur mai trase două focuri, lovind de fiecare dată câte o reptilă.

Petre deasemenea ucise încă doi şerpi. Corpurile şerpilor ucişi zvâcneau în spasmele morţii şi erau groteşti.

George de abia atunci a înţeles în ce pericol au fost. Dacă Petre nu s-ar fi trezit, cu toţii ar fi fost victimele ale şerpilor cu pălărie. Da, acestea erau bestiile pe care George le-a recunoscut în urma descrierii făcute de însoţitorul lor.

Dar acesta de ce nu venea? Cortul său era doar în apropiere şi trebuia să fi auzit focurile de pistol. O nouă spaimă l-a cuprins pe George. Ieşi din cort şi merse în micul luminiş de pe malul râului. Se opri uluit. Cortul lui Bergas dispăruse, la fel şi barca cu care călătoriseră câteva zile. Bergas şi cei patru malaiezieni, nu mai erau de văzut.

— Petre, Lu Wang, veniţi afară, strigă George agitat.

Cei doi apărură. Petre blestemă, când observă dispariţia ghidului Bergas. Bergas dispăruse într-adevăr şi-i lăsase singuri în mijlocul junglei.

— De ce a făcut aceasta? întrebă George, scuturând din cap.

— A luat cu el totul. Darurile pentru indigeni nu l-au interesat, n-aveau valoare pentru el. Puştile noastre sunt în cort iar portofelele sunt la noi. Drace! Petre se caută în buzunare, mi-a dispărut portofelul, exclamă el! După o clipă George se caută şi el în buzunare, dar constată că şi ale lui sunt goale.

— Banditul! înjură Petre, l-au interesat portofelele noastre. Invitaţia sa la o vânătoare de tigri a fost o păcăleală. A vrut să ne jefuiască, aceasta i-a fost intenţia de la început. N-am avut încredere în el, de la început. De aceasta a trebuit să dormim aici noaptea asta în barcă.

George nu a răspuns. Îşi dădea seama că Petre avea dreptate. Bergas părea să fie un aventurier, un bandit, care-şi ademeneşte victimele în junglă, ca apoi să le jefuiască.

Deodată a fugit înapoi la cort. Acolo observă că şi puştile au dispărut. Bergas le lăsase doar pistoalele.

Din fericire George mai avea două încărcătoare le el. George a mai făcut o descoperire. Într-un colţ al cortului găsi un coş împletit în care au fost şerpii. Lui George îi scăpă o înjurătură, iar pumnii s-au strâns spasmodic.

— Bergas nu este doar un hoţ şi un ticălos ci şi un ucigaş, îi spuse el lui Petre care intrase şi el în cort. Bergas a pus coşul cu şerpi la noi în cort şi după ce ne-a jefuit l-a deschis. Mă mir doar că nu ne-am trezit.

— Acum îmi dau seama că ceaiul pe care ni l-a făcut, avea un gust ciudat. N-am băut decât puţin din el. Precis a pus un somnifer în el.

— Ai dreptate Petre şi eu am vărsat o parte din ceai. Că nu mi-a plăcut. Bergas a vrut să fim ucişi de şerpi. Nimeni n-ar fi putut dovedi nimic. Poate că ar fi vrut să se întoarcă ca să ne îngroape. Cu martori care ar fi adeverit că şerpii ne-au ucis.

— Nu cred, domnule George, Bergas nu se întoarce. Va face în aşa fel ca să fim descoperiţi de alţi oameni, dar abia mai târziu. Acum ar bate la ochi, că avutul nostru a dispărut. El ar fi întrebat de ce ne-a părăsit, mai târziu s-ar putea spune că indigenii ne-au jefuit.

— Hm, poate ai dreptate, Petre. Dar ce facem acum? Ne întoarcem pe jos la Batek? E un drum lung şi istovitor, prin junglă. Nu avem decât pistoalele la noi şi pe aici mişună o sumedenie de animale sălbatice.

— Dacă am avea o barcă indigenă, domnule George?

— Da, dacă, dar nu avem. Cortul nu ne mai este de nici un folos şi nici nu-l putem lua cu noi.

— Şi dacă am face o plută domnule George.

— Cu ce? Au dispărut şi cuţitele noastre iar cu pistoalele nu putem tăia trunchiurile copacilor. Petre ieşi nervos din cort şi coborî pe mal. Luna scălda peisajul într-o lumină difuză. În afară de câţiva crocodile care leneveau pe ţărm, nu se vedea nici o altă vieţuitoare. Din junglă însă răzbătea concertul obişnuit al fiarelor. De departe se auzea un răcnet de panteră, păsările de noapte vociferau prin arbori iar aerul era încărcat de zumzetul nenumăratelor insecte mai mari sau mai mici, care înconjurau copacii înfloriţi. Petre nu a dat nici o atenţie acestora. Ochii lui căutau doar oameni, indigeni. În timpul călătoriei văzuseră mulţi indigeni Kubu, care populau zona. De la aceştia spera Petre să primească ajutor.

Cei doi prieteni l-au cunoscut în Palembang pe pretinsul vânător Bergas, care le-a povestit despre expediţiile sale în interiorul Sumatrei. Le-a propus să meargă împreună la vânătoare de tigrii. Voia să prospecteze regiunea Djambi, a populaţiei Kubu. George şi Petre au decis în cele din urmă să-l însoţească.

Plecaseră cu o barcă cu motor în amonte pe Lalang, apoi Batek. Înnoptaseră mereu în barcă, cu toate că atât George cât şi Bergas îşi luaseră câte un cort.

La lăsarea ultimei nopţi Bergas le propuse să înnopteze pe mal, cu toate că nicăieri nu erau mai în siguranţă ca în barcă.

În afară de şerpi veninoşi, de scârboşi miriapozi şi de uriaşi scorpioni coloraţi în verde negru, cu muşcătura lor cumplit de dureroasă şi care mişună pretutindeni în junglă, mai pândesc lipitori groaznice care atacă omul, pătrunzând prin încălţăminte şi îmbrăcăminte. Acestea din urmă atacând în grupuri mari, au grosimea aţei dar, până nu sug sânge, ajungând la mărimea unei cireşe, nu-şi părăsesc victima.

George avusese tocmai de acea rezerve să înnopteze pe mal. Bergas insistase însă, promiţând că va căuta un loc în care să fie în siguranţă. Mai spuse că malaiezii care-l însoţesc au de reparat ceva la barcă, urmând să termine reparaţia până dimineaţa.

Motivul le deveni celor doi prieteni clar, după ce cât pe ce să fi devenit victimele şerpilor cu pălărie.

George merse spre Petre, care continua să scurteze râul. Nu se vedea nici o ambarcaţiune.

— Crezi că noaptea ar putea fi indigeni pe râu, Petre? întrebă George. Peste două ore se face lumină. De dormit nu mai putem. Vom face un foc, ca să putem fi observaţi.

— Mai bine nu, domnule George, am impresia că Bergas mai este prin apropiere. Ne-ar putea vedea şi să observe că atentatul i-a eşuat.

George i-a dat dreptate. La lumina lanternelor curăţiră locul de insectele otrăvitoare. Apoi se aşezară pe un trunchi de copac, aşteptând dimineaţa. Orele trecură încet.

Apoi se lumină brusc. Natura se trezi la viaţă în concertul a mii de voci ale păsărelelor pădurii.

George se ridică şi privi în jur. Priveliştea era splendidă. Erau înconjuraţi de arbori giganţi de peste optzeci de metri înălţime, legaţi între ei prin reţele aproape de nepătruns de liane. Tufişurile extrem de dese prin care era greu de pătruns în junglă îi înconjurau. Părea imposibil de intrat în aceste desişuri, mai ales datorită numeroşilor spini lungi şi ascuţiţi. Jungla se întindea până la mal, aşa că nu se putea merge de-a lungul apei.

Petre începu să se descurajeze. Îl tot blestema pe Bergas. Dacă l-ar fi putut prinde, banditului i-ar fi trecut pe vecie pofta de a mai comite astfel de nemernicii.

— N-are rost acum să te vaiţi, Petre, încercă George să-l încurajeze. Cum pe moment n-avem ce mânca ar fi nimerit să vânăm. Pentru asta trebuie să intrăm mai adânc în pădure.

— N-am ajunge prea departe. La urmă, ne mai rătăcim şi nu mai găsim drumul înapoi.

— Mai bine flămânzeşti, Petre?

— Sper să apară indigenii, domnule George. Ieri am întâlnit mai multe bărci. Dacă plecăm de aici nu-i vedem, în caz că ar trece pe aici.

— Bine mai aşteptăm două ore, atâta vom rezista. Dar, după asta pornim la vânat. N-avem decât pistoalele, dar să sperăm că vor fi suficiente.

Petre scrută din nou, cu faţa întunecată, râul în amonte. Farrow se duse până la cort, ca să-l mai cerceteze. Lu Wang şedea tăcut lângă Petre. Nu trăda nici o teamă, cu toate că şi el îşi dădea seama de situaţie. El spera că domnii vor găsi o cale de ieşire.

Mai trecu o oră. De odată Lu Wang exclamă, surprinzându-i pe George şi Petre.

Sus la cotitura râului apăru o barcă indigenă. În ea stătea un indigen, care-şi conducea barca de-a lungul malului.

În barcă avea o suliţă lungă. Cerceta cu atenţie malul.

Petre sări în sus de bucurie.

— Barca asta ne trebuie, domnule George. Mă tem că indigenul va fugi dacă-l strigăm. Vreau să-l surprind şi să-i iau barca cu forţa.

— Dar cum Petre? Înotând nu poţi ajunge la barcă, ea este mai rapidă decât tine şi în plus uiţi de crocodili.

— Indigenul se apropie mult de noi, când ne mai despart vreo trei-patru metri, atunci voi sări în apă şi în câteva secunde sunt la barcă.

George a înţeles ce important este să pună mâna pe barcă. Ar fi vrut să-l despăgubească pe indigen. Considera şi George că foarte probabil indigenul s-ar fi speriat şi ar fi fugit, dacă el l-ar fi chemat, mai ales că nici nu se puteau înţelege.

Barca se apropia încet. Petre îşi scoase haina şi puse jos pistolul. Se ghemui după tufiş. Indigenul nu trebuia să-l vadă, în acest caz ar fi fost totul pierdut.

George şi Lu Wang se ascunseră de asemenea. Toţi trei se uitau încordaţi printre ramuri. Barca apăru, era la doar trei metri distanţă de mal.

Acum barca ajunsese în dreptul luminişului. Indigenul văzu cortul şi se opri din vâslit. George a văzut că indigenul este gata de fugă şi chiar atunci Petre s-a năpustit asupra sa. Apa nu era prea adâncă acolo. Îşi luase un avânt puternic şi ajunse urgent la barcă, de a cărei margini se prinse cu ambele mâini.

Indigenul scoase un strigăt puternic, apoi se aruncă în apă şi se scufundă. Petre se uită în jur, ca să-l vadă unde apare. Cam la zece metri apăru la suprafaţă. Înoată repede la mal, apoi în clipa următoare a dispărut în desiş. Petre aduse barca la mal. Faţa îi radia de bucurie. Acum puteau să o ia la drum pe apă, până la următoarea alezare a tribului Kubu.

— Ciudat indigen, îi spuse Petre râzând lui George, nici nu aşteaptă să vadă ce vrem şi a şi luat-o la fugă, de parcă aş fi dracul.

— La fel ai face şi tu, dacă te-ar surprinde cineva în acest fel, răspunse George. Acest lucru nu-mi place. Indigenul este probabil un Kubu care stă prin a apropiere. Dacă îşi alarmează tribul, atunci îi avem pe toţi pe urmele noastre.

— Până când apar ei, noi suntem departe domnule George. Nici noi nu stăm mult pe aici ci o ştergem şi încă imediat.

— Şi unde vrei să pleci Petre?

— Pe râu în jos.

— Crezi că Bergas într-acolo a luat-o? Da, tu uiţi de portofele noastre. Aveam acolo sume importante de bani şi în afară de asta documentele noastre şi paşapoartele.

— Hm, m-am gândit că-l vom aştepta la Palembang. Bergas se va întoarce acolo probabil.

— Pe asta nu mă pot baza. Ce aceea îl voi căuta aici. Ţi-aş propune

să mergem în sus pe râu. La următoarea aşezare indigenă putem afla dacă Bergas a fost văzut.

— Şi cum ne vom înţelege cu ei?

— Unii indigeni Kubu vorbesc limba albilor. Aici în zonă sunt câteva societăţi petroliere care angajează băştinaşi. Poate că avem noroc. Neplăcut este doar că a fugit stăpânul bărcii. Îi va instiga pe ai lui contra noastră.

— De aceea ar fi mai bine să o luăm în jos pe râu, domnule George.

— Nu, eu vreau să-l prind pe Bergas. N-are voie să ne scape. Cine ştie câţi i-or fi căzut victimă.

— Atunci hai, urcă în barcă să plecăm odată de aici!

— Luăm cortul cu noi, Petre, poate că ne mai trebuie. Are loc în canoe.

— Dar să ne grăbim. N-aş vrea să ne găsească indigenii aici, domnule George. Pe râu suntem mai siguri ca aici, unde se pot ascunde în desişuri. Cei doi se apucară să strângă şi să împacheteze cortul. Totul a durat un sfert de oră. După care s-au urcat în luntre şi vâsliră pe râu în sus. Încă nu se vedea nici o barcă.

II
PE URMELE BANDITULUI

CĂLĂTORIA A ÎNCEPUT ÎNCET ŞI PRUDENT, mereu pe mijlocul râului. Aşa nu puteau fi atacaţi de pe maluri. Râul avea o lăţime de aproape patruzeci de metri. Malurile erau pline de vegetaţie, nu se putea distinge nimic prin ea. Nu apăreau decât sporadic fiare din junglă. Se părea că zona era părăsită de oameni.

George ştia însă că nu era aşa. El ştia că aşezările Kubu se aflau mai cu seamă în apropiere de râu. Se aştepta să apară în curând una.

După o jumătate de oră, văzură la mal o colibă indigenă, plutitoare, clădită pe o plută. Coliba era deschisă pe partea dinspre râu. Aşa că se putea vedea înăuntru.

Acoperişul din frunze de palmier Lipai ajungeau în partea din spate până jos. Cei doi se opriră din vâslit şi priviră curioşi spre colibă. Dar în interior nu se vedea nici un om.

— Hai să cercetăm coliba, propuse George, probabil este a băştinaşului cu barca. Pare să trăiască singur aici.

— Să fim prudenţi, răspunse Petre, coliba este destul de mare, ca să poată adăposti mai multe familii. Cred că au părăsit-o intenţionat. Poate că ne-au observat şi s-au ascuns.

— N-au de ce să se teamă de noi, Petre. Mă voi înţelege cu ei. Să vâslim într-acolo. Petre cedă. Se apropiară încet de colibă. Se vedea că era locuită. Când ajunseră destul de aproape, George scoase un strigăt. Nu răspunse nimeni. Nici a doua oară şi nici a treia oară. Atunci se

hotărî să intre în colibă. Înainte însă ca barca să ajungă la plută, din pădure apăru un indigen, ţinând în mână o lance, gata de aruncare.

George bănuia că nu se poate înţelege cu acest indigen, necunoscându-i graiul. El nu ştia decât câteva frânturi de limbă malaieză. Îşi încercă norocul.

— Locuieşti aici? îl întrebă el pe băştinaş.

Spre bucuria lui răspunsul veni prompt, în aceiaşi limbă.

— Da, Tuan Sidin aici locuieşte.

— Ăsta-i indigenul de la care am luat canoea, îi şopti Petre lui George.

Acesta a dat din cap şi-l întrebă pe indigen.

— Această canoe îţi aparţine Sidin?

— Da, Tuan, răspunse indigenul, fără a renunţa la poziţia sa, gata de luptă.

George se amuză pe tăcute. Băştinaşul era gata să arunce lancea în străini, dar îi numea pe aceştia Tuan, adică domnule.

— De ce ai fugit, când am vrut să te oprim? Am vrut doar să-ţi vorbim Sidin.

— Tuan atacat la Sidin, Sidin fugit de frică.

— N-ai de ce să e temi de noi, Sidin. Îţi vom da canoea înapoi şi pentru sperietură te despăgubim.

Faţa indigenului se lumină. Îşi lăsă lancea în jos. George împinse barca încet către coliba plutitoare.

— Trebuie să ne ajuţi, Sidin, continuă el, barca ne mai trebuie, dar îţi facem o propunere, să ne însoţeşti. Noi aici suntem străini şi ne trebuie o călăuză.

— Tuan, Sidin gata să însoţească pe Tuan, răspunse indigenul pe loc, Sidin a condus mult deja Tuan albi.

Oferta îi făcu oarecum griji lui George, căci nu avea nimic cu ce să-l răsplătească pe indigen,

— Tu eşti un Kubu, Sidin? întrebă el.

— Da, Tuan, tatăl lui Sidin fost însă malaiez.

— Mai trăieşte tatăl tău?

— Nu Tuan.

— De când eşti pe drumuri?

— Sidin sculat două ore înainte de soare, Sidin azi vâneze porci sălbatici.

— Ai văzut o barcă cu motor, mergând în sus pe râu?

— Nu Tuan.

— Cât este până la următoarea aşezare Kubu?

— O oră de mers pe apă Tuan.

— Mergem acolo. Poţi veni imediat cu noi.

Indigenul acceptă bucuros. Purta doar un pantalon lung şi uşor iar bustul îi era gol. Fără să-i pese de colibă se urcă în barcă şi luă loc la

proră în faţa lui Lu Wang. În faţa sa era cortul. George i-l arătă şi-l întrebă.

— Ai văzut casa, acolo în luminiş Sidin? Era casa noastră.

— Da Tuan, Sidin cunoaşte case uşoare de la Tuan albi, se chema cort.

— Vrei să ai un astfel de cort, Sidin?

Ochii indigenului sclipiră din nou.

— Da Tuan, dar cort cost scump.

— Dacă ne conduci bine, primeşti cortul acesta cadou, Sidin.

— Tuan, Sidin conduce bine. Sidin tot face ca să ajuţi la Tuan. Sidin ucide toţi duşmani de la Tuan, dacă Tuan poruncă.

— Bine Sidin, aşa rămâne. Vei primi cortul de la noi dacă vom fi mulţumiţi.

Tocmai când vroiau să plece, auziră zgomotul unui motor de barcă. Petre şi George se uitară unul la altul. Se întorcea cumva Bergas să-şi viziteze victimele? Petre duse involuntar mâna la pistol, în timp ce zgomotul se apropia. George recunoscu pe dată, că nu era a lui Bergas. În barcă erau doi oameni, un alb şi un indigen. Indigenul pilota pe când albul lenevea, întins la pupa bărcii, cu ochii închişi.

— Cine-i acesta Sidin? întrebă George.

— Tuan, Sidin nu cunoaşte pe Tuan alb. Barca venit prima dată aici cu două zile în urmă.

George dădu din cap. Cu două zile în urmă ei erau împreună cu Bergas pe râul Lalang. Deci omul n-avea cum să aibe de a face cu Bergas. Între timp barca se apropia în viteză. George strigă şi făcu semn cu mâna.

Motorul a fost oprit imediat. Albul se înălţă în sus, mirat. Lui George i se păru că faţa i se întunecase la vederea lor. Apoi le făcu zâmbind un semn cu mâna, spunându-i ceva pilotului bărcii. Acesta descrise un mic arc de cerc şi ajunse aproape de canoe.

George salută, prezentându-se pe el şi pe Petre. Omul se prezentă şi el, se numea Tolker. Era angajatul unei societăţi petrolifere.

George îi povesti păţania prin care trecuseră.

— Aşa ceva, izbucni omul, este de necrezut, eu am văzut barca. Erau patru indivizi şi un alb în ea. Asta o fi fost!

— Da, aşa este, exclamă George bucuros, încotro au luat-o?

— Eu cred că încearcă să ajungă la Djambi. Barca lui cu motor este demontabilă, am văzut asta pe loc. Va găsi destui hamali care să-i care părţile la râul Djambi, acum că are bani destui la el.

— Atunci n-avem cum să-l mai ajungem, spuse George dezamăgit.

— Aşteptaţi domnilor, v-aş face o propunere. Eu am timp. Cum îmi plac aventurile, m-aş asocia cu dumneavoastră. Vă invit să veniţi cu barca mea cu motor. Poate că-l ajungem pe ticălosul ăsta de Bergas cel puţin aşa cred.

George se sfătui cu Petre, care de asemenea a fost de acord. Sidin rămânea, ne mai fiind nevoie de el. George i-a dat cortul cadou. Probabil că nu mai trebuia să înnopteze în junglă. Tolker le promise să-i ducă la o aşezare mai mare, în caz că nu i-ar ajunge pe Bergas.

Bucuria lui Sidin era de nedescris. Acum i-ar fi condus cu plăcere pe albi, ca să-şi arate recunoştinţa.

Petre şi George împreună cu Lu Wang se urcară în barca lui Tolker. Acesta ordonă indigenul să întoarcă cu viteză moderată, barca şi porni înapoi. Tolker le povesti mult despre viaţa lui în junglă. Lucra de ani de zile la societatea petrolieră, care mereu elabora planuri noi. Treceau adesea luni până când el se întorcea în civilizaţie, cum spunea el, doar pentru un scurt timp.

După ce Petre şi George îi mai spuseră odată întâmplarea lor şi după câteva minute de gândire, ridicând din umeri, Tolker spuse:

— Este posibil ca Bergas să nu vrea să ajungă la râul Djambi. Se poate ascunde şi aştepta, până se poate reîntoarce. Doar aţi spus că a vrut să vă ucidă. Va fi crezând că intenţia de crima i-a reuşit.

— Dar unde să-l căutăm, domnule Tolker. Nu cunoaştem ţara. Noi l-am urmat să-i vizităm pe Kubu şi să vânăm tigri.

— Vânătoarea de tigri va fi fost o scuză de a lui Bergas. O fi auzit de pasiunea dumneavoastră pentru vânătoarea de tigri. Bănuiesc că nu a plecat departe. Ne vom informa în primul sat Kubu.

George a fost de acord. Barca înainta cu viteză sporită. George şi Petre admira splendidele maluri ale râului. Aici era jungla adevărată. Din când în când văzură colibe plutitoare ale indigenilor Kubu, ancorate la mal. Mereu era ceva nou de văzut.

Petre îl atinse pe George de câteva ori, fără să fie observat. Făcu cu ochii un semn în direcţia lui Tolker. Farrow ridică din umeri, neînţelegând ce voia amicul său să spună. Din păcate, acum, nici nu-l putea întreba.

În faţa lor s-a ivit satul Kubu. Petre şi George se mirară de mărimea aşezării. Douăsprezece colibe construite pe stâlpi se întindeau pe un loc liber, de-a lungul râului. Aveau acoperişuri în pantă, unele având în faţă verande. Partea din faţă era deschisă şi se putea vedea înăuntru. George observă câţiva papagali viu coloraţi care stăteau pe balustrada verandelor, legaţi cu lănţişoare mici de acestea. A putut fi recunoscut şi marele şi răutăciosul Kereke precum şi micul şi simpaticul Pialing. Mai puteau fi văzuţi mulţi câini şi mai ales găini. Băştinaşii Kubu se aseamănă mult cu malaiezii. Nu pot fi socotiţi mici de statură. Culoarea pielii este brun închis, părul îl poartă întins, uneori puţin ondulat. Ochii le sunt negrii. La bărbaţi se poate vedea adesea barbă. Cei mai mulţi kubu suferă de o boală de piele, cu cruste care îi urâţesc. Bărbaţii stăteau la mal, uitându-se la barca cu motor. Tolker opri la mal şi sări pe ţărm. El le înţelegea limba şi discuta cu un

kubu care era un Dipati, adică şef al tribului. La chemarea lui Tolker, George şi Petre părăsiră barca. Acesta le şopti:

— Şeful tribului ne-a invitat, trebuie să petrecem noaptea aici. Poate că vă interesează să le cunoaşteţi obiceiurile domnule Farrow.

George n-avea de loc chef, îi era mai important să-l ajungă pe Bergas. Dacă rămâneau la indigeni, banditul putea câştiga un avans serios. De aceea îl întrebă pe Tolker, care-i este părerea.

— Vă înşelaţi domnule Farrow. Şi Bergas a fost aici. Şeful pare să ştie încotro a plecat Bergas. Trebuie deci să-i acceptăm invitaţia.

Lui Petre şi George nu le rămase decât să coboare din barcă. Păşiră prin sat alături de Dipati urmaţi de ceilalţi indigeni. Câinii lătrară furioşi la vederea străinilor. Prin câteva strigăte ei fură liniştiţi. Se opriră la o colibă goală. Şeful i-a spus ceva lui Tolker, după care i se adresă lui George.

— Aceasta este coliba de oaspeţi de oaspeţi. Să mergem sus. Mai târziu suntem invitaţi la mâncare. Spre colibă duceau două scări uşoare. Tolker urcă primul urmat de George şi de Petre. Indigenii adunaţi în faţa se risipiră. Şeful de asemenea se duse la coliba lui să dea indicaţii legate de prânz.

— Ce să facem aici? întrebă George supărat. Ce rost are să ştim că Bergas a fost aici? Ne va scăpa.

— Am aflat câte ceva de la şef, domnule Farrow. Bergas a fost azi dimineaţă, devreme în sat cu indigenii săi. Cu doi din ei a mers în interior. Avea intenţia să viziteze un sat Kubu mai îndepărtat.

— Şi barca cu motor, domnule Tolker?

— A plecat mai departe cu ceilalţi doi indigeni. Probabil că-l aşteaptă undeva pe Bergas.

— Cunoaşte şeful satul unde s-a dus Bergas?

— Da, este în pădure. Putem ajunge în cinci ore. Bergas le ducea nişte daruri după cum afirmă şeful de trib.

— De unde ştiţi asta domnule Tolker? întreabă George tresărind.

— Căpetenia vorbea de un satan, cu asta se putea referi doar la un tigru, cuvântul şeitan (satan) este cunoscut aici.

George se gândi puţin. De ce plecase cu barca? Voia oare Bergas, dacă intrase aici în junglă, să se întoarcă pe alt drum?

— Ce aveţi de gând să faceţi domnule Tolker? întreabă George.

— Propun să mergem şi noi în satul Kubu. Bergas va rămâne un timp acolo.

— Dar nu cunoaşteţi satul, cum să-l găsim?

— Voi cere un ghid, domnule Farrow. Şeful are mult de-a face cu albii, este în raporturi bune cu ei. Nu este viclean.

— Nici nu-i putem lăsa daruri, căci ni s-a luat totul.

— Lăsaţi asta în seama mea. I-am povestit totul şefului. Vrea să ne ajute să-l prindem pe bandit.

— Nu avem puşti, domnule Tolker, doar pistoalele ne-au rămas. Cu astea nu prea putem ucide animale de pradă şi precis că în junglă asta sunt multe.

— Aşa este. Eu am două carabine bune, una vă pot lăsa şi dumneavoastră. Acum vreau să vorbesc cu căpetenie despre ghid. La masă nu vom avea timp de aşa ceva.

George se declară de acord. Tolker părăsi coliba. Urcă în coliba şefului, fără să se facă anunţat în prealabil.

— Ce semn mi-ai făcut în barcă, cu cotul şi din ochi Petre? îl întrebă George pe Petre.

— Mi-au venit nişte gânduri, domnule George. Tolker ăsta nu-mi place. Are o anumită viclenie în ochi.

— Vezi peste tot fantome, Petre, zise George, dând din mână. Ăsta este efectul păţaniei noastre. Fiecare om trebuie să fie un original.

— Nu, domnule George, nu-i aşa. Nici eu nu ştiu de ce nu-mi place Tolker.

— Ne-a oferit ajutor, Petre, omul este precis cinstit.

Petre ridică doar din umeri.

— Vrei deci să mergi în junglă? întrebă el după un timp.

— Desigur, trebuie să ne recuperăm cu orice preţ avutul. Mai ales documentele, că fără ele nu mai putem face nimic.

— Şi Lu Wang?

— Pe el mai bine m-aş lăsa aici. Precis se va întrista. Dar altfel nu merge. Nu suntem echipaţi suficient şi un marş prin junglă este periculos. Şi în plus rămâne şi barca lui Tolker aici. Lu Wang poate rămâne în barcă. Nu vom fi plecaţi multă vreme.

— Se întoarce Tolker, spuse Petre.

Acesta părea bine dispus. Le făcu de departe semn celor doi.

— Vom primi doi ghizi buni, spuse el, după ce urcase în colibă, am vorbit cu şeful.

— Şi când pornim?

— Imediat după mâncare. Peste o oră mergem în coliba căpeteniei.

— Barca rămâne aici nu-i aşa, domnule Tolker? întrebă George.

— Nu, merge mai departe. Indigenul meu o duce la un loc anume. Acolo poate fi şi barca lui Bergas. La întoarcere venim pe un alt drum, pe care va veni şi Bergas. Este mai bine dacă avem barca la timp, în cazul când nu-l găsim pe Bergas.

— Trebuie să rămână şi micul meu chinez, domnule Tolker. Aş vrea să-l las în barcă.

După câteva clipe, Tolker dădu din cap. George avu totuşi impresia că nu-i prea convenea ca micul chinez să rămână.

— Bine, să rămână în barcă, zise Tolker. Poate nu se plictiseşte cu barcagiul meu. Cobor să-i spun barcagiului meu. Părăsi coliba.

— Ai observat că nu-i convine ca LU Wang să rămână? întrebă

Petre.

George trebui să recunoască.

— Poate avea şi un alt motiv, Petre, decât cel la care te gândeşti. Te rog renunţă la suspiciuni faţă de Tolker, omul vrea într-adevăr să ne ajute.

— Sper, în interesul nostru domnule George răspunse Petre îngândurat.

III
LA SĂLBĂTICII KUBU

TOLKER S-A ÎNTORS după o jumătate de oră. L-a adus şi pe Lu Wang. Micul Chinez avea faţa necăjită, aflase deja că nu poate veni cu noi.

— Nu mă crede, că nu vine cu noi, explică Tolker, vrea să audă de la dumneavoastră, domnule Farrow.

— Aşa este Lu Wang, vei rămâne în barca cu motor spuse George, în junglă este prea periculos pentru tine, va trebui să vedem de noi destul. Ne vom întoarce în curând.

Lu Wang a dat din cap. Rămase nehotărât în faţa lui George.

— Mai vrei ceva? îl întrebă George.

Lu Wang răspunse afirmativ.

— Spune atunci ce ai pe inimă, Lu Wang?

— Lu Wang vrei vorbeşte la Mr. Farrow singur, se rugă micul chinez.

— Aşa? Vrei să-mi apui ceva secret? Bine, hai să mergem la barcă.

George părăsi râzând coliba împreună cu Lu Wang. Pe drumul spre mal, îl întrebă pe micul chinez ce vrea să spună.

— Mr. Farrow, om nu este bun, om are ochii răi, spuse Lu Wang.

— De cine este vorba? întrebă George mirat.

— Om cu marca cu motor, Mr. Tolker.

— Prostii, Lu Wang, Tolker vrea să ne ajute. Ne conduce la următoarea aşezare Kubu şi acolo îl vom găsi pe Bergas care ne-a luat totul.

— Mr. Farrow acolo nu găseşte pe Bergas, Mr. Farrow atent trebuie la Mr. Tolker.

— Lasă prostiile astea Lu Wang, n-ai voie să spui aşa ceva. Rămâi în barcă şi ne aştepţi. Ai înţeles?

Lu Wang nu răspunse, se uita doar trist la George. Acesta l-a dus la barcă. Cum urcă micul chinez în barcă, indigenul şi porni motorul şi părăsi malul, iar George se uită mirat după ei. După care s-a întors la colibă grăbit.

Ei sesiză că indigenii nu le acordă nici o atenţie străinilor şi îşi vedeau de treburi.

— De ce aţi trimis deja barca domnule Tolker? întrebă George, după ce intră în colibă.

— Omul meu trebuie să ajungă la locul indicat de şef. Acolo trebuie să fie foarte atent, pentru a nu fi văzut de alţi indigeni. Bergas şi-o fi atenţionat şi el oamenii lui. Omului meu i-am spus să stea ascuns până venim noi.

George nu a putut face nici o obiecţie. Şeful de trib a trimis un indigen să-i invite pe oaspeţi la masă. Plecară şi au intrat imediat în coliba şefului.

Masa s-a desfăşurat fără ceremonie. La început li s-a servit peşte, apoi fiertură de banane. Lui Farrow i-a plăcut şi-i era o foame de lup. Pe timpul mesei la care luau parte doar şeful şi vraciul satului, nu se vorbi. Abia la urmă Tolker se interesă de călăuze. George şi Petre nu înţelegeau nimic. La urmă Tolker se ridică şi le spuse:

— Domnilor urmaţi-mă. Peste o oră pornim, domnule Farrow, spuse el, pe când mergeau spre coliba lor, ne vor însoţi doi indigeni. Nu vor veni însă până la celălalt sat, ei se vor întoarce mai repede. Este vorba să mergem la un trib Kubu sălbatec.

— Un trib sălbatec, ce înseamnă aceasta?

— Nu vă fie frică domnule Farrow, kubu nu sunt războinici. Un trib sălbatec este acela care nu a venit în contact cu albi. De aceea nu vin cu noi ghizii până la capăt. Ne vor arăta drumul pentru că ultima porţiune pe care o străbatem, vom fi singuri.

Petre îi aruncă lui George o privire îngrijorată, acesta se gândi fără să vrea la avertismentul lui LU Wang. Dar el scutură din cap. Nu, era exclus ca Tolker să pregătească un vicleşug. Omul ştia că fuseseră jefuiţi şi nu avea nici un motiv să le refuze sprijinul.

— Important este să găsim satul, domnule Tolker, spuse George, cum văd v-aţi adus deja puştile. Pe care mi-o împrumutaţi?

— Luaţi-o pe aceasta. Tolker îi întinse puşca, este de fabricaţie engleză. Vă mai dau douăzeci de cartuşe. Cred că ajunge.

George mulţumi. Apoi aşteptară cu toţi venirea ghizilor. Aceştia veniră iar băştinaşii s-au strâns, vrând să-i însoţească o bucată de drum.

Veni şi şeful să-şi ia rămas bun.

Cei doi kubu mergeau înainte şi intrară în junglă pe o potecă. După plecarea noastră, o vreme se mai auzeau strigătele indigenilor, apoi au rămas singuri. Tolker mergea lângă George, Petre îi urma. Acesta îl urmărea în permanenţă pe Tolker. O voce interioară îl avertiza mereu. Dar nu a putut încă găsi la el intenţii duşmănoase. Mersul era destul de rapid, aceasta la cererea lui Tolker ca să nu permită scârboaselor de lipitori să ajungă prin încălţăminte, la corpurile lor. Sub arbori domnea o căldură umedă şi era semiîntuneric. Călătorii au fost în curând lac de sudoare, iar alergatul îi obosea rău. Era o binefacere

când Tolker făcea din când în când un popas, la câte un loc fără lipitori.

Nu-i o plăcere să alergi cinci ore prin astfel de junglă. Indigenii obişnuiţi cu clima nu sufereau din cauza ei. Nici de insecte sau de scârboşenii nu le păsa. Din loc în loc câte un copac gigant prăbuşit îi silea pe călători să treacă peste el.

George ar fi vrut să se gândească la cele întâmplate dar Tolker vorbea mereu cu el fără oprire. Erau atenţi doar la drum. După patru ore de mers, indigenii se opriră şi vorbiră cu Tolker, apoi se întoarseră şi fugiră înapoi în pădure.

— Suntem deja aproape de satul Kubu? întrebă George.

— Într-o oră suntem acolo, domnule Farrow. Acum facem o mică pauză. Văd că sunteţi obosiţi. Aici nu sunt lipitori şi apoi trebuie să discutăm ce facem dacă Bergas este într-adevăr acolo. Poate că s-a împrietenit cu ei şi-i poate asmuţi asupra noastră.

— Şi eu m-am gândit la aceasta, dar aceasta nu mă va opri să-mi reglez conturile cu el, domnule Tolker. Vreau înapoi ce-i al meu. De nu cu binele, atunci cu forţa.

— Bergas este un ticălos faţă de care nu trebuie să ne încurcăm în sentimente, voiam să vă propun să mă lăsaţi să merg eu mai întâi la Kubu. E mai bine. Încă nu-i cunoaşteţi pe indigeni aşa bine ca mine. Eu pot vorbi cu ei şi mă pot informa de Bergas. Sunteţi de acord?

George a dat afirmativ din cap.

— Bine, aşa să fie, domnule Tolker. Sper că nu ne veţi lăsa să aşteptăm pre mult în junglă. În curând se face noapte şi atunci este mai bine să fim într-o aşezare omenească.

— Înţeleg domnule Farrow. Voi discuta cu kubu maximum o jumătate de oră.

Plecară mai devreme şi acum Tolker îi îndemnă să se grăbească. Acesta deveni însă tăcut, scuzându-se că trebuie să fie atent. După trei sferturi de oră a dat semnalul de oprire. Ajunseră la un luminiş cu câţiva copaci groşi. Aici urma ca George şi cu Petre să-l aştepte. Petre era neliniştit. El şi Farrow se aşezară pe un trunchi de copac şi se uitau atenţi în jur. George a sesizat neliniştea lui Petre şi-l întrebă care-i cauza neliniştii sale.

— Nu vreau să vorbesc de aceasta, domnule George, dar nu pot altfel a fost răspunsul prea mult te încrezi în Tolker. Individul nu-mi place de loc.

— Lu Wang are aceeaşi părere ca tine, Petre, spuse George râzând şi el m-a avertizat.

— Domnule George dumneavoastră ştiţi că Lu Wang are ochi buni.

— Dar acum v-aţi înşelat amândoi, dragă Petre. Poţi singur să-ţi dai seama că Tolker n-are ce profita de pe urma unei viclenii contra noastră. El este un aventurier, nimic altceva. De aceea ne însoţeşte.

— Sper să fie aşa domnule George. Cât timp vreţi să aşteptaţi aici?

— Tolker se poate întoarce într-o oră. Peste două ore este noapte. Dacă nu se întoarce peste o oră jumătate mergem noi în satul Kubu.

Petre tăcu. A fost cu atât mai mirat, când peste o oră fix, a apărut Tolker, care le-a făcut vesel cu mâna.

— Totul este în regulă, domnilor, le strigă el. Braku şeful tribului vă aşteaptă.

— L-aţi văzut pe Bergas? a fost prima întrebare a lui George.

— De văzut nu, dar a fost în sat. Acum este la vânătoare. Vrea într-adevăr să împuşte un tigru, care de câteva săptămâni umblă prin zonă.

— Se va întoarce în sat?

— Evident. Este posibil să-l surprindem în pădure. Acum să ne grăbim, să ajungem în sat înainte de lăsarea nopţii.

George se uită zâmbind la Petre. Acesta ridică din umeri. Încă nu era convins de onestitatea lui Tolker. Porniră iar la drum. Peste un sfert de oră apăru satul Kubu. Era un luminiş mare, înconjurat de un gard cu spini, ca să-i protejeze de animalele sălbatice. Câţiva indigeni le ieşiră în întâmpinare. George se mira că nu vede femei. Şeful îi salută pe străini cu câteva cuvinte pe care aceştia nu le înţeleseră. Tolker i-a condus într-o colibă care era aşezată pe stâlp, zicându-le că aici urmează să locuiască.

Şeful şi ai săi se retraseră imediat. George sesiză însă că erau observaţi din toate părţile. El credea că acesta se datora faptului că albii veneau foarte rar pe acolo.

— Va trebui să ne procurăm singuri hrana, spuse Tolker, după ce luară loc pe platforma colibei, aici sunt alte obiceiuri ca la ceilalţi Kubu, căci doar arareori vin vizitatori. De ospitalitate nu poate fi vorba.

— Ne convine, răspunse George. Ăştia sunt şi mai desfiguraţi ca cei de la râu. N-aş putea mânca nimic de la ei.

— Înnoptăm aici, spuse Tolker, mâine devreme plecăm să-l surprindem pe Bergas. Am aflat pe unde se arată tigrul, acolo îl vom găsi sigur.

George a fost de acord. Nu se miră nici când află că şi Tolker a primit o colibă pentru noapte. Lui Petre şi George le convenea. Îşi aduseră proviziile şi începură să mănânce.

Se lasă noaptea. În sat nu s-a făcut foc, după cum s-a aşteptat George. Roiurile de ţânţari i-au silit să-şi tragă plasele de protecţie peste cap. La fel au trebuit să-şi apere şi mâinile. Nici fumul pipelor nu era în măsură să alunge ţânţarii.

— Se pare că aici noaptea se culcă, zise Tolker. Cred că-i mai bine să facem la fel. Plec la coliba mea să mă culc şi eu.

— Nu credeţi că ar fi bine să aveţi o pază, domnule Tolker? întreabă George.

Tolker râse.

— În nici un caz domnule George, n-aveţi de ce să vă temeţi. Kubu sunt oameni paşnici, chiar dacă li se spune sălbateci. Dormiţi numai, nimeni nu vă va tăia beregata, spuse el, îndepărtându-se râzând.

— De ce nu stă noaptea cu noi? întrebă Petre după o vreme, este doar loc destul aici şi este curat. De aceea cred că aici adesea înnoptează oameni, contrar spuselor lui Tolker, aici suntem în casa de oaspeţi presupun.

— Este enervantă suspiciunea ta contra lui Tolker, Petre. El va fi ştiind de ce nu rămâne cu noi. În orice caz vom veghea cu schimbul.

— Aceasta este şi părerea mea. Dacă eşti obosit culcă-te şi fac eu primul schimb.

— Bine trezeşte-mă peste două ceasuri, zise George, după care se culcă şi curând adormi.

Petre a rămas pe platformă şi privea spre în jur. La început a fost totul liniştit. Indigenii păreau a se fi culcat de asemenea. Apoi peste o oră siluete întunecate se strecurau prin sat. Puteau fi doar indigeni. Dar ce făceau la aceea oră din noapte? Petre nu-şi putea da seama încotro se duc. Dispărură la fel de repede, precum şi apărură.

După trecerea celor două ore, îl trezi pe George şi-i comunică cele văzute. George nu a dat nici o importanţă celor auzite. Nu-i păsa ce făceau indigenii pe timpul nopţii. La ei precis nu vin. Şi dacă ar fi venit ar fi avut o primire cu surprize.

George a fost de asemeni atent dar nu a văzut nimic suspect, doar câţiva indigeni se întoarseră de undeva şi intrară rapid în colibele lor.

Pe timpul veghei nu se întâmplă nimic. Totul a fost liniştit. L-a trezit din nou pe Petre. Acesta a preluat a treia veghe de noapte. Cam peste o oră apărură din nou siluetele întunecate. Petre observă că veneau din pădure şi anume din direcţia în care urmau ei să meargă. Siluetele dispărură în colibe. La ultimul schimb Petre îi povesti lui George cele văzute. Acesta deveni atent. Îi promise lui Petre că va fi deosebit de atent.

Dar nu s-a mai întâmplat nimic. S-a făcut dimineaţă, satul s-a trezit şi el. Nimeni nu se interesa de albi. Fiecare îşi vedea de treaba lui.

În curând a apărut şi Tolker. Cei doi, George şi cu Petre convenirä să nu-i spună nimic acestuia despre veghea pe care au făcut-o şi ce au văzut.

Tolker îi îndemnă la grabă. După un scurt dejun părăsiră coliba. Jos îi aştepta un indigen. Tolker îl recunoscu ca fiind călăuza lor prin junglă. El urma să-i ducă în zona unde apărea tigrul.

George se miră că la plecare nu se arată nimeni, nici căpetenia, şi-l întreabă pe Tolker unde sunt locuitorii, Tolker dădu din mâini râzând.

— Acestea sunt populaţii sălbatice, domnule Farrow, de la ei nu poţi aştepta obiceiuri civilizate. Să fim mulţumiţi că nu se ocupă de

noi.

Intrară repede în junglă pe o potecă îngustă. Tolker imprimă marşului un ritm rapid îndemnându-l la grabă şi pe indigen. El a rămas în spate motivând că zona nu era prea sigură şi că voia să-i păzească de surprize neplăcute.

După vreo douăzeci de minute aveau un ritm rapid, când deodată indigenul se opri speriat şi sări într-o parte. George şi Petre care alergau în spatele lui au vrut să se oprească şi ei. Petre care era în spatele lui George simţi o lovitură puternică în spate, care-l împinse înainte. Acesta s-a lovit de George pe care aproape că-l aruncă la pământ. Atunci simţiră că ceva se mişcă sub ei. Pământul a cedat. În căderea lor, ei căutară să se prindă de ceva, dar o nouă lovitură îi aruncă într-o groapă adâncă, care era acoperită cu crengi subţiri. În semiîntunericul junglei aceasta nu putea fi observată.

Căzură cam trei metri şi se izbiră de fundul gropii. În acest moment deasupra lor se auzi un râs batjocoritor. George sări în sus şi smulse pistolul, se uită în sus dar nu se arată nimeni. Auziră doar râsul lui Tolker.

— Totul este în regulă Bergas, ageamii sunt în capcană. Nu te mai ascunde. Arată-te liniştit.

George se înfurie. Ar fi vrut ca una dintre canalii să se arate la marginea gropii. Acum se ruşină de Petre, care în mod repetat l-a avertizat de pericolul care-i paşte din partea lui Tolker. S-a purtat ca un adevărat Greenhorn.

— Las-o baltă, domnule George, spuse încet Petre, orice om se poate înşela. Ai avut în Tolker prea multă încredere. Pe mine ma avertizat o voce interioară.

— De te-aş fi ascultat n-ajungeam aici. Acum suntem într-o capcană din care numai cu greu vom putea scăpa.

— Acum ştiu şi eu ce-au făcut aceia pe care i-am văzut azi noapte. Au ieşit să sape groapa aceasta, la ordinal lui Tolker. Mai târziu i-am văzut întorcându-se. Tolker este viclean. El a vrut probabil să vadă dacă ne-au ucis şerpii în pădure şi voia să-i spună, dacă am murit, lui Bergas. Era mai bine, decât dacă Bergas ar fi făcut-o. Pe Bergas l-a înştiinţat la timp. Cred că era în primul sat Kubu, când am ajuns acolo, cei doi au decis să ne atragă aici în capcană.

George a dat din cap. Trebuia să-i dea dreptate lui Petre. De sus s-a auzit vocea lui Bergas.

— Da, domnilor, a fost o surpriză drăguţă când aţi văzut şerpi în cort, nu? Ei, acum ştiţi despre ce este vorba. Şi acum aş putea să arunc câţiva şerpi în groapă şi să vă las în voia sorţii. Indigenii nu trebuie decât să arunce pământul peste voi. Dar am decis altfel. Ce am luat de la voi este pre puţin. În portofelele voastre au fost doar bani puţini. Am putea poate face o afacere, dacă ţineţi la viaţă. Ce ar fi să-mi

eliberaţi o împuternicire pentru Palembang? Scrisoarea voastră de credit vă permite să ridicaţi de acolo bani.

— Scoateţi-ne mai întâi afară, apoi vom vorbi despre aceasta, răspunse George.

Un hohot dublu de râs le-a fost răspunsul.

— V-ar conveni, nu? Nu, nici vorbă. Vă spun, dacă nu ajungem la o înţelegere nu mai ieşiţi din groapă. Vă scot cu o condiţie. Aruncaţi armele afară şi-mi promiteţi că scrieţi o împuternicire pentru două mii de guldeni.

— Veţi avea banii, Bergas, cu condiţia să vă ţineţi de cuvânt. În plus ne daţi înapoi ce ne aparţine mai ales portofele cu documentele.

— Le puteţi primi. Dacă sunteţi de acord, aruncaţi armele afară.

— Nu-i necesar, noi ne vom ţine de cuvânt şi nu vom face uz de ele.

— Nu suntem de acord. Dacă preferaţi să muriţi, mă rog. Şi acum ultima propunere. Aşteptăm exact o jumătate de oră. Dacă până atunci nu aruncaţi armele, vă aruncăm noi câţiva şerpi cu pălărie în groapă. Este ultimul meu cuvânt.

Bergas tăcu. George se uită la Petre.

— Ce putem face Petre? Le-aş da banii dar sunt sigur că nu se vor ţine de cuvânt. Bergas se teme de noi, nu ne va lăsa în viaţă, iar indigenilor cine ştie ce poveste le-a spus sau poate i-a mituit. De aceea au fost atât de ciudaţi faţă de noi.

— Singuri nu putem ieşi de aici, domnule George, spuse Petre, uitându-se la pereţii gropii, chiar dacă te urci pe umerii mei, nu poţi face nimic. Aceştia sunt atenţi şi te-ar împuşca de cum te-ai arăta. Pe noi ne interesează doar actele. Acceptă-le cererea! Aici nici armele nu ne mai sunt de folos la nimic.

— Vrei, Petre, să ne predăm?

— Nu avem altceva de ales domnule George, sau vrei să te lupţi aici cu şerpii?

George scutură din cap, amintindu-şi de noaptea cumplită şi se înfioră.

Cugetă îndelung. A trecut un sfert de oră fără ca să se poată hotărî.

IV
TRĂDĂTORII

— DOMNULE GEORGE TIMPUL NE PRESEAZĂ, ce facem, întrebă Petre după alte câteva minute.

— Aruncăm armele afară, Petre, n-avem ce face, răspunse trist George, dar vai de ei dacă nu-şi vor ţine cuvântul.

— Nu chiar, vom avea ocazia să ne răzbunăm, dacă ne trădează.

— Mai avem cinci minute. Nu vrei să vorbeşti iarăşi cu ei?

George a dat din cap, apoi strigă. Imediat îi răspunse Bergas.

— Ce doriţi, unde-s armele? Nu accept nimic. Coşul cu şerpi este pregătit.

— Predăm armele. Promiteţi că ne veţi lăsa liberi, dacă aveţi banii?

— Am promis odată. Şi acum daţi pistoalele şi puşca sau îmi pierd răbdarea. Cu inima grea aruncară armele afară, patru pistoale şi puşca lui Tolker. Imediat la marginea gropii a apărut capul lui Bergas.

— Văd că sunteţi raţionali domnilor. Vă voi lăsa în jos o frânghie, pe care vă veţi căţăra afară, dar numai la comanda mea. Al doilea aşteaptă până când îi voi spune eu.

Capul a dispărut din nou, apoi de sus se aruncă o frânghie în groapă. Petre o apucă primul.

— Urc eu mai întâi domnule George, este mai bine, zise Petre şi se căţără sus. Acolo a fost prins şi dispăru de la marginea gropii. George aşteaptă. În sfârşit primi şi el comanda de a veni sus. Ajuns sus la marginea gropii, l-a văzut pe Petre culcat la pământ, legat. Şi el a avut aceeaşi soartă.

Mulţi indigeni îi urmăriseră pe ascuns şi acum înconjurară groapa privindu-i pe captivi.

Bergas şi Tolker stăteau deoparte şi vorbeau cu şeful lor. Apoi, li se desfăcură legăturile de la picioare şi au trebuit să alerge înapoi la aşezarea Kubu. Aici au fost băgaţi în coliba în care înnoptaseră.

În sat era mare agitaţie. George şi Petre s-au aşezat în aşa fel încât puteau să observe o parte a satului.

Bergas îi legase aşa fel că nu se puteau apropia unul de altul şi nici elibera reciproc.

La început nu au înţeles motivul agitaţiei indigenilor. Îl văzură pe Dukun (vrăjitorul) intrând în coliba căpeteniei Dipati. Alţi indigeni aşteptau adunaţi în faţa colibei, nerăbdători. În sfârşit apăru Dukun şi vorbi cu ei. Ţinu o cuvântare lungă, plină de gesturi, după care indigenii se risipiră. Peste câteva minute Bergas şi Tolker intrară în coliba captivilor.

Bergas le-a adus portofelele. El se aşeză lângă ei pe când Tolker, de pe platformă privea satul.

— Aici aveţi documentele domnilor, explică Bergas. Acum îmi daţi împuternicirea domnule Farrow. Până nu-mi daţi banii nu vă eliberez.

— Şi cât va dura asta? întrebă George.

— Depinde dacă împuternicirea este corectă. În zece zile mesagerul meu se poate întoarce.

— Şi până atunci vom zace aici?

— Nu, dispărem de aici. Indigenii au mâine o sărbătoare şi nu vor ca noi să fim de faţă. Le este frică să se întâlnească cu albii, pe care noi i-am capturat, cu permisiunea lor. Vă ducem undeva unde vă puteţi mişca liber.

— Duceţi-ne la râu înapoi. Promitem că nu vom încerca să evadăm.

— Trebuie să fiu prudent domnule Farrow. Scrieţi împuternicirea pentru 5000 de guldeni şi apoi…

— A fost vorba de 2000, interveni George.

— Ne-am gândit altfel domnule Farrow, 2000 pentru fiecare. În plus trebuie să vă hrănim şi pentru asta mai trebuie 1000 de guldeni.

— Trădătorule! izbucni George indignat. Nu scriu nici o împuternicire.

— Cum doriţi, dar vă sfătuiesc să vă gândiţi. Într-o oră părăsim satul.

— Nu scriu nici o împuternicire, repetă George.

— Atunci vă voi sili, şuieră Bergas furios. Cu cât vă împotriviţi mai mult, cu atât mai mult voi cere. Deci doriţi să scrieţi, am adus totul?

George îşi dădu seama că dacă voia să se scutească pe sine şi pe Petre de mari neplăceri, trebuia să scrie. Cedă. Bergas îi dezlegă mâna dreaptă. Peste cinci minute împuternicirea era scrisă.

— Aveţi din nou valoroasele voastre documente, râse Bergas batjocoritor, vi le pun în buzunarele laterale, vedeţi să nu le pierdeţi.

Îl legară din nou pe George. Apoi merse la Tolker şi-i arătă hârtia.

— Păstrez scrisoarea de credit. Să nu vă plictisiţi prea mult, domnilor. De vi se întâmplă ceva, nu răspundem! După care banditii se întoarseră.

George le intui pe loc planul. Tăcu. Petre însă îi copleşi cu înjurături. Bandiţii însă râseră şi părăsiră rapid coliba, dispărând într-a lor. Cum aceasta avea un apărător de vânt, nu se putea vedea înăuntru.

— Linişteşte-te Petre, vom scăpa noi, spuse George cu indignare. Vom vorbi noi cu indigenii.

— Dar cum, aceştia nu înţeleg nici malaieza?

— Vom încerca să ne eliberăm singuri. Ziua nu merge, ne văd aceştia. Noaptea însă trebuie să reuşim.

— Dacă până atunci nu murim de foame sau de sete, domnule George. Nu mai pot de sete.

— Eu la fel. Acum văd că mai bine am fi acceptat lupta cu şerpii decât să ne fi predat acestor trădători.

— Dacă scăpăm de aici, suntem total fără apărare, domnule George. Avem un drum de cinci ore prin junglă. Gândeşte-te ce se poate întâmpla.

George se gândise, dar îşi spuse că trebuie îndrăznit. Ei nu ştiau ce aveau de gând indigenii, dar gândul la sărbătoarea acestor sălbateci le crea simţăminte neplăcute.

Trebuiau să stea imobilizaţi. Nimeni nu se ocupa de ei. Setea devenea tot mai violentă. George era prea mândru pentru a-i chema pe indigeni să-i aducă apă. Oricum nu l-ar fi înţeles. Se uită la coliba

banditţilor. Nu se arătaseră încă, cu toate că ora trecuse.

Oare ce vor face băştinaşii? Petre îşi dădu cu părerea.

— Tot ce a spus Bergas este o minciună, domnule George. Poate că aceştia nu au nici o sărbătoare, Bergas voia doar să ne sperie. Bergas voia doar ca tu să scrii cât mai repede împuternicirea.

— Şi eu sunt uimit că încă nu au plecat. Dar ce-i acolo? Indigenii par că vor ceva de la ei.

Văzurăm cum vreo zece indigeni se apropiau de coliba lui Bergas. Unul din ei urcă scara. Deodată răsună un strigăt către cei de jos, după care aceştia ca pisicile urcară şi ei. Răsună un concert de strigăte. Kubu veneau din toate părţile. Apăruse şi şeful Dipati. Dar, ei, tot nu pricepeau ce se întâmpla. Atunci un indigen smulse apărătoarea de vânt şi toţi au putut privi înăuntru.

Coliba era goală. Tumultul s-a înteţit. Nici măcar şeful nu se putea stăpâni. Veniră în goană la coliba lor şi urcară scara. Câteva secunde şeful se uită la captivi, apoi spuse ceva, dar nu-l înţeleseră nici unul. Şeful strigă ceva, apoi apăru un alt Kubu care înţelegea malaieza. El li se adresează prizonierilor.

— Albii au fugit. Au promis la Dipati cadouri mari, dacă ajută. Acum au plecat.

— Nu este vina noastră şi pe noi şi pe voi ne-au înşelat, răspunse George.

Kubu spuse ceva şefului său, după care cei doi părăsiră coliba. În sat apăru vraciul Dukun, care vorbi câteva minute cu şeful după care se adresă celorlalţi.

Ţinu un discurs lung. Deodată kubu se puseră pe strigat. Alergară în toate părţile înarmaţi cu suliţe. Şeful dădea câteva ordine după care kubu părăsiră satul.

V
UN AJUTOR NEAŞTEPTAT

— DOMNULE GEORGE nu ne vom putea elibera singuri, spuse Petre, după ce peste sat se aşezase iar liniştea. Am încercat să-mi slăbesc legăturile dar nu merge. Nici nu putem să ne apropiem unul de altul.

— Ai dreptate Petre şi eu am încercat. Dumnezeule, când mă gândesc ce prost am fost!

— Nu te mai gândi, orice om greşeşte în viaţă. Trebuie să vorbim cu şeful tribului. Poate că vine, dacă-l chemăm.

— Bine Petre, strigă-l tu.

Petre strigă de câteva ori după kubu. Cu toate că strigătul său se auzea în tot satul, nu veni nimeni.

Şeful plecase cu vraciul şi se părea că părăsiseră aşezarea.

— Se pare că nu a rămas nimeni, au dispărut până şi câinii şi găinile domnule George.

— Mi-ar plăcea să fie aşa. Am un gând. Dacă nu este nimeni aici, putem încerca să ne forţăm eliberarea. Coliba este fragilă, trebuie să reuşeşti să te rostogoleşti spre mine. Eşti doar mult mai puternic decât mine. Petre încercă. Se aruncă cu toată puterea. Dar el era legat de un trunchi de copac cu rol de suport, trunchiul nu cedă dar în schimb se clătină toată coliba.

— Nu merge domnule George, singuri nu ne putem elibera, oftă Petre.

Tăcură. Setea îi chinuia tot mai rău. George de abia se mai putea gândi. Trebuia găsită o cale de salvare, altfel erau pierduţi.

Trecură ore. Nu se arăta nimeni. Satul era părăsit. S-a făcut amiază, veni seara, soarele dispăru. Noaptea aduse puţină alinare prizonierilor legaţi din colibă, în imobilitatea lor.

George gemu încet. Setea devenise în chin. Închise ochii. Nu mai spera în salvare.

Un strigăt de la lui Petre ăl scoase din amorţeală.

— Ce e… Petre? întrebă el mirat.

— Se pare că s-a întors un indigen. Acolo în spate. Pare a căuta ceva.

— Strigă-l nu mai suport chinul ăsta.

Petre strigă. Silueta întunecată se apropie ascultând. După ce Petre mai strigă odată, indigenul se repezi la colibă.

— Unde Tuan? întrebă cu voce scăzută.

— Aici, suntem legaţi, strigă George sforţându-se.

Indigenul urcă rapid scara şubredă. La lumina lunii George recunoscu repede pe Sidin. Era Sidin căruia îi dăruise cortul. Indigenul scoase un cuţit şi-i taie legăturile repede.

— Tuan, Sidin căutat la tine, spuse el. Sidin ascultat oameni, Sidin auzit că Tuanii prizonieri. Sidin venit repede eliberează Tuani.

George ar fi vrut să-l îmbrăţişeze dar nu putu.

— Ne poţi procura apă Sidin? întrebă el.

Sidin coborî repede şi dispăru. Se întoarse peste câteva minute, aducând un vas de lut plin cu apă.

Apa le-a redat puterile.

— Tuan trebuie pleacă din sat, Sidin duce la ei înapoi la râu. Tuan numai să urmeze pe Sidin.

Şi George voia să ajungă cât mai repede la râu. Se miră când Sidin o luă lateral, prin desiş, arătându-le o altă potecă, făcută de mâna omului.

Sidin o luă grăbit înainte, zorindu-i. Merseră cam douăzeci de minute prin jungla cufundată în noapte, apoi ajunseră la malul unui râu, care acolo avea o lăţime de vreo douăzeci de metri.

Sidin le arătă o barcă indigenă, gata de plecare.

— Sidin venit cu asta, explică el, Sidin duce Tuani la râul Bajat.

Cei doi urcară repede în barcă, care curând se îndepărtă de aşezarea Kubu.

Pe drum Sidin le povesti că mersese cu barca lui până la Bajat în sus. El văzuse barca cu motor în care urcaseră ei, camuflată la mal.

Sidin îl văzuse pe Lu Wang şi se dusese urgent la el.

Micul chinez se bucură să-l revadă. Se înţeleseră doar prin semne. Aşa află el că Tuanii se duseseră în pădure, să prindă pe un tâlhar. Dar Lu Wang îşi făcea griji pentru el, aşa că el, contrariat de această grijă, merse în căutarea lor, după ce-i promise aceasta lui Lu Wang. Dar nu ştia unde să-i caute. Află însă ce voia în primul sat Kubu.

Cu canoea a luat-o pe râu în sus. Cunoştea satul indigenilor sălbateci, ştia că se impunea prudenţă. Întâmplarea îi veni în ajutor, atunci când debarcă l-a văzut pe Bergas şi pe Tolker, cu un indigen, furişându-se prin pădure. Pe mal se opriră. Indigenul scoase o barcă din desiş, iar albii se urcară în ea. Atunci Sidin auzi că Tuanii lui erau captivi.

— Tuan, noi nu putem merge repede, zise el, noaptea trebuie să aşteptăm. Este loc cu apa repede şi mult buşteni. Sidin barca nu poate duce, pădure deasă şi la mal mulţi crocodili îl aşteaptă la Sidin.

Farrow înţelese ce voia să spună. El ar fi vrut să ajungă cât mai repede la râul Bajat. Îşi propuse ca la vadul descris de Sidin să încerce totuşi să treacă mai departe.

Dar mai târziu, se dovedi a fi imposibil, mai ales noaptea. Fură nevoiţi să se ascundă pe mal şi să aştepte ziua. Adormiră epuizaţi.

Sidin veghea. Dimineaţa îi trezi şi continuară călătoria. Apa devenea tot mai iute. Arbori doborâţi de furtună stinghereau înaintarea. Odată era cât pe ce să fie o catastrofă. Sidin a pierdut controlul asupra bărcii, nici ei nu au putut-o ţine. Barca se lovi de un trunchi de copac, ameninţând să se răstoarne. Concomitent apărură doi crocodili uriaşi, care se îndreptau spre barca pe jumătate răsturnată. Reuşiră în ultimul moment să redreseze barca şi să meargă mai departe, cu mare viteză. Acum, nu mai erau obstacole şi peste două ore ajunseră la râul Bajat.

Se impunea prudenţă. În apropiere trebuia să fie ancorată barca cu motor a lui Tolker. Merseră prudent, locul era însă gol. Tolker şi Bergas scăpaseră.

Traseră la mal. Sidin voia să meargă în următorul sat Kubu, după ceva de mâncare.

De odată, auziră o exclamaţie de bucurie. Tufele se dădură la o parte şi în faţa lor stătea Lu Wang, cu chipul radios de bucurie.

— Oh, Mr. Farrow şi Mr. Petre iarăşi aici, jubilă el acum, iarăşi totul bine.

— Cum de eşti aici Lu Wang? întrebă George mirat. În starea sa de a fi, nici nu se gândise la micul însoţitor.

— Lu Wang avut frică de kubu, care pază la barca cu motor. Kubu avut ochi răi şi mereu uitat la Lu Wang. Lu Wang noaptea fugit din barcă şi ascuns în tufe. Mai bine mort de foame decât cu om rău.

— Şi unde este barca cu motor, Lu Wang?

— Plecat Mr. Farrow. Mr. Tolker venit foarte supărat că Lu Wang dispărut. Lu Wang auzit ce vorbit cu Tolker. Tolker spus că vrea merge la Penepe. Acolo vrea întâlnească cu prieten.

— Ai înţeles bine numele, Lu Wang.

— Mr. Tolker spus de câteva ori Penepe, Lu Wang ţinut minte, ca să poate spune la Mr. Farrow.

— Vom găsi locul. Poate ştie Sidin. Sper să aducă ceva de mâncare.

Sidin apăru după două ore. Într-o legătură aduse alimente multe, pe care le-a primit de la o rudă de a sa din sat.

El le spuseră că indigenii sunt foarte furioşi că Tolker şi Bergas nu-şi ţinuseră cuvântul de a le da multe cadouri. Acum fugiră pe ascuns.

— Cunoşti locul numit Penepe, Sidin? l-a întrebat George.

Sidin la privit speriat, apoi dădu din cap.

— Unde este locul acesta Sidin?

— Tuan, tu vrei acolo? întrebă el înfricoşat.

— Clar, acolo s-au dus tâlharii.

— Tuan, Penepe loc rău tare, numai trei colibe acolo. Acolo locuieşte Dukun, bătrân, care are legătură cu şeitan (dracul). Tuan mai bine nu merge la Penepe.

— Trebuie Sidin. Ţi-e frică să vii cu noi?

După ce-l privi pe Farrow cu frică în ochi, scutură încet din cap.

— Sidin nu are frică, Sidin merge cu Tuani, declară el.

— Bine. Cât timp ne trebuie până la Penepe, Sidin?

— Două zile Tuan, cu barca cu motor mult mai puţin.

— Cum n-avem, ne vor trebui deci două zile. Dar acum să mâncăm, nu mai pot de foame. Mâncară mai bine de o oră. Era o senzaţie neplăcută, să se bazeze cu totul pe Sidin, să nu aibe arme şi aşa să-i urmărească pe bandiţi. Ce ar fi putut face dacă-i găseau? Numai cu vicleşug şi-ar fi putut atinge scopul.

Mai aveau noroc că portofele le primiseră înapoi de la bandiţi.

Plecară pe râu în sus. George se mira că Bergas încă nu trimite un mesager la Palembang ca să aducă banii.

Petre credea că intenţionat nu o face, ca să treacă câteva zile şi să fie cu atât mai sigur.

Peste alte trei ore de drum, văzură o barcă cu motor zveltă, care se apropia rapid de ei. Înăuntru era un alb şi doi veritabili malaiezi. Barca cu motor i-a ajuns curând. Omul alb li se prezentă drept comisar de poliţie din Palembang.

— N-aţi văzut o barcă cu motor, cu un alb şi un indigen? întrebă el.

George i-a dat informaţiile cu plăcere. Omul putea să-i ajute.

— Căutaţi probabil un om numit Tolker, Mr. Johns? a spus George. Dar spre dezamăgirea lui, poliţistul scutură din cap.

— Nu, domnule Farrow, individul pe care-l caut se numeşte Kalwer.

George i-a povestit prin ce au trecut. Poliţistul îl ascultă în linişte. Dădu din cap de mai multe ori. Când George termine spuse:

— Acest Tolker, cum vi s-a prezentat dumneavoastră, este omul pe care-l caut. A delapidat o mare sumă de bani de la societatea petrolieră. Se numeşte Kalwer. Îl cunosc şi pe acel Bergas. Momentan nu ştiu să fie acuzat de ceva. Spuneaţi că au plecat la Penepe? Eu nu cunosc locul acela.

— Sidin, barcagiul nostru îl cunoaşte. Suntem în drum într-acolo. Locul pare să fie temut de indigeni. Se pare că pe acolo este un Dukun, care are legături cu şeitan.

— Lasă că îl prindem noi pe şeitanul lor, zise poliţistul, urcaţi la mine în barcă, ajungem mai repede.

George a fost de acord. Veni şi Sidin cu ei. Barca sa a fost remorcată, mai târziu va fi nevoie de ea. Penepe era situat pe un braţ îngust de apă, în care barca cu motor nu putea intra.

Comisarul a fost de acord. Repede au mers mai departe. Comisarul îi înarmă pe George şi pe Petre. Avea cu el mereu arme de rezervă.

Aceştia şi-au întărit moralul mai ales că poliţistul le-a spus că nici împuternicirea nu era de speriat. Bergas nu avea curajul să o arate prea repede la Palembang.

Spre seară se apropiară de Penepe. Sidin era neliniştit. Dar se hotărî să-şi ascundă teama.

George însă observă. Îi vorbi şi încercă să-l convingă că nu există şeitan. Sidin îl ascultă în linişte, dar nu spuse nimic. Ajunseră apoi la îngustul braţ confluent în care urmau să pătrundă. Comisarul văzu, ce bine a fost să ia barca cu ei. Cea cu motor a fost abandonată lu ascunsă sub crengile aeriene ce atârnau până jos.

Se făcuse seară, dar comisarul a vrut să meargă mai departe, la locul blestemat.

— Cu barca cu motor nu putem intra, spuse Farrow deodată, domnule Johns, dar nici bandiţii nu puteau face acest lucru cu barca lor. Aceştia sau ascuns pe aici.

Comisarul fluieră încet.

— Aveţi dreptate, domnule Farrow, trebuie să cercetăm malul. La treabă!

În aceea clipă Sidin dădu un semnal arătând spre braţul de râu. Acolo tocmai a apărut o luntre îngustă. În ea era Bergas, care porni în aval. George l-a recunoscut imediat.

— Îşi caută barca cu motor, şopti George, să-l urmărim repede, altfel ne scapă! Barca dumneavoastră este mai rapidă domnule Johns, hai s-o pregătim. Cum auzim zgomotul celeilalte bărci pornim şi noi după ea.

— OK, domnule Farrow, sper doar ca individul să nu ne scape pe întuneric, Johns a dat câteva comenzi, cu voce înceată. Barca a fost scoasă prudent din ascunziş. Mai ascultară încordaţi. Canoea a dispărut repede în întuneric.

Trecuseră zece minute. Apoi se auzi zgomotul unui motor. În aceea clipă porni şi motorul bărcii comisarului, luând-o repede din loc. După puţin timp văzură cealaltă ambarcaţiune. De abia acum auzi Bergas motorul bărcii lor. Se uită speriat în jur, scoase un pistol şi începu să tragă.

Cei din barca următoare se lăsară jos. Comisarul îşi luă carabina. Puse ţeava pe marginea bărcii şi ochi cu grijă. Se auzi o detunătură. Bergas ţipă strident, azvârli braţele în sus şi se prăbuşi. Barca nepilotată alerga mai departe.

Comisarul ordonă viteză maximă. În câteva minute au ajuns barca din urmă. Comisarul sări înăuntru, opri motorul şi-l cercetă pe cel împuşcat.

— Împuşcat în cap, este mort, nu a meritat altceva, spuse el cu seriozitate.

George şi Petre au tăcut. Omul era un criminal pe care l-a ajuns destinul din urmă. Ambele bărci au fost trase la mal. Comisarul a cercetat cu atenţie barca capturată, a găsit obiecte provenite din jafuri şi spargeri. Deasemenea întregul avut pe care l-au avut George şi Petre asupra lor. Scrisoarea de credit şi împuternicirea le avea în buzunar.

Comisarul le-a strâns mâinile celor doi, lui George şi lui Petre spunându-le:

— Aţi avut noroc domnilor, spuse el. Sper că acum că v-aţi recăpătat lucrurile şi criminalul a fost pedepsit nu mă veţi părăsi. Vreţi să mă ajutaţi să-l prind pe acel Tolker, cum vi s-a prezentat?

Cei doi au fost de acord pe loc. Încă în acea noapte Bergas a fost îngropat pe malul râului, iar comisarul a fost de acord ca în dimineaţa următoare să plece în căutarea lui Tolker.

Ce au mai pătimit prietenii noştri la Penepe şi câte necazuri le-a făcut Tolker, am să vă povestesc în volumul următor.

Aventurile submarinului Dox 200

Hans Warren

I
TAINA DIN JUNGLĂ

JUNGLA! Copaci uriaşi ce cresc în aer, a căror coroană de jos nu se poate recunoaşte, imposibil de delimitat trunchiuri, crăci, crengi, liane şi masa de Frunze. Asemenea unui perete, pădurea se ermetiza peste tot. Apoi ţesătura de tufişuri, tot felul de ierburi, arbori de diferite generaţii, cei mai mari depăşind şi sufocând pe cei mici, toţi însă umbriţi de coloşii de 30-100 metri. Toate aceste forme erau legate prin liane de nepătruns.

Deasupra râului îngust copacii formau o cupolă de Frunze prin care nu trecea nici o rază de soare. Aerul umed-fierbinte şi un semiîntuneric continuu îi înconjura pe cei ce şedeau în îngusta luntre indigenă pilotată şi vâslită cu prudenţă. Mii de păsări de toate felurile îşi produceau concertul de dimineaţă. Oamenii din luntre erau atenţi doar la malurile apropiate şi nu la simfonia păsărilor. În fiecare clipă putea apare în faţa lor aşezarea formată din cei trei colibe pe stâlpi, cu un renume atât de rău la băştinaşi: Penepe.

Penepe unde locuia marele Dukun, cel care era în legătură cu şeitan.

În canoe şedeau comisarul Johns din Palembang, George Farrow, Peter Sidin şi un malaiez. Comisarul Johns era pe urmele unui criminal numit Tolker (aşa se prezentase el lui George şi lui Petre). În realitate însă el se numea Kalwer.

Acest om îi păgubise pe cei doi, aşa că ei i se asociaseră comisarului şi lui Sidin un Kabu de pe râul Bajat şi care le servea drept ghid spre Penepe.

La început Sidin se împotrivise în sinea sa, căci şi el se temea de Dukun (un Dukun e un tămăduitor, vraci sau vrăjitor). Un asemenea Dukun trăia singur în Penepe, având, cum spuneau băştinaşii legături cu satana.

Mai demult Penepe fusese locuită de mai multe familii de Kubu. Dintr-un anume motiv însă, ele părăsiră mica aşezare şi nu se mai întoarseră. Doar vrăjitorul a rămas. Pe el voiau cei din luntre să-l cunoască. Aflaseră că Tolker se refugiase acolo.

Canoea luneca în linişte. Nimeni ni scotea nici o vorbă. Toţi se uitau încordaţi înainte. Sidin care era în faţă, printr-o mişcare de braţ, le dădu de înţeles că aşezarea poate apare în orice moment. Un cot al râului le luă însă vizibilitatea. Indigenii se opriră din vâslit şi frână cu toată puterea barca, vâslind înapoi. Malaiezul îl imită, cu toate că nu văzuse nimic.

Îşi dăduse seama din atitudinea lui Sidin că acesta văzuse ceva îngrozitor.

Canoea se deplasa câţiva metri înapoi.

— Ce e? întrebă George încet.

— Tuan, Penepe e în faţă, răspunse fricos băştinaşul. Sidin văzut Dukun, el stă la apă.

— Şi tu de ce te-ai speriat aşa? mârâi comisarul supărat. Înainte, să vorbim cu vraciul!

Sidin se uită înfricat la George şi scutură din cap.

— Tuan, mai bine Tuan să nu se lase văzuţi de Dukun, ăsta poate vrăji la ei!

Nu lipsi mult ca comisarul să râdă în hohote. Se stăpâni însă la timp.

Voi să răspundă ceva în doi peri, dar George i-o luă înainte:

— Domnule Johns şi eu cred că e mai bine să nu fim văzuţi!

— Vă temeţi cumva de acest Dukun domnule Farrow?

— Nu mă tem nici măcar de şeitan, care după cum spun indigenii ar locui aici, domnule Johns. Dar în interesul urmăririi cred că e mai bine să nu fim văzuţi imediat. Cel mai bine e să coborâm pe mal. Văd că se poate pătrunde prin desiş. Gândiţi-vă că vraciul habar n-are de prezenţa noastră. Sau vreţi ca Tolker să vă scape în ultima clipă?

— Hm, aici aveţi dreptate, domnule Farrow, am crezut la început că vă este într-adevăr frică.

— Să lăsăm asta, avem altceva de făcut, fu răspunsul. Sidin te-a văzut Dukun?

— Nu Tuan, Dukun uitat în altă parte şi spatele la Sidin.

— Bine, coborâm pe mal. Tu Sidin rămâi cu Kabuah în barcă ascuns. Crengi ca să camuflaţi barca. Ne aşteptaţi până ne întoarcem.

Petre descoperi o potecă îngustă în spatele unor tufişuri. Venea de la mica aşezare şi ducea în junglă. Se vedea că fusese folosită adesea.

Încet şi cu prudenţă se îndreptară spre aşezare. Deja după vreo trei sute de metri o văzură prin crengile desişului. Se opriră fără să vrea şi ascultară. Dar, în afară de larma păsărilor nu se auzea nimic.

George dădu la o parte câteva crengi. Acum se vedeau bine cele trei colibe.

Nu erau părăginite cum crezuseră la început, din contra, păreau recondiţionate. Erau colibe Kubu tipice, clădite pe stâlpi.

În zadar se uită George după Dukun. Sidin spusese că ar fi pe mal. După ce se uită atent la colibe, comisarul îi şopti lui George:

— Îl vedeţi domnule Farrow? Tipul a dispărut brusc.

— O fi în una din colibe, domnule Johns. Aşteptăm aici, până apare din nou.

— Nu ştiu cum să vă spun, domnule Farrow, vă rog să nu râdeţi de mine, dar am avut aşa deodată, un sentiment de pericol. Locul mi se pare sinistru. Mă înţelegeţi?

— Aveţi dreptate, nici mie nu-mi palce locul. Vom fi foarte

prudenţi. În primul rând să nu ne arătăm. Trebuie să vedem ce fel de om este acest Dukun.

— Nu cred că vom găsi aici pe Tolker, domnule Farrow. Ce să facă aici? Aici este clar că nu-şi poate valorifica prada. Sau poate se ascunde deocamdată!

— Bergas a fost aici, atunci şi Tolker a trecut pe aici, domnule Johns. Poate că Bergas voia să se întoarcă şi Tolker îl aşteaptă aici.

— Sau…. Şi pe Tolker l-o fi ajuns destinul, domnule Farrow. Eu îl cred că pe acest Bergas capabil de orice. N-ar fi ezitat să-şi ucidă camaradul.

Vorbeau în şoaptă, cercetând neîncetat din priviri aşezarea. Dar nu era nimic de văzut încă. Aşteptară cam o oră. Comisarul începea să se enerveze.

— Hai să mergem! Dacă cercetăm rapid colibele, Tolker nu va putea scăpa. Se pare că vraciul s-a dus să se culce.

George recunoscu că n-are sens să aştepte apariţia bătrânului. Dădu aprobator din cap, apoi prudent înlătură crengile de-o parte şi păşi în deschizătura creată, urmat imediat de însoţitorii săi. Acolo se opriră şi se uitară în jur. Nu se mişca nimic.

— Veniţi domnilor, încep imediat eu percheziţionarea colibelor, insistă comisarul. Nu vom aştepta până ne surprinde cineva.

Păşi hotărât către una din colibe.

— Aşteptaţi aici jos, le spuse celor doi, eu urc singur. Din păcate nu ne putem uita în colibă pentru că e închisă şi partea lor din faţă.

Îşi scoase pistolul, îl dezasigură şi urcă pe scara şubredă. Curând fu pe platforma cu funcţie de verandă şi se uită prin uşă. Apoi intră înăuntru dar după puţine minute reapăru:

— Nimic, le strigă el însoţitorilor săi, coborând repede scara şi îndreptându-se spre a doua colibă.

Acelaşi rezultat. Scutură din cap, se duce iar la cei doi.

Cercetarea celei de a treia colibe fu de asemenea fără rezultat. Nu erau de văzut nici vraciul, nici Tolker.

Aici însă, Johns găsise nişte obiecte şi un loc de dormit, unde părea să-şi afle vraciul sălaşul. Dar unde era el?

Sidin doar îl văzuse pe mal. Părea că plecase, urmând să se întoarcă mai târziu. Cum ei nu cunoşteau locurile, preferară să-l aştepte pe bătrân la colibe.

Petre fu trimis la canoe să aducă alimente. Era mai bine să aştepte în colibă, decât să stea în barca îngustă. Comisarul alese coliba pe care o cercetase prima dată. Era curată.

Petre se întoarse cu mâncarea şi cu câteva pături. Nu uitase nici puştile. Comisarul dădu aprobator din cap:

— E bine că v-aţi gândit la arme, domnule Petre. S-ar putea să avem nevoie de ele. Ei, acum ne facem comozi şi ne aşteptăm gazda.

Unul dintre ei stătea mereu la uşă, ca să poată vedea spaţiul din faţa colibelor.

Nu voiau să fie luaţi prin surprindere. Nu se gândeau la bătrân, mai periculos era Tolker, care ştia ce-l aşteaptă de cădea în mâinile comisarului.

Timpul trecu. Se făcu amiază. Dukun-ul tot nu apăruse. Comisarul devenea tot mai neliniştit. Era un om de acţiune, aşteptarea îl enerva. George trebuia să-l liniştească mereu. Târziu, după amiază, reapăru bătrânul indigen. Petre tocmai era de pază. Le strigă încet prietenilor săi:

— Atenţie este acolo!

George şi comisarul săriră şi se repezită la ieşire. Ceea ce văzură îi cutremură. Bătrânul indigen, foarte probabil vraciul, păşea încet peste suprafaţa liberă din faţa aşezării, cu ochii îndreptaţi înainte, ca un somnambul. Lângă el, asemenea unui câine credincios, păşea un tigru uriaş. De mirare nu putură scoate un cuvânt. Comisarul se întoarse repede şi-şi aduse puşca.

George îi puse mâna pe umăr.

— E un tigru îmblânzit domnule Johns, îi şopti el.

— Dar pentru noi un adversar cu atât mai periculos, domnule Farrow, fu răspunsul, asta ar fi trebuit s-o ştiu. Acum fără aprobarea vraciului nu putem părăsi coliba. Dar nu-mi pasă, împuşc fiara fără să clipesc, dacă va fi îndreptată împotriva noastră.

Bătrânul ajunse în mijlocul locului liber. Tigrul deveni neliniştit. Părea să adulmece prezenţa străină. Indigenul se opri şi-l mângâie pe cap. Apoi întrebă ceva cu voce tare. Oamenii din colibă nu înţeleseră. Aceeaşi întrebare răsună din nou în limba malaieză:

— E cineva aici?

Cei trei apărură pe platformă arătându-se. Tigrul începu să mârâie. Dar indigenul se uită tot înainte, ochii săi priveau în gol.

— E orb, le şopti George însoţitorilor săi.

— *Hello*, aici suntem, strigă comisarul în aceeaşi limbă. Tu eşti Dukun-ul pe care-l căutăm?

— Eu sunt, răspunse indigenul, fără să-şi schimbe atitudinea. Ce vor de la mine oamenii albii?

— De la tine nimic. Căutăm un om care a fost ieri la tine, trebuie să fie încă pe aici!

— Nu e aici, a plecat.

— Unde? întrebă nerăbdător comisarul.

— El a vizitat taina junglei. Nu ştiu dacă se va întoarce.

— Cum te numeşti Dukun?

— Tocan matjang.

Comisarul le aruncă prietenilor săi o privire mirată. Tocan matjang în traducere înseamnă domnul sau stăpânul tigrilor.

— Tocan matjang, ce este taina junglei?

— Toţi albii sunt curioşi. Tocan matjang cunoaşte taina şi este bine cunoaşte. Nimeni nu va lămuri taina, căci nimeni nu se întoarce viu.

— Vom încerca şi noi s-o lămurim! strigă comisarul. Sau crezi că ne temem de ceva? Noi nu suntem indigeni care cred tot ce spui tu, noi nu ne temem de nimic. Avem arme bune şi cu ele vom rezolva taina junglei.

Dar bătrânul rămase liniştit. Răspunse doar cu tristeţe:

— Mulţi albi au vorbit aşa şi s-au dus să rezolve taina junglei. Tocan matjang nu i-a revăzut niciodată.

— De ce te cheamă Tocan matjang? Eşti stăpânul tigrilor?

— Tocan matjang e stăpânul tigrilor, regele junglei.

— Aţi auzit domnule Farrow, regele junglei, râse comisarul – un rege orb peste fiare.

— Nu vedeţi tigrul, domnule Johns? interveni George.

— Singur aţi spus că e îmblânzit. Probabil că bătrânul l-a crescut de mic.

Vraciul stătea în acelaşi loc, aştepta continuarea discuţiei. Comisarul care cunoştea foarte bine limba malaieză, întrebă mai departe:

— Ne permiţi să înnoptam aici în coliba ta, Tocan matjang?

— Da. Aduceţi-i şi pe cei doi indigeni care vă însoţesc. Aici în Penepe, omul e mai în siguranţă decât în junglă sau pe apă!

— De unde ştii cine e cu noi? întrebă Johns mirat.

— Tocan matjang ştie tot, cu toate că nu poate vedea nimic. Aici au venit trei albi iar doi indigeni aşteaptă în canoe întoarcerea lor. Trimiteţi după ei, le este şi lor permis să păşească în Penepe.

— Dar e de acord şi tigrul tău să intrăm în aşezare şi s-o părăsim?

— Anam va face ceea ce îi ordonă Tocan matjang.

— Bun, te cred, Tocan matjang. Dar îţi spun că o păţeşte dacă ne atacă.

— Anam nu va face nimic albilor.

Vraciul păşi încet mai departe. La fel de încet urcă scara la coliba sa, apoi dispăru înăuntru. Tigrul se culcă în faţa colibei, se întinse şi puse capul pe labe.. Ochii lui îl fixau pe străini.

— Ce să facem domnule Farrow? întrebă Johns. Chiar credeţi că aici suntem în siguranţă?

George ridică din umeri. Îl studia pe tigru. Ochii acestuia aveau luciri verzui. I se părea că e gata de atac.

— N-avem de ales, sau acceptăm invitaţia vraciului sau ne retragem.

— Deci ce facem? întrebă Johns.

— Rămânem aici, spuse George.

— Bun şi eu sunt pentru. Dar cine îi aduce pe indigenii noştri?

— Merg eu domnule Johns sări Petre. Fiţi doar atenţi la tigru. Iau carabina cu mine. Sper să reuşesc să-i conving pe Sidin şi pe celălalt indigen să vină aici.

Petre părăsi cu prudenţă coliba. Ochii tigrului îl urmăreau. Când Petre dispăru, continuă să-i scruteze pe cei rămaşi.

— Chiar se poate spune că tipul e vrăjitor, i se adresă comisarul lui George. De unde ştie el, câţi suntem şi câţi indigeni avem cu noi? În plus a venit din partea opusă. Chiar credeţi că e orb domnule Farrow?

— Aşa cred, altfel ne-ar fi aruncat o privire, domnule Johns.

— Şi ce credeţi despre povestea cu taina junglei?

— O vom cerceta, răspunse ridicând din umeri George. Tolker e dus în pădure. Poate că a făcut-o să se ascundă mai bine, să dispară. Dukun ne va spune cum putem să-l găsim.

— N-am încredere în el, va voi să ne nimicească, el regele junglei. Auzeam că această denumire e dată doar tigrilor, ei sunt deci regii junglelor.

— Tocan matjang însă vrea să fie stăpânul tigrilor, deci tot un rege, rege al regilor.

— Încetaţi domnule Farrow mă zăpăcesc de tot. Pe şleau, de când sunt în poliţie, aşa ceva nu mi s-a întâmplat. Am fost des în junglă şi am vânat animale periculoase. Dar un om atât de misterios ca acest Dukun n-am mai cunoscut!

II
O INSULĂ PLINĂ DE MISTERE

PETRE SE ÎNTOARSE AGITAT. Tigrul îl studia din nou, fără să dea semne de sculare.

— Ce e Petre? îl întrebă George, după ce Petre se urcase pe platformă.

— Cei doi indigeni au dispărut. Canoea mai este în ascunzătoare dar tipii nicăieri.

— Or fi şters-o laşii. Făcu comisarul supărat, trebuia de fapt să ne aşteptăm. Se tem de Dukun. Marele vrăjitor. Se pare că tuturor indigenilor le e interzisă zona asta.

— Sidin nu e laş, obiectă George, mirându-se şi el de cele întâmplate.

— Ai cercetat locurile, Petre? Nu-i posibil să fi fost atacaţi?

— Nu, n-am găsit nici o urmă de luptă. M-am gândit şi eu la asta. Tipii au şters-o, asta e sigur.

— Ei, să ne obişnuim cu asta, domnii mei, declară comisarul, vom vâsli noi înapoi, asta nu-i rău. Or fi fugit înapoi la barca cu motor, acolo îi vom găsi.

— Dar ce facem noi acum? Trebuie să vorbim din nou cu Dukun. Trebuie să ne spună pe ce drum trebuie s-o luăm ca să-l găsim pe Tolker.

— Îl voi chema. La nevoie mă duc la coliba lui.

Comisarul îl strigă pe vraci, care se arătă imediat pe veranda colibei sale.

— Albii vor să vorbească cu Tocan matjang? întrebă el, cu ochii stinşi orientaţi drept spre înainte.

— Da. Vii tu aici la noi sau să merg eu la tine?

— Tocan matjang nu-i poate considera pe albi drept oaspeţi, nu-i poate invita la mâncare, le poate da numai adăpost.

— Nu vrem invitaţie. Vrem să plecăm dimineaţa devreme de aici. Dar eu trebuie să vorbesc cu tine.

— Omul alb să vină la Tocan matjang.

— Bun, vin. Dar fă aşa ca tigrul să nu mă atace.

— Anum va sta liniştit şi nu va face albilor nimic.

— Vreţi să mergeţi singur? întrebă Petre.

— Da, e mai bine. Ţineţi armele îndreptate spre tigru. Dacă vrea să sară împuşcaţi-l!

George îi dădu cuvântul. Comisarul coborî, apoi se îndreptă încet spre coliba vraciului. Fiara nu se mişca, nici măcar coada nu i se clintea, ca semn de nelinişte.

Scara începea cam la un metru lângă tigru. Comisarului îi bătea inima violent când a ajuns şi urcă repede spre platformă. George şi Petre nu-şi putură reţine un zâmbet. Johns dispăru în colibă. Cei doi, gata de tragere, aşteptau pe platforma lor.

După o jumătate de oră, comisarul reapăru. George şi Petre luară din nou tigrul la ochi. Dar Johns putu veni nestingherit la ei. Respiră uşurat când fu iarăşi sus.

— Aţi aflat ceva? întrebă George, văzând că acesta întârzie cu explicaţiile.

— Chiar foarte multe. Vraciul susţine că cel mai bine găsim taina junglei mergând cu canoea. Trebuie doar să urmăm cursul apei. Vom da de un mic lac, pe care este o insulă. Dar vraciul ne sfătuieşte să nu păşim pe ea. Spiritele rele, zice el. Ei, putem cerceta şi asta. Aici doar totul este misterios. Dincolo de lac începe o zonă de junglă – acolo trăieşte taina junglei. Deci e vorba de o fiinţă vie şi nu de un demon sau de aşa ceva. Şi cu fiinţe vii ne vom şti noi descurca, nu-i aşa?

Cei doi dădură afirmativ din cap.

— Nu v-a zis vraciul nimic legat de această taină, domnule Johns?

— Din păcate nu, cu toate că l-am întrebat. Ei, o vom găsi noi. Tolker a plecat ieri, tot cu o luntre îngustă.

— Bergas n-a vrut să-l însoţească?

— Da, Dukun a spus asta, fără să-l fi întrebat. El nu-l cunoaşte pe

tip. Bătrânul ştie că cei doi au şters-o. Ce ziceţi de asta domnilor?

George şi Petre se mirară. Vraciul nu-şi părăsise coliba şi n-avea cum să ştie. George credea că el dăduse de cei doi indigeni la râu. Aceştia au fugit ca să nu fie fermecaţi. Dar bătrânul era orb, nu-i putea vedea pe indigeni. Şi atunci?

— Când o luăm din loc? întrebă George.

— Mâine dimineaţa, devreme. După socoteala lui Dukun, ne vor trebui cam cinci ore bune. Deci nu ne vom putea întoarce în aceeaşi zi, probabil vom avea multă treabă în junglă. A fost bine că ne-am luat provizii destule, aşa vom rezista mai multe zile în pădure.

Dukun nu se mai arătă. Tigrul rămânea liniştit în faţa colibei sale, părând în final că adormise. Cum se apropia noaptea cei trei deciseră să se culce imediat după cină. Evident unul din ei va veghea cu schimbul. Noaptea trecu fără incidente. Doar tigrul se ridica din când în când, la auzul răcnetelor altor prădătoare din junglă. Pe când călătorii dejunau dimineaţa, devreme, se arătă vraciul. După mâncare, comisarul îl strigă de mai multe ori, dar Dukun nu se mai arătă. Călătorii deciseră să plece, fără să-şi ia rămas bun.

— De n-ar fi fost tigrul, aş fi crezut că a plecat înaintea noastră, zise Johns; aş vrea să mă uit dar tigrul nu mi-ar permite. Să sperăm că ne lasă să plecăm.

— Va trebui să permită, domnule Johns spuse George zâmbind.

Părăsiră coliba. În tot acest timp, tigrul nu părea să se sinchisească de ei. Peste zece minute ajunseră la canoe. Cei doi indigeni nu se întorseseră. În rest, totul era neschimbat. Nimeni nu cercetase barca, după cum putu constata Johns. Urcară în canoe şi porniră. La cotitură cârmiră. În faţa lor era Penepe, aşezarea părăsită.

— Tigrul a dispărut le spuse George însoţitorilor săi. Oare şi Dukun a părăsit aşezarea?

— M-aş uita puţin prin coliba moşului. Să oprim puţin. Voi găsi şi eu o scuză în caz că mai e pe aici.

Cum şi cei doi erau de aceeaşi părere traseră la mal. Comisarul sări afară, cu pistolul în mână, în timp ce ceilalţi ţineau armele gata de tragere. Tigrul putea doar apare în orice moment. Repede, dar prudent comisarul se deplasă la coliba bătrânului. Urcă scara şi dispăru înăuntru. Foarte repede se întoarse. Le făcu celorlalţi semn că coliba e goală, după care le cercetă pe celelalte. Nimic. În câteva minute şedea din nou în luntre, îndemnând continuarea drumului. Ceva le spunea că Dukun voia să le-o ia înainte. Braţul de apă şerpuia înainte. George observă că descriseseră un arc mare de cerc, apoi încetă să mai vâslească.

— Facem un ocol mare, spuse el. Sunt convins că pe uscat se ajunge mai repede la zona de junglă. De aceea ne-o fi spus el să mergem pe apă.

— La naiba, s-ar putea să aveţi dreptate, domnule Farrow, strigă comisarul, trebuia să ne fi gândit mai repede, acuma e prea târziu. Nu cunoaştem drumul pe uscat.

— N-are rost să ne întoarcem, obiectă şi Petre, vâslim mai departe. Oricum ajungem prea târziu, atunci să nu ne istovim.

— Aşa e, confirmă George, apucând din nou vâsla şi la început vom vizita insula. Dukun să ne aştepte în junglă, dar să nu se plictisească.

Luntrea se deplasa mai departe cu viteză redusă.

Peste trei ore ajunseră la lac. Văzură insula şi încetiniră. Farrow cercetă insula cu binoclu. Dar prin tufişurile dese nu se putea vedea nimic.

— Acostăm acolo? întrebă el.

— Clar, trebuie să vedem ce e acolo. Nu degeaba ne-a avertizat Dukun.

— Poate tocmai asta a vrut, domnule Johns, să ne atragă într-o capcană. Nu mi-a plăcut nimic din atitudinea tipului.

— Şi eu mă îndoiesc că e orb, domnule Farrow, răspunse comisarul. Privirea fixă înainte poate fi o prefăcătorie. Ochii lui nu erau ca cei ai unui orb.

— Nu i-am văzut din păcate de aproape, domnule Johns.

— Nici eu. Cât am fost la el în colibă, stătea aşa ca să nu-i văd ochii şi era şi semiîntuneric.

— Ne putem aştepta să fie un mincinos şi să vadă, spuse Petre.

— Atunci e sigur în legătură cu Tolker, zise George, care era de aceeaşi părere.

— Să fim prudenţi, avem de-a face cu oameni periculoşi. Nu degeaba se înconjoară Dukun cu acel văl de mister, declară Johns, acum hai la insulă. Studiaţi-o încă cu binoclu domnule Farrow. Eu şi domnul Petre vom vâsli.

Luntrea se puse în mişcare. George urmărea insula care se apropia mereu. Pe mal şi îndărătul tufişurilor nu era nimic. Când ajunseră destul de aproape George lăsă binoclul. Barca se mişca încet în jurul insulei.

Câţiva copaci înalţi depăşeau restul vegetaţiei. Tufe dese cu spini ascuţiţi împiedecau orice pătrundere în desiş. Nu se vedea mici un loc bun de acostare. Pe partea de nord malul era ceva mai lat. Acolo voiau să coboare, în sfârşit. Pe când Farrow părăsea luntrea văzu pe solul moale nişte adâncituri. Le arătă prietenilor.

— Aici a acostat o canoe, fu de părere comisarul, cred că întâmplător am găsit locul de debarcare.

De pe mal urmăriră desişul. O foşnitură îi făcu să tresară speriaţi. Îşi scoaseră pistoalele gata de tragere. Foşnetul încetă.

— Probabil vreun mic animal, spuse Johns. Să căutăm o potecă pe care să ajungem în interiorul insulei. Prin desiş e imposibil.

Petre se apropie de tufe şi le depărtă prudent. Imediat exclamă bucuros. După tufe începea un drum, făcut de mână omenească.

— Haideţi, avem puţin timp, îi zori comisarul, trebuie să vedem ce-i pe aici.

Poteca şerpuia, ocolind obstacolele, ca arbori doborâţi şi două stânci uriaşe. Deodată apăru în faţa lor un spaţiu liber. După ce înaintaseră încet, cu Petre în frunte, oamenii se opriră miraţi. Era doar un mic luminiş, înconjurat de tufe dese. În centru era un copac înalt de care aproape se rezema o colibă pe stâlpi.

— Aha, insulă e deci locuită, spuse încet Johns, sper că pustnicul e pe acasă.

— Prudenţă, îl avertiză George, îl uitaţi pe Tolker care aici ar putea avea o ascunzătoare.

— Hm. Aveţi dreptate, domnule Farrow. Dar dacă Tolker e într-adevăr aici ne-ar fi văzut şi ar fi tras în noi. Cred mai degrabă că Dukun stă des pe aici şi asta-i coliba lui.

Se apropiară de colibă. Înăuntru nimic. Comisarul urcă hotărât scara.

— A zburat domnilor, spuse el. După ce aruncă o privire. Aşa o fi fost cum am presupus, coliba e a lui Dukun, aici l-a adăpostit pe Tolker care trebuia să dispară. Acum l-o fi avertizat şi l-a dus în altă parte.

George scutură din cap. El nu credea că Tolker şi vraciul erau aliaţi, cu toate că la început crezuse că Tolker era pe insulă. Totul era atât de straniu, de misterios.

— Mai departe, aici nu mai e nimic de văzut, propuse comisarul. Să vedem în desiş de nu mai sunt şi alte locuri unde poate sta un om. Apoi dispărem de aici.

Desişul era de nepătruns. În final cei trei se întoarseră pe potecă la mal.

Când ajunseră acolo, rămaseră perplecşi. Luntrea dispăruse. Pe pământ erau puse doar proviziile şi păturile. Comisarul înjură. Alerga de colo-colo pe mal, urmărind lacul. Dar barca nu mai era de văzut.

— Bine măcar că ne-am luat armele, zise George. Cel care ne-a luat barca nu vrea ca noi să flămânzim până la moarte altminteri nu ne-ar fi lăsat nici proviziile.

— Dar cum plecăm de aici? răcni comisarul plin de furie. Uitaţi-vă doar la crocodilii de pe mal. Vreţi să înotaţi?

De aşa ceva George nu avea poftă, dar era de părere că va găsi o rezolvare.

— Vraciul ne-a atras în capcană, spuse Petre. El ne-a avertizat intenţionat să nu venim pe insulă, ştiind însă sigur că noi cu atât mai mult o vom cerceta.

— Mi-o va plăti nemernicul, răbufni Johns. De-am şti cum să

părăsim insula. Pluta nu ne putem face, pentru aşa ceva sunt prea puţine trunchiuri de copaci.

— Găsim noi ceva, îl avertiză George, mai întâi să ne liniştim. Suntem aici, dar nu avem de ce ne teme. Avem provizii şi arme. Cum ni s-au lăsat păturile înseamnă că suntem consideraţi prizonieri. Deci să aşteptăm ca tipul să apară. Vom păzi malul neîncetat.

— Vă admir calmul, domnule Farrow. NU uitaţi unde ne aflăm. Suntem în plină junglă şi nu putem merge nici înainte nici înapoi. Suntem cu totul la discreţia ticălosului.

— Vom părăsi noi insula, la timpul potrivit, domnule Johns, sunt sigur. Acum însă ducem lucrurile la colibă şi ne amenajăm. Petre va face primul de pază la mal. Pune-te după tufişuri Petre, să nu fi văzut în nici un caz.

Bombănind, comisarul luă câteva lucruri şi-l urmă pe George în interiorul insulei. Îl blestema neîncetat pe Dukun, pe Tocan Matjang, pe regele junglei.

III
DEMONUL INSULEI

SOARELE ARDEA NEMILOS. George şi comisarul căutară adăpost în colibă. Petre stătea în umbra tufelor înalte aşteptând lângă mal, apariţia hoţului bărcii. Orele treceau una după alta. După trei ore George îl schimbă.

Îl sfătui pe Petre să se culce, să doarmă, deoarece era probabil să facă de veghe şi noaptea. Comisarul era în toane foarte proaste. Era tot mai furios, pe măsură ce trecea timpul. Făcea tot felul de propuneri de moduri de a părăsi insula. George îi demonstra de fiecare dată că era imposibil. Veni noaptea. Petre prelua prima veghe, pe când ceilalţi doi se culcară. Pe ziuă George inspectase insula căutând copaci, în speranţa de a face o plută. Dar arborii erau prea groşi iar ei nu aveau unelte ca să-i doboare. Erau siliţi să aştepte pe insulă.

Dar oare ce erau siliţi să aştepte?

George şi comisarul adormiseră. Curând venea timpul ca Petre să fie schimbat. Mai lipsea o jumătate de oră. Atunci se trezi George. Îl deranjase un zgomot. Se ridică şi lumină în beznă. În cealaltă parte a colibei zăcea culcat comisarul. Respira liniştit şi ritmic, deci mai dormea. George se pregăti să se culce înapoi, când alt zgomot îl făcu să tresară. Era ca şi cum s-ar fi frecat două obiecte unul de celălalt. George se ridică. În acelaşi timp ceva trosni pe acoperiş. Frunzele de Lipai cu care era acoperită coliba, începură să foşnească. Un animal! fu gândul lui George, după care scoase lanterna şi pistolul. Totodată îl trezi pe comisar.

— Ce e? întrebă acesta toropit de somn.

— E un animal pe acoperiş, auziţi domnule Johns? întrebă George.

Johns fu într-o clipă treaz şi-şi scoase de asemenea pistolul.

— Da, e un animal şi încă unul mare domnule Farrow. Doamne o fi vreun şarpe?

George se sperie. Îşi aminti de întâmplarea pe râul Bajat, când în toiul nopţii se trezise cu cortul plin de şerpi cu pălărie. Scăpaseră ca prin minune atunci. Îşi aprinse rapid lanterna. NU, în încăpere nu erau şerpi. Dar foşnetul de pe acoperiş se înteţi. Putea proveni numai de la un animal. Deodată comisarul scoase un strigăt. Sus la intrarea pe uşă apăru capul unui şarpe uriaş. Pendula sâsâind, arătându-şi capul şi o parte din corp. Fu orbit de lumina lanternei.

George ridicase deja pistolul ochi scurt şi trase două focuri. Capul şarpelui fu zdrobit. Corpul începu să se zbată. Foşnea şi trosnea corpul pe acoperiş, aşa fel că oamenii crezură că acoperişul se va prăbuşi. În încăpere căzură frunze şi crengi.

Treptat mişcările şarpelui se liniştiră şi se opriră de tot. Era mort.

— Dumnezeule, ăsta o fi demonul de care vorbea vraciul? murmură comisarul.

George îşi dădu seama de ce fuseseră ei reţinuţi pe insulă. Probabil că vraciul spera ca ei să fie ucişi de şarpele uriaş. Se apropie prudent de reptila moartă, al cărui cap spânzura în faţa uşii. Era o privelişte cumplită. Farrow îşi luă puşca şi încercă să împingă şarpele jos. Reuşi doar cu ajutorul comisarului. Acum şarpele zăcea în faţa colibei. Era de vreo şapte metri lungime, cu grosimea unei coapse de bărbat adult. Petre apăru în faţa colibei; auzise împuşcăturile şi voia să le vină camarazilor în ajutor. Văzând şarpele se cutremură.

— Pot fi mai mulţi şerpi de ăştia pe insulă, Petre, avertiză George trebuie să fim foarte atenţi la veghea de noapte.

— Şi eu am auzit foşnituri în desiş, George. E ca şi cum am fi pe o insulă cu şerpi.

— Cel mai bine ar fi să nu te mai ascunzi în desiş, ci să stai pe mal. Nici atunci nu poţi fi văzut de pe apă. Propunerea era bună.

George plecă la veghe după ce-i spuse lui Petre să fie atent. Şarpele staţionase probabil în copacul înalt iar noaptea pornise după pradă. Când ajunse la mal, George respiră uşurat. Drumul prin desiş era plin de pericole. Peste tot puteau fi şerpi. Mulţi urcau în copaci, atârnând pe crăci cu partea anterioară a corpului.

Farrow cercetă lacul. Luna lumina intens. Nu se vedea, nici o barcă. De pe malurile lacului răzbăteau sunetele fiarelor. De undeva de departe se auzea un tigru răcnind. George rămase pe mal. Se gândea cum s-ar putea părăsi insula. Celălalt mal era doar la treizeci de metri distanţă. Un fleac pentru un înotător bun. Dar ei aveau lucrurile cu ei, puşti, pături şi provizii fără de care nu puteau părăsi insula. Crocodilii vegheau cu străşnicie. Înotau după fiecare obiect care cădea în apă. Şi erau iuţi. George tresări. Foşnise ceva într-un tufiş, undeva în spate.

Dar nu era şarpe, nici om. Deci o fiinţă mai mică. Farrow se apropie prudent de tufe. Ţinea lanterna şi pistolul pregătite. Foşnetul se auzi din nou, de undeva din lateral. George se grăbi într-acolo. Foşnetul se îndepărta. George se depărtase cu peste douăzeci de metri de locul unde începea poteca. Foşnetul era acum foarte aproape. George se repezi înainte şi aprinse lanterna. Lumină în desiş şi apucă să vadă ceva dispărând fulgerător în ierburile înalte. Probabil şobolani de apă. Dar asta nu-l mai interesa. Văzuse ceva şi de bucurie era cât pe ce să strige. Îndărătul tufelor era o canoe, cea cu care veniseră pe insulă!

Acum era totul clar. Fuseseră observaţi. Probabil că vraciul îi urmărise sau îi aşteptase pe insulă. Când ei au pătruns în interiorul insulei, acesta a ascuns canoea şi-a scos-o pe a sa din ascunzătoare şi a plecat. George vru să-şi înştiinţeze imediat prietenii. Dar apoi se opri, nevrând să lase atât de importanta luntre fără pază. Hotărât trase două focuri de pistol ca să-şi alerteze camarazii. Apoi aşteptă plin de nerăbdare. Nu dură mult şi Petre apăru pe mal. George îl strigă şi-i arătă canoea. Acesta se bucură nespus. Îl ajută pe Farrow să scoată barca din ascunzătoare.

Imediat după aceea apăru şi comisarul. Şi el jubilă de bucurie la vederea bărcii. Hotărâră să părăsească încă noaptea insula. Pe zi puteau fi uşor observaţi. Mai erau trei ore până la ziuă, pe care le puteau folosi. Cunoşteau calea pe apă. În ciuda pericolelor voiau să ajungă la zona de junglă să vadă ce era cu taina şi să-l caute pe Tolker. George rămase la canoe, pe când comisarul şi Petre aduceau lucrurile. Fu totul încărcat în iuţeală. Apoi urcară şi ei şi plecară. Comisarul râse încetişor:

— Dukun s-a înşelat domnilor, comentă el, noi trebuia să fim victimele demonului insulei, numai că s-a întâmplat tocmai invers.

Farrow nu răspunse. Se gândea la furia comisarului când dispăruse barca. Acum era din nou cel vechi, având un ţel de îndeplinit. Dar inactivitatea nu o suporta.

Lacul fu rapid traversat. Găsiră uşor şi braţul de râu. Luntrea înainta rapid. Dar peste vreo sută de metri fu din nou oprită.

— N-are rost să mergem mai departe, spuse George, e prea întuneric sub copaci şi ne tot lovim de mal. Aşteptăm ziua. Aici nu putem fi văzuţi nici de pe lac.

Fură cu toţi de acord. Opriră barca la mal şi se culcară. George îşi continuă restul de timp de veghe. Când veni vremea vru să-l trezească pe comisar. Concertul matinal al păsărilor îl trezise însă. Comisarul prepara deja dejunul. Mâncară în grabă. După spusele vraciului mai aveau de mers două ore până în junglă; Dukun descrisese cu exactitate comisarului locul unde să acosteze. Asta şi voiau să facă.

Abia acum simţea George călătoria prin minunata pădure din Sumatra ca pe o desfătare. Nu era prea cald, noaptea era

reconfortantă. Admira bogăţia vegetaţiei şi manifesta interes pentru numeroasele păsări. Aproape că uitase de scopul călătoriei. Fu trezit din reverie de cuvintele comisarului:

— Suntem aproape de destinaţie domnule Farrow, cred că pe timpul ultimei ore aţi visat cu ochii deschişi.

George recunoscu. Dar acum îl interesa iarăşi aventura. Ce-i aştepta oare în junglă?

Pădurea se făcu tot mai deasă, lucru care-i părea lui George imposibil. Cu atât fu mai mirat, când pădurea începu brusc să se rărească.

— Aici e, le şopti comisarul însoţitorilor săi. Aici începe jungla. Vedeţi sunt doar puţini copaci, tufele cresc în grupuri. Apa traversează ţinutul. Curând ajungem la locul de debarcare.

George îşi privi aproape involuntar puşca. Cunoştea aceste zone de junglă şi ştia că aici sunt numeroşi tigrii. Lăsară pădurea în urmă şi fură izbiţi de soarele arzător.

În dreapta era un luminiş în care erau trei copaci şi câteva tufişuri.

— Am ajuns, spuse comisarul încet.

Canoea fu dusă la mal după care cei trei coborâră.

— Şi acum? întrebă Farrow încet, uitându-se prudent în jur.

— Aici începe o potecă în junglă, domnule Farrow. Vom da de o zonă mlăştinoasă. Acolo vom aştepta taina pădurii virgine.

— A pădurii virgine? întrebă George, mai bine s-ar spune a junglei, nu?

— Vei fi având dreptate, domnule Farrow, Dukun spunea aşa. Lăsăm barca aici?

George şi Petre scuturară simultan din cap. Căutară din priviri. La marginea luminişului erau nişte tufe dese. Acolo împinseră barca. Peste zece minute, era ascunsă. Îşi luară armele pe umăr şi porniră. Găsiră şi poteca de care vorbise vraciul. Aveau destule provizii în buzunar. Sperau însă să nu staţioneze prea mult acolo. Poteca era plină de cotituri. Liniştea era nefirească întreruptă doar de câte un strigăt de păsări. Se uitau bănuitori la fiecare tufiş pe lângă care treceau. Peste tot puteau fi ascunşi tigri. După vreo oră ajunseră la zona mlăştinoasă. Se opriră uluiţi. Acolo, despărţită de ei printr-un braţ de mlaştină începea din nou pădurea virgină. Copaci de 60-80 de metri se înălţau peste cei scunzi. Dedesubt o vegetaţie care nu permitea nici o privire în aceea sălbăticie.

Cei trei îşi ţineau armele în mâini gata de tragere. Ochii le umblau peste tot, dar scrutau mai cu seamă jungle de nepătruns.

Curând constatară că braţul de mlaştină închidea o insulă mare de junglă în mijlocul unei zone mai mari, având un aspect de fortăreaţă.

— Acolo trebuie să ajungem, spuse Johns încet, Dukun n-a vorbit de jungle aceasta, a spus doar că aici trebuie să aşteptăm. Dar eu n-am

chef să aşteptăm. Mlaştina are doar zece metrii lăţime, trebuie să reuşim să trecem. Trebuie să încercăm să vedem cât e de adâncă.

— Asta putem face numai la margine. La mijloc nu ajungem. Vedeţi doar crocodilii sunt deja atenţi la noi, se apropie.

— N-am nici un chef să aştept aici, repetă comisarul. Am putea face un pod cu trunchiuri de copaci.

— Mai întâi trebuie să le avem, răspunse George, dincolo sunt destui, dar nu aici, pe partea noastră. Nu ne rămâne decât să stăm să aşteptăm.

Comisarul mârâi ceva de neînţeles. Se apucă din nou să dea ocol insulei de pădure. Cei doi n-aveau chef să-l urmeze. La scurt timp comisarul dispăru.

Aşteptară cu răbdare. Dacă Johns avea de gând să dea iar ocol insulei, ar fi apărut din nou peste circa o jumătate de oră, din sens opus. Trecură zece minute şi auziră un strigăt şi imediat un foc de armă. Cei doi se puseră urgent în mişcare. Alergară cât putură de repede. Comisarul era în pericol, nu trăsese degeaba. Căldura deveni insuportabilă, dar asta nu-i împiedecă la alergat. Nu-şi puteau abandona camaradul. Curând străbătură distanţa parcursă de comisar în zece minute. Merseră mai departe. Curând ocoliseră pe jumătate insula. George vru să se oprească, dar Petre scutură din cap. Curând deveniră tot mai nervoşi. Ce se întâmplase cu comisarul? Încercase cumva să traverseze mlaştina?

George se sperie aşa încât se opri. Petre la fel.

— Până aici n-a putut ajunge Johns, spuse Petre, să ne întoarcem să căutăm din nou.

— M-am uitat peste tot, Petre. Cred că comisarul a făcut prostia şi a intrat în mlaştină unde probabil şi-a găsit moartea.

Petre se uită cutremurat la prietenul săi.

— E doar o bănuială de-a mea, care, să sperăm că nu s-a întâmplat. Hai mai departe, să înconjurăm insula, să căutăm peste tot. Dacă nu-l găsim… George nu-şi încheie fraza, dar Petre îl înţelese.

Merseră încet de-a lungul mlaştinei, urmărind totul cu privirea. Dar nici urmă de comisar.

Se întoarseră trişti. Nici unul nu vorbea, dar amândoi ştiau că camaradul lor îşi găsise moarte

IV
REGELE JUNGLEI

VENI ORA PRÂNZULUI. Nu prea aveau poftă de mâncare, dar le trebuiau puteri pentru cele ce-i aştepta. Se aşezară al umbra unor tufe înalte, desfăşurară nişte provizii şi mâncară. Tot timpul se uitau în jur. Se aşteptau în fiecare clipă la un incident. Pasărea pe care o auziseră

la venire începu din nou să cânte. George nu cunoştea pasărea. Ascultă încordat. Deodată ridică capul.

— Atenţie la strigătul ăsta de pasăre, Petre. Nu sesizezi nimic?

Petre ridică din umeri.

— Am impresia că ăsta-i un om, continuă George, cred că sunt semnale.

Abia acum începu Petre să se neliniştească.

— E bine că n-am fost văzuţi de pe insulă, George, spuse el, intenţionat am ales locul ăsta. Aveam impresia că suntem observaţi. Aşa însă le-am lăsat impresia că ne-am retras şi după dispariţia lui Johns am renunţat de tot.

— Corect Petre, asta-i bine. Acum vom inversa rolurile şi vom cerceta noi jungla de pe insulă. Poate descoperim ceva.

Intrară prudenţi în desiş. Curând putură vedea prin ultimele tufişuri, jungla în faţa lor.

Erau foarte bine protejaţi, inclusiv de razele fierbinţi ale soarelui.

Trecu o oră. Petre îl prinse brusc de braţ pe George şi-i şopti:

— Acolo George, îl vezi pe Dukun?

George se uită în acea parte. La marginea mlaştinii păşea o siluetă. Se îndepărta aşa că nu-i putură vedea faţa. După îmbrăcăminte şi alură crezură amândoi că era vraciul, cu toate că acum nu-l însoţea nici un tigru.

George se ridică puţin şi se uită după el.

— El e, Petre, şopti el. Vraciul s-a grăbit deci încoace. Probabil că ştie deja că am scăpat de pe insula cealaltă. Trebuie să aflăm ce face aici. Să-l urmărim discret. George vru să iasă din tufiş. Dukun ajunsese al cotitura braţului de mlaştină şi se opri, după care se uită împrejur.

— Nu e orb, comentă Petre agitat.

Şi George observase aceasta înainte de a putea răspunde, îl văzu pe indigen intrând în apă. În apropiere, pe mal erau câţiva crocodili, dar aceştia nu se interesau de el. Indigenul merse liniştit mai departe. Apa mlaştinii îi ajungea până pulpe.

— Un vad, zise George. Acum ştiu cum să ajungem la insula de junglă.

Vraciul tocmai ajunsese acolo. Se opri pe malul celălalt câteva minute, uitându-se din nou în jur. Apoi dispăru în desiş.

— Repede după el! Nu va sta după copaci ci va merge mai departe. După el!

— Dar crocodilii, comentă Petre.

— Nu s-au interesat de Dukun, nu se vor interesa nici de noi. Nu avem timp de pierdut Petre.

Părăsiră desişul şi alergară spre mal. Curând ajunseră la locul unde vraciul intrase în apă.

— E aici, repede, hai dincolo, zori George.

Vru să intre de asemenea în apă, dar văzu cum crocodilii care nu se interesaseră de Dukun când acesta intrase în apă, dintr-odată înotară spre el. Scoase o înjurătură.

— Nu înţeleg Petre, de ce vin bestiile alea încoace?

— Nu uita că el s-a prezentat drept regele junglei. Se pare că domneşte asupra tuturor animalelor.

— Prostii Petre, în aşa ceva eu nu cred.

— Ai văzut mai înainte George, pe noi nu ne vor lăsa crocodilii să trecem.

Fiarele se apropiaseră şi asediau vadul. George era furios. Atunci îi venii o idee bună.

— Îi vom păcăli Petre. Voi merge pe malul mlaştinii şi voi arunca o creangă în apă. Asta îi va deruta. Între timp, tu vei trece vadul. Dincolo vei face tu la fel şi trec eu.

Petre fu de acord. George căută o cracă mai groasă şi alergă cu ea la mal. Cam la douăzeci de metri de vad azvârli craca în apă. Crocodilii se întoarseră urgent şi înotară rapid spre locul unde căzuse craca.

Văzând calea liberă, Petre se repezi înainte. Trebui să meargă încet şi prudent dar avea timp. Bestiile nu erau atente la el, căutând prada căzută mai înainte în apă. Petre ajunse pe malul opus. George se întoarse la vad. Câţiva crocodili îl urmau înotând, dar aceştia fură abătuţi de Petre care aruncă mai multe crăci groase în apă. Aşa putu şi George să treacă cu bine la celălalt mal. Cei doi râseră cu poftă.

Apoi căutară o potecă care trebuia să fie acolo după părerea lor. O şi găsiră, după care dispărură în pădure. Acum prudenţa se impunea în mod deosebit. În fiecare clipă putea apare un om sau un tigru.. Erau siguri că în pădure se aflau astfel de fiare. Abia acum îşi dădură seama cât de periculoasă era acţiunea lor. Se opriră în mod repetat, ascultând încordaţi. Deodată auziră răcnetul unui tigru. Îşi smulseră armele de pe umăr gata de tragere.

— Mai departe, îl îndemnă George pe Petre, care se oprise. Acum pentru noi nu mai există drum înapoi!

Păşiră încet mai departe. După câţiva metri şi se arătă un luminiş în faţă, pe care era un copac mare.

Mai rămaseră câteva minute ascunşi îndărătul tufelor. Atunci de aproape, se auzi din nou răcnetul tigrului. Fiara le venea în întâmpinare. Putea să ajungă curând la ei.

— Repede în copac, îi şopti Farrow lui Petre, după care alergă rapid înainte, luând arma la umăr.

Ajungând la copac se căţără sus. Petre îl urmă. Curând stăteau acoperiţi pe jumătate pe crăcile de jos, gata de tragere.

Atunci şi apăru, venind din lateral, un tigru mare. Ridică adulmecând capul şi scoase un urlet fioros. Se avântă în salturi mari

spre copac şi sări în sus pe trunchi. Îi descoperise pe străini. Amândoi traseră simultan. Tigrul fu azvârlit literalmente înapoi. Mai scoase un răcnet lung, văitat, încercând să se ridice, dar se prăbuşi, zgâriind pământul cu ghearele. Agonia nu fu lungă. Animalul rămase întins, nemişcat la pământ.

— Numărul unu, spuse George încet.

Nici nu terminară de vorbit când se auzi un alt răcnet. Erau mai mulţi tigri pe drum. Răcnetul se apropia, apoi, deodată luminişul mişună de tigri. Numărară şapte exemplare splendide. Fiarele adulmecară hoitul tigrului mort, apoi începură să răcnească şi să şuiere. Şi ele îi simţiră pe străinii din copac şi încercară de asemenea să-i ajungă.

— Păcat de ei, zise George cu regret, luând arma la ochi, nu ne rămâne altceva decât să-i împuşcăm.

Dar nu apucă să tragă. În stânga la marginea luminişului apăru deodată silueta vraciului. Şi el îi observă pe străinii din copac. Acum se vedea clar că nu era orb.

În loc însă de a asmuţi mai mult fiarele, el scoase un fluierat strident, după care toţi tigrii se grăbiră spre el. Se culcară pe jos în faţa lui, asemenea unor câini credincioşi. Plin de furie, indigenul îşi scutură braţul către copac, apoi dispăru în desiş, urmat de tigri.

— Regele junglei, şopti Petre respectuos.

— Sun tigri îmblânziţi, Petre, zise George dând din cap. Şi cel pe care l-am împuşcat la fel. Dar sunt dresaţi să atace străinii. Insula asta este imperiul lui Dukun. Probabil că el i-a crescut pe tigri de mici şi s-a ocupat permanent de ei. Nu fi aşa de surprins; şi la circ ai văzut oameni cu încă şi mai mulţi tigri dresaţi.

— Dar ce face tipul cu fiarele aici în junglă. Oare aceasta o fi taina pădurii virgine?

— Poate că da, Petre. Vraciul nu ştie că şi alţi oameni au dresat fiare sălbatice. Tigrii săi nu vor fi ştiind ceea ce ştiu alţii de la alţi dresori.

— E de mirare, ce putere are indigenul asupra animalelor. Chiar şi crocodilii l-au ascultat.

— Asta fost poate întâmplare Petre, eu n-am auzit de crocodili îmblânziţi. Acum e mai important să vedem ce e de făcut. Cred că tipul vrea să se răzbune că i-am ucis un tigru.

— Cel mai bine e să dispărem de aici George. Am rezolvat doar taina pădurii virgine.

— Eşti ferm convins că comisarul e mort Petre? întrebă George gânditor.

— Dar tu nu eşti George?

— Cât timp moartea nu e confirmată mai sper încă Petre. Nu putem încă părăsi locul, trebuie să ne ocupăm mai departe de vraci. Doar el

ştie dacă Johns e mort sau nu.

— Vrei să vorbeşti cu el George?

— Sper să mă înţeleg cu el, altfel îi împuşc toţi tigrii.

— Aha, vrei să-l determini pe tip să te asculte, nu-i aşa?

— Clar şi fără fasoane, e doar vorba de viaţa comisarului.

— Atunci să-l chemăm George.

— Nu, dacă o facem va crede că ne e frică. Să vină el!

— Dar noi nu putem părăsi copacul din cauza tigrilor. Sunt sigur că ne observă.

— Să ne observe! În luminişul ăsta nu poate veni nici el nici tigrii. Sunt dispus la tratative, dar dacă ne roagă frumos. Avem provizii şi putem rezista până la două zile. Între timp se va găsi o ieşire.

George vorbise serios. Petre îşi dădu seama că prietenul său va face totul ca să-l salveze pe camaradul lor, dacă mai trăia.

Observară luminişul. Nici o mişcare. Sub ei zăcea tigrul mort. Era păcat de blană, dacă nu urma să fie jupuită, curând. Operaţiunea trebuia făcută rapid, înainte de a începe să putrezească.

— Cobor jos după blană, propuse George, tu stai aici şi fii atent. Cum soarele asfinţea, trebuie să se grăbească. Reuşii să jupoaie blana. O frecă cu sare şi o întinse la uscat, apoi trase hoitul în desiş.

Pe când voia să se urce în copac, auzi strigătul prietenului său. Se întoarse grăbit şi-l observă pe vraci, care ridică braţele în semn de pace.

— Vreau să vorbesc cu omul alb, spuse el.

— Hai mai aproape, răspunse George în malaieză.

Indigenul se apropia încet. Înainte de a putea spune ceva George îl repezi.

— Ne-ai minţit, nu eşti nevăzător!

— Tocan matjang nu trebuie să se scuze, albii au venit la el, nu el s-a dus la albi, răspunse el mândru.

— N-are importanţă. Ce vrei de la noi?

— Albii sunt în imperiul meu, aici domneşte Tocan matjang cu tigrii săi.

— Am văzut, dar noi nu ne temem nici de Tocan matjang nici de tigrii săi. Uite acolo! Aşa vor păţi toţi tigrii săi dacă încearcă să ne atace.

Indigenul aruncă o privire ciudată splendidei blăni. Ce se petrecea în cugetul său nu se putea şti.

— Ce vor albii de la mine? întrebă el.

— Unde e camaradul nostru?

— Tocan matjang nu ştie.

— Iar minţi! de n-ai fi venit cu semnul păcii, acum te-aş împuşca. Te mai întreb o dată, unde e prietenul nostru?

— Vor părăsi oamenii albi imperiul meu, dacă prietenul lor se

întoarce?

— Mai căutăm pe un om şi tu ne-ai spus că e aici. Îl vrem şi pe el.

Indigenul medită.

— Peste o oră le voi da de ştire albilor. Va fi aproape noapte. Vor albii să stea în copac? Tocan matjang le oferă o colibă.

— Aici suntem mai în siguranţă decât în coliba ta. De ce vrei să ne dai de veste de-abia peste o oră? Îl vreau acum. Şi noaptea îţi putem împuşca tigrii.

— Camaradul vostru trăieşte, îl voi trimite să se întoarcă la voi răspunse indigenul.

— Când?

— Când albii vor părăsi imperiul lui Tocan matjang.

— Nu, vom pleca atunci când camaradul nostru va fi aici cu noi iar celălalt ne va fi predat. Altfel rămânem aici şi ne ocupăm de tigrii tăi.

Indigenul se nelinişti.

— Nu vi-l pot preda pe acela, Tuan, spuse el. Era prima dată că li se adresa albilor cu Tuan, domnule, prin asta George îşi dădu seama că partida era pe jumătate câştigată.

— Unde e omul? întrebă el.

— Nu mai e aici, a fugit, când Tocan matjang i-a spus că Tuanii au pătruns aici.

— George păşi aproape de indigen.

— Iarăşi minţi, spuse el, scrutându-l tăios cu privirea.

— Nu Tuan, Tocan matjang spune acum adevărul.

— Dar ştii unde s-a dus omul, nu-i aşa?

— Da Tuan.

— Bun, o să ne spui. Unde e camaradul nostru?

— Tuan, vă voi duce la el. Nu mai aveţi a vă teme de Tocan matjang, el a văzut că ceilalţi oameni l-au înşelat.

— Tu vrei doar ca să ne ucidă tigrii tăi.

— Nu, Tuan, Tocan matjang şi-a închis tigrii, ca să nu-i ucidă Tuan-ii. Puteţi veni liniştiţi. Tocan matjang e cinstit.

— Şi blana tigrului? întrebă George.

Indigenul dădu din cap afirmativ.

— Tuan, poţi s-o păstrezi. Tocan matjang nu mai vrea s-o vadă. A fost tigrul său cel mai drag.

— Îmi pare rău, spuse George fără să vrea, făcându-i semn lui Petre să coboare din copac.

Acesta se execută şi-i spuse în germană prietenului său:

— Încă n-am încredere în el, George ne va atrage într-o nouă cursă.

— Nu-l slăbi din ochi, Petre. Ia-ţi pistolul în mână să vadă că nu glumim. E doar un criminal şi el care a vrut să ne ucidă.

Petre îşi scoase pistolul. Indigenul văzu, dar nu spuse nimic. O luă înainte. Intrară pe o potecă îngustă şi după câţiva metri ajunseră într-

un luminiş mai mare. Aici erau colibe pe stâlpi.

O suprafaţă mai mare de pământ era folosită drept ţarc. Acolo patrulau tigrii. George îi numără rapid. Erau şapte.

Într-una din colibe zăcea comisarul prizonier. George îl eliberă. Omul ar fi vrut să se repeadă la indigen, dar Farrow îşi opri.

Află că Johns fusese atacat de un tigru şi doborât la pământ. Reuşise să tragă un foc de armă dar nu nimeri. Ca să-şi salveze viaţa trebuise să se predea şi să-l urmeze pe indigen. Totul se petrecu atât de repede, încât camarazii nu-l mai găsiră când merseră să-l caute, dând ocol insulei.

Treptat, comisarul se linişti. Făcu un târg cu indigenul. Îl lăsa în pace, în schimbul lui Tolker. Acesta se refugiase din nou pe insula pe care ei înnoptaseră. Ca să fie sigur, Johns percheziţionă colibele. Tolker dispăruse cu adevărat.

Hotărâră să înnopteze pe insulă din mlaştină. Tot nu aveau încredere în vrăjitor şi veghează noaptea cu schimbul, dar nu se întâmplă nimic.

Dimineaţa, Tocan matjang ăi conduse până la vad. La întrebarea lui George, cum de crocodilii nu-l atacau, indigenul zâmbii:

— Un mic truc, Tuan, nimic altceva.

— Şi de unde ştiai tu, de însoţitorii noştri?

— Tocan matjang i-a văzut mai întâi Tuan, ei au fost atât de speriaţi că a fugit.

Cei trei izbucniră în râs. Traversară vadul. Dukun rămase în urmă.

— Am aflat de la el mai mult decât voia să spună, povesti comisarul. Pe timpul captivităţii m-am întreţinut adesea cu el. Îl cunoştea pe Bergas, pe care l-am lichidat eu. Acesta şi Tolker l-au vizitat şi i-au tot felul de promisiuni dacă i-ar ascunde o vreme. Dukun acceptase. Bergas însă nu voia să rămână la el ci voia să o şteargă şi să-i sufle lui Tolker partea. Acesta îşi dădu prea târziu seama. Nu-l putea urmări pe Bergas. Ne descoperise pe noi şi o şterse apoi pe insula de junglă, unde îl conduse vraciul. Acum iar a şters-o dar îl prindeam cu siguranţă.

— Şi dacă nu-l găsim pe insulă domnule Johns? obiectă George.

— Atunci mă va cunoaşte vraciul şi atunci nu voi ţine seama de nimic. Dar nu cred că ne-a minţit.

— Tolker ştie că noi am fost pe insulă, va găsi şarpele mort şi va fugi îngrozit de acolo.

— Şi unde să se ducă?

— La râul Bajat, unde e ascunsă barca lui cu motor. El poate scăpa cu ea. Şi în plus a fugit pe uscat, ori drumul e mai scurt decât pe apă.

— La naiba, aveţi dreptate domnule Farrow. Ba nu, tipul va crede că şi malurile sunt supravegheate de oamenii mei.

— Tolker ştie că nu aveam decât doi indigeni cu noi, domnule

Johns.

— Ei, nu vom face o problemă din asta. Să ne grăbim, mai bine, să ajungem la insula aceea cât mai repede. Puteam fi acolo în două ore.

Înaintară cu vigoare. Curând ajunseră la râu. Scoaseră rapid barca din ascunzătoare iar peste un sfert de oră pluteau din nou pe apă.

Călătoria se desfăşură în tăcere. Nici unul nu simţea nevoie să vorbească despre aventură. Până în acel moment nu realizaseră încă nimic, rezolvarea tainei pădurii virgine nu fusese de fapt intenţia lor.

V
SENTINŢA DIVINĂ

Lacul apăru înaintea lor, insula cea mai mică părea uitată şi părăsită.

Călătorii acostară. Nu mai trebuiau să se ascundă.

— E îndoielnic, dacă-l vom găsi pe Tolker pe insulă, zise George, dacă s-a ascuns, nu-l putem căuta peste tot.

— Îi vom găsi urmele, domnule Farrow. Fără Tolker nu voi părăsi zona.

Acostară din nou acolo unde poteca ducea spre centrul insulei.

— Acum însă să fim mai prudenţi decât prima oară, spuse comisarul, n-aş vrea să ni se mai fure o dată canoea.

— Atunci unul din noi va rămâne aici. Întrebarea este cine, răspunse George.

— Eu nu pot rămâne, eu trebuie să-l arestez pe tip. Deci poate intra în discuţie doar unul din dumneavoastră.

Petre zâmbi:

— Du-te liniştit George, eu rămân, declară el.

— Putem trage la sorţi Petre, contră George.

Petre dădu din mână.

— E bine, George, tu ai găsit atunci canoea şi meriţi o răsplată. Deci eu voi rămâne de pază.

George şi comisarul se îndreptară spre desişul în spatele căreia începea poteca.

Îşi pregătiră din nou pistoalele, era vorba acum de cel mai periculos adversar, în caz că acesta s-ar mai afla pe insulă.

Comisarul era convins de aceasta.

Păşiră încet înainte. Din când în când, Johns se oprea şi asculta. Pe insulă totul era nemişcat. Nimic nu trăda prezenţa umană. Dar asta nu-l influenţa pe poliţist.

Ajunseră la luminişul din mijlocul insulei. Urmăriră atenţi coliba.

Putea fi periculos de a intra neasiguraţi în colibă. Tolker i-ar fi putut lichida uşor cu două gloanţe bine ţintite.

— Mă voi repezi într-acolo, domnule Farrow, ţineţi doar coliba sub

observaţie, se rugă comisarul, trageţi urgent, dacă tipul se arată.

George dădu din cap. El nu credea că Tolker s-ar afla în colibă. Era posibil ca omul să-i fi văzut şi să se fi ascuns. Ar fi fost o mare prostie din partea lui, dacă ar folosi coliba.

Din trei salturi comisarul fu la colibă. Asemenea unei pisici urcă scara. Aruncă o privire prin uşă, apoi se întoarse spre George şi dădu din mână a negare.

Deci Tolker nu era aici. George cercetă copacul înalt de lângă colibă. Nu, nici acolo nu s-ar fi putut urca, nu erau crăci prea joase pe care să se poată urca cineva.

Trebuia deci căutat în altă parte.

Pe când comisarul se întorcea la George, el se aplecă şi ridică un mic obiect, pe care îl cercetă cu atenţie.

— Tolker e aici, domnule Farrow, declară el cu convingere, sau dumneavoastră aţi pierdut asta?

Îi arătă lui George obiectul găsit. Era un simplu nasture. Nici George şi nici Petre nu aveau nasturi de acel fel. George îşi aminti că ar fi văzut acel model la Tolker.

— Nasturele a fost pierdut recent, domnule Farrow, nu s-a înfundat în pământ. Tolker e aici. Nu se poate să fi plecat.

— De ce nu? întrebă George.

Comisarul râse cu tâlc.

— Ştiam deja când am ajuns la insulă că omul e aici. N-aţi văzut urmele de pe mal? Tolker şi-a tras luntrea pe mal şi a târât-o o vreme.

— Asta am observat pe când discutaţi cu domnul Petre despre paza bărcii. Am dat tufele la o parte şi am văzut canoea lui. Tolker este deci aici.

— De ce nu ne-aţi spus-o imediat, domnule Johns?

— Am vrut să vă surprind. Şi acum să căutăm. Pentru el cel mai bine ar fi să se predea singur.

Comisarul vorbise foarte tare, se vede, să fie auzit de Tolker. Dar totul rămase nemişcat şi mut.

— A făcut şi altceva decât deturnarea de fonduri la societatea petroliferă? întrebă George.

Comisarul râse, ridică din umeri apoi se apropie cu gura de urechea lui George:

— Probabil şi o crimă, îi şopti el, nu e prea sigur. N-am vrut să spun tare, ca să nu-l sperie. Nici nu se gândeşte că noi de aceea l urmărim.

George se uită în jur. Dacă omul era un ucigaş, atunci ştia ce soartă îl aştepta, dacă pica î mâinile autorităţilor. De aceea se va apăra până la capăt.

Şi comisarul scrută atent împrejurimile. Părea să gândească la fel ca şi George.

Se retraseră până la potecă. Aici se opriră.

— Cum vreţi să cercetaţi desişul? domnule Johns, întrebă Farrow. Vedeţi doar ce periculos este.

— Am o idee bună. Cred că-l vom prinde pe tip mai sigur noaptea.

— Noaptea? întrebă George mirat.

— Da, Tolker va încerca să scape de aici. Noi vom ascunde barca noastră şi vom aştepta acolo unde este a lui. Va veni după ea şi aşa ne cade în mână.

— Planul e bun, domnule Johns. Hai să mergem la Petre să-i spunem. Eu…

George se opri. În desiş trosni ceva şi-l făcu să se întoarcă. Răsună o împuşcătură, un strigăt scurt şi un freamăt în final.

George şi comisarul îşi ţinură armele îndreptate spre desiş. Nu se mişca nimic, doar freamătul se mai auzea.

Hotărât Johns depărtă crengile tufei celei mai apropiate. Nu se sinchisea de spinii care-i zgâriau mâinile. Intră în forţă în tufă, urmat de George.

Ce văzură era un spectacol groaznic.

Tolker zăcea la pământ. Ţinea arma în mână. Sângera dintr-o rană de la piept.

În jurul gâtului însă, i se înfăşurase unul din acei oribili şerpi cu pălărie care, la apropierea comisarului vru să fugă. Acesta îl ucise cu un foc bine ţintit, apoi se aplecă spre Tolker şi-l cercetă.

— Rană gravă, îi spuse el încet lui Farrow, nu scapă. E mai bine pentru el.

Tolker îl auzise, deschise larg ochii şi-l fixă pe comisar.

— S-a… terminat… cu mine? întrebă el cu pauze.

Poliţistul dădu din cap.

— Atunci… recunosc totul. Eu… Am… delapidat. Banii sunt la mine. Şi crima… eu am comis-o… Eu l-am împuşcat pe Henders, da, eu.

Comisarul dădu din cap spre George, care înţelesese fiecare cuvânt.

— Te-ai împuşcat singur? Tolker, întrebă el.

— Din… greşeală… Şarpele… a căzut pe mine când am… vrut să trag în voi. M-am speriat… am vrut să mă apăr de şarpe… Am tras… şi m-am nimerit pe mine.

— A fost o sentinţă divină, spuse George încet.

Rănitul mai deschise odată ochii, încercă să se ridice apoi căzu înapoi. Era mort.

Johns îi închise ochii. Apoi îi cercetă buzunarele. Luă totul. În portofel găsi suma delapidată.

Peste o oră îl îngropară şi puseră pe mica movilă o cruce simplă. Comisarul spuse la groapă o rugăciune simplă.

Curând erau din nou pe apă. Toţi erau mişcaţi de sentinţa divină.

Johns fusese în mare pericol. Criminalul îl luase la ochi. Şarpele cu pălărie îi salvase viaţa.

— Şi eu am lichidat animalul, spuse comisarul trist, aşa e omul, mereu nerecunoscător.

Spre seară ajunseră la râu. Aici îi găsiră pe Sidin şi pe malaiez care fugiseră într-adevăr speriaţi la vederea Dukun-ului. Nimic nu i-ar fi putut determina să se întoarcă la Penepe.

La întoarcerea cu barca cu motor, comisarul le făcu o propunere lui George şi lui Petre pe care ambii o acceptară.

SCURT DOCUMENTAR

În anul 1930 editura germană „Noua Casă editorială" lansa un serial literar de călătorii şi aventuri, dar la data aceea nimic nu prevestea că va avea o existenţă atât de îndelungată şi o priză la public pe măsură, încât să depăşească cele mai optimiste aşteptări.

Romanul, publicat în broşuri cu apariţie periodică, a debutat sub două titluri de sine stătătoare şi cu eroi diferiţi, dar înrudiţi prin tematica generală şi, în anumite cazuri prin acţiunile comune ale personajelor. Astfel episoadele intitulate „John Farrow's U-Boat Abenteur" (Aventurile lui John Farrow cu submarinul) au avut ca eroi principali pe căpitanul Farrow, pe fiul său John Farrow şi pe ajutorul de timonier Hein Gruper, iar secundari, pe primul ofiţer Rindow, ofiţerul secund Brun, timonierul Gerard Plundow, primul inginer Hagen, tunarul Jan Brinken, maşinistul Kard şi alţii. Acest titlu a fost dublat de cel intitulat „Aventurile lui John Farrow", ai cărui protagonişti sunt doar John Farrow şi Hein Gruben.

În broşurile „Rolf Torring's Abenteur" (Aventurile lui Rolf Torring) au excelat aventurierii Rolf Torring şi Hans Warren, secundaţi de negrul congolez Pongo.

Ambele titluri au avut îndeobşte – ca autori – pe Hans Warren, un pseudonim literar în spatele căruia se ascundeau numele, între care amintim pe Hans Reinhard, Wilhelm Reihard, Rolf Becker, Hans Hartig, Wiliz Parrz Drixtner, Rudolf Konig, Hans Zomack şi alţii.

Serialul în variantele de mai sus a apărut până în zilele noastre, cu unele întreruperi datorate mai multor cauze, principala din acestea fiind izbucnirea primului război mondial. Astfel, între anii 1930 şi 1939 au văzut lumina tiparului 445 de numere cu Rolf Torring şi 357 cu John Farrow, la toate acestea adăugându-se 6 manuscrise găsite ulterior, scăpate de furia bombardamentelor aeriene.

După război, de îndată ce lucrurile au intrat pe făgaşul normal şi ţinând seama de adeziunea la public de care s-a bucurat tot timpul acest serial, Noua casă editorială amintită a reluat în 1950 publicarea romanului cu noi episoade originale, dar şi cu reeditări din perioada interbelică, reuşind ca până la sfârşitul anului 1961 să ofere cititorilor 273 de numere cu Rolf Torring şi 242 cu John Farrow.

După o altă întrerupere. În anii nouăzeci au continuat apariţiile, cu intermitenţă, încât în prezent se ştie că Rolf Torring a mai câştigat în această nouă etapă 69 de broşuri, ultima dintre acestea cu numărul 579, fiind intitulată „Sfinţii tibetani". În acelaşi interval de timp, din „aventurile lui John Farrow cu submarinul" au mai apărut doar 4 exemplare. Pe temeiul datelor deja existente, apreciem că din 1930 şi până în zilele noastre s-au imprimat aproximativ 1400 de numere din toate titlurile generice menţionate mai înainte.

Este demn de semnalat că unele numere, cu titluri similare au subiecte şi coperţi diferite, precum şi faptul că în decursul vremii formatul şi numărul de pagini au variat.

Pe lângă titlurile generice deja consacrate între anii 1947 şi 1998 a fost editată o interesantă şi atractivă literatură colaterală înrudită cu aventurile lui Rolf Torring dintre care evidenţiem: Aventurile lui Tranks, Aventurile lui Rolf Bergmann, Aventurile lui Hans Warren, Aventurile lui Fred Holm, Aventurile lui John Faber în ţări îndepărtate, Aventurile lui Peter Palm, Aventurile lui Rolf Fleet, Amintirile lui Rolf Torring, benzi desenate, culegeri, etc. Unele dintre acestea, precum şi câteva numere din Aventurile lui Rolf Torring şi Aventurile lui

John Farrow cu submarinul au fost tipărite de diverse edituri din Germania, Austria, Anglia şi Elveţia.

Conţinutul şi prezentarea grafică ale acestei duble colecţii au fost susţinute de o publicitate adecvată, prin presă, monografii, afişe, cărţi poştale, insigne, certificate numerotate şi altele.

Popularitatea acestui roman fluviu a atras atenţia cineaştilor germani, care în 1965 au turnat la Bangkok, în Thailanda filmul artistic „Blestemul rubinului negru" inspirat din aventurile lui Rolf Torring.

Se pare că entuziaştii admiratori ai acestui serial literar au creat şi o asociaţie a lor internaţională care îşi convoacă periodic nostalgicii săi aderenţi.

Desigur, după cum s-a văzut, ecoul acestei popularităţi a depăşit frontierele germane şi nu putea să nu sensibilizeze încă de la început o asemenea instituţie de promovare a literaturii autohtone şi străine în România, precum era Editura Ig. Hertz, binecunoscută publicului român încă din 1881 prin publicarea unor valoroase şi incitante romane în fascicole şi broşuri.

Astfel în anul 1933 inimosul responsabil al acestei edituri, Ştefan Freamăt a iniţiat apariţia în ţara noastră a serialului german în traducerea prelucrată a lui Lia Hârsu, sora scriitorului Ion Gorun. Titlul generic al ediţiei româneşti a fost sugerat de acelaşi redactor, care inspirându-se după cunoscuta marcă DOXA de ceasuri elveţiene, a atribuit submarinului din episoadele cu John Farrow denumirea DOX.

Şi astfel, în versiunea românească, Aventurile lui John Farrow cu submarinul au devenit Aventurile submarinului Dox, având ca personaje principale pe căpitanul Farrow, George Farrow (John Farrow), doctorul Robert Bertram şi Petre, zis şi uriaşul (Hein Gruber); acestea au apărut cu 91 de numere.

În ceea ce priveşte Aventurile lui Rolf Torring, ele au avut 79 de numere şi au fost intitulate Aventurile echipajului Dox, avându-i ca eroi pe Marian Farrow, fratele mort la căpitanului Farrow (Rolf Torring), pe acelaşi negru congolez Pongo şi pe doctorul Robert Bertram, care în ediţia germană este însuşi „autorul" Hans Warren, cu rolul de povestitor.

La vremea sa, această colecţie a exercitat şi la noi o imensă putere de atracţie asupra cititorilor de toate vârstele şi îndeosebi a tineretului şi nu-i de mirare că aceasta a stârnit o mulţime de controverse, provocate de mania oarbă a unor cercuri obtuze sau grupuri concurente, ceea ce a trezit fireasca reacţie a unor intelectuali de prestigiul. Aşa de pildă, Mircea Eliade spunea că „Romanele de aventuri sunt chiar utile la o anumită vârstă. „Pericolul ştie toată lumea unde e", iar Tudor Arghezi era de părere că „Acuzăm cartea şi filmul, ca să nu ne scuzăm pe noi de incapacitatea selecţiunii".

Cu toate acestea, supusă diverselor presiuni, Editura Ig. Hertz şi-a încetat activitatea în 1936 şi în urma acestui fapt aventurile submarinului (echipajului) Dox s-au oprit la numărul 170, deşi, după cum am văzut varianta originală germană continuă şi astăzi să-şi afirme tinereasca sa longevitate.

E drept că ulterior s-au întreprins încercări de readucere în atenţia publicului cititor românesc a cestei colecţii de către unele edituri, cum au fost „Danubiu" în urmă cu vreo jumătate de veac şi alte edituri, după 1989, însă broşurile apărute erau reeditări şi nu au depăşit 22 de enumere.

Ca şi multe alte tipărituri apărute în editura Ig. Hertz cum sunt Colecţia celor 15 lei, Colecţia femeilor celebre, Pământul misterelor, Grozăviile Siberiei şi Aventurile submarinului (echipajului) Dox poartă semnătura lui Ştefan Freamăt.

În luna august 1983, exact la cincizeci de ani de la apariţia Dox-urilor, colaboratorul nostru Aurel Lupăşteanu a luat legătura cu venerabilul octogenar Ştefan Freamăt (decedat în 1985), de la care s-au obţinut o parte din aceste informaţii, precum şi câteva numere originale din John Farrow's U/Boat Abenteuer şi Rolf Torring's Abenteuer. Această întâlnire a fost hotărâtoare pentru continuarea operei lui Ştefan Freamăt.

Noul început însă nu a fost cu putinţă decât în 1997, la peste şaizeci de ani de la apariţia ultimului număr al Dox-urilor traduse după ediţiile germane.

Răspunderea morală, intelectuală şi nu în ultimul rând materială şi-a asumat-o un grup redacţional de iubitori şi colecţionari ai acestui roman serial, al cărui suflet este Petru Istrate, în calitate de redactor coordonator, traducător şi susţinător financiar. Colectivul de entuziaşti ai dox-urilor a mai avut în componenţă sa pe Aurel Lupăşteanu, în calitate de grafician şi traducător, pe Petru Fodar ca tehnoredactor, pe Emil Purcărea, în calitate de colaborator tehnic şi pe Klaus Strempel, ca traducător.

Noua serie a Aventurilor submarinului Dox a fost inaugurată fireşte cu numărul 171, apărând în principiu lunar, în câte şase exemplare nepuse în comerţ. Odată cu numărul 200 se încheie acest ciclu şi colectivul redacţional foloseşte prilejul pentru a mulţumi tuturor acelora care au contribuit direct sau indirect, prin strădania şi talentul lor, prin enormul efort material sau prin susţinerea morală la apariţia în premieră a celor 30 de exemplare traduse din germană.

Totodată dorim cu această modestă realizare să se constituie într-un fierbinte omagiu adus memoriei lui Ştefan Freamăt, sufletistul redactor responsabil al cvasi-septuagenarei colecţii Aventurile submarinului (echipajului) Dox..